RÜMEYSA DEMİRKUTLU

SU TANRISI'NIN GELİNİ

ATEŞ SUNAĞI

PUKKA

Her biri farklı bir gücü temsil eden dört büyük tanrı.

Ve bu dört tanrıdan Su Tanrısı'na tapan küçük bir köy.

Kibele köyüne aylardır yağmur yağmıyordu. İnsanlar içecek su bulamıyor, ekinler kuruyor, hayvanlar ise telef oluyordu. Çaresiz halk son çare olarak köylerindeki kâhine başvurdu. Ancak kâhinin sunduğu çözüm korkutucu bir yoldu:

Kurban olarak tanrıya bir gelin vermek.

Bir gelin.

Gelinlerden nefret eden bir tanrı.

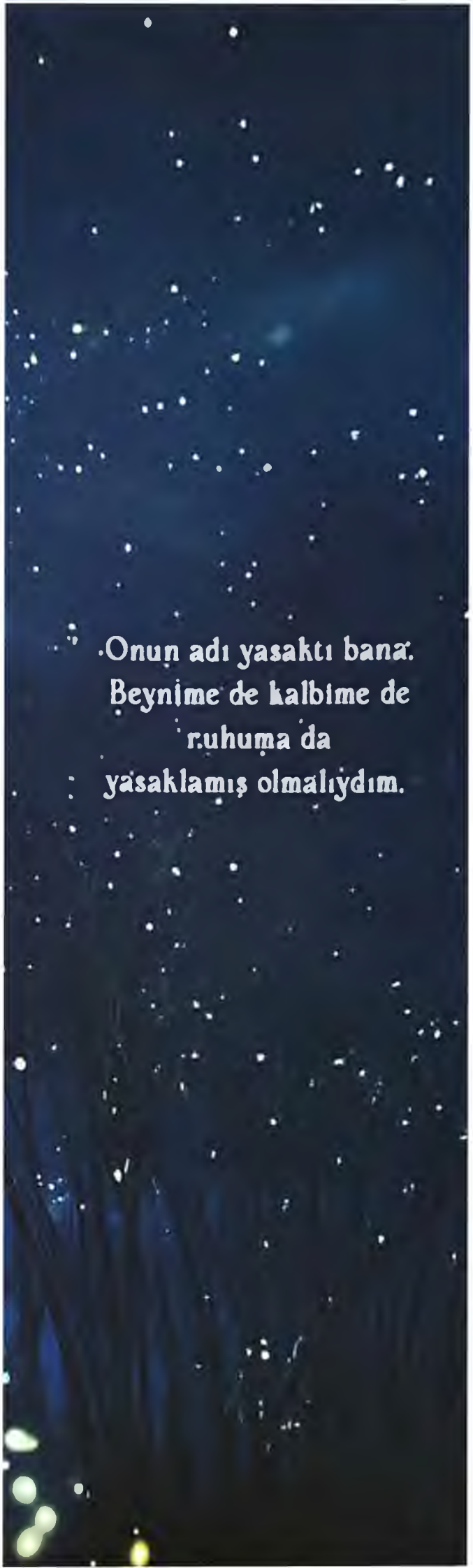
Kurban kim olacak? Su Tanrısı, istenmeyen bu gelini kabul edecek mi? Yoksa gelinin kalbi, suyun öfkesine karşı direnirken geçmişin karanlık sırları tarafından yutulup sonsuza dek kayıp mı olacak?

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

/pukkayayinlari

PUKKA YAYINLARI

9 786259 739120

Onun adı yasaktı bana.
Beynime de kalbime de
ruhuma da
yasaklamış olmalıydım.

GEMİ
LİMANI
KARUM
PAZARI
LOTUS KOYU
GORDION
ORMANI
Ninova

SU
SARAYI

SU TANRISI'NIN GELİNİ

ATEŞ SUNAĞI
Rümeysa Demirkutlu

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Yayına Hazırlayan: Buse Güler
Editör: Neslihan Akman
Son Okuma: Derya Özkan
Kapak Tasarımı: zebartdesign
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Ocak 2025
ISBN: 978-625-97391-2-0
Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Demirkapı Mah. 1593 Sk.
Daşkıran Apt. No: 20/A Bağcılar/İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
Egem Basım Yayın ve Ticared LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Merkezi Kat: 2 No: 436
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifa No: 43624

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

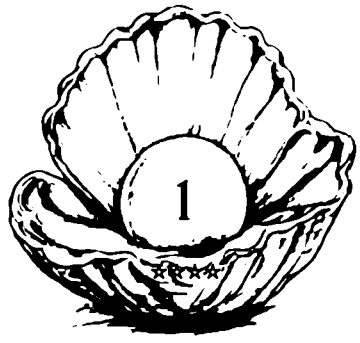

SU TANRISI'NIN GELİNİ

ATEŞ SUNAĞI

RÜMEYSA DEMİRKUTLU

Ninova

YABANCI

Mana

Yüzüme vuran meltemin, tenimde yumuşak dokunuşlar bırakarak saçlarımı geriye doğru dalgalandırdığını hissedebiliyordum. Genzimi yakan tuz kokusuna, dalgaların kıyaya çarparken çıkardığı alçak ses eşlik ediyordu. Ortada garip olan hiçbir şey yokmuşçasına elimi ileri geri hareket ettirerek suyla oynuyordum. Giydiğim geceliğin belden aşağısı ıslandığı için ağırlaşarak bacaklarıma yapışmıştı.

Ortamın verdiği huzurla birlikte serin esintinin ferahlığına bıraktım kendimi. Canımı yakan her şey, dünyanın telaşı, gözyaşlarım burada bana dokunamazdı.

Rüya gördüğümü biliyordum. Sık sık görürdüm.

Doğuştan gelen bu kabiliyet bir lütuf, aynı zamanda da peşimi bırakmayan lanetimdi. Günün yorgunluğuyla yatağıma geçtiğimde uykuya dalmam saniyeler alırdı. Rüya görmeye başladığımdaysa aradan ne kadar zaman geçtiğinin farkında olmazdım. Gözlerimi kapattığım anda rüya âleminde gözlerim açılırdı. Dinlendirici bir rüya mı göreceğim, yoksa kâbus görüp dayak yemiş gibi mi uyanacağım şansımın yaver gidip gitmemesine bağlıydı.

Dedim ya, aynı zamanda bir *lanetti.*

Rüyanın başlaması için gözlerimi açmam gerektiğini bildiğimden oyalanıyordum. Senelerin deneyimi, düş âleminde türlü türlü alıştırma yapma fırsatı tanımıştı bana. Bazı şeyler benim için hâlâ sırrını korusa da çözdüğüm ufak tefek gizemlerden biri de buydu.

Hazırlanmak için başımı geriye yatırarak derin bir nefes alıp verdim. Ciğerlerime tuz basmışım hissiyatı veren yoğun koku kötü hissettirmek yerine zihnimi teskin edince, birbirine geçmiş kirpiklerim usulca açıldı.

Uçsuz bucaksız gözüken gecenin göğünü binlerce yıldız doldurmuştu. Gökyüzünün koynunda asılı duran dolunay tüm asaletiyle yerini almıştı. Gözlerim, gördüğüm manzarayla birlikte kocaman oldu. Kalbim dolunayın büyüsüne kapılarak göğsümün altında küt küt atıyordu. Bakışlarımı ondan başka bir yere çevirmek güç olsa da nerede olduğumu anlayabilmem için etrafıma göz atmam gerekiyordu.

Bir gölün içindeydim. Ayaklarım yere basıyor, su ise belimi okşuyordu.

Benden yaklaşık on beş metre uzaklıktaki kıyıyı görebiliyordum. Durgun göle bakan Ulu Ağaç bana nerede olduğumu fısıldadığında, neden burada olduğumu sorgulamaya başladım. Sazlıkların etrafında uçan ateşböceklerini izlerken bakışlarımı tekrar önüme çevirdim.

Etraf sessizdi, burada benden başka kimse yoktu. Ay, göl ve ben baş başaydık.

Dakikalar geçmesine rağmen her şey olması gerekenden fazla sakin ilerleyince tarifi imkânsız bir sıkıntı oturdu içime. Rahat atlatacağımı sandığım rüyaların bazen kâbusa dönme eğilimleri vardı. Tıpkı şimdi olduğu gibi yanıldığım pek çok sefer, gerçeğe en yakın olanlardı.

"Vakit geldi." Ansızın zihnimde beliren yabancı ses beynime yıldırım gibi düşerken, peşi sıra başıma korkunç bir ağrı saplandı. İnleyerek iki büklüm olup, ellerimi şakaklarıma bastırdım.

Gök, yarılacakmışçasına birden kükrediğinde korkuyla yerimden sıçradım.

Başımı kaldırıp baktığımda, dört bir yandan geceyi kuşatan kara bulutların toplanarak arşı sardığını gördüm. Yıldızlar, siyah dumanlara benzeyen bulutlar tarafından teker teker söndürülüyordu.

Beyaz renkli şimşekler örümcek ağları gibi bulutların içerisine dağılarak durmadan hareket ediyorlardı. Bir fırtınanın kopacağını anlasam da hareket edemiyordum. Gölün içinde yetişen bitkiler olağanüstü bir hızla büyüyerek bacaklarıma dolanmış ve beni yerime sabitlemişti.

Ne kadar kurtulmaya çalışırsam, o kadar çok bacaklarımı sıkıyorlardı. Beş dakika öncesine kadar durgun olan göl kabarmaya başladı. Yükselen dalgalara korkuyla baktım. Buradan hemen kaçmam gerekiyordu, kaçmazsam boğulacaktım! Dolunayın ışığı fırtına bulutları tarafından kesildiği için yeryüzüne büyük bir gölge düştü.

Gökten göle doğru zikzak bir yol çizerek aşağı inen ışık, karanlığı birkaç saniye ağarttıktan sonra kulakları sağır edecek güçte bir gümbürtü duyuldu; yıldırım düşmüştü. Ortalığı bir anda ele geçiren fırtına gitgide güçlenirken, kopan kıyamet karşısında nutkum tutuldu.

Çalkalanıp duran göl, göğün dehşetinden daha çok endişelendiriyordu şu anda beni. Yeryüzü ve gökyüzü adeta birbirine savaş açmıştı.

Uyanmam gerekiyordu. Bu lanet olası kâbustan çıkabilmem için hemen uyanmalıydım. Zihnimin içi de dışarısı kadar kaosa bulanmıştı. Sakinleşip bir çıkış yolu aramak için kendimi zorlasam da öleceğime dair düşünceler baskın geldiğinden mantıklı kararlar alamıyordum. Gerçek hayatta ölmeyeceğimi bilsem de bunu rüyamda dahi deneyimlemek istemiyordum.

Daha evvelki kâbuslarımdan kaçmak için öyle ya da böyle bazı yöntemler bulmuştum lâkin bu yer, bu düş farklıydı. Bana kurtuluş şansı tanımıyordu.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Çabucak olup bitmesi için kendimi sona teslim edecekken, ensemdeki tüyler bir anda kabararak diken diken oldu.

Okyanus kokusu.

Gölde okyanusun kokusu vardı. Aniden bütün havayı soğurup kalan boşluğun içini doldurmuştu. Tuhaf sesler çıkarıp, boğazım acıyana dek öksürüp durdum. Burnumdan içeriye dolan tuz beni boğuyordu. Elimi cayır cayır yanan boğazıma sararak sıkarken, yaşaran gözlerimi açtım. Islak kirpiklerimi kırpıştırarak bulanıklaşan görüşümün düzelmesini sağladığımdaysa *onu* gördüm.

Dolunay ufka inmişti; batıyordu. Kara bulutlar önünden usulca çekilince ayın ışığı, gölün ortasında sırtı bana dönük bir şekilde duran yabancının üzerine vurdu.

Omuzlukları dışarı doğru hafifçe eğim kazanmış, rengini tam olarak seçemediğim bir zırh giyiyordu. Uzun ve oldukça kalıplıydı. Lacivert olup olmadığından emin olamadığım bir pelerin geniş sırtını örtüyordu. Elyel* kadar koyu renkli olan saçları esen rüzgâr yüzünden dalgalanıyordu.

Dudaklarım kim olduğunu sorgulamak için aralandığı sırada nereden geldiklerini bilmediğim yüzlerce ateşböceği uçarak adamın etrafında dönmeye başladı. Turuncu ışık tanelerinin arasındayken başını bana doğru çevirdi.

Varlığımı sezmişti.

Gözlerimiz kesiştiğinde her şey sustu; kulaklarımın içinde uğuldayan rüzgâr, çakan şimşeklerin oluşturduğu senfoni... Zaman durdu.

Simsiyah kirpiklerinin altından kehribar renginde ışıklar sızıyordu.

Ruhum diğer yarısını bulmuşçasına eksik yerinden sızlıyordu.

Daha yabancının ilahi varlığının üzerimdeki etkisinden sıyrılamamışken, beni izleyen gözleri parlayarak kızıl bir altın rengine dönüştü. *Tıpkı etrafında uçuşan ateşböcekleri gibi.*

İkinci bir şok yüreğimi yerle yeksan etti. *İnsan değildi.* Neydi?

Geriye doğru çekilen göl, yabancının arkasında devasa bir dalga meydana getirdiğinde bunu fark etmedi. Onu uyarmak için endişeyle öne atılıp, "Arkanda!" diye bağırsam da hiçbir şey yapmadan bana bakmaya devam etti.

Üzerime doğru gelip, beni geriye iten kuvvetli dalgaları aşmaya çalışarak ona ulaşmaya çalıştım. Böyle durmaya devam ederse boğulacaktı. Gölde ilerledikçe suyun seviyesi yükselip, arada bir burnuma dek çıktığı için yüzeyde kalmak benim için daha da zorlaşmıştı.

Bağırıp uyarmama rağmen tepkisiz kalması delilikti. Kaçmak yerine tanımadığım bir adamı hayatım pahasına kurtarmaya çalışmam da delilikti.

Yetişemedim. Neredeyse göğe ulaşan dalga ikimizi birden yuttu. Suyun altına gömülerek sürüklenirken, aklımdaki tek şey yine *o gözlerdi.*

* Çok karanlık gece. (Osm. T.)

Nefes nefese kalmış bir şekilde yattığım yerden hızla doğruldum. Göğsüm süratle inip kalkarken etrafımda *onu* aramaya başladım. Karanlık odamın her köşesine değdi gözlerim, neticede rüya gördüğümün farkına vararak anlamsız çabama bir son verdim. Zira ne o adam gerçekti ne de ben gölün içindeydim. Odamda yalnızdım.

Terden yüzüme yapışan saçlarımı parmaklarımın arasından geçirip arkaya doğru taradım. Nefes alış verişlerim hâlâ düzensizdi. Ciğerlerim tıka basa suyla doluymuşçasına göğsümün üstünde kocaman bir ağırlık vardı. İçime yayılan hayal kırıklığını görmezden gelerek soluklanmalarımın arasında derin bir iç geçirdim.

Gerisingeri yatarak ince pikeyi üzerime çektim. Sabaha dek tavanı izleyeceğimi biliyordum. Bir kere uyuyup uyandıktan sonra geri uyuyamıyordum. Normalde boşluğa bakması gereken gözlerimin önünde bu sefer yabancı bir adamın silueti vardı.

Ateşböceğini andıran gözlere sahip bir adamın.

KÂHİN

Geri, sade elbisemi tutan pütürlü kumaşın belimdeki bağını çözdüm. Elbisenin tenimi yalayarak yere düşüşünü izlerken, çıkardığı tok ses kulağıma ilişti. Beyaz içliğimle kalmıştım.

Hafiften yeşile çalan gölün üzerine vuran göz kamaştırıcı güneş ışığı tenimi ısıtıyordu. Cıvıldayan kuşların ötüşü yakınlardan geliyordu. Sabahın serin ve taze havasını derince içime çektim. Ayağımın ucunu suya değdirerek sıcaklığını kontrol ettim. Ilıktı.

Ayağımın tamamını suyun içine sokarak gölde ilerlemeye başladım. Kat ettiğim her adımda suyun bedenime dokunuşunu şevkle karşılarken, bir yandan da ürperti hissiyle baş etmeye çalışıyordum. Derinlik gittikçe artıyordu. Parmak uçlarım yere değdi değecek konuma geldiğindeyse büyük bir kulaç atarak kendimi suyun kollarına bıraktım.

Suyun bedenimi yüzeyde tutarken vücudumdaki kirleri alıp götürüşünün tadını çıkarıyor, gölün vaat ettiği nimetlerden yararlanıyordum. Kıyıdan aşağı yukarı on metre uzaklıktaydım. Şimdi gölün izlediği manzaraya ben de eşlik ediyordum.

Sığ nehirlerle kollara ayrılan gölün yüz metre kadar ilerisine büyük bir tapınak inşa edilmişti. Tapınağa ulaşmak için kırk basamaklı merdiveni tırmanmanız gerekiyordu. Ardından o muhteşem dağın tepesine yerleştirilmiş Su Tapınağı'yla karşılaşıyordunuz. Dağa yapılan tapınağın içinden gürül gürül akan şelalenin sesini, dikkat kesildiğinizde az da olsa duyabiliyordunuz. Eskiden çok daha net duyulan bu ses aylar geçtikçe azalmıştı. Su Tapınağı'nı çevreleyen uzun sütunlar ve tapınağın duvarları; denizden ve göllerden getirilen inciler, deniz kabukları ve suya ait her şeyle süslenmişti.

Su Tanrısı'nın tapınağı köyde manzarası en güzel olan yere yerleştirilmişti.

Kibele. Yaşadığım köyün adı buydu.

Su Tanrısı'na bağlı köylerden biri olduğumuz için ikamet ettiğimiz evleri kuzeye bakan yönlere inşa etmeye özen gösteriyorduk. Bu geleneği sürdürmemizin iki sebebi vardı; himayesi altına girilmiş tanrıya göre satış yapacak tüccarların işini kolaylaştırıp, insanların zevklerine göre mal çıkarmasını sağlamak ve

sınırlarımızı bilerek diğer tanrıları gücendirmemekti. Kimse, kimsenin tanrısına saygısızlık etmek istemezdi.

Doğrusunu söylemek gerekirse bu konuya gerektiğinden fazla hassasiyet gösterebiliyorlardı.

İnanışa göre dünyayı yöneten dört büyük tanrı vardı; Su Tanrısı, Ateş Tanrısı, Toprak Tanrısı ve Hava Tanrısı. Haliyle bu dört büyük tanrının da kendilerine ait bölgeleri bulunuyordu.

Kuzey bölgesi Su Diyarı'na, güney bölgesi Ateş Diyarı'na, doğu bölgesi Toprak Diyarı'na ve batı bölgesiyse Hava Diyarı'na aitti.

Tanrıların kendi aralarında paylaştıkları topraklar gibi biz de köylerimizi buna benzer şekilde ayırarak bu durumu gelenek haline getirmiştik. Orta halli köylerden bir farkımız olmasa da gerçekte aylardır büyük bir derdin pençesindeydik.

Gökyüzünde her zamanki gibi tek bir bulut tanesi bile yoktu. Yakıcı güneş ışınlarına direkt maruz kalan yeryüzünün kazanı kaynıyor, etrafın cayır cayır yanmasına neden oluyordu. Ne zamandır yağmur yağmıyordu? En son sonbaharın ortalarında biraz çiseledikten sonra izini tamamen kaybettirmişti.

Şimdiyse yaz aylarının son demlerindeydik.

Kışı da karsız geçirdikten sonra iyice su sıkıntısı çekmeye başlamış, kullandığımız küçük göletler de kurumuştu. Yakın zamanda yağmur yağmazsa hayvanlar susuzluktan ölecek, ekilen tarlalar ise telef olacaktı. Tabii bu da beraberinde kuraklıkla birlikte kıtlığı da getirecekti. Art arda gelecek olan musibetlere ne kadar dayanabilirdik ki?

Kötü düşüncelerle içim sıkılırken, hiç beklemediğim bir anda gözümün önüne gelen kehribar rengi bakışlarla kalbim tekledi. Utançla kafamı gölün içine soktum. Başka sıkıntım yokmuş gibi bir de o adam aklıma gelip duruyordu. Nefesimi tutup suyun altında ciğerlerimdeki hava boşalana dek bekledim.

Kendine gel aptal. Rüyanda gördüğün adamdan etkilenmek de ne demek oluyor? Unut gitsin işte.

Zihnimi sakinleştirdiğimde kirpiklerimi aralayıp gölün içini seyrettim. Su tatlı olsa da gözlerimi sızlatıyordu. Köyümün en büyük göllerinden biriydi içine girdiğim Hole Gölü. Eskiden -bundan dokuz, on ay kadar önce- kadınlar yıkanmak için bu gölü kullanırlardı.

Kötü koşullar yüzünden herkesin az miktarda su kaynatarak temizlenmesine karar verilmişti. Köyün ortasında okunan bu kurala duyduğum andan itibaren uyamayacağımı biliyordum. Bu göl benim yalnız kalıp dinlenebildiğim tek yerdi. Kadınlar yıkanmaya gelirken de asla onlarla birlikte gelmez, işlerini bitirdiklerinden emin olduktan sonra gelirdim.

Kendimi sevdiğimin kollarına özlemle atar gibi atlardım göle. *Göl bizim kaçmadığımız tek yer.*

Çoğunlukla yaptığım gibi içsesimi duymazlıktan geldim. Bugün içdünyamla yüzleşmeyecektim. Kendimi kabul ettiğim tek an, buraya huzurlu hissetmek için değil de gözyaşı dökmek için geldiğim zamanlardı. Bunun kötü sonuçlar doğuracağını bilsem de kendimden, gerçeklerden kaçmak alışkanlık haline gelmişti.

Artık nefesim yetmeyip ağzımdan son hava baloncukları da kaçtığında, bacaklarımı çırparak yüzeye çıktım. İhtiyaçla inip kalkan göğsüm ve gölün altında gözlerimi açmanın verdiği tatlı sızıyı güzel bir gülümsemeyle karşıladım. Dediğim gibi burayı seviyordum.

Köy reisi yasaklamasına rağmen emirlerini çiğnediğimi öğrenirse, başıma gelecekleri tahmin etmek çok da zor değildi. Büyük ihtimalle yiyeceğim yirmi kırbaç beni yataktan üç gün kaldırmazdı. Eh, iyi taraftan bakacak olursak bu da evin işlerinden üç gün uzaklaşmak demekti. Dudaklarımda peyda olan hınzır gülümsemeye bir tarafım büyümüş gözleriyle bakıyordu. İçimde yatan kuralsızlığı kural edinmiş kısım, ara sıra kendini gün yüzüne çıkarıyor ve diğer tarafımın şaşkınlığa uğramasına yol açıyordu.

Yüzmeye devam ederken kıyıdaki biri gözüme çarptı. Mesafeden dolayı kim olduğunu ayırt edemiyordum. Gözlerimi kısarak daha dikkatli bakınca görüntü az da olsa netleşti. Seçtiğim kişiyle birlikte tüm bedenim kasılmış, hareket kabiliyetimi yitirmişçesine kalakalmıştım. *Hay dilimi eşek arısı soksaydı!* Kıyıdaki kadın kollarını yukarı aşağı oynatarak sallıyordu. Onu fark etmemi istiyordu belli ki. Nereden açmıştım şu şom ağzımı? Korkunun ecele faydası olmadığını bildiğimden el mahkûm kıyıya doğru yüzmeye başladım.

Vereceği tepkiyi tahmin edemiyordum. Beni ispiyonlama ihtimaline karşı yiyeceğim yirmi kırbacın acısını düşünmek bile şimdiden sırtımı karıncalandırıyordu. İki dakikaya kalmadan kıyıya ulaşarak artık bileklerime inen suyu da aşıp gölden çıktım.

Suçunu bilen çocuklar gibi ellerimi önümde birleştirip, başımı da yere eğerek beklemeye başladım. Kuralları çiğnediğim yetmezmiş gibi karşısına sırılsıklam ve üstüme yapışan içlikle çıkmıştım bir de... Lanet olsun.

"Bildiğim kadarıyla bu gölde yıkanmak yasaklanmıştı."

Söyledikleri, önünde daha da eğilip bükülmeme neden oldu. Bu kadar erken döneceğini tahmin etmediğim için gölde oyalanmıştım. Gelmesine daha bir saatten fazla olmalıydı. Neden bu kadar erken dönmüştü ki? Yoksa kötü bir şey mi olmuştu? Bulunduğum durumu kendime hatırlatıp endişelerimi sonraya sakladım.

"Evet, hanımım."

"Haberin olmasına rağmen göle girdin demek?"

Başım hâlâ yerde sessizce beklerken sesini bir kez daha duydum. "Kaldır başını, Mana. Bu uysal tavırlar sana yakışmıyor."

Zorla da olsa başımı kaldırarak köy reisinin kızı ve benim hanımım olan Aithra Andum'a baktım. Bukleler şeklinde kıvrılan sarı saçlarının önden alınmış iki tutamı, arkadan siyah bir kurdeleyle bağlanarak fiyonk yapılmıştı. Saçları omuzlarından aşağıya dökülerek beline değiyordu. Deniz mavisi gözleri sayesinde köyün en kıskanılan kızıydı çünkü hem reisin kızı olarak doğmuştu hem de tanrı miraslarından birini almıştı.

Köylüler çocuklarında tanrıya ait izlerin bulunmasını, doğan çocuğun tanrı tarafından kutsanması olarak görürlerdi. Mavi göz de Su Tanrısı'nın miraslarından biriydi.

"Normalde bu yaptığını köy reisinin kızı olarak bildirmem gerekiyor."

Kalbim, beni şikâyet edecek olmasının korkusuyla göğsümde çırpınmaya başladı. Yüzümdeki korkuyu görünce sinsice sırıtıp, "Sen benim en yakın arkadaşımsın. Üstelik sırrımı yıllardır saklıyorsun. Hımm, böyle söyleyince sanırım benim de seni görmemiş gibi yapmam gerekiyor," dedi. Birkaç saniye idrak edemediğim cümleleri sonunda kavradığımda gözlerim büyüdü.

"Gerçekten mi?"

Sırıtmayı bırakıp teessüf edercesine konuştu. "Bu tepki de ne böyle? Sanki seni her seferinde babama şikâyet ediyormuşum gibi davranıyorsun."

Eh, onun yüzünden az azar işitmemiştim. Alınmış gibi tavır almasını görmezden gelerek sevinçle gülümsedim. "Teşekkür ederim, hanımım!"

Rol yapmayı bırakıp aynı şekilde gülümsedi. İkimiz de küçüklükten beri birbirimizin arkasını kolladığımızdan bana darılmadığını biliyordum. Gözüne bir şey takılmışçasına duraksayıp ilgiyle üzerimi baştan aşağı süzdü.

"Giydiğin hizmetli kıyafetleri bol olduğundan daha önce fark edememişim." Beğenisini dile getiren kısa bir ıslık çaldı. "Şu vücut hatlarına da bakın! Giysilerini biraz daha daraltırsan köyün tüm bekâr erkekleri kuyruk gibi peşine takılır." Islak içliğin yapışarak kıvrımlarını sergilediği tamamen aklımdan uçmuştu. Tabii hanımım da beni utandırmak için bu fırsatı asla kaçırmazdı!

Kolumun birini göğsüme, diğerini altımdaki belli olan iç çamaşırımın üstüne kapattım. "Aithra Hanımım!" İmayla yükselen sesime karşılık kahkaha attı.

"Tamam tamam. Bu kadar eğlence yeter, çabuk olmalıyız. Babam bir saat sonra köyün ileri gelenleriyle istişare yapacağını haber etti. Önemli bir konu olduğundan bu sefer benim de katılmam gerekiyor. Bir saat içerisinde hazırlanmama yardım etmelisin."

Başımı *tamam* anlamında salladım. İçliğimin ıslak olmasını umursamadan kıyafetlerimi acele ederek üzerime geçirdim. Yol boyunca Aithra Hanımımı gören köy halkından büyük, küçük demeden herkesten selam alarak ilerledik. Sonunda iki katlı, duvarları laciverde boyanmış, geniş ev göründüğünde adımlarımızı hızlandırarak dış kapıya ulaştık.

Aithra Hanımımın odasına girdiğimizde, "Sen kıyafeti seçip onun için takı falan hazırla, ben de yıkanıp geleyim," diyerek imayla göz kırptı. "Biliyorsun Troia'nın yanından geliyorum, temizlenmem lazım." Bana söz hakkı tanımadan banyoya attı kendini.

Büyük dolabı açıp içime sinmeyen kıyafetleri elerken, bir yandan da yanaklarıma oturmuş kızarıklığın çabucak yok olması için dua ediyordum. Reisin kızının fazla açık sözlü olması bir gün başımızı belaya sokacak diye ödüm kopuyordu. Köyde bu tarz söylentilerin yayılması ertesi gün taşlanmamıza sebep olurdu.

Dünden kalma görüntüler sık sık hafızamı yokluyordu. Kalbim o gözleri hatırladıkça garip bir duygu yüzünden sıkışıp duruyordu, bunu istemiyordum ama bu hissi durduramıyordum da. O adamı tanımıyordum. Bildiğim kadarıyla köyde kehribar renginde gözlere sahip kimse de yoktu. Daha önce görmediğin biriyle rüyada tanışmak mümkün müydü? Hayır, sanmıyordum. O halde nereden çıkmıştı bu lanet adam? Resmen musallat olmuştu.

Bilinçaltım bana oyun mu oynuyordu acaba? Evet evet, kesin öyle olmalıydı. Ofladım. Bir daha görmeyeceğim bir adam için fazla kafa yoruyordum.

Farkındalıkla kaşlarım çatıldı. Doğru ya, onu bir daha görmeyecektim. Rüyalarım hep değişirdi. Biri hariç, gördüğüm rüyayı tekrar gördüğüm hiç olmamıştı.

Neden bu düşünce birdenbire canımı sıkmıştı şimdi?

"Sen gerçekten de bu işte çok iyisin." Aynaya bakarken gördüğü yansımadan bayağı memnun kaldığı belliydi. Övgü dolu sözlerine gülümseyerek karşılık verdim. Az önceki saçma düşüncelerimden kurtulup mavi tonlarında çok şık bir elbise seçmiştim. Elbisenin açık yakasının toplanması için kıvrımlı, beyaz bir kumaş kullanılmıştı. Laciverde yakın koyu şeritler elbiseye ayrı bir hava katarken, etek kısmına ekstradan tül detayı eklenmişti.

Ne çok abartılı ne de basitti, günlük olarak giyilebilse de bu tarz önemli toplantılar için daha uygundu. Uçları kendiliğinden bukleli saçlarını tepeden bağlamış, küçük inci küpelerle işimi bitirmiştim.

Oturduğu yerden kalkıp etrafında bir tur dönerek, "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

"Her zamanki gibi göz alıcı." İltifatımdan mutlu olarak genişçe gülümsedi.

Kafasını kaldırıp saate bakarken, "Geç kalmadan gidelim, köyün sakinleri gelmiştir," diyerek kapıya yöneldiğinde peşine takıldım.

Köy reisinin evi olmasına rağmen her şey gösterişten uzaktı. Reis ve ailesi genelde köy halkına örnek olabilmek için sade bir hayat yaşamayı tercih ediyorlardı. İki katlı evin bodrumuysa istişare için her zaman hazır bulunurdu. Gelen misafirler de burada ağırlanırdı. Merdivenlerden inerek alt kata geçtiğimizde, gözüme yere dizilmiş on üç adet siyah minder çarptı. Bu minderler yarımay

biçiminde dizilirken altısı solda, altısı sağda yer alırdı. Sonuncusu ise en başta olurdu. Burası reisin yeriydi.

Çoğu kişi gelmişti. Erkekler ve kadınların oturacağı yer delikli bir paravanla ayrılıyordu. Kadınlar diğer tarafta alınan kararları dinlemekle görevliydi. Böylece kadın, erkek fark etmeksizin herkes bilgilendirilirdi.

Bize ayrılan yere geçip oturduk. Köy hanımlarının aksine burada olmamın tek nedeni herhangi bir ihtiyaçları olursa diyeydi. Hemen solumuzda Aithra Hanımımın annesi ve reisin karısı olan Mithril Andum oturuyordu. Kırklı yaşlarını geçmiş bir hanımefendiydi. Dik duruşundan, en ufak bir kırışıklık içermeyen kıyafetlerinden, saçının sıkı topuzundan dahi disiplini hayat tarzı olarak benimsediğini anlayabilirdiniz. Mithril Hanımımın despotluğu hakkında köyde sık sık dedikodular çıksa da aynı zamanda vicdanlı bir kadındı. Sonuçta yetim kalmış küçük bir çocuğu himayesi altına alıp evinde kalmasına izin vermişti. Bu yüzden kim ne derse desin ona her zaman minnettar kalacaktım.

Aithra Hanımım gözlerini annesinden, saç rengini babasından almıştı. Köyün reisi Honner yüzünü kaplayan posbıyığı, haşin bakan yeşil gözleriyle saygı duyulması gereken, mizacı sert bir adamdı.

Beklenen kişiler de teşrif edince toplantı oyalanmadan başlatıldı.

"Öncelikle herkese hoş geldiniz diyorum." Reisin selamlamasıyla havada *hoş bulduk* yanıtı birçok ağızdan, farklı tonlamalarla çıkarak küçük bir gürültü meydana getirdi. "Köyün ileri gelenleri olarak toplanma isteğinizi bana ulaştırdınız ve ben de reisiniz olarak dileğinizi kabul ettim. Söyleyin bakalım, toplantıyı erkene çekmekteki ısrarınızın sebebi nedir?"

Köyün mensupları bir süre birbirlerinin suratına baktıktan sonra reisin sağında, üçüncü minderde oturan siyah saçlı ve uzun sakallı adam el kaldırarak söz hakkı istedi. Reis elini uzatıp ona söz hakkı tanıdığını gösterdiğindeyse lafa girdi. "Artık su sorunu bize ziyadesiyle fazla gelmeye başladı. Buna bir hal çare bulmak gerekir." Onun serzenişini bir başkası takip etti. "Bize sorunun geçici olduğunu söyledin reis ama aylardır bir damla yağmur yüzü görmez olduk. Su stoğumuz gittikçe azalıyor, kuyular kurudu. Hayvanlarımıza su vermeye bile korkar olduk. Çoktan otuzdan fazla hayvan susuzluktan telef oldu."

"Bu gidişle ekinlere de su veremeyeceğiz. Kuraklığın yanında bir de kıtlıkla uğraşırsak halimiz nice olur?"

Yüzlerinde beliren endişe kırışıkları sabırlarının taştığının göstergesiydi. Hep bir ağızdan söylenenleri onaylamaya başladılar. Reis artan yaygaraya karşı duruşunu dikleştirerek kaşlarını çattı. "İlk önce sessiz olun!" Gürültü anında kesildi. Elini sakallarına atıp okşarken düşünceli görünüyordu.

Başını kaldırıp, orada oturan herkesin gözünün içine bakarak konuşmasını sürdürdü. "Neler olduğunu anladım. Bu sorun elbette benim de gözümden kaçmış değil. Üzülerek söylüyorum ki bu konuda çaresiz kaldım. Yağmur yağmıyor

ve güneş tüm sıcaklığıyla toprağı kavuruyor. Kuraklık için önlemler aldık ama görüyorum ki yeterli gelmiyor. Aranızda bu konuyla ilgili önerisi olan var mı?"

Saçlarına aklar düşmüş yaşlı bir adam, "Bunun tek bir çaresi var o da kâhine danışmak," dediğinde diğerleri de başlarını olumlu anlamda salladılar. Bana kalırsa öneriyi sunmadan evvel aralarında anlaşıp gelmişlerdi. On ikisinin de aynı fikirde olması olacak iş değildi. Aralarında hâlâ kararsız kalanlar olsa da normalde bir kişinin dahi farklı bir fikri ya da itirazı olurdu.

"Pekâlâ, istediğiniz gibi olsun. Çağırın Vanga nineyi."

Reis nöbetçilere işaret verdi. Sağdaki itaat ederek kâhini almak için gitti. Sessizce beklerlerken içten içe verdikleri kararı sorguluyorlardı. Kâhine başvurmak ne kadar akıllıcaydı? O kadın daha önünü göremiyordu. On beş dakika sonra kapı gıcırdayarak açıldığında nöbetçinin arkasından kambur, saçı başı dağılmış ve yüzü buruşuk yaşlı bir kadın içeriye girdi. Gerilmeden edemedim. Kadının üstünde birçok yamaya sahip yırtık pırtık bir elbise vardı. Omuzlarını siyah bir şal örtüyordu.

Kâhinler her köyde rahatsız edilmemesi gereken kişiler olarak bilinirlerdi. İnsanlar evinin önünden geçmemek için dikkat eder, geçmek zorunda kalanlarsa ya etrafından dolanır ya da korkuyla koşarak yolu aşarlardı.

Bunun sebebi *büyüydü*. Yalnızca onların becerebildiği bir işti.

Yaşlı kadın adım adım reise doğru yaklaşırken, birden cam mavisi renginde gözlerini çevirip paravanın arkasından bakan gözlerime dikti. Gözlerimiz buluştuğu anda biri enseme soğuk nefesini üflemişçesine irkildim. Öyle bir bakıyordu ki sanki içimi okuyordu. Gözlerimi gözlerinden kaçırmamak için elbisemin kumaşını avucuma alıp sıktım. Ters bir hareket yaparsam onu kızdırabilirdim. Sonunda bakışlarını benden çektiğinde tuttuğum nefesi bıraktım. Lanetlenmek falan istemiyordum.

Reise küçük bir selam verip ayakta dikildi.

"Neden burada olduğunu biliyor olmalısın, kâhin." Ağzında tek tük kalan çürümüş dişlerini göstererek bilmiş bir tavırla gülümsedi. Koca koca adamlar yerlerinde gergince kıpırdanıyorlardı. Yaşlı kadından derman aramaya çalışıyor olsalar da ondan korkuyorlardı. Çaresiz olmasalar aynı odada bulunmak bile istemezlerdi.

"Her şeyi bilir, her şeyi görürüm. Benden saklanabilecek çok az şey vardır."

Yaşının getirisi olan ince sesi güçsüz çıksa da odaya kazınıyormuşçasına vurguluydu. Bu kuvvet, insanlara onu hafife almamaları gerektiğini hatırlatıyordu. Dış görünüşü sadece bir kılıftı.

"Köydeki su sıkıntısından haberdarsın. Yağmur yağmıyor, bu yüzden ne rahatça hayvanlarımızın susuzluğunu giderebiliyor ne de tarlalarımızı ekebiliyoruz. Neden yağmur yağmıyor, kâhin?"

Reisin sorusu yaşlı kadının yüzündeki gülümsemeyi soldurmuş, cam mavisi gözlerinde öfke kıvılcımları çaktırmıştı.

"Sen bu köyün reisi olmana rağmen toprakların asıl sahibini unutmuşsun." Herkesin ağzı beş karış açılmış, dehşet içinde yaşlı kadının reise çıkışmasını izliyorlardı. Kâhinin çağrılmasını isteyenlerin tedirginleşerek çaktırmadan reise baktıklarını gördüm. Onların endişelerinin aksine kâhinin sözlerindeki bir şey kaşlarımı çatmama sebep olmuştu. Dikeni andıran o şey kalbimi dürtüyordu. Bu hisse nereden kapıldığımı bilmiyordum fakat içimden bir ses avazı çıktığı kadar *o haklı*, diye bağırıyordu.

Reis, yaşlı kadını aratmayacak bir öfkeyle kaşlarını çatıp yerinde dikleşti. "Ne dersin sen be kadın!" Dişlerini birbirine sürterek yaşlı kadına bakıyordu. Saygısızlığı misafirlerin bembeyaz kesilmesine neden olmuştu. Kâhin, öfkesinden hiç de etkilenmemişti. Sakince, "Yağmur yağmamasının sebebini söylüyorum," dedi.

Reis az önceki öfkesi gram azalmamış bir şekilde sordu. "Neymiş o neden?"

"İçtiğin su, ektiğin toprak, etinden ve sütünden yararlandığın hayvanlar kime aittir insanoğlu? Bu toprakların esas sahibi kimdir?" Kitaptan alınmış bir dizeye benzeyen satırlar ortamı tuhaf bir havaya bürümüştü. İnancımdaki duygular dirilme emareleriyle sarsıldılar.

"Su Tanrısı."

Ağzımdan fısıltı şeklinde de olsa kaçan isimle donakaldım. Beni duyan Aithra Hanımım da şaşkın şaşkın bana baktı, sonra da başını aşağı yukarı sallayarak önüne döndü. Benimle hemfikirdi. İzin almadan konuştuğum için Mithril Hanımım tarafından azarlanmayı göze alsam da paylanmamıştım. Paravana döndüğümde cam mavisi irislerin tekrar üzerime sabitlendiğini gördüm. İlkini tesadüf sayabilirdim, peki ya ikincisini? Sanki kimsenin bilmediği bir sırra vâkıfmış da öğrendiği şey çok hoşuna gidiyormuşçasına kötücül bir gülümse yayılıyordu dudaklarına.

Anlam veremediğim ilgisi tüylerimi ürpertiyordu.

"Genç kızın söylediği gibi kuzeydeki bütün topraklar Su Tanrısı'na aittir. Onun size karşılıksız verdiği yağmur için ne vaat ettiniz? Sularını boşa harcayıp kirletmekten başka ne yaptınız, hiç şükrettiniz mi? Su Tanrısı size kızgın. Öfkesi yüzünden yağmur yağdırmayı reddediyor ve sizi kuraklıkla sınayıp gerçeği görmenizi, onu hatırlamanızı istiyor."

Kâhinin iddiaları o kadar mantıklı geliyordu ki basit biri olmadığını bir kez daha ahaliye ispatlamıştı. Köylülere gözdağı veriyordu. Aylardır problemin kaynağının Su Tanrısı olduğunu kimse akıl edememişti, oysaki biz onun inananlarıydık.

"Kâhin haklı! Su Tanrısı bize kızmış olmalı."

"Su Tanrısı öfkesini köyümüze çevirdi! Şimdi ne yapacağız?"

"Bu bir felaket!"

Herkes bir ağızdan konuşup huzursuz olan ortamı daha da beter hale getirirken, kadınlar da aralarında fısıldaşarak korkularını dile getirmeye başladılar.

"Sessizlik!" Reisin yükselen gür sesiyle dert yanmaya ara vererek sustular.

"Söyle kâhin! Su Tanrısı'nın öfkesini dindirmek için ne yapmak gerekir?"

Korkularından zevk alan kâhin ürkütücü gülümsemesini sergiledi. "Tanrı için verilecek bir kurban her şeyi yoluna koyacaktır." Kan donduran çözümü kulaklarımızın içinde defalarca çınlayıp durdu. Kurban? Şu eskilerin töreleri gibi mi? Aklını mı kaçırmıştı bu kadın?

Herkesin isteksizliğini görünce, "Ne o? Yoksa Su Tanrısı'nın öfkesine kıyasla bir kurbanı çok mu görüyorsunuz? Şayet öyleyse yağmur yağmasını daha çok beklersiniz! Yakında tüm sular tükenecek ve içecek bir damla su bulamayacaksınız. O vakit geldiğinde artık yüzlerce kurban feda etseniz de işe yaramayacak!" diye bağırdı.

Kâhinin şiddetli uyarışı insanları daha da korkutmuşa benziyordu. Her ne kadar bunu kabul etmek istemesem de bir konuda haklıydı. Yakında tüm suyumuz bitecekti.

"İnsan öldürmekten söz ediyorsun. Kafayı mı yedin sen?"

"Öldüreceğinizi kim söyledi?"

"Ya ne dediğini bilmiyorsun ya da iyice bunadın. Daha demin kurban gerekli dedin. Şimdiyse sözünden cayıyorsun."

Yaşlı kadın, reisin ona *bunak* diye hitap etmesine burun kıvırdı. Tavrına gülmek istesem de yaşadığım dehşetin önünü kesemiyor, sağlıklı düşünemiyordum.

"Su Tanrısı'na sunulacak bir gelin derim! Kurban bir gelin!"

Reis kafasının karıştığını belli edercesine, "Şu işi açıkça anlat," deyince kâhin son umudumuz olabilecek fikri detaylandırdı. "Su Tanrısı için köyün kızlarından birini eş olarak kurban edeceğiz. Gönderilen gelin sayesinde ona hâlâ saygı duyduğumuzu görecek ve tekrar köyümüze yağmur yağdıracak."

Reis bıyığının ucunu kıvırırken bir yandan da kâhinin önerisini tartıyordu. Az evvelki itirazlar da kimseyi öldürmek zorunda kalmayacakları kesinleştiği için dinmişti. Reis yeşil gözlerini kadına dikti. "Bahsettiğin kurban nasıl biri olmalı?" Kâhin sözünün dinlenmesinden hoşnut bir şekilde reise şartları sıraladı. "Öncelikle sıradan bir kız olamaz. Bakire ve güzel olmalı. En önemlisi Su Tanrısı'nın mirasını taşıyan mavi gözleri bulunmalı." Kesinlikle seçtiği biri vardı.

"Aithra Hanım bu iş için biçilmiş kaftandır!" Bakışlarımı, duyduklarından sonra bembeyaz kesilen Aithra Hanımıma çevirdim. Annesinin de ondan aşağı kalır bir yanı yoktu.

Ne yani, şimdi Aithra Hanımımı Su Tanrısı'nın Gelini olarak kurban mı verecektik?

SEÇİLMİŞ KİŞİ

Köy reisinin liderliğinde yapılan toplantının sonunda varılan karara kimse karşı çıkmamıştı. Köy ahalisi kâhinin müjdesiyle kurtulacaklarını düşünerek sevinmiş, bir genç kızın hayallerini kana bulamış oldukları gerçeğini göz ardı etmişlerdi.

Aithra Hanımım kaderini işittiğinden beri yerinden kımıldamamış, hayattan bağlarını koparırarak gözlerini diktiği halıya öylece bakar olmuştu. Halini gördükten sonra kimseye bir şey belli etmemek için üstüne gitmemiştik. Halk, kurban gelin işini kutsal saydığından herhangi bir isteksizlik karşısında reisin kızını inançsızlıkla suçlayabilirdi. Köyün ileri gelenleri onaylarını aldıktan sonra üstlerinden büyük bir yük kalkmışçasına rahat bir nefes alarak, hazırlanan yemekleri yiyip içecekleri içmiş ve o akşam büyük bir eğlence düzenlemişlerdi.

Misafirler gittikten sonra Mithril Hanımım daha fazla dayanamayarak Aithra Hanımımın yanına gelmişti. Kaç kere seslenirsek seslenelim bize cevap vermemişti. Endişeyle bakışmıştık. Şok geçirdiğini anladığımızda bayılmamak için zor duran Aithra Hanımımı odasına götürerek yatırmış ve sessizce dışarı çıkmıştık.

Kimse ne istediğini sorma gereği duymamıştı.

Bir gece, yaşadığı şoku atlatmasına ve bulunduğu durumu hazmetmesine yeter diye umuyorduk. Sabah erkenden kalkmış, Aithra Hanımıma bakmak için odasına koyulmuştum. Kapısını çalmadan önce duyduğum, bastırmaya çalıştığı hıçkırık sesleri iç burkan cinstendi. Üzüntüyle iç çektim. Onu nasıl teselli etmem gerektiğini bilmiyordum.

Odasına girince beni kan çanağına dönmüş mavi gözleri karşıladı. Güzelliği dillere destan olan hanımım sanki bir günde on yaş birden yaşlanmıştı. O kadar üzgün görünüyordu ki içim cız etti. Göz altları uyumadığını belli edercesine şişmişti. Teni solmuş, hastalıklı bir renge bürünmüştü. Kıyafetleri kırışmış, saçları karman çorman olmuştu. Hâlâ dün giydiği giysileri giyiyordu. Değiştirmesi için yardım teklif etsem de dokunmama izin vermemişti.

Başımı kaldırarak saate baktım. "Birazdan anneniz sizi kahvaltıya çağırmak için birini yollayacaktır. Lütfen daha fazla ağlayıp kendinizi perişan etmeyin hanımım, hasta olacaksınız." Gözlerinden durmak nedir bilmeyen yaşlar akmaya

devam ederken, kızarmış bakışlarını bana çevirdi. "Tek düşünmem gereken yapacağım kahvaltıymış gibi konuşma lütfen."

Gözlerini kaçırıp devam etti. "Hem belki hasta olursam Su Tanrısı'nın beni böyle beğenmeyeceğini düşünüp kurban etmezler."

Saydığı mazeretlere sessiz kalmış, bahanelerinin arkasına sığınmasına mâni olmamıştım.

"Ne yapacağım şimdi, Mana? Tanımadığım bir canavarın karısı olamam!" Yerimde başkası olsa canavar sıfatını işittiğinde korkudan dilini yutardı. Muhtemelen kâfir damgası da vururdu. Yere diz çökerek ellerini ellerimin arasına aldım. "Öyle demeyin hanımım. Su Tanrısı'nı gocundurmak istemezsiniz." Uyarsam da umursamış görünmüyordu. "Zaten hayatımı mahvetti, daha fazla ne yapabilir ki? Canımı mı alacak? Alsın! Onun koynuna girmek zaten ölüm olacak benim için!" Ağzından çıkanlara katlanamıyormuşçasına tekrar hıçkırıklara boğuldu. Gözümün önünde eriyip gidiyordu resmen. Perişan haline şahit oldukça, boğazıma oturan yumruyla gözlerime batan yaşlar arasında gidip geldim.

"Hanımım hep kötüyü düşünmeyin, belki mutlu olursunuz. Bir tanrının eşi olmak büyük bir lütuf." İçimdeki diğer ben, söylediklerimin saçmalığıyla kaşlarını çattı. O bile tutunduğum dalı beğenmemişti. Aithra Hanımım ellerini hışımla avuçlarımın arasından çekti. "Kalbimde yanan ateşe su serpmek için talihimin şansla örtüşmesini diliyorsun. Yapma, Mana. Kemiklerime dek beni tutuşturan ateşin kaynağı kurban verilmem değil." Bu kadar kahrolmasının asıl nedeni neydi o zaman?

"Hanımım?" Bana söylemediği bir şey vardı.

Mavi gözlerine derin bir keder yerleşti. Geriye çok gözyaşı kalmamış olmasına rağmen ağlamayı kesmiyordu, halbuki canının yandığına emindim. "Ne sanıyorsun? Kuraklık benim kurban verilmemle bitecek mi yani?" Alaya aldığı felaket bizim sonumuzu getirecek olsa da gönderilen gelinin ardından yağmurun kesin olarak yağacağını kimse garanti edemezdi. Yalnızca kumar oynuyorduk. Aylardır umutsuz olan köylüler yeniden bir umut ışığı gördüklerinden eskilerin törelerini uygulayacaklardı. Onların aksine ben hiç âdetlerin kölesi olmamıştım. Zira söz konusu bir hayvanın değil, insanın hayatıydı.

"Kâhin dedi ki-" Kâhinin adının geçmesiyle burnundan soluyan hanımım gerçeği itiraf etti. "O yaşlı cadının ne dediğini duydum! Yine de kimsenin bilmediği ama senin es geçtiğin bir nokta var. Unuttun mu, Mana? Kurbanlar için seçilen gelinler her zaman bakire olur, istisna kabul edilemez." Donakaldım.

Bakire olmalı.

Bu şartı nasıl atlamıştım? Ben törelerin işe yaramayacağını düşündüğünü sanırken, o bambaşka bir meseleye değiniyordu. "Bakire değilim. Bir gün Troia'nın kadını olacağıma inanarak birlikte oldum onunla. Yaşımız geldiğinde gelip beni babamdan isteyecek ve evlenecektik. Sonra birkaç çocuk eklenecekti

yuvamıza, bu hayallerle teslim ettim kendimi. Şimdiyse şu halimize bak, hayallerimizle kaderimiz apayrıymış. Benim yazgımda bir felakete sebep olmak varmış."

Ruhuma tırnaklarını geçiren korkuyla düşünmeye başladım. Su Tanrısı'na bakire bir gelin kurban etmek gerekiyordu. Hanımımı buna layık görmüş olsalar da kimsenin aklına bakire olup olmadığını sorgulamak gelmemişti. Peki ya kâhin? Her şeyi bildiğini söylerken bu gerçeği fark edememiş miydi?

Saçmalıyordum. Durumdan haberdar olsa göz yumar mıydı hiç? Geçmiş zamandan bu yana tanrılara sunulan gelinlerin bakire olması şart koşulmuştu. Peki ya gelin bakire olmazsa ne olurdu? Tarih kitapları hiç böyle bir hadiseye değinmiş miydi acaba? Ya Su Tanrısı bu durumdaki bir gelini hakaret olarak algılayıp köyü yerle bir ederse? Tanrıların indirdiği gazaplar küçük çocukların korkmaları ve yasaklanan şeyleri yapmamaları için uyku öncesi masallar olarak anlatılırdı.

Masallar hafifletilmiş halleriyle bile insanların ödünü koparıyordu. Aslının nasıl olduğunu itiraf etmek gerekirse deneyimlemek istemiyordum.

Elbisemi tüm gücümle avuçlayarak sıktım. Köyü kurtaralım derken çok daha büyük bir bataklığa batacaklardı. Tanrım, ne yapabilirdik ki? Kimseye de *Aithra Hanımım bakire değil, onu kurban edemezsiniz* diyemezdim ya.

Odanın kapısı tıklatıldığında ikimizin de başı o tarafa döndü. Aithra Hanımım ağlamaktan çatlayan sesiyle, "Evet?" deyince kapının ardındaki kişi konuştu.

"Hanımım, babanız ve anneniz sizi kahvaltıya bekliyor. Mithril Hanımım bizzat beni yollayıp sizi kahvaltıda görmek istediğini ve sizinle konuşmaları gereken mühim meseleler olduğunu iletmemi istedi. Kahvaltı yirmi dakika içerisinde hazır olacak." Donuk bakışlarla kapıyı izleyen hanımım kısa bir sessizliğin ardından istemeyerek de olsa, "Orada olacağım." cevabını verdi.

Kaçamazdı.

Kaçamayacaktık.

Yirmi dakikada muazzam bir uğraş vererek hanımımı hazırladım. Allığın pembemsi tonuyla elmacıkkemiklerindeki solgunluğu almayı başarsam da harabeye dönmüş çehresine elimden bir şey gelmiyordu. En azından insan içine çıkacak hale bürünmüştü.

Odadan çıkıp kahvaltı salonuna gidene dek aramızda yankılanan topuklu ayakkabılarından başka ses çıkmadı. Kafamın içinde sürekli Aithra Hanımımın sözleri tekrar ediyordu. Salona yaklaştığımızda, önüne geçerek kapıyı açıp onun için tuttum. Yanımdan geçerken mırıldanmadan edemedim. "Lütfen metanetli

olun." Kısık sesli yüreklendirmem sahibine ulaşmış olmalı ki bir an için duraksayıp gözlerimin içine baktı fakat hiçbir şey söylemedi.

Hanımım önden, ben arkasından salona girdik. Masadan biraz uzakta herhangi bir isteğe karşı hazır bir şekilde beklemeye başladım. Benim gibi bir hizmetli olan Nick, anında Aithra Hanımımın sandalyesini çekerek oturmasını bekledi ve geri çekildi.

"Günaydın kızım."

Honner Beyim kızının içeri girmesiyle nasıl bir yıkım yaşadığına şahit oldu. Yüzündeki gülümseme kaybolmamış olsa da büyük oranda yok olmuştu. Üstlendikleri sorumluluktan sadece Aithra Hanımım değil, tüm aile üyeleri rahatsızdı. Taşranın problemi Honner Beyimin vazifesi altına girdiği için köyün iyiliği söz konusu olduğunda maalesef ailesi ikinci sırada yer alıyordu. Bundan hoşlanmasa bile öyleymiş gibi davranmalıydı, yoksa düzgün bir reis olamazdı.

"Günaydın." Kuru bir karşılık aldıktan sonra masada çatal bıçak sesleri yükseldi. Aithra Hanımım tabağındaki zeytinleri çatalıyla dürtüyor, itiyor ama ağzına bir lokma koymuyordu.

"Kızım oynamasana yemeğinle."

Annesinin serzenişiyle duran Aithra Hanımım elindeki çatalı kenara bıraktı. "Aç hissetmiyorum." Kadın üzgün harelerini kocasına çevirdi, aynı hüzün köyün reisinde de mevcuttu.

Beyim birkaç defa öksürüp dikkatleri üzerine çekti. "Yarın bu iş bitecek. Bugün güzelce dinlen." Hanımım kaskatı kesildi. Törenin bu kadar erken yapılmasını ben de beklemiyordum doğrusu. Yaşların hücum ettiği gözleriyle bir ümit babasına baksa da orada aradığı kurtuluşa erememişti. Yenilgiyi kabul ederek başını önüne eğdi. "Tamam."

Kızlarının çatırdayan sesi, kalplerini yumrukluyordu. Çaresizliğin tadı damaklarına yapışıyor, kızlarını diri diri mezara sokan köy ahalisi yetmezmiş gibi bir de onlar üstüne toprak atıyordu.

"İzin verirseniz odama dönmek istiyorum."

Ağlamamak için direnen Aithra Hanımıma vicdanıma saplanan kazıkla baktım. Kendi iyiliğimiz için onu kurban ediyorduk ve bu hiç kimsenin umurunda değildi.

Masadan hızla kalkıp salondan çıktı. Peşinden gidecekken Mithril Hanımımın seslenişiyle ona döndüm.

"Mana."

"Buyurun hanımım."

"Aithra'yı yalnız bırakma lütfen. Ben yapamıyorum bari sen yap. Şu anda herkesin ona sırt çevirdiğini düşünüyor. Kızımın terk edilmiş gibi hissetmesini istemiyorum."

"Merak etmeyin." Nasıl bir mesuliyetin altında can çekişiyorlardı ki öz kızlarını dahi teselli edemiyorlardı? Köyü yönetiyor olsalar da bu kadarı fazlaydı. Belki de bir ihtimal itiraz etselerdi kızlarını bu musibetten kurtarabilirlerdi. Başka birini... Hayır. Bencillik ediyordum. Aithra Hanımımın yerine başkası geçse de değişen bir şey olmayacaktı. Evlat acısı bu sefer başka bir ailenin kapısını çalacaktı.

Düşüncelerimi bir kenara ittim.

"Aithra Hanımım!"

Arkasından koşarak ona yetiştim. Tam konuşacakken benden önce davrandı. "Mana, yalnız kalmak istiyorum. Hazırlıklar için yarın yardıma gelmen yeterli."

Yanılmamıştım, pes etmişti.

Göz gezdirdim, dört bir köşeyi aradım ama söyleyecek tek şey bulamadım. İstesem de bir şey diyemezdim ki. Ne teselli edebilir ne de umut verecek sözler kullanabilirdim. Çünkü umudun insanın ayak bileğine dolanan sinsi bir yılandan farklı olmadığını biliyordum. Fırsatını bulduğunda dişlerini elbet geçirecekti.

O da benden bir cevap beklemedi zaten. Yürüyerek gözden kayboldu.

Yatağıma uzanmış, uykunun pençesi tarafından ele geçirilmeyi beklerken tavanı inceliyordum. İki gündür olanları aklımda muhakeme ediyor, bir sonuca varamadığımdan zihnimi resetliyor ve tekrar bunalıma giriyordum. Aklımdan milyonlarca olasılık geçirirken ne ara bilmiyorum ama uyuyakaldım.

Sırtımı kavuran sıcaklıktan rahatsız olmuş, dudaklarımdan hoşnutsuz mırıltılar dökülmüştü. Vücudumu ikinci bir deri tabakası gibi saran terden kurtulmaya çalışıyordum. Kulağımda kaynağını çıkaramadığım bir gürültü vardı. Dikkat kesildim.

Bir müddet dinledim. Uyku mahmurluğuyla çıkaramadığım sesin çatırtıyı andırdığını kavradım. Şey gibiydi... şey... yanan bir odun. Beynim aradığı yanıtı bulduğu anda kalbim dehşete kapılarak göğsümü parçalamaya başladı. Sinir uçlarım anılarımı dağladığında hızla gözlerimi açtım ve telaşla etrafımı kolaçan ettim.

YANGIN!

Alevler tarafından yutulmuştum. Yatağımda değildim, hatta odamda bile değildim. Hayır. Hayır. Hayır. Burası olmaz! Burası olmamalı! Burası olmamam gereken tek yerdi. Korkuyla çevreme bakıyor, en ufak seste yerimden sıçrıyordum. Alevler, kütüklerden yapılmış tavanı sararak evi ayakta tutan temeli küle çeviriyorlardı.

Ateş sadece tavana sıçramamıştı. Odada ne bulursa aç bir kurt gibi saldırıyor ve hızla güç kazanarak genişliyordu. Boğazıma atılan düğümle güç de olsa yutkundum. Kâbus görüyordum. Yüzlerce kez aynı sahneyle sınandığım için artık ayrımı yapabiliyordum. Yine de iliklerimi saran dehşete alışamıyordum. Her gördüğüm kâbus, orada kısılıp kaldığım günün hatıra parçacıklarından oluşarak bir bütün haline geliyordu.

Küçük, isli avuçlarıma baktım. Sekiz yaşındaydım.

Rüyam geçmişteki olayların seyrine göre ilerliyordu. Zangır zangır sarsılan gövdeme kollarımı sardım. Soluklarımı azaltmak için nefeslerimi saymaya başladım. Duman genzimi yakıyor, gırtlağımdan aşağıya inerek ciğerlerime nüfuz ediyordu.

"Hayır!" Diri diri yanan bedenlerin attığı canhıraş haykırışlar ruhumu katlediyordu.

Lütfen uyanayım! Yalvarırım bu işkenceden azat et beni. Uzaklaşıp kaçmak için geriye doğru adım attım. Annemin çığlıklarına karışan babamın haykırışları... Hıçkırarak ellerimi kulaklarıma sıkıca bastırdım.

Dur! Tatmin olman için o geceyi daha kaç kere tecrübe etmem gerekiyor? Ne zaman yakamı bırakacaksın?

Neden bu kâbusu görüp duruyordum? Neden bu lanet olası hatırayı unutamıyordum?

Annemle babamın kömüre dönmüş cesetleriyle kalmak... Bu azap niyeydi? Kader her halükârda onları benden almamış mıydı? Daha neyin bedelini ödüyordum? Ölümden kaçtığımı mı sanıyordu? Seçme şansım olsa o yangından sağ çıkmak ister miydim hiç? İstemezdim.

Hıçkıra hıçkıra ağlarken omuzlarım sarsılıyordu. Olduğum yere çöktüm. Ölürsem sonlanır mıydı?

Vardığım sonucun etkisiyle sımsıkı kapattığım gözlerimi açtım. Onlarla bir kere tatsam ölümü biter miydi? Turuncu alevlere ruhsuzca baktım. Açgözlülükle istediği şey canım mıydı? Belki de aldığında bitecekti.

Asıl yangın, çığlıkların geldiği kapının arkasındaydı ve ben oraya girince her şey dinecekti. Yavaşça ayağa kalktım. Sanki attığım adımlara ateş de eşlik ediyordu. Yürüdüğüm yöndeki alevler saldırdığı eşyaları kemirmeye ara veriyor, bana yolu açıyordu. Neticede yediği cansız nesnelerden çok daha lezzetli bir av, kurduğu tuzağa gidiyordu. Küçük parmaklarımı yatak odasının kapısına doğru uzattım. Hareketlerim her şeyden soyutlanmış, hipnotize edilmiş gibi serileşmişti.

Birkaç adımcık daha. Sonra huzur bulacaktım. Evet. Birkaç adım...

Kapının kulpunu kavradım. Etime yapışan kızgın demir cızırtı çıkartacak raddede yakarken parmaklarımı, omuzlarımı tutan bir çift el tarafından hızlıca

geri çekildim. Yüzüme soğuk su atılmışçasına irkildim. Dudaklarım şokla aralandı. Ne yapıyordum ben? Gerçekten ölmeye mi çalışmıştım?

"Uyan."

Arkamdaydı, nefesini hemen ensemde hissedebiliyordum. Beni kurtarmıştı ama niye?

"Uyan, gördüğün şeyler geçmişin vesvesesi. Bırak oldukları yerde kalsınlar."

Gözlerimden kayan iri damlalar çenemde birleşerek ateşe düşüyordu. Suyla buluşan alevler buharlaşarak beyaz bir dumana dönüşüyordu. Neden tanımadığım bir adamın sözleri içimi ferahlatacak güce sahipti?

Geçmişte kalmıştı. Yaşanmış olsa da kalbimde her zaman bir yara olarak kalacak olsa da geçmişte kalmıştı işte.

"Uyan. Onun sana ihtiyacı var. Uyan!"

Yattığım yerden hızla doğrulurken, boğuluyormuşçasına derin bir nefesi içime çektim. Gürültüyle nefes alıp verirken birden kalktığım için gözlerimin önü kararmıştı. Göğsüm yaşadığım korkudan dolayı körük gibi inip kalkıyordu. Kâbusumu hatırlatan ter tabakası vücudumu kaplamış, saçlarımın bir kısmı yüzüme yapışmıştı. Giydiğim gecelik, sırtımdan birbiri ardına kayan ter damlalarını emiyordu.

Bakışlarımı mumların loş bir şekilde aydınlattığı odada gezdirdim. Ateş yoktu.

Sık sık kâbuslarla kesintiye uğrayan uykulara bünyem alışkındı. Bu yüzden uyanıp nefeslendikten sonra bir daha uyuyamadığımdan düşüncelere dalarak sabahlıyordum. Fakat şu son iki gecedir rüyalarıma dadanan adamlar her şeyi tepetaklak etmişti. Kim olduğunu görememiştim. O gün rüyamı ziyaret eden kehribar gözlü adam olabilir miydi? Hayır, içimden bir ses o olmadığını söylüyordu. Gördüğüm adam taş çatlasın yirmi beş, otuz yaşlarındaydı. Yangından kaçmama yardım edenin sesiyse yaşını ele veriyordu. Muhtemelen kırklarının sonlarındaydı.

Günlerdir tuhaf şeyler yaşıyordum. Basmakalıp hayatımın takip ettiği düz çizgi yamuluyordu. Açıkçası birdenbire gelişen bu değişimden hoşlanmamıştım. Ne demişti o adam? *Onun sana ihtiyacı var.* Kimin bana ihtiyacı vardı? Rüyamdaki adam acele etmem gerektiğini söylerken sesi telaşlı çıkıyordu.

Aithra.

Zihnimde yeşeren isme tuhaf bakışlar atarken, bir yandan da *olabilir mi acaba* diye düşünüyordum. *Saçmalama, Mana. Rüyanda biri onun sana ihtiyacı var dedi diye kalkıp kapısına mı dayanacaksın kadının?* Hem isim vermemişti ki. O kadar delirmemiştim, değil mi?

Kararsızlıkla pikeyi sıktım. Delirmiştim.

Örtüyü hızla üstümden atıp ayağıma terliklerimi geçirdiğim gibi koşar adım odamdan çıktım. Kimseye görünmeden Aithra Hanımımın odasına gitmeye çalışıyordum. Yaptığım şey için büyük ihtimalle cezalandırılacaktım ama bir kere eşeğin aklına karpuz kabuğu düşmüştü. Aithra Hanımımın iyi olduğunu görmeden uyku bana yasaktı.

Oyalanmadan koridora çıktım. Erkek hizmetlilerden birinin elinde tuttuğu mumla yaklaştığını görünce kolonun arkasına geçip saklandım. Gölgelerin beni görünmez kılmasını diliyordum. Hizmetlinin ayakta uyukluyor olması işime gelmişti. Yanımdan geçip gidene kadar içimden saydım. İlerideki lavaboya girdiğinden emin olduğumda, tutruğum nefesimi bırakarak birkaç metre ötemdeki kapıya odaklandım. Ev çok büyük olmadığından odalar yan yanaydı.

Kapıyı çalıp hanımımı uyandırsam bile gecenin bir yarısı hangi bahaneyi kullanacaktım? *Rüyamdaki adam birinin bana ihtiyacı olduğunu söyledi, benim de aklına direkt siz geldiniz,* mi diyecektim?

Gözlerimi devirdim. Gerçekten de çok inandırıcı bir mazeretti. Eğer uyduracak bir şey bulamıyorsam geriye tek seçenek kalıyordu. Sessizce kapıyı açıp kontrol edecek ve hiçbir şey olmamış gibi odama, uykuma geri dönecektim.

Sağıma, soluma baktım. Koridor boştu. *Ya şimdi ya hiç!*

Koşarak karşıya geçtim. Kulpunu kavrayıp yavaşça aşağıya indirdiğimde, kapı tok bir ses çıkararak açıldı.

Oh be!

Gıcırtı çıkarmamıştı. Aralıktan geçerek kendimi odanın içine attım. Kapıyı gerisingeri usulca örttüm. Önüme dönmemle birlikte gözlerime yansıyan manzara dehşetten kopan kırık bir parçayı kalbime sapladı. Mavi gözler makası ikiye ayırarak bıçak gibi kavramıştı. Makasın keskin kısmının bileğinde kayışını ruhsuzca izliyordu. Öyle bir odaklanmıştı ki içeriye birinin girdiğini dahi fark etmemişti. Kesilen eti ikiye ayrılmış, yarıktan çıkan taze kan dışarıya taşmıştı.

"Hanımım!"

Bağırmamla eşzamanlı yerinden sıçradığında kanlı makas gürültüyle elinden düştü. Endişeyle yanına koşup, elime geçirdiğim yatak örtüsünün kumaşını çekerek kesik koluna bastırdım. İstemsizce bağırmaya başladım.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Canınıza mı kıyacaktınız? Nasıl böyle bir şey yapmaya kalkışırsınız?"

Benim telaşımın aksine o soğukkanlı duruşunu bozmamıştı.

"Biraz sessiz ol, Mana. Herkesi başımıza toplayacaksın."

Tavrına inanamıyordum. Donuk irislerindeki enkazda bir duygu bulurum diye bakınsam da çabam sonuçsuz kalmıştı. Yaşaması için gereken tüm umutlarını çaldırmıştı köy halkına.

"Neden yaptınız?"

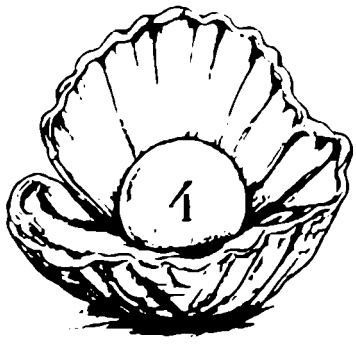
"Ölmek istiyorum. Su Tanrısı zaten istediği kurallar dışındaki gelini kabul etmeyecek. Eğer ölürsem başkasını -bakire birini- bulup onu kurban ederek köyü kurtarabilirler. Mana, köyün utancı olmak umurumda değil. Herkesi lanetleyemem." Tamamen kan olmuş bezi çekip kolundaki kesiği inceledim. Fazla derin gözükmese de kan durmuyordu.

Parmaklarıma bulaşan kana takıldı bakışlarım. Rüyamdaki adamı dinlemeseydim sabah Aithra Hanımımın cesedini bulacaktım. İçimden bir ses kesiğin acısına rağmen durmayacağını söylüyordu. Makası bileğinin üzerinde nasıl serinkanlılıkla hareket ettirdiğini hatırladığımda ürperdim.

Bu gece onu alıkoymuştum. Peki ya sonraki geceler? Bir gün yarım bıraktığı işi bitirecekti. Kafamın içine üşüşen kötü fısıltılar bir karara varmamı sağladı.

"Hanımım, Troia Beyimi çağırır mısınız?"

Duzenleme
Ny.ozlem

ADAK

Okuduğum efsaneler damarlarıma dehşeti aşılamış, omurgamdan aşağıya bir ürperti indirmişti. Çevirdiğim her sayfa bir öncekinden daha korkutucu ve mide bulandırıcı hadiseler içeriyordu. Lanet olası fikrimden sonra biraz araştırma yapmak için Aithra Hanımımdan izin alıp köyün kütüphanesine gelmiştim. Su Tanrısı ile ilgili bulabildiğim ne kadar kitap, efsane, destan varsa hepsini bir araya toplayıp kurcalamaya; hakkında biraz da olsa bilgi sahibi olmaya çalışmıştım fakat eşelediğim her şeyin altından o kadar akılalmaz ve ucu bucağı birbirinden uzak şeyler çıkmıştı ki. Hangi insan taptığı tanrı hakkında böyle korkunç rivayetler yazardı, aklım almıyordu. Yani bu tarz vukuatların gerçekleşme olasılığı yüzde kaçtı ki?

Hepsi tanrılar hakkında bilgi sahibi olduğunu iddia eden sahtekârların uydurduğu hurafelerden ibaretti.

Okuduklarımın yalan olduğuna kendimi ikna etmeye çalışırken, birden omzuma konan elle korkuyla yerimden sıçradım. Oturduğum sandalyeden hızla kalkıp bana dokunan kişiye döndüm. Arkamda bir canavar değil de kütüphanenin görevlisi Alfred amcayı görünce rahatlamıştım.

Ödüm kopmuştu.

"Korkuttum mu kızım? Sadece bir ihtiyacın var mı diye sormaya gelmiştim, kusura bakma." Öğrendiklerimden sonra ona kitapla sardırmadığıma şükrediyordum. Gizli gizli yaklaştığı için suçlu da olmazdım üstelik.

Altmış yaşını devirmiş olsa da hâlâ dinç olan bu adama şaşırmadan edemiyordum doğrusu. Bembeyaz olmuş saçlarının ön tarafları dökülmüştü. Yüzünde yaşının getirdiği kırışıklıklar mevcuttu. Yeşil gözleri diğer yaşlılara nazaran hayat doluydu. Eskisi gibi enerjik olmadığından, çiftçiliği bırakıp inzivaya çekilmeye karar vermişti. Devamlı evde oturamayacağını anladığındaysa Honner Beyimden ricada bulunmuş ve küçük ama orta halli bir köye göre içinde fazlasıyla kitabın bulunduğu kütüphaneye göz kulak olmak istemişti.

"Dalmışım. Siz de bir anda öyle gelince istemsizce tepki verdim." Masada üst üste dizdiğim kitapların adlarını görünce tek kaşını kaldırdı. "Neden öyle ürktüğün apaçık." Güldü. "Demek Su Tanrısı'nın meşhur hikâyelerini okuyordun. Ee, nasıldı? Seni yeterince tatmin ettiler mi bari?" Resmen dalga geçiyordu.

Yaşlı bunak kendisine eğlence bulmuştu tabii. Kaşlarımı çattım. "Hiç de komik değil, Alfred dede!" Amca da neymiş? Bir de kibar olmaya çalışıyordum.

"Tanrımız hakkında böyle canice şeyler yazmak... Ah ah, eskiler ne düşünüyorlardı acaba?" Yakınmasına bakılırsa o da benim gibi yazılan hikâyelerden memnun kalmamıştı. "Siz de mi anlatılanları okudunuz?" Başını olumlu anlamda sallayarak kalktığım sıraya oturdu. Yaşından dolayı uzun süre ayakta kalamıyordu.

"Burada sabahtan akşama kadar tek başına oturunca insanın canı sıkılıyor. Ben de elimden geldiğince kitapları okuyarak zamanımı geçiriyorum."

Kütüphane iki salon büyüklüğündeydi. Fazla yer kaplamasın diye okumaya gelecek insanlar için uzun ama ince masalar ve oturaklar yerleştirilmişti. Yaratılan boş alanlar sayesinde rafların sayısını artırabiliyorduk. Duvarlara yaslanan on büyük raf vardı. İçleri çeşit çeşit kitaplarla doluydu. Aradığınız çoğu şeyi bulamasanız da *hiç yoktan iyidir* diye düşünüyordu herkes.

Alfred amcanın yanındaki boş yere geçtim. Ondan, hurafelerden fazlasını öğrenebileceğimi düşünüyordum. "Alfred amca, sahiden Su Tanrısı bu kitaplarda anlatıldığı gibi biri mi? Çoğu yazar tanrıyı insan şeklinde değil, canavar olarak tasvir etmiş." Sayfalara dökülen kelimeler beni korkutuyordu. Eğer planladığım şeyi yapacak olursam nasıl dayanacağımı bilmiyordum.

Alfred amca elini *saçmalık* anlamına gelecek şekilde salladı. "Hayır hayır. Bu kitaplar kandırmacadan başka bir şey değil." Kaburgalarımın arasında göğsümü sıkan ip biraz da olsa gevşedi. "Su Tanrısı'nın canavar olmasına imkân yok. Kutsal kitabın da dediği üzere kadim güçlere sahip olsalar da yönettikleri insanlar gibi doğup, büyüyüp, en sonunda da ölüyorlar. Burada tasvir edilen görünüşler yazarların hayal gücünden ibaret. Kutsal kitap, tanrıların nasıl göründüğünden bahsetmese de güzelliklerini öve öve bitiremez. Tanrıları beş para etmez kitaplardaki canavarlarla kıyaslamak akla mantığa sığmıyor."

Söyledikleri aklıma yatınca, "Demek kurban edilen gelinleri yemiyor," cümlesini ağzımdan kaçırdım. Alfred amca bir süre bana şaşkın şaşkın bakıp ardından kahkaha attı. Boynumdan yukarısı saniyeler içerisinde utançla kızarmıştı.

"Ah kızım, kadim güçlere ehil bir tanrının yapacağı iş mi bu?" Bir süre durdu. İnsanların söylentilere inanmasına hayıflanıyordu. "İtiraf et bakalım. Tüm bu araştırma küçük hanım Aithra için mi?" Anlık duraksasam da başımı sallayarak onayladım. Konuşarak cevap verecek gücü kendimde bulamamıştım. "Küçük hanım büyük bir sorumluluk aldı. Kimse kolay kolay bir tanrının gelini olmak istemez, özellikle de akıbetini öngöremediği için."

Sözleri zihnimin duvarlarında yankılanırken güçlükle yutkundum. "Kardeş gibi büyüdüğünüzden okudukların seni normalden daha fazla etkilemiş belli ki. İçini ferah tut kızım. Hikâyeler uydurmacadan başka bir şey değil. Küçük hanım köyümüz için hayatını riske atıyor, tüm köy halkı ona minnettar. O

olmasaydı yuvamız kuraklıktan yok olurdu. Nereye giderdik? Onca kişiyi hangi köy kabul eder?"

Alfred amca konuşmasına devam etse de derin düşüncelere daldığım için ne dediğini dinleyemiyordum. Bu kararı vermekle iyi mi etmiştim? Başka çarem mi vardı sanki? Durup hanımımın intihar etmesine göz mü yumacaktım? Ayrıca köye ne olacaktı? Alfred amcanın da dediği gibi alınan sorumluluğun ucunda bir sürü insanın hayatı vardı.

İç çektim.

"Hoş geldiniz, küçük hanım." Alfred amcanın verdiği selamı işittiğimde başımı kaldırıp kütüphanenin girişine bakınca Aithra Hanımımla göz göze geldik.

"Hoş buldum, Alfred amca. Nasılsın?"

"Çok şükür geçinip gidiyoruz kızım. Mana'nın önünde çok fazla kitap görünce bir bakayım dedim." Kıkırdayarak devam etti. "Sana çok değer veriyor. Baksana, Su Tanrısı'yla ilgili ne var ne yoksa toplayıp getirmiş buraya."

Hanımım duyduklarından sonra şaşırsa da zoraki bir tebessüm belirdi dudaklarında. Dışarıdan bakan biri hislerini yadırgamazdı. Hatta mavilerine düşen hüznü, benim onun için endişelenmeme yorardı fakat ikimiz de bunun böyle olmadığını biliyorduk.

Bir süre daha başka konular hakkında muhabbet etsek de Alfred amca artık yanımızdan ayrılması gerektiğini hissetmişçesine, "Daha fazla vaktinizi almayayım. İnsan yaşlanınca konuşacak birilerini arıyor işte," dedikten sonra oturduğu yerden kalkıp minnettarlıkla hanımıma baktı.

"İşimin başına dönmeden evvel küçük hanım, size teşekkür etmek istiyorum. Köyün iyiliği için yaptığınız fedakârlık asla unutulmayacak. Zaman, mekân değişir ama gönül borcu kapanmaz. Dilerim ki Su Tanrısı'nın yanında mutluluk yakanızdan hiç düşmesin."

Hanımım, Alfred amcanın minnettarlığının altında kalmışçasına sözlerine karşılık veremedi ancak kabalık etmemek için hafifçe tebessüm etti. Alfred amca da üstüne gitmemişti. Omuzlarına yüklenen sorumluluğun ağırlığını kaldırmanın kolay olmadığını biliyordu. Söylenenler yalnızca dilde basitti.

Alfred amca yanımızdan ayrılıp yeni gelen kitapları yerlerine dizmek için kütüphanenin başka bir tarafına geçti. Hanımım masaya dağılmış kitaplara göz atarken, "İyi olacak mısın?" diye sordu. Bana bakmaya yüzü yokmuş gibi davranıyordu. Vicdanının onu pişmanlıkla sınadığını görebiliyordum. İfadesiz kalmak için çabalasa da başarılı olamıyordu. Küçüklüğünden beri duygularını dışa vurmaya meyilliydi. Bense tam aksine içimde koparırdım fırtınaları. Yüzüme bakan biri kılımın kıpırdadığını görmezdi.

Tedirgindi. Cüret ettiğim şey için, cüreti için. Belki de suçluluk hissi bir ömür peşini bırakmayacaktı. Yüreğimdeki kıyı kocaman bir okyanusa çıkıyordu. Dalgalar çalkalanıyor, büyüyor, her şeyi yutmak için hazır bekliyordu.

"Olacağım," desem de zorlukla yutkundum. Gözümün önüne dün gece yaşananlar gelmişti.

Önceki gece

Aithra Hanımımı intihara teşebbüs ederken yakaladığımda, verdiğim karardan bir kez olsun şüphe duymamıştım. Su Tanrısı'na kurban edileceğini öğrendiğim saniyede böylesine ağır bir yükün altından kalkamayacağını içten içe biliyordum. Köyün reisinin kızı olduğundan herkes sarsılmaz ve güçlü olmasını bekliyordu ondan. Yarattığı izlenim de buydu; istediğinden değil, mecbur bırakıldığından. Herkes içindeki kırılgan kızdan bihaberdi.

Troia Beyimi çağırmasını istemiştim. Denizi andıran gözlerinde bin bir çeşit soru olduğunu görsem de bir sebepten ötürü sessiz kalmış ve isteğimi yerine getirmişti. Belki de son kez de olsa sevdiğini görmek için bu bahaneye sığınmıştı.

Troia Beyime haber edip geleceğinden emin olunca, hızlıca banyoya girdim ve işime yarayacak eşyalarla birlikte geri döndüm. Temiz bezi ve içinde şifalı otlardan bir karışım bulunan küçük şişeyi kucağıma bıraktım. Uzanarak hanımımın kesik kolunu tuttum, ilk önce bezle kanı silip sonra da ot karışımını yarada gezdirerek yedirdim. Kesik, dikiş isteyecek kadar derin olmadığı için şanslıydık. Merhem kanı biraz da olsa durdurunca temiz bezle bileğini güzelce sardım.

Tüm bu zaman boyunca yaptığı tek şey izlemekti.

İşimi bitirdiğim sırada pencere tıklatıldı. Aithra Hanımım titreyen ellerini bacaklarının arasına sıkıştırdı. Olanlar sevdiği adamın kulağına çalınmış olmalıydı zira köy şimdiden şenlik havasındaydı.

Yerinden kalkacak gücü olmadığını anlayınca, kilidi kaldırıp pencereyi yukarı kaldırdım. Troia Beyim beni görünce beklediği kişi olmadığım için şaşırsa da üzerinde durmadı.

"Merhaba, Mana. Aithra yok mu?" Bitkin görünüyordu. Göz altlarındaki koyu renk halkalar doğru düzgün uyku uyumadığının göstergesiydi. İyi bir konuşma için çağrılmadığının farkındaydı. Yine de gelmeden yapamamıştı. Elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım.

"İçeri geçin. Hanımım da burada." Pencerenin pervazlarından destek alarak bedenini yukarı çekti.

Üstündeki tozu silkeleyip başını kaldırdığında, yatakta biçare oturan Aithra Hanımımı gördü. Aralarında geçen bakışma uzadıkça uzadı. Kelimeler o anda anlamlarını yitirmişlerdi. İki yıkık şehir birbirlerine bakarken, karşılıklı bıraktıkları enkazın kaydını yapıyor gibiydi. Savaş bitmişti ama ortada bir kazanan yoktu.

Gözleri Aithra Hanımımın sargılı koluna düştüğünde tepkisizliği derin bir kaş çatmayla bozuldu. Temiz sargı kanı emdiği için kıpkırmızıydı. Troia Beyimin

kahveleri koyulaşmış, karmakarışık olmuştu. Merak yoktu orada ya da aradığı bir sebep. Neler olduğunu tahmin eden âşık bir adamın feveranı, öfkesi vardı.

"Aithra?" Ses tonu hesap sorarcasına çıkıyordu. Sevdiği kadının ise bunu yapacak takatı kalmamıştı. Muhtemelen bir şeyleri izah etmesi gereken kişiler arasında en zorlanacağı isim bu adamınkiydi. En zahmetsiz yola başvurup bakışlarını kaçırdı.

"Demek duyduklarım doğru."

Hanımımın gözlerinin kenarlarında hızlıca yaşlar birikti. Günlerdir ağlamasına rağmen hâlâ dolabiliyordu pınarları. Gökyüzü mavisi irisleri güneşini kaybetmişçesine sönüktü. Artık ötmüyordu göğünde kuşlar, hepsinin sesi soluğu kesilmişti. Yanaklarından kayan yaşlar geceliğine düşerken ardında koyu lekeler bırakıyordu.

Troia Beyim önüne gelip diz çöktü. Usulca elini uzatıp kuruladı parmaklarıyla sevdiğinin kederli gözyaşlarını. "Nasıl kıydın? Nasıl yaktın canını? Bileğine attığın kesiği canıma atsaydın da duyup bilmeseydim seni benden alacaklarını." Aithra Hanımım hıçkırdı, söylediklerine dayanamıyordu yüreği.

"Yaktılar hayallerimizle dolu olan o kayığı. Ben şimdi nasıl nefes alayım?" Yutkundu. Boğazına atılan düğüm ısrarcıydı, gitmemişti. Adam sargılı bileğine küçük bir öpücük kondurdu. Çehresindeki çukurlara yerleşmişti ayrılığın sancısı.

"Bu akşam mı veda edeceksin bana?" Saat gece yarısını geçmişti. Tören ise tekrar karanlık çöktüğünde yapılacaktı. Daha fazla kendini tutamayan hanımım kollarını Troia Beyime sıkıca sardı. Omuzları sarsıla sarsıla ağlıyordu. İkisi de kaderlerinin altında eziliyordu.

"İstemiyorum. Senden başka bir adamın kadını olmak istemiyorum. Yapamam, Troia, ölürüm daha iyi!"

Azap çukurunda diri diri yanan sevgililerin feryadı mıydı aşk denilen o illet? İki ruhu birbirine öyle bir muhtaç ediyordu ki kadın tenine sevdiğinden başkası değmesin diye canına kıymak istiyordu. Adam ise çaresizdi ama gözlerinden okunuyordu aynı sonu paylaşacaklarına dair yemini. Belli ki törenden sonra o da kıyacaktı canına. Kurtuluş adını verdikleri urganı dolamışlardı boyunlarına.

Aşk insanların sandığının aksine kolay kolay uğramazdı kimseye. Çoğu zaman tek bir yürekte yanar kül olurdu. İki yüreğe birden uğraması ise daha da ender görülürdü. Şayet uğrarsa bir mucize gerçekleşir, iki yürek iç içe geçerdi. Tek olurdu, bir olurdu, adı aşk olurdu. Bu yüzden gözlerimin önünde parçalanmalarına izin vermeyecektim.

"Troia Beyim, Aithra Hanımım eğer beni dinlerseniz ayrılmanıza gerek kalmayacak." Söylediklerimle birlikte ikisi de şaşırarak bana döndü.

"Bir planım var." Aklımdaki planı anlatırken, sonuna kadar sözümü kesmeden dinlediler.

Anlatmayı bitirdiğimdeyse ikisinin de yüzünde sıkıntılı ifadeler belirmişti. "Bekle bir saniye. Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Sizin yerinize geçeceğim."

"Aklını mı kaçırdın? Bu işin sonunda başına ne geleceğini bile bilmiyorsun!" Kızdığı ayan beyan ortadaydı. Açıkçası ben de gelecekteki bilinmezlikten korkuyordum. Yine de yapmam gerekeni yapmalıydım.

"Ne söylediğimi gayet iyi biliyorum. Sizin yerinize geçebilirim, inanın bana yapabilirim. Eğer anlattığım planı harfi harfine uygularsak kimse şüphelenmeyecektir. Kuraklığı atlatmak için köyün Su Tanrısı'na kurban vermesi gerekiyor, evet ama illa ki o kişinin siz olması gerekmiyor. Köydeki herhangi bir genç kız da adak olarak verilebilir. Köy halkının sizde ısrar etmesinin yegâne sebebi kâhinin önerisi."

Kaşlarını çattı. İkna çabalarım aklının bir parçasını çeliyor olsa da vicdanı direniyordu. "Hanımım bir düşünün." Israr etsem de başını sağa sola sallayarak beni dinlemeyi reddetti.

"Hayır. Bunu sana yapamam."

"Yapmak zorundasınız!" diyerek bağırdığımda ciddi olduğumu anladı. Afallamasından faydalanarak devam ettim.

"Anneniz beni sekiz yaşında bu eve getirdi. Ailesini kaybeden küçük bir çocuğa diğerlerinin aksine sahip çıktı. Bunun için ona her zaman minnettar kalacağım. Bu yaşıma kadar sıkı çalışarak iyiliğinin karşılığını ödemeye çalıştım fakat yaptığı şey öyle ağır geliyor ki ne denli uğraşırsam uğraşayım terazinin kefeleri bir türlü eşitlenmiyor. Şimdi elime bir fırsat geçti. Annenize olan borcumu kızının mutlu bir hayat geçirmesini sağlayarak ödeyebilirim. Üstelik siz gittikten sonra bana ne olacağını hiç düşündünüz mü?"

Yalnız kalmak istemiyordum. Daha fazla birilerini kaybetmek istemiyordum.

"O yüzden lütfen... lütfen yerinizi almama izin verin. Şu yaptığınıza bir bakın! Eğer bu gece odanıza gelmeseydim belki de sabah... sabah sizi..." Dudaklarımı dişleyerek ağlamamı durdurmaya çalışsam da başarılı olamadım. Bileğini keserkenki o soğuk bakışları aklımdan bir türlü çıkmıyordu. En başında bu tepkiyi vermemiş olmam şoktandı.

O da yaptığı şeyin korkutuculuğunu bildiğinden, yanıma gelip bana sarıldı. Kız kardeşler birbirlerinin arkasını kollardı. Ben de kollayacaktım.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim, Mana."

Biraz daha ağlayarak oyalanırsak her şey için çok geç olacaktı. Kollarından çıkıp yanaklarımdaki yaşları kuruladım. "Fazla zamanımız yok. Beni dikkatli dinleyin." İkisi de kafasını aşağı yukarı sallayınca planın detaylarına indim.

"Tören için giyilecek elbise çoktan dikilip getirildi. Sabah olunca hizmetkârlarınıza sizi benim hazırlayacağımı, bu yüzden de merasim saati gelene kadar kimsenin odanıza girmemesini emredin. Anne ve babanızın durumu anlamamaları için onlarla önceden vedalaşmanız gerekecek."

"Tamam."

"Odada sizin yerinize tören elbisesini giyeceğim. Yüzüm duvakla kapalı olacağından yer değiştirdiğimizi anlamayacaklardır." Bu planın ilk aşamasıydı.

"Su Tanrısı'na kurban edilsem bile ne olursa olsun kurban edilen kişinin ben olduğum gerçeği ortaya çıkmamalı. Öğrenirlerse ya sizi ölüme sürüklerler ya da hatanın telafi edilmesi için yeniden birilerini kurban etmeye kalkışabilirler. Bu yüzden tören bittikten sonra köyde kalamazsınız."

Troia Beyim gülümseyerek hanımımın elini kavradı. "Sorun değil. Köyden ayrılıp kimsenin bizi tanımadığı bir yere gider sonra da evleniriz. Yıllardır bunun hayalini kurduğumdan bir köşede para biriktiriyordum zaten. Yuvamızı kurup bir iş bulana dek bizi idare edecektir." Aithra Hanımım sevdiği adamı dolu dolu olmuş gözlerle izliyordu.

Bu kez döktüğü yaşlar hüzünden değil, mutluluktandı.

"Böyle olmasını istemezdim, özür dilerim." Kendi mutluluğu için başkalarını feda etmeyi bencillik olarak görüyor olmasını doğal karşılayabilirdim şayet bunu isteyerek yapmıyor olsaydım. "Lütfen mahcup olmayı bırakın. Beni siz zorlamadınız, bunu gönüllü olarak yapıyorum. Hem önünüzde güzel bir gelecek var, onu düşünün." Konuyu değiştirerek, "Bohçanızı hazırladınız mı?" diye sordum.

"Evet."

"Harika. O halde planı başlatabiliriz, ilk önce ailenizle vedalaşmalısınız."

Derin bir nefes alıp verdi. Kurban verilmeyecek olsa da ailesinden sonsuza kadar ayrılıyordu. Zordu, biliyordum ama hiç değilse onun vedalaşacak zamanı vardı. Benim öyle bir şansım hiç olmamıştı.

"Bir an önce gidip şu işi halledelim, yoksa dayanamayıp vazgeçeceğim."

Kütüphaneden çıktığımız gibi soluğu Mithril Hanımım ile Honner Beyimin yanında aldık. Yol boyunca hanımım tırnaklarıyla oynamış, iyice strese girmişti. Gergin olduğu bir bakışla anlaşıldığından diken üstünde duruyordum. Üzerine çekeceği en ufak şüphe bütün planı mahvedebilirdi. Salonun kapısını iki kere tıklattıktan sonra içeri girdi.

Honner Beyim ve Mithril Hanımım büyük masada oturmuşlar, ikindi çaylarını içiyorlardı. Oysaki ikisinin de bardağı ellenmediğinden ağzına kadar doluydu. Muhtemelen fincanların getirilmelerinin üzerinden uzun bir zaman geçtiği için çayları soğumuştu.

Köyün reisi dalgın bir bakışla elindeki kâğıtlara göz atıyordu. Ne okuduğunu bildiğinden bile emin değildim. Bizi, daha doğrusu hanımımı gördükleri anda yüzlerindeki ifadesizlik yerini derin bir hüzne bıraktı. Onların aksine kızları, sabit tutmaya özen gösterdiği küçük bir tebessümle yanlarına gitti.

"Baba, anne sizinle konuşmak istediğim bir konu var. Müsait misiniz?"

Honner Beyim elindeki kâğıtları katlayıp masaya bıraktı. "Tabii, gel kızım." Mithril Hanımımın yanındaki boş sandalyeyi gösterdiğinde geçip oturdu. Ben de hemen arkasında dikiliyordum.

Odadaki sessizlik büyürken hanımımın konuya nasıl gireceğini merakla beklemeye başladım. Ortamın havası o kadar ağırlaşmıştı ki gittikçe tedirgin oluyordum. Yapabilecek miydi?

"Biliyorsunuz bu akşam Su Tanrısı'nın adağı olacağım, bu yüzden sizden bir ricam var." Sonunda söze girdiğinde ikisinin de zar zor tebessüm edebildiklerini gördüm.

"Seni dinliyoruz." Umarım bu isteğinden kuşkulanmazlardı.

"Birkaç saat sonra hazırlanmam için hizmetçileri çağıracağımdan sizinle şimdi vedalaşmak istiyorum. Kalabalığın önünde veda etmek hem benim için hem de sizin için kolay olmayacaktır. Köyün reisinin kızına yakışır şekilde başım dik gitmek istiyorum." Konuşurken sesi titriyordu.

Ailesini bir daha göremeyecek olmasını, bencilliğinin bedeli olarak gördüğüne emindim.

Kızlarının ricası şaşırmalarına neden olmuştu. Aslında hanımım böyle bir teklifi öne sürerek en kestirme yolu tercih etmişti. Honner Beyim kafasını geriye atarak gözlerini yukarı, tavana kaldırdı. Çaresiz kaldığı vakitlerde dik durmayı başarıp çözüm üreten adam gitmiş, yerine kızının çektiği çileyle çöken bir baba gelmişti. Ağlamamak için mi bu şekilde davranmıştı? İçimde, kalbime yakın sokaklarda bu görüntüyü görmek, oralarda bir yerde açılmış boşluğun yoklukla sızlamasına neden oldu.

Bakışlarımı beyimden çekip Mithril Hanımıma çevirdim. Yüzü düşmüş, gözleri çoktan dolmuştu. Elini kızının dizine koyarak okşadı. Islak kirpikleriyle gülümsemeye çalıştı. "İstediğin gibi olsun. Seninle gurur duyuyorum güzel kızım benim." Ayağa kalkıp hanımıma sıkıca sarıldı. İkisinin birden ağladığını görünce onlardan farklı bir noktaya baktım. Yetimliğin, öksüzlüğün bir kere daha acı tadına varmıştım.

"Anne seni çok seviyorum, sizi çok seviyorum. Sakın benim arkamdan suçluluk duyup üzülmeyin, olur mu? Ben mutlu olacağıma inanıyorum, siz de inanın."

Mutlu olacaktı. Peki ya ben?

Ben ne olacaktım?

Gün hiç olmadığı kadar hızla akıp geçti. Gökyüzü yavaşça kararda.

Şimdi aynadaki aksime bakıyordum. Simsiyah, uçları belime dokunan gür saçlarımı ensemden sıkı bir topuz yapmıştım. İki parçadan oluşan tören giysisi üzerimdeydi. Elbisenin eteği safir mavisindendi. Bel kısmı göğsümün hemen altına dek çıkıyordu. Kıvrımlı eteğin uçlarına deniz mavisi renginde dantel dikilmişti. Üst kısmı da tamamen bu dantelden yapılmıştı. Dantelin üzerine lacivert iplerle çiçek nakışları işlenmişti.

Göz alıcıydı. Köylülerin kumaşın dokusundan gelinliği dikmek için kesenin ağzını açtıkları anlaşılıyordu.

Gelinliğim yeterince gösterişli olduğu için gözkapaklarımı renklendirmemiştim. Onun yerine göz kenarlarıma leylak rengi irislerimi belirginleştirecek siyah, uzun, kuyruklu bir sürme çekmiştim. Gülkurusu rengindeki ruju dudaklarıma dokundurarak hafifçe renk vermiş, kıvrık kirpiklerime de kömür tozuyla vazelinin karıştırılarak elde edildiği macunu sürmüştüm. Böyle kirpiklerim daha uzun ve dolgun duruyordu. Yine de biraz solgun görünüyordum.

Yanaklarımı sıkıp sıkıp bırakarak kızarttım, şimdi daha iyiydi. Hazır olduğumda gece mavisi tülü alarak başıma örttüm. Duvağın uçları da tıpkı tören elbiseminki gibi çiçek nakışlarıyla süslüydü.

Yüreğimdeki korkuyu bir türlü dizginleyemiyordum. Beceremez de açık verirsek Aithra Hanımımla sonumuz kesinlikle darağacı olurdu. Altdudağımı dişledim. İşi kıvırırsak bu defa da ciddi ciddi Su Tanrısı'nın Gelini olacaktım. İki şekilde de başım büyük beladaydı.

"Mana."

Aynadaki boş bakışlarımı yanımda beliren yansımaya çevirdim. Aithra Hanımım birçok duygunun esiri olmuş bir şekilde beni izliyordu. Hayranlık, beğeni, bir tutam da burukluk.

"İnanamıyorum, harika gözüküyorsun." Tedirginliğim devam etse de gülümsemeden edemedim. Yanıma gelince ona doğru döndüm, ellerimi tuttu. "En başından beri güzel olduğunu düşünüyordum zaten ama şu an o kadar farklı görünüyorsun ki sanki çocukluğumdan beri yanımda olan kadından eser kalmamış." Sıcak samimiyetini hoş karşıladım.

Bu duygu dolu konuşmayı başka bir zamanda, başka bir nedenle yapmak isterdim ama hayat her zaman istediğimiz gibi gitmiyordu.

"Teşekkür ederim." Ne olduğunu anlamadan dudaklarındaki gülümseme kaybolmuş, bana sıkıca sarılmıştı.

"Mutlu olman için her gece dua edeceğim. Bana yaptığın iyiliği asla unutmayacağım." Sesi titriyordu.

Kollarımı kaldırarak gelinliğin izin verdiği ölçüde ona sarıldım. Yutkunamadım. "Ben de sizin için dua edeceğim."

Pencereden gelen tıklama sesi aramıza girerek ayrılık vaktinin çanlarını çaldı. Aithra Hanımım yaşlarla dolmuş gözlerini taşmadan kurulayarak pencereye doğru gitti. Eşyalarının olduğu bohçayı açtığı pencereden Troia Beyime uzattı, ardından da bana son bir bakış atıp pencereden atladı.

Gitmişti.

Yarım saat sonra kapı çalınca, kaldırdığım duvağı indirip yüzümü tekrar gizledim. Hizmetlinin, sesimin kime ait olduğunu anlamayacağı yükseklikte, "Gir," dediğimde açılan kapıdan bu evde benimle birlikte uzun süredir çalışanlardan birini gördüm.

"Hanımım zaman geldi." Daha fazla konuşma riskine giremeyeceğimden başımı *tamam* anlamında sallayıp geçmem için tuttuğu kapıdan çıktım.

Beraber evden dışarı çıktığımızda kapının önünde toplanan kalabalığı görmüş ve nefes almakta güçlük çekmeye başlamıştım. Biri bile beni tanıyacak olursa... Köyün neredeyse hepsi buradaydı. Ellerinde tuttukları meşaleler sayesinde yüzlerindeki ifadeleri açıkça görebiliyordum. Honner Beyimin yanında sessizce ağlayan Mithril Hanımımın da kalabalığın içinde olduğunu doğrulayınca bir tarafım rahatladı. Görünüşe göre kimsenin bir şeylerden şüphelendiği yoktu. Aithra Hanımımla Troia Beyim çoktan uzaklaşmış olmalılardı, her şey yolundaydı.

Sakinleşmeliydim.

Kalabalığın içinde yaşça büyük kadınlar geleneksel bir ezgi mırıldanmaya başladıklarında diğerleri de onlara katıldı. Gittikçe yükselen nağme insanın içini derin bir hüzne boğuyor, sanki buradaki herkes benim yasımı tutuyordu.

Ezgide bir tanrı kutsanıyor, bir geline ağıt yakılıyordu.

Meşalelerle aydınlatılmış yoldan ilerlerken, insanların yan yana gelerek oluşturduğu köprüdeki kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyordum. Arkamdan töreni yapacak kâhin geliyordu. Bastonunun taşlara vururken çıkardığı *tak tak* sesi beynimi deliyordu. Meşaleleri tutanlar ise sonradan gelin konvoyuna katılıyorlardı.

Kırk basamaklı merdiveni çıkarak Su Tanrısı'na ait tapınağın bulunduğu uçuruma geldik. Her şey olması gerektiği gibi ilerliyordu.

"Uçurumun hemen önünde bize doğru dönecek şekilde dur." Kâhinin emrine itaat edip dediğini yaptım. Dalgaların şaha kalkarak kayalıklara çarpışına bir an için gözüm takılsa da bakışlarımı oradan çektim. Derin bir nefes aldım ve yüzümü köylülere döndüm. Baştan aşağıya siyah giyinerek yüzlerini de siyah tüllerle kapatan kadınlar, kalabalığın arasından sıyrılarak öne çıktı ve ortalarına kâhini alarak garip bir dans gösterisi yapmaya başladılar.

Köy halkından bazıları ağlıyor, bazılarıysa korkuyla yaşananları izliyordu. Onlar da benim kadar kurban etme töreni hakkında bilgisizlerdi. Töreni yaşlı

kesim idare ediyordu, onlar uzun zaman önce terk edilse de geleneklerden haberdardı. Elimde olmadan titremeye başladım.

Tanrı aşkına! Ne halt yiyordum ben?

Düşünüp taşınmadan sonuçlarını tahmin bile edemediğim bir yola girmek için neredeyse yalvarmıştım. Kendi mezarımı kazmaktan ne farkı vardı bunun?

Göğüskafesimin kemiklerini saran dikenli tellerin açtığı yaralar kanarken, ağlamamak için dişlerimi sıkıyordum. Dans bitince kadınlar kâhine yol verdiler. Kâhin tam karşıma geçerek göktekilere, yerdekilere ve sudakilere; içlerinde barındırdıkları her ruha tanrıya verilecek adağı duyurmak için sesini yükselterek konuşmaya başladı.

"Suyun efendisi! Hayatın başlangıcı sensin! Kutsal yer ve su ruhları sesimize kulak verin! Bu bakire kızı gelin olarak Su Tanrısı'na adıyoruz! Ey, suyun ve yağmurun efendisi, seni unutmadık! Bize verdiğin lütuflar karşısında bu kadın sana eş, yoldaş olacak. Duy bizi! Suya hükmeden tanrı, yeni gelininin hatırına bizi affet ve topraklarımıza tekrar yağmur bahşet!" Yaşlı kadının gür sesi esrarengiz bir tınıyla geceyle birleşiyordu.

Sözleri karnıma kramplar sokmuştu.

Rüzgâr kulağımda uğuldarken kaçınılmaz sonumu izliyordum. Kâhin bana dönüp tam gözlerimin içine baktı. Dudaklarında bilmiş bir gülümseme peyda olduğunda irkildim. O gözler öyle bir bakıyordu ki sanki örtünün altındaki kişinin Aithra Hanımım değil de ben olduğumu bilir gibiydi.

Afallamamdan faydalanarak beni omzumdan ittiğinde karşı koyamadım. Gözlerim girdiğim şokla beraber ardına dek açıldı.

Ne?

Ayaklarım yerden kesildiğinde, sırtüstü uçurumdan aşağıya düşerken dahi çığlık atacak gücü kendimde bulamadım. Metrelerce yükseklikten kayalara hırçın bir şekilde çarpan su, öfkeyle köpürürken dünyadan soyutlandım. Zaman sanki yavaşlıyordu... İçimden saymaya başladım. On ikinci saniyede bedenim buz gibi soğuk suyla buluştu. Dondurucu bir acı uzuvlarıma dağılırken su beni içine çekerek derinlere, en derinine sürükledi.

Hareket edemiyordum. Gittikçe dibe, karanlığın içine batıyordum. Nefesim ağzımdan çıkan son baloncuklarla tükendi. Böyle mi oluyordu? Su Tanrısı'na gelin değil, canım mı sunulmuştu? Kandırıldığım için lanet mi okumalıydım? İyi de bunu bana yapmalarına izin veren bendim.

Ölüyordum.

Beni kurtaracak birilerinin olmayacağını bilsem de kalan son gücümle benden gittikçe uzaklaşan göğe elimi uzattım. Bilincim kayboluyordu... Yolun sonuna geldiğimi anlayınca berrak suda gözlerimi yavaşça kapattım ve kendimi sonsuz karanlığa bıraktım.

GORDION ORMANI

Tenimi okşayan soğuk su iliklerime küçük küçük ısırıklar bırakıyordu. Akrep sokmasını andıran sancılar beynime uyanmam için sinyal gönderip, beni iyiden iyiye rahatsız edince pes ederek gözlerimi usulca araladım.

Siyah bir örtü istila etmişti semayı. Üzerine serpilmiş ışık demetleriyse insanı kendine hayran bırakacak güzellikte parlıyordu. Ay tüm ihtişamıyla gökyüzündeki yerini almıştı.

Kirpiklerim yarı kapalı vaziyette gece göğünün görkemli manzarasını seyrediyordum. Garip bir halsizlik vardı üstümde. Sarhoşluğumdan yavaş yavaş arınarak bilincim yerine gelirken, olanları hatırlayınca gözlerim birden kocaman oldu.

Yattığım yerden hızla doğrularak etrafıma baktım. Göl mü, deniz mi, yoksa okyanusun içinde mi olduğumu bilmiyordum. Saydığım ihtimallerden birinin kıyısına vurmuştum. Gelinliğimden tutun, saç diplerime kadar sırılsıklamdım.

Neredeydim?

İçime düşen korkuyla çevreme bakmaya başladım. Uçurumdan itilmiştim. Beni ciddi ciddi uçurumdan aşağıya itmişti o yaşlı cadı! Bakışları gözümün önüne gelince suratım asıldı. Pişman olmayı geçtim, uçurumdan düştükten sonra hayatta kalıp kalamayacağımı görmek isteyen bir merak taşıyordu o gözleri.

Burası neresiydi?

Kibele köyünün her yerini karış karış gezmiş, kimsenin gitmek istemediği civarlara adım atmıştım. Kısacası köyü avucumun içi gibi biliyordum. Bu bölgeyi ise daha önce görmediğime emindim. Küçük bir ihtimal de olsa yolu unutmuş olabileceğimi varsayarak bana bu yeri hatırlatacak taş, ağaç, hatta böcekleri incelesem de elde ettiğim sonuç hep aynıydı.

Bilinmeyen topraklardaydım.

Merak ettiğim tonlarca sorunun arasından debelenerek gün ışığına çıkan soru şuydu; nasıl hayatta kalmıştım?

Köy halkı törenin yapıldığı yere *Tanrı Alan Uçurumu* derdi. Zira oradan aşağıya atlayan veya kazayla düşen insanlardan biri bile canlı olarak geri dönmemişti. O deniz, intihar edenlerin cesetlerini karaya kussa da ruhlarını özüne

kilitlerdi. Pekâlâ, bir mucize gerçekleşti ve şans eseri kurtuldum diyelim. Niye acı hissetmiyordum? Metrelerce yüksekten düşen biri için fazla sağlıklıydım.

Hiçbir soruma yanıt alamamanın verdiği sinir krizinin eşiğindeyken, gelen patlama sesi dikkatimi dağıtmış ve beni korkuyla yerimden sıçratmıştı. Göğsümde takla atan kalbime elimi bastırırken, gürültünün geldiği yönü tespit etmeye çalışıyordum. Ormanın merkezine yakın bir alanda göğe doğru çıkan dumanları fark ederek şaşırdım.

Gecenin karanlığında dumanı fark etmek zor olsa da patlamanın hemen ardından burnuma dolan yanık kokusu, orada gerçekten de birilerinin olduğunu kanıtlıyordu. Ne yapmalıydım? Dişlerimle altdudağımı kemirmeye başladım. Orada birilerinin olması güzel bir haber olsa da o kişiye veyahut kişilere öylece güvenebilir miydim? Tüm bunları bırak, bu patlama normal değildi bir kere.

Kaşlarımı çattım, şimdi şüpheye düşmenin zamanı değildi. Eğer elime geçen fırsatı hiçbir şey yapmadan geri tepersem sonradan çok daha kötü durumlarla karşı karşıya kalabilirdim. Bu işaret tanrının bana yol gösterişi olabilirdi.

Tanrı.

İçimden tekrar ettiğim ismin bana güven vermesi tuhafıma gitti. Sonuçta bu halde olmamın sebebi onlardan biriydi. Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım, şu anda bunu irdeleyecek zamanım yoktu. En iyisi bir an önce patlamanın olduğu yere gitmekti. Islandığı için iki kat ağırlaşan gelinliğin kenarlarından tutarak ayağa kalkmaya çalıştım. Çalıştım diyordum zira üstüme binen yükü taşıyamayınca gerisingeri kıçımın üzerine düştüm.

Etrafa sıçrayan suyun yarısı yüzüme çarptı. Su damlalarını kolumla silip tekrar kalkmayı denedim. İkinci denememde tökezleyecek gibi olsam da ayakta durmayı becerebildim. Oyalanmadan suyun içinden çıktım. Eğilerek gelinliğimin eteklerini tutup, kumaşı çamaşır sıkar gibi sıkarak suyunu alabildiğim kadar aldım.

Yeterli olduğuna kanaat getirince, gelinliğin eteğini önden kavrayıp hafifçe yukarı kaldırdım. Bir de takılıp düşmek istemiyordum.

Dumanın çıktığı yere doğru koşmaya başladım.

Takatım kalmadığından ellerimi dizlerime yaslamış soluklanıyordum. Ağzımdan giren hava tahriş olmuş boğazımı deli gibi sızlatırken, acıyı yumuşatmak için sık sık yutkundum. Enerjimi biraz daha tazelediğimde başımı kaldırıp önümdeki küçük tepeyi gözlemledim.

"Doğru yolda mıyım, bilmiyorum. Umarım doğru yoldayımdır."

İçinde sakladığı tehlikelerden bihaber olduğum ormanda vahşi hayvanlara yem olmak en son istediğim şeydi. Tepenin temeli küçüklü büyüklü kayalardan oluşuyordu. İlerlemek için başka seçeneğim kalmadığından tırmanmam lazımdı. En yakın kayanın çıkıntısını kaymayacak şekilde sıkıca kavradım.

Alttaki kayalardan birinin üstüne bastım. Kendimi yukarı çekerken üstümdeki elbisenin ağırlığına söyleniyordum. Yavaş yavaş tırmanıp bir başka çıkıntıya ayağımı koyduğumda taş, ağırlığımı taşıyamayıp ana kayadan söküldü. Aşağıya düşen taşla birlikte bacağım kayaya sürtülerek derimi yırttı.

Çığlık atmamak için sertçe yanağımın içini dişledim. Bağırırsam yakınlardaki vahşi hayvanların dikkatini çekerdim. Acıdan yaşaran gözlerimi kapatıp inledim. Bir bu eksikti!

Param yoktu, gidecek yerim yoktu, bana yardım edecek birinin olup olmadığını kesinleştirmeden ormana dalmıştım. Gittiğim yerden elim boş dönersem ortada kalacaktım. İçinde uyandığım suyun tuzlu veyahut tatlı olup olmadığını kontrol etmemiştim. Ormanda olsam da yiyecek bir şeyler bulup bulamayacağımdan emin değildim. Nereye kadar böyle yaşayabilirdim? Umutsuzluğa kapıldığımı fark edince, kaşlarımı sinir olmuş bir şekilde çatıp silkelendim.

Buraya kadar gelmişken pes edemezdim.

Kanadığını hissettiğim ayağımı uzatıp iki kayanın arasındaki deliğe yerleştirdim. Tamamen yüklenmeden önce oyuğun dayanıklılığını test etmeyi unutmadım tabii. Bacağım felaket yanıyordu. Yaraya odaklanmayı bırakıp, sağlam olduğunu anladığım deliğe basarak adamakıllı üste çıktım. Şükürler olsun ki tepe o kadar da yüksek değildi.

Zirveye erişince elimle zemini yokladım. Tutunacak bir şey bulamayınca gözlerimi devirdim. Şansım yaver gitse şaşırırdım zaten. Derin bir nefes alıp kalan son gücümü topladım. Üçe kadar sayıp kendimi yukarı çektim. Sonunda tepeye çıktığımda sırtüstü yere uzanıp dinlenmeye koyuldum. Alnımda birikmiş teri silmeye bile takatım yoktu. Gerçekten çok yorulmuştum. Biraz daha burada kalıp dinlenmek istesem de ikinci bir patlama daha gerçekleşerek uzandığım düzlüğü deprem oluyormuş gibi salladı. Tepenin ucunda yattığımdan aşağı düşmemek için avuçlarımı zemine bastırdım.

Şiddetli patlamaların kuvveti bölgeyi beşik gibi salladığı için bunu yapabilen şeyi merak etmeden duramıyordum. İyi yönden bakacak olursak titreşimlerden etkilenecek kadar patlama alanına yaklaşmıştım.

Doğru yoldaydım.

Dinlenmeye fırsatımın olmayacağını anladığımda, uzandığım yerden oflayarak kalkıp ormanın derinliklerine yürüdüm. Bu bölgede ağaçlar daha sıktı. Aşağı yukarı yarım saat, kırk dakikalık yürüyüşün ardından geniş bir alana çıktım. Çimenler neredeyse ot boyuna erişmişlerdi. Rüzgârda hafif bir kan kokusu alıyordum. Birileri kavga mı ediyordu? Gövdelerinden kırılarak ikiye ayrılan ağaçlar, parçalanan toprakta yer yer açılan hendekler, kömüre dönmüş otlardan çıkan yanık kokusu yapılan kavganın izlerini taşıyordu.

Dudaklarım aralandı. Böylesi bir tahribata ne sebep olmuş olabilirdi?

Tanrılar.

Aklıma gelen olasılıkla kalbim göğsümü yumruklamaya başladı. Olabilir miydi?

Heyecandan titrekçe attığım adımlarla ay ışığının aydınlattığı patikada ilerliyordum. Kalın kabuklu meşe ağacının yaprakları bölgeyi perdelediği için sadece dövüş seslerini duyabiliyordum. Sarsıcı güçlerini ne hava ne de toprak kaldıramıyor gibiydi. Kendimi göstermeye cesaretim olmasa da neler olduğuna bakmak istiyordum. Alfred amca, Su Tanrısı'nın canavar olamayacağına dair güvence verse de hayatında herhangi bir tanrıyla karşılaşmamış birinin sözüne ne kadar itimat edebilirdim? O kitaplarda yazanların doğruluğu, istemsizce şüphelenmeme neden oluyordu. Ömrümün sonuna kadar bir yaratığın gelini olamazdım ya.

Gürültüye odaklanmayı kesip çekinen tarafımı ezdim. Dallardaki meşe yapraklarını beni gizleyecek şekilde önüme alarak başımı ağacın gövdesinden aşağıya uzattım. Gördüğüm sahneyi algılamam zaman alsa da sonunda neler olduğunu kavrayıp kaskatı kesildim. Sanrı gördüğümü falan düşünerek gözlerimi ovalayıp tekrar baksam da değişen bir şey yoktu.

Bacaklarımdaki güç aniden çekildi. Yere yığılmış, önümdeki dehşetten gözlerimi alamıyordum. İstesem de ayağa kalkacak cesareti gösteremiyordum. Yirmi metre ötemde dev gibi bir canavar duruyordu. Çok tuhaf bir görünüşe sahipti. Birden fazla hayvan birleşerek ortaya yeni bir tür çıkarmış gibiydi.

Doğaüstü varlığın suratı aslanı andırıyordu. Buna rağmen yarım metre uzunluğundaki boynuzlarını es geçemiyordum. Kafasındaki boynuzların normalde bir keçiye ait olması gerekirdi. Kaslı vücudu, iki bacağıyla heybetli bir duruş sergiliyordu. Kuyruğu bir yılana aitti! Yılanın kendine ait bir zekâsı olduğu dikkat edilince fark ediliyordu. Düşmanını ısırmak için süs gibi davranacak kadar sinsiydi. Siyah renkli yılan, bronz tonlarında kürkü olan canavarla uyumlu hareket ediyordu.

"Roarrr!"

Hayvan kükreyerek güçlü bir rüzgâr dalgası yarattı. Köküne tutunamayan ağaçlar üzerlerine çarpan rüzgârın darbesiyle köklerinden kopmuş, önlerine çıkan diğer ağaçlara çarpıp onları da beraberinde devirmişlerdi. Canavarın uyguladığı kuvvet insanın kaçıp gitmesi için yeterliydi. Özellikle de kırmızı, öfkeye bürünmüş yuvarlak gözlerdeki öldürme niyeti insanın kanını donduruyordu. Kıpırdayamıyordum. Korkudan tir tir titriyordum.

O büyülü bir yaratıktı. İçlerinden birini kanlı canlı göreceğim aklımın ucundan bile geçmezdi.

Şu saatten sonra şaşırmam dedikçe talihim köşeden kıs kıs gülüyormuş gibi hissediyordum. Türünü bilmediğim canavarın karşısında genç bir adam duruyordu. Lacivert renkli saçlarını ensesinde bağlamıştı. Bağlanılmayacak denli kısa tutamlarsa yüzüne dökülmüştü. Üzerinde saçlarıyla aynı renkte giysiler vardı.

Kıyafetlerinin kalitesine bakılırsa bayağı zengindi de. Parlak, gümüş bir zırh kuşanmıştı. İrisleri canavarın gözlerini andırırcasına kırmızıydı. Aradaki tek fark tonlarıydı. Canavarın gözleri soluk bir kırmızıyken, adamınkiler çayın rengini andırıyordu.

Elinde yakuta benzeyen uzun bir mızrak tutuyordu. Mızrağın yüzeyi sarmal motiflerle oyularak yontulmuştu. Mızrağın başı gece gündüz durmadan bilenmiş gibiydi. Keskin ucu soğuk bir ışıltıya sahipti. Adam uzun boylu ve kaslıydı, yine de ne kadar güçlü olursa olsun yaratığın yanında ancak sinek ısırığı olabilirdi.

Küçük efendilerin aldıkları eğitimi test etmek amacıyla düellolara katıldığını dedikodulardan duymuştum. O ise rakip olarak çok yanlış kişiyi seçmişti belli ki. Deminki kükreyiş yalnızca bir uyarıydı. Gerçi zırhlı adam pek de aldırış etmiş gibi durmuyordu. Hâlâ kaçmadığına göre ya canına susamıştı ya da canavarı yenebileceğini düşünecek kadar kibirliydi. Yaratık uyarısının görmezden gelindiğini anlayınca büyük burun deliklerinden öfkesini saldı.

Toynağını yere sürtmeye başladığında genç adama saldıracağını anladım. Kafasını eğdi, boynuzlarıyla düşmanını hedefleyip yerinden fırladı.

"Kaç!"

Korkuyla karışık uyarımı işiten adam afallayarak bana baktı. Nerede olduğumu anında bulmuştu. *Şimdi beni izlemenin zamanı mı? Önüne bak, önüne! Keçi şişi olacaksın*, diye bağırmak istesem de yaşananların ürkütücülüğüne kapıldığımdan çıkardığım sesim bir yerlere kaçmıştı.

Üzerime attığı ufak bir meraklı bakıştan sonra dikkatini canavara verdi. Uyarım onun için önemsizdi. Harelerindeki küçümsemeyi gizlemiyordu. Resmen canavar dengi değilmiş gibi bakıyordu. O şey en az beş metreydi! Beş metre!

Canavar şok edici bir hızla ilerlerken, adam elindeki mızrağı etrafında ustalıkla döndürüp sivri ucunu canavara yöneltti. Donakaldım. Ölecekti! Aptallığı canına mâl olacaktı. Yaratığın gözü dönmüştü, adamı çiğneyip geçecekken daha fazla bakamadım. Ellerimi yüzüme kapattım. Bir insanın ölümüne şahit olamazdım. Özellikle de korkunç bir canavarın toynakları altında kıymaya çevrilecekse.

Kopan curcuna kulağıma dolunca gözlerimden yaşlar boşaldı. Ölmüştü... Ölmüştü işte. Muhtemelen yakınımdaki bu civarı bilen tek kişinin ölümüne göz göre göre izin vermiştim. Çaresiz kalmış, yardım edememiştim.

Her şey buraya kadardı.

Adama kaçmasını söylediğimde canavar başka birinin daha yakınlarda olduğunu anlamıştır diye düşünüyordum. Beni arayacak ve eninde sonunda bulacaktı. Sonrası malumdu. Sarsıla sarsıla ağlıyordum. Sanırım sinir boşalması yaşıyordum. Su Tanrısı'na kurban edilen gelinlerin refah içinde yaşadığı yalandı! Köylüler adakların Su Tanrısı'nın yanında mutlu olduğunu sanırken, aslında

her biri başka bir ölüm türüyle yüzleşiyordu. İçlerinden hangisi gönderildiği tanrıyla tanışabilmişti acaba?

"Hey! Niye ağlıyorsun?" Pat diye gelen soruyla çığlık atarak ellerimi yüzümden çektim. Birkaç adım ötemde çömelmiş bir şekilde duran adamın meraklı gözleri yüzümü inceliyordu. Kılımı kıpırdatmaya çekiniyordum. Hayal falan mı görüyordum? Koluma çimdik atınca acıyla yüzümü buruşturdum. Gerçekti!

Ayaklarımı sürüyerek hızlıca ondan uzaklaştım.

"S-Sen nasıl?" diye saçmalasam da cevap vermesini beklemeden leylak rengi gözlerimi açık alana çevirdim. Canavarı yerde; gövdesini bir yanda, başını diğer yanda görünce bocaladım.

"Hımm? Sen hangi köyden geliyorsun? Yasak bölgede ne işin var?"

Üslubundaki hoşnutsuzluk aramızdaki gerilimi artırmıştı. Neden bahsediyordu? Yasaklı mı? Neresi? Aklıma gelen fikirle birlikte heyecanla öne doğru atıldım.

"Beyefendi nerede olduğumuzu biliyor musunuz?"

Coşkuyla sorduğum soru karşısında genç adam hafiften kaşlarını çattı. "Buralı değil misin?" Tereddüt ettim. Ona doğruyu mu söylemeliydim? Dilim kararsızlıkla düğümlenmişti. Yalan söylediğimi anlarsa canavar gibi lime lime edilebilirdim. Hayır, buradan olmadığım barizdi. Üstelik nerede olduğumu bilmediğimi ifşa etmiştim bir kere.

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Hangi ülke veya şehirde olduğumu bile bilmiyorum. Burası Kibele köyü olamaz, değil mi?"

Söylediklerimden sonra adamın kaş çatması derinleşti. En sonunda korkutucu bir görüntü oluşturdu. Bana sertçe bakarken gözlerinde parlayan tehlikeli ışık hiç de emniyette olmadığımı söylüyordu.

"Casus musun? Söyle! Hangi tanrının hizmetkârısın? Toprak? Hava? Su? Yoksa Ateş Tanrısı'nın mı?"

Yırtıcı bakışları ve boynunda beliren yeşil damarlarla feci halde kızgın görünüyordu. Sakin görüntüsüne kanmamalıydım. Yaptığı şeye inanmakta hâlâ güçlük çeksem de canavarı yara almadan iki parçaya ayırmış biriydi sonuçta.

Konuşarak bir yere varamayacağını anlayınca elini irademi kırmak amacıyla boğazıma doğru götürdü.

Korkuyla bağırdım. "Hayır! Dokunma bana!"

Çığlık atışım alnımda sıcak bir nokta oluşturmuştu. Asılsızca suçlandığım yetmiyormuş gibi bir de hayatımla sınanıyordum. Alışkanlık olmaya başlamıştı artık bu durum!

Alnımda anbean kuvvetlenen ısının anormal olduğunu olayın sıcaklığından fark edemiyordum. Korkuyla bana vurmasını, en kötüsü beni boğazımdan tutup sürükleyerek canavarın leşine götürmesini bekliyordum. Belki orada

bitirmek isterdi işimi. Saniyeler dakikalara evrilirken, o kısacık sürede kafamda yüzlerce cinayet öyküsü yazmıştım bile.

Onunsa feleği şaşmış bir şekilde bana uzanan eli havada donup kalmıştı.

"Sen gelin misin?"

Adamın sorusu başımdan aşağıya buz dolu koca bir kova soğuk su dökmüştü. Nasıl bilebilirdi? Havada asılı kalan elini indirerek beni daha dikkatli inceledi. Duvağım uyandığım suyun içinde bir yerlerde sırra kadem bassa da üzerimdeki elbisenin şatafatı gelinlikle mukayese edilebilirdi.

"Bu nişan... hayır, hata yok. Sen bir gelinsin."

Neden bahsediyordu?

"Nişan mı?" Çekinerek sorduğum soruya cevap olarak parmağıyla yüzümde bir yeri işaret etti. "Alnındaki sembol açıkça bunu kanıtlıyor." Gösterdiği yere dokunsam da hiçbir şey göremediğimden yanıldığını savunamadım. Beni uçurumdan atmadan önce kâhin, örtünün altından elini sokarak alnıma zincifre* ile bir şeyler çizmişti.

Çenesini tereddütte kalmışçasına kaşıdı. "Gelin olman aklandığın anlamına gelmez hâlâ düşman olma olasılığın yüksek." Kendi kendine mırıldanıp karara vardı. Burada yokmuşum gibi davranıyordu resmen.

"Konuş bakalım, gelin hanım. Hangi tanrı için sunuldun?" Bakışları o kadar güçlüydü ki cisimleşebilirdi. Yalan söylediğim anda görecekti. Sakinleşmeye çalışarak içinde bulunduğum durumu değerlendirdim. Dediğine göre bu orman içine girmesi yasaklanmış bölgelerden biriydi ve bir tanrının korumasındaydı. Bu da demek oluyordu ki o tanrılardan birine hizmet ediyordu.

Gelin olduğum ortaya çıktığı için hangi tanrıya sunulduğumu merak ediyor olması doğaldı. Eğer onun tanrısının değil de başka bir tanrının adını söylersem beni öldürecekti. İnsanlar gibi tanrılar da birbirlerine düşmandı. Topraklarını muhafaza ettiklerinden çekişip durmaları garipsenemezdi. Özetle yapılan ihlalleri hoş karşılamayacaklardı.

Seçeneğim yoktu. Su Tanrısı'ndan başka bir tanrının adını söylesem bile cevap Su Tanrısı olabilirdi. Gönderildiğim yerin doğru olmasını diledim. Bu adam cevap almadan gitmeyecekti belli ki. Yanlışlıkla farklı bir yere yollandıysam son duamı etmeye başlasam iyi olurdu.

Lütfen, bari bu işi düzgün yapmış olun!

"Su Tanrısı."

Sesim cılız çıksa da aldığı yanıtla birkaç saniye dik dik suratıma baktı. Sanırım doğru söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu ya da beni kalp krizinden falan öldürmeyi amaçlıyor da olabilirdi, bilemiyordum. Yüzünde mimik oynamadığı için katledileceğimi düşünmeme ramak kala güldü. Evet evet,

* Kırmızı renkli, doğal civa sülfür. (Ar.)

gerçekten gülmeye başladı. Hatta kahkaha atıyor bile diyebilirdim. Öyle bir gülüyordu ki ağzım bir karış açık biçimde kilitlenmiş onu izliyordum.

"Ahahaha! Demek tahminlerim doğruydu! Bunu öğrendikten sonra yüzündeki ifadeyi görmeyi çok istiyorum!"

Sevinmiş miydi? Gülüyor olması yaşayacağım anlamına gelirdi, değil mi? Kurtulmuştum. Rahat bir nefes aldım. Omuzlarına yatırdığı mızrağa kollarını asarak düşmesini engelledi. Küçük bir çocuğun haylazlığı oturdu ifadesine.

Sırıttı. "Bu iş ilginç olacak."

İlerleyen saatler akşamın soğuğunu iyiden iyiye hissettirmeye başlamıştı. Düşen sıcaklıktan korunmak için kollarımı gövdeme sardım. Bacaklarımı kendime doğru çektim. "Ateşe biraz daha yaklaş. Bu gece hava tahmin ettiğimden daha soğuk olacak." Elbisem kurumuş, hafifçe nemli kalmıştı. Ormanın içerisinde olduğumuzdan yakacak malzeme boldu. Yaptığı sorgulamayı başarıyla atlatınca sıktığım kaslarım kendiliğinden gevşemişti. Uyandığımdan beri bir şeylerin peşinde koşturup hayatta kalmak için savaşmıştım. Hal böyle olunca bir anda çözünen kaslarım uzun süre kasılmaktan ağrımıştı.

İç çamaşırlarıma dek ıslak olduğumdan stresten ertelediğim üşüme de girdiği kuytudan çıkmıştı. Yaz aylarında olsak da burada akşamları serin oluyordu belli ki. Karşısında köpek yavrusu gibi titreyince, sorunun ne olduğunu kısa sürede anlayıp beklenmedik bir nezaket göstererek ateş yakmıştı. Ben bir ucunda, o bir ucunda oturuyordu. Arada çaktırmadan onu gözlemliyordum. Yaptıklarından sonra yanında gardımı düşüremezdim. *Gerçekten bu adama güvenmekle doğru mu yapıyorum,* diye düşünmeden edemiyordum. Yaklaşık yarım saat önce beni öldüreceğinden eminken, şu anda tavırları hiç de boğazıma sarılmaya kalkan adam oymuş gibi değildi.

"Gelin hanım, bana böyle kaçamak bakışlar atmayı sürdürürsen yakında kellem uçar." İma ettiği şeyi anlayınca başımı diğer tarafa çevirdim. "Eğer senden etkilendiğimi falan düşünüyorsan avucunu yalarsın." Homurdandığımda kıkırtısı tekrar ona dönmemi sağladı.

"Kafamı gövdemin üzerindeyken seviyorum. Hem sana öyle bir ithamda bulunmam, sadece şaka yapıyordum," deyince sessiz kaldım. O da üstelemeden yaptığı işe geri döndü. Eline aldığı eti, ucunu daha önceden sivriltiği odun parçasına geçirerek ateşin üzerinde pişmeye bırakıp ardından diğer ete geçti. Yanında birincisi gibi dört et daha vardı. Etleri nereden aldığı aklıma gelince midem çalkalandı. Resmen öldürdüğü canavarın etini mızrağı yardımıyla deşip, bölüm bölüm ayırmış ve yemek için hazırlamıştı.

"Kibele, geldim dediğin yerin adı buydu, değil mi?"

Teyit etmek veya sohbet başlatmak için sorduğu soru, köyün burnumda tütmesine neden oldu. Belki de hâlâ benden şüpheleniyordu. İç çektim.

Ne kadar kötü anım olursa olsun orayı seviyordum. Kollarımı dizlerime sarıp üzerine çenemi yasladım. Artık o kadar üşümüyordum. Alevlerin üzerinde uçuşan kıvılcımları seyre daldım.

"Evet."

"Neden seni Su Tanrısı için kurban ettiler?"

Bu denli irdeliyor olması ona güvenip güvenemeyeceğim konusundaki kararsızlığımı tekrar önüme sürdü. Hakkında yanılıyorsam ağzımdan laf alıp köyümü yerle bir edebilirdi. Cevap vermeyince bana baktı. Leylaklarımdaki tereddüdü tanıyıp tebessüm etti.

"Sana asla zarar vermem."

"Az evvel beni öldürmeye kalktın." Mesafeli bir sesle yaptıklarını yüzüne vursam da gülümsemesi bozulmadı, daha çok sırıttı. Hazırcevap olmamdan eğleniyor muydu yoksa?

"O sayılmaz, senin casus olduğunu sanıyordum. Geldiğin yerde nasıl yetiştin bilmem ama burası farklı."

"Su Tanrısı'na mı hizmet ediyorsun?"

Başını sallayıp onayladı. "Su Tanrısı'nın topraklarında yer alan bölgelerden birindeyiz. Ben de Su Tanrısı'nın muhafızlarından biriyim." Arkasında yatan ölü canavarı mızrağıyla gösterip konuşmasına devam etti. "Buraya canavar için geldim. Orman yakınlarında Sumi adında bir köy var. Canavar köye saldırıp insanları kadetmiş. Saraydan yardım istediklerinden görev için gönüllü oldum." Doğruyu söylüyor gibiydi.

"Muhafızsın yani?" Anlattığı olayda inandırıcı gelmeyen tek kısım burasıydı. Muhafızlar ne zamandan beri vahşi bir yaratığı tek hamlede alt ediyordu? Bir tanrının emrinde çalıştığı için aldığı eğitim diğer soylu ailelerden daha yüksek olsa da bu, durumu değiştirmezdi.

"Ben Buz Muhafızlarındanım. Bu elit birlik Su Tanrısı'nın bizzat seçip onay verdiği kişilerden oluşur. Anlayacağın elini kolunu sallayan herkes bu zümreye katılamaz, önce layık olman gerekir. Senin de gördüğün üzere normal muhafızlardan kat kat üstünüz."

Su Tanrısı'nın bizzat seçtiği kişiler.

Pohpohlanmasını göz ardı ederek tekrar arkasındaki canavara baktım. Ölmüş olmasına rağmen hâlâ korkutucuydu. Köyümdeyken şanslıysak yılda bir iki kere canavar saldırısına uğrardık. Bazen bu sayının üçe, dörde katlandığı da olurdu. O vakitlerde reisin beraberinde giden erkeklerin çoğu ölü, sakat, şanslılarsa yaralı dönerlerdi. Bu tarz durumlara alışkın olduğumu zannediyordum ancak yanılmıştım. Yirmi bir yıllık hayatım boyunca böyle bir yaratıkla ilk kez karşılaşıyordum. Gördüklerim onun yanında evcil hayvan gibi kalıyordu.

"Öldürdüğün şeyin bir ismi var mı?"

"Chimera.* Ona Typhoeus** ve Echidna*** hayat verdi. Vücudunun ön tarafı keçi, orta kısmı aslan ve bir yılan kuyruğundan oluşuyor; ağzından alev üfler." Bu yanık otları açıklıyordu.

Öğrendiğim bilgiyle donakaldım. "Tanrılar. O bir tanrı çocuğu mu?"

"Evet. Tanrı ve tanrıçalar akıl almaz şeyler yaparlar. Birbirlerine kin güderler ve bazen sadakatsiz eşlerinin başkalarından olan çocuklarını lanetleyerek böyle türler ortaya çıkarırlar." Bıkkınlıkla nefesini dışarı verdi. "Sonra da canavarlara ilgilerini kaybedip yaptığı katliamlara izin verirler."

Aklına bir şey takılmışçasına gözlerini kısıp merakla çenesini okşadı. "Gerçi chimeranın annesinin ve babasının da canavar olduğunu göz önüne alırsak intikam yüzünden bu görünüşü aldığını söyleyebilir miydik ki?"

Merak ettiğin yer cidden burası mı?

Uçuk fikirler üretmeyi bırakması için, "Demek tanrılar böyle şeyler de yapabiliyor," dedim.

"Evet. Gerçi onlara ne kadar tanrı denebilir, tartışılır. Zayıf olmalarına rağmen esas tanrılara iş çıkarmaları gerçekten sinir bozucu."

Son sözlerinden sonra hâlâ adını bilmediğim adam, pişmiş olduğunu tahmin ettiğim etlerden birinin çubuğundan tutarak yanıma geldi ve bana uzattı. Teklifine şaşırsam da etin kaynağının hemen arkamızda olduğunu düşününce yüzüm anında yeşile döndü.

"Merak etme, tadı geldiği yer kadar kötü değil. Lezzetli olduğuna kefilim." İsteksizce eti aldım. Her gün chimera eti yiyormuş gibi konuşuyordu. Üstünden tüten dumanın kokusu ağzımı sulandırmıştı. Midem guruldadı, açtım. Ben ete garip bakışlar atarken, o yerine dönüp pişmiş etlerden birini kaptığı gibi yemeğe koyuldu. Direkt girıştiğinden ısırıklarını ağzında *hohlayarak* soğutmaya çalışıyordu.

İştahla yiyişine son kez bakıp kendi etime döndüm. Birini yemek yerken dikizlemek kabalıktı.

Parmaklarımı yaka yaka etten bir parça koparıp ağzıma attım. Çekinerek birkaç kere çiğnedim. İğrenç bir tat almayı beklerken et ağzımda yumuşak bir şekilde dağıldı. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Biraz mayhoş olsa da sulu ve lezzetliydi. Tadı kaz etini andırıyordu.

"Beğendin." Haklı çıktığı için bilmişlik taslıyordu. Umursamayıp eti yemeye devam ettim. Ben bir çubukla tıka basa doyarken, o geriye kalan dört lop eti de zorlanmadan midesine indirmişti. Korkunç bir açlığı vardı.

---

* Yunan mitolojisinde tek bir vücutta çeşitli canlıların kimi uzuvlarına sahip, ağzından ateş püskürten yaratık.

** Yunan mitolojisinde Gaia ile Tartaros'un oğludur. Yüz başlı yılan olduğu, başından alevler saçtığı, gözlerinin ateşle parladığı söylenir.

*** Yunan mitolojisinde yer alan çoğu canavarın annesidir. Gaia ve Tartarus'un kızı, Thypon'un kız kardeşidir. Belinden aşağısı yılan, yukarısı ise güzel bir kadındır.

Yağlı ellerimle kalakalmıştım. Nasıl temizlenecektim? Önümde beliren deri matarayı görünce tepemde dikilen adama baktım. Ne ara oturduğu yerden kalkıp yanıma gelmişti?

"Ellerini yıka. İçmek için ayırmayı da unutma, susamış olmalısın." Tüm bu incelik sahte olamazdı, değil mi? Matarayı alıp mırıldanarak teşekkür ettim. Birkaç yudum içip kurumuş boğazımı ıslattım, ardından da ellerimi temizledim.

"Ben sabaha kadar nöbet tutacağım. Uyumak istersen keyfine bak."

"Sonra?"

"Ne sonra?"

"Sonra ne olacak? Yani sabah olduğunda?"

"Sen Su Tanrısı'nın Gelini'sin. Tabii ki seni sağ salim ona götüreceğim."

Beni tanrısına götüreceğini söylediğinde, içimde beliren huzursuzluğu çaktırmamaya çalışıp boş bakışlarımı çimenlere diktim. Ona güvenmeyi deneyecektim. "Köyüm ağır bir kuraklık geçirdi." Hikâyemi anlatacağımı idrak ettiğinde afallasa da sessiz kaldı. Bana adı hariç her şeyi söylemişti. Saraya ulaşana kadar berabersek benim de dürüst olmam gerekiyordu.

"Köyümüzde yaşayan kâhin, kuraklığın Su Tanrısı'nın bize olan öfkesinden meydana geldiğini iddia etti. Eğer tanrıya onu memnun edecek kurban bir gelin adarsak tekrar yağmur yağacağını söyledi, bu yüzden seçildim."

Aithra Hanımımı ve yaptığımız planı kendime sakladım. Hem gerçeği yüzeysel bir şekilde anlatsam da yalan söylemiyordum sonuçta.

"Kaldera," dediğinde başımı kaldırdım. Belli ki yaşadıklarım hakkında daha fazla konuşmayacaktık. Muhtemelen gelin olarak kurban verilmemin yeterince kötü olduğunu düşünüyordu.

Haklıydı da.

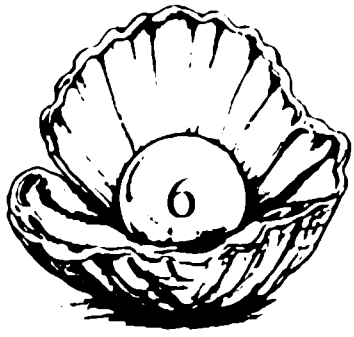
"Su Tanrısı'nın yönettiği ülkenin adı bu. Chimera gibi hatta ondan da tehlikeli bir sürü canavarın evi olan bu ormanın ismiyse Gordion. Su Tanrısı, Buz Muhafızlarından başka kimsenin buradan canlı çıkamayacağını bildiği için ormana girişi yasakladı."

Çok yerinde bir önlemdi. İnsanlar için ormanın ne kadar korkunç olduğuna bizzat şahitlik etmiştim ve kâhin yaptığı onca şey yetmezmiş gibi beni bir de buraya göndermişti!

"Benim adım ise Towa. Ya senin ki?"

"Mana."

Sağ elini kalbinin üstüne koyarak, önümde hafifçe eğilip geleneksel selamı verdi. "Sen artık Su Tanrısı'nın eşi, benimse hem kız kardeşim hem de hanımefendimsin. Bir sıkıntın olduğunda ya da dertleşmek istediğinde, ne için olduğu fark etmez bana gelmekten çekinme." Ardından gülümseyerek ekledi. "Kaldera'ya hoş geldin, Mana."

GOBLİNLER

Hemen tepemizde olan güneş havayı yakıp kavururken yürümek gitgide zorlaşıyordu. Dün akşamki soğuğu özlemiş olmamayı dilerdim. Kendi ağırlığım yetmiyormuş gibi üzerimdeki iki ton hissettiren elbiseyi de taşımaya çalışıyordum. Boğazım kurumuş, susuzluktan dilim damağıma yapışacak raddeye gelmişti. Sıcaktan mayıştığım için yanlışlıkla elbisenin eteğine basarak öne doğru tökezledim. Az kalsın yüzüstü yere kapaklanıyordum. Sıcaktan pişen beynim ani gelişen panik duygusuyla silkelenerek kendine gelince, kafamı kaldırıp önümde yürümeye devam eden adama baktım.

Omzundaki mızrağın üzerine vuran güneş ışıkları silahın sapını yakut gibi parlattığından insanın gözünü alıyordu. Bu parıltıya daha fazla dayanamadığım için elimi gözüme siper ettim.

Benim aksime hiç de yorulmuşa benzemiyordu. Halbuki uzun süredir yürüyorduk. İçimden bir ses, dayanıklılığının muhafız eğitiminin getirisi olduğunu söylüyordu. Zaman kavramını kaybettiğim için günün hangi saatlerinde olduğumuz muammaydı. Yine de hemen tepemizdeki güneş, öğle vaktini geçirmediğimizi söylüyordu.

Yola şafakta koyulmamıza rağmen henüz ormandan çıkmayı başaramamıştık. Üstelik etraftaki ağaçların sıklığı daha da derinlere iniyormuşuz gibi sürekli artıyordu. Etrafı izlemeyi bırakıp bakışlarımı tekrar Towa'ya çevirdim. Çalılardan topladığı meyvelerle yaptığımız ufak kahvaltıdan beri sessizliğini korumuş, dün akşama kıyasla benimle sadece ihtiyaç duyduğunda iki kelime etmişti. Tanımadığım bir adamın arkasından peşi sıra sürükleniyor ve beni kaderime götürmesini bekliyordum. Hata yapmadığımı umuyordum.

Ormanın içinde yankılanan kükremeyle irkildim. Etrafımda dönerek sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırken, kükreyen vahşi hayvan tarafından avlanan zavallı hayvanın boğuşurken çıkardığı çığlıkları da duyabiliyordum. Gececiler uyurken, gündüzcüler şu saatlerde avlanmaya çıkmıştı. Aslında yola çıktığımızdan beri sık sık bu tarz seslere maruz kaldığımızdan alıştığımı düşünmüştüm fakat yanılmışım. Gelirken boynuzlarını birbirine vurarak kavga eden iki geyik bile görmüştük. Hayatta kalma mücadelesi verilen en tehlikeli yerlerden biri de

ormandı ve biz de bu ormanların birinin içinde elimizi kolumuzu sallayarak geziyorduk.

Chimera gibi bir tanesiyle daha rastlaşırız diye ecel terleri döküyordum.

Yanımdan yöremden bir şey çıkar diye etrafı kolaçan etmeye o kadar çok yoğunlaşmıştım ki önümdeki taşı görememiş, takılmıştım. Şansım ilkinde olduğu kadar yaver gitmediğinden dengemi zamanında kuramadım. İstemsizce bağırdığımda koluma sarılan parmaklar tarafından çekilmiş ve yere yapışmam son anda engellenmişti.

"Dikkat et."

Doğrulmama yardım ettikten sonra parmakları ateşe dokunuyormuşçasına hızla geri çekildi. Evli bir kadına öylece dokunamazdı, üstelik ben sıradan bir kadın da değildim. Tanrısının eşiydim.

Önden gittiği halde düştüğümü nasıl anlayıp da bu kadar hızlı tepki vermişti? Bir anda yanımda belirmişti sanki.

"Teşekkür ederim."

Tebessüm edip ardından göz kırptı. Yaptığı harekete ufak da olsa şaşırmıştım. *Davranışları zannettiğim kadar ölçülü değilmiş demek ki.* Aramıza çizdiği mesafeyi haylazlığıyla kapatıyordu. Onu tanıdıkça karakterini de yavaş yavaş çözüyordum.

Towa, elbiseme üstünkörü bir bakış atıp ardından gözlerini farklı bir yöne çevirdi. Kafasını kaşırken yüzünde mahcup bir ifade vardı.

"Kusura bakma, senin normal bir insan olduğunu unutup fazla yüklendim. Saatlerdir yürüyoruz ve benim aklıma yorulmuş olma ihtimalin gelmedi bile. Benim gibi bir centilmenin yapmaması gereken bir hata yaptım."

Aynı cümlede kendini gömüp aynı zamanda yücelten biriydi. Yanardöner karakteri elimde olmadan kıkırdamama neden oldu. "Evet, senin centilmen tarafına büyük bir hakaret bu." Söylediklerime şaşırsa da sonradan o da gülmeye başladı. İçinde bulunduğumuz durum tuhafıma gitse de kötü hissettiriyor diyemezdim. Artık yanında daha az yabancılık çekiyordum.

"Biraz dinlenelim. Uzun olmasa da daha gidecek yolumuz var." Sıkıntılı bir tavır takınıyordu, bir şeyden rahatsız gibiydi.

"Bir sorun mu var?" Dayanamayıp sorduğumda Towa konuşmayıp avucunu uzattı. Ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken, yoktan var olmuşçasına elinin üstünde katlanmış kıyafetler belirdi.

Büyü mü? Towa büyü yapabiliyor muydu?

Korkuyla geri çekildim. İstemeden verdiğim tepkiye garip bir ses çıkararak gülmeye başladı. Gülüşü iyice sinirimi bozduğundan az önceki korkumu tamamen bana unutturmuştu.

Kaşlarımı çattım, benimle alay ediyordu.

Gülmeye devam ederken, "Kusura bakma, sadece yüzündeki o ifade... Lanet olsun bu çok iyiydi!" dedi. Nefeslenmek için kullanacağı aralıkları bana açıklama yaparak çarçur ettiğinden, saniyeler içerisinde yine soluksuz kalmıştı.

İki kere yalandan öksürüp toparlandı. "Ah, Su Tanrısı'nın Gelini'ne bu şekilde davranmak... Gerçekten bana yapmamam gereken şeyleri yaptırıyorsun."

Hah! Sanki ben ona *karnın ağrıyana kadar gül* demiştim!

"Bu kadar komik olan şey ne?"

Gözlerimi kısıp bozulmuş bir ifadeyle ona baktığımda, tedirgince yerinde kıpırdandı. Sert duruşumu bu sefer çocuksu yanıyla yatıştıramayacaktı.

"Elimden çıkan kıyafetleri görünce büyü yaptığımı sanıp korktun, değil mi?"

Kabul etmek utanç verici olduğundan sessiz kalma hakkımı kullandım.

"Sessizliğini evet olarak varsayıyorum. Her neyse, büyü yaptığımı düşünüp korktuğun için sana gülmedim. Sana gülmemin sebebi suratında beliren o kararsızlıktı. Bir yanın kaçıp benden uzaklara gitmek isterken, diğer yanın kalıp yüzleşmek istiyordu. Bu da karmaşık bir ifade sergilemene neden oldu."

Yavru köpek bakışlarıyla af dilendi. "Ne yapacağını bilemez tavrın elimde olmadan kendimi kaybetmeme neden oldu. Bugün sınırı fazlasıyla aştım. Lütfen kabalığımı bağışla."

Hiç de pişman görünmüyordu. Homurdandım. Benim yerimde başkası olsaydı panikleyip çoktan ona büyücü damgası yapıştırmıştı bile. Sonra da çıldırır, yardım istemek için ortalığı birbirine katardı. Küçük bir tepkiyle kaldığım için şükretmeliydi. Büyü içeren her şey ve herkesten uzak durulması gerektiği öğüdüyle yetiştirilmiştim. Kötü bir büyücünün nefretini kazanan kişiler hayatları boyunca zulüm görüp en sonunda da delirirdi.

"Büyü yapmadıysan kıyafetler nereden geldi?" Gökten düşmemişti ya. Diğer konunun kapandığını ve affedildiğini anlayan Towa gülümseyerek açıklamaya koyuldu.

Kıyafetleri diğer eline alıp boşta kalan elini gösterdi. "Parmağımdaki yüzüğü görüyor musun?"

İşaretparmağındaki gümüş yüzüğe dikkatlice baktım. Kalın halkalı yüzüğün ortasına yuvarlak, kırmızı bir taş yerleştirilmişti. Yüzüğün boş kalan kısımlarına kabartmalardan motifler yapılmıştı. Son olarak da *ben pahalıyım*, diye bağırıyordu.

"Bu bir uzay-boşluk yüzüğü."

"Uzay-boşluk yüzüğü mü?"

"Evet, yüzüklerin içlerinde büyüyle oluşturulmuş odalar var. Bu odaların içine alabileceği kadar eşya yerleştirebilirsin. Bu tür eşyalar bizim gibi sık seyahat eden kişiler için can kurtaran nesneler arasında. Gerçi elde etmesi epey maliyetli. Yüzükler Kaldera içinde bile az bulunuyor."

Demek büyülü eşyalara herkesin kolayca ulaşabildiği bir ülkeydi burası. Şimdi aklıma gelmişti de dünden beri yanında çanta falan görmemiştim. Merak ettiğim soruların cevaplarını alınca gözlerim elinde tuttuğu kıyafetlere kaydı.

"Peki bunlar ne için?"

"Üzerindekilerle yürümek zor oluyordur. Aslında daha önce verecektim ama bendeki kıyafetler erkekler için olduğundan istemezsin sandım. Dene istersen, belki rahat edersin."

Minik bir tebessümü dudaklarıma yaydığım gibi geri çekerek, elinde tuttuğu kıyafetleri hışımla çekip aldım. Arkamı dönüp bunları giyebileceğim bir yer aramaya başladım. "Yola çıkar çıkmaz bunu teklif etmeliydin! Senin yüzünden kaç kilo kaybettiğimi biliyor musun?" Tamamen yalandan bir kızgınlıkla söyleniyordum. Beni düşünmesine sevinmiştim.

Gözüme bir yer kestirince, "Gidip üstümü değiştireceğim, burada bekle," diyerek adımlarımı hızlandırdım. Beni dürtüp duran merakım baskın çıkınca çaktırmadan Towa'ya baktım. Şaşkınlık içerisindeydi. Benden böyle bir tepki beklemediği açıktı. Yanından iyice uzaklaşınca kulağıma dolan kahkaha seslerinden dolayı olsa gerek sırıtmadan edemedim.

Sık çalılıkların arkasına geçip etrafımı ne olur ne olmaz diye tekrar kontrol ettikten sonra üstümdeki iki parça gelinliğin önce eteğinden kurtuldum. Üstü direkt geçirmeli olduğundan kafamdan kolayca çıkarabilmiştim. Towa'nın verdiği kıyafet yığınını karıştırdım. Bulduğum gömleği ve pantolonu üzerime geçirdim. Gömlek bir erkeğe göre dikildiğinden göğüs bölgesi dar gelmişti. Aynı şekilde pantolonun da beli boldu.

Paçalarımı ve gömleğin kollarını birkaç kere katlayarak kıvırdım. Bulduğum kemerle birlikte zaferle sırıtıp onu belime geçirdim. Şimdi daha iyiydi. Bozulmuş topumuzu açarak saçlarımı tepeden topladım.

Kalan kıyafetleri almak için yere eğilmişken işittiğim çıtırtıyla donakaldım. Arkamda biri ya da bir şey vardı. Ormanda olduğumuz için yere çok sayıda dal parçası ve kuruyup düşen yapraklar dökülmüştü. Ezildiklerindeyse şu anda olduğu gibi ses çıkartıyorlardı.

Canavar mıydı? Yoksa avlanan yaratıklardan birine mi denk gelmiştim? *Hayır hayır. Hemen telaşa kapılma, Mana.* Sonuçta ormanın içindeydik, küçük bir hayvan da olabilirdi. Bu fikir biraz daha sağlıklı düşünmemi sağladığından sakinleştim. Arkamdaki şeyi ürkütmemek için sesin geldiği tarafa doğru çok yavaş bir şekilde döndüm.

Hızlı hamleler vahşi hayvanları savunmaya iterek saldırmaya teşvik ederdi.

Ağaç dalına basan şey görüş alanıma girince başımın belada olduğunu o dakikada anladım. Ağzını çığlık atmak için açtığım sırada, elindeki kamışı üflemiş

ve kamıştan çıkan dikenin boynuma batmasıyla birlikte görüşüm bulanıklaşmıştı. Bilincim karardığı anda olduğum yere yığıldım.

Bedenimin sarsıldığını hissettiğim sırada birden fazla ayak sesi duydum.

Bilincim tam olarak yerine gelmediğinden neler olup bittiğini anlayamıyordum. Gözlerimi açmak ve bu sarsıntıya neyin sebep olduğuna bakmak istesem de biri sanki kirpik diplerime bir daha açılmamaları için zamk sürmüştü. Gözkapaklarımı aralamaya çalışırken daha önce hiç bu kadar güçlük çektiğimi hatırlamıyordum. Şimdiyse bunu yapmak demiri insan gücüyle bükmeye çalışmaktan farksızdı.

Yere gülle misali atılan ağır adımlar toprağı inletiyordu.

Üzerimdeki halsizliğin beni bayıltmak için kullandıkları uyuşturucudan kaynaklandığını biliyordum. Parmaklarımdan başka bir yerimi hareket ettiremiyordum. Uyuşturucunun etkisinin geçmesinin zaman alacağı aşikârdı. Lanet olsun, bir dakika sonra hayatta kalıp kalmayacağım dahi belirsizken usluca felç etkisinin geçmesini bekleyemezdim! Bütün enerjimi gözlerimi açmak için feda ederek kirpiklerimi az da olsa açmayı başarabildim.

Ani güneş ışığı derin bir sızı eşliğinde gözlerimden içeri dalınca, gözkapaklarımı tekrar kapatmak zorunda kaldım. Bir süre sızının geçmesini bekledim, bu sefer daha yavaş ve temkinle araladım kirpiklerimi. Aydınlık gökyüzü kaçırılmamın üzerinden çok da zaman geçmediğini gösteriyordu. Yatıyor olmama rağmen ilerliyor, sallanıyordum.

Bakışlarımı aşağıya çevirdim ve onları gördüm.

Beni hasırdan yapılmış, daha çok hastaları şifahaneye götürürken kullandıkları bir sedyeyle taşıyorlardı. Sedyenin tahtalarla sağlamlaştırılmış kollarını, tahtırevan gibi omuzlarına alarak belli bir düzen içerisinde yürüyorlardı.

Çalılıklarda gördüğüm şey yalnız değildi demek ki.

Beni bayıltmak için ne tür bir zehir kullandıklarını söyleyemesem de o kadar tesirliydi ki birkaç dakikalık uyanıklık azıcık kalan gücümü de sömürmüştü. Bedenim tonlarca yükün altında kalmışçasına yorgundu.

Uyanık kalmam lazımdı fakat uykuya karşı koyamıyordum. Beni nereye götürdüklerini öğrenemeden gözlerim tekrar kapandı.

Ense köküme saplanan yoğun ağrı yüzünden uyanarak gözlerimi araladım.

Başım uzun zamandır yana düşük durduğundan boynum tutulmuştu. Acıyla doğrulurken yüzümü buruşturdum. Sırtıma batıp duran sert ve kabuklu yüzeye anlam veremesem de şu anda bütün odağım ensemdeki ağrı olduğu için inleyerek boynumu ovalamak istemiş lâkin ellerimi hareket ettiremediğimi fark

etmiştim. O anda bileklerimi sıkıca saran kalın halatları hissettim ve zihnimde çakan şimşek bana olanları hatırlattı.

O küçük, tuhaf yaratıklar tarafından kaçırılmıştım.

Gözlerimi açıp başımı kaldırdığım gibi bana bakan onlarca yeşil yüzü görerek irkildim, bütün kabile etrafıma toplanmıştı. İçlerinden bazılarını daha önce beni kaçırırken gördüğümden olsa gerek kılıklarına alışmıştım. Eskisi kadar ürkütücü gelmiyor olsalar da ne diye ben uyanana dek başımda bekleme zahmetine girmişlerdi ki? Bağlıydım, nasıl kaçabilirdim?

"Uyandıı. Ke! Ke! Ke!"

Kalabalığın önünde duran bir numaralı şey, çirkin yüzünde sevimsiz bir gülümsemeyle güldüğünde tüm tüylerim diken diken olarak havalandı. Bu canavarlar da neydi böyle?

Tenleri yeşile çalıyordu. Birçoğunun derisinde derin ve biçimsiz yara izleri vardı. Sanki etleri daha önce ezilmiş de yaraları eciş bücüş bir şekilde kapanmıştı. Boyları bir metreden fazla olamazdı. Gözleri bilye büyüklüğündeydi, irisleriyse sarı ve dikey bir yarık şeklindeydi. Uzun ve uçları yukarı bakan sivri kulakları vardı.

Burunlarının olması gereken yerde iki küçük delik duruyordu. Kafalarındaki saç telleri tek tük olduğundan kel sayılırlardı. Kıyafetleri hayvan postundan yapılmışa benziyordu. Normal bir ağız yapısına ve ince dudaklara sahiplerdi. Konuştuklarında ortaya çıkan dişler normalden daha kalın ve eğri büğrülerdi. Çürük olmalarından bahsetmiyordum bile.

"Hadii yapalımm, şimdi yapalımm. Beklemeyelim! Beklemeyelim!"

Konuşan cücenin yanındaki cüce heyecanla havaya zıplayıp duruyordu. Ağzının kenarından akan salyalarla ve gözlerindeki aç ifadeyle bir bana, bir yanındaki türdeşine bakıyordu. Sanırım önderleri diğerlerinden bir tık daha uzun olan önümdeki cüceydi.

"Sabırrr. Sabırrr. Önce biz konuşmak!"

Dikkatli dinlemezsem ne dediklerini anlamıyordum. Düzgün konuşamıyor, çoğu kelimenin sonunu uzatıyorlardı. Bu da anlamayı güçleştiriyordu. Lider cücenin söylediklerinden hoşnut kalmayan diğer cüce surat asarak sessiz kaldı. Lider cüce bana doğru bir adım atıp yaklaştığında, başımı ondan farklı bir tarafa çevirdim.

Bu şey iğrenç kokuyordu.

"Ke! Ke! Ke! Bir gelin görmek uzun zaman olmak."

Sanırım, *bir gelin görmeyeli uzun zaman oldu,* diyordu. Küçük yaratık benim gelin olduğumu nereden anlamıştı? Towa'nın bahsettiği şu işaret hâlâ kaybolmamış mıydı?

"Bir gelin diğer avlardan çok daha lezzetli ve güç vermek! Bu yüzden biz seni pişirip yemek!"

Ne? Az önce beni pişirip yiyeceklerinin haberini mi vermişti bu bana? Nasıl da her gün akşam yemeği oluyormuşum gibi rahat rahat konuşuyordu!

"Bu kadar konuşmak yetmek. Şimdi kazan ateşe verilmek!"

Tek taraflı sohbetten tatmin olan lider, arkasındaki kalabalığa ziyafetin hazırlanması için emir verince büyük bir coşku seli meydana geldi. Orada olduğunu daha önce fark etmediğim siyah renkli bir kazanın altına döşenmiş odunlar bir meşale yardımıyla ateşe verildi. Koca kazan birden fazla kişiyi alabilecek büyükteydi. Sık sık kullandıkları için kazanın gövdesine işlenen motifler kararmıştı.

Acaba kaç insanı benim gibi kaçırıp afiyetle yemişlerdi?

Peş peşe gelen dişi cüceler, nehirden doldurup getirdikleri kaplarla kazanın içini suyla doldurmaya başladılar. Galiba haşlama olarak yenilecektim. Bir grup cüce, hayvan derisiyle yapıp süsledikleri davullara ellerini vurarak çalmaya başladıklarında erkek cüceler kazanın etrafında dönüp garip hareketler yaparak dans etmeye başladılar. Yemekten önceki son kutlamayı yapıyorlardı.

Hava kararmaya yüz tutmuştu. Beş, altı saati aşkın süredir ortalarda yoktum. Towa yokluğumu fark edip beni aramaya çıkmış mıydı acaba? Yoksa kaçtığımı düşünüp yoluna devam mı etmişti?

Ne yapacaktım?

Gözlerimi zorlayan yaşların akmaması için çaba sarf ediyordum. Korktuğumu görüp bundan haz aldıkları ihtimalini düşünmek bile beni çileden çıkartıyordu. Dişlerimi sıktım, ne olursa olsun onlara bu zevki tattırmayacaktım! Bileklerimi bağlamak için kullandıkları ipi gevşetmek için çekiştirip dursam da ipler fazlasıyla kalın ve sıkıydı. Sürtünmeden dolayı etim parçalanıp yer yer kanamaya başlamıştı bile.

Buradan kurtuluşum yoktu.

Ne yapmaya çalıştığımı anlayan lider cüce gaddar bir sırıtmayla beni izliyordu. Akşam yemeğinin nafile çırpınışlarından zevk aldığı aşikârdı. İçine düştüğüm bu lanet yerin tehlikeleri bir kere daha ayağıma çelme takmıştı. Başıma gelen her türlü bela, düşünüp taşınmadan o andaki hislerimle hareket etmem yüzündendi.

Bir saate kalmadan kazandaki su kaynamıştı. Dişi cüceler benimle birlikte pişmesi için bazı sebzeler doğrayıp kaynar suyun içine atmışlardı. Derimi parçalamak pahasına kurtulmaya çalıştığım ipi ancak bollaştırabilmiş lâkin attıkları düğümü bir türlü çözememiştim. Zaten suyun kaynamasıyla birlikte bana doğru yaklaşan cücelerle geç kaldığımı anladım.

Gerilerek yerimde dikleştim. Kaçmayayım diye etrafımı saran bir düzine cüceye baktım. Kazanda kaynayan suyun fokurtusu benimle alay edercesine net bir şekilde duyulurken, içimdeki korku büyüdü.

O şeyin içine atılacaktım!

İçlerinden biri iplerimi çözerken diğerleri mızraklarını bana doğru çevirdiler. Liderleri öne çıktı. "Sen uslu olmak. Yoksa biz seni şişlemek ama bunu istememek. Çünkü yemek canlı canlı pişerek lezzetli olmak!"

Hangisi daha makuldü dersiniz? Şişlenmek mi, yoksa canlı canlı haşlanmak mı? Tırnaklarımı avucuma batırarak derin bir nefes alıp verdim. Sakin olmam lazımdı, fırsat bulur bulmaz ormana doğru koşacaktım. Eğer saklanabilecek bir yer bulursam Towa gelene dek hayatta kalabilirdim. İplerden kurtulunca ayağa kalkıp acıyan bileklerimi ovuşturdum. Sırtımı dürten mızrak tek bir anlama geliyordu. *Yürü!*

Direnmeden kazana doğru yürümeye başladım. Gözlerimi etrafta gezdirsem de bir açık bulamadım. Her yerdelerdi, ormana gidecek yönlerin çıkışlarını tuttuklarını fark edince hüsrana uğradım. Bu şekilde mi ölecektim? Hiç değilse Su Tanrısı'nın nasıl bir şeye benzediğini görmek isterdim.

Bir tarafım bu düşünceme gözlerini devirdi.

Gerçi arkamda bıraktığım veya benim için üzülecek kimsem yoktu. Aithra Hanımımın mutlu olduğunu da biliyordum. Yaşamak için bir sebebim kalmamıştı. Pişman değildim. O halde neden ölmekten bu kadar korkuyordum?

Bir an için yürümeyi kesip durduğum için cücenin elindeki mızrak bu sefer tehdit amaçlı sırtıma dokunmamış, ucunu etimden içeri sokmuştu. Cücenin bu hareketi beni şişlerken tereddüt etmeyeceğini dile getiriyordu.

Kanın sırtımda delinen kısımdan sızıp gömleğimi ıslatışını hissedebiliyordum. Yürümeye devam etmezsem daha kötüsüne maruz kalacaktım.

Kazanın önüne dek geldim. Ben kazana, kazan bana bakarken kalbim ağzımda atıyordu. Sırtıma yediğim darbeyle dengemi kaybettim. Hiç beklemediğim anda kaynar suyun içini boylamıştım. Derimi haşlayıp iliklerime nüfus eden acı dalga dalga sinir uçlarımı kor gibi yakarken, bir saniye sonra yakıcı hissin yavaşça kaybolmasıyla birlikte hafifçe kaşlarımı çattım. Sanki acının tesiri azalıyordu?

Kaynar suyun içindeydim. Suyun üstünden çıkan kabarcıklar yanımda patlıyor ve yerine bir yenisi ekleniyordu. Bense sıcaklığı hissetmiyordum. Yüzmek için girdiğim herhangi bir su birikintisi kadar serindi içerisi.

Cüceler acılı haykırışlarımı görmeyi ateşli gözlerle bekliyorlardı. Çıtımı çıkarmadan kazanın içinde durduğumu fark edince şoka uğramışlardı. Kalabalığın içinde birbirlerini dürtenleri, korku dolu gözlerle bana bakanları ve çığlık

atmadığım için sinirlenenleri seçebiliyordum. Şahsen benim de onlardan farkım yoktu. Akıl almaz, mucize denilebilecek bir şey yaşıyordum.

"Sen... sen neden bağırmamak?"

"Tanrıça? Yoksa o bir tanrıça olmak?"

Hepsi kendi fikrini öne sürüp bir cevap arıyordu. Liderleri asık suratıyla bağırdı.

"Olmaz! Böyle olmaz! Mızraklar hazırlanmak ve kızı öldürmek!"

Suratlarındaki temkinli ifadelerle acele etmeden etrafımı kuşattılar. Muhtemelen cücelerden birinin attığı *tanrıça* görüşü içgüdülerindeki korkuyu uyandırmıştı. Bir an için nerede olduğum aklımdan uçtu. Kaçmaya yeltendiğimdeyse kazayla dirseğimi kazanın kızgın demirine çarptım. Kolumu komple uyuşturacak güçteki acı derimi kavurmuş, dağlamıştı.

"Ah!"

Attığım çığlıkla cücelerin duraksadığını gördüm. Acıdan gözlerim sulanmıştı.

"Hayır, devam etmek siz! Kızı şişlemek!"

Cücelerin tereddüt ettiklerini görünce liderlerinin öfkesi açığa çıktı. Gözaklarına yayılan kırmızı damarlar, cinnet geçirmesine ramak kaldığının göstergesiydi. Emri altındakileri harekete geçiren de bu oldu zaten. Liderlerinin gazabına uğramak istemediklerinden hızlandılar. Başka çarem kalmadığından gözlerimi sıkıca kapattım ve vücudumu deşecek mızrakları bekledim.

Tam da bu sırada esen meltem burnuma kiraz çiçeği kokusunu doldurdu. Son anımda bu kokuyu duyumsamak kifayetsiz bir hüzün aşıladı bedenime. Köyümde bu ağaçlardan oluşan bir koy vardı. Çocukken bu ağaçlarda büyüyen meyveleri koparıp yer ve orada oyun oynardık.

Şimdi o zamanlara dönmeyi o kadar çok isterdim ki...

"Olamaz! Bu kötü büyücü olmak! O buraya gelmek!"

"Kaçmak! Herkes kaçmak!"

Ölmek üzereyken, bir anda ortaya çıkan izdihamla şaşırarak gözlerimi açıp ne olduğunu anlamaya çalıştım. Cücelerin her biri bir tarafa kaçışıyordu. Gittikçe kuvvetlenen rüzgâr saçlarımı uçuşturarak görüşümü engellediğinde, elimi gözlerime siper edip zar zor neler olduğunu görebildim. Sertçe esen rüzgâra kapılan binlerce kiraz çiçeği yaprağı gökyüzünde toplanıyordu ve sürekli bir çan sesi duyuluyordu.

Kocaman bir küre haline gelen kiraz çiçekleri birden patlayarak etrafa dağıldı. İçinden biri çıktı. Havada asılı duran kadına şaşkınlıkla bakakaldım.

Tanrım, bu bir *büyücüydü.*

Cücelerin neden feryat figan kaçtıkları şimdi anlaşılıyordu.

Büyücü kadın balık kesim, sade bir elbise giyiyordu. Üzerine geçirdiği pelerinin şapkası gözlerine dek iniyordu. Yalnızca burnuyla mora bulanmış dolgun dudaklarını görebiliyordum. Bu rengi seviyor olmalıydı ki kıyafetlerinde, hatta pelerininde dahi kullanmıştı. Morun farklı tonlarından faydalandığı için üstündeki renk onu boğmamış, tam aksine şık bir görüntü elde etmesini sağlamıştı.

Cüceler korkudan tir tir titriyorlardı.

"Goblin halkı! Toprakların sahibinin gereksiz yere, özellikle de insan ırkının kanının dökülmesini yasakladığını bilmiyor musunuz? Çiğnediğiniz yasak için cezalandırılacaksınız!"

Konuşmanın başında nahif çıkan büyücünün sesi, hüküm verirken katılaşmıştı. Bu kadın ormanın koruyucusu gibi bir şey miydi? Hayır. Birinin adına karar alıyordu. Elçi veyahut temsilciydi. Hakkında emin olduğum tek şey, bir büyücü olduğuydu.

Yargılanmaları nihayete erdiğinde goblinlerin bir kısmı korkudan ağlamaya başlamış, kalanlarsa mızraklarına sarılmıştı. Anlaşılan savaşmadan teslim olmayacaklardı.

"Toprakların sahibine lanet olsun! Su Tanrısı'na lanet olsun!"

Birlikte okudukları lanete kadın kayıtsız kaldı. Cüceler ellerindeki mızrakları büyücüye doğru fırlattılar. Görünmez bir duvara çarpıp seken silahlar hedeflerini vuramadan yere düştüler. Kadın, cücelerin nafile didinişini izledikten sonra elini kaldırdı. Etrafında mor bir aura dalgalanmaya başlarken dudakları hızlıca hareket ediyordu.

Ne söylediğini duyamasam da büyü yaptığı ayan beyan ortadaydı.

Avuç içinde beliren mor renkli ışıklar incelip ipliklere ayrıldı. İplikler uzayarak goblinlere atıldılar. Sayıları sayamayacağım kadar fazla olan büyülü ipler, cücelere dokundukları anda onları toza çeviriyordu. Kısa sürede yarısını öldürmüştü. Pelerinli tüm bu zaman boyunca kıpırdamadan goblinlerin ölümlerini soğukkanlılıkla seyretmekle yetindi. Bu tarz bir büyü yaptıktan sonra nefes alış verişi değişmemişti bile. Çok güçlüydü.

Savaşanların yarattığı fırsatla kaçan goblinlerin de kaderi farklı olmadı. Yüzlercesi birkaç dakikada temizlendi. İtiraf etmeliydim ki içimde onlara karşı en ufak bir acıma duygusu yer almıyordu.

Sonuncu goblin de ölünce pelerinli kadın süzülerek aşağı inip yere ayak bastı.

Bana doğru geldiğini fark edince gerildim. Eğer aranan büyücülerdense, arkasında görgü tanığı bırakmak istemeyecekti.

"Sana zarar verdiler mi?"

Başımı olumsuz anlamda sallayarak, "Hayır," dedim. Niyetini anlayana kadar ona karşı temkinli olmalıydım.

"Caster!"

Ters yönden koşarak buraya gelen Towa'yı görünce gardımı indirerek rahatladım. Beni es geçerek büyücünün önünde durup soluklanmaya başladı. Bayağı yorulmuşa benziyordu.

Nefes nefese, "Mana'yı bulabildin mi?" diye sordu.

"Buradayım."

Şaşırarak kafasını kazanın içindeki bana çevirdi. Bir süre boş bakışlarla halimi izleyip dudaklarını dişledi. Neyin geleceğini bilerek bıkkınlıkla kollarımı göğsümde birbirine doladım. Gür çıkan kahkahalarına karşı yüzümü buruşturdum.

"Şu haline bak! Nasıl oluyor da her seferinde kendini bu hale sokabiliyorsun?"

Ha. Ha. Ha. Çok komik.

Pelerinli kadın benim yerime dirseğini Towa'nın böğrüne geçirince, Towa acıyla inleyerek iki büklüm oldu. Oh olsun! Ben kıl payı ölmekten kurtulmuşken, o halime gülüyordu.

"Siktir! Böğrümü deldin kızım!"

Birbirlerini tanıyorlardı. Yüzünün tamamını göremesem de Caster denen kadının dik dik Towa'ya baktığını kestirebiliyordum. Eylemlerinin uygunsuz olduğunu düşünüyor olmalıydı ki öyleydi de.

"Tanrı gelinine gülmek bir tek senin yapacağın iş zaten."

Towa, Caster'ın aksi sesle yaptığı yoruma gözlerini devirdi.

Dışarıdan bakan birine sorsanız, geçinemiyorlarmış gibi görünmelerine rağmen samimi olduklarını söylerdi. Atışmayı bir kenara bıraktılar. Towa etrafımda dönerek kazanı inceledi. Kurcalamak istiyor ama cesaret edemiyordu zira kazanın altında odunlar harıl harıl yanmayı sürdürüyordu. Çay kırmızısı irislerindeki duygu hayret olarak tanımlanabilirdi.

Fokurdayarak kaynayan suya temkinli bir bakış attı. "Sanırım oradan kendi başına çıksan daha iyi olacak, haşlanmak istemiyorum."

"Bu çok mantıksız. Su neden sadece beni yakmıyor?" Hâlâ gerçekleştiğine inanamadığım olaya Towa bilmişçesine yanıt verdi. "Bu duruma Su Tanrısı'nın Gelini olmanın faydaları diyebilirsin. Sıcak olsun, dondurucu olsun, su sana asla zarar vermez, Mana. Sen onun efendisinin eşisin."

"Böylelikle senin sahtekâr değil de gerçekten Su Tanrısı'nın Gelini olduğun doğrulandı."

Ne yani, *ben tanrı geliniyim*, diyerek yalan söyleyenler de mi vardı? Şaka gibiydi.

Caster'a ilgiyle baktığımı gören Towa, "Ah, doğru ya, daha sizi tanıştırmadım. Caster, Kaldera'nın başbüyücüsü, ilaveten Buz Muhafızlarının büyü birliğinden. Birden ortadan kaybolunca her yerde seni aradım. Bulamayınca da mecburen onu çağırmak zorunda kaldım," diyerek kadını tanıtıp aynı zamanda neden burada olduğunu açıkladı.

Caster pelerinini tutup selam vererek, "Tanıştığımıza memnun oldum, Su Tanrısı'nın Gelini," deyince böylesi bir saygı beklemediğimden, "Ben de memnun oldum, Caster," demekle yetindim. Towa hiç böyle yapmamıştı. *Gerçi kimden ne bekliyorsam.*

Towa yanan odunları söndürdükten sonra elimden tutarak kazandan çıkmama yardımcı oldu. Su bana zarar vermiyor olsa da aynı şey demir kazan için söz konusu değildi. Gömleğim kan ve suyla ıslandığından yeniden giysilerimi değiştirmem gerekti. Bu kez kıyafetlerini Caster ödünç vermişti. Ayrıca başka bir vakayla daha karşılaşmayalım diye giyinirken de bana eşlik etmişti.

Başım ağrıdığından tepemde topladığım saçlarımı özgür bıraktım. Gür saçlarım şelale gibi belime dökülürken, parmaklarımla tarayarak dağınıklığını gidermeye çalıştım. Mor renkli elbiseyi üzerime geçirdikten sonra ipleri belime iki kez dolayıp arkadan kurdele yaptım. İşim bitince geniş yapraklı ağaçların arkasından çıkarak Towa'nın yanına döndük.

Yaprakların paravan görevi görmesine rağmen arkasını dönmeyi tercih etmişti.

Caster, Towa'yı uyararak, "Acele etmeliyiz, gündoğumunda orada olmamız gerekiyor. Sabahın erken saatlerinde Kıdemlilerin toplanacağını unuttun mu?" dedi.

"Unutmak ne mümkün! O kötürüm morukların saçmalıklarını dinlemek cidden beni çileden çıkartıyor. İçlerinden bazılarının düşmana çalıştığından adım kadar eminim."

İkisi, tekrar yola düştüğümüz gibi bilmediğim konular hakkında bilgi alışverişinde bulunmaya başlamışlardı. Konuşmalarına karışmamak için –her ne kadar meraktan çatlasam da- ağzımı açmamaya özen gösterdim. Resmen başlarına püsküllü bela olup çıkmıştım. En iyisi şu aralar uslu durmaktı.

"Kanıtın olmadan bu tarz ithamlarda bulunmamalısın. Onlar tanrının yardımcıları ve saygı görmeliler."

"Bla bla bla. Hadi ama güzelim, kimi kandırıyorsun? İtiraf et, sen de benim kadar Kıdemlilerden nefret ediyorsun."

Caster bu sözlerden sonra bir an için duraksasa da vakit kaybetmeden tekrar konuştu.

"Mevzu onları sevmek ya da sevmemek değil. Önemli olan Aron'ın istekleri."

Aron da kimdi?

Towa'nın çay kırmızısı gözleri nefretle yoğrulduğundan kararmıştı. "Gırtlaklarına yapışacağım günü sabırsızlıkla bekliyorum."

Şu anki ifadesi casus olarak benden şüphelendiği zamandan daha beterdi. Yüz kasları gerilmiş, adeta kana susamıştı. Kesinlikle bu adamın düşmanı olmak istemiyordum.

Kısa molalarla kaç saat yürüdük bilmiyordum. Ayaklarım artık isyan edecek raddeye gelse de bahsettikleri toplantıya yetişmeleri için bu zahmete katlanmalıydım. Kaçırıldığım için geç kalmalarının suçlusu bir nevi bendim.

Gün yavaş yavaş ağardı.

Bu süre zarfında onlardan beni kaçıran goblinlere dair bilgiler edinmiştim. Zaten yolda sohbet etmekten başka yapacak bir şeyimiz de yoktu. Güçsüz bir ırk olmalarına rağmen kalabalık gezdiklerinden insanlara tehdit oluşturabiliyorlarmış. İnsan eti yemeyi sevdiklerinden de sık sık köylere baskın düzenlerlermiş. Onlarla uğraşmaktan usandıkları anlatış tarzlarından belli oluyordu.

Artık uykusuzluktan gözlerim kapanıp dururken, engebeli bir yokuşu tırmanıyorduk. Gözlerimi sıkıp açarak kendime gelmeye çalıştığım sırada yavaş yavaş ortaya çıkan şehir gözüme çarptı ve uykum anında açılarak gözlerim büyüdü.

Tek kelimeyle büyüleyiciydi.

Sonunda gelmiştik. Uzaktan görünen sarayın içinde *o* vardı.

Su Tanrısı.

Towa elini manzaraya doğru uzatarak adak olarak verildiğim tanrının evine gelişimi kutladı.

"Kaldera'nın başkenti Maar'a hoş geldin, Mana. Burası artık senin yeni evin."

Ev...

KEHRİBAR RENGİ BAKIŞLAR

Maar, uçsuz bucaksız bir okyanusun üzerine inşa edilmişti. Dört iskeleden başka saraya giriş yolu yoktu. Kurulan köprüler uzaktan kocaman bir *X* işaretini andırıyordu. Saray da bu işaretin merkezinde yer alıyordu. Kuzey ve batı yönüne bakan iskeleler kıyıyla bağlantılıydı. Güney ve doğudakiler ise okyanus boyunca uzanıyordu. Biz batı tarafından geliyorduk. Sıradan bir şehirde maddi sıkıntılardan dolayı köprüler ahşaptan yapılırdı. Altın içinde yüzen tanrı şehirlerinden birinde olduğumuz için iskeleler gri tuğlalardan örülmüştü.

Barınmak amaçlı yapılan evler, işletilmek için açılan dükkânlar, ihtiyaca göre kurulan mekânların hepsi birbirinden güzeldi. Bu sokak benim köyümden birinin alışveriş yapabileceği bir yer değildi.

Sabahın erken saatlerinde olmamıza rağmen insanlar işbaşı için hazırlığa koyulmuşlardı.

Etrafa meraklı bakışlar atarken, tek tük insanların arasından sıyrılan yaşlı bir teyzenin meyve satan tezgâha yaklaştığını gördüm. Elindeki kâğıt torbaya seçtiği elmalardan koyuyordu. Parlak, kırmızı renkteki elmaların daldan yeni koparıldığı taze görünüşlerinden anlaşılıyordu. Midemden yükselen gurultuyla ellerimi karnıma bastırdım. Acele ettiğimizden bir şeyler yemek için durmamıştık. Birilerinin aksine Caster sesi duymamış gibi davranacak kadar görgülüydü. Towa'mn beni rezil edeceğini bildiğimden, ağzını açmasına fırsat vermeden suratına ters ters baktım. Otuz iki diş sırıtsa da ağzını kapalı tutmayı becerebildi.

Bu sırada Caster yanımızdan ayrılarak elma satılan tezgâha gitti. Tombul, kel ve gür bıyıklı amcayla konuşuyordu.

"Bana üç elma ver."

Satıcının gözleri bir süre Caster'ın üzerinde oyalanırken, sonunda kim olduğunu idrak etmiş olmalı ki irkildi. Anında eline aldığı torbaya istediği kadar elma koyup uzattı.

"Üç pari."

Caster içcebinden bakır olduğunu tahmin ettiğim bozuk paraları çıkarıp satıcının avucuna bıraktı. Başka bir şey söylemeden yanımıza geldi. Elmaları

bana ikram ettiğinde, şapşal şapsal eline bakmayı bırakıp torbayı alarak teşekkür ettim.

Caster sessizliğini korudu, konuşmayı pek sevmiyordu.

Elmalardan birini alıp keyifle ısırdım. Sulu elmanın tatlı tadı ağzıma yayıldı. Kütür kütür ve çok lezzetliydi.

Hınzır bir el torbamın içine sinsice sızmaya çalışınca, yediğim elmayı dişlerimin arasında sabitleyip üzerine bir tane yapıştırdım. Towa üstü kızaran elini hızlıca geri çekerek sallamaya başladı.

"Ne vuruyorsun ya?"

"Elmalarıma göz koymak senin hatandı."

"Cimri! Bir tanesini versen ne olur? İki tane daha var orada!"

"Bana ne! Caster bunları bana aldı bir kere."

Towa bana tuhaf bakışlar atıp tek kaşını kaldırdı. "Çocuk musun sen?"

Kötü kötü bakıp, "Elma almak için küçücük bir şansın olsa dahi bu sözlerden sonra onu da kaybettin," diyerek Towa'yı umursamadan kaldığım yerden elmamı yemeye devam ettim. Hangimizin çocuk olduğu barizdi. Ettiği onca alaydan sonra kolayca elma vereceğimi sanıyorsa yanılıyordu.

Aklıma takılan şeyle tekrar Towa'ya döndüm. "Satıcının dediği şu *pari* ne demek?"

Pis pis sırıtmaya başlayınca sorduğuma pişman olmuştum. Yine ne haylazlık peşindeydi bu?

"Bilmek istiyor musun? Söylesene, Mana. Bilmek istiyorsun, değil mi?"

Konuşmak yerine başımı aşağı yukarı salladım.

Omuz silkerek, "Son zamanlarda kimse kimseye bedavadan bilgi vermiyor ama merak etme ufak bir rüşvetle her şey yoluna girecektir," dedi. İstediği şeyi anlayınca gözlerim kısıldı, pis fırsatçı elmalardan istiyordu.

"Pari, Kaldera sınırları içerisinde kullanılan bakır paranın adıdır." Caster konuşmanın ortasına dalarak öğrenmek istediğim bilgiyi verdiğinde, Towa bu yaptığına ağzı bir karış açık bir şekilde bakakaldı. Şaşkınlığı, kısa sürede yerini somurtkan bir veledin surat ifadesine bırakmıştı.

"Neden söyledin? Bu haksızlık!"

"Ne zaman büyüyeceksin?" Towa büyücünün dediğine oflayıp puflamaya başladı. Ardından cebinden çıkardığı bozukluklardan bakır, gümüş ve altını ayırıp üçünü teker teker gösterdi.

Yuvarlak kesim paraların üstündeki üç dişli yabalar göz kamaştırıyordu.

"Su Tanrısı'nın nesilden nesile aktırılan kudretli silahı *Trident*." Yabanın ismini işitmemle birlikte hatırladım. Okuduğum kitapların birinde Su Tanrısı'nın üç dişli mızrağıyla ilgili satırlara rastlamıştım. İlk Su Tanrısı'ndan

itibaren bugüne dek ulaşan kutsal bir silahtı. Paraların üstündeki dalgalara benzeyen kısımlar ise suyu temsil ediyor olmalıydı.

Böylesine önemli bir silahı paralarının üstüne bastırmaları doğaldı.

"Pari bakır, vise gümüş, kulta ise altın paranın adı olarak geçer. Her halükârda bunlar senin için faydasız bilgiler. Saray bütünüyle hizmetine sunulacak. Diyelim ki dışarı çıktın; bakır, gümüş ve altın paranın isimlerini bilmenin yine de sana yardımı dokunacaktır."

"Aklımda tutacağım."

Yola devam ederken havadaki puslu mavilik yavaşça ortadan kayboldu. Şimdi her yer günlük güneşlikti. Saraya giden yolla şehir birbirinden bağımsızdı. Evler gittikçe azalarak en sonunda yerini tamamen okyanusa bıraktı. Kilometrelerce ötedeki saray bir ada gibi küçük ve ihtişamlıydı. İskelenin genişliği yan yana yürüyen üç kişi için sıkıntı yaratmıyordu.

Nasıl yapmışlarsa okyanusun suyunda lotus çiçekleri yetiştirmişlerdi. Yapraklarını güzelce açmış bu çiçekler, sarayın duvarlarına dek dal budak salmışlardı.

Ah, burası ünlü Lotus Koyu olmalıydı. Muhteşem görünüyordu.

Su Sarayı'nın eşsizliği bunlarla da bitmiyordu. Boyları gökyüzüne meydan okuyan altı sütun, halka biçiminde sarayın etrafını sarıyordu. Yaklaştıkça üstlerine dikey bir şekilde kazınan rünleri seçebilmiştim. Bunlar insan alfabesi değildi, büyücülerin kelamlarıydı. Haliyle üstlerinde ne yazdıklarını okuyamıyordum.

İçeri girmemize ramak kaldığı için kulaklarımda gümbürdeyen kalp atışlarımdan başka bir şeye odaklanamıyordum, bu yüzden etrafı çok da inceleyemedim. Zaten ana girişe de varmıştık.

Demir parmaklıklardan yapılmış süslü kapının önünde iki muhafız nöbet tutuyordu. Towa'nın giydiği zırhın kopyaları üstlerindeydi. Tek fark onların sol göğüslerinin üstündeki sembol suyu temsil ederken, Towa'nın zırhındaki sembol buza aitti. Caster da pelerinin üstünde Towa ile aynı yerde aynı sembolü taşıyordu. Hımm, iki taraf da farklı birliklerden olmalıydı.

Kapı muhafızlarının sert bakışları ve kusursuz duruşları, insanlara aldıkları disiplin hakkında ipuçları veriyordu. Bizi gördükleri anda yerlerinde dikleşerek -daha ne kadar dik durabilirlerse artık o kadar- selam verdiler. Sağdaki üzerinde su sembolü olan kapıyı sorgusuz sualsiz açarak içeri girmemize izin verdi.

Üstüme sabitledikleri bakışları resmen sırtımı deliyordu. Sert mizaçları, sorgulamadan edemeyen yapılarıyla uyumluydu. Görevleri korumak olduğundan en ufak bir şüpheye mahal veremezlerdi. Towa ve Caster gibi yüksek mertebedeki kişilerin yanında benim gibi sıradan birinin ne işi olur diye düşündüklerinden merakları da kabarmıştı. Suçluysam saraydan talep edilecek bir istek üzerine onlardan biri gelip beni alabilirdi sonuçta.

Towa huzursuzluğumu sezmiş gibi arkasını döndü. "Önünüze dönün." Muhafızlar irkilerek önlerine dönüp, yeniden heykel katılığını aldılar.

"Teşekkür ederim."

"Onları kafana takma. Yabancılara alışık olsalar da bizim yanımızda pek görmediklerinden garipsediler." *Aslında ayak işi yapmanızın şokunu da yaşıyor olabilirler*, diye geçirdim içimden. "Kim olduğunu bilseler kafalarını yerden kaldırmaya cüret edemezlerdi."

Kim olduğunu bilseler... Düşüncelerimin gittiği noktayı beğenmediğimden sessiz kalarak geldiğimiz yere baktım. Sarayın bahçesi de dış cephesi kadar mükemmeldi. Her yer titizlikle hesaplanıp inşa edilmişti sanki. Hayatımda hiç böylesine güzel bir yer görmediğimden her yere alık alık bakmamak için kendime hâkim olmaya çalışıyordum.

"Kahretsin, geç kaldık işte!" Caster'ın sesindeki zehirli sarmaşıklar Towa'nın boynuna dolanmak ister gibiydi. Muhatabıysa fazla gamsızdı.

Takip ettiğimiz yol ileriden sağa dönüyordu. Birden kulağıma konuşma sesleri doldu.

Görüş alanıma girdiklerinde bize doğru yürüyen sekiz kişi saydım. Giydikleri kaliteli zırhın üstüne gece mavisi renginde pelerinler atmışlardı. Kiminin yüzü açık, kimininki yarıya kadar örtülüydü. Aralarında gençler olsa da yaşlıların sayısı daha fazlaydı. Kırışık derili eller, beyazlaşmış uzun sakallar pelerinlerinin altında saklananların yaşını ele veriyordu.

Kıdemliler.

Bizi fark edince konuşmayı kesip yaklaştılar.

Towa'nın gergin bedeni gerildikçe geriliyor, yüz hatları onlardan hazzetmediğini bildirircesine soğuyordu. Caster'ın yüzü, mavi pelerinliler gibi kapalı olduğundan Towa'yla aynı kine sahip olup olmadığını söyleyemiyordum.

Kıdemlilerin suratlarındaki gülümsemeler art niyetlerini inkâr edemeyecek kadar kibir doluydu ve bunu bilerek bize gösteriyorlardı. Daha ilk karşılaşmamızda Towa'nın neden onlardan nefret ettiğini anlamıştım.

"Kızıl Mızrak, seni görmek ne büyük şeref... geç de olsa. Toplantının saatlerini karıştırdın herhalde?" Geç kalışının altını bilerek çizmişti. Bir dakika... *Kızıl Mızrak* mı? Towa'nın lakabı Kızıl Mızrak mıydı? Benimle dalga geçiyor olmalılardı. Ünlü sol kol Towa mıydı yani? İnanamıyordum.

Kaldera'ya gelmeden önce dersime iyi çalıştığım için şanslıydım. Kitapların yüzde sekseni uydurma hikâyelerden oluşsa da içlerinde hiç doğru bilgi de yazmıyor değildi.

Efsanelere göre Su Tanrısı'nın emrinde namlarıyla anılan üç yardımcı komutan vardı. Bu komutanlar güçleriyle dağları sarsıp, savaş alanında kandan seller

akıtarak yeni bir tarih yazmışlardı. Kötülük edenler onların adını işittiğinde kaçacak delik ararlardı.

Su Tanrısı'nın sol kolu mızrak ustalığıyla bilinirdi. Silahını yanından ayırmayıp, gözü gibi baktığından şöhreti de onunla birlikte yürümüştü. Bu yüzden lakabı *Kızıl Mızrak* olarak kalmıştı. Sağ kol, stratejileri ve çeşitli silahlarıyla meşhurdu. Pek ortalarda görünmez, göründüğünde de orada aylarca konuşulacak bir hadise meydana getirirdi. Daha çok saray işleriyle uğraşır, Su Tanrısı'nın özel muhafızlarını yetiştirirdi. Acımasız bir disiplinle ün saldığından muhafızlar aralarında saçlarının renginden dolayı ona *Beyaz Şeytan* derlerdi ve gruba katılan son üye de *Dikenli Mor Gül* lakabıyla bilinen Su Tanrısı'nın gölgesiydi. Sağ ve sol kolun aksine büyüyle donatılmıştı. Doğuştan aldığı mükâfatı en iyi şekilde yöneterek birçok başarıya ulaşmıştı. Takımın tek kadın üyesiydi.

Çaktırmadan Caster'a baktım. Bu mevkiye ondan başka kim yakışırdı ki? Üçlüden ikisi en başından beri yanımdaydı. Towa'ya yaptığım çemkirmeler, attığım tripler duyulursa taşlanırdım. *Hemen telaşa kapılma, Mana. Senin onları tanıdığını bilmiyorlar. Her şeyden habersiz birini oynaman yeterli.*

Towa çarpık gülümsemesiyle mavi pelerinli adamdan farklı davranmıyordu.

"Kimleri görüyorum böyle, Bay George? Düşündüğünüzün aksine toplantı saatinin gayet farkındayım. Elimde olmayan sebeplerden ötürü toplantıda yüzümü gösteremedim, lütfen katılamamamı mazur görün. Gordion Ormanı'nın canavarlarıyla uğraşıyordum. Hepinizin bildiği üzere halka zulmediyorlardı."

"Halktan insanlar bekleyebilirdi. Toplantının ne denli önemli olduğunu biliyorsunuz. Sadece siz değil, Caster da buluşmaya katılmadı." George denen adamın burun kıvırarak söylediği cümleler içimde büyük bir ateşin yanmasına neden olmuştu. Ne cüretle böyle konuşurdu?

Towa'nın bütün gücüyle sıktığı yumruğunun üstünde yeşil damarlar belirdi. Bakışlarının öldürebilme yeteneği olsaydı Kıdemlileri çoktan birkaç kez gebertmiş olurdu. Bu adam dolaylı yoldan, insanlardansa toplantının daha mühim olduğunu vurguluyordu.

Diğerleri de George denen adamı desteklercesine sessiz kalmışlardı. Towa onlara bakarak, "Görünen o ki hemfikirsiniz," diyerek sinirle dudaklarını yaladı. "Yanlış anladıysam düzeltin. Bana diyorsunuz ki Su Tanrısı'nın himayesi altındaki insanların bir değeri yok, öyle mi?" Birazdan içlerinden birini yumruklayacakmışçasına boğuk çıkıyordu sesi.

Konuşmalarına fırsat vermeden devam etti. Bu sefer kelimeleri daha sert çıkıyordu ağzından.

"Sorarım sana, George Mkeal. Tapılmayan bir tanrının değeri kalır mı? Oysaki siz çok iyi bilirsiniz ki Su Tanrısı kendi halkını her şeyden önde tutar. Küçük bir toplantıdan çok daha fazlasından bile."

Ağızlarının payını almışlardı. Yüzleri duydukları yüzünden kâğıt gibi saran adamları görünce az da olsa iyi hissetmiştim. Ben de küçük bir köyden geldiğim için canavar saldırılarının nasıl bir hasara sebep olduklarını biliyordum. Eğer bizi de kurtaracak birileri olsaydı onca can vermezdik. Ölenler hâlâ aileleriyle birlikte olur, çocuklar yetim ya da öksüz kalmaz, kadınlar da dul damgasını ömürlerince boyunlarında taşımak zorunda kalmazlardı.

Yıkılan yerlerin tamirine harcanan paralardan dolayı günde bir öğün yemekle yetinerek aç yattığımız zamanlardan bahsetmiyordum bile.

"Ben tabii ki de öyle bir şey ima etmedim. Yalnızca toplantıyı kaçırdığınızdan sizin için endişelendim." Lafı döndürebildiği kadar döndürmeye çalışıyordu şimdi. Az önceki özgüveninin yerinde yeller estiği kesindi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın buradaki herkes ne demek istediğini gayet net anlamıştı.

"Anlıyorum, endişeniz yersiz. Ragnar toplantıdaydı. Bize konuştuğunuz her şeyi eksiksiz aktaracaktır." Towa adamı terslemek yerine oyununa eşlik etti. Kıdemlilerin saraydaki pozisyonları sandığımdan daha kuvvetliydi belli ki.

"Anlaştığımıza göre size iyi günler dilerim, Kıdemliler. Rapor vermem gereken biri var da." Towa, Kıdemlilerin cevap vermesini beklemeden yanlarından geçip gitti. Biz de peşine takıldık.

Onlardan iyice uzaklaştığımızda Caster takdir edercesine, "İyi dayandın," dedi. Towa'nın çay kırmızılarına kuru ayaz vurmuştu. Belli ki öfkesini hâlâ yutamamıştı. Dışarı taşıramadığından içeride koparıyordu fırtınayı.

"Sikerim onun toplantısını! Pezevenge bak. Chimera yüzünden kaç insan hayatını kaybetmiş, biliyor musun? Köye gittiğimde beni ağlayarak karşıladılar. Nasıl rezil hissettiğim hakkında en ufak fikirleri yok." Hışımla elini saçlarının arasından geçirdi. Çatacak yer arıyordu. "Bir boka yaramayan haberci bilerek mi, yoksa bilmeyerek mi olanları saraya geç iletti emin olamasam da bunun hesabını verecek."

"Sakinleş. Şüphelerinden Ragnar'a bahset, o gerekeni yapacaktır."

Towa çenesini sıkarak sadece bir baş sallamayla Caster'a cevap verdiğinde, söylediklerini kabullenmeye çalışıyordum. Bir insan gerçekten ölümlerin olduğunu bildiği halde hiçbir şey yapmadan durabilir miydi? Bu nasıl bir vicdansızlıktı?

Ben kara kara düşünürken sonunda saraya ulaşmıştık.

Geçtiğimiz girişlerin aksine burada muhafızlar yoktu. Az önceki pelerinlilere benzer kişilerle birlikte etrafta işlerini yetiştirmeye çalışan hizmetliler ve görevliler olduğundan ortalık pek sakin sayılmazdı.

Eh, düşman da içeri girmek için ana avluyu kullanacak değildi zaten.

Towa neredeyse üç metre olan sarayın kapısını zorlanmadan iterek açtığında, devasa bir antreye ayak bastık. Hayranlıkla açılan ağzımı utanç verici olsa da kapatamadım. Etrafı iyice inceleyebilmek için etrafımda döndüm.

İçerisini tarif etmek için tek kelime kullanmak zorunda kalsaydım şunu söylerdim; enfes.

Granit olduğunu düşündüğüm sütunların içlerindeki kristaller, mavinin her tonunu içeren taneciklerden oluşuyordu. Ucu bucağı gözükmeyen duvarların yüzde sekseni suydu. Kalın camların ardındaki parlak suda bir sürü canlı yüzüyordu. Caster ve Towa'yı tanıdıklarından olsa gerek ilgileri onların değil, daha çok benim üzerimdeydi. Küçükten ortancaya, ortancadan büyüğe çeşit çeşitlerdi.

Aman Tanrım, onlar denizkızı mıydı?

Sarayın içi resmen denizin içindeymişim hissiyatı veriyordu. Camın ardındaki zeminde yetişen yosunlar, denizatları, adlarını bilmediğim bin bir türde bitkiler ve çiçekler de insanı hayrette bırakıyordu. Kenarları altın işlemeli lacivert bir halı yere serilmişti. Dar ama uzundu.

Elmaslardan yapılan devasa avizeler belli aralıklarla tavandan aşağıya sarkıyordu. Burada kaybolmamak imkânsızdı.

Antrenin ilerisinde geniş bir merdiven üst kata çıkıyordu. Aynı halı merdivenlerde de seriliydi. Yan yana sohbet ederek yürüyen kadın hizmetliler ellerinde çamaşır sepetleri taşıyorlardı. Bizi, daha doğrusu Towa ile Caster'ı gördükleri anda telaşa kapılıp susarak adımlarını hızlandırıp yanımızdan geçtiler. Başlarını arkaya çevirip bana baktıklarını ve fısır fısır konuştuklarını duyabiliyordum. Buraya geldiğimden beri sık sık aynı muameleye maruz bırakıldığımdan, garipseyen bakışlara eskisi kadar tepki vermiyordum.

Doğal olarak kim olduğumu merak ediyorlardı.

Her ne kadar durup her yeri saatlerce izlemek istesem de ben içeriye göz atarken, aynı zamanda yürümeye devam ettik. Dikkatlice dinlesem de sudaki canlıların sesini duyamamıştım. Büyük ihtimalle camlar ses geçirmiyordu.

Birden soldaki kapı açıldı ve dışarıya bir adam çıktı. Odalar da giriş kadar geniş olduğundan kapılar tek tüktü.

Adamın bizi gördüğü gibi yüzündeki ifade anında değişti. Tedirgin olmuştum, çok kötü bakıyordu.

Towa'dan birkaç parmak daha uzun olduğunu düşündüğüm adam açık tenliydi. Üstünde siyah, dar bir pantolon ve dizkapaklarına kadar uzanan koyu kırmızı bir ceket vardı. Giydiği botlar dizkapaklarının hemen altında bitiyor, göz alıcı fiziği korkutucu olup olmamak arasında gidip geliyordu.

Kar beyazı renkteki saçlarını geriye doğru taradığından, kısa gelen tutamlar arkaya doğru kat kat uzanıyordu. Derinden çattığı kaşları, asabiyetini gösteren

gri ve siyahın arasında kalmış gözleri *bana yaklaşırken iki kere düşün*, diyerek gözdağı veriyordu etrafına sanki.

"Neredesiniz lan siz?"

Kükreyerek sorduğu soru karşısında istemsizce Towa'nın arkasına saklandım. Gür sesi bağırmasıyla daha da yıkıcı bir hal alarak tüm antrede yankılanmıştı. Benim arkasına saklanmama göz atan Towa, adamın hiddetine alışkınmışçasına ona döndü.

"Bağırma, kızı korkutuyorsun, Ragnar. Senin delirmelerine biz alışkın olsak da o değil."

Bu adam pelerinlilerle konuşurken adı geçen kişiydi. Zihnime yıldırımlar indiren düşünceyle kaskatı kesildim. O... Su Tanrısı olamazdı, değil mi? Towa'nın arkasındayken çaktırmadan daha dikkatli baktım ona. Olabilir miydi? Towa'nın beni ifşa edişiyle insanı yerine mıhlayan gözler üzerime dikildi. İçimden Towa'ya saydırırken, dışarıdan diken üstündeydim. Çatık kaşları bana bakarken gittikçe derinleşiyordu. Şuraya düşüp bayılmama ramak kalmıştı.

Bir anda çatık kaşları düzeldi, afallamıştı. "Bu kız?"

Towa kıs kıs gülerek Ragnar'a göz kırptı. "Sen de fark ettin, değil mi? Ben de onu ilk gördüğümde dumura uğradım."

Keyifle bahsettiği şeyi anlamasam da Ragnar anlamış ama bundan pek de hoşlanmamış gibiydi. "Neden onu buraya getirdin? Bir gelin olması hayatta kalması için yeterli bir sebep değil," dedi. *Evet, hem de gözümün içine baka baka diyordu bunu!*

Omuz silkti. "Tabii ki de değil." *Onaylamasana be!*

"Yine de durumunun özel olduğunu görüyorsun. Direkt *eş* olarak geldiğinden saraya getirmekten başka bir şey yapamazdım."

"Aron bundan hiç hoşlanmayacak."

"Doğru." Kötü kötü sırıttı. "Yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum."

Ragnar'ın duvar gibi ifadesine rağmen Towa bayağı eğleniyordu. Aralarında geçen konuşmadan hoşlanmasam da en ufak bir şey anlamamıştım. Tek çıkarabildiğim sonuç, Ragnar'ın Su Tanrısı olmadığıydı. Rahatlamıştım.

İkili susup bakışlarıyla anlaşmaya başladıkları sırada merdivenlerden gelen ayak sesleri kulağıma çalındı. Ne kalın ne de ince bir erkek sesi baskın bir şekilde konuşmaya başladığında ortamın hâkimiyetini anında ele geçirmişti.

İçim titredi. Bu ses... bir insana ait olamayacak kadar etkileyici, aynı zamanda da korkutucuydu.

"Ragnar hâlâ Towa ile Caster'dan haber yok mu?"

Nedense cesaret edip de sesin sahibine bakamıyordum. Avuç içlerim saniyesinde terlemişti. Kalbim düşmanımmışçasına göğsüme indiriyordu acımasız

darbelerini. Mutlak kudretin gücü... Bir tanrının varlığı bu şekilde tesir altına alırdı insanları. Bir tanrı yakınlardaysa bilirdiniz. Tıpkı şu anda benim bildiğim gibi.

Oydu.

Onun için adanmış, onun için gelmiştim.

Sıkışan nefesimi düzene sokmak için yavaşça soluk alıp verdim. Acele etmeden leylaklarımı merdivenlere doğru çevirdim. İlk kez bir tanrının aurasıyla çarpıldığımdan sersemlemiştim.

Ragnar'ın giydiklerinden daha pahalı olduğu belli olan botlar bacaklarını sıkıca sarmıştı. Derisine tek bir toz tanesi dahi konmamıştı, pırıl pırıldılar. Baldırlarına doğru dökülen uzun, siyah bir ceket giyiyordu. Ceketin düğmeleri gümüştendi, iliklenmemişti ve siyah bir gömleğin üstüne geçirilmişti. Yakasındaki ilk üç düğme açık duruyordu.

Büyük bir beğeniyle incelediğim kıyafeti giyen adamın vücut yapısı karnıma krampların girmesini sağlayacak derecede kusursuzdu. Beyaz tene; geniş omuzlar, kaslı kollar, ince bir bel eşlik ediyordu. Gözlerimi bir tık daha yukarı kaldırdığımda kemikli bir çene hattı karşıladı beni. Leylaklarım dudaklarını incelemek için üstlerinde gezerken, elmacıkkemiklerimdeki ısının arttığını hissettim.

Altdudağı, üstdudağından bir tık daha kalındı, bu çok hoş bir ayrıntıydı. Düz burnu da dört dörtlük görünüşüne ihanet etmiyordu.

Yutkundum.

Kurum siyahı renginde saçlara sahip olan bu adamın asi bir görüntüsü vardı. Ensesindeki saçlar kısaltılmış olsa da üsttekiler bir parmaktan biraz daha uzundu. Saçları şekillendirilmiş ve ince birkaç tutam alnına düşmüştü.

Artık onu tamamen görebiliyordum.

Göz göze geldiğimiz anda aramızda cızırdayan elektrik omurgamdan yukarıya tırmandı. Siyah kirpiklerin altından kehribar rengi ışıklar sızıyordu.

Kalbim garip bir sızının eşliğinde hızlandı ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

O... rüyamdaki gölde gördüğüm adamdı.

Fırtınadan önceki sessizlik büyüyordu. Duygulardan arındırılmış bakışları ifadesizliğini bende gördüğü bir şeyle yitirmişti. Gitgide koyulaşan irisleri viski kıvamını almış ve nefrete bürünmüştü.

Hareketsiz duran kaderlerimizin çarkındaki dişliler göz göze geldiğimiz anda kıpırdayarak dönmeye başladı.

NEDEN HAYATTA?

Buraya ne hayallerle geldiğimi bilmesem de beklediğim şey kesinlikle bu değildi. Hâlâ karşımda duruyor oluşuna inanasım gelmiyordu. Bir defaya mahsus rüyama girmiş bu adamın yüzünü hatırlayamasam dahi kehribarlarını unutmam mümkün değildi. Gece gölünün ortasında bana bakan irisler *ateşböceklerini* anımsatmıştı.

Şimdiki kadar soğuk değillerdi. Gözlerini istila eden nefretin derinliği korkunçtu.

Ağzından çıkacak bir sorgulama, en azından kim olduğumu merak etmesini umarken söylediği iki kelime kıvılcım olup tüm umutlarımı ateşe verdi.

"Neden hayatta?"

Başımın üstünde patlayan hayalin kırıkları tepemden aşağıya dökülürken, etimde açtığı yarıklar hakikati yüzüme tokat gibi çarptı. Kesikler sızlıyor, acısı kalbime vuruyordu.

Burada da yerim yoktu.

Üstüme devirdiği enkaz ağırdı. Altında kalmıştım.

Towa'ya bakmak istiyor, *beni buradan götür* diye yalvarmak istiyordum. Gözlerimi bu adamın nefretinden çekebilsem yapacaktım da... ama yapamıyordum. Beni burada istememesini geçtim, aldığım nefesin dahi peşine düşmüştü.

"Bu beni aşardı."

Towa'nın ne demek istediğini anlamamış olmalı ki bakışları anlık ona kaydıktan sonra tekrar bana çevrildi. Gözlerindeki garezi açıkça görmemi istediğinden bakışlarını bilerek üstümden çekmiyordu.

"Emirlerim ne zamandan beri sizi aşar oldu? Üçünüze defalarca söyledim, eğer musibetli bir şeyler ortaya çıkarsa düşünmeden canlarını alın."

Musibet... bu bendim.

"Muhafızlar!" Girişte yankılanan çağrıyı duyan muhafızlar koşar adım içeri girerek kehribar gözlerin sahibine saygıyla selam verdiler. Ardından kazık yutmuş gibi dimdik durarak emirleri beklemeye koyuldular.

"Şu şeyi zindana atın."

Muhafızlar bana doğru gelmeye başladıkları sırada Towa bir iki adım öne çıktı ve onlara dik dik baktı. Muhafızlar ondan aldıkları tehditle birlikte tereddüde düşerek duraksadılar. Towa'nın duruşu *sıkıysa gelsin* diyordu.

Beynim olanları algılamakta güçlük çekiyordu. Yaşadığım şoktan ötürü ne itiraz edebiliyor ne de tepki gösterebiliyordum. İstenmiyor olsam da öylece gitmeme izin vermeyecekti. Zira bir gelin her yönden ülke için tehdit içeriyordu. Towa'ya kızmak ve aldığı emre rağmen beni neden buraya getirdi diye hesap sormak istiyordum. Beni istemeyeceğini biliyordu.

Üstelik o herifin zindanda çürümeme göz yumacak kadar kalbi taşlaşmıştı.

"Kalın yerinizde yoksa sizi pişman ederim!" Muhafızları bağırarak paylaştıktan sonra Su Tanrısı'na döndü. "Önce söyleyeceklerimi dinle sonra ne yapacağına karar verirsin."

Towa'nın sert çıkışı diğerlerini şaşkınlığa boğmuştu çünkü onların değil de benim tarafımı tutuyordu. Sağlıklı düşünebilseydim, benim yüzümden tanrısına isyan etmesini engellerdim. Böyle bir günahın bedelini ödemek kolay değildi. Gelin görün ki şu anda içdünyamda kendimle çatışma yaşadığımdan neyin doğru, neyin yanlış olduğunu söyleyemiyordum.

Towa niye bana destek oluyordu? Su Tanrısı neden ölmemi istemişti? Arkadan fısıltı şeklinde duyduğum soruları görmezden geldim.

"Emrime bir süre önce tanıştığın kadın için mi karşı çıkıyorsun?" Su Tanrısı'nın sesindeki sertlik çekinmeme neden olurken, Towa'ya işlememişti. Sanki bildiği bir şey varmışçasına rahattı. Bense bembeyaz kesildiğime emindim. Varlığı gittikçe ezici bir hal alıyordu.

"Mana'yı öldüremezsin, Aron ya da zindana atarak ondan kurtulamazsın."

Su Tanrısı kaşlarını çattı. Ufak da olsa yüzünde meraklı bir ifade belirmişti. Towa'nın alelade bir sebepten ötürü ayaklanmayacağını bilir gibiydi. Caster ve Ragnar da sırra vâkıftı. Sessiz kalmayı tercih ederek bir nevi Towa'nın konuşmasına müsaade ediyorlardı.

"Kız işaretli."

"Ne?"

"Kızın alnında sana ait olduğuna dair işaret var diyorum, bizzat gördüm."

Bakışları kısıldı, Towa'nın yalan söyleyip söylemediğini tartıyordu. Yanında duran ikilinin herhangi bir şaşırma belirtisi göstermemesi de şüphesine şüphe eklemişti. Nefretinden ödün vermeyen kehribarlar hızlıca üzerime, daha doğrusu alnıma mıhlandı. Bakışlarındaki hiddet istemsizce bir adım geri atmama neden oldu.

Towa'yı beni öldürmekten alıkoyan işaret, şimdi de Su Tanrısı'na karşı çıkıyordu. Nasıl bir şey olduğunu göremediğim gibi harekete ne zaman geçeceğini

de çözemiyordum. Towa'yla tanıştığımda beni korumak için belirmişti. Alnımda hissettiğim tanıdık sıcaklık bir kez daha faaliyete geçiyordu.

Kehribarlar, kızıl bir altın sarısına bürünerek parladı. İşaretin uyanması için güçlerini kullanmış olmalıydı. Towa'nın iddiasını kendi gözleriyle doğrulayınca yüz hatları gerilmiş ve yırtıcı bir ifade sergilemişti. Dişlerini sıkıyordu.

Beni gerçekten öldürmek istediğini o saniyede anladım.

Neden? Benim için yabancıdan farksız olması gereken bir adamın nefreti neden beni böylesine üzüyordu? Neden onun tarafından terk edilmiş gibi hissediyordum? Aptal mıydım?

"Bu nasıl mümkün olur? O lanet olasını işaretlemedim ben!" Çıldırmıştı. Sakin halinden eser kalmamış, içinden ne yapacağını bilemeyen bir adam çıkmıştı. Ortada dönen konudan bihaberdim ve bana ne olacağını hâlâ anlamamıştım. İşaret bu denli mühim bir şey miydi? Bir tanrıyı durduracak kadar.

"Bu kader olmalı. Sen sırtını yazgına çevirsen de o bir şekilde sana ulaşmayı başardı. Doğuştan işaretli bir gelin. Onu reddedemezsin. Kızın yaşayıp Kaldera'nın Hanımı olması gerektiğinin kanıtı bu." Tartışma boyunca izlemekle yetinen Ragnar sonunda ağzını açtığında Su Tanrısı'nın işkence eden bakışlarının yeni hedefi olmuştu.

"Saçmalık!"

Kara bulutları andıran hareler Su Tanrısı'na bakarken aldırmazdı. "Kabullenmek istemiyor olman kuralları yok sayabileceğin anlamına gelmez."

Ragnar'ın kurduğu cümleler Su Tanrısı'nı pek de ikna etmiş gibi gözükmüyordu. Yumruğunu tüm gücüyle sıkarak kanını parmak boğumlarından çekerken, zorlanan kemiklerinden çatırtı sesleri geliyordu.

"Bu konuşmayı onun karşısında yapmayacağım. Muhafızlar emrimi tekrarlattırmayın, kızı götürün!"

"Lanet olsun! Onu gerçekten zindana mı attıracaksın?"

"Kes sesini!"

Su Tanrısı'nın çığırından çıktığını gören Towa, bu sefer tepkisiz kalamamıştı. Bağırmasıyla birlikte bütün giriş deprem oluyormuşçasına sallandı. Camın ardındaki canlılar dahi telaşla yüzerek kaçıştılar. Bir tanrının gazabıyla yüzleşmek akıl kârı değildi. Çay kırmızılarına yayılan duygu korkuyla bitmiyordu. Korkunun üstüne serpiştirilmiş endişe kırıntıları da vardı. Su Tanrısı'nın emirlerine bir kez daha karşı çıkamayacağını ben dahil bu odadaki herkes biliyordu.

Direnmedim.

Muhafızlar kolumdan tutarak beni götürdüklerinde onlara uyum sağladım. Towa'nın beni kurtarmak istemesine minnettardım lâkin ondan daha fazlasını yapmasını isteyemezdim. İşaretli olduğum açığa çıktığından serbest kalmamın

hiçbir yolu kalmamıştı. Olanlar üstüme üstüme geliyordu. Oturup düşünmeli ve bundan sonra ne yapmam gerektiğine karar vermeliydim.

Kendime gelecek, düştüğüm yerden kalkacaktım. Ben güçlüydüm. Evet, güçlüydüm. Gözlerim doldu.

Ağlama.

Titreyen altdudağımı dişledim.

Sorun değildi, istenmemeye alışkındım ben. Baş edemediğim tek şey, kalbimdeki yaradan gelen zonklamaydı. Kesik çok yeniydi.

Elimle kalbimin üstündeki kumaşı sıktım.

Lütfen kapan. Bir an önce kapan.

Ve kabuk bağla.

Dalgın bir şekilde yürümeye devam ederken, daha demin olanları kafamda mantıklı bir yere oturtmaya çalışıyordum. Düşüncelerim parçalanıp ikiye ayrılmıştı. Biri bir yandan, diğeri öteki yandan çekiştirerek beni doğru bildikleri istikamete götürmeye çalışıyorlardı. Kafam patlayacakmış gibi hissediyordum.

Tanrıların hepsi mi böyleydi? Yoksa bu tutum yalnızca Su Tanrısı'na mı özeldi? Nasıl biri olduğumu bilmeden etmeden önyargılı davranmıştı. İçimden bir ses yaklaşımının benden kaynaklanmadığını söylüyordu. İlk dakikadan nefretini kazanmak için ne yapmış olabilirdim ki sonuçta? Gelin sıfatını taşıyan her türlü canlı ya da cansız şeye düşman kesilmiş gibiydi.

İç geçirdim. Başımı kaldırarak nerede olduğumuza baktığımda, merdivene varmak üzere olduğumuzu gördüm. Aşağıya ineceğimiz barizdi, zaten gidebileceğimiz başka bir yol da göremiyordum. Epeyce yürümüş olmalıydık. Girişteyken koridorun sonunu görememiştim. Şimdiyse o koridorun bitimindeki merdivenlere dek gelmiştik.

Yeraltına inen döner merdiven üç kişinin yan yana durabilmesi için dardı. Bu yüzden beni ortalarına alacak şekilde sırasıyla merdivenlerden aşağıya inmeye başladık. Gitgide kararan ortalık yüzünden düşme korkusu yaşarken, çok geçmeden duvarların içindeki turkuaz renkli kristallerin etrafı aydınlatmasıyla rahat bir nefes aldım. Ne tuhaf yapıydı. Acaba girişteki duvarlar da bu özelliğe sahip miydi? Gerçi camın ardındaki su, doğal bir ışık oluşturduğundan fazladan kaynağa gerek duymazlardı.

Oldukça uzun olan merdivenin çıkışı devasa bir mağaraya bağlanıyordu. Mağaranın her çıkıntısında, köşesinde, hatta yer yer zemininde kristaller yetişmişti. Mavinin her tonunda, küçüklü büyüklü kristaller parlayarak içeriyi aydınlatıyordu. Büyüleyici bir yerdi. Hesap edemeyeceğim genişlikteki bu yerde iki ordu rahatlıkla hareket edebilirdi. Sanırım saray komple bu mağaranın üstüne inşa edilmişti.

Duvarlar hizalanarak delinmiş, odalar için yuvalar açılmıştı. Kapı niyetine konan taş parmaklıklarla birlikte mahkûmlar için hücreler haline getirilmişlerdi. Zindandan çok insanın kafasını dinleyebileceği bir ortam kurmuşlardı resmen. Eh, en azından pis bir yere atılmamıştım. Buradaki kristallerden çok güzel mücevherler yapılabilirdi aslında. Süs eşyası olarak yüksek meblağlara da satılabilirdi. Niye zindanda israf edilmişti ki?

"Burası önceden maden falan mıydı acaba?" Aklımdan geçirdiklerimi farkına varmadan sesli dile getirmiştim. Muhafızlardan biri onlara soru sorduğumu sanarak cevap verdi.

"Hanımım onlar basit taşlar değiller." Önümdeki muhafız saygılı bir şekilde açıklama yapınca şaşırmıştım doğrusu. Nihayetinde buraya sürgün edilmemin nedeni Su Tanrısı'ydı. Efendilerinin aksine beni bu ülkenin hanımı olarak görmeye kalkıyorlardı.

Bu ironi dilimde acı bir tat bıraktı. Yeniden ortaya çıkmaya meyilli duygularımı göz ardı ederek muhafızın dediğine odaklandım.

"Nasıl yani?"

"Kristaller, Su Tanrısı'nın bizzat getirdiği Tiran kristalinin filizlenmesiyle yetiştiler. Nereden geldiği sır olan bu kristali toprağa ektiğinde çoğalarak mağaranın birçok yerinde daha büyüdüler. Türleri garip bir şekilde bitkilerle ahbap." İyi de bu çok ender rastlanan bir türdü. Hayır, bir kristalin daha önce bu tarz yeteneklere sahip olduğunu hiç duymamıştım.

"Neden kristalin burada kök salmasına izin verdi ki?" Ülke bolluk ve refah içerisindeydi. Hazine odasını şahsen gidip görmesem de kuşkusuz tıka basa doluydu. Kötü günler için mi tedbir alıyordu?

"Kristal kasten buraya ekildi. Size sıradan olmadıklarını söylerken çoğalmalarından değil, esas güçlerinden bahsediyordum. Bu taşlar getirilen mahkûmların enerjisini emerek halsizleştirdiğinden başımıza bela olmuyorlar."

Bu da mahkûmların kaçış oranlarını daha da azaltıyordu tabii.

Boş hücrelerden birinin önüne gelince durduk. Parmaklıkların demirden değil de taştan yapıldığını görünce hayret ettim. Biraz zorlansalar da suçluların bunları kırıp kaçabileceğine emindim. İşlerini savsaklayarak yaptıklarını düşünecekken, her yerde gördüğüm enerji çeken kristallerin taş parmakların içine de yerleştirildiğini fark ettim.

Detaylar en küçük ayrıntılarda gizliydi.

Muhafızlar kapıyı açıp içeri geçmemi beklediler. İşkillenmeyi kesip yeni evime adım attım. Taş parmaklık arkamdan örtüldü. Benimle sohbet eden muhafız cebinden çıkardığı anahtarı kilide sokarak iki kere döndürdü. İşleri bittikten sonra ellerini göğüslerinin sol tarafına koyup önümde hafifçe eğildiler. Selam verip gitmişlerdi.

İçeriyi inceledim. Pek fazla eşya yoktu. Yalnızca taştan bir yatak ve tuvalet vardı. Duvara çakılmış kalın zincirlere temkinli bir bakış attım. Prangaya vurulmamak için uslu durmalıydım sanırım.

Taş yatağa oturup sırtımı geriye yasladım.

Hücremdeki kısıtlı alanda pek bir şey yapamayacağımdan ben de bugün olanları ele aldım. Zaten bolca boş vaktim vardı. Su Tanrısı'na kurban verilmeyi kendim istemiştim. Evet, tereddütlerim vardı ancak korkum Su Tanrısı'nın canavar görüntüsünde olmasıyla sınırlıydı. İstenmeyeceğim aklımın ucundan dahi geçmemişti.

Şu an yirmi bir yaşındaydım, ailemi kaybettiğimdeyse sekiz. Üzerinden on üç sene geçse de içimdeki kız çocuğu büyümemiş; o güne, o yaşa hapsolmuştu. Gözlerim tavandaydı. Baktığım yerle, gördüğüm şeyler aynı değildi. Kimsesizliğimi yamalarla diksem de bir türlü eskisi gibi olamıyordum. Özlem durmadan kızgın bir demir gibi dağlıyordu yüreğimi. Yakılan yere sürecek bir merhem bulmaya çalışırken yüreğimin ıssız sokaklarında kaybolmuştum.

Bir şey arıyordum.

Ne aradığımı bilmediğim için nereye gitmem gerektiğini de bilmiyordum. Yıllar geçmişti ve ben aramaktan yorulmuştum. Artık birinin beni bulmasını istiyordum.

Titreyen çenemi durdurmak için dişlerimi sıktım. İstenmemeye alışkındım... Bu cümle dilimi yaka yaka çıksa da ağzımdan, doğrusu buydu. Ailemi yangında kaybettikten sonra köy halkının nezdinde hem yetim hem de yüktüm. Mithril Hanımım beni himayesi altına almasa açlıktan ya da soğuktan donarak ölecektim. Aithra Hanımımla yer değiştirip Su Tanrısı'nın karısı olursam en azından sığınacak bir yuvam olur diye düşünmüştüm.

Beni sevmese de olurdu. Aptaldım. Kendi kendime gelin güvey olup içimdeki kız çocuğuyla hayallerimi paylaşmayacaktım.

Gözyaşı ruhun kanıdır derler... *Ruhum hurdahaştı.**

Orada uzanıp ne kadar süre düşündüm bilmiyordum. Ağlayacak gibi olsam da ağlayamamıştım çünkü içimdeki kız çocuğu benim yerime zaten çok fazla gözyaşı dökmüştü. Onun hıçkırıklarını dinliyordum. Saatler geçtikçe karanlık çöküyor, mağaranın içindeki kristaller daha da kuvvetli parlıyordu. Kafese kapatılmış bir kuştan farksızdım.

Zindandaki sessizliği bozan ayak seslerine dikkat kesildiğimde yattığım yerden doğruldum. Biri geliyordu.

Gerilsem de tetikteydim. Zindana geldiğimizde etraftan ses seda gelmediği için burada yalnız olduğumu farz etmiştim. Yanılıyor muydum? Yoksa

* Onarılamayacak biçimde kırılıp parçalanmış, paramparça olmuş.

muhafızlardan biri mi geri dönmüştü? Taş yatağın kenarını sıkarak sabırla bekledim. Gelen her kimse mahkûmlardan biri olmaması için dua ediyordum. Sağa sola baksam da kendimi savunabileceğim hiçbir şey bulamamıştım.

Gelen kişinin kendisinden önce gölgesini gördüm. Heybetli gölgenin bir erkeğe ait olduğu barizdi. Aklıma gelen ihtimalle kalbim tekledi. İçimdeki kız çocuğu düşüncelerimi okuyup başını kaldırdı. Gözlerindeki donukluk bir an için beni irkiltse de görmemiş gibi davrandım.

Her zamanki ukala sırıtışıyla parmaklıkların önünde duran adamı görünce istemsizce yüzüm düştü.

O değildi.

"Alınsam mı, alınmasam mı bilemedim doğrusu. Kahramanın teşrif ediyor ve sen somurtuyor musun?" Elini kalbinin üstüne koyup acı çekiyormuşçasına bir ifade takındı. Oyunculuğu berbattı. "Ah, kalbim! Nasıl kırıldığına bir bak."

Burukça gülümsemeden edemedim. Tahmin edin kim gelmişti? "Bakıyorum da mütevazılığın yine üstünde."

Göz kırptı. "Her zamanki halim güzelim."

Ne diye moralim bozuluyordu? Kaşlarımı çattım. *Silkelen ve kendine gel, Mana! Adam seni zindana attı! Zindana! Pişman mı olacaktı yani? Niye geleceğini düşündüm ki?* Saçmalıyordum. Ölmemi istemişti.

"Mana?" Haylazlığı bırakarak ciddileşti. "İyi misin?" Leylaklarımdaki çalkantıyı görünce aramızda bir bakışma geçti. Dudaklarım kıvrılacak gibi olsa da fazla yukarıda tutunamamışlardı.

Ben istemiştim olan her şeyi. İsyan etmeye hakkım yoktu.

"Eh, zindanda olmaktan hallice!" Duygularıma bulaşan bunalımdan sıyrılarak sahte bir neşe sergiledim. *Her şey yoluna girecek.* Girmemekte direterse de her türlü baskıya başvururdum. Bu vakte dek bir başıma hayatta kalmıştım. Bundan sonra da farklı olmayacaktı.

Kaldera'da benim için endişelenen tek kişiyi de üzmeyecektim. Otuz iki diş gülümsediğimden yüzündeki endişe kırışıkları az da olsa silinmişti.

"Öyle diyorsan. Neyse, şu elimdekileri al da kapıyı açayım." O diyene kadar elindekilere dikkat etmemiştim. Tuttuğu tepside bir kâse pirinç pilavı, içinde patates parçaları olduğunu düşündüğüm bir tas çorba ve biraz da ekmekle kavrulmuş et vardı. Benim bile karnımı doyurmak aklıma gelmemişken bana yemek getirmişti.

Çok düşünceliydi. Öyle değilmiş gibi davransa da Towa'nın nazik bir yanı vardı.

"Oradan bakınca hücrede olduğum görünmüyor mu? Tepsiyi parmaklıklardan geçiremeyeceğimi bilecek kadar zekisin sanıyordum." Bilmiş bilmiş

konuşup bir de tek kaşımı kaldırınca dik dik bana bakmıştı. İçimden kıkırdadım. İnsanlarla neden uğraştığını anlıyor gibiydim. Verdiği tepkiler komikti.

"Senin dilin iyice uzadı bakıyorum da. İlk tanışmamızda benden korkan küçük kızı nereye sakladın?" İmasına güldüm.

Yaklaşarak kollarımı parmaklıkların arasından uzattım. Tepsiyi elime tutuşturup, cebinden çıkardığı anahtarla kilidi açarak kapıyı araladı. Tekrar yanıma gelip tepsiyi aldı ve taş yatağa oturdu. Yanına gittiğimde tepsiyi dizlerimin üstüne bıraktı.

"Bir elmayla karnın doymuş olamaz. Tabaktakiler bitecek." Başımı sallayıp çorbadan bir kaşık aldım. Son lokmama dek sessiz kalarak beni izledi. Başlarda önünde yemek yemeye çekinsem de sonradan *yemek* diye çığlık atan midem sayesinde çok da takmadım. Kısa sürede bütün tabakları silip süpürmüştüm.

"Doydun mu?"

"Evet, teşekkürler."

Bacaklarını açarak oturduğu yere iyice yayıldı. Kafasını duvara yaslayıp bana yandan bir bakış attı. "Kızgın olmalısın," dediğinde duraksadım.

"Yerimde olsaydın kızgın olmaz mıydın?"

Dudaklarını ıslatıp hızlıca başını salladı. "Bak haksızsın demiyorum ama..."

"Ama?" Bacağını sallayıp duruyordu. Aklında ne varsa söyleyip söylememek konusunda ikilemde kalmıştı. "Aron'ın da kendince mazeretleri var." Su Tanrısı'nın emrinde çalışıyor olmasına rağmen aramızdaki probleme adil yaklaşıyordu. Kabalık etmek istemesem de ikimizi birden haklı bulmasını normal karşılayamazdım.

Towa da ne düşündüğümü kestiriyor olmalıydı ki, "Kulağa abes geldiğinin farkındayım. İnan bana Aron suçsuz birini zindana atacak kadar adaletsiz bir tanrı değil," dedi.

İçsesim *ama beni attı*, diye bağırsa da dışarıdan suskunluğumu korudum. "O senin efendin, elbette önceliğin o olacak." Bunu söylerken dürüst olsam da Su Tanrısı'nı savunduğu için onu bir kaşık suda boğmak istiyordum.

Anlaşılmamanın verdiği sıkıntıyla parmaklarını saçlarına daldırıp ofladı. "Başlayacağım şimdi sövmeye! Bir şeyleri yüzeysel anlatma kabiliyeti bende yok ki anasını satayım!"

Sesli bir nefes alarak gövdesini tamamen bana döndürdü. "Sen de anlamışsındır, anlatmamam gereken bazı şeyler var ama sana şerefim üstüne yemin ederim ki Aron kötü bir tanrı değil." Gelmiş Su Tanrısı'nı önümde aklamaya çalışıyordu. Aklamak için didinip durduğu tanrı yaptıklarını doğru ya da yanlış bulup bulmamamı önemsemiyordu bile.

"Anlamıyorum." Anlamayacaktım da. Bahanesi ne olursa olsun kabahatliydi.

"Keçisin! Keçi!" Öfkeyle söylendiğinde omuz silktim. Sırf gelin olarak ona geldim diye beni zindana atan adama bir de hak mı verecektim? Daha neler! "Pes ediyorum," diyerek iyice yanıma yaklaştı. "İkimizin arasında kalacaksa söylememde bir sıkıntı olmaz herhalde," deyince gülmemek için yanağımın içini dişledim. Bir yandan da diyecekleri umurumda değilmiş gibi davranıyordum. Deminden beri kıvranarak saklamaya çalıştığı şeyi içten içe merak ediyordum. Sonunda eteğindeki taşları dökecekti.

"Su Tanrısı'na adak adanan ilk gelin sen değilsin, Mana. Olanları detaylandıramasam da bilmen gereken nokta şu; geçmişte Aron gelinlerinden birine güvenerek ona hak ettiği değeri verdi. Gelin bunun karşılığını nasıl ödedi dersin peki? İhanetle."

Eksik parçalar nihayet yerine oturmuştu. Güven sorunu yaşıyordu.

"O ihanetten sonra Aron kurban edilen hiçbir geline yanında yer vermedi. Bir gün belki neler olduğunu onun ağzından dinleyebilirsin. Sana kızma demiyorum. Hatta mümkünse yaptığının bedelini burnundan fitil fitil getir ama bunun için ondan nefret etme." Bütün gelinlerin ölmesini isteyecek kadar mı o kadının ihanetini yediremiyordu?

Tüm gelinlere beslediği kin aslında ihanet eden geline verdiği değerden doğmuştu.

Söylemeye dilim varmıyordu ama onu seviyordu, değil mi? *O kadını sevmişti.* Sevginin olmadığı yerde nefret de olmazdı.

Karnımdaki şeyin kızgınlığın değil, kırgınlığın tohumları olduğunu Towa'ya söyleyemezdim. Tıpkı Su Tanrısı'nı buraya gelmeden evvel rüyamda gördüğümü söyleyemeyeceğim gibi. Anlamsızdı. Neden böyle olduğunu, neden böyle hissettiğimi kendime açıklayamazken Towa'dan anlamasını bekleyemezdim.

Onu cevapsız bırakmak istemediğimden gelişigüzel bir yanıt verdim. Aklım başka yerdeydi. "Dediklerini yapabilmem için ilk önce buradan çıkmam gerekiyor."

Gözlerindeki parlaklık geri gelerek sinsi sinsi sırıttı. "Orasını bana bırak. Seni buradan çıkaracak bir planım var." Ses tonunda şeytani bir şeyler vardı. Umarım başıma bundan daha büyük bir bela açmazdı.

"Nasıl yapacaksın?"

"Orası da sürpriz olsun." Ayağa kalktı. "Neyse, ben gideyim artık. Şimdi yokluğumu fark etmeleri iyi olmaz, planımda aksaklık istemiyorum."

Ne yapacağını söylememekte ısrarcı olması şüphelerimi artırsa da bir şey demedim. "Tamam." Ben de onunla birlikte ayaklanınca acıyla inledim. Anında eğilip bacağımı tuttum, yarayı açacak yanlış bir hareket yapmış olmalıydım.

"Ne oldu?"

"Bir şey olmadı. Sadece bacağım-" Endişelenmemesi için açıklama yapacakken sözümü tamamlamama izin vermeden önümde diz çöktü, dinlemiyordu. Bacağımı tutan elimi iterek elbisemin eteğini yarayı görecek kadar kaldırdı. Tepeye tırmanmaya çalışırken ayağım kayınca bacağımı kayaya sürtmüştüm. Derim soyulmuş, bacağımda ince kesiklerden yaralar oluşmuştu. Aslında abartılacak bir yanı yoktu. Bir anlık yarayı zorladığımdan canım yanmıştı.

Towa ise yaraya bacağım kopmuş gibi bakıyordu. Sinirden koyulaşan harelerini bana çevirdi.

"Kim yaptı? Kim yaptı dedim, Mana! Muhafızlar mı? Seni buraya getirirken ters bir hareketleri mi oldu? Geberteceğim onları!" Vardığı alakasız sonuca o kadar şaşırmıştım ki konuşmayı unutmuştum. Benim söyleyeceklerimi es geçmiş, kendi kendine uydurduğu hikâyeye inanarak delirmişti. Kalkıp hışımla kapıdan çıkmadan önce kolunu yakalamayı başarabildim. Manyak, resmen anlayıp dinlemeden muhafızları linç etmeye gidiyordu.

"Towa dur!"

"Nasıl dokunmaya cüret ederler sana! Aron'ın seni zindana attırması Kaldera'nın Hanımı olduğun gerçeğini değiştirmiyor!" Kükreyerek bana doğru bağırdığında kaşlarımı çattım.

"Bir dinle ya! Muhafızlar bana zarar vermedi!" Ben de sinirime yenik düşüp bağırmıştım. Söylediklerimden sonra saniyeler önce köpüren o değilmiş gibi anında sakinleşti.

"Kim yaptı o zaman?"

"Ben!"

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Sen mi?"

"Seni bulmadan önce bir tepeye tırmanmam gerekmişti. O sırada ayağımın altındaki taş kayınca oldu." Yarayı göstererek devam ettim. "Bak, yeni bir yaraya benzemiyor, değil mi? Kabuk bağlamaya başlamış bile."

Çiziklerdeki kabuklanmayı görünce ancak ikna olmuştu.

"Bir dahaki gelişimde yaralarına sürmen için sana merhem getiririm."

Gerek olmadığı için itiraz edecekken, bakışlarını görünce uysal bir şekilde başımı salladım. Dinlemeyecekti nasıl olsa.

Towa'nın zindandan gitmesinden bir süre sonra günlerin yorgunluğu üzerime çöktü. Kurban edilmiş, ölümden dönmüş, kaçırılmış ve bir tanrı tarafından zindana atılmıştım. Yaşadığım stres yüzünden bedensel ve ruhsal olarak perişan haldeydim. Bu kadarını kaldırabilmem bile mucizeydi. Kapanan gözkapaklarıma uyum sağlayarak taş yatağa uzandım. Yattığım yerin rahatsızlığı uyumama izin vermez diyordum ama öyle olmadı. Gözlerimi kapattığım gibi derin bir uykunun kollarına atladım.

"Eğer bu işin altında senin olduğunu öğrenirse üzerinde çeşit çeşit işkenceler dener."

Kalın bir erkek sesi duyuyordum. Kulağıma aşina gelen sesi bir yerlerden tanıyordum ama bir türlü sahibinin görüntüsünü zihnimde canlandıramıyordum. Uyku ile uyanıklık arasında gidip geldim.

"Bu umurumda olan son şey bile değil." Biri daha vardı.

"Bu kız canından daha mı değerli yani?"

Üstümde hissettiğim bakışların ağırlığını göremesem de hissedebiliyordum. Tartışıyorlardı.

"Mevzu bu değil."

"Bu işin sonu iyi bitmeyecek!" Asabi adamın kısık tutmaya çalıştığı sesi mağarayı inletiyordu. Diğeriyse kayıtsızdı. Huyları zıttı.

"Sesini yükseltme, kızı uyandıracaksın."

Asabi adam bıkkınlıkla iç çekti. Gamsız olan ise konuşmayı sürdürdü.

"Ben de yaptıklarımı izah edemiyorum, yine de küplere binmeden önce bir dinle. Kız adeta Aron'a gelin olmak için doğmuş. İşaretli gelmiş olması bizim için şans sayılmaz mı? Diğer gelinlere benzemiyor da. Nedense Mana'nın Aron'a iyi geleceğini düşünüyorum. Kim bilir, belki de geçmişin izlerini ondan silebilir."

"Nafile yere umut besliyorsun."

"Pes mi edelim yani? Bu kız dışında bütün seçenekleri tükettik."

Daha fazlasını işitmek istesem de vücudum enerjimi toparlamayı bitiremediğinden uyku ağır bastı. Öyle ki yeniden daldığım zamanı anımsamıyordum bile. Ancak dinlenip gücümü geri kazandığımda gözkapaklarım aralandı.

"Uyandın mı, uyuyan güzel?" İrkilerek yattığım yerden hızla doğruldum. Daha ayılmadan seslendiği için gafil avlanmıştım. Üstüme örtülmüş ceket benim kalkmamla yeri boyladı.

"O ceket ipektendi. Almak için ceplerimi boşalttım ben, yere mi atıyorsun?" Söylenerek yerdeki ceketi alıp, üzerindeki tozu silkeleyerek üstüne geçirdi tekrar. Zırhını çıkarmıştı. Uyurken üşümeyeyim diye üzerime örtmüş olmalıydı.

"Ne zaman geldin?" Towa'dan karşılık alamadan izlenme hissiyle tüylerim ürperdi. Başımı parmaklıklara çevirdiğimde kollarını birbirine dolamış Ragnar'ı gördüm.

"Az önce geldik biz de."

Ragnar'ın sert bakışlarında yaşayan kurt, dişlerini boğazıma geçirmek istiyor gibiydi. Benden kesinlikle hoşlanmıyordu. O da önyargılıydı. Bana gözdağı vererek söz geçirebileceğini sanıyorsa yanılıyordu. Kaşlarımı çatıp taviz vermeyeceğimi bakışlarıma yansıttım. Meydan okuduğumu fark etse de tavrını değiştirmedi lâkin yaptığımın hoşuna gittiğini anladım.

Towa ellerini birbirine vurarak ikimizin de dikkatini üzerine çekti. "Birbirinizi bakışlarınızla öldürmeyi bitirdiyseniz yarana bakabilir miyim?"

İzin alma gereği bile duymadan bileğimden tutup bacağımı kendine çekti. Eteğimi kaldırarak yarayı açığa çıkardı. Cebinden çıkardığı küçük kutunun yuvarlak kapağını döndürerek açtı. Pembemsi kremi parmağının yardımıyla alarak yaraya sürüp güzelce yedirdi. İnce kesikler hafif hafif sızlıyordu. Sargı bezini dikkatlice bacağıma sarıp ucunu dişiyle yırtarak ikiye böldü, ardından da düğüm atarak işini bitirdi.

Eteğimi indirdim. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman yaralanırsanız çağırmanız yeterli hanımım." İşi gücü benimle eğlenmekti.

"Daha oyalanacak mısın? Gidelim." Ragnar usanmış bir şekilde konuşunca Towa gitmek için ayaklandı. Hücreden çıkmak yerine bana bakmaya devam edince ben de ona baktım.

"Kalkmayı düşünüyor musun, Mana?"

"Ne?"

"Zindanda kalmaya alıştın herhalde, çıkmak için pek bir isteksizsin. Üzgünüm, vedalaşma vakti." Suratına alık alık bakmayı kesip ne demeye çalıştığını anladığım gibi yerimden fırladım.

"Şaka yapmıyorsun, değil mi?" Tereddütle sorunca kahkahayı bastı.

"Sürpriz! Hapis günlerin şu dakika bitti." Sevinçten yerimde zıplamak üzereyken felaket tellalı görevini benimseyen Ragnar yaptı yine yapacağını.

"Dua edin de buradan çıktıktan sonra Aron cinnet geçirip bize zindanı aratmasın." Yaptığı kinaye bana Towa'nın ilk gelişinde bir planı olduğunu söylediği anı hatırlatmıştı.

"TOWA!"

Mağarayı zelzele misali sallayan bağırışla birlikte korkuyla yutkundum. Sesin beni buraya atan tanrıya ait olduğunu fark ettiğimde ise sırtımdan aşağı ter boşaldı. Kükremenin altında yatan nedeni bilen Ragnar'la Towa göz göze geldiler.

Tanrı aşkına! Ne halt yemişti?

GEÇMİŞTE KALAN GÜNAHLARIN GÖLGESİ

Ne yaptın?" Lafı dolandırmadan direkt sorduğumda gözlerini kaçırdı. Ellerini iki yana açarak dudak büktü. Saf ayağına yatıyordu.

"Ben masumum."

"Ulan bari yaptığın şeyin arkasında dur." Ragnar kınarcasına konuştuğunda Towa işaretparmağını susması için dudaklarına götürmüştü. Aptal, çaktırmamaya çalışsa da ne yaptığını görüyordum. Gözlerimi Ragnar'dan alıp ona çevirdiğimde, elini anında indirdi. Ellerini belinin arkasında bağlayıp ıslık öttürmeye başladı.

Sinirden gözüm seğiriyordu artık. "Suç bende. Bir planım var dediğinde zorla da olsa ne yapacağını öğrenmem gerekirdi!" Towa'yı tanıdığım şu birkaç günde onun tabiatını çözmüştüm. Kesinlikle kurnaz bir adamdı. Tek kusuru, bir işe kalkıştığında sonunu düşünmemesiydi. Yaptığı şey her neyse belli ki sorunu kökünden halletmişti. Yoksa Su Tanrısı'nın bir damla sıcaklık barındırmayan yıkıcı öfkesi tavan yapmazdı.

Kahretsin. Benim yüzümden başını derde sokacaktı.

"Gidip onunla konuşacağım." Diyeceklerini beklemeden yanlarından geçecekken, bileğime sarılan parmaklardan kolumu sinirle savurarak kurtuldum. Hışımla Towa'ya döndüm. Onu şu anda öldürmek istiyordum. Fikrimi sormadan iş yapmıştı. Kimsenin benim için fedakârlık yapmasını istemiyordum. Su Tanrısı kavga etmek istiyorsa istediğini alacaktı!

"İlginç. Aron ağzımı burnumu kırmak istediğinde nasıl bakıyorsa öyle bakıyorsun şu an."

"Biraz daha konuşmaya başlamazsan düşüncelerini gerçeğe çevirmekten hiç gocunmam."

Elini ensesine atarak suçlu bir ifadeyle boynunu ovdu. "O kadar da abartılacak bir şey yapmadım."

Bunun üzerine Ragnar'dan küçümseyici bir, "Hah!" nidası çıktı. Besbelli yapmıştı işte.

"Lan sen kimin tarafındasın!" Kendini açıklamak için çırpınırken, Ragnar'ın işini yokuşa sürmesine sinirlenip bağırdı. Ragnar, Towa'nın sorusuna tek kaşını kaldırarak yanıt verdi. Cevabı gayet açıktı.

"Ragnar'a sataşmayı bırak da konuş artık!" Kendine suç ortağı arıyordu bir de. Sabrım sınırının eşiğine dayanmıştı. Towa da bunu anladığından anında Ragnar'la ilgilenmeyi kesip her şeyi bir bir öttü.

"Şey, senin varlığını tüm Kaldera'ya çıtlatmış olabilirim," deyince gözlerimi büyüttüm. Hayır, bir dakika. Hemen galeyana gelmemeliydim. Hem bunda ne gibi bir sorun vardı ki? Towa'yı atlayıp Ragnar'a baktım. Ragnar ilk önce ona bakmama ilgisiz kaldı, sonra olayın ciddiyetini anlamakta zorluk çektiğimi anladı.

"Aron, gelininin ihanetinden sonra kendisi için kurban edilen bütün kadınların topraklarına adım atmadan evvel nefeslerinin sonsuza kadar kesilmesini emretti. Biz de onun isteğini yerine getirdik." Soğukkanlılıkla sarf ettiği cümlelerden çıkan bıçakların hedefi onlara olan güvenim olmuştu. Güvenime atılan keskin yarıkların acısı ve metalik sıvının eşzamanlı kokusu, doğrudan düşüncelerime sızdı. Kim bilir listelerinde kaç çentik vardı?

"Bu topraklar yıllardır bir gelinin dokunuşlarına, şefkatine hasret duyuyor. Aron gelinlerden kurtulmamızı emrederken, aynı zamanda öldürdüklerimizden halkın haberdar olmaması için bizi tembihledi. Towa seni buraya gizlice getirdiğinden saraydaki varlığından habersizlerdi. Bu geri zekâlı ise halka yeni bir gelinin saraya geldiği bilgisini sızdırdı. Yıllar sonra gelin müjdesini alan ahali sevince boğuldu. Şimdiden kutlamalara başladılar bile. Bu da demek oluyor ki-"

"Artık benim varlığımı yok sayamaz." Sözünü kesip diyeceklerini kendi kendime mırıldanarak tamamladım.

Beni kabul etmek zorundaydı.

Uzuvlarımı uyuşturarak duygularıma dolanan bu duygunun başını büyümeden ezdim. Zararsız dursa da özünde zehrini içime akıtmak isteyen bir yılandı. Çatallı dilini görebiliyor, ruhundan gelen tıslamayı işitiyordum. An kolluyordu.

"Aklını mı kaçırdın?" Kekremsi bir tat dilime yayılıyordu. Ateşe verilen umutlarım yeniden küllerinden doğmak istiyordu. Kızıl korlar tekrar alev almak için küçük bir harlanma bekliyordu.

Atacağım tek oduna bağlıydı her şey. Ya eskisinden daha güçlü yanacaklardı ya da hüsrana uğrayıp tamamen sönecekleri.

Katı bir tavırla hesap sorarken, öfkemin temelinin bana yeni bir umut vermesine bağlı olduğunu biliyordum. Kapılacaktım. Kapılacak ve tekrar tepetaklak olacaktım.

Çay kırmızısı rengindeki irisleri yaptıklarından en ufak bir pişmanlık duymadığını ilan ediyordu. "Başka çare bırakmadı ki bana! Seni ömrün boyunca

burada tutacağını düşünecek kadar saf olamazsın. Eline fırsat geçtiği anda tehditten kurtulacaktı. Kullanabileceğim en faydalı yöntem senin varlığını Kaldera halkına bildirmekti."

Bir yanım avaz avaz *o haklı* dese de diğer yanım alacağı ceza için tasalanıyordu. Benim için neden bu kadar ileri gidiyordu?

Gerçi olan olmuştu. Hayıflanmak için artık çok geçti.

"Tartışmayı sonraya bırakın. Acele etmezsek Aron bizi çarmıha gerip millete ibret olsun diye meydanda sallandıracak."

Su Tanrısı'nın faaliyete geçmiş bir volkanı andıran öfkesi buram buram tütüyordu. Kehribarlardaki lav üstümüze püskürmeden evvel yanına gitsek iyi olacaktı. Towa'yla birlikte sözsüz bir kabullenişle anlaşarak Ragnar'a katıldık.

"Hadi çıkalım şuradan. Bedenimden anbean çekilen enerjiyi hissetmek berbat hissettiriyor."

Towa sahiden kötü hissediyor olmalıydı ki yüzünü ekşitmişti. Önden giden Ragnar da aynı durumu yaşıyor olmalıydı. Büyü gücüm olmadığından kristallerin yanında kalmak benim için zahmetsizdi. Muhafızlarla geldiğim yolu Ragnar ve Towa'yla geri yürürken, üçümüzün de bundan sonra neler olacağını kara kara düşündüğüne bahse girebilirdim.

İhanet çeşit çeşitti. Su Tanrısı'nın güvenini sunduğu gelin nasıl bir ihanet etmişti ki bedelini diğer gelinler ödüyordu? Casusluk mu yapmıştı? İntikam almak için duygularıyla mı oynamıştı? Sadakatsiz miydi? Aklıma bir sürü olasılık geliyordu.

Geçmişten kalan günahların gölgesi uzun olur derlerdi. O gölgeler Su Tanrısı'nın güveninin üstüne düşmüştü.

Çıkışa yaklaştığımızda metrelerce ötedeki merdivenin başlangıcı görüş alanıma girdi. Zindanın manzarasını sevmiş olsam da hücredeki taş yatağı arayacağımı hiç sanmıyordum. Sessizce yürümeye devam ederken, can sıkıntısından görmediğim kristalleri veyahut çatallanan yolları inceliyordum. Kaldera ve saray hakkında merak ettiğim düzinelerce şey vardı. Bir ara dışarı çıkıp gizemlerle dolu bu şehri gezmek istiyordum.

Ragnar yanımızda olmasaydı Towa'yla bu konuda sohbet edebilirdim. Bilmiyordum belki de edemezdim, ikisi de bayağı gergindi. Su Tanrısı'nı iyi tanıdıklarından benim aksime başlarına ne geleceklerini iyi biliyorlardı. Bir şekilde onlara yardım etmeliydim ama nasıl?

Birkaç küçük taş, duvardan koparak yere düşünce çıkardıkları ses ilgimi çekti. İlk önce yerdeki taşlara sonra da düştükleri kısma baktım. Duvar yontuluyor muydu, yoksa bana mı öyle geliyordu? Gözlerimi kısarak daha dikkatli baktığımda gerçekten de arkadan kazılıyormuşçasına durmadan yere kum

döküldüğünü fark ettim. Yanımdakilere baksam da olağandışı bir şey fark etmiş gibi gözükmüyorlardı. Birazdan oradan geçecektik.

İçimi kaplayan huzursuzlukla leylaklarımı sorunlu duvardan ayırmamaya özen gösterdim. Her an bir şey önümüze atlayacakmış gibi geliyordu. Usul usul Ragnar'a yanaştım. Tam da korktuğum gibi duvardan bir şey çıkınca Ragnar'ın koluna yapışıp çığlık attım.

Towa çığlık atmamla yerinden zıpladı. "Ne oluyor lan!"

"Hayalet!" Zindanda yaşayan bir hayalet vardı! Sakın bana hücrelerinde ölen mahkûmların hayaletlerinin burada gezdiğini söylemeyin! İkisi de bana *ne saçmalıyorsun* bakışları atınca titreyen parmağımı kaldırarak hemen önümüzdeki şeffaf şeyi işaret ettim.

Benim gösterdiğim yere bakınca Ragnar'ın dudağının sol köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Bu durum bende ikinci bir darbe etkisi yaratmıştı. Demek duygularından o kadar da soyutlanmamıştı. Hayır, şu anki problem kesinlikle Ragnar'ın gülebilmesi değildi.

"Aklımızı aldın, Mana!" Neden hâlâ sakinlerdi? Yoksa hayalet sadece bana mı görünüyordu? Hayaletlerin bu tarz yetenekleri var diye biliyordum.

"Ya görmüyor musunuz şu şeyi? Hayalet işte! Şeffaf vücudundan karşı tarafı görebiliyorum." Sonlara doğru sesim ağlamaklı çıkınca gerçekten korktuğumu anlamışlardı.

Towa hayaletin yanına yürüdü.

"Dur, gitmesene!"

"Endişelenme, zararsızdır."

Şeffaf bir küreyi andıran şeyin yanına gidip başını okşamaya başladığında küre şekil değiştirmeye başladı. Burnu uzadı, kulakları sivrildi ve kuyruğu çıktı.

Ağzım bir karış açık bir halde hayvana dönüşen hayaleti izliyordum. Bu bir tilkiydi.

Çekik gözlü hayvanın, beyaz renkli olması gereken gözakları dahi siyahtı. Sanki göz yuvaları boşmuşçasına kapkaranlıktı. Ragnar'ın kolunu daha çok sıktım. Vücudu hâlâ şeffaftı, hatta dumanı andıran bir yapısı vardı. Küçük bir temasla tekrar dağılacak gibiydi. Tilki bellediğim hayalete Towa nasıl dokunabiliyordu?

"Bazen Kaldera'dan olmadığını unutuyorum. Burası hakkında sana önceden bilgi vermemiz gerekirdi. Her şey üst üste geldiğinden fırsatımız olmadı."

"Ne zamandan beri mahkûmlara zindan hakkında bilgi veriyoruz?" Towa, Ragnar'ın iğnelemesine aldırış etmedi.

"Korkma, Mana." Başını sevdiği hayvana bakarak, "Bu bir Kitsune, yani tilki ruhu. Buranın gardiyanı gibi bir şey," dedi. Gardiyan mı? Bir hayalet insanları

korkutmaktan başka ne yapabilirdi ki? Gerçi bu da mantıklı bir çözüm yoluydu ama yetersiz gibiydi.

"Diyelim ki kristallere rağmen direnci yüksek olan mahkûmlardan biri hücresinden firar etti. Kitsune kaçan kişinin peşine düşüp onu afiyetle yiyor. Böylece tüm sorun bizim el atmamıza gerek kalmadan halledildiliyor." Hayvanın bu özelliğinden gurur duyduğu göğsünü gere gere anlatmasından anlaşılıyordu. Ucuz yırtmıştım. Bir de beyefendi bana bilgi vermenin gereksiz olduğunu vurgulamıştı. Ragnar'a ters ters bakıp kolunu bıraktım. Ya kaçmaya çalışsaydım? Sonuçlarını düşünmek bile istemiyordum.

Towa elini tilki ruhunun kafasından çektiğinde hayvan duraksamadan yoluna devam etti. O gözden kaybolana kadar gevşeyememiştim. Boş bakışlarından duygularının olmadığını kavrayabiliyordum. İçgüdüsel olarak bizi mahkûmlardan ayırt edip saldırmamıştı. Ne değişik bir yaratıktı.

"Her gördüğün şeye çığlığı basacaksan çok işimiz var seninle." Gözlerimi devirdim. Sanki her gün arka bahçemizde hayalet görüyormuşum gibi davranıyordu.

Tilki engelini aştıktan sonra zindandan çıktık. Dışarı adım attığımızda havanın kararmış olduğunu fark ettim. Geldiğimizde şafak daha yeni yeni sökü-yordu. Yarım günden fazladır zindandaydım.

Sabah gördüğüm girişteki merdivenlerden ikinci kata çıktık. Hâlâ etrafta insanlar dolaştığından o kadar da geç bir saatte olmadığımızı anladım. Beni görenlerin yüzlerinde açan gülümsemelere aynı şekilde gülümseyerek karşılık veriyordum.

Ne kadar mutlu olduklarına baktığımda, halkın dedikleri kadar bir geline hasret kaldıklarını görebiliyordum. Su Tanrısı gelin adını duymaya bile tahammül edemediğinden halk da boş tahtı sorgulayamıyordu demek ki. İnsanların tanrılarına gelin adamayı bırakmasından ve Su Tanrısı'nın insanlarca unutulmaya başladığından dahi endişelenmiş olmalılardı.

Bir kişi hariç. Önümden giden Ragnar'a baktım. Biz şuna iki kişi diyelim. Geriye kalan herkes burada olmamdan hoşnuttu.

Su Tanrısı'nın çalışma odasına gittiğimizi bildiğimden ellerimin içi stresten terleyip duruyordu. Sırılsıklam olan avuçlarımı sık sık elbiseme siliyor olsam da kısa sürede aynı hali alıyorlardı.

Çıtımı çıkarmıyor olmamın kesinlikle bununla alakası yoktu.

Uzun koridorda bir sürü odanın yanından geçtik. Girişi kadar sarayın ikinci katı da harikuladeydi. En çarpıcı özelliğiyse kapıların yüzeyine kazılmış lotus çiçekleriydi. Her bir taç yaprağı özene bezene oyulmuştu. O kadar gerçekçi

gözüküyorlardı ki yapan kişinin ustalığına hayran kalmıştım. Kapıların hepsi iki kanatlı olduğundan merkeze gelecek şekilde ayarlanmışlardı.

Su Tanrısı'nın çalışma odası geniş bir alanı istila ettiğinden koridorun sonundaydı. Kapısının önünde iki muhafız bekliyordu.

"Mana sen burada kal."

"Neden?"

Towa sağına soluna bakıp kimsenin bizi dinlemediğinden emin oldu. Kulağıma eğilerek fısıldadı. "Aron bu işi benim yaptığımdan hâlâ emin değil. İçeride haberim yokmuş gibi davranacağım. Ne kadar yerse artık." Ben rahatlığına inanamazken, o yaptığından utanmıyordu bile.

"Hem seni izinsiz çıkardığımı görürse kellemi uçurur. Kafamın boynumun üstünde kalmasını istiyorsan burada bekle." El mahkûm dediğini kabul ettim.

Onlar içeri girdiğinde, ben de sırtımı duvara yaslayarak beklemeye koyuldum.

Beklemekle geçen ilk dakikalar başta sakin ve sessizken, sonradan içeride kopan gürültüler ve bağırışlarla yaslandığım yerden doğruldum. Kapının ardını göremeyecek olsam da endişeyle kapıya bakmaya başladım. Muhafızlar içeriden gelen onca gürültüye rağmen yerlerinden kıpırdamamışlardı. İçeri dalmadıklarına göre herhangi bir sorun olmamalıydı.

Towa'yı öldürecek değildi ya. Yapmazdı değil mi?

Yanağımın içini dişledim, içeri girmem kötü sonuçlar doğurabilirdi. Üstelik Towa da burada kalmam için uyarmıştı. Ne yapsam diye düşünürken, kapının açıldığını duyunca belirsizlikten kafamı kaldırıp o tarafa baktım. Towa patlamış dudağından akan kanı başparmağıyla silerek yanıma geldi.

Genişçe gülümseyerek, "Yemedi," deyince sinirden gülmemek için zar zor tuttum kendimi. Gerçekten bir tanrıyı kandırabileceğini mi sanmıştı? Bir yumrukla yırttığına şükretmeliydi.

Elini koridora doğru uzatıp geçmem için öncelik tanıdı. Nereye gittiğimizi bilmesem de eşlik ettim. Ragnar yanında olmadığına göre Su Tanrısı'yla kalmıştı.

"Demek senin yaptığını anladı." Dudağındaki yaraya bakarken içim cız etti. Towa benim gözümde yaramaz bir erkek kardeşti.

Başını sağa sola sallayıp, "Hayır ama emin de değil," dedi.

"E niye vurdu o zaman?"

"Bütün oklar beni gösteriyor. Kanıtı olmadığından suçlayamadı. Ben de durur muyum, bütün ithamları sonuna kadar inkâr ettim. Yine de yılmadı. Şerefsiz önce vurup sonra da elim kaydı dedi, inanabiliyor musun?" Towa'nın ettiği hakaret ayaklarımı zamk misali yere yapıştırdı. Onu takip etmediğimi görünce durup bana baktı.

"Mana?"

"Sen bir tanrıyla nasıl konuşuyorsun?" Birileri dediğini işitip Su Tanrısı'na şikâyet etse asılırdı.

"Seni bu derece mi korkuttu?"

"Towa, tanrının gücenmesinden hiç mi çekinmiyorsun?" Rahatlığı beni delirtiyordu.

"Ah, Mana her seferinde beni şaşırtmayı başarıyorsun. O kadar da abartılacak bir mesele değil, çok daha beterlerini yüzüne karşı söyledim. O yüzden lütfen bayılacakmış gibi bakma."

"Aranızda nasıl bir ilişkinin olduğunu görebiliyorum. Diğerlerine kıyasla üçünüz Su Tanrısı'yla samimisiniz. Yine de bu kadar pervasızca konuşmak... bilemiyorum, Towa. Ya sinirli bir anına denk gelirsen?"

Afalladı. "Benim için mi endişeleniyorsun?"

Yanaklarımdaki sıcaklığın arttığını hissettiğimde, utanarak bakışlarımı kaçırdım. Onaylamak için kafamı belli belirsiz aşağı yukarı salladım. Benim gibi yabani birinin kolayca arkadaş edinmesi zordu. Köyümde gerekmedikçe hanımımdan başka kimseyle muhatap olmazdım.

Sırıtarak kolunu omzuma attı. "Merak etme. Aron, Ragnar, Caster ve ben çocukluk arkadaşıyız. Kısacası istediğim kadar arkasından atıp tutabilirim. Gerçi duyması iyi olmaz, yoksa adamakıllı dayak yerim. Söylediklerim aramızda sır olarak kalsın, tamam mı?"

"Tamam."

Birden aklına gelen şeyle sırıttı. "İlk kez yüzüne şerefsiz dediğimde daha velettik. O zamanki yüz ifadesini görmeliydin, Mana. Şok olmuştu. Duyduğu şeyi gerçekten duyduğuna inanamıyordu."

Dediklerini hayal edince ben de gülmeye başladım. Donakalmış o hali, zedelenen gururu tam seyirlik manzaraydı. Koridorda kahkahalarımız yankılanıyordu. İyi ki etrafta kimse yoktu. Sonra adımı deliye çıkarıp Su Tanrısı'nın eline koz verebilirlerdi.

"Ee, sonra ne oldu?" Hatırlamak istemediği kısma gelmiş olmalıyız ki yüzünü buruşturdu. "Ne olacak ağzımı, yüzümü dağıttı. Harbiden iyi dövmüştü beni."

Kıkırdayınca eğlendiğimi anlayıp bana ters ters baktı.

"Bana mı gülüyorsun sen? Yerinde olsam şu durumda beni kızdırmazdım." Pis pis güldü. Peki, bu beni tedirgin etmeye yetmişti. Yine ne dolaplar çeviriyordu?

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Şöyle ki senden tüm Kaldera haberdar. Eh, insanların ağzı da torba değil ki büzesin, öyle değil mi? Söylentiler yarına kalmadan sel gibi yayılarak dış ülkelere kadar ulaşacak. Bana kalırsa Ateş Ülkesi Zestiria'ya, Hava Ülkesi Nevis'e, Toprak Ülkesi Grenadin'e casusları çoktan senden söz etmiştir." Strese girmem normal miydi? Lafı dolandırıyordu.

"Ee?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Düşün, Mana. Hangi tanrıya kurban verirsen ver, o tanrıyı yüceltmiş ve gücüne güç katmış olursun. Dünyamızda dört büyük tanrı var ve bunlardan biri de kuzeyin Su Tanrısı Aron. Gelinini diğer üç tanrıya takdim etmeli. Tebrik ederim! Gelişin için Maar'da unutulmayacak bir şölen düzenlenecek."

"Şaka yapıyor olmalısın. Lütfen şaka de!"

"Kusura bakma güzellik. Aron büyük bir şölen hazırlanmasını emretti bile. Koşuşturma için kendini şimdiden hazırla derim, Kaldera'nın biricik hanımı. Bu bir haftalık süreçte gelinlerin bilmesi gereken bütün eğitimlerden geçeceksin, dinlenmeye vaktin bile kalmayacak."

Su Tanrısı bu kararı alırken sen neredeydin? Tanrı aşkına! Ben şölenden, takdim edilmekten ne anlardım? Ne yapacağımı, tanrıların önünde nasıl hareket edeceğimi bir haftada nasıl öğrenecektim? Onu durdurmadığı için azarlayacakken apar topar bize doğru gelen hizmetçileri gördüm. Tek tip giyinmiş altı kadın ellerini önlerinde bağlayarak üçgen şeklinde dizildiler.

Neler oluyordu?

Sıranın önündeki siyah saçları kat kat kesilerek beline dağılmış hizmetçi eğilerek selam verip, "Hanımım benim adım, Saya. Su Sarayı'nın başhizmetçisiyim. Bugünden itibaren sizin ihtiyaçlarınızla ben ilgileneceğim," dedi.

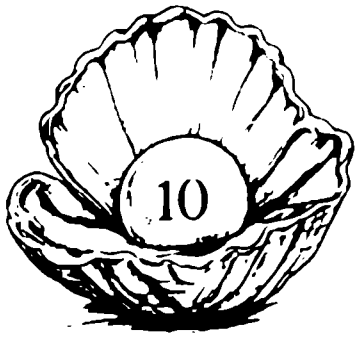
Onlara bakarken daha şimdiden gözümün önünden şölende rezil olduğum birçok sahne geçiyordu. Bu kez Su Tanrısı beni sağ koymayacaktı.

Tanrım bana yardım et.

Yakarışımın tam ortasında yüzüme çarpan hakikatle duraksadım. Lanet olsun, aklıma yalvardığım tanrının kocam olduğu gerçeği gelmişti.

Bir Towa'ya, bir hizmetçi kızlara bakarak elimi alnıma vurdum.

Çilem bitmiyordu.

TANRILAR

Kalın perdeleri delip geçen yoğun güneş ışığı yüzüme vuruyordu. Hayatımda hiç bu kadar rahat bir yatakta yatmamıştım. Yüzükoyun uzandığım yastığımın içi tüyle doldurulduğundan yumuşacıktı. O kadar mayışmıştım ki yavaş yavaş uyanan bilincime karşı direniyor, bütün günümü yatakta tembellik ederek geçirmek istiyordum. Oysaki birazdan kapının gürültüyle açılacağını ve Saya'nın birkaç gündür ettiği işkenceye kaldığı yerden devam edeceğini biliyordum.

Kâbuslarıma dadanan şölen gününün bir an evvel gelip geçmesi için elbirliğiyle dua ettirecek seviyeye getirmişlerdi beni.

Tık! Tık!

Çalan kapıyı duyan kulaklarım beynime doğru *kalkma vakti* diyerek bağırsa da onu dinlemeden el yordamıyla arayıp bulduğum yorganı kafama kadar çekip, kendimi karanlığa boğdum.

Hiç rahatımı bozmadan ucundan kaçan uykumu geri kazanmaya yoğunlaştım. Günlük rutinimiz eksiksiz devredip durduğundan benden yanıt alamayan Saya birazdan odaya girecekti zaten. Tam da düşündüğüm gibi üç saniye sonra kapı açılıp kapandı. Yatağın karşısında ellerini beline koyarak dik dik bana baktığını göremesem de biliyordum.

"Hanımım yatağın içine saklanarak kaçamazsınız. İki buçuk saat sonra dersleriniz başlayacak."

"Of, bıktım artık! Gelin olmayı bırakıyorum ben!"

Saya bıkkınlıkla nefesini dışarıya üfledi. "Böyle bir seçeneğe sahip olmadığınızı bildiğiniz halde her gün inadınızdan taviz vermiyorsunuz." Bu kıza aramızdaki resmiyeti bir kenara bırakmasını söylerken iyi mi etmiştim gerçekten?

Kafama kadar çektiğim yorgan hışımla üzerimden çekildiğinde az kalsın ben de onunla birlikte yeri boylayacaktım. Gözümün tekini zoraki bir şekilde açıp Saya'ya baktım. Kısılmış gözlerinde, biraz daha oyalanıp kalkmazsam kirli yöntemlere başvuracağı yazıyordu.

Yanaklarıma doldurduğum havayı usanmış bir tavırla sesli bir şekilde bıraktım. Hâlâ uykuluydum. Saya tekrar yatmayacağımdan emin olduktan sonra

yatağın hemen karşısındaki -bir köyün tüm ihtiyacını karşılayacak çoklukta içi kıyafetle dolu- gardırobu açarak içinden bugün için giyeceğim elbiseyi seçmeye koyuldu.

O beğenmediği kıyafetleri elerken, yataktan doğrularak ayaklarımı yere sarkıttım. Gelin için döşenen odada uyuşukça gözlerimi gezdirdim. Eski odamın dört, beş katı büyüklüğündeydi. Duvarlar mavinin en güzel tonuna boyanmıştı. Az önce bahsettiğim denizköpüğü rengindeki dolap, kapının çaprazındaki bütün köşeyi kaplıyordu. Giysi dolabının alt çekmeceleriyse çeşit çeşit ayakkabılara ayrılmıştı. Askılara sayısız elbise asılmış, üst çekmecelere ise iç çamaşırları ve gecelikler dizilmişti. Kapının yanındaki köşeye geniş bir makyaj masası konulmuştu.

Odada en sevdiğim şey, cibinliği olan yatağımdı. Çift kişilik yataktan biraz daha büyüktü. Kar beyazı cibinliğin tülleri yere dek uzanıyordu. Akşama kadar haşatı çıkan bedenimi güçlükle odama sürüklüyor, ardından kendimi yatağa atıyordum. Bütün günün yorgunluğunu alıp götürüyordu üzerimden.

İçerisi o kadar genişti ki oturmak için üç kişilik ve tek kişilik koltuklarım bile vardı. Anlayacağınız odamda yok yoktu.

Yatağımın sağ tarafında kalan cam duvar ise burada en sevdiğim ikinci şeydi.

Yataktan kalktığım gibi kalın telli saçlarım omuzlarımdan belime düştü. Kollarımı iki yana açarak iyice gerindim. Perdeleri çekerek belli konumlara göre hizalanmış muhafızları es geçip güzel manzaranın tadını çıkardım. Hâlâ inanasım gelmiyordu.

Küçük bir köyde doğup büyümüş bir kızdım ben. Şimdiyse bu koca ülkenin hanımı olmuştum. Her ne kadar kocam olacak adam tarafından nefret ediliyor ve istenmiyor olsam da hakikat buydu. Bunu her düşündüğümde nedense göğsümde bir batma hissediyordum. Sanki içime bir cam parçası saplanmış, etimden çıkmak yerine gittikçe daha derine gömülüyordu.

Ne o cam parçasını içimden çıkarabiliyordum ne de beni yaralamasına engel olabiliyordum.

Sahi onu ne zamandır görmüyordum? En son görüşümün üzerinden epey bir zaman geçmiş gibi hissetsem de aslında sadece birkaç gün olmuştu.

Omzumda hissettiğim dokunuşla düşünmeyi keserek Saya'ya döndüm. Elinde gece mavisi, üstünde beyaz güllerden motifleri olan bir elbise tutuyordu. Dudaklarındaki geniş gülümseme elbiseye bayıldığının göstergesiydi.

"Kesinlikle bu elbiseyi giymelisiniz, size çok yakışacak." Cıvıl cıvıl olan enerjisi bulaşıcı olduğundan artık güne hazır olduğumu hissediyordum.

Gülümseyerek üzerimdeki saten geceliğin askılarını indirdim. "Hadi deneyelim."

Şölene dört gün kala

"Davetlerde, şölenlerde masa adabını bilmek önemli kurallardan biridir. Günün her öğününde değişen yemeklere göre kullanacağınız kaşık, çatal ve bıçakları ayırt edebilmelisiniz. Hemen ardından görgü kuralları gelir. Bir gelin olarak nasıl konuşmanız gerektiğini, oturuşunuzu, duruşunuzu takip etmek zorundasınız. Sizin her hareketiniz Su Tanrısı'nın itibarını etkileyeceğinden en ince detaylarına kadar nizamı öğrenmeli ve ezberlemelisiniz."

Sofra kurallarını bana öğretmek için gelen kadın öğretmen, saçlarını ensesinde sıkı bir topuz yapmıştı. Kıyafetinde en ufak bir kırışıklık yoktu. Fazlasıyla olgun giyindiğinden yaşından büyük gösteriyordu. Gözlüklerini alışkanlıktan iki dakikada bir yukarı doğru itiyordu. Kadının her hareketi disiplin koktuğundan onu gördükçe Mithril Hanımımı anımsıyordum.

Günlerdir bana adap öğretecek diye kafamın etini yiyip durmuştu. O kadar saçma sapan kurallar vardı ki hepsini hafızama kaydedecek kadar yerim yoktu. Yaptığım küçücük bir hataya dahi tahammülü olmadığından saatlerce azar işitiyordum. Öfkemi içime atıp durmaktan çatlayacak vaziyete gelmiştim. Normalde ağzının payını vermesini iyi bilirdim de dişimi sıkıyordum işte. Zira altıncı hissim bana böyle bir işe kalkıştığım takdirde soluğu Su Tanrısı'nın odasında alacağını söylüyordu.

Şölende başarısız olmak istemiyorsam bu cadalozun söylediklerine bir süre daha katlanmalıydım.

"Mana Hanım dinliyor musunuz?" Cırtlak sesini işittiğim gibi sandalyedeki duruşumu düzelttim. Kafamı dinlediğimi göstermek amacıyla salladığımda imayla tek kaşını kaldırdı. Bu tarz bir yanıtın yakışık almadığını söylediğini hatırladığımda boğazımı temizleyerek, "Tabii ki dinliyorum, Becca Hanım," dedim. Bir süre bana dik dik baksa da kazık yutmuş yürüyüşüyle örnek olarak hazırlanmış masanın başına gitti. Tuttuğum nefesi çaktırmadan bıraktım, fırça atmayacaktı.

Eliyle üst üste yerleştirilmiş tabakları gösterdi. "Servis tabağı en altta olur. Onun hemen üzerinde ana yemek tabağı yer alır. Ana yemek tabağının üzerine ara sıcak tabağı ve onun üzerine de çorba kâsesi konur. Yemekler üstten alta doğru servis edilir." Sıkıntıyla önümdeki yığına baktım. Biri bana bu kadar tabağa ne gerek olduğunu açıklayabilir miydi? Çorba kâseleri neyse de aynı tabaktan iki çeşit yemek yiyince mideleri mi bulanıyordu? Hanedan üyeleri, bazı evlerin yemek koyacak kap bile bulamadığından haberdarlar mıydı acaba? Kuşkusuz ki bunun cevabı hayırdı.

İsraftan başka bir şey göremiyordum.

"Anladım."

Tabakların yanındaki envaiçeşit çatal bıçağa geçti.

"Ana yemek çatalı tabağın solunda, tabaktan bir parmak uzaklığa, sivri tarafı havaya kalkık biçimde yerleştirilir. Ana yemek bıçağı ise tabağın sağına, tabaktan bir parmak uzaklıkta, bıçağın keskin tarafı içe bakacak şekilde konur. Ara sıcak çatalı, ana yemek çatalından biraz daha küçüktür. Unutmayın, tatlı çatalı kadar da küçük değildir." Saatlerce süren eziyeti, pardon dersi özetleyecek olursam; ara sıcak bıçağı, çorba kaşığı, tatlı kaşığı, bardakların duruşu diye devam etti. Kadının ağzından çıkan her bilgiden sonra kaşlarım gitgide daha çok çatılıyordu. Kaşlarım çatık kaldıkça da başıma ağrılar giriyordu.

Tanrı aşkına, bir çatal kaşık neyine yetmiyordu bu insanların!

Gözüm Becca Hanım'ın gösterdiği takımlarda gidip geliyordu. Acaba şu bıçağı sonsuza kadar susması için gırtlağına saplasam zindanda kaç yıl yerdim diye düşünmedim değildi. Hem belki yeraltındaki şu tilkicikle de arkadaş olurdum.

"Mana Hanım dikkatinizi buraya verin lütfen!"

Ağlamak istiyordum.

Şölene iki gün kala

"Evet, işte böyle!"

"Omuzlarınızı dikleştirin ve dümdüz çizgide yürüyün."

Kafamdaki üç kalın kitabı düşürmeden, ayağımdaki on üç santim yüksekliğindeki topuklarla yürüyüş dersi alıyordum. Hanım olmanın lanet olası kurallarından ikincisi olan güzel yürüyüş dersime kırklı yaşlarda, siyah küt saçları olan Bolton adında bir öğretmen giriyordu. Elindeki bastona yaslanmış köşede dikiliyordu. Odanın bir ucundan bir ucuna tebeşirle çektirdiği düz çizgide yürürken beni izliyor, hatalarımı söyleyerek düzeltmemi bekliyordu.

Bastonu sakatlığı olduğundan falan kullanmıyordu. Artık kim uydurduysa centilmen bir adamın gereksinimlerinden biri olduğunu söylemişti. Hah! Ne centilmendi ama! Cehennemden fırlamış topukluları ayağıma geçirerek ders boyunca üstlerinde durmamı emretmişti.

Oturup dinlenmeme izin vermediğinden zavallı bacaklarım artık yürürken titriyordu.

Bileğimi burkacaktım. Tabii bu durum onun pek de umurunda değildi. Topukluların üstünde gün boyunca ayakta durmaya alışmam gerektiğini söyleyip duruyordu.

"Şölen neredeyse kapımıza dayandı lâkin siz hâlâ düzgün yürümenin eşiğinden geçemiyorsunuz. Rezalet!" Derslerin hocalarının hepsi mi gıcıktı, yoksa özellikle bana mı denk gelmişlerdi?

"Çizginin dışına çıktınız!"

Orta yaşlı bir adamdan çıkmasına şaşıracağınız seviyedeki tiz nidası dikkatimi yerle bir etti. Zaten topukluların üzerinde güçbela duruyorken korktuğum başıma geldi ve bacaklarımın ikisi de bükülerek kendimi yerde buldum. Kafamdaki kitaplar ayrı yere, ayağımdan çıkan ayakkabı ayrı yere uçmuştu.

"Ah!"

Önceki günlerden kalan yer yer kızarıkları ve çürümeleri düşüşümle birlikte yeniden tazelemiştim. Acı nüksederek aklımı almıştı. Zemini tırnaklarımla çizerek, sinirimin geçmesi için derin nefesler alıp içimden ona kadar saydım.

Bastırılmaya çalışılmasına rağmen *puft* diye gelen boğuk gülüşün sahibini tanıdığımdan, başımı korkutucu bir yavaşlıkla kapının kenarında bir ihtiyaç olursa diye bekleyen Saya'ya çevirdim. Sinirden seğiren gözümü gören Saya gülüşünü anında silerek korkuyla yutkundu.

Her şey o saniyede gerçekleşti. Gerilerek zihnimde kopan ip sabrımdı. Gözüm dönmüştü. Ayağımdan ne ara çıkardığımı bilmediğim topukluyu hızla fırlattım.

"Ay!" diye bağıran Saya'nın çığlığı odada yankılanırken, ayakkabı duvara çarpıp sekerek yere düştü. Dua etsin bilerek onu hedef almamıştım.

"Mana Hanım kendinize gelin! Bu davranışlar Su Tanrısı'nın Gelini'ne yakışmıyor!"

Şölene bir gün kala

Bir sağa, bir sola, bir ileri, bir geri... bu hareketleri döne döne yap.

Salonda çalan dans müziği hoş bir ortam oluştururken notaların keyfine varamıyor, müziğin ritmine göre hareket edebilmek için tüm kaslarımı son raddesine kadar zorluyordum. Bir elim Towa'nın omzunda dururken, diğer elimse avucunun içindeydi. Dans partnerim olmayı kabul ettiğinde hayatının hatasını yaptığını sürekli sövmesinden değil, patavatsızlığından anlamıştım çünkü hatalarımı direkt yüzüme söylemekten çekinmiyordu.

Ne olmuştu yani on beş ya da yirmi kere topuklularımla ayağına bastıysam?

Şölenden önceki son alıştırmalarımın olmasının yanı sıra Towa'nın tahammülsüzlüğü iyice strese girip sakarlaşmama neden oluyordu. Neden Towa'yla dans ettiğim sorgulanabilirdi fakat cevap benim kadar birçok kişiyi de şok edebilirdi. Kırk yıl düşünsem ihtimal vermezdim ama bu adamın dans geçmişi vardı. İnanılır gibi değildi ama Towa usta bir dansçıydı.

Dans edişini ilk gördüğümde cidden etkilenmiş, hatta bol bol övmüştüm. Keşke merakıma yenilip de dans öğrenme fikrinin nereden çıktığını sormasaydım. Ne dese beğenirdiniz? *Güzel kadınların gönlünü çalabilmek için.* Bütün hayranlığımı, takdirimi beş kelimeyle altüst etmişti. Görünüşe göre Towa'nın masum yüzünün altında bir çapkın yatıyordu.

"Hayret, bugün ayağındaki kazıklarla ezmedin parmaklarımı." Huysuzluğu bir yana hafif bir merak da vardı konuşmasında. Ona bilmiş bir bakış attım.

"Hızlı öğrenirim."

"Tabii tabii. Son bir haftada delik açılmamış ayakkabımı bırakmadın. Gerçekten de hızlı öğreniyormuşsun." Alay barındıran cümlelerine gözlerimi kısıp körü kötü baksam da ters bir tepki vermedim. Bir haftadır söylenip durmasına rağmen bana usanmadan dans etmeyi öğretmeye çalışması dudaklarımı mühürlemişti. İtiraf etmek istemesem de verdiği dersler çok yardımcı olmuştu.

"Ee, heyecanlı mısın? Şölen yarın ve seni görmeye gelecek en az beş yüz kişi var." Gözümü korkutmaya çalıştığının gayet farkındaydım. Şu bir haftadır öğrendiklerimden mi, yoksa hissettiğim baskıdan galip çıkmamdan mı bilinmez gayet rahattım. En sevindiğim kısımsa bu kahrolası derslerden kurtulacak oluşumdu.

"Küçük bir heyecan olsa da merak daha üstün geliyor." Diğer üç tanrının nasıl birileri olduklarını görmek istiyordum. Kaşlarını yukarı kaldırdı, sakin olmamı beklemiyordu.

"Hımm, demek öyle. Ben olsam stresten uyuyamazdım herhalde." Pişman olacağımı adım gibi bilsem de sormadan edemedim.

"Niye?"

"E onlarca kişinin karşısında Aron'la dans edeceksin de ondan."

Sanırım vücuduma inme inmişti. Ben ve Aron'la dans etmek mi? Kalbime sert bir tekme atılmış gibi hissetmenin hemen ardından gözlerimi sonuna kadar açtım. Neden bu bilgiyi son anda öğreniyordum ben? Heyecan tüm vücuduma pompalanmaya başladığı sırada dansın ritminden tamamen kopmuş ve bacaklarım resmen birbirine dolanmıştı. O anda acı dolu bir inleme doldurdu boş salonu.

"Sikeyim böyle işi! Bu sefer kesin ayağımı deldin!"

Şölen günü

Omuzlarımı tamamen açıkta bırakan elbiseyi üstüme geçirdiklerinde başlarda epey cüretkâr olduğunu düşünsem de elbise o kadar göz kamaştırıcıydı ki pek üstünde duramadım. Koyu mor renkteki elbisenin tül kolları sıkıyken, dirseklere doğru bollaşıyordu. Aynı şekilde dar kesim olan elbise sıkıca vücudumu sarıyor, belimden aşağısı genişleyerek etekleri yeri hoş bir kabarıklıkla süpürüyordu. Dekoltem derin olmasa da alışık olmadığımdan açıkta kalan dolgun göğüslerim biraz rahatsız hissettiriyordu.

Elbise leylak rengindeki irislerimi ön plana çıkarmıştı. Kalın telli, siyah saçlarım Saya'nın yetenekleri sayesinde parlıyor, belime doğru bukleler halinde

mıyordu. Saya saçlarıma denizden toplanılan istiridyelerden çıkarılmış inciler, denizyıldızları ve mercandan yapılmış süsler takmıştı. Boynum boştu lâkin kulaklarımda sallanan inci küpeler çok hoş duruyordu. Göz makyajım elbiseme uyumlu olsun diye koyulaştırılmıştı. Bu yüzden dudaklarıma sadece parlatıcı sürülmüştü.

İki buçuk saat süren uğraşın sonunda aynada gördüğüm kadına afallayarak baktım.

Bu ben miydim?

Karşımdaki yirmi bir yaşında olmasına rağmen daha genç gösteren o kız değildi. Aynadaki yansıma Kaldera'nın yeni hanımına aitti.

"Hoşunuza gitmeyen bir yer var mı hanımım?" Yatak odama benimle birlikte gelen ve hazırlanmama yardımcı olan altı hizmetçi kızın gözlerinde büyük bir beğeninin izleri vardı. Hepsi hayran olmuş bir şekilde bana baktığından utanıyordum.

"Hayır hayır, her şey mükemmel. O kadar iyi iş çıkardınız ki bir an kendimi tanıyamadım."

"O sizin kendi güzelliğiniz hanımım. Biz sadece ufak dokunuşlarla içinizdeki gerçek sizi ortaya çıkardık."

İçimdeki gerçek ben.

"Birazdan size eşlik edecek muhafız gelir, tam zamanında yetiştik."

Onlar aralarında sevinirken, başımı kaldırarak duvardaki saati kontrol ettim. Saat akşamın yedi çeyreğini gösteriyordu. Şölen on beş dakika önce başlamıştı. Sohbet etmeye kaldığımız yerden devam ederken bir yandan da kızlar odadaki dağınıklığı toparlıyorlardı. Bir süre sonra kapı tıklatıldı. Davet salonuna kiminle gideceğimi bilmiyordum. Saya kapıyı açmaya gidince makyaj masasından kalkıp heyecandan ellerimi elbisemde gezdirdim.

Görüş açıma giren adamı görünce dudaklarımda güzel bir tebessüm çiçek açtı. Gelen Towa'ydı.

Beni gördüğü anda olduğu yere çivilendi. Üzerimi baştan aşağıya süzüp bakışları en sonunda yüzümde takılı kaldı. Fal taşı misali açılan çay kırmızısı gözlerini, ağzı takip etti. Neredeyse on saniyedir aynı şekilde kaldığından endişeyle yanına yaklaştım. Elimi yüzünün önünde sallayarak bir tepki vermesini sağlamaya çalışsam da kirpiklerini bile kırpmıyor olması endişemi artırıyordu.

"Towa? Hey! Towa?" Ses vermiyordu.

Saya, Towa'nın beline çimdik atınca yerinden sıçradı. "Siktir!" dediğinde odadaki kızların kınayan bakışlarına maruz kalmıştı. Çimdiklendiği yerin acısını dindirmek için hızlıca elini sürtüyordu bel boşluğuna. O sırada ne dediğinin farkına vararak, "Üzgünüm, ağzımdan kaçtı," dese de kızlar pek inanmışa benzemiyorlardı.

"Mana'yı nereye sakladınız? Bu kadın da kim?"

Elbisenin kenarından tutup ayağıma dolanmayacak şekilde kaldırarak etrafımda döndüm. "Nasıl olmuşum?"

"Fıstık gibi olmuşsun! Aron ne kaçırdığını bilse kafasını pişmanlıkla taşlara, duvarlara vururdu." Sözleriyle sıcaklığın boynumdan yukarıya doğru tırmandığını hissettim. Omzuna vurup, "Suyunu çıkarma!" diye cırladım. Tek yaptığı gülmek oldu. İlla beni utandıracaktı.

"Hadi gidelim, misafirlerin gözleri seni arıyor."

"Neden üstünü değiştirmedin?" Üzerindekiler günlük giydiği kıyafetlerin bir benzeriydi. Tamam, bunlar da gösterişli kıyafetlerdi ama şölen için pek de uygun sayılmazlardı. Hem zırhını da geri takmıştı.

"Biz şölene katılmıyoruz, kurabiyem. Özel birlik olarak koruma görevindeyiz." Suratım düşecek gibi olsa da kolunu uzatınca bir şey demeden girdim. Towa yanımda olacak sanıyordum. Of! Şimdi daha çok stres yapacaktım.

"Gülümse. Az sonra Kaldera'nın Hanımı'nın kim olduğunu onlara göstereceksin."

Towa'nın yönlendirmesiyle daha önce görmediğim koridorlardan geçiyorduk. Şaşaalı sarayın her bir yanı insanın nefesini kesen cinstendi. Heyecanım şu dakikalarda hat safhada olduğundan istediğim kadar inceleyemiyordum haliyle ortalığı. Yol boyunca şölende nasıl davranmam gerektiği konusunda tavsiyeler veren Towa'yı can kucağıyla dinliyordum.

"Aron'la birlikte davet salonuna girdikten sonra seninle konuşmaya çalışan tanrılardan biri değilse diyaloğu başlatan kişi olma. Sen Kaldera'nın Hanımı'sın, konumun diğerlerinden üstün olduğu için ağırbaşlılığını koruman lazım. Aron zaten seni gereken kişilerle tanıştıracaktır."

Gelinlerin dikkat etmesi gereken ne çok husus vardı? İmdat diye bağırmama ramak kalmıştı.

"Tamam."

"İşte buzdağı kocan da bizi bekliyor." Towa'nın kısık sesle kurduğu cümleyle başımı kaldırıp Su Tanrısı'na baktım. Onu görür görmez kalbim sıkışmaya başladı. Bu ikinci karşılaşmamız olacağından gerilmiştim. Nefretiyle bir kez daha yüzleşmek istemiyordum.

Bizden nefret ediyor.

İçsesimin söylediklerini duysam da şu anda tüm odağım bu tanrıdaydı. Bizden nefret ediyor oluşu yeni bir şey sayılmazdı nihayetinde.

Kolundaki düğmeyle uğraştığından gelişimizi fark etmemişti. Baştan aşağıya siyahlara bürünen adamı fırsatım varken gizlice inceledim.

Kaslı bacaklarını saran pantolonu boyunu normalden daha uzun göstermişti. Deriden botları, gövdesine tam oturan ceketiyle çok yakışıklı görünüyordu. Saten gömleğinin ilk üç düğmesini açık bıraktığından gerdanı gözler önüne serilmişti. Pantolonun içine koyduğu gömleğini şık bir kemerle tamamlamıştı. Saçları onu ilk gördüğüm zamanki gibi şekillendirilmiş, yine asi birkaç tel alnına dökülmüştü. Kısık bakışlarla kol düğmesiyle uğraşırken bile tablodan fırlamış gibi bir duruş sergilemesi normal miydi?

Beni görünce ne tepki verecekti?

Aklımdan geçen düşünceyle elim ayağım buz kesti. Kaygım, beni görünce tekrar çileden çıkmasından yana olmalıydı. Bense beni beğenip beğenmeyeceğinden mi dert yakınıyordum? Kendime inanamıyordum. Mendebur herif düşüncelerimi bile birbirine düşürmüştü.

Kolundaki düğmeyle işi bitince gözlerini bizden tarafa kaydırdı. Leylaklarım, kehribarlarla buluşunca baştan aşağıya ürperdim. Hâlâ bir tanrının baskın aurasına alışamadığım gibi, bu adamın ruhsuz bakışlarına da tepkisiz kalamıyordum.

Az önce benim ona yaptığımı, şimdi o bana yapıyordu. Gerçi benim aksime o beni süzerken bunu yaptığını açıkça belli ediyordu. Gözlerinin değdiği her yerde, tenimde buz geziyormuş gibi hissediyordum.

Hareleri gittikçe daha da koyulaşıyordu. Yanaklarımda hissettiğim sıcaklık da neyin nesiydi? Bakışlarından utanıyor muydum? Bana öyle bir bakıyordu ki sanki gözlerinin önünde çırılçıplaktım. Gözbebeklerinin büyümesini iyiye mi yorsam, kötüye mi bilemedim. Şaşırmış mıydı? Sürpriz olmuş gibiydi. Ne hissettiğini çözemeden o duyguyu yutarak boş bakışlarına geri döndü.

"İşte karın burada, sağ salim ve tek parça."

Towa kolundaki elimi Aron'a tutması için uzattığında onu açıkça kışkırttığı için kaskatı kesildim. Su Tanrısı, Towa'ya tehlikeli bir bakış atsa da saçmalamasına cevap vermeye tenezzül etmedi. Şu anda Towa'yı tekmelemek için büyük bir istek duyuyordum. *Seninle sonra görüşeceğiz,* anlamında ters ters baktım ona.

Elimde hissettiğim serin dokunuşla birlikte karnıma bir ağrı saplandı. Gözlerim anında Su Tanrısı'nı buldu. Elimi, kaba davranışlarının aksine nazikçe alıp koluna yerleştirmişti. İtiraz etmeyi geçtim, kayıtsız kalır sanıyordum.

Onun yaptığı gibi duygularımı içimde yaşamaya çalıştığımdan şaşkınlığımı yüzüme yansıtmadım. Zaten bana bakmaya lütfediyor falan da değildi.

Towa bol şans dileyip vazifesini yerine getirmek için yanımızdan ayrılınca baş başa kaldık. Ne kadar tedirgin olursam olayım, ilk karşılaşmamızdaki gibi sessiz kalmayacaktım. Zira istenmediğimi öyle veya böyle kabullenmiştim. Üstelik birinin karşısında ezilip büzülecek bir insan değildim ben. Hakkımı aramayı gayet de biliyordum.

Aron davet salonunun kapısını çene hareketiyle açmalarını emrettiğinde, nöbetçiler varaklı kapının kollarından tutarak kendilerine doğru çektiler. İki kanatlı kapı genişçe açıldığında içerideki gürültü dışarıya taştı. Gördüğüm kalabalığın aşıladığı korkuyu karalayarak, öğrendiğim gibi dudaklarıma küçük bir tebessüm yerleştirip duruşumu düzelttim.

Kapının açılırken, çıkardığı ses konuşmaları bıçak gibi keserek misafirlerin bakışlarını üzerimizde topladı. Sanırım çarpıntım vardı.

Salonda o kadar çok kişi vardı ki gecenin hiç de kolay geçmeyeceğini anlamıştım. Üstüme dikilen yüzlerce gözün değerlendiren bakışlarından kaçınmak için davetlilerdense dikkatimi süslemelerde tuttum. İçeceklerden tutun örtülere dek mavinin her tonu kullanılmış olmasına rağmen boğucu değil, tam aksine içeride mavi bir cennet havası yaratılmıştı.

Masalarda ve salonun duvarlarında yine denize ait bir sürü süslemeler vardı.

Antrede olduğu gibi davet salonunun da bir duvarı denizle bağlantılıydı, neler olduğunu merak edip gelen su canlılarıyla doluydu. Sanki sadece tanrılara değil, aynı zamanda su halkına da takdim ediliyor gibi hissediyordum.

Salonun güzelliğine dalıp gittiğim için Aron yürümeye başlayınca öne doğru tökezleyecek gibi oldum. Son anda kolundaki elimi sıkarak ondan güç almış, sendelediğimi kimseye fark ettirmeden örtbas etmiştim.

Bir kişi hariç herkesi kandırabilmiştim diyelim şuna.

Aron kulağıma eğilip, "Kendini rezil etmemeye çalış," diye fısıldadı. Boynuma vuran ılık nefesi, sesinin tınısındaki ısırıcı soğukluğa tezattı.

Elimi nefesinin değdiği yere götürmek istiyor, oradaki buz yanığını kazımak istiyordum.

Köyden geldiğim için beni hafife alıyordu. İlk durağımıza az bir mesafe kaldığından dedikleri bir bir boğazıma otursa da kelimelerini zorla yuttum. Davetlilere anlaşamadığımızı ilk dakikadan belli edemezdim. Gerçi benim hassasiyetime nazaran o kimin ne dediğine aldırmıyordu.

Yanağımın içini dişledim. Bilerek mi yapıyordu? Eğer öyleyse bakalım kazanan kim olacaktı?

Hiçbir yere uğramadan yöneldiğimiz masada anlaşılan ana konuklar vardı. Üç erkek ve bir kadın olmak üzere dört kişilerdi. Yürürken bizi takip eden bakışlar resmen sırtımı deliyordu. Hepsinin iyi niyetli olmadığı gözlerinin içindeki kini saklamadan ifşa etmelerinden belliydi. Kim olduğum göz önüne alındığında nasıl bu kadar cüretkâr davranabildiklerini anlayamıyordum.

Yerimde başkası olsa sırf bu bakışları ezmek için onları zindana attırırdı. Derslerini alana dek de orada tutardı. Beni zayıf gördüklerinden miydi rahatlıkları? Kaşlarım çatılacak gibi olsa da izin vermedim. Elbette yeri geldiğinde onlara kim olduğumu gösterirdim.

"Bakın sonunda kimler teşrif etti. Bu güzel kadın yeni eşin olmalı, Aron."

Güneş sarısı saçları olan yakışıklı bir adamdı konuşan. Kibir yalnızca yakutu andıran gözlerinde değil, sesinde de yer etmişti. Bu adam her kimse ondan şimdiden hoşlanmamıştım. Giydiği şatafatlı altın zırh, salondaki ışıkların üzerine yansıması yüzünden parıl parıl parlıyordu.

Su, insana dinginlik verirdi dolayısıyla varlığının buraya zıt olduğunu sezebiliyordum.

Zırhı gözümü kamaştırdığından yüzüne odaklanmaya çalıştım ve ona bakarken birden gözlerimin önünde karanlıkta cayır cayır yanan alevler belirip kayboldu.

Ateş. Ondan ateş kokusu alıyordum.

Az önceki görüntü de neydi öyle?

Aron kolunu indirince dikkatim dağılmış, bozuntuya vermeden elimi kolundan çekmiştim. Bunca zaman susup ona dokunmama tahammül etmesi bile mucize sayılırdı. Bir saniye sonra belime dolanan kolla ise şaşırarak kasıldım. Demek rahatsız olduğundan indirmemişti kolunu. Su Tanrısı'nın bana yaptığı gibi ben de peşin hüküm veriyordum hakkında.

Aramızdaki bu yanlış anlaşılmalar uzun bir süre düzelecek gibi durmuyordu.

Beni iyice kendisine doğru çekerek sarışın adama bakıp konuştu. "Evet, tanıştırayım. Karım, Mana Aqua." *Karım!* Bana karım demişti! Şölende hanedanın ve soyluların gözünü evliliğimizle boyamaya çalışsak da karım hitabını kullanacak kadar ileri gitmesini beklemiyordum. Üstelik Su Tanrılarının nesilden nesile miras olarak taşınan soy ismini de adımın yanına eklemişti. Kafamdan aşağıya kaynar su dökülmüş etkisi yaratan seslenişi etimi haşlamıştı.

Yine de dudaklarından aslen kim olduğum gerçeği çıksa da bu hitap onun için boş bir kavramdan öte değildi.

Her daim kehribarlarını saran o uğursuz karanlık, karşısındaki adama bakarken zift kadar koyulaşmıştı. Su Tanrısı'nın harelerindeki in uğulduyordu. O ine biraz daha bakarsam ruhundaki tanrıyı görebilecek gibi hissedince üşümeye başladım. Leylaklarımı Aron'ın gözlerinden uzaklaştırıp sarışın adama çevirdim. İyi geçinemedikleri apaçıktı.

Gösteriş meraklısı sarışının yanında neredeyse aynı boylarda bir adam daha duruyordu. Sarmaşığa benzeyen saçları dalgalı ve bir erkeğe göre çok uzundu. Geleneksel olarak nitelendirebileceğim koyu yeşil kıyafetler giyiyordu. Başına dal ve yeşil yapraklardan yapılma bir taç takılmıştı. Adamın göz rengi de yeşildi.

Ona bakarken, daha demin gözlerimin önünü kararan karanlık geri geldi fakat bu sefer orada gördüğüm alevler yoktu. Onun yerine üzerinde çatlaklar bulunan küre şeklinde kuru bir toprak kalıntısı vardı. Kürenin üzerinden toprak kırıntıları dökülerek üzerinde delikler açmış ve o deliklerden çıkan

sarmaşıklar küreyi sararak üzerinde rengarenk çiçekler açmıştı. Görüşüm geri geldiği anda yeşiller içerisindeki adam ona baktığımı fark etmiş ve bana nazikçe gülümsemişti.

"Su Sarayı uzun zamandır bir gelinin özlemini çekiyor. Eminim senin gelişin Kaldera'nın halkına mutluluk, dostumun yalnızlığına ise şifa olacak. Ben Toprak Tanrısı Hades. Tanıştığımıza memnun oldum, Mana."

Toprak. Bu adamdan ferah bir toprak kokusu geliyordu.

Tanrılar özleriyle bütünleştiklerinden varlıklarının kokularını taşıyorlardı.

Bunu onlar mı yapıyordu? O görüntüler tanrıların özlerine aitti. Bana kim olduklarını mı gösteriyorlardı? Gerçi bunu yaptıklarına dair hiçbir yüz ifadesi takınmamışlardı.

Şaşırmıştım açıkçası. Sarışından sonra Toprak Tanrısı'ndan bu kadar cana yakın bir yaklaşım beklemiyordum.

Doğru ya, tanrıların olduğu masadaydım. O halde bu sarışının da bir tanrı olduğu anlamına gelirdi.

Yalnız... Aron yalnız mıydı?

Tebessüm ettim. "Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum, Toprak Tanrısı." Samimi sözlerim Toprak Tanrısı'nı mutlu etmişti. Sanırım ondan geçer not almıştım.

Geldiğimizden beri sessizliğini koruyup seyirci kalan çifte baktım. Barbar bir kılıkla örtünmüş adamın aurası sertti. Yaydığı baskıdan dolayı yanında kolay nefes alınamıyordu. O karanlık bir saniyeliğine tekrar gözüktü. Bu sefer orada çakan şimşekleri görüyordum, aynı zamanda kulağıma bir uğultu da geliyordu.

Ateşi gördüğümde çatırtı sesleri duymuştum, toprakta ise ufalanan toprağın sesini işitmiştim. Şimdiyse rüzgârı duyuyordum. O, Hava Tanrısı olmalıydı.

Hemen arkasındaki masada oturanların sıkıntıyla ellerini boyunlarında gezdirdiğini, bazılarınınsa boğazlarını sıkmamasına rağmen gömleklerinin düğmelerini açışına şahit oldum. Yaptığı baskı kabalıktı. Gelin görün ki bunu yüzüne söylemektense nefes alamamayı seçecekleri aşikârdı.

Hava Tanrısı'nın kıyafet konusunda da garip bir zevki vardı.

Üst gövdesi tamamen çıplaktı. Altına bilek kısımları dar, bol bir pantolon giymişti. Kar beyazı kabarık saçları beline dek iniyordu. Açıkta kalan vücudunun birçok kısmını beyaz renkli dövmeler süslemişti. Gri gözlerinin içinde şimşekler çakıyordu. Yanındaki kadının yakınlığına bakılırsa aralarında samimi bir ilişki vardı.

Kadın da adamdan farksız bir soğukluk dağıtıyordu etrafına.

"Ben Hava Tanrısı Balder ve karım Aje."

Benimle tanışıp tanışmaması çok da önemli değilmiş gibi bir tonlamayla tanıtmıştı kendini. İnsanlara kıyasla asırlarca yaşayan tanrıların bir kısmı duygu

ipliklerini ömürlerinin uzunluğuna göre kaybedebiliyorlardı. Görüp geçirdikleri şeyler bilgeliklerini artırsa da hayattan aldıkları zevk bitiyordu. Durumlarının akıbetinin farkına varamayıp akışa kapılanların sonu ne yazık ki hezeyanla bitiyordu.

Hava Tanrısı'nın bir kayıp mı yaşadığı, yoksa kişiliğinin mi böyle olduğu muammaydı.

En iyisinin uyum sağlamak olduğunu bildiğimden başıyla selam vermekle yetinen Aje gibi ben de gülümseyerek selam verdim. Sonuçta beni ilgilendiren tanrı o değildi.

"Herkes kendini tanıttığına göre eksik kalmayayım." İzin alma gereği bile duymadan elime yapışan münasebetsiz sarışın, bir de elimi dudaklarına götürüp üstüne ıslak bir öpücük kondurdu. Saygısızlığı beni öfkelendirse de dilimi ısırdım.

Aron'ın itibarı söz konusu, Mana. Sabırlı olmalısın. Sabırlı ol.

"Ben Ateş Tanrısı Loki."

Bakışlarını arsızca dekoltemde gezdirip yüzüme çıkarması beni acayip huzursuz etmişti.

"Gelinini daha işaretlememişsin, Aron." Bu işareti üçüncü duyuşumdu. Hâlâ ne olduğunu öğrenememenin verdiği cehaletle anlamsızca baksam da belimdeki kol sıkılaştığından istemsizce ben de gerilmiştim. İşaret mevzusu sık sık ayağımıza dolandığına göre mühim bir önemi olmalıydı.

Masaya bir anda düşen sessizlik çığ gibi büyüdü. Ateş Tanrısı diğer tanrıların çirkinleşen ifadelerine aldırmadan devam etti.

"Bu kadar güzel bir karın varken onu işaretlememek... Cidden kıymet bilmeyi bir türlü öğrenemiyorsun." Tavırları *yazık* dermiş gibi dursa da aslında söylediklerinin altında gizli bir iğneleme seziyordum.

"Yeter bu kadar, Loki. Bu bizi ilgilendirmez." Toprak Tanrısı'nın ikazını Ateş Tanrısı takmayarak omuzlarını silkti. "Sadece düşüncelerimi dile getirdim."

Belimden çekilen el hemen ardından Loki'nin bırakmayı reddettiği elime uzandı. Aron elimi Ateş Tanrısı'nın elinden kurtararak avucuna hapsetti.

"Acele etmeye lüzum yok, günler ve geceler hâlâ bize ait. Şimdi saçmalaman bittiyse karımı dansa kaldırmak istiyorum." Aralarında şiddetle esen rüzgâr, Aron'ın Ateş Tanrısı'na haddini bildirmesiyle fırtınaya dönüşürken Loki'nin kaşları sinirle çatılmıştı.

Su Tanrısı beni masadan uzaklaştırırken belli etmemeye çalışsa da kendini sıkıyordu. Aynı zamanda ara sıra canımı acıtacak güçte elimi sıkıp bırakıyordu ve bunun farkında bile değildi. Kontrolü onca misafirin içinde kaybetmesi iyi olmazdı.

Salonun ortasına ilerlediğimizi gören müzisyenler çalan melodiyi sonlandırıp dans müziğini başlattılar. Onunla dans edeceğim gerçeği az önce olanları tamamen halının altına süpürmemi sağlamıştı.

Salonun ortasına geldiğimizde Aron elimi bırakarak karşıma geçti. Dansa başlamadan evvel birbirimize geleneksel bir selam vermemiz gerekiyordu. Elini kalbinin üstüne koyarak önümde hafifçe eğildiğinde, ben de elbisemin iki yanından tutarak selamına karşılık verdim. Ardından yanıma gelerek tuttuğu elimi omzuna koyup boştaki elini ise belime yerleştirdi.

Edeceğimiz dansın pozisyonunu alırken gözlerinin içine bakıyor, Ateş Tanrısı'yla ettiği kavganın açtığı çatlaklardan fışkıran lavları izliyordum. Nedense benimle dans ederken bütün olumsuzlukları arkasında bıraksın istemiştim. İlk adımı atarak müziğin ahengine göre hareket etmeye başladık.

Bir sağa, bir sola. Bir yukarı, bir aşağı ve etrafında dön.

Uyum içinde dans ediyor oluşumuza dahi sevinemiyordum. Bu adamın gözlerinin içine bakarken, dokunuşunu tenimde hissederken, kalbimin gürültüsü kulaklarımdaki tek ses oluyordu. Dilememem gereken bir dileğin etrafında dönüyor ama ondan vazgeçemiyordum da.

"Ben senin karınım." Tanrım, bunu söylemek de nereden çıkmıştı şimdi? Aklımdan geçirmemiştim bile.

"Bunu her seferinde hatırlatmana gerek yok, biliyorum." Bazı kelimeler yan yana gelince ateş yutmuş gibi oluyordu insan, şimdi de öyleydi. Bu adamın dilinden dökülen her satır beni yakmak, yaralamak içindi.

"Benden sonsuza kadar kaçamazsın, Su Tanrısı. Senin karınım, bunu bugün sen ilan ettin. Konuşup anlaşmamız gerekiyor." Altını çizerek söylediklerime karşı dudağının sol köşesi yukarı doğru büküldü. Lanet olası adam alay ediyordu benimle!

"Demek karım olmaya bu kadar heveslisin." Söylediklerimi edepsizliğe vurması yüzümde volkan patlatsa da omzundaki elimi sıkarak onu uyardım, yenilmeyecektim.

"Gelinin olmayı ben istemedim ama gel gör ki kader bizi bu şekilde birleştirdi. Bak, sana ihanet eden gelininden haberdarım, tamam mı?"

Kehribarlarını neredeyse katrana boyayan nefret bir an için beni gafil avladı. Artık belimi tutan eli daha sertti. "Bunu sana kim söyledi? Tabii ya, Towa." Cevap vermeme gerek kalmadan neler döndüğünü anladığında dudaklarımı mühürledim. Towa'yı satacak değildim.

"Kimin söylediği veya söylemediği önemli değil. Ben eski karın değilim, onun gibi olmayacağım da."

Hafifçe kaşlarını çattı. "Yalnızca sözlerden ibaret olan palavralarına güvenecek değilim. Kahrolası kadınlar her zaman lanetim oldu. Senin de olmayacağın

ne malum?" Tiksinerek en ufak bir şüphe barındırmayan inançsızlığını gün yüzüne çıkarıyordu. Boynundaki kalın damar öfkeden belirerek nabız gibi atmaya başladı.

İhanet kolay aşılabilen bir yük değildi.

"Beni tanımıyorsun."

Tek kaşını kaldırdı. "Seni tanımamı mı istiyorsun?"

Benimkisi yüzme bilmeden suya dalmak istemekti, biliyordum. Boğulacaktım, boğulacak ve derinlerinde kaybolacaktım. Bahse koyduğum şey canım olduğu halde okyanusunun kıyısında dolaşmaktan alıkoyamıyordum bir türlü kendimi.

Beni öldürecek olsa da o suya girmek istiyordum.

Konuşmak için dudaklarımı araladığım sırada beni etrafımda döndürerek koluna yatırdı. Benimle birlikte eğildiğinden dudakları neredeyse çeneme çarpacaktı. Kehribarları ikaz doluydu, ileri gitmememi söylüyordu. Muhtemelen boyun eğmeyişimden hoşlanmamıştı.

Şu anda insan suretinde olsa da o bir tanrıydı.

"İstiyorum." Ciddi olduğumu anlasın diye gözlerinin içine korkusuzca baktım. Kirpikleri biraz daha alçaldı. Bir şey söylemedi. İyi yanından bakarsak hayır da dememişti. Anın verdiği kalp çarpıntısıyla parmaklarım buz keserken o, nefesimin ayarıyla oynuyordu. Başını aşağıya daha çok eğerek burnunu ilk önce gerdanımda gezdirdi. Dokunuşuyla küçük bir soluk çektim içime.

Ne yapıyordu?

Burnu seyahatine devam ederek, göğsümden aşağıya kayıp dekoltemin bitimine kadar indi. Derin bir nefes aldıktan sonra pozisyonunu bozmadan gözlerini kaldırıp kehribarlarını leylaklarıma sabitledi. Fal taşı misali açılmış gözlerim, yaptığı şeye bir açıklama arar şekilde ona bakıyordu.

Yutkundum.

Gözlerindeki bin bir damar birbirlerine savaş açmıştı. Ne nefret ne de öfkeydi kazanan. Daha yoğun, daha koyu, daha yasak bir renkti. Bataklık gibi içine çekiyordu beni.

"Sana güvenmemi isteyemezsin." Kollarında yeni doğmuş bir ceylan yavrusu gibi tir tir titriyordum. O da bunun farkındaydı. Üzerimdeki etkisinden memnun kalmış bir şekilde dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Ufacık bir dokunuş beni nasıl bu hale sokmuştu? Kahretsin, bacaklarım ağırlığımı taşıyamayacak gibiydi. *Lütfen, beni yarı yolda bırakmayın.*

Dans etmeyi bıraktığımız için müziğin ritmini kaybetmiştik. Kulağıma uğultu şeklinde sesler geliyordu, misafirler bizim hakkımızda konuşuyor olmalıydı. Kıvrılan dudakları yavaşça düzleşti. Harelerindeki koyuluktan bir şey kaybetmemişti. Kafası karışmış gibi duruyordu.

Kaşlarını çattı. "Ne kokuyorsun sen böyle? Kafam allak bullak oldu." Boğuklaşan ses tonu kokumdan etkilendiğinin işareti olsa da konuşma tarzı rahatsız olmuş gibi çıkıyordu.

Müzik sonlandığında Su Tanrısı kendisiyle beraber beni de kaldırdı. Etrafımızda yankılanan alkış sesleri salonu inletiyordu. Bense gözlerimi bu adamdan ayıramıyordum.

Kehribarlarını kısarak, "Sana güvenmemi istiyorsan bunu bana kanıtla. Değeri olmayan sözlere itimadım yok," dedi.

Bir defaya mahsus bana şans tanıyordu. Başımı sallayarak kabul ettim. Bu bir sınavdı ve ben ne olursa olsun bu sınavdan geçecektim.

Dinen alkışların ardından ortaya çıkan sessizliği tiz bir çığlık yarıp geçti.

Korkuyla yerimden sıçradım. Sesin nereden geldiğini anlamak için bakışlarımı salonda dolaştırırken, bir kez daha kopan çığlıkla penceredeki kadını gördüm. Dışarıda her neye bakıyorsa beti benzi atmıştı. Gözyaşları sicim gibi yanaklarından akıyor, durmadan çığlık atıp duruyordu.

Aron anında kadına doğru yürümeye başladığında ben de peşinden gittim.

Kalabalık da neler olduğunu görmek için pencerenin önüne toplanmıştı. Kadının yanına gidip bakan herkes benzer tepkileri veriyordu. Aron'ı görenler yolundan çekilerek ona yer açtı. İkimiz de dışarı baktığımızda başta karanlıktan dolayı bir şey göremedim. Daha sonra bakışlarım yerdeki kan izlerini yakaladı.

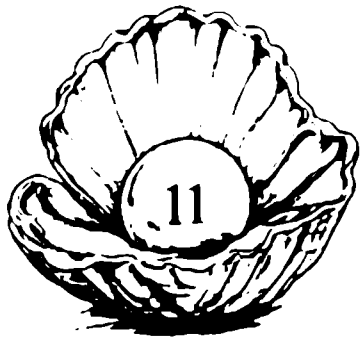
Takip ettiğim kan izleri yerde yatan bedene aitti. Korkudan nefesimi tuttum. O bir ceset miydi? Daha dikkatli bakınca ölüyü andıran kişinin kim olduğunu seçerek taş kesildim. Aklım da kalbim de gördüğü şeyi inatla yalanlıyordu fakat gözlerim ne gördüğünü biliyordu.

Kızıl Mızrak.

Karnına saplanmış mızrağın yarattığı boşluktan süzülen kan, mermer zeminde sığ bir nehir gibi akıyordu. Sanki o kan bedeninden değil de kendisiyle aynı renge sahip mızraktan çıkıyordu.

Sahibini delip geçtiği için gözyaşı döküyordu.

"Towa?"

KARANLIKTAN GELEN ŞÜPHE

Acının tarifi neydi? Acı; yaraydı, sızıydı, gözyaşıydı. Birçok ismi ve unvanı vardı. Daha küçücük bir kız çocuğuyken benim için acı, anne ve baba demekti. O zamanlar kalbime saplanan ağrı bana böyle düşündürmüştü.

Her insan bir gün incinirdi yüreğinden, biliyordum.

Kimi peşinden gelecek darbeler için taşlaştırırdı göğsünün içinde atanı, kimiyse yabancı ellerde hırpalatırdı. Hatırlıyorum da minicik elimi bağrıma bastırır, oradaki ağrının geçmesi için her gece dua ederdim. Açar aynada bakar, ağrıyan yerde görünür bir yara arardım. Nereden bilebilirdim ki görünen yaralardansa görünmeyenlerin içte olduğunu?

Öğretmişlerdi.

Ailemi o yangında kaybetmek tattığım ilk çaresizlik, içtiğim ilk elemdi.

Büyüdükçe duaların şifa olmayacağını, yaralarıma ilaç sürsem de diksem de acılarımın dikiş tutmayacağını anlamıştım. Yaralarımın dermanı yıllar olmuştu ya da ben kendimi öyle kandırmıştım. Zaman adındaki toprağı kürek kürek yaralarımın üzerine atmış, gömerek onlardan kaçmıştım. Asla kabuk bağlamamışlardı sadece kanamaları durmuştu.

Arada bana seslenircesine sızladıklarını hissederdim, onlara bakmamı isterlerdi. Sızıyı hissetsem de dönüp bakmazdım onlara hiçbir zaman çünkü bir kerecik baksam, yaralarımın iyileşmek yerine daha da ağırlaştığını görürdüm.

Varlıklarını yok sayarsam önüme bakabilirim sanıyordum.

Yanılmıştım.

Towa'nın karnına saplanmış mızrağı kendi kanına bulanmış, gözbebekleri çektiği acıdan küçücük kalmıştı. Mızrağın çevresine sardığı eliyle yarasına bastırarak kan çıkışını azaltmaya çalışıyordu. Çektiği acı yüzünden takatı kalmadığından pek fazla güç uygulayamıyordu. Bayık bakan gözleri bayılmak üzere olduğunun habercisiydi.

Öksürdüğü gibi dudakları kırmızı bir çizgiyle boyandı. Ağzının kenarından taşan kan, çenesinden kayarak mermer zemine damlamaya başladı.

"T-Towa?" *Hayır. Hayır. Hayır! Kapat gözlerini, gerçek değil. Gerçek olamaz.*

Geçmişin tozlu sayfaları zihnimde hızlıca çevriliyordu. Önce ıslak bir ses duyuldu. Sonra yapraklardaki kurumuş kan izleri sıçrayan sıvıyı emdi. Taze kan kırmızıydı, çok kırmızıydı. Solmuş yazılar uzun zamandır bekledikleri mürekkebi sonunda elde etmişlerdi.

Gözlerime hücum etti hüznün tanıdık yaşları.

Ayağım takılmasın diye elbisemin kenarından tutup eteğini yukarı kaldırdım. Arkamı hızlıca döndüğümden saçlarım kırbaç misali havaya savruldu. Salonun çıkış kapısına doğru koşturdum. Önüme çıkan her bedeni kenara iterek kendime yol açtım. Yaptığım kabalığı görgüsüzlük olarak nitelendirebilirlerdi zira yarısından çoğunun buraya açığımı aramak için geldiğini biliyordum. Sahte gülümsemelerinin, sahte tebriklerinin, hepsinin canı cehennemeydi!

Topuklularımdan çıkan telaşlı ses salondaki yegâne vaveylaydı.

Gelen misafirler gördükleri şeyin şokundan çıkamadıklarından, donduruluş heykellerden farksızlardı. Az evvelki çığlıklar durulmuştu. Topyekûn anlaşıp sessizlik yemini etmişlerdi sanki. Kimse kılını kıpırdatmıyor, yalnızca izliyorlardı.

Ilık yaşlar yanaklarımdan dökülüp boynuma akıyordu. İçimde biriken feryat çıktı çıkacaktı lâkin boğazımdaki yumru elvermiyordu. Kapının kollarını tutup kendime doğru çektim. Menteşelerinden yükselen tok ses savunmamı aşmaya çalışan kahrın yumruklarını çağrıştırıyordu.

Her vuruşta titriyordu kalbim. Her vuruşta çatırdıyordu gardım.

Koridoru aşıp merdivenlerden süratle inerken ne ara dışarı çıktım, o yolu nasıl buldum bilmiyordum. Sanki bacaklarım kontrolü elimden almış, benliğim seyirci koltuğuna oturmuştu. Düşünemiyordum, düşünürsem olduğum yere çöker hıçkıra hıçkıra ağlardım.

Yerde kanlar içinde yatan beden sonunda görüş alanıma girince durdum. Göğsüm körük gibi inip kalkıyor, bütün yolu dinlenmeden koştuğum için nefesim daralıyordu. Benden önce buraya nasıl ulaştıklarını bilmediğim ikili Towa'nın başında dikiliyordu.

Ragnar yanına diz çökerek işaret ve ortaparmağını Towa'nın şahdamarının üstüne koydu. Bunu görür görmez kendime geldim. Aceleyle yanlarına gidip dizlerimin üstüne bıraktım kendimi. Zemine biraz sert çarpmış olmalıydım ki dizkapaklarımdan hafif bir sızı geliyordu.

Niye gözleri kapalıydı? Beş dakika önce pencereden bakarken bilinci hâlâ yerindeydi. Yoksa... Dokunmak, yaşadığını teyit etmek istiyordum. Korkudan zangır zangır titreyen elimi yüzüne götürdüğümde bileğimden tutularak geri çekildim.

"Kanıyla temas etme. Mızrağıyla yaralanmış gibi görünüyor olsa da zehirlenip zehirlenmediğini henüz bilemeyiz. Endişelenme, durumu ciddi olsa da nefes alıyor."

Şükürler olsun. Nefes alıyorsa hâlâ umut var demekti.

Bir kez daha sevdiğim birini kaybetseydim toparlanamazdım.

Bir nebze sakinleştiğimi hissettiğimde, bakışlarımı Towa'nın kanlı bedeninden alıp bizden bir veya iki metre kadar uzakta duran Aron'a çevirdim. Bu tarafa bakmıyordu.

Kehribarları gecenin örtüsünü delip geçerek karanlığın öteki tarafını izliyordu sanki.

Nereye bakıyordu? Neye bakıyordu?

Ne olduğunu anlamak için ona doğru bir adım attığım gibi yüzümü yalayıp geçerek saçlarımı geriye doğru uçuran yel yüzünden tüylerim diken diken oldu. O da neyin nesiydi öyle? Sanki ileriye doğru attığım adımla bir eşiğin sınırını geçmiş ve o tarafa ait görünmez bir şey daha fazla yaklaşmamam için beni uyarmıştı.

Omurgamdan yukarı tırmanan ürpertiyle yutkundum.

Gözlerimi hemen yanımdaki tanrıya çevirdim. Bahçenin ışıklandırması Su Tanrısı'nın ifadesini aydınlatmaya yetmese de kehribarların karanlığa attığı keskin bakışları görebiliyordum.

Benim göremediğim o şeyi görüyordu. Onu izliyordu. Heybetli duruşuyla önümüzde dikilerek o şey her neyse onun bize yaklaşmasını engelliyordu.

Towa'yı yaralayan da o muydu?

Su Tanrısı'nın gözlerinin cehenneme ait bir ateşle parlamaya başladığını görerek nefesimi tuttum.

Şu anda bölgesine izinsiz girilmiş bir tanrının hiddetiyle çalkalanıyordu aurası.

Aron bakışlarını kilitlendiği yerden bir an olsun ayırmazken, Ragnar da başından beri bir şeylerin yolunda gitmediğini anladığından tetikte bekliyordu. İçinde olduğumuz tehlikenin boyutunu tam olarak kavrayamasam da Towa'ya biraz daha müdahale edilmezse durumunun kritikleşeceğini biliyordum ve ben bunu göze alamazdım.

Towa'nın durumu hakkında Aron'ı uyarmak için kolunu tuttuğum anda gözleri benim gözlerim olmuşçasına karanlıkta kıpırdayan gölgeyi fark ettim. Gördüğüm şeyle aklım çıkarken, gölge varlığından haberdar olduğumu anlayarak kaçmıştı.

İrkilerek bir adım geri çekildiğimde, Aron gözlerini karanlıktan çekip bana dikti.

O şey ne insandı ne de canavar. Daha önce hiç görmediğim türden bir varlıktı.

Gördüğüm şey iliklerime dek beni dehşete sürüklerken, "Ben... sadece Towa'yla bir an önce ilgilenilmesi gerektiğini söyleyecektim," diyebildim. Az önceki varlık hakkında tek kelime etmeye cesaret edemedim.

Aron o şeyi gördüğümü anlamıştı.

Bakışlarını Towa'ya çevirdi. Cehennemin aralanan kapıları gözlerinde tekrar kapandığında orada endişe yeşermişti. Demek ki o kadar da yitirmemişti duygularını.

Sadece duygularına kilit takmıştı. O kilit eskimiş ve pas tutmuştu. Yine de acısız açılmayacaktı.

Yanımdan geçip giderken, oluşturduğu esinti burnuma okyanus kokusunu doldurdu. Bu adam rüyamdaki kokuyu nabızlarında taşıyordu. Kokusunun zihnimdeki kaosu yatıştırdığını hissedince daha derin nefesler alıp verdim.

Ciğerlerim içine çektiği tuzlu kokudan dolayı yanıyordu. *Tıpkı göldeki o gece gibi.*

Su Tanrısı, Towa'nın başına diz çökerek Ragnar'a, "Mızrağı çıkar," emrini verdi. Ragnar bir baş sallamayla cevap verip dikkatli bir şekilde mızrağı çıkarırken, Towa kendinden geçmiş olmasına rağmen debelenerek inledi ancak uyanmadı. Ragnar mızrağı çıkardığında yaradan dışarıya kan boşaldığını görünce, dayanamayarak bakışlarımı kaçırdım. Bakamayacaktım.

Aron, avuç içini Towa'nın yarasına gelecek şekilde yukarıda tutarak gözlerini kapattı. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Etrafındaki hava uğuldamaya başladığı sırada avucunun içinde yoğun, mavi bir ışık belirince su sesi duydum. Işıktan çıkan sular Towa'nın yarasından içeri girerek anında yarayı iyileştirmeye çalıştılar lâkin bir şey onun iyileşmesini engelliyor gibiydi.

Kapanan yerler cızırdayarak yanıyormuşçasına tekrar açılıyordu.

Aron benim gibi kaşlarını çatmış, açılan yaraya bakarken, "Onu sıkı tut, Ragnar," dedi. Başka bir yöntem mi deneyecekti? Ragnar anında iki eliyle Towa'nın omuzlarına bastırdı. Aron da boşta kalan eliyle çırpınmasın diye bacaklarını tutuyordu.

Avucundaki mavi ışık yoğunlaştığı anda su yaraya saldırdı.

Bilinci yerinde olmasa da acıyı sonuna kadar hisseden Towa bağırıyor, inliyor ve ona işkence eden şeyden kurtulmak için çabalıyordu. Ne kadar zorlandığı boğazındaki damarların şişerek kabarmasından anlaşılıyordu. Ragnar bir yandan, Aron bir yandan bastırarak onu yerinde tutmaya çalışıyorlardı.

İzlemesi çok zordu.

Yarasının iyileşmek yerine kötüleştiğini görünce Aron'a baktım. Neden yarasını kurcalıyordu ki?

"Siktir, haklı çıktık." Ragnar'ın hangi konuda haklı çıktıklarını söylediğini anlamasam da söylediği şeyin Towa'nın yarasından çıkan dumanla bir alakası olmalıydı. Şaşkınlıkla elimi ağzıma kapattım. Bu da neydi böyle? Towa'nın yarası biri sanki üzerine asit dökmüşçesine kaynarken kesik yerden simsiyah, garip bir duman yükseliyordu.

Yarayı yakıp iyileşmesini engelleyen de demek ki buydu.

Başından beri yara değil de içindeki bu şey onu rahatsız ediyormuşçasına kara dumanın dışarı çıkmasıyla birlikte Towa'nın yüz hatları rahatlamış ve uykuya dalmıştı.

Bana bir açıklama yapması için Aron'a döndüğümde duraksadım. Dumanı izleyen gözleri büyük bir boşlukta sıkışıp kalmıştı sanki. Orada hissizleşiyordu. O hiçlik bir sır barındırıyordu fakat benim bu sırra ulaşmam mümkün değildi.

Nefret. Gözlerinde tanıdığım tek duygu buydu.

Su Tanrısı'nın kurum siyahı saçları diplerinden uçlarına doğru renk değiştirerek griye döndü. Şaşkınlıkla bu değişimi izlerken göğsüme tarifi imkânsız bir sıkıntı oturdu.

Bazen bir şeyi yok etmek için yok edeceğin şeye eşdeğer bir bedel ödemen gerekirdi.

Kara dumanı yok etmek için kullandığı güç ondan bir şey mi götürmüştü? Bunun için hangi bedeli ödemişti?

Towa'nın saldırıya uğraması, gördüğüm şu gölge ve Aron'ın yok ettiği kara duman... bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Hissedebiliyordum. Kaderin zarları rastgele atılmıştı.

Bu bir şeyin başlangıcı, bir şeyin sonuydu. O gece şafak söktü, güneş doğdu ama bize ne getireceği belirsiz gelecek esrarda kalmıştı.

Üç gün, üç gece. Towa'nın kendi mızrağıyla yaralanmasının üzerinden geçen zamandı.

Büyücü hekimlerin dediğine göre durumu hâlâ ciddiyetini koruyordu. Ne zaman uyanacağını söyleyemiyorlardı. Karnına saplanan mızrak iç organlarına hasar vermişti. Zarar gören organlar dikilip yarası temizlenmiş ve sarılmıştı. Karnına az da olsa kara duman karıştığı için hekimler bir şey yapamıyorlardı.

Vücudu bu zehri ancak savaşarak bünyesinden atabilirdi.

Aron içindeki dumanı çıkarmasaydı belki de şimdi Towa... Şükürler olsun ki böyle bir şeyin olabileceğinden şüphelenmişti.

Hayatını kurtarmakla kalmamış, benden birinin daha alınmasına izin vermemişti. En çok da bunun için minnettardım.

Yeni bir ağlama krizine daha gireceğimi anlayınca, dolan gözlerimi yukarı kaldırıp yaşları dağıtmak için kirpiklerimi hızlıca kırpıştırdım. Towa'ya bu kadar alıştığımı bilmiyordum.

Lutfen... lutfen bir an once iyileş.

Omzuma konan yumuşak elle Saya'ya baktım. O da çok üzgündü. Ağladığı kızarmış göz kenarlarından belliydi. Kendi üzüntüsünü benimle ilgilenip durmaktan doğru düzgün yaşayamamıştı.

"Hanımım akşam yemeğine yine dokunmamışsınız. Sabah sizi zorlayarak birkaç parça şey yedirdiğimle duruyorsunuz, açlıktan bayılmak mı niyetiniz? Bari şunları yiyin." Elindeki tepsiye isteksizce baktım. Günlerdir ne doğru dürüst bir şey yemiş ne de içmiştim. Ne yesem boğazıma diziliyordu işte niye anlamıyordu? İtiraz edeceğimi anladığı anda tek kaşını tehdit edercesine kaldırdı.

"Ya yersiniz ya da efendi Aron'la konuşmak mecburiyetinde kalırım. O vakit eminim ki iştahınız yerine gelecektir." Kaşlarımı çattım, *pis ispiyoncu.*

Tepsiyi kucağıma düşmeyecek şekilde bıraktı.

"Yiyin lütfen." Yemekler lezzetli gözükse de içimden birini bile yemek gelmiyordu. Ekmekten küçük bir dilim koparıp ağzıma attım ve yavaş yavaş çiğnemeye başladım. Saya yanıma oturdu. Uslu uslu yediğimi görünce çaktırmadan gülümsese de ben görmüştüm.

Resmen beni Aron'la tehdit etmeyi âdet edinmişlerdi.

Bir süre sadece benim yemeklerle cebelleşmemi izledi. Ardından sağına soluna bakıp etrafta kimse var mı diye kontrol etti. Kıvranıp durmasından bir şey sormak isteyip de soramadığını anlamıştım.

En sonunda kendini tutamadı. "Hanımım, Towa'nın yarasından karanlığa ait bir alamet çıktığı söylentisi sarayda dilden dile dolaşıyor. Siz de oradaydınız, söylentiler doğru mu?"

Yuttuğum ekmek resmen boğazımda kalmıştı. "Karanlık alamet de ne?"

Şaşırmış görünüyordu. "Bilmiyor musunuz?"

Başımı sağa sola sallayıp, "Hayır," dedim. Kafasında artık ne kuruyorsa bir anda ciddileşti. Towa'nın odasının önünde bekleyen nöbetçilere bir bakış attı. Konuşacağı şeyi onların duymasını istemiyordu belli ki.

Alçak sesle anlatmaya koyuldu.

"Olaylar yüzyıllar öncesine dayanıyor. Dört büyük tanrının diğer ufak tanrılardan öne çıkıp geniş toprakları hâkimiyet altına alabilmelerinin yegâne sebebi, soyları boyunca özel güçleri miras almalarındandı. Yani ilk tanrılar bir anda yükselmedi hanımım, her biri gücünü artırarak bu mevkiye geldi."

Dinlediklerimi mantıklı bularak, "Bu durum, zayıflarlarsa yerlerini yeni birileri doldurabilir demek," diyerek sözlerini tamamladım.

"Değinmek istediğim yer de tam olarak burası. İki yüz yıl önce tanrılar dört değil, beş kişilerdi hanımım."

Bal rengi hareleri anlattığı şeylerin büyük bir sır içerdiğini bildirerek kaygıyla titriyordu.

"Şimdi bile dört büyük tanrının dördü de erkek. Bu gelenek yüzyıllardır babadan oğula geçerek devam etti, ta ki o talihsiz güne dek. Aşağı yukarı üç yüz yıl evvel beşinci büyük tanrı olan Karanlık Tanrısı'nın karısı erkek değil, kız bebek dünyaya getirdi. Ortalık karıştı tabii. Taht vârisinin kadın oluşu daha önce ne duyulmuş ne de işitilmişti. Senelerce ikinci çocuğun haberi ve erkek oluşu beklendi lâkin Karanlık Tanrısı'nın karısı da diğer gelinleri de başka bir çocuğa hamile kalamadı. Diğer tanrılar bu durumun felaket getireceğini düşünerek karşı çıksalar da Karanlık Tanrısı vârisinin kızı olmasında herhangi bir sakınca görmedi. Kızını destekleyerek güçlü bir tanrıça olması için çok uğraştı, başarılı oldu da ama..."

"Ama?"

"Tahta geçtiği ilk zamanlarda adaletinden ödün vermeyen tanrıça, bir süre sonra gaddarlığıyla ünlendi. Kimileri tahta çıkmasın diye her türlü yolu deneyen tanrılardan intikam almak istediğini söyledi, kimileriyse aklını oynattığını. Karanlıktan yarattığı canavarları halkının üstüne saldı. Yardımcıları sürekli diğer diyarları kışkırtarak kargaşa çıkarıyordu. Ülkenin eski huzurundan eser kalmamıştı. Beş bölge birbirine girdi. Sorunun kaynağı tanrıça olduğundan diğer dört bölge birleşerek Karanlık Saray'a saldırdılar ve tanrıçayı durdurdular."

"Bunu nasıl yaptılar?"

"Onu yerin altına hapsettiklerine dair bir dedikodu olsa da kesinliğine onay veremem. Olaylar çok eskiye dayandığından tanrıçayla ilgili bir sürü yalan yanlış hikâye anlatılıyor. Nihayetinde tanrıça gittikten sonra karanlığın sakinleri dağıldı, her şey normal seyrine döndü. Denilene göre tanrıça hapsedilmeden önce geri döneceğine ve intikamını alacağına dair yemin edip lanetler savurmuş. Aradan iki yüz yıl geçti ve şimdi herkes karanlığın yeniden güç kazandığı hakkında atıp tutuyor, halk tedirgin."

Anlattıklarını dinlerken kaşığımla tabaktaki yemekle oynuyordum. Gözümün önüne gelen görüntüler başa sarıp duruyordu. Towa'nın yarasından çıkan duman, Aron'ın ormana diktiği bakışları, göz yanılması olduğunu umut ettiğim karanlıktaki gölge. Saya'nın söylediklerileriyle gördüklerimi birleştirince olaylar örtüşüyordu. O akşam salondaki yüzlerce kişi pencereden bizi izlemişti. Aron'ın tepkilerini ve yaradan çıkan dumanı görmüş olmalıydılar.

Söylentilerin de onlarla başlayıp sel gibi ülkeye yayıldığı barizdi. Şölendeki tanrılar da yaşananlara karşı sessiz kalmıştı.

Saya üstelemek yerine bana uyarak soru sormamayı seçti. Yemeğe eziyet etmeyi bırakıp bir kaşık daha aldım. Tadı şimdi daha da yavandı.

"Hanımım bir şey daha var."

Kaşığı tepsiye bırakarak anlatması için ona baktım. Zaten yemek istemiyordum, duyduklarımla iyice iştahım kaçmıştı.

"Hanımım bunu size söylemek ne kadar doğru bilmiyorum."

"Çıkar ağzındaki baklayı, Saya."

Saya gözlerini benden kaçırdı. "O zaman affınıza sığınarak söylüyorum hanımım. Karanlık Tanrıçası'nın, Efendi Aron'ın babasıyla bir ilişkisi olduğuna dair söylentiler de var."

"Banyo hazır hanımım. Sizin için bahçeden taze çiçek yaprakları toplatıp suya ekledim. Yaydığı kokular zihninizi yatıştırıp vücudunuzu gevşetecektir."

Saya yanında getirdiği kızlarla birlikte etrafımda pervane oluyor, bir an olsun durup dinlenmiyorlardı. Alt tarafı yıkanmak ve üzerimdeki stresi atmak istemiştim. Ölmeden önce son isteğim buymuşçasına durumu abartmış, ortalığı birbirine katmışlardı. Hizmetçi kızların ellerinde banyo malzemeleriyle oradan oraya koşuşturmasını izlerken bıkkınlıkla iç çektim.

Tanrı gelini olmanın tuhaf yanları da vardı.

Sarayda her odanın özel banyosu vardı. Bizse Saya'nın ısrarı üzerine ortak olana gidiyorduk. Ortak dediysem de öyle her önüne gelenin girebileceği bir yer değildi. Burası yalnızca Su Tanrısı ve gelinine özeldi.

Saya'nın yönlendirmesiyle geldiğimiz banyoya inanamayarak baktım. Yapacağımız tek şey temizlenip çıkmaktı. Tanrı aşkına, biri bana en fazla bir saat geçireceğimiz yer için neden bu kadar alan ayrıldığının makul bir açıklamasını yapabilir miydi? Burası neredeyse odamın büyüklüğündeydi. Dudağımın kenarını ısırdım. Acaba fakir bir köyden geldiğim için mi bunlar bana fazla geliyordu?

İçeride gözlerimi gezdirdim. Odanın bir duvarı dolaplarla doldurulmuştu. Kimisi kapaklı, kimisi raflıydı. İçlerine sabunlar, yağlar, havlular ve ne olduğunu bilmediğim çeşit çeşit malzemeler sıralanmıştı.

Dört köşeye büyükten küçüğe doğru kalın mumlar yerleştirilmişti. Odayı loş bir şekilde aydınlatıyorlardı. Yere gömülü kocaman bir küvet vardı. İçine doldurdukları sıcak suyun buharı odayı ısıtmıştı. Suda rengarenk çiçek yaprakları yüzüyordu. Yuvarlak küvetin kenarlarına bodur, kalın mumlar koyulmuş ve fitilleri yakılmıştı. Mumların yanında orta büyüklükte bir sepet vardı. Sepetin içinde de lif, şeffaf şişeler ve banyo sabunu bulunuyordu.

Takıldığım tek yer pencerelerdi. Duvar boyunca uzanan pencerelerin perdeleri her nedense örtülmemişti. Banyo yaparken izlenilmekten zevk alacağımı hiç sanmıyordum.

"Saya perdeler açık mı kalacak?"

"Endişelenmeyin hanımım. Burası özel bir alan olduğu için nöbetçilerin bu kısımdaki araziye girmeleri yasak. Hem ikinci katta olduğumuzdan içeriyi görmeleri zor. Rahatça keyfinize bakın." Kısacası soyunmaktan çekinmeyin

diyordu. Ufak bir rahatsızlık hissetmeye devam ediyordum ama Saya'ya güvenebileceğimi biliyordum.

Her şeyin hazır olduğuna kanaat getirince, "Hadi başlayalım," dedi. Bizimle gelen üç kız kollarını sıvayarak bana doğru gelmeye başlayınca kaşlarımı çattım. Ne yapıyordu bunlar?

"Artık gidebilirsiniz, gerisini ben hallederim." Ne demiştim de birbirlerine şaşkın bakışlar atıyorlardı?

"Yardımımız olmadan mı yıkanacaksınız yani?" Kaşlarım daha çok çatıldı. Buraya geldiğimden beri bana kaş çattırıp duruyorlardı.

"Evet?"

"Ama nasıl olur?"

Saya boğazını temizleyerek kızlarla aramda geçen anlamsız çelişkiye son verdi. "Hanımım banyodaki çoğu şeyin ne olduğunu bilmediğiniz gibi ihtiyacınız olan malzemeleri de aramak mecburiyetinde kalacaksınız. En azından benimle birlikte bir kişinin daha kalmasına müsaade edin. Temizliğiniz bittiğinde dinlenmeniz için sizi yalnız bırakacağız."

Anlaşılan banyoda hizmetçilerin hanımlarına yardım etmeleri âdetti. Saya kızlara belli etmeden benim bihaberliğimi örtmeye çalışıyordu. Yanlarında çıplak kalmak istemiyordum. En azından benim kurallarıma alışana dek onlara uyacaktım.

"Saya, suyu köpürtür müsün lütfen?" Saya anında işe koyularak sepetten aldığı şeffaf şişelerden pembe olanının tıpasını açıp suya döktü. Ardından elini daldırarak suyu iyice köpürttü.

"Emma hariç diğerleri işinizin başına dönün. Emma sen de havluları getir." Saya da Emma'yla birlikte dolapların yanına gidince, hızlıca üstümdekilerden kurtulup suyun içine girdim. Köpükleri avuçlarımla üstüme çekerek çıplaklığımı kapattım. Sadece omuzlarım ve göğüslerimin küçük bir kısmı açıkta kalmıştı.

Emma katlanmış havluyu yanıma bıraktıktan sonra yerdeki giysilerimi alarak dışarı çıktı. Saya elindeki bakraçla arkama gelip diz çöktü. Saçlarımı geriye doğru alarak bir güzel ıslattı. Kokusu burnuma dolan sabunla saçlarımı köpürtüp yıkadı. Yumuşak dokunuşlarına suyun sıcaklığı karışınca iyice mayışmıştım.

"Saya-"

"Biliyorum, bir dahaki sefere banyoda yalnız olacağınızdan emin olacağım." Bu kızın daha ben söylemeden ne diyeceğimi anlamasına bayılıyordum.

"Evet, öyle yap lütfen."

"Hanımım banyodan sonra masaja ne dersiniz?" Otuz iki diş gülümseyerek, "Harika olur derim," deyince içeriye kıkırdamalarımız yayıldı.

Saya saçlarımı üç kere köpürtüp duruladıktan sonra zar zor elinden aldığım lifle vücudumu temizledim. Ben durulanırken, Saya da masaj için ihtiyacı olan

şeyleri temin etmeye gitti. Bu sırada kendimle bir süre de olsa baş başa kalarak sessizlikle hoş bir vakit geçirdim.

Masajı burada yapacaktı. Biraz ileride duran tek kişilik yatak aslında bu amaç için banyoya eklenmişti. Küvetten dikkatlice kalktım. Havluyu alıp bir güzel kurulandıktan sonra üstüme sardım. Yanıma fazladan kuru bir havlu daha alıp yatağın yanına gittim. Üzerimdekini çıkarıp kenara attıktan sonra yüzüstü şekilde uzandım. Ardından kısa olan havluyu kalçamı kapatacak şekilde üzerime serdim. Saçlarımı sırtımdan çekip kollarımı katlayarak başımın altına yastık niyetine koydum ve Saya gelene dek dinlenmeye koyuldum.

Beş dakika oldu ya da olmadı bana doğru yaklaşan ayak seslerini işittim. Kapının sesini duymamış olmalıydım. Saya'nın tek başına geldiğini bilsem de çekinmeden edemedim, yarı çıplaktım. Saya'nın da benim gibi kadın olması utanmama engel değildi tabii ki. Kaldığımız yerden sohbet ederek çıplaklığımı unutmaya çalıştım.

"Tanıştığınız hanedan kadınlarının sizden nasıl bir hizmet beklediğini tahmin edebiliyorum. Bir çöpü alıp atamayacak kadar kibirliler. Benim de onlar gibi olmamı isteme lütfen. Bu tür şeyler beni rahatsız ediyor."

Söylediklerimden sonra herhangi bir yanıt alamadığım için meraklandım. Niye bir şey söylememişti ki? Belimin başlangıç çizgisinde hissettiğim serin parmaklarla kasıldım. Ne olduğunu idrak edemezken, parmaklar şaşkınlığımdan yararlanıp sırtım boyunca kayarak yukarı çıktı. Beynim durmuştu.

"Bu ilgiden şikâyetçisin yani?" Parmak uçları rahat durmayıp okşarcasına tenimde geziniyordu. Duyduğum ses zihnimde deprem etkisi yaratınca silkelenerek kendime geldim. Uzandığım yerden hızla kalkmaya yeltenince, sesin sahibi omzuma bastırarak bu isteğimi baltaladı.

"Kalkmanı tavsiye etmem, istemediğin şeyler görebilirim sonuçta."

Kıpkırmızı kesildim, aptallığımdan yanaklarım alev almıştı. Hangi akla hizmet yerimden fırlamayı düşünmüştüm ki? Çıplaktım, çıplak!

"Her kadının banyosuna böyle izinsizce dalıyor musunuz? Su Tanrısı'na yakışık almayacak bir tutum sergiliyorsunuz." Sinirlenmiştim. Nasıl olur da izinsiz içeri girerdi?

İthamım karşısında alaycı bir tavır takındı. "Her kadının mı?" Başımı tam olarak kaldıramadığım için yatağın kenarına gelerek görüş alanıma girdi. *Şu parmaklarını sırtımdan çeksene be adam!* Kehribarları kızaran yanaklarımda bir süre dolaştıktan sonra iyice yüzüme yaklaştı. Anında başımı diğer tarafa çevirdim. *Gıcık!* Halimden resmen zevk alarak sıkıştırıyordu beni.

Bu sefer de eğilerek kulağıma fısıldadı. "Karımın banyosuna girmeme kim laf edebilir?" Ilık nefesi kulağıma vurdukça yatağın kenarlarını sıkıyordum. Kahretsin ki haklıydı. Karısı olduğum için kimse yaptığı şeye kötü gözle bakmazdı.

Yerin yedi kat dibine girmek istiyordum. *Tamam, sakinleş Maria. Seninle oynamasına göz yumamazsın!*

Başımı tekrar çevirip direkt yüzüne baktım. Bir an gözlerim saçlarına kayacak gibi olsa da leylaklarımı kehribarlarında tutmaya özen gösterdim. Zaten bakmasam da görüyordum. Saçları normal rengini geri kazanmıştı, demek ki geçici bir durumdu.

"Gözlerinle beni yemeyi bırakıp şuradaki havluyu uzatır mısın?" Hırçınlığım hoşuna gitmişçesine dudağının sol tarafı yukarı doğru kıvrıldı. Dediğimi yapmayacağını düşünmüştüm. O ise beni yanıltmış, havluyu alıp açarak tutmaya başlamıştı. Bir ona, bir de açtığı havluya baktım.

"Merak etme, ısırmam." Kasıtlı olarak beni kışkırtıyordu. Başını yana çevirdiğinde yavaşça yerimden kalktım. Bakıp bakmadığını tabii ki de kontrol ediyordum. Gözü kayarsa nasıl da kıyameti kopardığımı görürdü. Havluyu aldığım gibi üstüme sarmayı planladığımdan ona sırtımı dönmüştüm. Havluyu elinden almak için hamle yapacakken, beni şaşırtıp omuzlarımdan tuttuğu gibi bedenimi kendine çevirdi.

Gözlerini gözlerimden ayırmıyor olsa bile şu anda önünde çırılçıplak olduğum gerçeği değişmiyordu. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu.

Acele etmeden havluyu elleriyle bedenime sarıp sonra da ucunu sıkıştırdı.

"Ben buradayım diye utanacağın mı tuttu? Başka türlü bütün pencereler açıkken niye soyunasın ki?"

Kaşlarımı çattım. Ne ima ediyordu? "Saya buranın özel alana girdiğini söyledi, sorun olmazmış." Söylediklerimden hoşlanmadığı benim gibi kaşlarını çatmasından belliydi.

"Bundan ne sen ne de o emin olabilir. Kimin ne zaman, nerede, nasıl, ne yapacağı belli olmaz. Soyunacağın zaman perdelerin kapalı olsun." Sesi sonlara doğru sertleştiğinde şaşırdığımı itiraf etmeliydim. *Niye kalbim karıncalanıyordu?* Garip bir histi. Biraz gıdıklıyor olsa da ondan nefret etmemiştim.

Beni sahipleniyor muydu o?

Başından beri pencereler açık diye mi üstüme gelip durmuştu? Ben de pencerelerin açık kalmasından rahatsızdım fakat Saya sorun yok dediği için görmezden gelmiştim. Bu konuda onunla zıtlaşacağımı sanıyordu, zıtlaşırdım da. Kalbimde devam eden karıncalanma yüzünden olsa gerek dediklerine karşı çıkmak yerine usluca başımı sallayarak hareketlerimle bundan sonra dikkat edeceğimin sözünü vermiştim.

Şaşırsa da başka tek laf etmemişti lâkin görebiliyordum. İlk gördüğüm zamanki bakışlarına kıyasla kehribarlarındaki tuğlaların sayısı eksilmişti.

Sözsüz bir anlaşmaya vardığımız gibi ikimiz de sessizleştik. Birbirimizi tanımadığımız için konuşacak bir şey de bulamıyorduk haliyle. Benim karşısında havluyla duruyor olmam da ayrı bir meseleydi.

Gidecek gibi de durmuyordu. *Saya yalvarırım bir an önce gel!*

Doğru! Bu kata çıktıysa gelirken Towa'nın odasına uğramış olmalıydı.

"Towa'nın durumu nasıl?"

Bir şey demeden yüzüme baktı.

"Hekimler ne kadar sorarsam sorayım hep aynı cevabı veriyorlar. Seninle Towa'nın durumu hakkında ayrıntılı bir şekilde konuşmuşlardır kesin. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Sürekli alazlandığı için alev alev yanan kehribarlar birden üzerine çığ düşmüşçesine soğuyunca afalladım. Yanlış bir şey mi söylemiştim?

"İyi olacak." Başından savarcasına verdiği cevapla kaşlarım çatıldı. Derdi neydi bu adamın? Bir sıcak, bir soğuktu. Dengesizliğiyle benim de kafamı karıştırıyordu.

Gerçi iyi olacak diyorsa Towa yakında gözlerini açacaktır diye düşünüyordum. "Rahatladım."

"Sadece iki haftadır tanıdığın bir adam yüzünden mi günlerdir doğru düzgün yemeyip, içmeyip, uyumuyorsun?" Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Bütün bunları nereden biliyordu? Saya mı söylemişti, yoksa başkasına mı takip ettiriyordu? Daha da önemlisi beni sorgularken kelimelerinin buram buram öfke kokuyor olmasıydı.

Kızgındı ama neye?

"Kaldera'ya geldiğimde bir başıma kalmıştım. Nereye gitmem gerektiğini bilmiyordum, nerede olduğumu bilmiyordum bu yüzden korkmuştum da. Towa beni yanına aldı, koruyup kolladı... senden bile. Artık kalbimde bir yeri var."

Kaşlarını çattı. "Kalbinde?"

"Evet. O benim için bir abi, aile oldu."

Bakışlarını boşluğa dikerek, "Aile," diye mırıldandı. Sanki bu kelimenin anlamından bihabermiş de anımsamak için tekrarlamıştı.

Veda bile etmeden kapıya doğru gitti. Bedeni suya dönüşerek kapıdan geçti. Demek ki bu yüzden geldiğinde kapı sesi falan duymamıştım. İçeri girebilmek için güçlerini kullanmıştı.

Arkasından uzun uzun baktım.

"Yandım!" Odanın içinde kükreyen sesin sahibi uyandığı günden beri hasta yatağından kalkmamış, çocuk gibi her şeyi isteyip sonra da mırın kırın ederek insanları bezdirmişti. Burama kadar gelmişti!

"Towa eğer biraz daha Saya'ya iş çıkarıp o çorbayı içmezsen, kafandan aşağıya dökerim. İnan ki yaparım!" Çığırından çıkmış bir şekilde bağırınca anında havası söndü. İstekleri de şımarık tavırları da bir bitmemişti. Yapacağını yapmış, sonunda beni delirtmişti.

Saya gülerek kaşığı uzattığında Towa uslu uslu çorbasını içti. O sırada kapı açılarak içeriye Ragnar'la birlikte Aron girdi.

"Çüş! Çüş! Dingo'nun ahırına mı giriyorsunuz kardeşim? Nerede sizin kapı çalma âdetiniz? Ya çıplak olsaydım?" Son söyledikleri aklıma masaj yaptırmak isterken başıma gelenleri hatırlatınca bakışlarımı Aron'dan kaçırdım. Neyse ki o esnada bana bakmıyordu.

Ragnar, Towa'nın saçmalıklarını dinlerken dik dik ona baktı. Gri gözlerini birinin üstüne dikince kurt bakışlarını andırıyordu. Zaten kurtlar gibi yabaniydi de.

"Ben sana demedim mi bu salağa bir şey olmaz diye? Karnından deşilmesine rağmen çenesinden bir şey kaybetmemiş."

Towa gözlerini devirdi.

Ragnar bu sefer de Saya'nın elindeki çorba tabağına kaşlarını çatarak bakarken, "Elin yok mu senin pezevenk? Ne diye kızı uğraştırıyorsun?" diyerek laf soktu. Towa hazırcevap biri olduğundan bu lafın altında kalmadı tabii.

"Sana ne kardeşim? Belki benim elim ayağım tutmuyor, belki iyilik meleğim bana elleriyle çorba içirmek istedi?"

"Siktirme bana elini ayağını." Ragnar üstüne yürüyecek gibi olduğunda Towa yastığını arkasından alarak önüne siper etti. Sıradan bir yastığın onu Ragnar'dan koruyacağını mı sanıyordu? Saya kaşığı çorba kâsesinin içine koyarak bakışlarını önüne indirdi. Towa'nın yanında ne kadar rahatsa Ragnar'dan bir o kadar çekiniyordu.

Ragnar burnundan solusa da hasta bir adamı dövecek değildi.

"Bunun tıkınmasına sonra devam edersiniz, bizim konuşmamız gereken mevzular var." Kibarca bizi odadan kovduğu için Saya ile birlikte dışarı çıktık.

Kapıyı örtmeden önce Aron'ın Towa'ya, "Nasıl oldu?" diye sorduğunu duyunca duraksadım. Onları dinlediğimi anlamasınlar diye kapıyı sonuna kadar çekmiş gibi göstersem de minicik bir aralık bırakmıştım.

O akşam olanları soruyordu.

"Bilmiyorum, devriye geziyordum. Birden yanımdan garip bir rüzgâr gelip geçti. Daha tepki veremeden karnımda bir acı hissettim, sonrası da malum zaten."

Aynı şey benim de başıma gelmişti. Muhtemelen aralarında en zayıf kişi ben olduğumdan saldırmaya kalkışmış fakat yanımda Aron olduğu için yaklaşmaya cesaret edememişti.

Beni korumuştu.

Towa kaşlarını derin bir şekilde çatmış, yumruğunu sıkıyordu. Onu yaralayan varlığı yakalayamadığı için sinirliydi. Normalde eğlenceli, vurdumduymaz bir adam olsa da kızdığında nevri dönenlerdendi.

"Yaranda karanlığın izini bırakmıştı." Dedikodular doğruydu demek ki.

"Mızrağımı benden başka kimse kontrol edemez ancak söz konusu karanlık bir güçse bunu yapabilir. İzi de göz önüne alırsak o varlığı kimin üzerime saldığına dair geriye pek soru işareti kalmıyor."

Karanlığın sakinleri güç dengesini yeniden kurmak için saklandıkları yerlerden gün yüzüne çıkmaya başlamışlardı.

Peki bu dengeyi baştan kurmayı nasıl başaracaklardı?

Cevap basitti; *yeni bir savaşla.*

BENDEN BEBEĞİMİ ALDILAR

Ay benim güneşimdir.
Gece benim günümdür.

Karanlık benim hayatımdır.

Ve sen güzel bebeğim, benim hayalimsin.

Biri şarkı mı söylüyordu? Kalbimi huzursuz eden hisle kirpiklerimi araladım. Başlarda bulanık gören gözlerim, kirpiklerimi birkaç kez kırpmamla birlikte yavaşça netleşti. Sırtüstü yattığımdan ilk gördüğüm şey okyanusa ait kabarmalarla süslenmiş tavan oldu. İçerisi hâlâ karanlık olduğu için gecenin köründe uyandığımı anlamıştım. Hafifçe kaşlarımı çatarak beni neyin uyandırdığını düşündüğüm sırada saç diplerimdeki nemi hissettim.

Terlemiştim. Kâbus görmüş olmalıydım. Bu şekilde uyandığım her seferde bir şeyler gördüğümü ama hatırlamadığımı bilirdim.

Kim bilir yine ne görmüş de kan ter içinde kalmıştım?

Yutkundum, boğazım kurumuştu. Yatakta iki saniye daha tavanla bakıştıktan sonra doğruldum. Perdeleri uyurken kapatmayı unutmuş olmalıydım. Gözlerimi gökyüzünde asılı duran ayın güzel çehresinde dolaştırdım. Açık kalan pencerelerden içeri giren ay ışığı, odanın içindeki kasveti yumuşatıyordu. Gece lambalarından da mumlardan da hoşlanmıyordum.

Bana ateşi hatırlatan her şeyden nefret ediyordum.

Boğazımdaki batmadan bir an önce kurtulmak için komodinin üstüne konulmuş sürahiye uzandım. Hemen yanına bırakılmış cam bardağı da alarak sürahideki suyu içine boşalttım. Bardağı dudaklarıma götürüp serin suyu yudumlarken, rahatladığımı hissetsem de içime çöreklenmiş sıkıntı bir türlü kaybolmuyordu.

"Hayır!"

Duyduğum çığlıkla birlikte yerimden sıçrarken, elimden kayan boş bardak yere düşüp parçalara ayrıldı. Yataktan fırladığım gibi kapıya doğru koştum. Odamın kapısını telaşla açarak kendimi koridora attım.

Her zaman kapımın önünde bekleyen muhafızları görememek iyice endişelenmeme neden oldu. Ne oluyordu? İşittiğim o çığlık kesinlikle bir kadına aitti.

Aklıma muhafızların benden önce davranarak sesin sahibini aramaya gitmiş olabilecekleri ihtimali gelince biraz da olsa sakinleştim.

Başımı ilk önce sağdaki ardından soldaki koridora çevirdim.

Duvarlara belli aralıklarla monte edilmiş lotus çiçeği şeklindeki lambalar yandığı halde iki koridorun da üç metreden ilerisini göremediğimi fark ettim. Karanlık ürperticiydi. Sesin hangi taraftan geldiğini bilemediğim için kumar oynayarak sağdaki koridora yöneldim. Az evvelki çığlık yerini derin bir sessizliğe bırakmıştı. Korkarak ilerlemeye devam etsem de nereye gitmem gerektiğinden bile emin değildim.

"Onu da benden aldılar!" Duraksadım.

Kim olduğunu bile bilmediğim kadının hıçkırıkları koridorda yankılanırken, sayıkladığını duyabiliyor ama ne dediğini anlamıyordum. Öyle bir ağlıyordu ki feryatları yüreğimi burkmuştu.

Bu kadına ne yapmışlardı da böylesine perişan hale getirmişlerdi?

Bir an önce kadını bulup teselli etmek, yapabilirsem ona yardımcı olmak istiyordum.

Tereddüt etmeyi bir kenara bırakarak adımlarımı hızlandırdım. Ben koridorda ilerledikçe ağlama sesleri de aynı oranda artıyordu sanki. Nerede olabilirdi? Birkaç adım daha attıktan sonra gözüme çarpan kapının biriyle durdum. Daha dikkatli bakınca gördüğüm kapının yarı açık olduğunu fark ederek o tarafa doğru yürüdüm.

Ağlama sesleri de buradan geliyordu fakat niyeyse hiç ışık yoktu. Karanlıkta mı oturuyordu yani? Kapıya elimi uzatırken nefes alış verişlerim sıklaşmış, kalbim kulaklarımda atmaya başlamıştı.

Sanki burada olmam yanlıştı. *Burada olmamalıydım.* Bu şekilde düşünmeme sebep olan şey korkum olmalıydı.

Ne olursa olsun yardımıma muhtaç bir kadın söz konusuyken olanları görmezden gelemezdim. Korkumun üstüne giderek kapıyı elimle itip içeriye girdim.

Karşılaştığım manzarayla birlikte buz keserek yerime çakılıp kaldım.

İçeride eskimiş bir yataktan başka eşya yoktu. Duvarlar tamamen siyaha boyanmış, pencerelere demir parmaklıklar takılmıştı. Demir parmaklıklar birbirine o kadar yakındı ki eminim içeriye güneş ışığı bile zar zor giriyordu.

Lotus şeklindeki lambalar gitmiş, yerine duvarlara şamdan mumluklar çivilenmişti. Şamdanlara yerleştirilen kan kırmızısı mumlar sayesinde odanın bir kısmı loş bir şekilde aydınlansa da içeride hâlâ baskın bir karanlık vardı. Sanki ateş odadaki karanlık karşısında zayıftı.

Ne kadar bakarsam bakayım burası bir odadan çok hapishaneyi andırıyordu.

Odanın tam ortasında ise bir kadın oturuyordu. Kadının omuzlarından aşağıya simsiyah saçları dökülüyordu. Uzun ve kalın telli saçları o kadar koyu

bir siyahtı ki sanki odanın içindeki karanlık ondan besleniyordu. İnce askılı, yine siyah bir gecelik giyiyordu. Kadın bana arkası dönük bir şekilde otururken, önünde salladığı beşikle birlikte hareket ederek bir ileri bir geriye gidiyordu ve ağlıyordu. Hem de omuzları sarsıla sarsıla.

Ay benim güneşimdir.

Gece benim günümdür.

Karanlık benim hayatımdır.

Ve sen güzel bebeğim, benim hayalimsin.

Şarkı.

Hayır, bu bir ninniydi.

Kadın hıçkırıklarının arasında beşiği sallayarak ninni söylemeye devam ederken, yataktan aşağıya sarkmış kanlı çarşafa aklımdan geçen korkunç ihtimalle baktım. Yataktan sürünerek çıkmış ve beşiğin yanına gitmişti, bu yüzden parkelere de kan bulaşmıştı. Giydiği geceliğin rengi yüzünden ilk bakışta fark edememiştim ancak şimdi daha dikkatli bakınca kanın kaynağının nereden geldiğini anlamıştım.

Kadının bacaklarının arasından geliyordu. Şok olarak elimi ağzıma kapattım.

Burada ne olmuştu böyle?

Göreceklerimi kaldırıp kaldıramayacağımdan emin olamasam da bacaklarım söz dinlemedi. Yaklaşarak salladığı beşiğin içine baktım ve kanım çekildi.

Beşik boştu. Deminden beri boş beşiği sallayıp ninni söylüyordu.

Benim beşiğin boş olduğunu görmemle birlikte kadın ninni söylemeyi kesmiş ve beşiği sallamayı bırakmıştı.

"Her şeyimi aldılar elimden. Her şeyimi..." Bebeğine ninni söylerken çıkan şefkat ve sevgi dolu sesinin yerini derin bir nefret ve öfke almıştı. Kadın aklını kaçırmışçasına sayıklıyordu.

Gözlerim doldu. Bunu ona kim yapmıştı?

Ağlamamak için altdudağımı ısırdım. Çok kötü... burada çok kötü şeyler yaşanmıştı. Doğurur doğurmaz mı bunu yapmışlardı? Çarşaflardaki kan tazeydi. İyi de niye? Hangi hakla? Burada ne yaşanmış olursa olsun olanlar karşısında sağlam durup haksızlığa uğrayan bu kadına yardım etmem lazımdı. Suçluyu bulacak ve cezalandırılması için her şeyi yapacaktım.

Kadının yanına giderek, "Sana bunu kim yaptı?" diye sorduğumda bir saniye için ağlamayı bıraktı. Ardından ne dediğimi duymamışçasına kendi kendine konuşmaya devam etti.

"Aldılar. Benden her şeyimi aldılar." Aynı sözleri tekrar edip duruyordu.

Böyle olmayacağını anlayınca elimi omzuna koyup, "Benimle gel. Sana yardım edebilirim," dediğimde aniden bileğimi kavrayarak beni kendisine doğru çekti. Kullandığı güç yüzünden dizlerimin üstüne düştüm. Başımı kaldırıp bakınca hemen önümde gördüğüm yüzle çığlık attım. Korkuyla tuttuğu bileğimi

çekmeye çalışsam da parmakları etime öyle bir gömülmüştü ki kavrayışından kurtulamıyordum.

"Bedeli ödenmeli!"

Yüzü!

Aman Tanrım, kadının gözleri aklarına dek siyahtı. O siyahlıkta gözbebekleri bile belli olmuyordu, sanki ona bakarken sonsuz bir karanlığın içine bakıyordum. Göz kenarlarındaki damarlar şişmiş ve içleri hareket eden katran karası bir sıvıyla dolmuştu. Aynı damarlar boynundan çenesine doğru da çıkıyordu.

Kan ağlıyordu. Gözlerinden akan kanlı damlalar çenesinde birleşerek elimin üstüne düşüyordu.

Zihnim bana panikle fısıldadı, *o insan değil!*

Yardım istemek için bağırmaya çalışıyor ancak çığlık atmaktan başka bir şey yapamıyordum, dilim tutulmuştu.

"Benim hiç suçum yoktu! Hepsini onlar yaptı! Benden her şeyi mi aldılar!"

Kadının ona yapılanları anlattıkça yanaklarından süzülen kanlı yaşlar hızlanıyor, siyah damarlar kollara ayrılarak iyice yüzüne yayılıyordu. Odada büyüyen karanlık yüzünden şamdanlarda yanan mumların alevleri titriyor, bu güce direnemediklerinden sönecek gibi oluyorlardı. *Hayır, hayır, hayır! Sakın sönmeyin. Beni karanlıkta bu kadınla baş başa bırakmayın!*

Hemen dibimde bana bakarak, kaçmak için yaptığım anlamsız çabamı izliyordu. Kalbim korkudan küt küt atıyordu, sanırım bayılacaktım.

Gözlerimi sıkıca kapattım. *Lütfen... lütfen biri bana yardım etsin.*

Aron!

Gök gürültüsü gibi aklımda beliren ismin hemen ardından zihnime bir yıldırım inince hızla gözlerimi açtım.

Çağırdığım kişi o muydu?

Neden? Neden Towa değildi? Caster dahi olabilirdi. Su Tanrısı'ndan başka herkes yardımıma koşardı ama o...

Onun adı yasaktı bana. Beynime de kalbime de ruhuma da yasaklamış olmalıydım.

Adını anmayı dahi yediremiyor olsam da şu anda başımdaki belayı def etmem lazımdı. Düşüncelerimi Su Tanrısı'ndan çekip kadına odakladım. Bir ihtimal konuşarak zayıflığını bulup elinden kaçabilirdim.

Korka korka kan ağlayan sonsuz karanlığın içine baktım, gözlerine.

"Senden neyi aldılar?" Ona beklediği soruyu sormuş olmalıydım ki bileğimi tutan eliyle beni iyice kendine doğru çekip, dudaklarını kulağıma yaklaştırarak titrekçe fısıldadı.

"Benden bebeğimi çaldılar."

Yatağımdan çırpınarak uyandığım gibi hızla doğrularak elimi göğsümün ortasına bastırdım. Saatlerdir nefes almıyor gibiydim. Boğuluyormuşçasına sesler çıkarıyor, ciğerlerimi havayla doldurup gürültüyle geri veriyordum. Yanaklarımdan birbiri ardına dökülen yaşların yorganımda koyu lekeler bıraktığını görünce elimi göğsümden çekip yanağıma götürdüm.

Parmaklarıma bulaşan ıslaklığa anlamsızca baktım, ardından komodinin üstünde duran sürahi ve boş bardağa gözlerim takıldı.

Kâbus. Gördüğüm onca şey bir kâbustan mı ibaretti?

Bacaklarımı örtünün altından karnıma doğru çekerek alnımı dirseklerime yasladım. Terden yüzüme yapışan saçlarım da korkudan küt küt atmaya devam eden kalbim de o an için umurumda değildi. O nasıl kâbustu öyle? Daha öncekilerden farklıydı. Bedenim hâlâ gördüklerimin tesiri altında olduğundan hafifçe titriyordum.

Çok gerçekçiydi.

Ağzımdan ilk hıçkırık kaçtıktan sonra peşindekilerin gelmesi de uzun sürmedi. Kendimi rüyadayken o kadar çok sıkmıştım ki duygusal olarak yıpranmıştım. Bileğimde hâlâ o kadının parmaklarının baskısını hissedebiliyordum, beni hiç bırakmayacak gibiydi.

Kâbuslarım çoğu zaman beni korkuturdu ama bu... bu çok başkaydı.

Odada hıçkırıklarım yankılanmaya devam ederken, pencereden gelen sesle birlikte ağlayışım birden kesildi. Perdeleri uyurken çekmeyi unuttuğum için ay ışığı odayı aydınlatıyordu ama az önce o ışığın önünü bir şey kesmişti. Üstüme bir gölge düşmüştü sanki.

Orada biri vardı. Başımı acele etmeden kaldırıp pencere tarafına baktığımda onunla göz göze geldim.

Kapkara gözlerinden akan kan damlaları yanaklarından aşağı süzülerek patır patır yere düşüyordu. Sivri, siyah tırnağını cama aralıklarla vurarak *tık tık* sesi çıkartıyordu. Onu gördüğüm gibi çığlık atmış, telaşla yatakta geriye doğru kaçmaya çalıştığım için son anda yere kapaklanmaktan kurtulmuştum.

Koşarak odamın kapısına ulaşıp telaşla kapı kolunu aşağı yukarı oynattım. *Açılsana! Açıl!* Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir türlü kapıyı açamayınca bu sefer de kapıyı yumruklayarak, "Yardım edin! Biri bana yardım etsin!" diyerek bağırmaya başladım.

Avazım çıktığı kadar bağırsam da kimse beni duymuyordu. Kâbus falan değildi! Buradaydı! Benimle... yalnız.

"Aron! Towa! Saya! Biriniz bile beni duymuyor mu? Lütfen biri... biri şu lanet kapıyı açsın artık!"

Gülüyordu.

Aman Tanrım. Korkudan çıldırmama ramak kalmış halim hoşuna gidiyormuşçasına kahkaha atıyordu.

Pes ederek sırtımı kapıya yaslayıp yığılarak yere oturdum. Kimse gelmeyecekti...

Delirmenin eşiğine geldiğimde, siyahlar içerisindeki kadının kara bir dumana dönüşerek pencereden içeri geçtiğini görmüş ve korkudan bayılacak raddeye gelmiştim. Çıplak ayaklarıyla bana doğru yürürken geceliğinin altından bacaklarına kan süzülüyordu.

Başım girdap gibi dönüyor, görüntü her netleşecek gibi olduğunda aramızdaki mesafeyi biraz daha kapatmış oluyordu.

Tam önümde durup bana doğru eğilirken her şeyin bittiğini anladım. Onu ilk görüşümde olduğu gibi tekrar kulağıma fısıldadı.

"Bedeli ödenmeli."

"Mana! Beni duyabiliyor musun? Mana!"

"Cevap vermiyor."

"Tanrım, sen hanımımı koru. Ne yapacağız?"

"Önümden çekilin!"

Yanağımda hissettiğim yanma beni kendime getirince ıslak kirpiklerimi üst üste kırpıştırdım. Başta bulanık gören gözlerim saniyeler içerisinde netleştiğinde, bir sürü kişinin başımda toplanmış olduğunu gördüm.

Boştaki eliyle yarasına bastırıp üzerine binecek yükü azaltmaya çalışan Towa, bir kolunu Ragnar'ın omzuna atarak ayakta durabilmek için ondan destek alıyordu. Saya biri dokunsa ağlayacakmış gibi duruyordu. Adını bilmediğim hizmetliler, muhafızlar, son olarak da önümde tek dizinin üstüne çökerek bana bakan bir adet Su Tanrısı vardı.

Neler oluyordu?

"Mana?"

"Hı?"

Towa endişeyle, "Kurabiyem iyi misin?" diye sordu.

Aron kullandığı hitap yüzünden ona ters bir bakış atınca, Towa yalandan öksürerek bakışlarını kaçırdı. "Şey, yani kendine gelebildin mi?" diyerek iyi olup olmadığımı bu sefer de farklı kelimeler kullanarak tekrar sordu. Bu duruma bazılarının yarım ağız güldüğü gözümden kaçmamıştı. Kafam karıştığı için etrafta o kadını aramaya koyuldum. Diğerleri garip ifadeleriyle her hareketimi takip ediyorlardı.

"Ne oldu bana? O kadın... nereye gitti?"

"Kadın mı? Odanda yabancı biri mi vardı?" Sorusu sonlara doğru sertleşince hışımla muhafızlara döndü. Onlara attığı öldürücü bakışların arasından, "Hanımınızın odasına biri giriyor ve sizin bundan haberiniz yok, öyle mi!

Ne halt yiyorsunuz lan siz burada o zaman!" diyerek kükredi. Muhafızların üstüne yürümek için kalkacakken, gideceğinden korkarak koluna yapıştım.

Ya bunlar da birer sanrıysa? O kadının numarasıysa?

Aron duraksayarak bana döndü. Kehribarları gözlerimdeki yakarışa odaklanmıştı. Buğulanan harelerimde yazan isteği okuyabiliyordu.

Gitme.

Gözlerimiz kesiştikten sonra hiçbir şey demeden beni kucağına aldı. İtiraz edemedim. İçimden bir ses, şu anda en güvenli yerin bu adamın kolları olduğunu söylüyordu.

Kollarımı boynuna dolayıp yüzümü de boynunun girintisine sakladım.

Okyanus kokusu. Burnumdan içeriye nüfuz eden kokunun yakıcı ferahlığı az da olsa sakinleşmemi sağladı.

Etrafımızda toplananlar geçmemiz için bize yol verdi. Beni nereye götürdüğünü bilmiyordum, sormadım da. Aramızda sözsüz bir ateşkes ilan etmiştik. Sıcaklığı gerçekti, hayal değildi. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Yanında ağlamak istemiyordum.

Su Tanrısı'nın kucağında daha önce uğramadığım koridorlardan geçerek devasa bir kapının önünde durduk. Beni yatak odasına getirdiğini anladığımda, şaşırsam da üzerinde duramayacak kadar yorgundum. Muhafızlar odanın iki kanatlı kapısını açarak geçmemiz için kenara çekildiler.

Karanlık odaya girdiğimiz gibi ışıklar kendiliğinden yandı. Yatağın ucuna gidip beni üstüne bıraktı.

Buraya gelmek, beni buraya getirmesine izin vermek doğru karar mıydı? Zayıflığımı göstermek istediğim en son kişi oydu. Kalkıp odama dönüp dönmemek arasında kalmışken, ne yapacağımı önceden tahmin ederek, "Yerinde kal," diyerek tısladı.

Kızgındı.

Bizzat tecrübe etmeden önce uyanıkken birinin kâbus görebileceğini düşünmezdim. Kâbusumdaki kadından kaçmak için yardım ararken bağırıp çağırmam büyük ihtimalle kapımda bekleyen muhafızlar tarafından duyulmuş, sonra da diğerlerine haber edilmişti. Transa girmiştim. Onlar da bu durumda ne yapmaları gerektiğini bilemediklerinden uyanmam için bana seslenip durmuşlardı lâkin fayda etmemişti.

Yanağımda hissettiğim yanma birinin bana vurduğunu söylüyordu. Aralarında bunu yapmaya cüret edebilecek tek kişi Aron'dı.

"Ayağına batmış cam parçalarıyla nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

Ne? Ayaklarımdan birini çevirerek baktığımda tabanıma batmış küçük cam parçalarını gördüm. Bunlar hangi ara... Ah, bardak. Kâbusumdaki çığlığı ilk duyduğumda su içmek için aldığım bardağı düşürmüştüm. Bardak kırılmıştı.

Peşi sıra gördüğüm kâbustaysa sağlamdı. Demek ki kâbus anında yaptıklarımı gerçek hayatta da yapmıştım.

"Ben... fark etmedim."

"Bir yere kıpırdama, geliyorum," dedikten sonra odanın içindeki başka bir kapıdan içeri girdi. Beş dakika sonra geri geldiğinde elinde orta büyüklükte bir tas vardı. Masanın önündeki sandalyeyi önüme çekerek oturdu. Tası bacağının üstüne bırakıp ayağıma uzanınca telaşla bacağımı çektim.

Başını kaldırıp bana baktı.

"Ben yaparım."

"Sözümü ikiletme." Kıpırdama deyişinden bahsediyordu. Neden böyle davranıyordu? Geldiğimden beri bana kötü yanlarını gösterip durmuştu. Şimdi iyilik yapası mı gelmişti? İtirazlarıma kulak asmadan ayak bileğimi tutup kendine çekti. Tasın içine attığı cımbız gibi bir şeyi eline aldı.

"Biraz acıtacak."

Etime gömülen camlardan birini cımbızla tutarak çektiğinde acıyla inledim. Kehribarları bir saniye için yüzüme değip işine geri döndü. Minik camlar o kadar acıtmasa da büyükleri canımdan can alıyordu sanki. Neredeyse on beş dakika uğraşıp iki ayağımdan da camları temizledi. Tasın içindeki bezin suyunu sıkıp taze yaralardan akan kanı sildi.

En sonunda getirdiği sargı bezleriyle ayaklarımı sarıp, ucunu yırtarak sıkıca düğümledi.

"Bir iki gün ayaklarının üzerine çok basma. Yarın Saya'dan yaraların için merhem getirmesini iste, bezleri değiştirmeyi de unutma. Geçmezlerse hekimlerden birine gösterirsin."

Söylediği her şeye usluca başımı salladım. Nedense ona karşı içimde bir mahcubiyet peydahlanmıştı. Sandığım kadar kötü birisi olmayabilir miydi?

"Teşekkür ederim."

Tası alıp ayağa kalktığı sırada, "Etme," dedi. Kaşlarının ortasında derin bir yarık belirmişti.

Bir kerecik kibarlık etse azametinden götürmezdi. *Merdebur herif ne olacak!*

"Bu gece burada uyu." Bir başka kâbus daha görebileceğim ihtimalini yok sayamadığımdan mecburen kabul ettim. Elindekini bırakmaya gittiğinde, yatağın üstünde emekleyerek yorganı açtım. Sargılarım yeni olduğundan şimdi yere basacak olursam anında kanla kirlenirlerdi.

Yatağın içine girdim. Kafam yastığa değer değmez okyanusun kokusunu almıştım. Kokusu yastığa sinmişti.

Burnumu yastıktan uzak tutmaya çalışsam da nafileydi. Koku bir kere zihnime sızmış, beni mayıştırmıştı. Günlerdir uyumamış gibiydim. Öyle tatlı bir uyku çökmüştü ki üzerime Aron'ın ben yatağındayken nerede uyuyacağı sorusu aklıma bile gelmemişti.

Kapının açılıp kapanırken çıkardığı sesi uyku ile uyanıklık arasında duydum. Ardından birinin sinirle nefes aldığını işittim. Hiç beklemediğim bir şey yaparak örtüyü omuzlarıma kadar çekip üzerimi kapatmıştı. Üşendiğim için yorganı üzerime örtmemiştim. Az önceki siniri de bundan mıydı?

Yaptığı hareket yüzünden kirpiklerimi araladım ve onu zaten bana bakarken buldum.

Çok yakışıklı bir adamdı.

Kurum siyahı saçları ona geceden armağan edilmişti. Ateşböceği rengindeki gözleri ise onun gecesinin yıldızlarıydı.

Başka zaman olsa asla dillendirmeyeceğim bir istek döküldü dudaklarımdan.

"Beni yalnız bırakma."

Bir süre sessizce bana baktı. "Buradayım." Tek kelimesiyle tüm korkularımı kalbimden söküp aldı.

Kırıp döktüğü parçaları eğilip toparlamaktan vazgeçmeyen bir yanım vardı. Israrla bu adama güvenmek isteyen bir yanım. Tüm bunlara rağmen yanımda kalacağına söz vermişti.

Gözlerimi yumdum.

Aron

Yatağımda bana adanmış bir gelinin uyuduğunu görmeyeli on yıldan uzun bir süre olmuştu. Diğer gelinlere nazaran iki, üç yaş daha büyüktü. İlk Su Tanrısı'ndan beri gelenekleri sürdüren ölümlüler, bakire kızları on sekizini doldurdukları gibi taptıkları tanrıya eş niyetine sunardı. Geldiği yerde âdetler unutulmuş olmalıydı. Olgun ya da değil diyemezdim zira olgunluğun yaşla gelmediğini en iyi bilenlerden biriydim.

Vaat edilmiş gelin.

Alaylı bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Zamanı ölmeye başlamış bir tanrının cenazesi yatıyordu bakışlarımda. Ömrüm yaşarken tükeniyordu.

Bembeyaz yastığa dökülmüş siyah saçları, kar beyazı tenine zıtken aynı zamanda nasıl bu denli uyum içerisinde olabilirdi? Odam karanlıktı. Hep karanlık olurdu. Uyurken perdeleri asla örtmez, ay ışığının içeri dolmasına izin verirdim.

Ay bendim. Karanlık bendim.

"Niye huzurlusun?" Aklımdan geçirdiğim şeyi farkına varmadan sesli dile getirmiştim. Bu kadın benim gibi bir tanrıyla aynı odayı paylaşırken nasıl korkmadan uyuyabiliyordu? Su Sarayı'na adım attığından beri onu istemediğimi yüzüne vurmuş, zindana attırmıştım. Tüm bunlara rağmen dik başlılığından ödün vermemişti. Benden korktuğuna emindim, sadece cesur taklidi yapıyordu.

Diğer gelinlerimi getirdim aklıma. Bu zamana kadar hangisi bana laf etmeye cüret edebilmiş, sözümün üstüne söz söylemeyi başarabilmişti? Hiçbiri.

Öyle ki beni gördükleri anda kaçacak delik arar ancak uzaklaştığımda önlerine eğdikleri başlarını kaldırırlardı. Aralarında nadiren de olsa benimle iki kelime edecek gelinler çıksa da daima bir çekinceleri olurdu.

Bu kadın farklıydı. Bundan hoşlanmamıştım.

Elimi açarak avucuma baktım. Parmaklarımı birkaç kez katlayıp açtım. Vücudumdaki gerginlik neredeyse kaybolmuştu. Mana'nın korkusunu aramızdaki bağ sayesinde sezmiştim. İşaret tam bir baş ağrısıydı. Muhafızlar telaşla gelip olanları haber etmeden evvel bir şeylerin yanlış olduğu hissi dört bir yanımı kuşatmıştı.

Onu gördüğüm an kazınmıştı hafızama, tir tir titriyordu. Kimse mırıldandığı şeyleri anlamıyordu.

En beteriyse korkudan küçücük kalmış gözbebeklerindeki umutsuzluğa karşı çaresiz kalışımdı.

Onu uyandırmaya çalışsam da bir sonuç elde edememiştim. İlk kez çaresiz hissetmiş ve bu duygudan tiksinmiştim. Nihayetinde kendine gelmesi için ona tokat atmak zorunda kalmıştım çünkü eşiği geçerse geri dönüşü olmayacağını biliyordum. Zihni, gördüğü yere sonsuza dek hapsolabilirdi. Vurduğum yerin kızarışını izlerken pişmanlık hissetmiştim. Yapmam gerekeni yaptığım halde yaptığım için yerinmiştim.

Yeni gelinim yattığı gibi kalkan kişilerden değildi belli ki. Az öncesine kadar sağa dönük bir şekilde dururken, şimdi sırtüstü uzanıyordu. Daha fazla vakit kaybedemezdim... Avucumu Mana'nın kalbine gelecek yükseklikte havaya kaldırdım ve gözlerimi kapattım.

Mavi renkli auram etrafımda sığ bir nehir gibi süzülerek dalgalanmaya başladı. Saç diplerim yavaşça griye çalarak uçlarına doğru rengini kaybediyordu.

Karanlıkla verdiğim savaşın zorluğu yüzünden alnımdaki damar kabardı ve nabzım hızla çarpmaya başladı. Vücudum, kanım, en önemlisi de ruhum karanlığa meydan okumaya alışkındı.

İşim bittiğinde kirpiklerim kıpırdanarak açıldı. Elimi Mana'nın kalbinden geri çektim.

Gözlerimi açmamla birlikte Mana'nın sol göğsünden siyah bir duman çıkarak havaya karışıp dağıldı. Towa'nın yarasından çıkardığım dumanla aynı dumandı.

Kara dumanı izlerken gözlerim nefretle kızardı.

"Yine o kadın."

Mana

Duygularını bastırmış olman onları aştığın anlamına gelmezdi.

Seni sarsan anıların dilini koparır, dilsiz bırakırdın sadece. Sussun isterdin, bir daha konuşamasın. Sessiz çığlıklarına kulakların sağır olsa da izleri hep orada seninle kalırdı. Zihnin zamanla bu duyguları dışlar fakat sana yapılanı bir daha asla unutmazdı.

Gece deliksiz bir uykuya dalsam da huzursuzdum. İlk birkaç saati sorunsuz atlatsam da gündoğumuna dek belli aralıklarla yatakta sıçrayıp durmuştum.

Ayakta gördüğüm kâbuslar yeni bir travma yetiştirmişti hafızamda.

Bana ne olduğuna dair bir bahane üretemiyordum. Gördüklerim kâbus olamayacak denli hakikiydi. Yüzü örümcek ağına benzer siyah damarlarla sarılmış kadının haykırışları şimdi bile kafamın içinde yankılanıp duruyordu.

O kadın kimdi? Kimlerden bedel istiyordu? Bebeğini ondan kim almıştı?

Derin bir iç çektim. Uyandığımda yanım boştu. Soğuk çarşaf hiç dokunulmamışçasına düzgündü. Yanımda uyumasını elbette beklemiyordum. Benimle aynı çatı altında kalmak istemezken, bir de aynı yatağı mı paylaşacaktı?

Aklımı kurcalamasını istemiyordum. Ona dair hiçbir şey yer edinmesindi içimde lâkin ben karşı çıktıkça bir tarafım inatla o adama çekiliyordu. Dün gece ayaklarıma batan camları cımbızla teker teker çıkarmış, yaralarımla ilgilenerek sarmıştı. Herhangi bir tanrının sıradan bir insanın yaralarıyla alakadar olduğuna dair dedikodular yayılsa söylentiden çok kimin bu saçmalığı başlattığı olay olurdu.

Yataktan doğrularak sırtımı geriye yasladım. Küt küt atan kalbimin üstüne elimi koyarken kaşlarım çatıldı. O tanrıyı her düşündüğümde ritmini kaybediyordu.

Ne istediğinin farkında mısın sen?

Aramızdaki isimsiz oyunun kuralları basitti. İkimiz de birbirimiz yokmuşçasına hayatlarımıza devam edecektik ve yalnızca birlikte olmamız gerektiği zamanlarda yan yana gelecektik. Konulan kurallarda duygulara yer yoktu.

Beni dinlememekte ısrarcı olan kalbim yüzünden gözlerimi kapatıp başımı geriye yasladım. *Lütfen... lütfen daha fazlasını isteme. Daha fazla bana ihanet etme.*

Gönlüme düşürdüğüm bu imkânsız dileği bilseydi, dileğimin içindeki tanrı da küçümserdi.

Ayaklarımdaki sızıların artmasıyla birlikte Saya gelmiş, yanında da giyebileceğim kıyafetler getirmişti. Yaşadığım faciadan sonra bütün gece üzerimde yalnızca geceliğimin olduğunu çok sonradan fark etmiş ve utancın en dibini boylamıştım. Aron beni kucaklayıp odasına getirdiğinde de yaralarımla ilgilendiğinde de gecelikleydim. En ufak bir imasını yapmadığından ancak uyanıp üzerime bakmayı akıl edince acı gerçeği görmüştüm.

Saya dünden sonra Aron'ın odasında kaldığımı tahmin ederek uyanır uyanmaz yanıma gelmişti.

Büyücü hekimlerin yanına uğrayıp odaya gelmeden önce benim için merhem almıştı. Sargılarımı açıp yaralarıma merhemi bir güzel yedirdikten sonra yeniden sarmıştık. Ayaklarım yüzünden hareket edemediğim için bugünü maalesef Su Tanrısı'nın odasında geçirecektim.

İlerleyen saatlerde Towa yanıma uğramış ve gece olanlar hakkında ağzımı aramıştı. Ben bile neler olduğunu anlamazken onlara verecek çok da bir cevabım yoktu. Ayrıca olanlara dair bir şey hatırlayıp dün geceyi yeniden hafızamda diriltmek istemiyordum. Towa da bunu anlayışla karşılamış, konuyla ilgili fazla üstüme gelmemişti.

Bugün mecburi izne ayrıldığımdan derslerime giremeyecektim. Derslerin yalnızca şölen için geçerli olacağını düşünmek benim ahmaklığımdı. Daha sonra Saya'nın tepside getirdiği kahvaltıyla karnımı doyurup ardından birlikte çay keyfi yapmıştık.

Hiçbir içecek bu kızın ot karışımlarıyla bizzat hazırladığı çayların yerini tutamıyordu.

Aron gün boyu yanıma uğramamıştı. Bu iyiydi. En azından hissettiğim dargınlığa kılıf uydururken bu yalanı kullanıyordum.

Saya'nın yapması gereken işleri olduğundan bir süre daha yanımda kalıp gitmişti. Ben de yatağa uzanmış zaman geçirmeye çalışıyordum. Çok sıkılmıştım.

Yanaklarımı havayla doldurup ofladığım sırada yatağın hafifçe sallandığını hissettim. Kaşlarım çatıldı. Bana mı öyle geliyor acaba diye yataktan destek alıp doğrulduğumda, sarsıntılar azalmak yerine gittikçe artınca korkuyla etrafıma baktım.

Odadaki bütün eşyalar sallanıyordu. Deprem mi oluyordu?

Dışarıda büyük bir patlama gerçekleştiğinde ellerimi kafama siper ederek çığlık attım. Patlamanın etkisiyle odanın camları patlayarak kırık parçaları dört bir yana saçmıştı. Ne kadar korunursam korunayım hazırlıksız yakalandığımdan birçok yerimde kesikler açılmıştı.

Dışarıdaki bağırış çağırışları işitebiliyordum.

Ne olmuştu?

"Küçük hanımı buldum!"

Yabancı ama aynı zamanda tanıdık gelen ses yerimde taş kesilmeme neden oldu. Kollarımı kafamdan çekerek yüzümü pencereye doğru çevirdim. Gördüğüm kötücül gülümsemenin sahibine inanamayarak bakarken, gözlerim sonuna dek açıldı. Onun burada ne işi vardı?

"Seni gerçekten rahat bırakacağımı mı sandın?"

ATEŞİN ÖFKESİ

Beton tuğlalardan örülmüş duvarlarda yer yer çökmeler meydana gelmişti. Çoğu tuğlada kuş yuvasını andıran küçük delikler göze çarpıyordu. Biri can sıkıntısından duvarları yumruklamıştı sanki. Tuğlaların eski oldukları koyulaşmış renklerinden anlaşılıyordu. Tavandan sızan su sürekli yere damlayıp duruyordu.

İçerisi hayvan leşinin o ekşi ve burnu sızlatan kokusuna sahipti.

Saatlerdir buradaydım. Mahzende.

Bu pis yerde gözlerimi açtığımda hemen kendime gelememiş, bir müddet başımın dönmesiyle uğraşmıştım. Bilincimi yitirmem için nasıl bir güç kullandığını bilmiyordum. Onu gördükten sonra hatırladığım son şey, bana doğru uzanan eliydi. Ardından gözlerim kararmış ve bayılmıştım.

Derdi neydi? Beni niye kaçırmıştı? Yakutu andıran o gözler bana bakarken bir şeytanın eğlencesini taşıyordu. Amacının ne olduğunu söyleyemesem de çok tehlikeli bir adamla uğraştığım tartışılmaz bir gerçekti. Bir tanrının gelinini kaçıran başka bir tanrı... Şaka gibiydi. Sınırları yüzyıllardır değişmeyen tanrı topraklarında bunu yapmak yasaklanmıştı zira bu durum tanrılar arasında çıkacak bir savaş için yeterli bir sebepti ve *o* kaideleri çiğnemişti.

Eğer iki tanrı arasında gerçekten bir savaş çıkarsa kopacak kıyameti düşünmek bile istemiyordum. Yer yerinden oynayacak ve bu savaşın sonucunda değişen dengeler yüzünden yüz binlerce kişi acı çekecekti.

Bunun olmasını istemesem de sebebi ben olacaktım.

Gözlerimi içimi basan sıkıntıyla kapattım. Beni de kendisiyle beraber bir felakete sürükleyecekti. Tanrım, beni kaçırırken aklından ne geçiyordu? Nasıl bu kadar sorumsuz ve bencil olabilirdi? Sadece tüm insanlığa değil kendi halkına karşı bile!

Kullanılmaktan haşatı çıkmış yer yatağında uyanmış fakat daha fazla üstünde oturmaya katlanamamıştım. Dönen başım yüzünden zar zor ayağa kalkarak mahzende bulabildiğim en temiz noktaya geçmiştim. Yatağın şiltesi kirden kapkara olmuştu. Kim bilir üzerinde kaç kişi, kaç yıl geçirmişti?

Sırtımı kuru kalan duvara yaslamış, dizlerimi kendime doğru çekmiş vaziyette bekliyordum. Bağırmalarım, seslenişlerim fayda etmemişti. Ben de çözümü uslu uslu otururak beklemekte bulmuştum. Patlayan pencerenin parçalanan cam kırıkları yağmur misali üzerime yağarken saklanacak vaktim olmamıştı. Üzerimdeki ekru renkli elbise camların tenimde açtığı çiziklerdeki kanı emdiğinden kumaşta yer yer kan lekeleri göze çarpıyordu. Yanağımda da minik bir sızlama hissediyordum, yüzüm de çizilmiş olmalıydı.

Çenemi dizkapaklarımın arasına yerleştirerek ayaklarımdaki çamura bulanmış sargılarıma baktım. Üstüne bastığım için yeni yeni kapanmaya başlamış yaralarım tekrar açılmıştı.

Bu pis yerde ne kadar kalacağım meçhuldü. Saraydan bir anda kaybolmam elbette herkesin dikkatini çekecekti. Beni kimin kaçırdığını bilemediklerinden apar topar aramaya çıksalar da hemen sonuç alamayacaklardı. O manyak beni gizlice kaçırmadan evvel Su Sarayı'nda kargaşa çıkarmıştı. Patlamanın kaynağını, verdiği hasarı tahmin edemiyordum. Herkesin iyi olduğunu umuyordum.

Başıma nelerin gelebileceğini iyice düşünüp taşınmadan gelin olmaya gönüllü başvurmuştum. Şimdi de seçtiğim yolun zorluklarıyla savaşıyordum.

Bu hayat bana göre değildi.

Ben; küçük bir köyün, küçük bir evinde doğmuş sıradan bir kızdım. Doğduğum yer benden ailemi almış, gözlerimden çok yaş dökmüş olsa da orayı seviyordum. Kaldera ve başkenti Maar muhteşem bir ülkeydi ancak her zaman düşman tehdidiyle hayatlarını sürdürmeye çalıştıklarından su halkı sürekli bir tehdit altında yaşıyordu. Tamam, hiçbir bölge yüzde yüz güvenli sayılmazdı lâkin bir ülkede tanrı gibi kaotik bir unsurun olması, bütün kötülüğün gözlerinin o civara dikilmesine neden olduğu da bir gerçekti.

Demir kapının birkaç sefer dönen kilidi etrafta yankılanarak düşüncelerimi toz bulutu gibi dağıttı. Kapının açılıp kapanma sesinden sonra bana doğru yaklaşan adım seslerini duydum. Leylaklarımı mahzenin demir parmaklıklarına sabitledim.

Ayak tıkırtıları sonunda sustuğunda parmaklıkların ardındaki kişiyle göz göze geldim.

Ateş Tanrısı Loki. Beni kaçıran oydu.

"Bak sen şu işe, ortalığı ayağa kaldırırsın diyordum. Sense burada durmuş uslu uslu oturuyorsun."

Yakut kırmızısı irislerdeki alay, onları oyma isteğimi körüklüyordu. Söyledikleriyle beni kışkırtmaya çalıştığı barizdi. Dişlerimi sıktım. İşlerin onun istediği gibi ilerleyeceğini sanıyorsa çok yanılıyordu. Bir şekilde Ateş Ülkesi'nden kaçacaktım. O zaman da bakalım böyle sırıtmaya devam edebilecek miydi?

"Yeni evini beğendin mi? Beğensen iyi olur. Bundan sonraki hayatının kalan kısmını burada geçireceksin."

"Sadece Aron öğrenene kadar bekle."

Göğsü attığı kahkahayla sarsıldı. "Ne sanıyorsun? O adamın umurunda olduğunu falan mı?"

Söylediklerinin doğruluğu kalbimi birçok yerden bıçaklasa da yüzümdeki ifadesizliği korudum.

"Ah, güzelim bilmediğin o kadar çok şey var ki." Başını *zavallı şey* dercesine iki yana salladı. Bana acıyordu. Öyle ki bunu saklama gereği bile duymuyordu. Diğer tanrılar da muhtemelen Loki'yle aynı şeyleri düşünüyorlardı. Bu zamana kadar Su Tanrısı'nın Gelini'nin olmamasının bir sebebi vardı ve bu sebebi belli ki biliyorlardı.

İstenmeyen gelin... Bu bendim.

Kaşlarımı çatınca benden tepki alabilmeyi başardığı için zaferle güldü. Dört tanrının arasında ateşe hükmeden en beteriydi.

"Sonunda ilgini çekebildim." Lakayt tavrı onu iyice katlanılmaz hale getiriyordu.

"Açık konuş. Ne ima ediyorsun?"

Sırıtarak kollarını birbirine doladı. Üzerindeki altın zırh onu olduğundan daha heybetli gösteriyordu. Ateş Sarayı'ndayken bile zırh giymesine anlam veremiyordum. Aron sarayda oldukça rahat kıyafetlerle geziyordu. Gerçi ben de onun leş gibi karakterine sahip olsam sürekli birilerinin beni öldürmeye çalışacağını düşünürdüm.

"Diyorum ki Su Tanrısı senin için gelmeyecek, boşuna ümitlenme. O adam, Amor onun yerine beni seçerken bile kılını kıpırdatmadı." Yapmacık bir şekilde duraksadı. "Aa, doğru ya ne aptalım. Senin meşhur ihanet gelininden daha haberin yok tabii."

Demek beni buradan vurmayı deneyecekti. Aron'ın gözdesiyle.

Her seferinde farklı cümleler kursa da sözü hep aynı noktaya getiriyordu; Su Tanrısı için değersizsin.

Beni umutsuzluğun kucağına düşürmek için kelimelerini kullanıyordu, zekiceydi. Başka bir gelin bu konumda duruyor olsaydı muhtemelen tuzağına düşerdi. Onu umursamayan tanrıyı kendisi ne diye umursayacaktı ki nihayetinde? Ateş Tanrısı kahraman rolü oynamak istiyordu. Böylece Aron'a ikinci bir gelinin ihanetiyle acı çektirebilecekti, bunu izlerken de bayağı zevk alacağı barizdi. Şölende Aron'la aramızdaki bağın kopmaya müsait olduğundan emin olunca benden faydalanmaya karar vermişti çünkü o da bir kadının aşağılanınca neler yapabildiğini biliyordu. Ateş Tanrısı sandığımdan daha kurnazdı.

Hafızam, kulaklarımda geçmişe ait bir sesi canlandırdı. *Aron'a ihanet etti.*

"Hikâyeyi sana anlatmak bana kısmetmiş. Su Tanrısı'nın gelinlerine karşı bitip tükenmeyen nefreti sence birdenbire mi başladı? Tabii ki hayır. Nefreti tetikleyecek bir unsur olması gerekliydi. *Tecrübe* kulağa hoş gelmiyor mu? Amor Lüfieoz. Su Tanrısı'na ihanet edince gerisinin gelmesi de zor olmadı." Göz kırptı. Aron'ın geçmişindeki trajediyi anlatırken garip bir haz alıyordu.

Su ve Ateş. Ateş suyu buharlaştırırdı, su ateşi söndürürdü. Doğaları gereği birbirine zıt olan bu iki güç mutlak düşmandı.

Bu iki tanrıya gelecek olursak, aralarındaki husumet yalnızca zıt güçlerin soyundan geliyor olmalarıyla doğmuş olamazdı. En azından yegâne sebep bu değildi. Eğer düşündüğüm şeyde haklıysam...

"Hımm, pek şaşırmışa benzemiyorsun. Birkaç şey biliyorsun anlaşılan. Olayı en ince detaylarına kadar duymak istersin sanırım?" Aslında aklıma gelen olasılıkların gerçek olma ihtimalinin yüksek olmasından şok olmuş durumdaydım. Olayların altından bu kadar entrika çıkmasını beklemiyordum.

Üstelik onun sözlerine itimat edeceğimi mi sanıyordu? "Sana güvenmiyorum."

"Ah, hadi ama sana yalan söyleyerek ne elde edebilirim ki? Hem emin ol, konu Su Tanrısı'nın ilgi çekici hayatı olunca sana doğruları anlatacak tek kişi benim. Hem hikâyenin tamamını ben de biliyor sayılmam. Sana sadece benim olaylara dahil olduğum kısımları anlatacağım. Dinlediklerinden sonra hâlâ bana güvenemeyeceğine karar verirsen dediklerimi doğrulamak için tek yapman gereken kocana sormak."

Olanları bu kadar anlatmaya hevesli olması bile başlı başına şüpheliydi.

Yanağımın içini dişledim. Öğrenmek istiyordum. Aron'ı yiyen nefreti, nefretinin tohumu olan kadını...

"Tamam, hiç olmazsa söyleyeceklerini dinleyeceğim." Yüzünden gelip geçen karanlık ifade şimdiden kabul ettiğime pişman etmişti beni.

"Doğru kararı vereceğini biliyordum. Ah, siz kadınlar ve merakları... Her neyse. Sana bildiğim her şeyi anlatacağım ama ondan önce bu pis yerden çıkmam lazım. Benim gibi kudretli bir tanrının bu kadar uzun süre burada kalmasının nasıl bir aşağılama olduğunu anlıyorsundur." Gözlerimi devirecekken kendimi durdurdum. Ateş Tanrısı'nı kızdırmak şu anda benim yararıma olmazdı. Yapabileceğim en makul şeyi yapıp sessiz kaldım.

"Rahatça konuşabileceğimiz bir yere gidelim."

Kapıyı anahtarla açmak yerine direkt kilidi yakarak eritti. Bu yerdeki herhangi bir şeye dokunmak istemediği apaçıktı. Geçmem için parmaklıkları ayağıyla itip açtı. Yan yana yürüyerek mahzenin uzun koridorunu aşıp, çıkış kapısının önündeki merdivene ulaştık. Ateş Tanrısı gibi altın renkli zırhlarla donatılmış muhafızlar kapıyı açık tutarak hazırda bekliyorlardı.

Koridor boyunca inşa edilen hücrelerin hepsi olmasa da yarısından fazlası mahkûmlarla doluydu. Onların yanından geçerken içeriye göz atma fırsatım oldu. Loki tiksinç bir şeye bakıyormuşçasına aşağılık bakışlar atıp durmuştu tutuklulara. Mahkûmlarsa onu gördükleri anda boyunlarını eğerek yerlerine sinmiş, görüş açısından kaçabilmek için her yolu denemişlerdi. Neden bağırıp çağırıp isyan etmediklerini gözlerindeki korkuya tanık olunca anlıyordunuz.

Ateş Tanrısı'nın davranışları böyleyse muhtemelen görevlilerin de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Rencide eden bakışlar, dayak, işkence... Nasıl ayaklanabilirlerdi ki? Onları öldürmekten beter edebileceklerini bilirken hem de? Mevzubahis Ateş Tanrısı'ysa içimden bir ses hapsedilenlerin bir kısmının keyfekeder buraya atıldığını söylüyordu.

Saraya giriş yaptığımızdan beri gözlerim kamaşıp duruyordu. Her şey altından yapılmıştı.

Koyu bir kırmızıya boyanmış duvarlara altın yaldızlı beş para etmez tablolar asılmıştı. Resimlerin yarısından fazlası Loki'nin portrelerini içeriyordu. Tavandan sarkan devasa avizenin uçlarına yine değerli taşlardan süsler asılmıştı. Bastığımız kırmızı halının dahi kenarları altın ipliklerle dokunmuştu. Ateş Sarayı o kadar boğucuydu ki insanı abartılı süslemeleriyle daraltıyordu. Burası ev sıcaklığından çok uzaktı. Daha çok göz boyamak için tasarlanmıştı.

Canlılığıyla, ara sıra yaşamla eşleştirilen ateş hiç bu kadar donuk hissettirmemişti.

Ateşin vârislerinin kalpleri doğdukları günden beri yanardı.

Yangın, yılların harlamasıyla duygularına da mı sıçramıştı? Belki de bu tanrının duyguları çoktan alev almış, geriye yalnızca külleri kalmıştı.

Hiçbir şey sonsuza dek sürmezdi. Tanrılar da miras aldıkları güçlerle birleştikçe yavaşça özlerine dönüşüyorlardı belki de.

Ateş Sarayı'nda ikamet eden herkeste tatsız bir hava mevcuttu. Hoşsohbet ve neşenin sıcaklığı bu sarayın közü andıran duvarlarına uğramamıştı. Oysaki Su Sarayı'ndaki her çalışan güleçti. Saya ve diğer yardımcı kızlarla genelde eğlenerek hem vakit geçirir hem de işlerimizi hallederdik.

Burayı sevmemiştim.

Ateş halkını incelemeye o denli odaklanmıştım ki Loki'nin bahsettiği yere geldiğimizi, üzerine ateş sembolü kazınmış geniş bir kapının önünde durduğumuzda ancak fark edebilmiştim. Saraydaki muhafız sayısı azımsanacak gibi değildi. Oda muhafızları Loki'nin yaklaştığını görür görmez dikleştiler.

Kapının kanatlarını iterek açıp yana geçtiler. Salon niyetine beni getirdiği yerin yatak odası olduğunu görünce ayaklarım yere çakıldı. Beni yatak odasına getirmişti! Geriye doğru bir adım attığımda, Loki sırtımdan iterek beni zorla

içeri soktu. Daha kaçmaya yeltenemeden benim arkamdan içeri girmiş ve muhafızlar da kapıyı üzerimize kapatmışlardı.

Anahtarın yuvasında dönerken çıkardığı sesleri duyunca kanım dondu. Kapıyı üzerimize kilitlemişlerdi.

"Beni kandırdın!" İşte şimdi hizmetçilerin yüzlerindeki çirkin ifade anlam kazanmıştı. Başından beri herkesin Loki'nin yatak odasına gittiğimden haberi vardı. Üstüne bir de sanki ben buna gönüllüymüşüm gibi ayıplayan bakışlarla beni yargılamışlardı.

"Sakin ol. Sana kimsenin bizi rahatsız etmeden konuşabileceğimiz bir yer biliyorum demiştim. O yer yatak odamdı." Çıldıracaktım! Bunu söylerken nasıl da rahattı!

Kan kırmızısı örtülerle kaplanmış yatağının ucuna oturdu, ardından elini yanındaki boşluğa davet edercesine birkaç kere vurdu. Yanına çağırıyordu. Beni resmen yanına çağırıyordu. *Sakinleş, sakinleş ve durumu değerlendir, Mana.* Buradan nasıl hasar almadan çıkabilirdim? Öğrendiğim üslup derslerini hatırlayarak yüzümdeki panik duygusunu örtbas ettim. Omuzlarımı dikleştirerek çenemi hafifçe kaldırdım.

"Beni zorla alıkoyuşunuzdan itibaren yaptığınız her türlü saygısızlığa tahammül ettim lâkin görüyorum ki sizin bir sınırınız yok. Yatak odanızda bulunduğum dedikoduları Zestiria'ya yayılırsa nelere sebebiyet vereceğini biliyorsunuz. İsteğiniz beni zor durumda bırakmak mı? Unutmayın ki ben sizin değil Su Tanrısı'nın Gelini'yim, Ateş Tanrısı."

Beni dinlerken böylesine bir dik başlılık beklemiyor olacak ki anında kaşları çatıldı. Yakut harelerdeki közler biri onlara üflemişçesine parlasa da öfkesini kontrol edebildi. Kim bilir ne zamandan beri itaatsizlik görmemişti? Her halükârda istediği kadar kudurabilirdi, ondan korkmuyordum.

"Yerinde olsam benimle anlaşmaya bakardım. Sonuçta yatak odamda oluşundan başlayarak bundan çok daha fazlasını yaptığımıza dair söylentileri yaymak benim için çok kolay. Tek yapmam gereken emretmek."

Kaşlarım çatıldı. "Bunu bir tehdit olarak mı algılamalıyım?"

"Hayır, sadece dostça bir uyarı."

"Buradan hemen gitmek istiyorum!"

Güldü. Onun beni alaya alışına daha fazla katlanamayarak kapıya gittim. Daha önce yapmam gerekeni yapıp tıpkı Ateş Tanrısı'nın da dediği gibi sarayı ayağa kaldırmalıydım. Bağırmaya meyledemeden odanın sıcaklığının hızla arttığını hissettim.

"Şansını zorluyorsun." Tırnaklarımı avuç içlerime saplayarak ona doğru döndüm. Loki'nin etrafına saçtığı aura kırmızıya yakın bir turuncuydu.

Alevlerin arasında yanıyormuş gibi gözükmesine rağmen aslında ateş ona zarar vermiyordu.

O, ateşin insan suretiydi. Ateşten bir parçaydı. Beni şurada küle çevirmek istese ona kim karşı koyabilirdi?

Halihazırda çatık kaşlarımla birlikte, "Bunu beni kaçıran adam mı söylüyor?" deyince sakinleşti. Garip bir takıntısı vardı; Su Tanrısı'na zarar verecek, onurunu zedeleyecek her şey kibrini tatmin ediyordu. Beni kaçırışı gözünde bir galibiyetti.

Kendince Aron'la rekabet ediyordu. *Hasta herif.*

Aurasını geri çekti. Odanın yükselen ısısı değişmese de en azından sıcaklık artışı durmuştu.

"Amor muhteşem bir kadındı, ayrıca yatakta da bayağı iyiydi." Bodoslama yaptığı girişle dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Loki ve o kadın... yatmışlardı. İhanet etmekle kalmamış, bir de Aron'ı Loki ile aldatmıştı.

Gözleri beni süzerken merakla kısıldı. "Gerçi senin kadar asi bir yanı yoktu. Aron senin gibi tipleri seviyor olmalı, yoksa Amor'un ihanetine rağmen yıllar sonra ne diye sarayında barınmana izin verecek ki?"

Çok yanlış düşünüyorsun, Ateş Tanrısı. Aron'ı bunu yapmaya biz zorlamıştık.

"Niye bu kadar şaşkın görünüyorsun? Hadi ama olayların bu kadar abartılacak bir yanı yok. Bazı kadınlar tek adamla yetinmezler, tıpkı bazı erkeklerin tek kadınla yetinemedikleri gibi. Amor gibi şeytani bir dişi kolayca tatmin edilemezdi."

Sizin lanet cinsel hayatınızla ilgilenmiyorum!

"Zavallı Aron. Gelinini diğerlerine yaptığı gibi el üstünde tuttu. Ona saygı duydu ve eşi olarak kabul etti. Bla bla bla, sıkıcı peri masalları işte. Ve sonra muhteşem Ateş Tanrısı sahneye teşrif etti. Ateş Tanrısı'yla tanışan Su Gelini kim olduğunu unuttu." Dudağının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Kadını baştan çıkardığı yetmiyormuş gibi yaptıklarını öve öve bitiremiyordu.

"Onunla harika zamanlar geçirdik, geceler. İnanır mısın, az kalsın ben de tuzağına düşüyordum. Öyle nefes kesici bir cazibesi vardı ki... Aron sağ olsun, gelinini kendi elleriyle öldürerek beni kadının büyüsünden azat etti."

Yaptıklarını normalleştirmesine akıl sır erdiremiyorum. Başka bir tanrının gelinine sırf zevk için dokunmuştu. Gelişen olaylarda bir kez olsun Amor'un yanında durmuş muydu acaba? Hiç sanmıyordum. Bütün günahı onun omuzlarına yüklemişti ve Su Gelini de cezasını tek başına çekmişti. Aptal mıydı bu kız? Loki'yi tanıyamamış olması imkânsızdı. Onunla geçirdiğim şu kısacık zamanda nasıl bir pislik olduğunu göstermişti.

"Bir tanrı olarak hiç mi gururun yok?"

"Ne dedin?"

"Gelinlerin büyük bir kısmının size başka çareleri kalmayan insanlar tarafından adandığını biliyorsunuz. Ne kadar korktuklarını, en yakınım dedikleri tarafından ömürleri boyunca sürecek bir tutsaklığa mahkûm edildiklerini biliyorsunuz. Ya ölecek ya da size sığınacaklar çünkü kimse onlara başka çıkış yolu tanımıyor."

Burada olmayı bizim istemediğimizi neden anlamıyorlardı? Buna mecbur edilmiştik. "Ve sen ne yapıyorsun? Gelmiş burada tüm onurunu ayaklarının altına alarak bana nasıl bir başka tanrının gelinini ayarttığını böbürlenerek anlatıyorsun! Hiç o kadının ölümüne sebep oldun diye vicdan azabı çektin mi, Ateş Tanrısı? Azıcık mı için sızlamadı?"

Ses tellerimi sonuna kadar zorladığım için boğazım ağrımıştı. Yükselen sesim son cümlemle beraber normal seyrine döndü. Altını çize çize, "Ahmak yerine koyduğunu sandığın Su Tanrısı'nı asla yenemeyeceksin," dedim.

Duraksadı, ardından elini yüzüne kapatarak kıkırdadı. O kadar hakaretten sonra hâlâ bunu yapabiliyor olması inanılmazdı. Kıkırtıları saniyeler içerisinde histerik kahkahalara dönüştü. Odanın içinde yankılanan kahkahalardaki duygu eksikliği vücuduma bir doz endişe aşıladı.

Kahkahaları yapmacıktı.

Yüzüne kapattığı elinin parmaklarını aralayarak o aralıktan bana baktı. Yakutları, öfkeden ateşe tutularak kızdırılmış bir demiri andırıyordu. Odanın içi beşik gibi sallanmaya başladığında Ateş Tanrısı'nın gazabıyla yüzleşeceğimi anlamıştım.

"Seni terbiye etmemiş." Gülmeyi keserek elini yüzünden indirdi. "İşte bu yüzden kadınlar konusunda hayal kırıklığına uğrayıp duruyor."

Daha ne olduğunu anlamadan birden önümde belirdi. Bileğimi kıracak güçteki tutuşunun ardından yatağa doğru savruldum. Attığım çığlık tamamlanmamışken, üstümde yükselen siluet kanımın akışını kesmeye yetti. Bacaklarımı bacaklarının arasına alarak sıkıştırdı. Telaşla altından kalkmak için debelensem de bileklerimin ikisini birden tek eliyle tutup başımın üstüne sabitledi. Boştaki eliyle çenemi sertçe sıkınca, ağzımdan çıkacak acı dolu inlememi ısırdığım dilimle engelleyip yuttum. Burnunu şakağıma bastırıp yanağıma doğru kaydırdı.

Kokumu soluyor olması midemi bulandırmıştı.

"Şımarık kadınlardan nefret ederim. Sense haddini fazlasıyla aştın."

"Bırak beni!"

Gülümsemesinin her girintisinde başını kaldıran bir şeytan vardı. Yakutları mahvoluşuma gidecek o yolun zebanisiydi. Bana eşlik edecek, mezarımı kendi elleriyle kazacaktı.

"Bağışlanmak için af dilemeyecek misin, Su Gelini?" Başımı ondan farklı tarafa çevirdim. "Senden af dileyeceğime ölürüm daha iyi." Alayla sırıttı.

Eğilerek kulağıma şöyle fısıldadı. "Sana ölümden daha beter şeylerin de olabileceğini öğreteceğim, bana durmam için yalvaracaksın." Bileklerimi tutuşundan kurtarmak için çekiştirip dursam da lanet olası eli bir milim dahi kıpırdamıyordu. Nafile çırpınışlarımı bir celladın edasıyla izliyordu. Birden ellerimi serbest bırakınca yumruklarımı gelişigüzel bir şekilde göğsüne geçirerek onu üzerimden itmeye çalıştım. Saçıma yapışıp kafamı geriye doğru çekiştirince yüzüm açığa çıktı.

Saç diplerim yanıyordu.

"Unutma bunu sen istedin."

"Hayır! Uzaklaş!"

Elbisemin yakasını tutup yırtarak, "Kıpırdama!" diye sesini yükseltti. Bakışları yırttığı elbisemin ortaya çıkardığı göğüs dekoltemde bir süre beğeniyle dolaşıp dudaklarıma kaydı. Yüzünü yavaş yavaş yaklaştırmaya başlayınca gözlerim yağmur bulutlarını toplamıştı. *Hayır, istemiyorum. İstemiyorum...*

Çırpındım. "Bana dokunursan yemin ederim seni öldürürüm!" Yakutları koyulaşarak şehvete kapılmış bir canavar gibi gözlerimin içine sabırsızca bakıyordu. "İçine girdiğimde öyle düşünmeyeceksin. Mutlu olmalısın, yatakta Aron'dan daha iyi olduğum hakkında gelinlerinden sık sık iltifatlar alırdım."

İğrenç hissediyordum. Üzerimdeki ağırlığını hissetmek, nefesinin tenime vuruşu, gözlerinden geçen alçakça düşüncelere bu kadar yakından maruz kalmak...

Hayır hayır, yapamazdım. Katlanamazdım! Bana dokunmasına asla izin vermeyecektim. Gözümü bürüyen cinnetle birlikte kalan son gücümü toplayıp onu üzerimden ittim.

"Uzak dur benden dedim sana aşağılık herif!" Mavi bir ışık odaya dağılırken, beraberinde Loki'yi de savurup duvara çarptı. Nefes nefese kalmış bir şekilde Ateş Tanrısı'nın düştüğü yeri izlerken kulaklarımın içini okyanus dalgalarının sesi doldurdu.

Kullandığım güçle birlikte elim ayağım boşalmıştı. Gözlerim karardığı anda çok derinlerde, ıssızlıkla taçlanmış karanlıkta beliren bir sunak gördüm. Sunağın üzerinde küçük, beyaz bir ateş patlayarak alev almıştı. Gördüğüm şey bir yanılsama mıydı, yoksa beynimin bana gösterdiği bir halüsinasyon muydu bilmiyordum. Sanırım sandığımdan da fazla güç harcamıştım.

Kulak zarlarım tiz bir sesle çınlıyordu.

Kabaca duvara toslayan Ateş Tanrısı yere yığıldı. Acıyla inlerken, bir yandan da zar zor başını kaldırıp şaşkınlıkla bana baktı. Acısı baskın geliyordu. Belli etmemeye çalışsa da yüzünü buruşturup duruyordu. Sırtüstü duvara çarptığından kemiklerinden gelen sesleri duyabilmiştim. Muhtemelen bir iki kemiği çatlamıştı.

Mavi ışık, Ateş Tanrısı'nı tepse de kaybolmadı.

Nereden çıktığını anlamadığım su, çağlayarak etrafımı sarıp beni içine alacak bir küre meydana getirdi. Olanlar karşısında ben de Loki kadar şaşkındım. Alnımda hissettiğim tanıdık yanmaya bilinçsizce elimi götürdüm.

"Siktiğimin gelin işareti!" Ateşiyle yakıp kavurmayı dilercesine alnıma bakıyordu. Loki deyim yerindeyse kudurmuştu. Yumruğunu yanındaki kapıya geçirdi. Muhafızlar onca gürültüden sonra içeriye dalmadıklarına göre yatak odasının etrafından uzaklaşmışlardı. Herkesin her şeyden haberi vardı. Loki'nin bana yapacaklarından bile! Yardım çağırmam boşunaydı, çoktan seslerime kulaklarını tıkamışlardı.

Aron belki burada değildi ama *onun işareti* hayatımı kurtarmıştı.

Yaşadıklarımın yarattığı şok muydu, yoksa Ateş Tanrısı'nın kalkıştığı tecavüzün dehşeti miydi bilmiyordum. İşaretin beni ondan koruyacağını anladığım gibi gözlerimden yaşlar dökülmeye başladı. Bu pisliğin önünde zayıf görünüp ağlamak istemesem de kendimi bir türlü durduramıyordum.

Çok korkmuştum. Ya başarılı olsaydı? Ya dokunsaydı bana? Yaşayamazdım ki.

"Ne o? Seninle işim bittikten sonra sevgili tanrın seni kabul etmez diye mi ağlıyorsun? Kapının önüne koyulursan Ateş Sarayı'na istediğin zaman gelebilirsin."

Sinirden köpürerek gözlerimdeki yaşları kabaca sildim.

"Sana *hayır* denmesini yediremiyorsun, değil mi? Tanrı olduğun için herkese, istediğin her şeyi yapabileceğini sanacak kadar kibrinden gözün dönmüş senin. Sarayındaki insanlar senden nefret ediyor. Diğer tanrılar bile sana katlanamıyor. Hangimiz acınacak haldeyiz, bir düşün istersen."

Dişlerini sıktığı için yanakları içe doğru çöktü.

"Hah! Dilin gerçekten de uzun." Eliyle duvardan destek alıp güçlükle ayağa kalktı. Kaşlarım öyle bir çatmıştı ki iki kaşı ortada birleşmek üzereydi. Adımlarını bana doğru atmaya başladığında, yatakta geriye doğru giderek sırtımı başlığa dayadım.

"O taş kalpli şerefsizin nesi iyi peki!" Öfkeden delirmişçesine kükrediğinde yerimden sıçradım. Aron'la karşılaştırıp duruyordu kendini.

Kıskanıyordu. Burnundan soluyarak su kalkanının önüne dek geldi.

Yumruğunu kalkana indirdiği gibi kalkan titrese de kırılmadı. Loki hıncını almak istercesine kalkanı peş peşe attığı yumruklarla dövmeye başladı.

Lutfen kırılma.

Gelinin işareti sanki düşüncelerimi okuyormuşçasına alnımdaki sıcaklığını artırdı. Loki kalkana bir sonraki yumruğunu indirdiği anda, su bir kısmını buz dikenlerine dönüştürerek eline saplandı. Ateş Tanrısı küfrederek hızla elini geri çekti.

Ne kadar denerse denesin sonuç hep aynıydı. Gelinin işareti tanrının gücüne direnebiliyordu. Dört büyük tanrıdan birine karşı koyabildiğine göre gücünü Su Tanrısı'ndan alıyor olmalıydı.

Böyle yaparak yalnızca kendine zarar vereceğini kabullenince, Ateş Tanrısı kalktığı yere geri dönerek döşemelere oturdu. Sağ eli buz dikenleri yüzünden delik deşik olmuş, kanıyordu.

"Eğer gelinin işaretini geçemiyorsam ben de oturup yorulmanı beklerim."

Vazgeçmeyecekti.

Kahrolası kibrini beslemek için bana zorla sahip olduktan sonra bir kenara atacaktı. Böylece Aron'a karşı bir zafer daha elde edecekti.

"Gelinin işareti kullanıcısının enerjisiyle bağlantılıdır. Bitkin düşeceksin, bitkin düşecek ve geceyi benimle geçireceksin."

Hevesle gülümsedi. "Sabırsızlanıyorum, Su Gelini..."

Bir saat, kırk iki dakika.

Alnımda boncuk boncuk biriken ter damlalarından biri, daha fazla tutunamayıp şakağımdan aşağıya kaydı. Gelinin işareti neredeyse iki saattir beni korumaya yoğunlaşmış durumdaydı. Başka yetenekleri var mıydı, bu güç Ateş Tanrısı'na saldırabilir miydi bilmiyordum. Üstündeki gizemi düğümlerinden çözebilmem için bilen birine danışmalıydım.

O da şu an için imkânsızdı zira mecalimin tükenmesini hevesle bekleyen bir zalimin esiriydim.

Ansızın gözlerim kaymış, bayılacak gibi olunca sersemlemiştim. Telaşla dudağımın kenarını dişlerimin arasında kıstırıp sertçe ısırdım. Acı beynimi uyarmış, bilincimdeki uyuşukluğu şokla sarsmıştı. Kirpiklerimi hızlıca kırpıştırarak kendime gelmeye çalıştım. Isırdığım yer kanadığı için dudağımdan akan kan çenemden sızarak elbiseme dökülüyordu.

Küre biçimindeki kalkan çalkantılı güç akışı yüzünden sallansa da büyü bozulmadı.

Halsizdim. Midem bulanıyor, biri sanki başıma çekiçle çivi çakıyordu. Tüm bu olanlar bana fazla geliyordu.

Daha önce bu yeteneği kullanmayan biri için şaşırtıcı derecede iyi idare ediyordum. Beklentisinin aksine dayanabildiğim için Ateş Tanrısı uzayan her dakika gittikçe asabileşiyordu. Bir ara ciddi ciddi beni öldürmek istediğini belirterek yüzü kapkara kesilmişti. Yorgunluğumun belirtileri gün yüzüne çıktığındaysa, güzel bir müjde almışçasına keyiflenerek yaslandığı duvara iyice yayılmıştı.

"Neden pes etmiyorsun? Şu haline bak... Gerçekten o adam için bu acıyı çekmeye değer mi?"

Kaşlarımı çattım. "Yanılıyorsun." Dilim, damağım tamamen kurumuştu.

"Yanılıyor muyum?"

Başımı güçbela aşağı yukarı salladım. Daha fazla dayanamıyordum.

"Yaptıklarımın hiçbirinin herhangi bir erkekle ya da Aron'la alakası yok. Anlamamakta ısrar ediyorsun, Ateş Tanrısı. Ben istemediğim için bana dokunamayacaksın. Kiminle beraber olup olmayacağıma ancak ben karar veririm ve ben seni istemiyorum."

Bütün keyfini yerle bir etmiştim. Yüzündeki gülümsemeyi silerek bana ruhsuz bir bakış attı. Acaba yakutlarındaki hissizliğe karışmış meraktan haberdar mıydı? En iyisi bu konunun bahsini dahi açmamaktı. Manyak bir tanrının ilgisini çekmek istemiyorum.

"Ne yapsam? Dediklerin hoşuma gitti. Senin düşüncelerine sahip kadınların kalmadığını sanıyordum. Bir tanrının yatağına girmek hatta tanrının gözdesi olmak için sıraya girecek binlerce kadın ismi sayabilirim sana."

Gözlerim bulanıklaşıyordu. Dirayetimin son demlerine yaklaşıyordum. Çaktırmamaya çalışarak leylaklarımı yatakta bir yere sabitledim. Bilincimle gözlerim arasındaki kopukluğu yakalarsa bu fırsatı kaçırmazdı.

Bayılırsam bir daha uyanmak istemeyecektim.

"Fikrimi değiştirdim." Yerden kalkarak boynunu sağa sola yatırıp kütletti. Omuzlarını geriye yuvarlayarak esnetti. Tanrıların iyileşme gücü insanlarınkinden kat kat hızlıydı. Normalde iyileşmesi aylar alacak olan hasar için iki saat yeterli gelmişti. Çatlayan kaburgaları, zedelenen yerleri kapanmıştı.

Yatağın önüne gelirken üstündeki zırh hareketlerine göre deviniyordu. Gelinin işaretine değmemek için kalkanın başladığı yerde durdu. Elini uzlaşmak için bana doğru uzattı. "Adandığın tanrı olmadığımdan seni gözdem yapamam. İşaretin yalnızca bağlı olduğu tanrıyla eşleşme şartı vardır. Eğer beni seçersen gelinin işareti seni terk edecek fakat elde edeceklerinle kıyaslandığında bu hiçbir şey. Sana başka bir teklif sunuyorum, Mana. Ateş Sarayı'nı emrine amade edebilirim. Zestiria'nın Hanımı ol. Sana hak ettiğin değeri vereceğim."

Ortaya attığı yemi cidden yutacağımı mı sanıyordu? Onca şeye rağmen hem de! Bana yaptıklarına rağmen! Kibar çıkarmaya çalıştığı sesi dahi baştan aşağıya yalan dolandı.

"Eğer bana inanmıyorsan tanrı sözleşmesi imzalayabiliriz." İşte şimdi gerçekten şaşırmıştım. Tanrı sözleşmesi bozulması imkânsız bir anlaşmaydı. Kanla mühürlenir, sözleşmede yazılan her detay harfi harfine yerine getirildi mi diye kontrol edilirdi. Şayet taraflardan biri sözünden cayacak olursa kararlaştırılan cezaya çarptırılırdı. Dört büyük tanrının dahi sözleşmenin şartlarından kaçışı yoktu çünkü sözleşme bizzat ilk tanrı tarafından yaratılmıştı.

Bu adam hırsları mevzubahisse her şeyi yapabilirdi.

Cevap alamamanın memnuniyetsizliğiyle suratı asılırken, bir saniye sonra kaşları çatılarak yatağın hemen solunda kalan pencereye baktı.

Ben de yorgun bakışlarımı yavaşça baktığı yöne çevirdim.

Okyanusun sesi tekrar kulaklarımda çağlıyordu.

Loki sinirli bir ses çıkarırken önünde ateşten bir kalkan oluşturdu. Kaçırılmadan evvel yaşadığım hadiselerin bir benzeri daha meydana gelmişti. Patlayan pencereden savrulan cam parçaları bütün odaya dağıldı. Gelinin işaretinin koruması sayesinde camlarla birlikte fırlayan beton parçaları kalkana çarpıp sekerek yere düşüyorlardı. Loki'nin kalkanıysa cam kırıkları ve duvar parçalarını kendisine yaklaştırmadan yakıyordu.

"Senin gibi bir piç kurusunu düşünürsek gerçekten de cazip bir teklif." Yıkımdan dolayı kalkan toz bulutu görüş alanımı açtığında, delinmiş duvarın kenarlarını kaplayan kar ve buz kalıntılarının ortasında dikilen kehribarları görünce nefesimi tuttum.

Kızgın görünüyordu, hayır *kızgındı*.

Ateş Tanrısı'na buz gibi bir bakış fırlatarak, "Görünen o ki sana gösterdiğim tolerans yüzünden iyice şımardın, Loki," dedi.

Göğsümün sol tarafında bir karıncalanma başladı; *Su Tanrısı buradaydı.*

Gelmeyecek demişti. Gelmeyecek demiştim.

Gelmişti.

İkimizi de yanıltmıştı.

"Sahiden geldin. Merak ediyorum da bu kadının diğer gelinlerinden farkı ne? Amor için bile kılını kıpırdatmamıştın, Aron." Bu adam ciddi ciddi Su Tanrısı'na adanan bütün gelinleri baştan mı çıkarıyordu yani? Akıl hastası herif. Resmen bu işi özel uğraşı haline getirmişti.

Loki konuşuyordu fakat muhatabı onu dinlemek yerine bana bakıyordu. Açılmış sargılarımı, kanlanmış elbisemi, ısırdığım dudağımda oluşmuş yarayı, çenemdeki kurumuş kan izlerini teker teker incelerken en sonunda yırtılan yakamı görünce yüz hatlarına anbean oturan katı ifadeye şahit oldum.

Kehribarlarında beliren kızıl çatlaklar çoğalarak gözbebeklerine yayılıyordu. Hareleri içlerindeki ateşe rağmen o kadar kararmıştı ki ıssız, izbe bir yere dönmüştü bakışları.

Uğuldayan bir indi orası. *Cehennemin kapısıydı.*

Kilitlenmiştim.

"Ölümü arzulamışsın." Dudaklarından dökülen sözler zemheriden gelen bir soğukluk taşıyordu. Konuşurken kalınlaşan ses tonu buzdan çıkan buharlar saçıyordu etrafa. Odanın sıcaklığı düşüyordu.

Nasıl ateşin vârislerinin kalpleri doğdukları günden beri yanıyorsa, su vârislerinin kalpleri de doğdukları günden beri bir buza hapsedilmiş ve donmuştu.

Tüylerim ürpererek diken diken oldu.

Ben Loki'nin gazabından mı korkmuştum? Aron'ın soğuk hiddetinin yanında ateş öyle zayıf kalıyordu ki.

"Ona dokunmaya kalkıştın öyle mi? Benim olana." Bende yarattığı korku aynı şekilde Loki'yi de esir almıştı. İkisi de mutlak güce sahipti, ikisi de dört büyük tanrının arasında yer alıyordu. Denk sayılmalarına rağmen ateşten doğan, sudan doğan tarafından hor görülüyordu.

Loki ani gelişen olaylar yüzünden tepkilerini kontrol edemiyordu. Her halükârda Aron'ın öfkesinden sinecek gibi oluşunu gururuna yedirememiş, öfkeyle burnundan solumuştu. Asabiyetini katıksız bir alaya bürüdü. Belki de korkusunu.

"Hadi ama Aron! Bir iki gelinin aramızda lafı mı olur? Sırf bu kadın için benimle kavga etmeyeceksin, değil mi?"

"Kes sesini!" Aron'ın bağırmasıyla birlikte etrafına su dalgaları şeklinde mavi bir aura yayılmaya başladı. Kıyafetleriyle saçları bu auranın yarattığı rüzgârа kapılmış dalgalanıyordu. Kaçınılmaz bir yola girmişlerdi. Loki sonunda Aron'ın ciddi olduğunu anlayarak etrafına ateş aurasını saldı. Kavga mı edeceklerdi gerçekten?

Ateş Tanrısı elini yukarı kaldırdı. Etrafındaki tüm aura avucunun içine doğru akın ederek gitgide büyüyen bir ateş topu meydana getirdi. Alev alev yanan ateş topu azametli bir ısı dalgası yayıyordu. Odanın içindeki ısı dengesizliği yüzünden nefes alıp vermek güçleşmişti.

Kudretli iki güç havada çarpışırken bile birbirlerinin varlığını inkâr ediyorlardı.

"Basit bir gelin için benimle aranı bozmaktan çekinmiyorsun demek. O halde benimle savaşmaya gerçekten cesaretin var mıymış görelim bakalım, Su Tanrısı?" Loki çok güçlüydü. Elindeki ateş topu gittikçe devleşiyor, güneşi çağrıştırıyordu. Eğer o ateş topu Aron'a çarpacak olursa...

Hayır!

Bir ihtimal gelinin işaretiyle ikimizi birden Loki'nin ateşinden koruyabilirdim. Tam bu düşüncelerle yerimden kalkıp yanına gidecekken, Aron'ın gözleri anında bana dönmüş ve bakışlarıyla beni durdurmuştu. Bana *yerinde kal* diyordu.

Loki verdiği gözdağına rağmen Aron'ın geri adım atmayacağını anlayınca, hırsla bağırarak ateş topunu Su Tanrısı'na fırlattı. Ateş topu Aron'ın durduğu yere düşerek büyük bir gürültü eşliğinde patlayıp o alanı ateşten bir denize boğdu.

Kaskatı kesilmiştim.

Aron neredeydi? Etrafı saran ateş yüzünden nerede olduğunu göremiyordum. Yoksa alevler tarafından yutulmuş muydu?

Odadaki gergin bekleyişim her geçen saniye işkenceye dönerken aklım durmuştu. Kahrolası ateş bir türlü dağılmayı bilmemişti. Tam iyi olduğuna, kurtulduğuna dair umudumu yitirecekken o gümlemeyi duydum. Anında başımı sesin geldiği yere çevirdiğimde gözlerim sonuna kadar açıldı. Aron, Loki'nin göğüs zırhından kavrayarak onu duvara çarpmıştı. Duvar Aron'ın gücünün baskısına dayanamayarak içeri doğru çökmüş, Loki de o yarığın içine girmişti. Yüzünde canının çok yandığını gösteren acı dolu bir ifade vardı. Gözleriyse acıdan çok endişe taşıyordu.

"Sikeyim, bu güç nereden geliyor?" Dudaklarından kabullenemediği için zorla çıkan soru, Aron için bir şey ifade etmemişti. Su Tanrısı'nın gözlerinde bir katile ait bakışlar vardı. Soğuk, merhametsiz, hissiz. Onu öldürecekti, öldüreceğinden emindim. Arzusunu hissedebiliyordum. Susadığı ölümdü. Etrafındaki suya benzeyen auranın içinde yavaştan belirmeye başlayan siyahlıkları görünce istemsizce ona seslenme ihtiyacı duydum.

Hayır, içimdeki bir şeyler ona seslenmem için avazı çıktığı kadar bana bağırıyordu.

"Aron!"

Aron, Loki'yi duvara ittikçe iterken baskıdan dolayı ezilen Ateş Tanrısı'nın suratı, patlamak üzere olan damarları yüzünden kıpkırmızı kesilmişti. Biraz daha zorlarsa onu kesin öldürecekti! Bir tanrıyı ancak bir tanrı öldürebilirdi. Korkuyla dizlerimin üstünde yükselip tekrar adını seslendim.

"Aron yeter artık sen kazandın! Bırak onu yoksa öldüreceksin!"

Ayağımı yataktan yere attığım gibi tekrar gözlerim kararadı. Su kalkanı ben ayağa kalkar kalkmaz bozularak kayboldu. Bütün gücüm bedenimden çekildiği için yere düşecekken, biri kolunu belime sararak bunu engelledi. Gözlerimi yavaşça açtığımda beni tutan kişinin Aron olduğunu gördüm. Loki ise yere düşmüş ve bilincini kaybetmiş vaziyette duvara dayanıyordu.

"Sana yaptıklarından sonra hâlâ yaşamasını mı istiyorsun?" Ondan gelen o soğuk ürpertiyi ve ölümü sezdim.

Ateş Tanrısı ölmeyi hak ediyordu. Ediyordu, evet ama... benim yüzümden bir tanrıyı öldürürse kendisine ne olacağını hiç düşünmüş müydü? Denge bozulduğu için kalan tanrılar tarafından önlenemez bir kargaşa çıkacağı kesindi. Bu riski göze alamazdım.

Loki'nin bana yapmaya kalkıştığı şeyi Aron tahmin etmekte zorlanmamıştı. Yaralı dudağım, yırtık elbisem ve perişan halimle bir suçumun olmadığını bildiğim halde gözlerine bakmak neden bu kadar zordu?

"Sen geldin, bana bir şey yapamadı. Hem baksana, fazlasıyla cezasını verdin zaten."

"Ceza mı? Sen buna ceza mı diyorsun? Onun ciğerini çıplak ellerimle sökmeliyim." Öfkeden koyulaşmış kehribarlar iki kara deliği andırırken, Loki'ye bakışlarından hiç hoşlanmamıştım. İzin versem bütün uzuvlarını dediği gibi çıplak elleriyle koparacak gibiydi. Belki de o bakışların altında yatan art niyet bundan çok daha fazlasını planlıyordu.

Loki yüzünden odaya dağılan ateş, yatak odasında bir yangın çıkarmıştı. Alevlerin eşyalara nasıl saldırdığını görünce çocukluğuma ait anılar yüzeye çıkmaya başladı. Çok geçmeden bir kriz geçireceğimi hissediyordum. *Daha fazla burada kalamazdım.*

Elimi Su Tanrısı'nın yanağına koydum. Daha fazla Loki'ye bakmasını istemediğimden başını bana doğru çevirdim. Ona dokunmamdan dolayı ikimiz de afalladık. Benim şaşkınlığımın sebebi ona dokunduğumda hissettiğim soğukluktu. Sanki bir insanın tenine değil de buzun yüzeyine dokunuyor gibiydim, parmak uçlarım donmuştu. Aron'ın şaşkınlığı ise izin vermeden ona dokunabilme cüretini gösterdiğim içindi muhtemelen.

Bütün tanrılarda böyle mi oluyordu? Güçlerini kullandıklarında bedenleri yan etkilere mi maruz kalıyordu? Aron'ın teninin buzu andırması gibi Loki'nin teni ateşi, Hades'in teni toprağı, Balder'in teni de dokununca hava boşluğu hissiyatı mı veriyordu? Bedenleri, tanrı ve insan arasındaki terazinin dengesi bozulduğu için içsel bir buhran yaşıyor olmalıydı. İçsel dengeyi yeniden kurana dek bu şekilde kalmaları normaldi sanırım.

"Lütfen, Aron. Çok yorgunum ve burada daha fazla kalmak istemiyorum... evimize dönelim."

"Evimiz." Kısık sesli tekrarı kalbimin atışlarını hızlandırsa da o bunu duymamı istemiyor olmalı ki sessizce mırıldanmıştı. Yanlış duymadığından emin olmak istercesine...

Yol boyunca kucağında donduğumu belli etmemek için uğraşsam da son anda gelen hapşırık bütün çabamı altüst etmişti. Aron, "Biraz daha dişini sık," diyerek hızını artırsa da bu benim daha çok üşümemden başka bir işe yaramamıştı.

Teni hâlâ buz kadar soğuktu.

Nihayet Ateş Ülkesi'ni terk edip Su Sarayı'na vardığımızda -ben hâlâ kucağındaydım- patlamadan dolayı yıkılan yerlerin birkaç işçi tarafından onarıldığını gördüm. Sarayın birçok yerinde patlamalar gerçekleştiği için hasar da bir hayli büyüktü. Patlamalar yüzünden yaralanan kişiler ise çoktan şifahaneye taşınmışlardı.

Aron yere ayak bastığı gibi sırtındaki buz kanatları kırılarak döküldü. Zestiria'dan Kaldera'ya uçarak gelmiştik. Eve dönmemizi istediğimde Su Tanrısı beni kucağına almış, daha sonra kulağıma buzun donarken çıkardığı sesler dolmuştu. Başta bu sesin nereden geldiğini, kaburgalarından dışarı uzayan neredeyse üç metrelik buzdan kanatları görene dek anlamamıştım. Sırtında gerilen kanatlardan üzerimize ince ince kar taneleri atıştırıyordu. Kurum siyahı saçlarının arasına dökülen kar taneleri ve sırtındaki buzdan kanatlarla Su Tanrısı o kadar muhteşem gözüküyordu ki bir süre ona hayranlıkla bakakalmıştım.

Girişe yürürken hizmetçilerin yanlarında getirdikleri kovalarla yerdeki kanları sildiklerini gördüm. Aron'dan yaralılar olsa da ölen kimsenin olmadığını öğrendiğim için rahatlamıştım. Bizi gören herkes önce bir şaşkınlık yaşamış sonra da hepsi yaptığı işi aynı anda bırakarak koşup etrafımızı sarmışlardı.

"Hanımım!" Hep bir ağızdan bağırırken bana ağlamaklı bakışlar atmaları yorgunluğumu unutturmuştu. Şaşkınlıkla telaşlarını izliyordum. Neler oluyordu?

"Hanımım şükürler olsun iyisiniz!"

"Hanımım çok korktuk!"

"Hanımım yaralandınız mı?" Kalabalık grubun içinden peş peşe her biri bir soru sorunca hangisine nasıl cevap vereceğimi şaşırmıştım. Kimse diğerinin sorusunun yanıtlanmasını beklemiyordu, haliyle ben de sadece sorularını duymakla kalıyordum.

"Seni seviyorlar." Aron sadece benim duyabileceğim tonda kulağıma fısıldayınca söylediği şeyden çok boynumda hissettiğim soğuk nefesi hem heyecanlanmama hem de daha çok ürpermeme neden olmuştu.

Nefesi bile buz üflüyordu.

"Hey! Siz! Oradakiler hemen işinizin başına dönün! Gördüğünüz gibi Mana Hanımım gayet iyi durumda, bırakın da dinlensin!" Başhizmetçiden gelen azarı işitince toplanan kalabalık işlerinin başına döndü. Aron ise tüm bu kargaşaya alışkınmış gibi umursamadan yoluna devam etti. Yerinde başka bir tanrı olsaydı sıradan insanların önünü kesmeye cüret etmesine esip gürlerdi.

O farklıydı. Niyeyse bu farklılık hoşuma gidiyordu.

Saraydan içeri girdikten sonra gittiğimiz yolun benim odama çıkmadığını fark edince afalladım. Yolu mu şaşırmıştı?

"Burası benim odama giden yol değil."

"Evet, değil."

"Biliyorsan neden yanlış yoldan gidiyorsun?"

Başını bana doğru çevirip yüzüme dikkatlice baktığında, ne söyleyeceğini merakla beklemeye başladım. "Seni bu çeneyle öldürmediğine şaşırmam gerek aslında," deyince tüm yüz kaslarım sinirden seğirmeye başlamıştı. O şimdi benim geveze olduğumu mu ima etmeye çalışıyordu? Hayır, direkt öyle söylüyordu!

"Sorumun cevabı bu değil."

"Benim odama gidiyoruz." Patlama yüzünden odası mahvolmamış mıydı onun?

"Niye ki?"

"Çünkü ben öyle istiyorum." Bu adamı bir gün kesinlikle boğazlayacaktım!

Onunla konuşmanın boşa nefes tüketmekle aynı şey olduğunu anladığımda sessizce beni odasına götürmesine izin verdim. Dikkatimi çekmişti de Su Tanrısı'yla ilgili olan her şeyin üstünde su yerine lotus çiçeğinin sembolü vardı. Yalnızca demir kapıda suyun simgesini görmüştüm. Ateş Sarayı'nın her kapısına ateş sembolü oyulmuşken, o niye öyle yaptırmamıştı acaba? Gerçi bunu yapmanın tanrılar arasında bir gelenek olup olmadığını da bilmiyordum.

Bu çiçeği o kadar çok mu seviyordu?

Odasına geldiğimizde beni yatağının üstüne bıraktı. Bu sahne bir kere daha başıma geldiği için yaşanmışlık hissiyle doldum. O değil de şu kısacık zaman diliminde odasını nasıl eski haline getirmeyi başarmışlardı?

Bir yere oturmak veya uzaklaşmak yerine Su Tanrısı başımda dikilerek beni izlemeye devam edince, "Niye öyle bakıyorsun?" diye sordum.

"Neden yapmadın?"

"Neyi neden yapmadım?"

"Neden bana ihanet etmedin?"

Şaşırarak, "Sana ihanet etmemi mi bekliyordun?" diye sorduğumda dizini yatağa bastırarak üzerime doğru eğildi. Ne? Neden yaklaşıyordu? Kafamı geriye doğru çeksem de yüzüme yaklaşmaktan vazgeçmiyordu. Kalbim çığırından çıkarken, kehribarları bir an olsun leylaklarımdan ayrılmıyordu.

Gözlerimin içine baka baka, "Ha ben ha Ateş Tanrısı, senin için ne fark eder ki?" deyince az önceki heyecanım yerle bir oldu ve donakaldım.

Az önce ne dedi o?

Tırnaklarımı yatağa batırıp örtüyü hayal kırıklığıyla avuç içimde kırıştırdım. Beni gerçekten öyle bir kadın olarak mı görüyordu? Bu zamana kadar ona kendimi yanlış mı tanıtmıştım?

"Ne dediğinin farkında mısın sen?" Sesim titremişti, lanet olsun.

"Mana..." Hemen dibimdeyken, elini kaldırıp yanağımı okşadı.

"Burada da tutsaksın."

"Ne?"

"Bana veya bir başka tanrıya gelin olarak kurban edilmek sonsuz bir tutsaklığın başlangıcıdır. Buna mecbur bırakılmışken senden bana sadık kalmanı nasıl isterim?" demeye çalıştığı şeyi anlayınca beni yiyip bitiren öfkem de dinmişti.

Onun benim hakkımdaki düşüncelerine bu kadar önem verdiğimi bilmiyordum.

"Ben senin karınım," dedim. Bunu aklına sokmak istercesine bastırarak, "Senin karınım," dedim ve devam ettim. "Bu ister zorla, ister istediğim için olsun. Ben suya aitim, Aron. Ateşe veya toprağa değil, suya. Elbette ki karın olarak sana sadık kalacağım."

Diğer tanrılardan bahsettiğimde kehribarlar bana duvar örmeye başlayıp aramıza daha kalın bir hat çekerken, sözlerimin devamında duraksamış sonra da ördüğü duvarları kendi elleriyle yıkmıştı. Ya şimdi ya hiç diyerek, "Peki ya sen? Sen niye beni kurtarmaya geldin?" diye sordum. Ateş Tanrısı, Aron'ın gelinlerini kurtarmak için Zestiria'ya gelmeye zahmet etmediğini birçok kez dile getirmişti.

Benim için gelmişti. Niye?

"Senin de dediğin gibi bana aitsin, Mana. Bana ait olan bana geri dönmeli." Yani biraz da olsa beni gelini olarak görmeye başladığını düşünebilirdim, değil mi?

Ben utançla gözlerimi kaçırırken çenemde hissettiğim parmaklar beni bir kere daha hazırlıksız yakaladı. Nazik ama güçlü bir tutuşla başımı kendine doğru çevirdiğinde, yüzüme yaklaşarak dudaklarını dudaklarıma kapattı. Dudaklarımda hissettiğim serin dudaklar gözlerimin sonuna dek açılmasına neden olmuştu.

Beni öpüyordu.

Buz dudaklarımı yakarken, kulaklarım da ağır bir demirin suya düşerken çıkardığı o sesle doldu. Kalbimin denizine atılan çapa, adını koyamadığım bir duyguyu yüreğime demir atmıştı. Hissetmiştim, o demir bir daha asla o denizden ayrılmayacaktı.

Benim denizimden.

Aron ileri gitmiyor, dudaklarını kıpırdatmadan sadece dudaklarıma bastırıyor ve nabzını hissetmemi sağlıyordu. Deli gibi atan yüreğim hızlandıkça hızlandı. Kalp krizi geçirmeme kıl payı kaldığında, aramızda küçük bir boşluk bırakarak geri çekildi.

Ateş Tanrısı beni öpmeye çalıştığında iğrenirken, Su Tanrısı'nın beni öpmesine izin vermiştim.

Hayır, bunu istemiştim.

Kehribarları bir süre tadını aldığı dudaklarımda oyalandıktan sonra daha fazlasını isteyen bakışlarını yukarı çıkararak gözlerimle buluşturdu.

"Hazırlan, bu gece karım olacaksın."

VAK'A ŞEHRİ

Hayat birbirinden farklı yolları hiç beklemediğiniz anda karşınıza çıkartabiliyordu. Daha bir ay önce küçük bir köyde hizmetçiyken şimdi bulunduğum konum bir tanrının eşi olmaktı. Karşımdaki adam elinde bir ülkenin gücünü barındırıyordu. Heybetli ve kaslı yapısı, birçok kadının aklını başından alabilecek yüzü, duruşu, karizması ve bunun gibi sayabileceğim birçok özelliği vardı ancak Su Tanrısı'nın iyi olduğu tarafları olduğu kadar günahın kendisini çağrıştıran kötü yönleri de bulunuyordu. *Bu adam kendi kalbinde zincire vurulmuştu.* İhanetin acı tadı damağına çalındığında gelinlerine karşı elinde olmadan saf bir nefret beslemiş, mesafeli ve uzak kalmıştı.

Biri ihanet ettiyse ötekilerin de yapması an meselesi diye düşünüyordu. Bana neden ona ihanet etmediğimi sorması da bu düşüncemin doğruluğunu kanıtlıyordu. Donmuş bir kalbe sahip olsa da kimseye hak etmediği sürece zarar vermiyordu. Derdi sadece gelinleriydi. Bunu Kaldera halkını gözlemleyerek de anlayabilirdiniz. Tanrılarına karşı korktukları için değil, saygı ve sevgi besledikleri için ona tapıyorlardı.

Kehribar rengindeki gözleri hayatımda görüp görebileceğim en güzel renge sahipti. Fakat o gözler öfkeye bulandığında *ateşi* andırıyordu. Loki kendisinin ateş olduğunu sansa da asıl ateşin Su Tanrısı'nın gözlerinde yandığından bihaberdi.

Nefretini görmüştüm. Bana göstermekten sakınmadığı nefretini.

Kalbimi her defasında kırmış, bunu önemsememişti bile. Şimdi hayal kırıklıklarımın başrolünü oynayan adam, aramızda sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi bana karım olacaksın diyordu.

Ne hissediyordum? İçimde ona karşı ne vardı? Beni karısı yapacağını söylediği için mutlu mu olmalıydım? Öyleyse neden mutlu hissetmiyordum? Kalbime baktığımda somut bir şey göremesem de içinde beni incittiği, gücendirdiği anların açtığı yaraları hissedebiliyordum. Görünmüyorlardı ancak varlıkları her zaman oradaydı.

Gözleri gözlerimin içine bakıyor ve orada bir cevap arıyor olsa da aynı zamanda kararsızdı. İçinde küçük bir şüphe yarığı açan geçmişi kapanmamakta inatçıydı. Onca yılın ardından hâlâ birine güvenmekten çekiniyordu. Doğru bir

karar verip vermediğini içten içe sorguladığı için benim kadar kafası karışıktı. Garipti. Canımı acıtan o, canı yanan bendim fakat ikimiz de aynı duyguların çelişkisindeydik.

Bu adamı istiyor muydum? Ona her şeyimi verecek kadar güveniyor muydum peki? Kalbimin vereceği cevabı bilsem de aklım buna karşı koyuyordu. Geldiğim günden beri bana yaşattığı duyguları kalbim sineye çekmeye hazır olsa da aklım onu affedene dek yakamı bırakmayacaktı.

"Özür dile." Ağzımdan çıkan sözler aramızdaki sessizliği yırtıp geçti. Karşısında kararlı bir duruş sergileyerek gözlerinin içine korkusuzca baktım.

Hafifçe kaşları çatıldı. "Ne?"

Tedirginlik etrafımı bir koza gibi sarsa da geri adım atmayacaktım. Evet, şu anda ciddi ciddi bir tanrıdan benden özür dilemesini istiyordum. "Beni duydun, özür dile. Yaptıklarından sonra bir anda karşıma geçip bana karım olacaksın diyemezsin! İlk önce hatalarını telafi etmelisin ancak o zaman senin gerçekten karın olmak isteyip istemediğimi düşünebilirim." Söylediklerimi tepki vermeden dinlediği için içten içe üç buçuk atıyordum.

Bir tek tanrıya rest çekmediğim kalmıştı artık onu da yapmıştım.

Yarım ağız güldü. "Şu işe de bak sen... Bana kim olduğunu kabullendirmek için her fırsatta *ben senin karınım* diyen kadın, şimdi ben istediğim için kendini geri çekiyor. Sana istediğin gibi gerçekten karım olman için bir fırsat sunuyorum ve sen bunu reddettiğini mi söylüyorsun?" Oturduğum yataktan kalkarak karşısına dikildim. Bir an için durup ayaklarıma bakacak gibi olsa da yapmadı. Hâlâ fazlasıyla acıyorlardı.

Su Tanrısı uzun boylu bir adam olduğu için boyum ancak omzunun bir karış aşağısına denk geliyordu. Avucumu göğsünün sol tarafına bastırdım. Kasıldı, tepkisi garip bir şekilde hoşuma gitmişti. Benden etkileniyordu. Parmaklarımın altında kalbinin atışlarını hissetmeyi sevmiştim.

Yüreğim pır pır ediyordu. Onunla kavga etmek ya da tartışmak gibi bir niyetim yoktu, sadece beni nasıl incittiğini anlasın istiyordum. Anlasın ve telafi etsin. *Telafi et ki açtığın yaraların kabuk bağlamasına izin vereyim, Aron.*

"Bir tanrı olarak sana tapan halkın senin için her şeyden önce gelir, öyle değil mi?"

Birkaç saniye cevap vermedi, nereye varacağımı merak ediyordu. "Elbette öyle."

"Buraya gelmeden önce yani eski köyümde yaşarken, ben de Su Tanrısı'na tapan halktan biriydim." Sessiz kaldı. Sözlerimin devamının geleceğini bilircesine bitirmemi bekliyordu. "Sana tapan insanlardan biri sana karşı bir kırgınlık hissetse ona değer vermediğini, onun dualarını dinlemediğini düşünse bir nevi sana küsse bu seni rahatsız eder miydi?"

"Bir tanrıya selefinden verilen ilk öğüt, kendisine tapınanlara karşı sorumlu olmaları gerektiğidir. Bir kişi de yüz kişi de aynı duayı etse benim gözümde aynı değeri taşırlar. Biri diğerinden üstün değildir, hepsiyle eşit bir şekilde teker teker ilgilenirim."

"O zaman benimle de ilgilen." Tüm konuşma boyunca gözlerimi göğsünden ayırmamıştım. Kalbinin üzerinde duran elimi sıkıp avucumla giydiği gömleği kavradım ve başımı kaldırarak kehribarlarına baktım. "Senin sorumlu olduğunu düşündüğün halkından biri de benim. Kalbim sana küskün Su Tanrısı ve bu kadın eğer bir eş olacaksa kocasının koynuna küskün bir kalple girmemeli. Bu yüzden ne yapacağın önemli değil, yeter ki sana karşı hissettiğim bu kırgınlığı geçir. Sana ettiğim dua bu; affettir bana kendini."

Masumdum. Bunu o da çok iyi biliyordu. Suçsuz yere beni cezalandırmıştı. Defalarca sözleriyle incitmişti.

Tek başıma iyileşemiyordum işte.

Anlatmama rağmen anlamak istemezse ne yapardım bilemiyordum. O bir tanrıydı. Hüzünle elimi kalbinden çektiğim sırada, fazla uzaklaşmama izin vermeden bileğimden tutarak beni kendisine doğru çekti. Göğsüm göğsüne çarpınca yüzlerimizin birbirine ne kadar yakın olduğunu fark etmiş ve nefesim tıkanmıştı.

Kehribar ateşine bu kadar yakından tanık olmak bende o ateşte yanma isteği uyandırıyordu.

"Benim için bir lütuf mu, yoksa lanet mi olacağın hâlâ muamma. Çok garip bir kadınsın, Mana. Senin yerinde başka bir kadın olsa yatağıma girmek için türlü bahaneler uydurup oyunlar oynardı. Benim teklif etmemle ise sevinçten havalara uçacağına bahse girebilirim ama sen... seni bir türlü çözemiyorum. Pekâlâ, uslu bir kız olduğun sürece isteklerin dikkate almaya değer olacak ama unutma..." Eğilerek boynuma derin bir öpücük kondurunca bacaklarımdaki güç anında geri çekildi. Bir yere tutunma ihtiyacı duyarak sıkıca omzuna tutundum. Tek bir öpücüğüyle dağıldığıma inanamıyordum.

Dudaklarını boynuma sürte sürte kulağıma doğru çıkardı ve yarım kalan cümlesini öyle tamamladı. "Ben istediğim şeyi er ya da geç alırım."

"Meclis toplantısı mı?"

"Evet, hanımım. Bugün Kıdemlilerin toplanacağının haberini aldım."

Saya bir yandan hazırlanmama yardım ederken, diğer yandan da öğrendiği bilgileri benimle paylaşıyordu. Bu kızın sarayda olup biten her şeyden nasıl haberi oluyordu? Yerin kulağı vardır deyimi Saya için söylenmişti sanki. Hımm, meclis toplantısı demek. Sözünü ettiği toplantı köyümde yılda dört kere, dört mevsime denk gelecek şekilde gerçekleştirilen buluşmalar gibi miydi acaba? Biz

bunu genelde kışın depolanması gereken yiyecekler, köydeki sorunlar, yenilemeler gibi konular için yapardık.

"Ne için toplanıyorlar?"

"Meclis toplantıları, bazen Su Tanrısı ülkenin durumu hakkında bilgi almak istediğinde bazen de insanların şikâyetleri ve istekleri üzerine gerçekleşiyor. Sınırlardaki durum, şehirlerdeki ihtiyaçlar, öteki bölgelerden gelen anlaşma istekleri, halkın sorunları dahilinde daha bir sürü konu ele alınarak tartışılıyor ve alınan kararlara göre harekete geçiliyor. Bugünse farklı bir nedenden dolayı toplandıklarını duydum."

Toplanmaları gereken günden önce çağrıldıklarına göre acil bir durum olmalıydı.

Saya elbisemin ipini arkadan bağlayarak işini bitirdi. Aynanın karşısına geçerek ellerimi elbisenin kaygan ve mat kumaşında gezdirdim. Gece mavisi elbise tüm vücudumu ikinci bir deri tabakası gibi sarıyor ve sıkıyordu. Elbise ayak bileklerimden bir karış yukarıda bitiyordu. Altına siyah, ince topuklu ayakkabılarımı giydiğim için çok şık durmuştu.

Saya maharetli elleriyle saçlarımı kalın dalgalar şeklinde kıvırmıştı. Elbisenin kolları dirseklerimde bittiği için bileğime su dalgası şeklinde zarif bir künye ve takımın küpelerini kulağıma takmıştım. Çok hafif bir makyajla birlikte mükemmel görünüyordum.

Tık! Tık!

Kapı çalınca ikimizin de başı o tarafa doğru döndü. Saya'ya *birini mi bekliyordık* bakışı attıktan sonra, "Girin," dediğimde kapı açıldı ve içeri Ragnar girdi. "Mana hazır mısın?" Gelen kişiyi görünce kaşlarımı yukarı doğru kaldırdım. Neden buradaydı?

"Evet, hazırım."

"Güzel. Toplantı salonuna kadar sana ben eşlik edeceğim."

"Bunun için buraya kadar zahmet edip de gelmene gerek yoktu. Saya ile gelirdim ben." Kaşlarını çatmasıyla dilimin ucunu ısırdım. Söylediklerim kulağa sanki onu yanımda istemiyormuşum gibi gelmişti.

Saya aramıza girerek, "Hanımım, Kıdemliler şölende sizinle tanışma onuruna nail olamadılar. İlk takdim edilme için size yardımcı komutanlardan birinin eşlik etmesi konumunuzun önemini arz edecektir. Ragnar da bunun için burada," dedi.

Burada olmasının amacı şimdi anlaşılmıştı. Ragnar'a bakıp tebessüm ederek, "O halde bana eşlik etmenden mutluluk duyarım," dedim.

Ragnar başını sallayıp kapıyı açarak geçmem için öncelik tanıdı. Hemen arkamdan da Saya geliyordu. Odadan çıktığımızda kapı muhafızları bize anlık bir bakış atıp önlerine döndüler.

Dün akşamdan sonra Aron'la ilk kez yüz yüze gelecektim.

Adının geçmesiyle bile kıpırdanıp duran kalbimle ne yapacağımı bilmiyordum. Yaptığımız konuşmadan sonra odama geri dönmüştüm. Bütün gece gözüme uyku girmemişti, yatakta dönüp durmuştum. Nefesinin değdiği tenimde buz yanıkları meydana getirmiş, sonra da beni o yanıklarla baş başa bırakmıştı.

Su şifaydı ancak buza dönüştüğünde soğuğuyla yakardı.

Yol boyunca konuştuklarımızı bozuk bir plak gibi başa sara sara kafamın içinde dinledim. Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki toplantının yapılacağı odaya geldiğimizi ancak Ragnar muhafızlara kapıları açmalarını emrettiğinde fark edebildim.

Silkelenerek zihnimi boşalttım. Şimdi dünkü olaylara kafa yormanın zamanı değildi. Önümde daha büyük bir problem vardı.

Toplantı salonunun kapısı açılır açılmaz içerideki ağır ve gergin hava olduğu gibi üstümüze çullandı.

Beşi boş olmak üzere geriye kalan yirmi sandalyenin hepsi doluydu. Geniş masanın sağında ve solunda oturan herkes mavi pelerin giyiyordu. Bunlar Kıdemlilerdi. Saya'dan öğrendiğime göre her biri Kaldera'daki bir şehri temsil ediyordu. Masanın başında bütün görkemiyle Su Tanrısı oturuyordu. Hemen arkasında ise Caster bekliyordu.

Boş sandalyelerden biri büyücüye, ikincisi Ragnar'a, üçüncüsü ise Towa'ya ayrılmış olmalıydı. Towa'nın yarası hâlâ iyileşmediği için toplantıya katılmamıştı.

Aron'ın yanında duran boş sandalye ise... *bana aitti.* Peki ama sonuncu sandalye kimindi?

Henüz tanışmadığım tüm Kıdemlilerin gözleri üzerime çevrildi. Birden böyle ortamlardan neden nefret ettiğimi hatırladım.

Ragnar bakışlarıyla beni yönlendirip yürümeye başladığında onu takip ettim. Aron'ın yanındaki koltuğu çekerek oturmama yardımcı oldu. Genellikle iyi anlaşamıyor olsak da Kaldera'nın Hanımı olarak öne çıkmam gerektiği zamanlarda bana yardımcı olduğu için minnettardım. Ben oturunca o da masanın sağında kalan ilk sandalyeye geçti.

Onun bir yanındaki ve soldaki ilk sandalye boş duruyordu.

"Herkes geldiğine göre başlayalım." Aron'ın toplantıyı başlatmasıyla birlikte Caster uzatmadan konuya girdi.

"Bundan aylar önce Kaldera'nın güney çölünde kalan Vak'a şehrindeki adamlarımızdan garip raporlar almaya başladık. Ayda bir gelen raporlar bir süre sonra haftada bire çıktı, şimdiyse neredeyse her gün aynı raporları alıyoruz."

Mavi pelerinlilerden biri sordu. "Bu kadar rapora rağmen orada neler olduğunu öğrenmek için kimse gönderilmedi mi?"

"Oraya üçten fazla casus gönderildi ancak casuslar içeri sızar sızmaz hiçbirinden bir daha haber alınamadı." Caster'ın sözlerinden sonra odadaki hava iyice ağırlaştı. Şehre girer girmez casuslarla iletişimin kesilmesi, orada dönen olayların sandığımızdan daha büyük bir tehlike içerdiği olasılığını yükseltiyordu.

"Şehirde casusların dışarısıyla iletişimini kesen bir büyü kullanıyor olabilirler."

Caster, "Ben de bundan şüpheleniyorum. Bu garip raporları aldığımızdan beri şehir dışarıdan yiyecek ve malzeme alınımını kesti. Ayrıca tüccar birliğinden de şehre giden kervanların hiçbirinin geri dönmediği hakkında şikâyetler aldık," dedi.

Ragnar, elindeki kalemle oynarken düşünceli bir şekilde kaşları çatılmıştı. "Bir kez içeri girdin mi dışarı çıkamadığın bir şehir." Kafasını kaldırıp Aron'a bakarak, "Şehrin içinde kimsenin görmemesi gereken ne yapıyor olabilirler?" dedi.

Doğru noktaya parmak basmıştı. Şehre bir kez girdin mi dışarı çıkamaman için bir sebep gerekiyordu. Ragnar'ın söylediklerinin üzerine orta sıralarda oturan Kıdemlilerden biri Aron'a, "Efendim oraya bir birlik göndermemizin zamanı geldi de geçiyor," dedi.

"Doğru. Yeteri kadar bekledik zaten. Vak'a şehri size bağlı olmasına rağmen bir isyana mı hazırlanıyor yoksa?"

"Bu ne cüret!"

"Bu güçlü bir iddia."

"İyi ama şehrin Kıdemlisi de aylardır toplantıya katılmıyor."

Boş koltuk! Tabii ya, o koltuk demek ki Vak'a şehrinin Kıdemlisi'ne aitti.

"Şehre giren casusların geri dönüş sağlayamamaları belki de isyancılar tarafından öldürülmeleri yüzündendir."

Ragnar'ın yanındaki üçüncü koltukta oturan pelerinli masaya yumruğunu vurarak, "Bu işe kalkışanların boyunları vurularak meydanlara asılmalı!" diye bağırınca Ragnar ters ters pelerinliye bakmaya başladı. Çıkardığı gürültü yüzünden bakışlarıyla resmen adamı yerin dibine sokmuştu. Zaten pelerinli de yaptığına anında pişman olarak, Ragnar'ın bakışlarının altında koltuğuna sindikçe sindi.

"İyi fikir! Böylece buna cüret edecek her kim olursa ibret alır!" Masada ortalığı ayağa kaldıranları gözüm bir yerden ısırıyordu. Tam o sırada Towa'nın gıcık olduğu George'u fark ettim. Tüm bu kargaşadan zevk alıyormuşçasına yüzündeki sinsi gülümsemeyle lafa karışmıyor, yalnızca dinlemekle yetiniyordu. Ah, tabii ya... ele başları oydu.

Şehre muhafız birliği göndermeyi öneren Kıdemli'nin fikri sadece sekiz kişi tarafından kabul edilmişti. Öneri karşısında sessiz kalanların bazıları kararsız

dururken, onaylamayan pelerinlilerin başlıklarının altında yüzleri kararmıştı. Onlar da benim gibi şehirde neler döndüğünü bilmeden oraya bir birlik gönderilirse bir faciaya sebep olabilecekleri ihtimalini göz ardı edemiyorlardı.

Aron bu fikre neden karşı çıkmıyordu? O sustukça pelerinlilerin bu öneriyi kabul edeceğine dair inançları artıyordu. Kalbimi sıkan karanlık düşünceyle duraksadım. Gerçekten Vak'a şehrinin ona karşı bir isyan girişiminde bulunacağına inanıyor olamazdı.

Hayır, yapamazdı. Onaylamazdı, değil mi?

Oraya bir birlik yollamak katliam yapmaktan farksız olacaktı. Vak'a şehrinin gerçekten bir isyana kalkışıp kalkışmadığına dair elimizde somut bir kanıt yokken, içeriye giren muhafızlar yalnızca aldıkları emre göre hareket edeceklerdi. Şehirde kadınlar, çocuklar, yaşlılar gibi masum insanlar da vardı. Muhafızlar tanrılarına isyan eden bu insanlara kesinlikle merhamet göstermeyecekti. Üstelik şehirde bir isyan yoksa ve asıl sorun başkaysa, Su Tanrısı'nın adıyla yapılan bu ölümler onun itibarını da zedeleyecekti. Bütün bunları meclisin akıl etmesi gerekirdi.

Farkına vardığım hakikat, pençeleriyle derimi yırtan bir canavardı. Akıl etmiyor değillerdi, sadece ikinci bir seçenek olabileceğini görmezden geliyorlardı. Kimileri Su Tanrısı'nın gözünde değerini artırmak için Vak'a şehrindeki olayları kullanıyor, kimileri ise Su Tanrısı'nı yok oluşuna sürüklemek istiyordu. Bu yüzden toplantıya katılmamı istemişti, kurtlar sofrasını tecrübe edeyim diye.

Üstüme binen ağırlıkla nefesim daraldı. Aron ne zamandan beri buna katlanıyordu?

Baskıya direnmek için parmaklarımı avuç içlerime sapladım. Olanları fark ettiğim andan itibaren boğazımı sıkan hayali parmakların beni boğmasına izin vermeyecektim.

İstediği gibi oturacaktım kurtlar sofrasına ve o sofradan beraberimde birkaç leşle birlikte sağ çıkacaktım. Bu benim gelin olarak ikinci sınavımdı.

"Su Tanrısı izin verirse ben de düşüncelerimden bahsetmek isterim." Benim izin istememle birlikte içerideki gürültü anında kesildi. Aron'ın pelerinlilerde olan bakışları bana kaydı. Herkes benim gibi nefesini tutmuş, onun ağzından çıkacak kelimelere odaklanmıştı.

"Kaldera'nın Hanımı'nın fikirlerini de duymak isteriz elbette."

Şüphelendiğim gibi başından beri benim konuşmamı bekliyordu.

Su Tanrısı'ndan aldığım onayla çaktırmadan gülümsedim, şimdi istediğim gibi pelerinlileri sıkıştırabilirdim. Benimde adım da Mana'ysa bu fikri öne sürdükleri için onları buna bin pişman edecektim. Yüzümdeki ciddiyeti koruyarak, hafifçe kaşlarımı çatıp masadakilere döndüm. İşe ilk önce birlik gönderme fikrini ortaya atan kır saçlı, hafif kel adamla başlayacaktım.

"Vak'a şehrine birlik gönderme fikrinde bulunan Kıdemli'ye sormak istiyorum; bu fikri neye dayanarak önerdiniz?" Söylediklerimle yerinde dikleşen mavi pelerinli tedirgince etrafına bakıp bana döndü. Ona laf attığım için biraz öfkeli görünüyordu.

"Ne kadar erken harekete geçersek şehirde çıkabilecek bir isyana karşı o kadar sağlam önlem alabiliriz. Hatta halkı isyana kışkırtan elebaşlarını yakalayabilirsek, birçok yönden kârlı çıkanlar biz oluruz. Şehre muhafız göndermeyi erteleyip durursak korkarım ki gelecekte bu isyan çok daha yıkıcı bir hal alacaktır."

Hah!

"Adım ne demiştiniz?"

"William Bennett."

"Şehre girecek muhafızlara vereceğiniz emir; isyanı başlatan, isyana katılan kişileri sorgusuz sualsiz cezalandırmak olacaktır öyle değil mi, Kıdemli William?

"Su Tanrısı'na başkaldıran insanların hak ettiği bu." Dolaylı yoldan da olsa *evet* diyordu.

"Garip. Caster'ın anlattığı şeyler arasında kulağıma Vak'a şehrinde yapılacak isyanla ilişkin hiçbir bilgi gelmedi. Bu da şehirdeki problemin neyden kaynaklandığının hâlâ bulunamadığı anlamına gelir. İsyanın gerçekten çıkacağına dair kesin bir kanıtımız bile yokken, şehre bunun için birlik göndermemizi mi söylüyorsunuz? Kıdemli William sizin konumunuzda olan biri muhafızlara böyle bir emrin verilmesi dahilinde, gerçek ne olursa olsun sorgusuz sualsiz verilen emirlere göre hareket edeceklerini biliyor olmalıydı."

Olacaklardan onu suçlayarak, "Şimdi size tekrar soruyorum; oraya bir birlik yollarsak ve ortada isyana dair hiçbir şey yoksa, muhafızların yapacakları katliamın sorumluluğunu üstlenebilecek misiniz? Suçsuz yere suçlanan ve cezalandırılan şehir sakinlerinin kendilerine yapılan haksızlıktan sonra isyan etmeyeceklerini neye dayanarak iddia edebilirsiniz? Peki, ya yanlış anlaşılma yüzünden yaşananlar Su Tanrısı'nın itibarına nasıl yansıyacak? Ben size söyleyeyim; halk taptıkları tanrıya inancını kaybedecek, en kötü ihtimalle Su Tanrısı'na tapmayı kesecek ve kendilerine tapacakları başka bir tanrı arayışına girecekler. Bununla da bitmeyecek. Dedikodular çığ gibi büyüdüğünde Su Tanrısı'nın adını lekelemek isteyen kişiler bu fırsattan yararlanacak. Gerçekleri çarpıtarak dedikoduları daha da büyütecek. Söylentiler belki de başka şehirlerde de isyana yol açacak. Niyetiniz bir felakete yol açmak mı?" diye sordum.

Acele etmeden olacakları genel hatlarıyla ele alıp yapacağımız tek bir yanlışla işlerin nasıl çığırından çıkabileceğini ve bunların ne gibi sonuçlar doğuracağını anlatırken, William denen Kıdemli ağzı açık kalmış bir şekilde beni dinliyordu. Her cümlemle biraz daha rengi solmuş, başına gelebilecekleri aklında canlandırırken ter içinde kalmıştı. *Bakalım o çok güvendiğin George seni o zaman da kurtarabilecek mi?*

William dışında kalan tüm Kıdemlilerin tepkileri birbirinden farklı olmuştu. Çoğu kişinin gözlerinde takdir dolu ifadeleri görebiliyordum. Bunun yanı sıra öfke, nefret ve düşmanlık içerenler de vardı zira benim onlar için bir tehdit olduğum anlaşılmıştı.

"Kaldera'nın Hanımı'na katılıyorum." Ragnar'dan cesaret alan pelerinlilerin de onay dolu sözleri gecikmedi.

"Olayları ayrıntılı bir şekilde inceleyerek bir çırpıda sonuca varmanız övgüye değer. Merak ediyorum da Kaldera'nın Hanımı'nın Vak'a şehrindeki sorunu çözebilmek için de bir fikri olabilir mi acaba?" Şimdiye dek sesi çıkmayan George'un yalandan beni övmesine küçük bir tebessümle karşılık verdim. Demek beni sıkıştırarak az önce elde ettiğim itibarımı zedelemek istiyordu.

"Oraya bir daha casus yollayalım."

Küstahça sırıtarak, "Mana Hanım duymadınız mı? Büyücü Caster oraya zaten önceden birçok kişi yollandığını ancak başarısız olduklarını söyledi. Bir casus daha yollayarak daha çok vakit kaybetmemizi mi istiyorsunuz? Maalesef bunu göze alamayız," dedi.

Söylediklerinden zerre etkilenmediğimi göstererek kurnazca gülümsedim. "Sözümü kesmek yerine beni dinlemeye devam etseydiniz fikrimi daha detaylıca size sunabilirdim, Kıdemli George." Yaptığını yüzüne vurunca suratı sinirden moraran adama diğer Kıdemliler bıyık altından gülmüşlerdi. Kiminle konuştuğunu öyle ya da böyle öğrenecekti.

"Göndereceğimiz casus sıradan biri olmamalı. Tehlikenin yüksekliğini göz önünde bulundurursak Su Tanrısı'nın özel birliğinden birinin o şehre girmesi şart. Özel birlikteki muhafızların casusluk yapma konusunda zorlanacağını sanmıyorum. Bu sefer de bilgi edinmekte başarısız olursak, o zaman gerçekten ciddi bir sorunla karşı karşıyayız demektir. Unutmayalım ki bir plan yapmadan önce düşmanın güçlü ve zayıf noktalarını öğrenmek bizi her zaman bir adım öne taşıyacaktır."

"Çok doğru söylediniz. İşleri aceleye getirmenin bize zararı dokunacaktır."

"Bu planı uygulayabiliriz." Çoğu Kıdemlinin benden yana olmasına sevinmiştim. Şehre bir birlik göndereceklerdi diye ödüm kopmuştu doğrusu. Sessizce köşede bekleyen Saya da hayranlıkla bana bakıp gülümsüyordu. Sanırım iyi iş çıkarmıştım.

"Kaldera'nın Hanımı'nın dediği şekilde hareket edelim diyenler?" Aron tüm konuşma boyunca dinlemekten başka bir şey yapmadığı için burada olduğunu neredeyse unutuyordum. Sesi kulağıma dolduğunda kalbim yine boğazımda atmaya başladı. Ben az önce tüm konuşmayı onun önünde yapmıştım, değil mi? *Harika.*

Masada ben ve Aron hariç yirmi bir kişinin on üçü el kaldırdı. Oy çokluğuyla kazanan ben olmuştum. Tabii ki George ve William bana oy vermemişlerdi.

"Pekâlâ. Karar birliğine varıldığına göre toplantı bitmiştir, herkes dağılabilir." Aron toplantının bittiğini ilan ettiğinde tüm Kıdemliler çıkışa doğru yöneldi. Ben de gitmek için ayağa kalkacakken, bileğime sarılan parmaklar tarafından durduruldum.

"Sen kal." Bana eğilerek fısıldadığında, yutkunarak başımı aşağı yukarı salladım. Niye kalmamı istemişti ki? Acaba yanlış bir şey mi yapmıştım? Pelerinliler toplantı salonunu terk ettiğinde geriye sadece ben, Saya, Caster, Aron ve Ragnar kalmıştık.

"Mana'nın düşünceleri bizim yaptığımız sahte planla aşağı yukarı aynı. Bu tesadüf sayesinde meclisin onayını aldığımız için istediğimiz gibi hareket edebileceğiz." Duyduklarımla kaşlarımı yukarı doğru kaldırarak Aron'a baktım. Ne sahtesi?

"Hanımım yaptığınız konuşma müthişti! Siz de gördünüz, değil mi? George ve William denen düzenbazlara ağızlarının payını verince Kıdemlilerin çoğunun desteğini arkanıza aldınız. Konumunuz mecliste daha baskın hale geldiği için artık size karşı vurdumduymaz olamazlar." Saya'nın benim için bu kadar mutlu olması onu gerçek bir dost olarak görmemi sağlıyordu. Onun neşesinin aksine neden bilmiyorum ama herkesin yüzünde sıkıntılı bir ifade mevcuttu.

"Caster'ın büyüsünün şehre ulaşmaması, gönderilen casusların ortadan kaybolması hafife alınacak meseleler değil. Gidip olanları bizzat görmem gerekecek." Ne? Caster büyüsüyle şehri göremiyor muydu? Kıdemlilerden bu bilgiyi gizlemelerinin bir nedeni olmalıydı.

"Ya Caster'ın büyüsünü engelleyebilecek bir yöntem buldular ya da Caster'ın büyüsüne eşdeğer bir büyücü var aralarında. Duyduklarımız doğruysa eğer işin içinde büyücülerden çok daha fazlası olabilir."

"Her şekilde muhataplarımız sıradan insanlar değiller. Başımıza bela olmadan önce orada neler olduğunu öğrenmeliyiz. Yoksa bu durum kısa sürede dört ülkeyi birden karıştıracak."

"Vak'a şehrinde kullanıcıların toplandığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır diyemem. Bir araya gelirlerse daha güçlü olacaklarını onlar da biliyor." Sadece üçünün bildiği bir şeyden bahsettikleri için konuşulanlardan hiçbir şey anlamıyordum. Saya'nın bile *kullanıcı* adı geçince yüzü düşmüştü.

"Neden bahsediyorsunuz siz?" Hepsi aynı anda bana döndü. Sonunda burada olduğumu hatırlamışlardı. Aron düşünceli bir şekilde çenesini ovarken bana hitaben, "Çok önceden beri şehirdeki insanların bazı güçler elde ettiklerine dair ortalıkta söylentiler dolaştığını öğrendik," dedi.

"Nasıl yani?"

"Şöyle ki artık su, ateş, toprak ve havaya hükmedenler yalnızca tanrılar olmayabilir."

"Şaka yapıyorsunuz, değil mi? Böyle bir şeyin olması imkânsız."

"O kadar emin olma. Bu dünyada kara büyüyle yapılamayacak çok az şey var. Yine de Vak'a şehrinde gerçekleşen hadiseler hakkında en ufak bir fikrimiz olmadığından kesin bir şey söyleyemiyoruz." Caster'ın sözleri beni iyiden iyiye endişelendirmeye başlamıştı. Böyle bir şey söz konusu olursa tanrıların otoriteleri temelden sarsılırdı.

"Onların arasına sızıp onlardan biriymiş gibi davranırsak, eninde sonunda içlerinden biri ötecektir." Aron'ın planı başından beri kullanıcı dedikleri tarikatın içine sızmak mıydı?

Kullanıcı dedikleri kişiler tanrıların güçlerini kullanabiliyorlarsa bu bir tanrıyı öldürebilecekleri anlamına mı geliyordu?

"Kullanıcıların içine girebilmek için bize su, ateş, toprak veya hava gücüne sahip biri lazım. Onlardan biri olduklarına inanmaları için gelecek kişiden bir kanıt görmek isteyeceklerdir. Bu da demek oluyor ki şehre gidecek kişi benim ve sen de benimle birlikte geleceksin, Mana."

Ne? Ne demek onların içine sızacaktı? Bu çok sorumsuzcaydı! Üstelik beni de mi yanında götürüyordu?

Bu tanrı ciddi miydi?

ÇÖL EŞKIYALARI

Ciddiymiş.

"Hanımım şu örtüyü de başınıza geçirin." Uzattığı keten ancak üzerinde işlemeleri olan örtüyü gelişigüzel bir şekilde başıma atınca, Saya kafamda emanet gibi duran örtüye bakıp derin bir soluk aldı. Sanırım beceriksizliğimden yakınıyordu ya da isteksizliğimden. Örtüyü düzelterek olması gereken şekle sokarken, "Endişeli misiniz?" diye sorunca aklım bir saat önceki konuşmaya gitti.

"Ne demek sen de benimle geliyorsun? Vak'a şehrinin halkıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Yabancı olduğumu direkt anlayacaklardır. Hem benim sana orada nasıl bir yardımım dokunabilir ki?"

"Senin hiçbir şey yapmana gerek yok, sadece yanımda durman yeterli. Şehre insanları şüphelendirmemek için tüccarlıkla geçinen karı koca kılığında giriş yapacağız."

"Sadece... ona ayak bağı olmaktan çekiniyorum."

Anlayışla gülümsedi. "Bu endişeniz yersiz hanımım. Efendi Aron sizin ona ayak bağı olacağınızı düşünseydi daha en başından gelmenizi istemezdi. Gelmenizi istiyor çünkü size ihtiyacı var." Bu konuda hâlâ tereddütlerim olsa da gitmekten başka seçeneğim olmadığından bizi ifşalamamak için özellikle dikkat edecektim. Aslında istesem allem eder kallem eder beni götürmekten vazgeçmesini sağlardım ama yapmamıştım. Her ne kadar bu işi elime yüzüme bulaştırırım diye ödüm kopuyor olsa da benden ilk kez bir şey istemişti.

"Kıyafetinizde hoşunuza gitmeyen bir yer var mı?" Boy aynasının karşısına geçerek üzerimdekileri inceledim. Vak'a şehri hakkında Saya'dan birkaç şey öğrendiğim için çöle gideceğimizi biliyordum.

Özellikle güneş ışığından ve çölün insanın boğazına yapışan kumundan korunmak için bu şehrin erkekleri başlarına keten bir örtü takıyordu. Kadınlar ise örtüyle birlikte yüzlerine tül bir peçe asıyordu. Başımdaki örtü kalın telli, siyah saçlarımı tamamen kapatmak için yeterli uzunlukta olmadığından saçlarım alttan dışarı sarkıyordu. Bunun pek sorun teşkil edeceğini sanmıyordum. Yüzümü gizleyen peçe, leylak rengindeki irislerimin ön plana çıkmasını sağlamıştı.

Üzerimde ayak bileklerime dek inen bol bir elbise vardı. Ayaklarıma ise çölün sıcak kumundan koruyacak geleneksel bir tür ayakkabı geçirmiştim.

Kıyafetlerimde renk olarak bej rengini tercih etmiştik. Aynadaki yansımadan memnun kalmış olsam da gözlerimdeki tedirgin havadan bir an önce kurtulmam gerekiyordu.

"Orada yaşayan insanları sen benden daha iyi tanıyorsun, Saya. Sen olmuş diyorsan olmuştur."

Ona güvendiğimi sık sık dile getirsem de her seferinde ilk kez duyuyormuş gibi afallıyordu. Bu halini tatlı bulsam da bir yandan da sinir olmadan edemiyordum. Kim bilir Su Sarayı'na gelen hanedan üyeleri yardımcı kızları nasıl fırçalıyordu ki iki hoş söze şaşırıyorlardı. Su Sarayı uzun zamandır bir gelinin gözetiminde olmadığı için hanedan üyeleri -özellikle kadınları- kafalarına göre hareket ediyorlardı belli ki. Hizmetçi kızlar da gidip onların kaprislerini Aron'a şikâyet edecek değillerdi ya. Mecburen katlanıyorlardı.

Köyümde de bana üstünlük taslamaya çalışan kişiler olduğu için onları iyi anlıyordum. Gerçi ben, bunu yapmaya çalışanları genellikle beni gördükleri an kaçacak raddeye getirdiğim için fazlasını yapmaya hiçbir zaman cüret edememişlerdi. Şimdilik susuyordum fakat bundan sonra işlerin bu şekilde yürümeyeceğini en yakın fırsatta onlara gösterecektim.

"Hanımım bence gitmeye hazırsınız." Eski anılarımı hatırlayınca biraz da olsa özgüvenim yerine gelmişti. Bazen koskoca bir ülkenin hanımı olarak hareket etmeye özen göstermem gerektiğinden sorumluluk duygum ağır basıyor, asiliğimi zapt etmeye çalışıyordum. Nihayetinde ben sadece kendimi değil, aynı zamanda Su Tanrısı'nı da temsil ediyordum. Peki ya sarayın dışındayken? Düzgün davrandığım sürece ya da *kimsenin haberi olmadığı* sürece istediğimi yapmakta özgürdüm. Bu fikir niye daha önce aklıma gelmemişti?

Su Tanrısı için kurban edilirken uçurumdan itilmiş, bir şekilde hayatta kalmayı becerip bir canavara yem olacağımı düşünmüş, canavarı öldüren adam tarafından casuslukla suçlanmış, goblinler tarafından kaçırılıp akşam yemeği yapılmaya çalışılmış, kurban edildiğim tanrı tarafından hapsedilmiş, sonra da başka bir tanrı tarafından tekrar kaçırılmıştım...

Tüm bu yaşadıklarımın yanında hanedan üyeleri neydi ki? Bu yaşıma kadar kimlerle uğraşmıştım ben. Birkaç gün rol yapmayı mı beceremeyecektim?

Aynadan bakışlarımı çektim ve neşem yerine gelmiş bir şekilde Saya'ya dönerek, "Hadi şu işi halledelim," dedim.

Odamdan çıktıktan sonra yönümüzü Aron'ın çalışma odasına çevirdik. Su Tanrısı bizi hazırlanmak için toplantı odasından gönderdikten sonra işimiz bitince çalışma odasına gelmemizi söylemişti. Geçtiğimiz yolları aklıma kazımak için yol boyunca kafamda bir harita çizerek ilerlemiş, bana burasının nereye gittiğini hatırlatacak eşya, çiçek, tablo gibi ayrıntıları hafızama kazımıştım.

Bir yere gitmek için her seferinde etrafımdaki insanların bana eşlik etmesini bekleyemezdim.

Su Sarayı'nda istesem de unutamayacağım tek yer ana girişti zira oradaki duvar büyüyle bir şekilde denizin altına bağlanmıştı ve bütün deniz canlıları bu tarafa yüzerek sarayın içini görebiliyorlardı, tıpkı bizim de onları görebildiğimiz gibi. Müthiş bir şeydi.

Aron'ın çalışma odasına ulaştığımızda muhafızlar kapıyı bizim için açık tutarak geçmemiz için beklediler. Normalde içeri girebilmek için muhafızların ilk önce Su Tanrısı'ndan izin alması gerekiyordu lâkin tanrılarının karısı olduğum için benim izne ihtiyacım yoktu. Şey, küçücük bir ihtimalle Aron geleceğimi önceden muhafızlara bildirmiş de olabilirdi tabii. Eh, ben ilk seçeneğin doğru olmasını tercih ederdim.

Kapıdan içeri girdiğiniz anda karşınızda geniş bir çalışma masası buluyordunuz. Masanın sağına iki kişilik bir koltuk, onun karşısına da tek kişilik iki koltuk yerleştirilmişti. Sarayın her odasında olduğu gibi içeride büyük bir şömine vardı. Üçlü bir koltuk da içleri kitaplarla dolu iki rafın arasına yerleştirilmişti. Su Tanrısı kitap okumayı seviyordu demek ki. Boylu boyunca pencerelerden oluşan duvarın sağ köşesinde ise siyah bir piyano duruyordu.

Ayrıca odada içine belgelerin koyulduğu birçok raf daha vardı. Yerde pahalı olduğunu söyleyen büyük bir halı, tavanda ise elmaslarla dolu kocaman bir avize asılıydı.

İkili koltukta Ragnar ve Caster oturuyordu.

"Saya kıyafet konusunda iyi iş çıkarmış. Seni tanımasam Vak'a şehrinden gelen kadınlardan biri olduğunu düşünürdüm." Ragnar'ın övgü dolu sözleri Saya'nın gülümsemesini sağladı. Yanaklarındaki pembelik ve bakışlarındaki parıltı dikkatimden kaçmamıştı. *Ragnar mı? Cidden mi, Saya?*

Aron sandalyesinden kalkarak, "Kararlaştırdığımız gibi benim olmadığım süre zarfında sarayın bütün sorumluluğu sana ait, Ragnar," deyince Ragnar bu duruma alışkınmış gibi kafasını sallayarak, "Gözün arkada kalmasın," demişti.

Su Tanrısı veda konuşması yapmadan önce hâlâ saray kıyafetlerinin üzerinde olduğunun farkında mıydı acaba? Ben hazırlanmaya giderken o niye üstünü değiştirmemişti ki? Bir an önce Vak'a şehrine gitmemiz gerektiğini söylemesine rağmen oyalanmasına anlam veremezken, Aron'ın üzerindeki kıyafetler düşüncelerimi duymuşçasına değişmeye başladı. İlk önce bütün kıyafetleri sudan dikilmişçesine ıslanıp şeffaflaşarak doğasına geri dönmüş, ardından üzerinden yağmur gibi yağarak hiçliğe karışmışlardı.

Gözlerimin önünde tekrar güçlerini kullanmasının şaşkınlığını yaşarken, ortaya yeni kıyafetlerin çıktığını görmüş ve neden üzerini değiştirme zahmetine girmediğini de böylelikle anlamış oldum.

Gece mavisi... bu renk adeta onun için yaratılmıştı.

Benim giydiğim tek parça elbiseye benzeyen ketenden bir tunik belirmişti üzerinde. Giysilerin asıl amacı sıcak ve kumdan korumak olsa da kadın kıyafetleri erkeklerinkine nazaran daha zarif ve şıktı. Altında tunikle aynı renkte bol bir pantolon ve tamamen kapalı ayakkabılar vardı. Belini sarıp düğümleyen kemer de yine kumaştandı. Yüzümdeki peçe gibi başlarımıza örttüğümüz örtüler de farklıydı. Benim örtüm daha inceyken, onunki kalındı. Başörtüsünün bir kısmı büzülerek kafasına ince bir hat şeklinde dolanmıştı. Örtü, gözleri hariç yüzünü ve omuzlarının tamamını kapatıyordu. Kehribar renkli bakışlar, gece mavisi örtünün arasından haşince bana bakarken yüreğimde bir sızı hissettim.

Bu tanrının orada yarattığı şeye karşı kazanamazdım. *Bu kadarı çok fazlaydı.*

Bakışlarımı ondan güçlükle çekip önüme döndüm. İçimde kendime bile yer bulamazken bu adam, hiçbir şey yapmadan gasp ediyordu benliğimi. Hiç olmaması gereken, hiç olmak istemeyeceği bir yere yerleşmeye çalışıyordu. Bunun gerçekleşme ihtimali avuç içlerimi ter içinde bırakmıştı. Kaşlarımı çatarak kalbime düşmanımmış gibi baktım.

Sakın ona kapılayım deme.

"Artık gidebiliriz."

Düşüncelerimi zihnimden uzaklaştırdım ve başımı kaldırıp ona düz bir ifadeyle bakarak, "Vak'a şehri buradan ne kadar uzaklıkta?" diye sordum. Ne hissedersem hissedeyim kendi içimde yaşayacak ve içimde bitirecektim.

O bilmeyecekti.

Bilemezdi.

"Yaklaşık bir aylık mesafede." Bir ay mı? Bu adam benimle dalga mı geçiyordu?

Yol gözümde gitgide büyürken Ragnar araya girerek, "Tabii bu normal şartlar için geçerli olan süre. Daha fazla vakit kaybetmememiz gerektiğinden oraya bizim yöntemimizle gideceksiniz. Yakalanma riskine karşı sizi ilk önce şehre yaklaşık yirmi kilometre uzaklıktaki Kalahari Çölü'ne göndereceğiz. Orada sizin için hazırlanmış atlara binerek üç saate şehre varırsınız," dedi. Anlattıklarına bakılırsa önceden bir plan hazırlayarak buna göre hazırlıklarını tamamlamışlardı. Ben plana sonradan dahil edildiğimden bunları ilk kez duyuyordum.

Atlar çöldeki sıcaklıktan zorlanacakları için dörtnala koşmaları imkânsızdı. Haliyle ata binmemize rağmen şehre ulaşmak normalden daha fazla vaktimizi alacaktı. Söyledikleri kulağa hoş gelse de açıklamasında küçük bir boşluk vardı.

"İyi de mesafeyi nasıl bir aydan sadece birkaç dakikaya indireceksiniz?" Böyle bir şey mümkün müydü ki?

Ragnar hiçbir şey demeden başını Caster'a çevirdiğinde, büyücü oturduğu yerden kalkarak karşıdaki boş duvarın önüne geçti. Pelerininin içcebinden

çıkardığı toplu iğneyi işaretparmağına batırarak kanattı. Kanıyla duvara ne olduğunu anlamadığım semboller, işaretler ve yazılar yazmaya başladı. Yapmaya çalıştığı şeyi bitirene dek iğneyi o kadar çok etine batırmıştı ki bir süre sonra onu izlemek acı verici bir hal almaya başlamıştı. Büyü yapmak sanıldığı kadar basit değildi. Birçok acı verici yöntem, sabır ve dayanıklılık gerektiriyordu.

Sonunda yaptığı işi bitirdiğinde duvarda kanla çizilmiş bir büyü çemberi belirmişti.

Elini kanlı çemberin ortasına koyarak yapmak istediği büyüyü okudu. Canlanan büyülü çember mor bir renkle parlayıp söndü. Hemen ardından duvar içe doğru çökerek çemberin boyutunda bir kara delik meydana getirdi. Kara delik etrafında hızlıca dönerken içine renkler katıldı. Bulanık haldeki renkler gittikçe netleşerek çöl manzarasını oluşturdular.

İşte şimdi mesafeyi nasıl kısalttıklarını anlamıştım. Caster portal büyüsü yaparak bizi Kalahari Çölü'ne ışınlayacaktı. Bu bir geçiş kapısıydı.

Hem etkilenmiş hem de ürkmüş bir şekilde çöl manzarasını izlerken, elimde hissettiğim serin elle şaşırarak Aron'a baktım. Güçlerini kullandıktan sonraki eski soğukluğu yoktu fakat elleri normale göre serindi. Sıcaklık suyun özüne aykırı olduğundandı muhtemelen.

Boştaki eliyle örtümden dışarı çıkan saçlarımı acele etmeden içeri soktu. Rahat konuşmak için açtığım peçemi tekrar yüzüme takarken, tüm bu zaman boyunca gözlerimi ondan ayıramamıştım. İşini bitirip kehribarlarını leylaklarıma çevirdi.

"Gidelim," dediğinde tek yapabildiğim şey başımı aşağı yukarı sallamak oldu. Nedense konuşacak gücü kendimde bulamamıştım.

Aron duvara doğru yürümeye başladığında elimden tuttuğu için mecburen ben de peşinden gidiyordum. Derin derin nefes alıp versem de o şeyden nasıl geçeceğimizi bilmemek beni tedirgin ediyordu. Tamam, büyü konusunda kimse Caster'ın eline su dökemezdi. Açtığı geçiş koridorunu tek seferde doğru yere bağlaması da bu düşüncelerimi destekliyordu. Yine de... duvardan nasıl geçecektik ki? Çölde bir kapı falan mı açılacaktı? Ya arada bir yerde sıkışıp kalırsak?

Ragnar'ın arkamızdan, "Dikkatli olun," dediğini bile zar zor işitebildim. Duvarın önüne gelince Aron'ın elini daha sıkı tutmaya başladım.

"Gözlerini kapat." Korktuğumu anlamıştı. Kemiklerini kıracak bir güçle elini sıkarsam tabii ki anlardı. Dediğini yaparak gözlerimi kapattığımda yürümeye devam ettik. Bir balçığın içinden geçiyormuş gibi hissetmemin hemen ardından yürümek daha zor hale gelmiş ve bu his bir saniye sonra geçmişti.

"Şimdi gözlerini açabilirsin."

Gözlerimi açtığım anda sıcak bir meltem yüzüme vurup başımdaki örtüyü ve peçemi dalgalandırmaya başladı. Tepemdeki güneş bütün gücüyle sıcaklığını

yeryüzüne yansıtırken, ayaklarımdaki ayakkabılar sanki çıplak ayakla kumun içinde yürüyormuşçasına gittikçe ısınıyordu. Gördüğüm çöl manzarası karşısında hayrete düşmeden edemedim. Kalahari Çölü'ndeydik. Duvardaki görüntünün içindeydik.

Çöl çok sıcaktı, hatta o kadar sıcaktı ki ince kıyafetlerin içindeyken bile hararet basmıştı. Etraf kumdan geçilmiyordu ve nereye dönerseniz dönün aynı düzlüğe bakıyormuşsunuz gibi hissediyordunuz. Bu şekilde nasıl yolu bulacaktık? Gökyüzünde tek bir bulut tanesi bile yoktu. Sıcaktan nefes alıp vermek güçtü, kaynar hava soluyor gibiydim.

"Etrafı izlemeyi bırakıp buraya gel. Yol boyunca görüp görebileceğin şey şimdi gördüğünden farklı olmayacak nasılsa." *Büyüyle ilk kez seyahat ediyorum, bir dur da şaşkınlığımı hazmedeyim be adam!* Oflayarak ne yaptığına bakmak için döndüğümde orada olduklarını yeni fark ettiğim iki atı gördüm. Atların biri simsiyahken, öteki bembeyazdı. Parlak tüyleri, bakımlı yeleleri ve kaslı bacakları onlara çok iyi bakıldığının göstergesiydi.

Aron siyah atın başını okşarken diğer eliyle de atın dizginini tutuyordu. Beyaz at ise usluca yanlarında bekliyordu. Burnunu yere doğru eğmiş yiyecek bir şeyler arıyordu lâkin çölde bulabileceğimiz tek bitki kaktüstü. Su Tanrısı'nın atını severken verdiği görüntü bana hiç de tezat gelmemişti. Üstündeki kıyafetlerle bu çöle o kadar ait gözüküyordu ki Vak'a şehrindeki insanların ondan bir an için bile şüphe edeceklerini sanmıyordum.

Kumda zar zor ilerleyerek beyaz atın yanına gidip kafasını okşamaya başladım. At bir homurtu çıkararak burnunu bana doğru hafifçe savurunca kıkırdadım. Görünen o ki benden hoşlanmıştı. Bana ait olduğunu anladığım atı şöyle bir incelerken düşünmeden edemedim. Ben bu devasa şeyin üstüne nasıl çıkacaktım? Üstünde sabit durmayı ve atı yürütmeyi ise daha sonra dert edecektim.

"Ata binmek için daha neyi bekliyorsun?" *Ata binmeyi biliyor olsam senin söylemeni beklemezdim herhalde, değil mi?*

Aksi bir tavırla, "Bu koca hayvana nasıl binmemi bekliyorsun?" diye sordum.

"Ata binmeyi bilmiyor musun?" Bu tanrı ne zaman benim küçük bir köyden geldiğimi idrak edecekti? Cevap vermeyip kaşlarımı çatmış bir şekilde ona bakmaya devam edince, sabır çekercesine nefesini verip bindiği attan aşağı atladı. Yanıma geldiğinde ben ne yapmaya çalıştığına kafa yorarken, o koltuk altlarımdan tuttuğu gibi beni kaldırıp atın üzerine bıraktı. Yaptığı şey o kadar hızlı ve beklenmedikti ki korkuyla çığlık attım.

At benim bağırmamla huysuzlanarak kıpırdanırken, Aron hafifçe kaşlarını çatıp, "Bağırma, hayvanı ürkütüyorsun," dedi.

Korkuyla atın yelesine sarıldım. "Neden önceden bunu yapacağını haber vermiyorsun!" Kabahatli olan o değilmiş gibi bir de bana *bağırma* diyordu.

Daha fazla söylenmek için tekrar ona dönecekken atın hareket etmesiyle kalbim ağzıma geldi.

"H-Hareket ediyor! Aron düşeceğim!" İkimiz de o sırada ilk kez Su Tanrısı'na adıyla hitap ettiğimi fark etmemiştik. Ne kadar korktuğumu görünce beni belimden destekledi. "Hayvanın yelesini öyle çekiştirirsen tabii rahatsız olur. Sakin ol, sana bir şey yapmayacak. Ayrıca hayvanın yelesini rahat bırak."

"Tamam, yelesini bırakacağım ama sen de beni tut, tamam mı? Sakın bırakma."

"Bırakmam." Yavaşça ellerimi atın yelesinden çekip bedenimi dik konuma getirdim. Tam rahat bir nefes alacaktım ki at yeniden hareket etmeye başlayınca tekrar çığlık attım. Benim bağırmamla korkan at birden kişneyerek şaha kalktı. Atın ayaklanmasıyla dengemi kaybedip düşerken, eşzamanlı olarak Aron'ın endişeyle adımı seslendiğini duydum.

"Mana!"

Gözlerimi sıkıca kapatıp sıcak kuma yapışmayı beklerken, belime sarılan kolu hissederek yere düştüm. Başım demir gibi sert bir şeye çarpınca acıyla inledim. Benimle birlikte inleyen kalın sesi duyarak gözlerimi kocaman açtım. Başımı vurduğum yerden kaldırdığım gibi Su Tanrısı'yla burun buruna geldim. Aron da ben de kıpırdamadan birbirimize bakıyorduk. O kadar yakındık ki... Yüzümde dağılan serin nefesini hissetmek ıssız bir çölün ortasında su bulmak gibiydi. Benim yakınlığımızdan dolayı yanaklarım alev alırken, onun boğazındaki çıkıntı hareket ederek aşağı yukarı oynamıştı.

Daha önce fark etmemiştim. Gözlerinin içindeki tek renk kehribar değildi. Kehribarların kenarında çaprazlama iki küçük siyah nokta duruyordu.

Çok güzeldi.

Aron'ın bana bakarken bakışları değişti ve gözbebekleri büyüdü. Gözleri dudaklarıma kayınca göğsümün içine soktuğu, beni içten dışarı doğru yakan buz saçakları geçtiği bütün noktaları dondurdu. Buz, ateşten daha kötü hissettirecek şekilde yakıyordu.

O yanma hissi durmuyordu.

Eli yanağıma uzanıp peçenin üstünden tenimi bulunca dokunuşuyla irkildim. "Sakar, beceriksiz ve küçücük bir kadınsın... Seni benim gibi bir adamın eline bırakırken ne düşünüyorlardı? Ruhunu kemirip ayağına pranga olacağımı öngöremediler mi? Özgürlüğünü elinden alacağımı bilemediler mi? Yanımdayken çiçek açmayacaksın, Mana... solacaksın. Seni ben solduracağım." Umulmadık sözleri beni hazırlıksız yakalamıştı. Berbat hissettirmişti. Belki de bu sözleri daha ondan duymadan evvel bildiğim içindi.

Bana yapacaklarını söyleyen o olmasına rağmen sesi niye bu kadar üzgün çıkıyordu? Adil değildi.

"Merak etme, senin iyi bir adam olduğunu hiç düşünmedim, Su Tanrısı."

Dudaklarımdan zehir gibi çıkan kelimeler istediği cevaptı. Onu sevmemi istemiyordu. Onu istememi istemiyordu.

Gaddardı, acımasızdı, dediğim dedikti ama aynı zamanda... adını koyamadığım her şeydi. Tanıdık olan bu yabancı beni birçok farklı anlamda korkutuyordu. Çenemin titremesiyle eşzamanlı gözlerim doldu. Niye ağlayasım vardı ki? *Niye ağlatıyorsun beni alçak tanrı!*

Kötüydü işte!

Kötü.

Bana buruk bir şekilde gülümseyip yanağımı nazikçe okşadı. "Akıllı kız."

Aramıza ördüğü duvar bir kez daha kalınlaşmıştı. O duvar bir gün üzerimize yıkılacaktı ama altında hangimizin kalacağını zaman gösterecekti.

"Eğer üzerimde biraz daha kalmaya devam edersen hiç de iyi şeyler olmayacak." Omzunu iterek hızlıca üzerinden kalktım. Gözlerimi ona çaktırmadan silerken, "Ancak rüyanda, Su Tanrısı!" diye bağırdım. Bana gülerken, yattığı yerden kalkıp üzerindeki çöl kumunu silkeledi. Artık beni kızdırmaktan zevk aldığını düşünmeye başlayacaktım. Yüzündeki sırıtışı bozmadığı gözlerinden anlaşılıyordu. Kaşlarımı çatarak ona kötü kötü baksam da aslında peçesi yüzünden gülümsemesinin nasıl göründüğünü göremediğim için bahtsızlığıma yanıyordum. Hafifçe gülerken çıkardığı melodik ses güzeldi. Acaba kahkaha atsa nasıl olurdu?

Mesafeni koru. Sınırı aşma. Az önce uyardı ya, seni aptal!

Elbisemin kumaşını sıkarak avuç içime hapsettim. Yapacaktım, kazanamayacağımı bilsem de Aron'a rağmen o zarı atacaktım. Kaçıyordum... Ona karşı hissettiğim şeyleri inkâr edip kaçıyordum ama bir gün onlardan kaçamayacağım bir zamanın geleceğini de biliyordum.

"Pekâlâ, bu kadar eğlence yeter, daha tamamlamamız gereken bir görev var. Şimdi bin şu ata." Beni üstünden atan ata tekrar binmemi isteyince gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. İtiraz edecekken bana *sakın* bakışı atınca yerime sindim. Bir Aron'a bir ata bakarken, Su Tanrısı'nın kaşlarını çatmasıyla yavaşça ata doğru yürüdüm. Sağlığım açısından ata binsem iyi olacaktı.

Beyaz atın önüne gelince çaktırmadan beni izleyen tanrıya baktım. Ee, ben şimdi buna nasıl binecektim? Aron başını iki yana sallayarak yanıma geldi ve daha demin yaptığı gibi beni atın üzerine bindirdi. Atımın dizgininden tutup bizi siyah atın yanına getirdi. Ardından tek hamlede kolayca kendi atının üstüne çıkarak tekrar atımın dizginlerine uzandı. Kendisiyle birlikte benim atımı da çekecekti.

Umarım bu hayvan yol boyunca uslu dururdu.

Her yer birbirine benziyordu. Dönüp dolaşıp aynı yere gelip, kısır bir döngüyü tekrar ettiğimizi beni düşünmekten alıkoyan tek şey Su Tanrısı'nın yön bilgisine güvenmemdi. İnatla batmayı reddeden güneş adeta havayı kaynatıyordu. Yakamı tutup sallasam da serinleyemiyor, aksine içime daha fazla sıcak hava gönderiyordum. Hayvanlar da bizim gibi sıcaktan perişan olmuşlardı. Aron onlara soğuk su içirdiği için az da olsa çölün kavurucu sıcaklığına dayanabiliyorlardı.

Benim aklıma içmek için yanımıza su almak gelmezken her şeyi en ince detayına kadar düşünen Su Tanrısı, uzay-boşluk yüzüğünden mataraları çıkarınca sevinçten dört köşe olmuştum ta ki suyun şimdiye dek kaynamaya yakın bir hale geldiğini fark edinceye dek. Burada da kehribarlar devreye girmiş ve mataraları tutarak güçleriyle suyu buz gibi yapmıştı.

Suyu lıkır lıkır içip ferahlarken aklıma Aron'ın saçlarının güçlerini kullanmasına rağmen neden griye dönmediği sorusu geldi. Acaba bu renk değişimi kullandığı gücün miktarına mı bağlıydı ya da değişimi tetikleyen başka bir şart mı vardı? Benim oturmaktan kıçım ağrımışken, o nasıl oluyordu da hâlâ dimdik bir şekilde yola devam edebiliyordu? Örtüsünün altındaki alnında benim gibi ter damlaları birikse de en ufak bir şikâyette bulunmuyordu. Çölün hava şartlarının benden daha çok onu etkilemesi lazımdı, nihayetinde özü suya dayanıyordu ve biz şu anda kurak bir bölgedeydik.

"Daha ne kadar yolumuz kaldı?" Yorgunluğum yüzüme yansıyor olmalı ki bana bakarken bakışları daha ne kadar dayanabileceğimi tartar gibiydi. Sıcak, uzun yol, ata ilk binişim derken iyi dayanmıştım bence.

"Sabret, az kaldı." Küçük bir çocuk gibi yakınmak istesem de başımı *tamam* anlamında salladım. Bu göreve gelirken ona zorluk çıkarmayacağıma ta en başından karar vermiştim. Tüm bu olanlardan sonra bir de benimle uğraşmak zorunda kalmasını istemiyordum. Kendi başıma idare edebilirdim. Bir süre daha ilerledikten sonra artık başım sıcaktan önüme düşerken, başımı kaldırıp nerede olduğumuza baktım. Belli bir mesafeden sonrası çöl kumundan yukarı çıkan sıcak buhar kıvrımları yüzünden görüntü bulanıklaşıyordu.

Epey bir uzaklıkta gözümle zar zor seçebildiğim şehri görünce heyecanla yerimde dikleşerek daha net görmeye çalıştım. Gerçekten de Vak'a şehrine yaklaşmıştık. Yerleşir yerleşmez serin bir yerde saatlerce uyumak istiyordum.

"Sonunda geldik!"

Kafasındaki gece mavisi örtüsüyle güneşten korunan Aron, kehribarlarını bana çevirerek hafifçe başını salladı. Benim yüzümdeki peçe, kumaşından dolayı hayal meyal yüz hatlarımı gösteriyor olsa da onunki öyle değildi. Bu sayede rahat nefeste alabiliyordum.

Geniş sırtına takıldı bakışlarım. Artık beni görmezden gelmiyor, bana nefretle bakmıyordu. Bana ve varlığıma alışıyordu.

Korkumdan türeyen dikenli teller sinsice kalbimin etrafına dolanarak sarmaşık gibi kalbime sarıldılar. Dikenler başlarını çevirerek sivri uçlarını yüreğime çevirdiler. Beni tehdit ediyorlardı.

Onun hakkında yanılırsam kalbimin katili olacaktım.

Lütfen, böyle kal. Eski haline dönme.

Aron birdenbire atının dizginini çekerek durdurdu. O durunca benim atım da durmuştu, sanırım siyah atı takip etmeyi alışkanlık edinmişti.

"Ne oldu? Niye durduk?" Aron beni duysa da cevap vermedi. Kaşlarını çatmıştı.

Önümüzdeki çölde bakışlarımı gezdirdim. İlerlememize engel olacak bir şey gözüme çarpmamıştı. "Aron?" Ona tekrar seslendiğimde, "Şşt, sessiz ol," demekle yetindi. Ne olduğunu anlamasam da önemli bir şey söz konusu olmadığı sürece Aron'un böyle garip davranacağını sanmıyordum, o yüzden tedirgin olmuştum.

Dakikalar sonra dört beş metre kadar ilerimizdeki kum ansızın içe doğru çöktü. Kumun bataklık gibi yerin altına çekilişini şaşkınlıkla izliyordum. Kumun içeri çekilmesiyle oluşan boşluktaki kum tanecikleri aniden deliğin etrafında dönmeye başladı. Gözümüzün önünde gerçekleşen doğal afet, çapını gitgide büyüttüğü için endişelenmeye başlamıştım. Kum akımına kapılırsak bizi kimse oradan sağ çıkaramazdı. Kum batağı bizi içine gömüp boğarak öldürürdü.

Aron atının üzerinden atlayıp hızlıca yere indi. Koşarak yanıma gelip beni kucakladığı gibi birkaç metre öteye geri çekildi. Seri hareketleri takip etmesi güç olduğundan her şey bana birkaç saniye içerisinde gerçekleşmiş gibi geldi. Ben neler olduğunu tam olarak kavrayamamışken, rüzgâr birkaç yerden birden ıslık çalıyormuşçasına kulaklarımda çınladı. Peşi sıra bir yerlerden tazyikli bir su fışkırıyormuş gibi etraftan garip sesler yükseldi.

Kollarım Su Tanrısı'nın boynundayken, merakla başımı seslerin yoğunlaştığı -bizim az önce durduğumuz- yere çevirdiğimde atlarımızın kafalarının gövdelerinden ayrıldığını gördüm. Başlarının koptuğu yerden kan bir fıskiye gibi yukarı fışkırırken, kırmızı damlalar yağmur gibi çöl kumuna yağıyordu. Boyunlarının üstünde olması gereken kafalarının eksikliğini fark etmeyen atlar birkaç saniye daha ayakta kalıp yere yığıldılar.

Bu görüntü kanımı dondurdu.

"Kimsiniz siz?" Tok bir ses etrafta yankılandığında kıyafetlerine atların kanı sıçramış beş adamı gördüm. Bunlar da nereden çıkmıştı? Hepsi koyu krem renginde Vak'a şehrinin geleneksel kıyafetlerini giyiyordu. Yüzleri de Aron gibi örtülerle kapatılmıştı. Güneşin altında uzun süre kaldıklarından dolayı yanmaktan kavruk bir tona bürünmüş tenleri buranın sakinleri olduklarını söylüyordu.

Atları onlar öldürmüştü. O masum hayvanların ne suçu vardı? Hayır. Kalbim fark ettiğim hakikatle göğsümde sıkıştı. Hedefleri atlar değildi, bizdik. Aron'ın garip tavırları şimdi anlam kazanmıştı. Muhtemelen onlar bizi fark etmeden önce Su Tanrısı varlıklarını sezmişti.

Aron bize kurdukları tuzağa hızlıca tepki vermeseydi o atların yerinde şimdi biz olabilirdik.

"Vak'a şehrinin savaşçıları misafirlerini böyle mi ağırlıyor? Bir eşkıya gibi?" Aron sözleriyle onları aşağılarken, bunu çok sakin bir dille yapıyormuş gibi dursa da içimden bir ses hiç de sakin olmadığını söylüyordu. Kızgındı. Gözlerine vuran öfkenin gölgesi damarlarına sızdığı için kehribarlara kara bir leke çalmıştı. Açık açık aşağılanan adamlar benzer bir tepkiyle karşılık verseler de Su Tanrısı'nın onları yerin dibine sokan koyulaşmış bakışlarından ufak da olsa ürktüklerini saklayamamışlardı.

"Kes sesini yabancı! Topraklarımıza izinsiz girmenin cezasız kalacağını mı sanıyordunuz! Buraya hemen ne için geldiğinizi söyleyin yoksa sizin de sonunuz atlarınıza benzer!"

Şehre giriş ne zamandan beri yasaktı? Ortadaki adamın söylediklerinden sonra diğer dört adam ellerinde tuttukları silahları bize doğrultmuşlardı. Şakaları yoktu. Silahlarının uçlarına vuran güneş ışığı keskinleştirilmiş demiri soğuk bir parıltıyla parlatıyordu.

Ecel. Vak'a şehrinin savaşçılarının tehdidinden sonra Su Tanrısı'nın gözlerinde uyanan ecel gözlerini üstlerine dikmişti.

Çölü onların mezarı yapacaktı.

KUM SOLUCANI

Aron'ın kucağından yere insem de belime sarılı olan kolu fazla uzaklaşmama izin vermedi. Çölü geçip Vak'a şehrine ulaşmak istiyorsak önce bu adamları yolumuzdan çekmemiz gerekiyordu. Çöl eşkıyalarının da bize kolaylık sağlamayacağı daha geldikleri ilk anda düşmanca tavırlar sergilemelerinden anlaşılıyordu. Duygularıma kanca takan ihtimalle karın boşluğuma karanlık bir düşünce sızdı. Bunlar Ragnar'ın bahsettiği kullanıcılar olabilir miydi? Hani şu tanrı güçlerine sahip olduklarına inandıkları? Aron'ın gece mavisi tuniğini daha sıkı tutmaya başladım. Şayet öylelerse... beşe karşı birdi.

Kullanıcı olarak adlandırdıkları grupların güçlerinin, tanrılarla kıyaslandığında hangi seviyede olduklarını bilmiyordum. Her şey birkaç saat içerisinde gerçekleştiği için yeterli bilgi edinememiştim. Yine de içimden bir ses tanrılara denk olamayacaklarından emindi. Öyle olsa bile şu anda Su Tanrısı'nın karşısında onlardan beş tanesi duruyordu. Üstelik savaşçıların fazladan koruması gereken biri de yoktu. Her şekilde dezavantaja düşen bizdik. Kahretsin, bir de ona ayak bağı olmayacağım diyordum. Daha ilk dakikadan yük olmaya başlamıştım bile.

Aron, Ateş Tanrısı'nı bile zorlanmadan alt etmişti. İyi olacaktı, değil mi? Altdudağımı ağzımın içine alarak ısırdım. Saçma olsa da endişelenmeden edemiyordum. Tuniğini o kadar çok sıkıyordum ki bütün kanım çekilmiş, parmak boğumlarım bembeyaz kesilmişti. Betim benzim de atmış olmalıydı. Gelinin işaretinin gücünü kullanabilirdim belki? Ama nasıl? Su Sarayı'na döndüğümüzde yüzlerce kez bu gücü çağırmaya çalışsam da bana cevap vermemişti.

Zihnimde büyüyen kaos beni gitgide umutsuzluğun dibine çekerken, belimdeki kolun kavrayışı sıkılaşmıştı. Şaşırarak Aron'a baktım. Kehribarlar gözdağı verircesine çöl eşkıyalarından ayrılmazken, bir saniye için bana döndü.

O gözler içimdeki kaygıyı anbean zayıflatarak yok etti. Bunu tek bir bakışla yapabilmesi kalbime yanmaktan kıpkırmızı kesilmiş közleri basmıştı.

İçinde yatan tanrının gazabından irisleri parlamasa da koyulaşarak yine kızıl bir altına dönüşmeye başlamıştı. İrislerindeki ince damarlar kızıl çatlakları andırıyor ve oradaki ateş harlanıyordu. Bu halini bana göstermekten hoşnut olmasa da anlamamı istediği bir şey vardı.

Kelimelerin değersizleşebildiğini bu adam sayesinde anlamıştım. O gözler *korkma, seni koruyacağım* diyordu.

"Bu size son uyarım, teslim olun. Eğer direnmezseniz size zarar vermeyeceğiz."

"Bu kadar bariz bir yalana kanmayacak kadar çok savaş gördüm." Dudakları alayla yukarı doğru kıvrılırken ölümün ıssızlığına daldırılmış kehribarlarını liderleri gibi görünen adama dikerek, "Teslim olur olmaz bizden kurtulacaksın," dedi. Konuşurken kullandığı ses tonu ürkütücüydü.

"Demek bunu zor yoldan halledeceğiz." Çöl eşkıyasının ifadesi Aron'ın söyledikleriyle birlikte çirkinleşerek korkutucu bir hal aldı. Kafasıyla yanındaki adama saldırması için işaret verdiğinde yüzü örtülü adamın aldığı emirle birlikte gözlerinde vahşi parıltılar belirmişti.

Peçesini açarak dilini kılıcının üzerine sürüp, "Beni iyi eğlendir yoksa ölümünüz çok daha acı verici olur," dediğinde bir diğeri, "Ne saçmalıyorsun? Asıl eğlenceli kısmı burası ya! Böyle büyüklenip sonra da hayatlarını kurtarmak için yalvarmaları en sevdiğim kısım," dedi. Hepsi adamın söylediklerine katılırcasına canice gülmeye başladılar.

Bunların şehri korumak gibi bir dertleri yoktu. Kan şehvetinin verdiği sarhoşluğa bağımlı olmuşlardı.

Su Tanrısı kolunu belimden çekti. Sadece benim duyabileceğim kısıklıkta, "Arkamda kal ve ne olursa olsun benden uzaklaşma," diyerek uyardığında başımı sallayarak iyice sırtına yanaştım.

Liderleri çarpık hareketleriyle korku salmaya çalışan adamının daha fazla oyalanmaması için, "Git ve bitir işlerini," dedi. Anlaşılan hep birlikte saldırmayacaklardı. İlk önce Aron'ı sınayarak nasıl bir güce sahip olduğunu öğrenmeye çalışacaklardı.

Su Tanrısı'nın ortaparmağındaki mavi taşlı yüzük seyrek bir parıltı çıkardıktan sonra söndü. Uzay-boşluk yüzüğünden bir hançer çıkarmıştı. Hançerin yaydığı uğursuz hava, biri enseme soğuk nefesini üflemiş gibi hissetmeme neden oldu. Kabzası lacivert renkteki hançerin bıçağı zift karasıydı ancak bıçak buz buharı saçıyordu.

Su Tanrısı hançeri düz tutmak yerine eğerek keskin tarafının yatay bir pozisyon almasını sağladı. Boştaki kolunu arkaya doğru atarak önüme set çekti. Hem beni koruyup hem de o adamlarla savaşacaktı. Leylaklarımı etrafta gezdirdim. Her yer kum olduğu için arasam da çölde saklanacak herhangi bir yer bulamamıştım. Kum tepeleri bulunduğumuz yerden çok uzakta kalıyordu. Çölü avuçlarının içi gibi bildiklerinden bilerek bu bölgede tuzak kurmuşlardı.

Siyah gözleri şeytani bir ifadeyle bakarak bize doğru koşan adamın elinde, normalinden daha geniş ve kıvrık bir kılıç vardı. Çöl eşkıyaları burnu büyük

konuşmalar yapıyormuş gibi dursalar da aslında oldukça güçlü olduklarını onlara bakarak bile söyleyebiliyordum. Çölün zorlu şartlarının altında yaşamak için mücadele ederken, burada gizlenen bütün tehlikelerle göğüs göğüse çarpışıyorlardı. Bize saldıran adam mesela, duruşunda en ufak bir açıklık göremiyordum. Eli kılıcı ustalıkla kavrıyor ve patlayıcı gücünü kılıcı savurmak için kullanıyordu.

Özgüvenlerinin temeli tecrübelerine dayanıyordu.

Çöl eşkıyası elindeki kılıcı Aron'ın boğazına doğru salladığında, kılıcın savrulmasıyla doğan rüzgâr saçlarımla birlikte başımdaki örtüyü geriye doğru uçuşturacak güçteydi. İşte bundan bahsediyordum; zayıf değillerdi. Başımdaki örtü çıkmasın diye elimle tutarken, Aron kılıcı hançeriyle durdurdu. İki metalin çarpışmasından çıkan ses, ıssız çölde yankılanarak dağıldı. Mücadeleyi izleyen diğer eşkıyalar Aron'ın küçük bir hançerle arkadaşlarının kemik kıran kılıcını kolayca durdurmasına inanamayarak baktılar. Bize saldıran adamın da bunu beklemediği büyüyen gözlerinden anlaşılıyordu, yine de kolayca pes edecek değillerdi.

Kılıç ve hançer birbirlerini iterek üstün gelmeye çalışıyorlardı. Adamın alnında kalın bir damar ortaya çıkmıştı, Aron'a üstün gelemiyordu. Bakışlarına temkinli bir ifade oturdu.

Geri çekilerek üst üste kılıcıyla darbeler indirse de Aron hepsini kolayca bertaraf etti. Göğsü hızla inip kalkan adam, "Fena değil," dese de aslında bayağı çetin bir düşmanla karşı karşıya olduğunu az önce anlamıştı. Kılıcın etki alanının, hançerden daha uzun olmasına rağmen Aron güçlü ve hızlı hareketlerle bu açıklığı kapatıyordu. İkisi de kaslı ve cüsseli adamlardı lâkin kılıcı iki eliyle birden kavrayıp güç uygulamasına rağmen Aron'ın kolunu yerinden kıpırdatamamıştı bile.

Adam ne kadar saldırırsa saldırsın sonuç değişmiyordu. On dakika içerisinde nefes nefese kalmıştı. Kılıcı artık Aron'ın hançeriyle buluştuğunda çarpışmanın etkisiyle kol kasları titriyordu. Kollarındaki damarlar zorlanmadan dolayı kabarmışlardı. Böyle devam ederse uzun süre direnemeyecekti. Güç savaşında üstün gelemeyeceğini istemese de kabul etmiş ve koyu renkli gözlerini bana doğru kaydırmıştı.

Düzenbaz pislik. Hile yapacaktı ve bunun için elindeki en iyi malzeme de bendim.

Tedirgin olsam da Aron'a bir şey çaktırıp dikkatini dağıtmamak için sakin kalmaya özen gösterdim. Tüm çabama rağmen bana bakıyor oluşu Su Tanrısı'nın gözünden kaçmadı. Kaşlarını çatarak daha sert saldırılarda bulunup adamı geri püskürttü. Her darbesi o kadar güçlüydü ki adam kol acısından bağırmamak için dişlerini sıka sıka kan ter içinde kalmıştı.

Kaçmasına izin vermeyip üstüne giderek seri hamleler gerçekleştirdi. Son saldırısında hançeri aşağıdan savurduğu için adamın çenesinden elmacıkkemiğine dek uzanan derin bir kesik açtı. Boğazından gelen hırıltılı inleme, yaralı bir hayvanın çıkardığı sesi andırıyordu. Eşkıya, burnunun ucundan akan ter damlası yere düşerken elini yanağına bastırdı.

"Şerefsiz!" Diğerleri savaşa katılmak için saf bir istek duysalar da arkadaşları yardım isteyene kadar bekleyeceklerdi. Düşmanlarını küçük görüp tek adam yollarlarsa olacağı buydu.

"Hadi bunu karşıla da görelim." Kahretsin, pes etmek nedir bilmez miydi bu adam? Tekrar atağa geçtiğinde bu sefer öncekinden daha hızlı, çevik ve dikkatli adımlar atıyordu. Elindeki kılıçla Aron'ın açık bıraktığı her yere saniyesinde saldırıyordu. Hamlelerini uzun tutmuyor, saldırdığı gibi geri çekiliyordu. Bunu Aron'ı yormak için yaptığını küçük bir çocuk bile anlardı. Deminden beri somurtan yüzü bir anda iblisimsi bir sırıtmayla değiştiğinde kalbim korkuyla tekledi.

Neyin peşindeydi?

Kılıcı tutuşunu değiştirerek sol eline aldı. Başından beri iki elini birden kullandığı için bu hareketi iyice şüphelenmeme neden oldu. Yapuğı son saldırıyla Aron'ın bir adım geri çekilmesini sağlayınca, bacağını kaldırarak boynuna doğru tekme attı. Su Tanrısı kolunu kaldırarak tekmeyi karşıladı. Adamın yarattığı fırsatla çaktırmadan kol yeninin içinden çakı çıkardığını görünce uyarı amaçlı, "Aron!" diye bağırdım. Çöl eşkıyası çakıyı bana saldırmak için kullandı. Çakıyı böğrüme saplayacakken, Su Tanrısı eliyle beni itip yere düşürdü.

Yer kum olduğu için düşüşümü hafifletse de yakıcı güneşte kavrulmuş sıcak kumla buluşan avuçlarım öyle bir yandı ki sanki ellerimden *ciss* sesi yükseldi. Acıdan gözlerim yaşaracak gibi olsa da hemen ellerimi geri çekip çakı saldırısının boşa gidip gitmediğini görmek için Aron'a baktım.

İlk önce önümde zırh gibi dikilen Su Tanrısı'nın yay gibi gerilen sırtını gördüm, sonra da geride kalan çöl eşkıyalarının yerlerinde donup kaldıklarını. Hepsinin yüzünde gördüklerine inanamaz ifadeler yer ediniyor olsa da en baskın duygu dehşetti. Ayağa kalkıp neler olduğunu anlayabilmek için yanına gidecekken Aron, "Kal orada," deyince duraksadım. Bağırmamasına rağmen sesinin tınısı emrini çiğnememem gerektiği konusunda beni uyarıyordu. Dövüştüğü çöl eşkıyasının elindeki kılıç yere düştü. Hemen ardından dizlerinin üstüne bıraktı kendini. Dengeyi bulamadığı için ileri geri sallanıp duran bedeni daha fazla dayanamayıp yere yığıldı. Adamdan çıkan kanın anında çöl kumu tarafından emilişini izledim.

Ölmüştü.

Nasıl? Cesedin önünde durmaya devam eden Aron kaldırdığı kolunu aşağıya indirdiğinde tuttuğu şeyi gördüm.

Bu bir kalpti.

Şok olmuş bir şekilde elindeki organa bakakalırken, birden midemdeki her şey boğazımdan yukarı tırmanınca elimi kusmamak için ağzıma kapattım.

Avucuyla sardığı kalp sanki sahibinden zorla alındığını fark etmemişçesine bir iki kez daha atıp sonsuza kadar sessizliğe büründü. Nasıl yapmıştı bilmiyordum ama bir şekilde adamın göğsünü parçalamış, elini açtığı yarıktan içeri sokarak oradaki kemikleri kırıp geçmiş ve kalbine ulaşmıştı. Parmaklarıyla kavradığı organı açtığı delikten çekip çıkarmıştı.

Eğer cesaret edip eşkıyanın cesedine bakabilseydim, göğsünün sol tarafındaki deliğin orada olduğunu görürdüm.

Adamın kalbini sökmüştü.

Çıplak eliyle.

Daha fazla midemdeki bulantıyı kaldıramıyordum. Eğilerek olduğum yere kusmaya başladım. Öğürmekten yaşaran gözlerimle Aron'ın elindeki kalbi yere bırakıp diğer eşkıyalara döndüğünü gördüm. Yüzüne sıçrayan benek benek kanı soğukkanlılıkla koluna sildi.

Öldürmek onun için nefes alıp vermek kadar kolaydı.

Daha fazlasını da yapacaktı.

Bakışlarımı kanlı elinden ayıramıyordum. Cehennemi andıran bakışları kızıl bir altın ışıkla parlıyordu. Eşkıyaların ağzını bıçak açmasa da sıranın onlara geldiğinin ve karşılarındaki adamın insan olmadığının bilincindeydiler.

Aron bulanık bir görüntü halini alacak hızda üstlerine saldırdı. Sonrasında ne olup bittiğini bilmiyordum, bakamamıştım. Kulaklarımda kırılan kemiklerin çıkardığı ve adamların attığı ölüm çığlıklarının sesi vardı.

Leylaklarım yerde yatan cesedin açık kalan gözleriyle çakışınca irkildim. Ölü olmasına rağmen bakışları beni lanetliyor gibiydi.

Yüzü acıyla buruşmuş cesedin, şoktan olsa gerek gözleri sonuna kadar açılarak gözbebekleri küçücük kalmıştı. Yüzünde açılan kesiğin kenarlarında buz kalıntıları vardı. Biraz ötemde çeliğin çeliğe çarparken çıkardığı aşina sesi duyarken, kulaklarımda bir uğultu baş gösterdi. Ne kadar orada donmuş bir şekilde kalıp yerdeki cesede ve az ilerisindeki kalbe baktım, aradan ne kadar zaman geçti hiçbir fikrim yoktu. Kilitlenmiştim.

Hiç ölüm görmemiş değildim. Canavarların hür gezdiği topraklarda yaşayan herkes ömrü boyunca ondan fazla ölüm görmüştür. Köyümde canavarlar yüzünden ölen birçok kişinin cenazesini kaldırmıştık. Onların da illa ki eksik uzuvları ya da canavarların pençeleriyle yırtılan yerleri olurdu ama bu... bu çok başkaydı.

Bu tek taraflı bir katliamdı.

"Sikerim senin belanı!"

Aron kükrercesine bağırınca zihnimin beni soktuğu hapishaneden kaçabildim. Gözümün önünde toplu cinayet işleyen adamın ne olursa olsun o cesetlerden biri olmasını istemiyordum. Gözlerimle nerede olduğunu aradığımda, onu bir başka eşkıyayı altına alarak yumruklarken buldum. Gülle ağırlığındaki yumruklarını adamın suratına ardı arkası kesilmeden indiriyordu. Yumruğu tamamen kana bulansa da durmuyordu.

Onu bir anda çıldırtan şey neydi?

Son yumruğunu suratına geçirdiğinde adamın boynundan kırılma sesi geldi. Eşkıyanın başı yana düşmüştü ve artık kıpırdamıyordu.

"Canavar!" Onlardan biraz uzakta Aron'ın yaptığı katliamı izleyen son eşkıyanın gözlerindeki korku büyüyordu. Akıl sağlığını kaybetmiş gibiydi. En sona bırakıldığı için arkadaşlarına yapılan her şeye tanık olmuştu.

Bizim yolumuzu kestiklerine pişman olmak için artık çok geçti.

Benim şoka girdiğim sürede üç kişiyi daha öldürmüştü. Yerdeki adamın üstünden kalkan Su Tanrısı'nın gece mavisi tuniği kan lekeleriyle kirlenmişti. Ayakta dikilen bedeninin etrafında insan cesetleri yatıyordu.

Adam kafayı yemişçesine kendi kendine mırıldanmaya başladı. Gözleri korkudan pörtlemiş ve kızarmıştı. "İblis! Evet evet. Bunun başka bir açıklaması olamaz! Sen bir iblissin! Şeytanın tohumu!"

Şeytanın tohumu.

Eşkıya arkasını dönüp kaçmaya çalışsa da ayakları kuma batıp çıktığından birkaç kere yere düştü. Yine de ayağa kalkıp kaçmaya devam etti. Aron'a baktım. Çoktan avına kilitlenmiş gözleri kaçışını adım adım izlerken, onun ölüm fermanını çoktan imzaladığını biliyordum.

Birini bile sağ bırakmayacaktı.

Elini kaldırdığında parmaklarının etrafına dolanan mavi aurayı gördüm. Gözleri hâlâ kızıl altın renginde parlıyordu. Çöl kumunun içinden fırlayan su, mızrak görevini görerek adamın sırtından girip göğsünden dışarı çıktı. Ah, doğru ya, çöl kumunun altında su vardı. Okuduğum kitaplardan birinin dediğine göre çölde yaşayan kişiler kumun altında saklanan suları bulup kazarak kuyular inşa ederdi. Tabii bu suyu bulmak da kazıp çıkarmak da ayrı güçtü. Su Tanrısı içinse yerin altındaki suyu bulup kontrol etmek çok basitti.

Su ona seslenirdi.

Adam son nefesini vermeden önce acıyla haykırdı. Su, adamı sırtından bıçakladıktan sonra kuma döküldü. Böylece son eşkıya da hayatını kaybetmişti.

Buraya adımımızı attığımız ilk günde beş kişiyi öldürmüştük bile. Evet, sadece o öldürmemişti, öldürmüştük. Ona mâni olmadığım için Aron'ın aldığı her canda benim de payım vardı.

Bu benim de onları öldürdüğüm anlamına gelirdi.

Artık tehlikenin geçtiğine emin olan Su Tanrısı adımlarını bana doğru atıp hemen önümde durdu. Parlayan gözleri sönünce kehribarları geri dönmüştü. Şükürler olsun, cinnet geçirmiş olabileceğinden korkmuştum. Aklı başındayken işlemişti o cinayetleri.

Hangisi daha kötüydü bilemiyordum.

Kaburgalarıma baskı yapan kalbim kıvranıyordu. Öldürmek için bir sebebi olduğunu bilmeme rağmen çenem ağlamamak için verdiğim çabadan olsa gerek titriyordu. Yüzüne sıçrayan kanların bir kısmı kurumuş, bir kısmı da yeni olduğunu bildirircesine parlak kırmızı ve tazeydi.

"Onları öldürdün." Aslında bunu söylerken, onu suçlamak gibi bir niyetim yoktu sadece önümdeki gerçeği kendime itiraf ediyor gibiydim. Tabii o dediklerimi yanlış anladı.

Kehribarları yüzüme duygularından soyutlanmış bir şekilde bakmaya devam ediyordu. "Ölmek ister miydin?" Benden cevap beklediği bir soru değildi bu.

Ya onlar bizi öldürecekti ya biz onları. *Öl ya da öldür.* Kanun buydu.

Sakinleşemiyordum. "Kan içinde kalmışsın."

Gözlerine bakamıyordum. Onun gözlerini ise yüzümün her zerresinde hissedebiliyordum. Ona bakmayacağımı anlayınca arkasını dönerek çölde yürümeye başladı.

Kafamı kaldırarak arkasından baktım. Yürürken, kıyafetlerini yenileyerek üzerindeki kandan kurtulduğunu gördüm.

Atlarımızdan olduğumuz için geriye kalan tüm yolu yürümek zorunda kaldık. Aslında Su Tanrısı istese bizi şehre yorulmadan götürecek bir yol bulurdu ancak bölgede çok fazla güç kullanacak olursa varlığı büyü tarafından tespit edilebilirdi. Arkamdaki cesetleri unutmak için her şeyi yapsam da düşünmeden duramıyordum. Çöl eşkıyaları tanrılara benzer bir güç göstermediklerine göre kullanıcı olmadıkları kesinleşmişti.

Daha az önce yaşananları unutmak için dikkatimi çöle yoğunlaştırdım. Yürümeyi sürdürürken orta büyüklükte bir kayanın üzerinde bir kertenkeleye denk geldim. Bu da her yerden hatta kumun içinden bile tehlikeli hayvanların çıkabileceği konusunda irkilmeme neden oldu. Buralarda yılan, akrep hatta örümcekler bile olurdu, değil mi?

Adımlarımı hızlandırsam da bu sıcakta kumda yürümek tam bir işkenceydi. Ayaklarım kuma batıp çıktığı için ekstra efor sarf ediyordum. Üstelik kızgın kuma yapışan avuçlarım da sızlıyordu. Aron yol boyunca konuşmamıştı ve bu da benim işime gelmişti. Onunla konuşmadan önce olanları atlatmam gerekiyordu, yoksa dilimi tutamayıp onu kıracaktım. Öldürmek için haklı sebepleri olduğunu bilsem de yerimde kim olsa öyle bir sahneye şahit olduğunda aklını yitirirdi.

"Geldik." Verdiği haberle başımı kaldırarak şehrin yüksek surlarına baktım.

Vak'a şehri.

Taştan yapılmış gibi duran evlerin çatıları kubbe biçimindeydi. Şehrin etrafı yine taştan dikilmiş duvarlarla çevriliydi. Taşların arasındaki boşluklar çamurdan yapılan sıvayla doldurulmuştu. Göğe meydan okuyan surlar bayağı sağlam duruyordu. Yine taşlarla etrafları daire şeklinde örülmüş su kuyularını da bu mesafeden görebiliyordum. Muhtemelen bu kuyular insanlar yararlansın diye içeriye de açılmıştı.

Giriş kapısına yaklaştığımızda bizi iki nöbetçi karşıladı. Nöbetçiler bizi tuzağa düşüren çöl eşkıyalarıyla benzer kıyafetler giyiyorlardı. Kavruk tenleri güneşin altında iyice yanmış ve kararmıştı. Davetsiz misafirler için ellerinde mızrak taşıyorlardı.

Bizi fark ettikleri anda her an tetikte bekleyen bir duruşa geçtiler. Buraya uzun zamandır dışarıdan kimse gelmiyor muydu? Çöl eşkıyaları ticaret için gelen kişileri de öldürüyorsa bu şehre yiyecek nasıl giriyordu?

Mızrakların başlarını bize doğru çevirdiler. "Durun!" Nöbetçilerin ikazıyla birlikte duran Aron'ı taklit ederek ben de yürümeyi kestim.

"Kimsiniz? Buraya ne için geldiniz?" Su Tanrısı insanı anında etkisi altına alan gözlerini nöbetçilere diktiğinde, aramızdaki mesafeye rağmen duruşlarını dikleştirdiklerini görebiliyordum.

"Ben ve karım Maar şehrinden geliyoruz, tüccarız. Mal getirmek için buraya geldik ancak yolda bir grup eşkıyanın saldırısına uğradık. Kervanım parçalandı, bana emanet edilen insanlar ise katledildi. Karımla ben onların elinden şans eseri kaçabildik. Hal böyle olunca bize en yakın şehre sığınmaya karar verdik. Lütfen, şehrin reisiyle görüşmemize izin verin."

Aron mağdur rolü oynarken, ben de bir günde bütün mal varlığını kaybetmiş tüccar karısı gibi kederli duruyordum. Açık verecek olursam nöbetçiler anında fark ederlerdi zira bakışları bir an olsun üzerimizden ayrılmıyordu.

Yakalanırsak bütün plan suya düşerdi ve bu gizemli şehirde neler olduğunu öğrenemezdik.

Söylediklerimizden sonra nöbetçiler birbirlerine *ne yapacağız* bakışı attılar. Çöldeki ölümlerden, kayıplardan öyle ya da böyle söylentiler çıkardı. Çölde neler olduğunu bildiklerinden mi, yoksa içeride neler olduğunu öğrenmemizi istemediklerinden mi bizi şehre almakta tereddüt ediyorlardı?

İçimde filizlenen şüpheyle gözlerim kısıldı.

İçlerinden biri ağzını açıp sonunda konuşmaya karar vermişken, birden kucaklanarak surun üzerindeki zeminde buldum kendimi. Su Tanrısı üstün yetenekleriyle metrelerce uzunluktaki sura tek zıplayışla çıkmıştı. Bugün ikinci kez aynı sahneyi yaşamanın verdiği hissin şaşkınlığıyla Aron'a baktım. Ne yapıyordu bu? Hani insan gibi davranacaktı? Bir insan tek zıplayışta metrelerce yüksekliğe zıplayabilir miydi? İmkânsızdı. İçeri zorla mı girecektik yani? Hayır, kesin bir sorun vardı.

"Dur! Hemen aşağıya inin! İzinsiz girişin cezası ölümdür!" Nöbetçiler aşağıdan öfkeyle bize bağırırken, diğerinin izinsiz girişi haber vermek için ana kapıya doğru koşturduğunu gördüm.

Su Tanrısı beni kucağından indirdikten sonra sonu yokmuş gibi gözüken çölü çenesiyle işaret ederek, "Alarm verseniz iyi olur, yoksa şehirdeki herkes akşam yemeği olacak," dedi. Nöbetçilerle birlikte Aron'ın gösterdiği yere baktığımda, çöl kumuna dalıp çıkarak olağanüstü bir hızla şehre yaklaşan şeyi gördüm.

O da neydi öyle?

Ana kapıdaki nöbetçi bu sefer farklı bir nedenden dolayı kapıyı yumruklarıyla dövmeye başladı. Bir yandan da, "Kum solucanı! Uyarı çanını çalın kum solucanı şehre yaklaşıyor!" diyerek boğazı yırtılana dek bağırıyordu. Nöbetçinin telaşlı sesi içeriye ulaşmış olmalı ki *gonga* üç kere vurularak tehlike haber edildi. İnsanlar kaçıp saklanmaya çalışırken bağrışıyorlardı. Umarım o hengâmenin ortasında kalıp ezilenler olmazdı.

Garip bir şekilde içimde korkunun adı dahi anılmıyordu. Güvende hissediyordum.

Saatler önce onca insanının canını alan bir tanrının yanında bu kadar güvende hissediyor olmam saçmalıktı. Ona güvenmemem için bana birçok sebep sunsa da akıllanmayan kalbim inatla ona yaslanıyordu.

Su Tanrısı bana bakınca, ben de ona baktım. Kehribarlar, "Sadece seyret," dedi. Sanırım karışmayacaktık. Ona uyarak solucana döndüm. Aslında bana bakışının asıl sebebi korkup korkmadığımı görmek için olduğunu içten içe biliyordum.

Kum Solucanı olarak adlandırılan yaratık gerçekten de solucana benziyordu. İnsan derisini anımsatan gövdesi sürünerek ya da kumun içine girerek birkaç metre öteden kafasını çıkarıp yüzeye çıkıyordu. Yerin altına saklanabilme özelliği onu daha da tehlikeli yapıyordu. Türdeşlerine nazaran sekiz metrelik

uzunluğu vardı. Gövdesi de bayağı kalındı. Kafasının olması gereken yere dikenleri andıran sarı dişlerle çevrili kocaman bir ağız yerleştirilmişti. Göz, burun namına hiçbir şey göremiyordum.

Kum solucanıyla aramızdaki mesafe gitgide kısalırken, ana kapının kanatları gıcırdayarak açıldı. İçeriden bir dolu muhafız ellerinde mızraklarla dışarı çıkıyorlardı. Dönen tekerleklerin sesini işitince kapıdan iterek geçirdikleri mancınığı gördüm. Neredeyse her şehir bu tarz savaş araç gereçlerine sahipti. Özellikle canavarların yuvalarına yakın bölgelerde yerleşim yeri kuran insanlar ağır silahlara ihtiyaç duyuyorlardı. Sorumluluk sahibi her saray kendisine bağlı şehirlere, kasabalara, köylere bunlardan birkaç adet yollardı.

Mancınığın kepçeye benzeyen ağzına, ter içinde kalmış yedi kişinin güçbela taşıdığı kayayı yerleştirdiler. Taşın üzerine yeşil bir balçık döktükten sonra meşaleyle kayayı ateşe verdiler.

"Fırlat!" Muhafızların lideri emir verdiğinde mancınığı tutan düzenek serbest bırakıldı. Alev alev yanan kaya uçarak solucanın gövdesine çarptı. Kolayca yanacak gibi görünen derisine rağmen gövdesine yediği kaya tarafından yere serilmiş, kayanın çarptığı yerde sadece ufak bir yanık meydana gelmişti. Solucan düştüğü yerden sallanarak kalkıp acıyla kükredi. Devasa ağzından dört bir yana sıçrayan tükürükler öfkeden deliye döndüğünün işaretiydi. Solucanın kükremesiyle oluşturduğu ses dalgaları yüzünden ellerimi kulaklarıma bastırdım, yoksa kulak zarlarım patlayacaktı.

Şehrin muhafızlarından birkaçı ses dalgalarının peşinden getirdiği korkunç rüzgârın akımına kapılarak sırtüstü surlara yapışmışlardı. Aron kolunu belime sardığı için kıl payı uçmaktan kurtulmuştum.

Su Tanrısı ayakları yere çivilenmişçesine rahatça rüzgâr dalgasını karşılamıştı. Saçları ve kıyafetleri ahenkle dalgalanırken, soğukkanlılıkla olanları izliyordu.

"Onu kızdırdılar." Acıdan ardı ardına çığlık atarak delirmiş gibi davranan solucanın ilk hedefi muhafızlar oldu. En yakınındaki insanları kaçamadan ağzına alıp, dişleriyle ikiye bölerek yutmuştu. Bellerinden aşağıda kalan parçalar ise yere düşmüştü.

Kum solucanı vücudunun alt kısmını kuyruk gibi kıvırarak mancınığa savurmuş ve aleti paramparça etmişti. Muhafızlar mancınık yok edilince korkuyla şehre doğru koştular.

"Bir şey yapmayacak mısın?" İnsanların kum solucanı tarafından öldürülmesine seyirci kalamazdım. Aron soruma kayıtsız kalınca yardım etmesi için ısrar edecekken, elinin etrafında mavi bir auranın dolanmaya başlamasıyla rahat bir nefes aldım. Elini kaldırarak savurduğunda yerin altından çıkan kalın buz saçakları, solucanı beş, altı yerinden delip geçmişti. Çöldeki eşkıyayı su mızrağıyla, solucanı ise buz saçaklarıyla öldürmüştü.

Aron suyun bütün hallerine hükmedebilirdi.

Solucan can havliyle son kez bağırıp yere yığıldı. Düşmesinin etkisiyle zemin hafifçe titremiş ve kum yukarı kalkarak toz bulutu oluşturmuştu. Buz saçakları yerin altına çekilince, solucanda açılan bebek kafası büyüklüğündeki deliklerden çıkan mavi renkli kan hem kumu hem de muhafızları kanla yıkamıştı. *Iyy iğrenç.*

Muhafızlar neler olduğunu hâlâ kavrayamadıklarından şaşkınlardı. Bazıları bacaklarındaki güçleri kaybederek yere çökmüşlerdi. Kendilerine daha çabuk gelenlerse bizim olduğumuz yere, Aron'a bakıyorlardı.

Buz gücünü kullanabildiğini görmüşlerdi.

"Bu ne güzel bir tesadüf böyle? Bir kullanıcı daha aramızda."

Kullanıcı mı? Ses hemen yanımızdan geldiği için o tarafa doğru döndüm ve iki muhafızın ortasında duran kadını gördüm. Benden bir kafa daha uzundu. Yaşımız da aşağı yukarı aynı görünüyordu. Kadının hem saçları hem de gözleri kahverengiydi, çölde yaşamalarına rağmen kıyafetleri olması gerekenden daha açık seçikti. Güneş yanıklarından korkmuyordu anlaşılan. Kıyafetlerindense takılarına önem verdiği besbelliydi. Bulduğu her incik boncuğu takıp takıştırmıştı. Vücut hatları kıvrımlı ve teni esmer olduğu için üzerindeki her şey çok hoş duruyordu.

"Sen kimsin?" Aron'ın sorusuna kadın güzel bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ben Şhika, Vak'a şehrinin reisiyim." Şehrin bu kadar genç bir reisinin olmasını beklemiyordum.

Su Tanrısı habersizmiş gibi davranarak, "Kullanıcı demekle neyi kastettin?" diye sorunca Şhika adındaki reis elini şehre doğru uzatarak, "Bu konuşmaya içeride devam etmeye ne dersiniz? Yorgun olduğunuzu görebiliyorum," derken çoğul eki kullanmasına rağmen beni tamamen görmezlikten gelmişti.

Gözlerimin önünde Aron'ı açıkça süzüyordu. Sinirlerim tepeme çıkmıştı.

Su Tanrısı, Şhika'nın davetini kabul edince hep birlikte şehrin ana kapısına indik. Vak'a şehrinden içeri girdiğimiz anda Kalahari Çölü'ne geçiş koridoruyla geçerken nasıl hissettiysem öyle hissedince gerildim. *Büyü!* Ragnar ilkinde olduğu gibi ikinci tahmininde de haklı çıkmıştı. Burada büyü yapabilen birileri vardı.

Dışarıdan gözüken manzara sahteydi. Şehre adım attığımız anda içerisi tamamen değişerek yerini çok farklı bir görünüşe bırakmıştı.

Gece göğü ürpertiyi ayaklarımın en ucundan başlattı.

Burası nasıl bir yerdi böyle?

ŞÜPHE

Bir istiridyenin kıymetli incisi gibi saklanmıştı bu şehir.

Göğün göğsüne ucu mora boyanmış bir fırça dokunmuştu sanki. Suyla buluşan fırça rengini bütün mehtaba dağıtarak ondan maviyi çalıp moru vermişti. Dışarıda güneş batmaya yakın olduğu için ufuk kızıl bir renge bürünmüştü, buradaysa ufuk maviyle mor arasında bir renkti. İnançsızlıkla batan kara güneşe baktım. Evet, buradaki güneş *simsiyahtı*. Leylaklarıma yansıyan manzara güzel bir tablodan çıkmış gibi dursa da hayal gerçekle karışınca insan ürkmeden edemiyordu.

Korka korka başımı göğe kaldırdım. Güneş batmaya durduğu için ayın etrafında yavaşça mehtap belirmeye başlamıştı.

Normal boyutundan kat kat büyüklükteki dolunay arşa yükseliyordu. O da tıpkı güneş gibi zift karasıydı.

Dolunayı yüzük gibi saran mor haleyi izlerken, kalbim tekledi ve o teklemenin yankısını bütün vücudumda hissettim. Kara aya bakarken kuvvetli bir çekim gücü nefesimi sıkıştırdı. Mıknatısı çağrıştıran bu güç, bedenimi değil de ruhumu emiyor gibiydi. Aya baktıkça daha kötü oluyor, hipnotize ediliyormuşum gibi başım dönmeye başlıyordu. İradem bu güce direniyor olsa da bir yanım aklımı çelerek kendimi çekime bırakmamı söylüyordu. Algım yavaşça kapanmaya başlarken parmaklarımı sıkan soğuk parmaklar beni şu ana çekti.

Aron ters ters bana bakarak çenesiyle *önüne bak* diye işaret etti. Gözlerimi gökyüzünden gönülsüzce çekerek şehrin geri kalanında gezdirdim. Bir şey beni dolunaya bakmaya zorluyordu. Bu his beni korkutarak gökyüzüne bakmaktan daha da çekinmeme neden oldu.

Büyü, şehre giren herkesi tesir altına alarak efsunluyordu. Demek bu yüzden Şhika bizi şehre sokmaktan çekinmemişti.

Ayaklarımın içine giren kum taneleri ve yüzüme vuran kavurucu sıcaklık hâlâ çölde olduğumuzun kanıtı olsa da az önceki değişimden sonra gerçekten çölde olduğumuzu söyleyemiyordum.

Şehrin ortasına panayır kurulmuştu. Özel bir günü mü kutlayacaklardı acaba? Karanlık yavaş yavaş çökmeye başladığı için sokak lambaları yanarak yolları aydınlatıyordu. Birçok kahverengi, açık çadırın içerisine tezgâhlar dizilmişti.

Üzerlerinde çeşitli yiyecekler pişiriliyor; meyve, sebze aklınıza gelecek her türlü yiyecek satılıyordu. Bazı tezgâhlarda ise çöl insanlarının giydiği tarzda kıyafetler, ziynet eşyaları ve daha ne olduğunu çıkaramadığım birçok şey yer alıyordu. Şehre yaprakları yere dokunan ağaçlardan dikilmişti. Gövdeleri tırtıklı olan bu ağaçların yanlarında genelde kaktüsler bulunuyordu. İnsanlar kaktüsleri bir bıçağın yardımıyla yararak içinde tuttuğu suyu kaplarının içine boşaltıyorlardı.

Meyve veren ağaçlar çöldeki susuzluğa dayanabilen cinsten olmalıydı.

Her şey olağanmış gibi erkekler çalışıyor, kadınlar alışveriş yapmaya devam ediyor, çocuklar insanın kulağına melodi gibi gelen gülüşmeleriyle etrafta koşturup oyun oynuyorlardı.

Gökyüzündeki tuhaflığın farkında değilmiş gibi davranıyorlardı. *Ya da gerçekten farkında değillerdi.*

Az evvelki baş dönmemi hatırlayınca içime sıkıntı bastı. Dolunayın insanlara bir şeyler yaptığına dair inancım kuvvetleniyordu.

Su Tanrısı'nın bütün bu olanlara karşı tepkisinin ne olduğunu merak ettiğimden, çaktırmadan ifadesini inceledim. Kehribarlara inen sis tabakası ne düşündüğünü görmemi engellemekle kalmıyor, ona donuk bir ifade de katıyordu.

Aron içinde, ne sakladığını belli etmeyen bir labirenti barındırıyordu. Orada bir şey bulmak istiyorsanız kaybolmayı da göze almanız gerekiyordu ve burada kaybolmak ölüm demekti.

Şhika dudaklarındaki geniş gülümsemeyle bize döndü. Şuna Aron'a döndü desek daha doğru olurdu çünkü hanımefendinin beni gördüğü yoktu. Tırnaklarımı avuç içlerime saplayarak sakinleşmeye çalıştım. Adım gibi emindim, bilerek yapıyordu. Saçına yapışıp tavuk gibi tüylerini yolduğumda da beni görmezden gelmeye devam edebilecek miydi, merak ediyordum.

"Gördüğünüz üzere kutlamalar için hazırlıklar yarına kadar devam edecek. Başınızdan geçen felaketten haberdarım, bu yüzden sizi yürüterek daha fazla yormak istemem. En iyisi gezimizi burada sonlandıralım. Daha sonra lütfederseniz size şehri gezdirmekten memnuniyet duyarım. Ayrıca kalacak yer için de endişelenmeyin, sizi evimde ağırlayacağım."

Yapmacık bir şekilde tebessüm ederek, "Çok naziksiniz," dediğimde gözucuyla bana bakıp aynı benim gibi gülümsedikten sonra tekrar Aron'a döndü.

Gözlerini ondan alamadığını daha iyi belli edemezdi.

Aron, "Şehrin reisi sizsiniz, nasıl uygun görüyorsanız öyle olsun," deyince Şhika duyduklarından memnun bir şekilde otuz iki diş sırıttı. Sinirle Su Tanrısı'na baktım. Ne zamandan beri bu kadar kibardı?

Şhika bizi evine doğru götürürken, yol boyunca şehrin insanları tarafından selamlanarak ilerlemiştik. Şhika'yı sevdikleri ona yaklaşımlarından anlaşılıyordu. Görünüşe göre burada korkuyla değil, saygı ve sevgi çerçevesinde bir yönetim

icra ediyordu. Oysaki üzerimde, karısı yanındayken evli adamlara sarkmaktan çekinmeyen kötü bir kadın izlenimi bırakmıştı.

Diğerlerinden daha geniş ve uzağa yapılan eve yaklaştığımızda içeri girmeden evvel merdivenleri tırmanmamız gerekmişti. Kapıda bekleyen nöbetçiler Şhika'ya selam verdikten sonra gözucuyla bize bakıp geçmemiz için izin verdiler. Eve girince içerisini üstünkörü inceledim.

Evin zemini çöl kumunun sıkıştırılmasıyla yapılmıştı. İçi sade ve şık döşenmişti.

Salona karşılıklı yerleştirilen hasır koltukların biraz uzağında, dışarıdaki ağaçlardan yapıldığını tahmin ettiğim bir taht görünce kaşlarımı yukarı doğru kaldırdım. Tahtın gövdesine değerli mücevherler yerleştirilmişti. Hımm, birileri reislik işine kendisini fazlasıyla kaptırmıştı anlaşılan. Saraydaki hanedanlar bile evlerinde taht ya da tahtta benzeyen bir eşya bulundurmaya cesaret edemezlerdi.

Taht hükmetmenin sembolüydü. Tanrılara bahşedilmişti.

Aron buz kesen bakışlarıyla tahta bakıyordu. Her şeyden habersiz olan Şhika ise kıvıra kıvıra tahtına giderek oturup bacak bacak üstüne attı.

Tahta oturuşu başkaldırıydı. Oturduğu toprakların sahibine itaatsizlikti.

Su Tanrısı'na meydan okuyordu.

"Odanıza çekilmeden önce hikâyenizi bir de sizden duymak istiyorum." Aron nöbetçilere anlattığı şeyleri eksiksiz bir şekilde Şhika'ya da anlattı. Karı koca olduğumuzu ilk elden öğrendiğinde bakışlarını gayet ayrıntılı bir şekilde üstümde gezdirmişti. Gözlerinde saklayamadığı kıskançlık pençelerini çıkarınca zevkle sırıttım.

"Başınıza gelenler için ne kadar üzüldüğümü tarif edemem. Maalesef diğer şehirlerden uzakta ve ıssız bir yerde yaşadığımız için eşkıyalar tüccarların malını yağmalayıp geçimlerini bu şekilde sağlıyorlar."

Hüzünlü bir ifade takınsa da içten içe çöl eşkıyalarına bizi ellerinden kaçırdıkları için lanet okuyor olabilirdi. Şehre giriş çıkışların tutulduğunu biliyorduk. Bu kadınla, muhafızların istedikleri gibi dışarı çıkıp içeri girebilmeleri şüpheliydi. Ne yani dışarıdaki gökyüzü ile içerideki aynı mı gözüküyordu onlara? Beni buna kimse inandıramazdı. Ondan şüphelenecek hiçbir şeyimiz olmasa bile başlı başına taht olayı bile yeter de artardı.

İlk zanlımız bu kadındı.

"Sizin de izniniz olursa birkaç günü şehrinizde geçirmek istiyoruz. Daha sonra yük olmamak için Maar'a geri dönmenin bir yolunu bulacağız." Aron komik bir şey söylemişçesine Şhika şuh bir kahkaha atarak, "Gitmek için acele etmeyin, şehrimizde herkese yetecek kadar yer var," dedi. Ardından ifadesini ciddileştirerek, "Benim esas merak ettiğim mesele, kum solucanını öldürürken

kullandığın güç... Buzun çocuklarından birisin, değil mi?" diye sorduğunda Aron'ın dudakları düz bir çizgi halini aldı.

Ateşin çocuğu, suyun çocuğu, havanın çocuğu, toprağın çocuğu... Aron'ın gücünü sorgularken tanrılara ait söylemi kullanmıştı. Yine.

Bu, tanrıları kendisiyle eşdeğer gördüğü anlamına gelirdi.

Aron tüccar maskesini mükemmel bir şekilde takarak Şhika'nın sorusuna çekimser bir yaklaşım gösterdi. "Şhika Hanım'ın gördüğü şey ne ise doğrudur." Güçlerini bilerek herkesin önünde kullanıp ortaya yem atmış ve Vak'a şehrinin sakinlerinin bu yemi yutmasını beklemişti.

Şimdi de yemi yutan balık oltaya takılmıştı.

Şhika gözlerindeki şeytani parıltılarla, "Yanılmadığımı biliyordum! Bir kullanıcının kokusunu kilometrelerce öteden alabilirim," dedi. Aron'a lezzetli bir yemekmiş gibi bakarken kendisini avını kesen bir avcı sanıyordu.

Asıl av oydu. Avcı ise onunla oynuyordu.

Ben konuşmalarından hiçbir şey anlamamış gibi davranarak, "Kullanıcı derken ne demek istiyorsunuz? Kocamın başı dertte mi?" diyerek düzmece bir korkuyla sordum. Bana avam tabakasındanmışım gibi yeren bakışlar atsa da bir saniye sonra bakışlarını düzeltti. Aron'ın bizi izlediğini biliyordu. Eskiden onu sadece beğeniyordu, şimdiyse kullanıcı olduğunu doğrulayınca beğenisi bambaşka bir şeye evrilmişti; ilgiye.

"Sizin de bildiğiniz üzere yaşadığımız dünya sonsuz bir potansiyele sahip olduğu için türlü türlü mucizelere de gebe kalabiliyor. Hiç insanların çift yaratıldığı sözünü duymuş muydunuz? Ben bu düşünceye gönülden inanıyorum. Biz bunun kanıtı değiliz de neyiz? Dört büyük tanrının sahip olduğu kadim güçler hiçbir kan bağına gerek duymadan özel insanlarda görülüyor." Şhika elini açıp yukarı kaldırdığında avucunun içinden su taneleri yükseldi. Aron'a bakarak yarıda bıraktığı cümlesini tamamladı. "Senin ve benim gibi." Havada süzülen su damlalarını avucunun içine alarak yok etti.

"Bu sadece gücümün küçük bir kısmı. Görüyorsun ya, ben suyu kontrol edebilirken sen buzu kontrol ediyorsun." İnsanlar çift yaratılmıştır sözüyle iki şeye parmak basıyordu. Birincisiyle tanrılarla kullanıcıların bir elmanın iki yarısı olduğunu, ikincisiyle Aron'la birlikte olmak için yaratıldığını kastediyordu. Göğüskafesime ağır, karanlık bir his sızdı. Bakışmalarına tahammül edemiyordum.

Bakma ona.

Su Tanrısı'na soylular, zenginler ya da benim gibi fakir bir köyden gelen sıradan insanlar gelin olarak kurban edilebilirdi, gelin olmak için herhangi bir sınırlama yoktu. Lâkin soylu bir kadın doğduğu andan itibaren gerçek bir hanımefendi gibi yetiştirilirdi, taşıdığı kanla ise öne çıkardı. Zengin bir kadın soy kanına sahip olamasa da aynı şekilde parasıyla hanımefendilik dersleri alarak

büyütülürdü. İki seçenekten birine sahiplerse bir tanrıya yakışacak gelinler olabilirlerdi.

Bense her yönden eksiktim. Ne soy kanına sahiptim ne de paraya. Görgü bilmeyen, hanımefendilik kurallarından bihaber ve alt tabakadandım. İsteyerek bir tanrı gelini olmasam da bazen gece geç saatlerde bu düşünceler beni yiyip bitirdiğinden uykusuz kalırdım. Dersler için elimden geleni yapıyor olsam da hâlâ yeterli olmadığını biliyordum. Şölende de hanedan üyelerinin attığı aşağılayıcı bakışlar, aslında beni Aron'a yakıştırmadıkları içindi. Ne yaparsam yapayım geldiğim yeri değiştiremezdim.

Beni asla kabul etmeyeceklerdi.

Şhika'nın üstü kapalı bir şekilde Aron'ın diğer yarısı olduğunu ima etmesi eksikliklerimi yüzüme çarpmıştı. Bu kadın benden daha donanımlıydı. Vak'a şehrinin reisi olduğu gibi Aron'ın güçlerine de sahipti. Söylediklerinden sonra ikisi bakışmaya devam edince, hayali bir el yüreğimi tutup bütün gücüyle sıkmıştı.

Ona bakma. Bana bak.

Aron üzerindeki bakışlarımın ağırlığını hissedince kehribarlarını bana çevirdi. Ona nasıl bakıyordum bilmiyordum, sadece bakışlarımız buluşunca oradaki afallamayı gördüm. Yüzü ifadesizdi, o benimle hep gözleriyle konuşuyordu. Kehribarları beni görmeye başladığı için olsa gerek kalbimdeki hayali el az da olsa parmaklarını gevşetti.

"Bizim gibi özel insanlar tanrıların güçlerini kullandığı için kendimizi de bu şekilde adlandırdık." Şhika aramızdaki bakışmanın farkında değilmişçesine konuşmayı sürdürdü.

"Saklanmak ve uzun süre hayatta kalmaya çalışmak zorlu bir süreçti ancak artık saklanmamıza gerek kalmadı. Burada, şehrimde, benim emrim altında özgürlük sadece bir hayal değil. Yerlerini alabileceğimiz korkusuyla bizi avlamak isteyen tanrılar burada bize dokunamazlar. Sadece sözlere bakarak doğruya inanmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum fakat şunu bil ki bizim gibi olanları korumaya ant içtim. O yüzden dilediğince burada kalabilir hatta yeni bir hayata başlayabilirsin. Zaman geçtikçe haklı olduğumu anlayacaksın."

Aron son dakika bakışlarını benden çekip Şhika'ya dikti. Daha demin söylediklerini duymakta güçlük çekmiş gibiydi. Kafasının burada olmadığını o anda anladım. Ne düşünüyordu?

Şhika'nın gülümsemesi Aron ona kesin bir cevap vermediği için sekteye uğrasa da moralinin bozulduğunu bize belli etmek istemedi. Ellerini birbirine vurarak, "Hemen cevap vermene gerek yok, biraz daha düşün. Bugün başınıza bir sürü iş geldi, yorgunluğun yanında aç da olmalısınız. İyi bir istirahati hak ediyorsunuz. Yemek akşam sekizde. Birkaç gün burada kalıp şehrimi gezin, burayı seveceğinize eminim," dedi.

Tam da o sırada koridordan çıkıp gelen hizmetçiler elleri önlerinde bağlı, başları yere eğik bir vaziyette emirleri beklemeye başladılar. Şhika tahtından kalkarak, "Hizmetçiler size kalacağınız odayı göstersin, daha sonra yemekte buluşuruz," deyip gözden kayboldu.

"Bir ihtiyacınız olursa kapı nöbetçilerine bana seslenmelerini söyleyin. İyi istirahatler."

Hizmetçiler bizim yanımıza geldiklerinden beri başlarını bir kez olsun yerden kaldırmamışlardı. Bilerek bizimle göz teması kurmaktan kaçınıyorlardı. Çöl insanları yabancılara karşı yabani miydi, yoksa bunu yapmaları mı onlara emredilmişti?

Ateş Sarayı'nda da böyleydi. Hizmetçiler doğru düzgün birbirleriyle bile konuşmuyordu. Hadi onlar Loki'nin korkusundan böyle davranıyorlardı, Vak'a şehrinin hizmetçilerinin derdi neydi peki? Reislerinin evine doğru yürürken sokaktaki insanlar onu görünce sevgiyle karşılamıştı oysaki.

Her neyse. Bu şekilde rahat ediyorlarsa diyecek bir şey yoktu zaten.

Hizmetçiler yanımızdan ayrılınca gözlerimi kısaca odada gezdirdim. Dışarısı gibi içerisi de taştan örme duvarlardan oluşuyordu. Mobilyalar oldukça eskimişti. Kapının hemen yanında gömme bir dolap vardı. Sağ tarafa kahvenin tonlarında cibinliği olan çift kişilik bir yatak yerleştirilmişti. İçeriyi duvara çivilerle sabitlenmiş iki yağ lambası aydınlatıyordu. Şehri dolaşmamızdan sonra reisin evinde uzun soluklu bir konuşma yapınca zaman hızla geçmişti.

Yorulduğumdan yatağın ucuna oturdum. Aron soğuk kahve tonlarındaki kalın perdeyi aralayarak pencereden dışarıyı izliyordu. Bakmasam bile içeriye vuran renkten dolayı gökyüzünün tamamen kararmadığını, yalnızca morun koyu bir tonuna büründüğünü anlamıştım. Yorgunluktan kaslarım ağrısa da burada uyuyabilir miydim bilmiyordum.

Şehre casus olarak girdiğimiz için sanki her an bir yerden birileri çıkıp bize saldıracakmış gibi hissetmekten alıkoyamıyordum kendimi. İyice evhamlanıyordum.

Aron'a bakarken gözlerimin önüne birden kalbini söktüğü eşkıyanın yüzü gelince, elimin altındaki tüyleri keçeleşmiş battaniyeyi sıkarak bu görüntüyü hafızamdan silebilmek için gözlerimi sıkıca kapattım. Uyuyamayacak olmamın tek nedeni yorgunluk değildi. Öldürdüğü adamların hayaletlerini kâbuslarıma konuk etmek istemiyordum.

"Ne düşünüyorsun?"

Zorla susturduğum her şeyin kafamda çığlık attığını söylesem beni anlar mıydı acaba? Hepsinin üstesinden bir başıma gelemediğimi... Gözlerimi

açmadan alışagelmiş bir şekilde, "Hiçbir şey," dedim. Bana bakıyordu. Kıvılcımı çağrıştıran gözlerinin yüzümü yakmasından bunu anlayabiliyordum.

Geçiştirircesine verdiğim cevaba karşılık, "Demek hiçbir şey," derken sesinin tınısında inançsızlık kol geziyordu. Pencereden ayrılarak yanıma geldiğini odada yükselen ayak seslerinden anladığım için gerildim. Çaktırmamaya çalışsam da o gözlerin göremeyeceği hiçbir şey yoktu.

Eğilerek ellerini yatağa bastırdığında karyola içe doğru çöktü. Sıcak nefesi yüzümü yaladığı için göğsüm körük gibi inip kalkmaya başladı. "Çok kötü bir yalancısın." Bu adamın nefesi bile okyanusun kokusuyla bütünleşmişti. Yakınlığımızdan dolayı verdiği nefesleri içime çektiğimden ciğerlerim tuzdan dolayı yanmaya başladı.

"Şimdi uslu bir kız ol ve bana aklından ne geçirdiğini söyle." Düşündüğüm şeyler onu ne ilgilendirirdi ki? Israrcı davranmasına anlam veremeyerek gözlerimi açtığımda, bunu yaptığıma anında pişman oldum.

Ağzımın içine girecek kadar yakınımda durduğu için görebildiğim tek şey kehribarlarıydı. Ona yalan söylediğim için kızgındı. Kızgın olduğu için kehribarlarında kızıl çatlaklar belirmişti. Kıvılcımlar işte o çatlakların içinde çakıyordu.

Kalbimin ritmi yakınlığımızdan dolayı değişirken, onun da bulunduğumuz duruma tepkisiz kalamadığına şahit oldum.

Gözleri gözlerimle buluşunca irislerindeki kızıl çatlaklar iyice açılmıştı.

Leylaklarımı kehribarlarında tutmaya özen göstererek, "Sadece bugün olanları düşünüyordum," dedim. Bakışları bir süre gözlerimin içini talan ederek her bir noktaya fütursuzca dokundu. Ellerini yataktan çekerek beni kıstırdığı kollarından kurtardı.

"Hayır, bugün olanları değil çöldeki cesetleri düşünüyorsun." Beni kolayca okuyabilmesi bugünün daha ne kadar beter olabileceğini ciddi ciddi düşünmeme neden oldu.

"O da var elbette."

"Korktun."

"Ne?"

"Olanlar seni korkuttu." Yüzüme dik dik bakarak, "Ne olmasını bekliyordun ki? Bir tanrının gelinisin, Mana. Benim hayatım bu. Benim hayatım kandan seller, cesetlerden dağlar, ölümlerden ibaret. Çölde gördüklerinin geçmişte yaptıklarımın yanında lafı bile olmaz. Daha fazlasını yapacağım, daha fazlasını göreceksin. Aldanma, Mana. Bu halime sakın aldanayım deme." dedi.

Bağırmamasına rağmen zıvanadan çıkmış gibi duruyordu. Korktuğumu düşünmesi mi onu tetiklemişti? Bu halime aldanma derken *daha asıl yüzümü görmedin* demeye getiriyordu. *Sana izin verdiğim kadarını görüyorsun* demenin bir başka yoluydu.

Yutkundum. "Korktum."

Duraksayarak bana döndü. "Korktum ama yemin ederim korkum ölümlerden kaynaklı değildi." Bana anlamamış gibi baktı. "Sen benim hayatımı tozpembe mi sanıyorsun? El bebek gül bebek yetiştiğimi mi, ne bileyim pamuklara sarılarak büyütüldüğümü mü sanıyorsun? Çok ölüm gördüm, Aron. Tahmin edemeyeceğin kadar hem de ama hiçbiri senin öldürme çeşidine benzemiyordu. Yalan söylemeyeceğim, orada kendinde değil gibiydin. Şimdi bana diyeceksin ki beni daha ne kadar tanıyorsun ki bunu söyleyebiliyorsun? Haklısın, seni tanımıyorum ama... açıklayamıyorum işte. Beni farklı bir yönünle tanıştırdın, ben de tökezledim." Ne diyordum ben? Cidden ne anlatmaya çalışıyordum? Saçmalamaktan başka bir şey yapmıyordum.

Utanç vericiydi.

Söyleyemezdim. *Ölümler değil de öldürürkenki aşinalığın beni korkuttu* diyemezdim.

Ben *abuk sabuk ne konuşuyorsun* demesini beklerken o beni anlamış gibi bakıyordu ya da bana öyle geliyordu. Kehribarlarında toplanan öfke dağılarak, "Benden korkuyor musun?" diye sordu. Sanki her şeyi elinin tersiyle itebilirdi bu hariç, bu sorunun cevabı hariç.

"Senden korkmuyorum," desem de dudakları alayla yukarı doğru kıvrılmıştı.

Bana inanmıyordu.

Niyeyse bana inanmaması içimde bir yerlere dokunmuştu. Bu sefer öfkelenme sırası bendeydi. Kaşlarımı çattım. "Beni gördüğün anda söylediğin ilk şey, neden yaşıyor olduğumdu. Beni zindana attırdın, oradan çıksam da beni kabul etmeyi reddettin. Tüm yaptıklarına rağmen bir kez olsun geri adım attım mı, Su Tanrısı? Her seferinde üzerine gelip karın olduğumu sana hatırlatmaktan çekindim mi? Şimdi sana, senden korkmadığımı söylüyorsam senden korkmuyorumdur."

Bir saniye öncesine nazaran bana daha dikkatli bakıyordu. Kim bilir, benim onu çözemediğim gibi belki o da beni çözmekte güçlük çekiyordur?

"Korkusuzsun." Bunu söylerken neden memnun görünüyordu? Hafifçe gülüp altdudağını yaladı. Başını iki yana sallayarak, "Başıma bela olacağına dair inancım gittikçe kuvvetleniyor," deyince gözlerimi devirdiğimi görmesini sağlasam da aslında onun bakmadığı bir anda benim de dudaklarımda minik bir tebessüm oluşmuştu.

Aramızdaki gerilimin son bulmasına sevinmiştim.

Konuyu değiştirmek ve biraz da aklından geçenleri öğrenmek amacıyla, "Sence burada neler oluyor?" diye sordum. Elde ettiğimiz bilgileri toparlayıp bir sıraya dizdim. Kuşkulandıkları gibi kullanıcılar bu şehirde bir araya geliyorlardı. Şu anda şehirdeki kullanıcıların sayısını bilmesek de Şhika'nın onlardan biri

olduğunu kesinleştirmiştik. Büyücü olabilecek biri veya birileriyle karşılaşmamıştık. Şehirdeki insanların gökyüzündeki garip olaylara sakin kalabilmesinin nedenini ise büyüye bağlıyordum. Eh, ilk güne göre çok da kötü sayılmazdık.

"Bilmiyorum ama öğreneceğim."

"Gökyüzünü o hale nasıl sokmuşlar ki? Yani büyü bu kadarını yapabilir mi?"

"Kara büyüyse mümkün." Korkuyla nefesimi tuttum. Doğru ya, bunca zararı verebilen şey sıradan bir büyü olamazdı. Bunca hazırlığın altından çıkacak gerçekler beni endişelendiriyordu.

Aron tekrar pencereye giderek perdeyi araladı.

"Hadi uyu biraz. Daha katılmamız gereken bir yemek var."

"Sen uyumayacak mısın?"

"Ben iyiyim." Yorgun olmamasının imkânı yoktu. Dudaklarım uyumasını söylemek için aralansa da bir şey beni durdurdu. Aramızdaki sınırı korumamı söyleyen o ses, kafamın içinde *unutma* diyerek yankılanmıştı.

Ψ

Zar zor iki saat uyuyabilmiştim. Yatak beton gibi sert olduğundan uyandığımda bir de bel ağrısıyla uğraşmıştım. Dinlenmeyi bırak, daha da halsiz hissediyordum. Dudak büktüm, saraydaki yatağımı özlemiştim. Elimle tutulan boynumu ovarken, bizi akşam yemeğine çağırmak için gelen hizmetçiyi takip ediyorduk. Yol boyunca hizmetçinin ağzını yoklayarak burasıyla ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışsam da beni kısa cevaplarla geçiştirip durmuştu.

Bir kapının önünde durarak geçmemiz için açtı. "Yemek burada yenecek, lütfen geçin."

Açtığı kapıdan içeri girdiğimizde, Şhika'yı oval bir masanın başında oturmuş bizi beklerken bulduk. Başını bize -Aron'a- çevirerek genişçe gülümsedi.

"Tam zamanında." Eliyle masayı göstererek, "Lütfen oturun," dedi. Cevap vermeye gerek duymadan sağındaki sandalyeye Aron, yanındakine de ben geçtim.

Masaya şöyle bir göz atınca akşam yemeğinde çeşit çeşit yiyeceğin olduğunu gördüm. Bazılarını ilk kez tadacaktım. Ortaya konulan sepetteki envaiçeşit meyve dikkatimden kaçmamıştı. Çölde bu kadar farklı renk ve dokuda meyve yetişmesi mümkün müydü? Acaba seraları falan mı vardı? Uzun zamandır tüccarların şehre girmediği düşünülürse oldukça şüpheliydi. Yiyecekleri başka bir yolla temin ediyor olabilirler miydi?

Harika, iyice takıntılı olmaya başlamıştım.

"Umarım dinlenebilmişsinizdir." Bu kadına ağzının payını vermenin zamanı gelmişti. Elimi masanın üzerinde duran Aron'ın elinin üstüne koyarak yavaşça okşadım. Şhika'nın bakışları anında masadaki elimize düştü. Utanıyormuş gibi davransam da sesime cilve katmayı ihmal etmedim.

"Gayet dinlendirici saatler oldu." Ne kastettiğim gayet açık olduğundan Şhika'nın suratı beş karış asıldı. Normalde yaptığım şey, yakışık almayacak olsa da gözlerimin önünde kocama sarkan bu kadına pabuç bırakacak değildim. Aron bana sahip olduğunu söyleyebiliyorsa bunu gayet ben de yapabilirdim. Zaten o da yaptığım şeyden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, tam aksine sessiz kalarak bana ayak uyduruyordu. Şhika'nın yüzündeki çirkin ifade içimin yağlarını eritmişti.

"Ne güzel," diye mırıldanıp konuyu değiştirerek, "Acıkmış olmalısınız, başlayın lütfen," dedi. Odanın içindeki hizmetçiler Şhika'nın sözlerinden sonra yanımıza gelerek masadaki yiyecekleri tabaklarımıza doldurmaya başladılar. Bir müddet odada çıkan tek ses çatal ve bıçağın sesi oldu. Genelde yemek seçmediğim için Vak'a şehrinin geleneksel yemekleri de damak zevkime uymuştu. Yarım günden fazladır mideme bir şey girmediğinden tabağımı silip süpürdüm.

"Siz gelmeden önce panayır hazırlıklarının tamamlandığı haberini aldım. Şanslısınız, tam zamanına denk geldiniz. Yarın akşam eğlenceler başlayacak, sizi de orada görmekten mutluluk duyarım."

Uzun zamandır bir şenliğe gitmediğimden içim kıpır kıpır olsa da heyecanlanmayı bir kenara bırakıp Aron'a baktım. Buraya oyun oynamak için gelmemiştik sonuçta. Muhtemelen Şhika'nın teklifini reddedecekti. Kaşlarımı üstüne dikerek heyesle cevabını beklediğimi görünce, dudağının bir kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Çocuksu heyecanımı ondan saklayamadığımı anlayınca kalbim hızlansa da umursamadım. Şu anda vereceği cevap daha önemliydi.

"Yaşadığımız kötü olaylardan sonra eğlenmek kalan moralimizi yerine getirecektir. Orada olacağız."

Yaşasın! Panayıra gidiyorduk!

DUA

Kaç!

Arkama bakmadan kaçarken, ağzımdan alıp verdiğim nefesler bir süre sonra boğazımı tahriş etmeye başladığı için canım felaket yanıyordu fakat durursam biliyordum ki bu acıdan çok daha beterine maruz kalacaktım. Beni yakalamak için peşime düşenlerin ayak seslerinin daha da yakından geldiğini idrak edince, kanım damarlarımda daha da hızlı akmaya başladı. Karanlıkta neredeyse kördüm. Sağıma, soluma telaşla bakarak bana yardım edebilecek birilerini aradım. İzbe bir bölgede olduğum için etrafta kimse yoktu. Gerçi birilerini bulsam bile bana yardım etmek yerine onların eline teslim de edebilirlerdi.

Panayırdan gelen ışıkları görebilsem de oraya ulaşmak için doğru yolu bulmam gerekiyordu. Kaybolursam biterdim. Koşmaya devam ederken, eğlenen insanların çıkardığı gürültünün gittikçe arttığını fark ederek hızlandım. Bodur ağaçların ince dallarından biri elbisemi yırtarak bacağımı sıyırıp geçince, çığlığımı ağzımın içinde boğdum. Birkaç kere tek ayağımın üstünde sekip yoluma öyle devam ettim. Gözlerime acıdan dolan yaşları silip görüşümü tekrar netleştirdim. Zaten karanlıkta burnumun ucunu bile zar zor görüyordum.

Bir an önce Aron'ı bulmam lazımdı.

O kızı kurtarmalıydık.

Bu şehir kullanıcıların toplandığı bir yerden çok daha fazlasıydı. Gördüklerimi bir an önce ona anlatmalıydım. Sonunda panayırın içine dalıp insan seline karıştım. Hızlıca soluk alıp verirken, göğsüm ihtiyaçla inip kalkıyordu. Durarak etrafımda dönüp Aron'ı aramaya başladım. *Ne diye adamın elini bırakırsın ki sanki! Gördün mü başına gelenleri!*

Onu en son gördüğüm yerde bulmayı ümit edip oraya doğru gitmeye karar vermişken, enseme yediğim sert darbeyle gözlerim kararadı.

İki buçuk saat önce

Şhika ile birbirimize meydan okuyup durduğumuz akşam yemeğini atlattıktan sonra saat geç olduğundan odalarımıza çekildik. Yorganın içini neyle doldurmuşlarsa artık sabaha kadar orama burama bir şeyler batıp durmuştu. Aron'la ilk kez aynı yatağı paylaşacak olmanın heyecanını bile doyasıya

yaşayamamıştım. Yattığı yer kayadan farksız hissettirdiği için onun da pek rahat uyuduğu söylenemezdi.

Bir şekilde sabahı zor ettiğimizde, bu sefer ağrıların yanına kaşıntı da eklenmişti.

Ben de günlük güneşlik, cıvıl cıvıl öten kuş sesleriyle gözlerimi açtığımı söylemek isterdim tabii Vak'a şehrinde bir sabaha uyanmasaydım.

Etrafa puslu bir mor renk hâkimdi. Siyah güneş ise çoktan gökyüzündeki yerini almıştı.

Dünden beri bu şekilde uyuyup uyanmaktan bıkmıştım.

Biraz sonra kahvaltıya inip yine o muşmula suratlı kadını göreceğim için iyiden iyiye içim kararmıştı. Şansa bakın ki odanın kapısı çalınıp gelen hizmetçiden, Şhika'nın acil bir işi çıktığı için kahvaltıda bize katılamayacağından dolayı özürlerini ilettiğini duyunca neşem yerine gelmişti. Aron'la sessizlik içerisinde kahvaltı yapmak bile etrafa gülücükler saçmam için yeterliydi. Hizmetçiler tarafından gözetlenip durduğumuzdan istesek de rahat konuşamayacağımız için buna çok da takılmamıştım.

Su Tanrısı gerekmediği sürece konuşmayı seven biri değildi zaten.

Evde oturup durmaktansa hem gezip hem de şehirde araştırma yapmaya karar vererek dışarı çıktık. Şhika panayır için hazırlıkların tamamlandığını söylese de insanlar akşama yetiştirmek için hâlâ bir şeylerle uğraşıp duruyorlardı. Metrelerce yükseklikteki çadırlar şehrin göbeğini doldurmuştu. Havada boğucu bir sıcaklık olsa da insanlar oflayıp puflamadan birbirlerine yardım ediyorlardı.

Aron'la beraber dolaşırken, dış kapıdan içeriye on iki çöl eşkıyasının girdiğini görerek taş kesildim. Beş sedye taşıyorlardı. Sedyelerin üstlerinde yatanların üzerini keten parçalarıyla örtmüşlerdi. Örtülerdeki kan lekelerini incelerken aklımdan geçenin başıma gelmemesi için dua ediyordum.

Eşkıyaların gidişini izlerken, insanların onlardan tarafa bir kez olsun bakmamış olması kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Merak etmemiş değillerdi, sanki yanlarından geçip giden kişileri görmüyorlardı. Yüzlerini başlarındaki örtülerle gizlemiş eşkıyaların bakışları insanların üzerinde turlayıp duruyordu. Onları fark edip etmediklerini mi kontrol ediyorlardı?

Görünmediklerini biliyorlardı.

Aron şüphesinde haklıydı. Çöl eşkıyalarıyla ilk karşılaştığımızda onlara *Vak'a şehrinin savaşçıları misafirlerini böyle mi ağırlıyor*, diye sormuştu ve eşkıyalar savaşçı olduklarını inkâr etmemişlerdi. Üstelik Aron'la dövüşürken eşkıyaların hareketlerinin kaba saba olmaktan çok eğitimli olması gözümden kaçmamıştı. Çöl savaşçıları, eşkıya kılığına girerek şehre gelenleri öldürüyorlardı.

Eşkıyaları göstermek için Aron'a seslenecekken, bileğime sarılan parmaklar kendisiyle birlikte beni de çekerek sokak aralarından birine soktu. Sırtımı

duvara yaslayıp bizi gören birinin olup olmadığını kontrol etti. Bizi saklama gereği duymuş olması başından beri her şeyi bildiğini ispatlıyordu.

"Çöldeki cesetleri mi taşıyorlar?" Kısık sesli sorumu duyunca gözleriyle etrafı taramayı bırakıp bana döndü.

"Olabilir." Şimdi ne yapacaktık? Ya onları Aron'ın öldürdüğü anlaşılırsa? Şhika'ya ellerinden kaçtığımızı söylemiştik, öldürdüğümüzü değil. Adamlarını kontrol etmesi için çöle gönderdiğine göre bize hâlâ tam olarak güvenmiyordu.

Dudağımın kenarını ağzımın içine alarak endişeyle ısırdım. "Onları nasıl bulmuşlar ki?"

Dişlerimin arasında kıstırdığım dudağımı çeneme baskı uygulayarak kurtardığında bile tepki veremeyecek kadar zihnim boşalmıştı. "Cesetlerin kokusunu alan akbabaları takip etmişlerdir." Biz bunu nasıl gözden kaçırmıştık?

"Şimdi ne yapacağız? Bizden şüphelenecek olurlarsa istediğimiz gibi hareket edemeyiz."

"Bizi zaten takip ettiriyor."

Aldığım haberle kaşlarımı çatarak, "Nasıl bu kadar sakin kalabiliyorsun?" diye sorduğumda üstüme doğru gelince sırtımı iyice duvara yapıştırdım. Bizi görecek birileri yokken ne diye dibime kadar giriyordu ki? Kolunu başımın üstünden duvara yaslayarak bana doğru eğildi.

"İşime karışma, beni sorgulama. Sadece dediğimi yap, ben halledeceğim." Emreder bir tonla konuştuğu için dişlerimi gıcırdattım.

"Bu işte beraber olduğumuzu unutuyorsun, Su Tanrısı!"

Onu dinlemeyeceğimi anlayınca sinirden çenesi seğirdi. "Seni tehlikeye atmayacağım."

Beni aynı anda hem bu kadar öfkelendirip hem de nasıl darmadağın edebiliyordu? Kalbimin ritmi yine seyrinden çıkarak şiddetlendi. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalışıp, göğsümdeki sıkışmaya katlandım.

"Beni korumak istemende bir sakınca yok ama bunu beni uzak tutarak yapamazsın, Aron. Sen istesen de istemesen de beni buraya getirdiğin an işin içine bulaştım."

"Şansını fazla zorluyorsun." *İnatçı herif!*

Parmaklarının arasına burnumu kıstırarak sıkınca acıyla inledim. "Bırak surat asmayı da seni bu kadar heyecanlandıran şu panayır nasıl bir şeymiş onu görmeye gidelim."

"Ya bıraksana burnumu acıyor!" Aron biraz daha sıkıp bıraktığında acıyan burnumu elimle ovuşturdum. Kızarmış olduğuna emin olduğum burnuma bakıp sırıttığında, ben de ona ters ters bakıp yanından geçerek önden yürümeye başladım.

Gıcık işte ne olacak.

Geri duracağımı sanıyorsa çok yanılıyordu. Bu işte beraberdik.

Sıcaktan bunaldığım için öğlene doğru eve uğrayıp panayır başlayana kadar odada vakit geçirmeye karar vermiştik. Aron'ın bahsettiği takipçiler bizim birlikte eve girdiğimizi gördüklerinde peşimize takılmayı bırakmışlardı. Su Tanrısı da fırsat bu fırsat diyerek pencereden atlayıp, gizlice dışarı çıkmıştı. Olayların dışında kalmam konusunda hâlâ kararlı olduğundan burada uslu uslu oturup onu beklememi tembihlemiş ve nereye gittiğini söyleme zahmetine de girmemişti.

Yatağa uzanmış, elimi yelpaze şeklinde yüzüme sallayarak az da olsa serinlemeye çalışsam da nafileydi. Çöl sıcağı cidden çekilecek çile değildi. Buradaki insanlar sıcağa alışık olduklarından uzun süre dışarıda kalabiliyorlardı, bense dışarı çıkınca bayılacak gibi oluyordum.

Güneş ışıklarını azar azar yeryüzünden çekip karanlık çökerken, havanın sıcaklığı da aynı oranda düşüyordu. Panayırın başlama saatine çok az kalmıştı. Aron hâlâ dönmediği için yavaştan endişelenmeye başlıyordum. Kafamda canlanan türlü türlü kötü sahnelerle odada *ne yapacağım* diye düşünerek volta attığım sırada pencere tıklatıldı. Koşarak pencereyi yukarı kaldırıp açtığımda, Aron pervazlardan tutunarak içeri girmiş ve bu saate kadar nerede olduğunu söyleme gereği duymadan, "Panayır başlamak üzere, gidelim," demişti.

Sinirime hâkim olmaya çalışarak, "Neredeydin?" diye sorduğumda kehribarlar bana açıklama yapmak yerine, "Geç kalacağız. Panayırı görmek istediğini sanıyordum?" deyince beni geçiştirmesine uyuz olarak yüzüne dik dik baktım fakat o gözler geri adım atmamakta kararlıydı.

"Beni olanlardan nereye kadar uzak tutabileceğini sanıyorsun?" Aptal adam, ben bir tanrı geliniyim... *senin gelinin.* Beni korumak istediği şey, artık kaderin beni sürüklediği yolda eşimdi. Beni ne ondan koruyabilirdi ne de peşimi bırakmasını sağlayabilirdi.

Sadece Vak'a şehrindeki olaylardan değil, hayatta olduğum sürece bana yönelecek her tehditten bahsettiğimi anlayarak hafifçe kaşlarını çatmıştı.

"Koruyamayacağını biliyorsun." Gözlerinin içine bakarak, "Bir yerde artık bunu yapmana izin vermeyecekler," dedim. Gerçeklerle benim gibi yüzleşmesi gerekiyordu çünkü biliyordum ki kader ne ona ne de bana göz yummayacaktı. Onun gelini olmaya karar veren bendim, beni kabul eden de o... *Bu bizim kararımızdı.*

"Bırak yardım edeyim işte."

Eliyle açıkta kalan boynuma uzanarak parmakları boğazımı sardı, sıkmıyordu. Sadece başparmağını şahdamarımın üzerine bastırmış, orada atan nabzımı yokluyordu. Gözleri de o damarın üzerindeydi. Öyle bir bakıyordu ki sanki nabzımın hâlâ atıp atmadığından emin olmaya çalışıyordu.

"Ben pes etmek nedir bilmem, Mana. Neden biliyor musun?" Yüzünü yüzüme yaklaştırarak kısık fakat soğuk sesiyle, "Çünkü pes edersem benden her şeyimi alırlar... *bir kez daha,*" dedi.

Bakışları keskinleşerek boğazımdaki tutuşunu hafifçe sıkılaştırdı. Başparmağıyla şahdamarıma baskı uygularken kehribarları koyulaşmış ve ondan zorla alınanlar, verdiği kayıplar yüzünden bir bataklık gibi kararmıştı.

O gözler bunu ona yapanlar için gazap olmaya ant içerken, bir anda eğilerek dudaklarını şahdamarımın üstüne bastırdı, sonra da o damarı dişlerinin arasına alarak ısırdı. Acıyla yüzümü buruşturdum da onu itmedim. Boynumda hissettiğim dişler yüreğimi bir saniyeliğine durdurmuştu, o bir saniye beni sanki bir sene nefessiz bırakmıştı.

Neyi aldılar senden, Aron? Kalbini içine kilitlediğin buzdağlarının sorumlusu da onlar mı?

Dişlerinin arasına aldığı şahdamarımı sonunda serbest bırakıp geri çekildiğinde, başparmağını boynumun üzerinde bıraktığı izlerde gezdirdi. Gözleri de o izlerin üzerindeydi. Derinleşen bakışları isterse kaderi dahi onun önünde durduramayacak hale getireceğini bildirirken, o gözler ruhumu titretiyordu.

"Sonsuza kadar..." dedi. Başını eğerek alnını alnıma yasladı ve bir kere daha, "Seni sonsuza kadar koruyacağım," dedi.

Hiçbir şey demedim. Diyemedim.

"Anladıysan gidelim."

Yere çaktıkları kazıklara ipler bağlamış, gerilen iplere de rengarenk fenerler asmışlardı. Farklı renklerde yanan fenerler panayıra daha canlı ve hoş bir hava katmıştı. Tezgâhların başına geçmiş insanlar saatler öncesinden satış yapmaya başlamışlardı bile. Her taraftan burnuma kızarmış bir şeylerin lezzetli kokusu gelip durduğundan karnım zil çalıyordu. Akşam yemeği panayır yüzünden hazırlanmayacaktı, biz de bu yüzden dışarıda karnımızı doyuracaktık. Sadece kızartmalar değil, tezgâhlarda sıralanan tabak tabak tatlılar da *beni ye* diyerek bana göz kırpıyorlardı. Şehirde yaşayan herkes bu akşam buraya eğlenmek için gelmişti. O kadar büyük bir kalabalık vardı ki en ufak bir dikkat dağınıklığında Aron'ı kaybedebilirdim.

Bütün tezgâhları teker teker gezmek istiyordum.

Boynumdaki diş izleri kendilerini hatırlatmak istercesine sızlıyor, Aron'ın odada söyledikleri aklımdan da kalbimden de çıkmıyordu. Beni koruyacağını söylüyordu her şeyden, herkesten... Peki ama bunu benim de yapmak istediğimi neden anlamıyordu? Vak'a şehrinde toplanan kullanıcılar yüzünden onun için endişeleniyordum. Buraya geleli neredeyse iki gün olmuştu ama hâlâ onlara dair bir ipucu yakalayamamıştık. Nerede saklanıyorlardı? Hayır, belki de şimdi bile

aramızda dolaşıyorlardı. Güçlerini kullanmadıkları müddetçe onları normal insanlardan ayırmak mümkün değildi.

İçinde bulunduğumuz tehlikenin farkındaydım ve buraya bir faydam dokunur diye gelmiştim. Sadece korunan taraf olmak istemiyordum, ben de Aron'a yardımcı olabilirdim.

Başta panayır için pek hevesim kalmasa da gezip atıştırmalıkları tatmak bana olanları unutturup keyfimi yerine getirmişti. Şenliğe öyle bir kaptırmıştım ki kendimi, her yer ışıl ışıldı.

Su Tanrısı pek konuşmasa da ona sürekli bir şeyler yedirip *tadı nasıl*, diye sorup durduğumdan arada yedikleri hakkında yorumlar yapıyordu. Yüzü yediği şeyi sevmediğinde bile ne ekşiyor ne de tepki veriyordu, onun yerine hafifçe kaşlarını çatarak elindekine dik dik bakıyordu. Onu her öyle görüşümde kahkaha atasım geliyordu. Sonra da bu eziyetten kurtulması için elindekini alıp ben yiyordum. Bunu ilk yapışımda küçük bir şaşkınlık yaşasa da birkaç kez aynı şeyi tekrarlayınca artık tepki vermemeye başlamıştı, hatta bir keresinde elindeki yiyeceği kendisi bana uzatmıştı.

Saçma sapan şeyler anlatıp dursam da beni büyük bir dikkatle dinliyor olması çok hoşuma gidiyordu. Bütün gece yüzümdeki sırıtmanın silinmemesinin bir nedeni de oydu. Aron'ın bana aldığı pamuk şekerinin son parçasını ağzıma attığımda biraz ilerimizden gelen alkışların, tezahüratların ve ıslıkların seslerini duyarak toplanmış kalabalığa merakla baktım. Su Tanrısı'nın kolunu çekiştirerek, "Hadi oraya gidelim!" dediğimde kalabalığa can sıkıcı bir şekilde baktı.

"Yorulmak nedir bilmez misin sen?"

"Bir daha buraya ne zaman geleceğiz ki? Hazır gelmişken her yeri gezelim işte. Hem sen de tüm panayırı gezmezsek yazık olacağını düşünmüyor musun?"

Tereddüt bile etmeden, "Hayır," deyince yüzüm düştü.

"Towa olsaydı böyle yapmazdı." Ne güzel onunla sabaha kadar gezerdik. Mırıldanarak söylendiğim şeyi duyunca ağzının içinde bir şeyler homurdanmış, sonra da elimi tutarak beni kalabalığa doğru götürmeye başlamıştı.

Kıkırdayarak beni çekiştirmesine izin verdim. O önden, ben arkasından yürürken birleşen ellerimize baktım. Bakışlarımı gömleğinin kollarını birkaç kat kıvırdığı için bileğinde gözüken kalın damarlarda gezdirip yavaşça sırtına çıkardım. Uzun boyu ve heybetli cüssesi yüzünden önümde ondan başka bir şey göremiyordum. Parmaklarımı sıkarak tutuşuna karşılık verdiğimde, bir an için ellerimize bakıp önüne döndü.

Kalabalığa vardığımızda Aron hiç zorlanmadan insanların kenara çekilmesini sağlayarak bizi öne geçirdi. Su Tanrısı insan formunda olsa da bu onun bir tanrı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. *İnsanlar aslını hissediyordu.*

Keşke tek nedeni bu olsaydı. İtiraf etmek istemesem de Aron'ın dikkat çekmesinin en önemli sebebi yakışıklı olmasıydı. Uzun boyu, kaslı vücudu, keskin

çene hattı, çıkık elmacıkkemikleri, karanlıkta bile olsak parlayan kehribarlarıyla resmen farklı bir âleme ait gibi duruyordu.

Su Tanrısı'na hülyalı hülyalı bakışlar atan kadınların gözleri benimle buluştuğu esnada çekilse de bu sayıyla baş edebilmem mümkün değildi.

İstedikleri kadar bakabilirlerdi, nihayetinde bu tanrı benimdi.

Kalabalık, çember biçiminde dizilmiş ortada dönen gösteriyi izliyordu. Burada toplanma nedenleri buydu demek ki.

İnsanların ortasında duran yarı çıplak adamın kaslı ve kavruk teni yaptığı işten dolayı terden sırılsıklam olmuştu. Adam elinde iki ince sopa tutuyordu. Sopanın uçları ise çaputla bağlanmıştı. Belindeki kemerde on sopa daha asılıydı. Adam sağ elindeki sopayı yanında bulunan ve içinin sıvı bir şeyle dolu olduğunu zar zor görebildiğim kovanın içine batırıp çaputu ıslattı. Öteki elinde tuttuğu kibritin ucunun ise ayakkabısının tabanına sürterek yanmasını sağladı. Yanan kibritle ıslanmış çaputu tutuşturduğu anda alevler patlarcasına havaya yükseldi.

Kalabalık ateşi görünce daha da coşmuştu.

Yanan sopayla ikinci sopayı da tutuşturduktan sonra gösterisine başladı.

Alev alev yanan sopaları etrafında döndürüyor, elinde çeviriyor ve tehlikeli akrobasi hareketleri yaparak insanların yüreklerini hoplatıyordu. Ateşi vücudunun üzerinde gezdirdiği için karın kaslarını saran ter tabakası derisini daha da parlatıyordu. Onca gürültüye rağmen bana yakın duran kadınların bu manzara karşısında iç çektiklerini duyabilmiştim. Kıkırdadım.

Gösteriyi yapan adam, ayağının dibindeki kovayı eline alarak içindeki sıvıyı ağzına dökünce işler daha da tehlikeli bir hal almıştı. Yanıcı maddeyi korkusuzca ağzının içine boşaltmasını hayretle izledim. Bütün kalabalık gibi olabileceklerin korkusuyla nefesimi tutup önümdeki gösteriye odaklanmıştım.

Elindeki sopaları ağzına yaklaştırdığını görünce, bu adamın aklını peynir ekmekle yediğine emin oldum. Dudaklarıyla ateş arasında az bir mesafe kaldığında ağzındaki sıvıyı ateşe doğru püskürtmüş ve sanki bir ejderha alev üflüyormuş gibi devasa bir ateş furyası yaratmıştı. Bir cümbüş koptuğunda izleyiciler delirmişçesine alkışlamaya, hayret nidaları atarak daha fazlasını yapması için tezahürat etmeye başladı.

Adamın önüne koyduğu deri kumaş birkaç dakika içerisinde atılan paralarla doldu. Bir anlık dalgınlıkla elimi alkışlamak için Aron'ın elinden çektiğim sırada arkada gösteriyi iyi göremedikleri için isyan eden insanlar, öne çıkmak isteyip bir izdiham meydana getirdiler. Omzuma çarpıp beni iten insan seli yüzünden Aron'ı kaybetmiştim. Sağa sola bakarak nerede olduğunu bulmaya çalışırken bile hâlâ öne doğru itiliyordum.

Zaten burada olmaktan memnun değildi, şimdi de elini bıraktığım için kızacaktı.

"Aron! Aron neredesin?" Bağırışlarım da fayda etmiyordu. En iyisi kalabalıktan uzaklaşıp onu aramaktı. Kenardan, köşeden sıyrılıp insanlardan uzaklaşarak kalabalığın içinden çıktım. İtilip kakılmaktan yorulmuştum. Nefeslenmeye çalışırken bir yandan da gözlerimle Aron'ı arıyordum. En iyisi burada durup beni bulmasını beklemekti. Birbirimizi ararken daha da kaybolabilirdik.

Kirpiklerimi kırpıp açmamla birlikte mor olması gereken gökyüzü ansızın kan rengine bulanınca donakaldım. İkinci kez kirpiklerimi kırpıp açtığımdaysa her şey doğal halindeydi. İnsanların yüzüne bakarak az önceki garipliği onlar da gördü mü diye yoklasam da herkes kendi halinde eğlenmeye devam ediyordu.

Bana öyle gelmişti sanırım.

Kızartılmış meyvelerin üzerine çikolata sosu sürülmüş çubukları mutlulukla yiyen çocuklar önümden geçip giderken zaman yavaşlamış, etraftaki gürültü uğultu halini alarak konuşmalar birbirine karışmıştı. Kulaklarımın içindeki anlamsız sesleri dinlerken, omurgamdan yukarı tırmanan ürperti tırnaklarını etime saplamıştı. Gökyüzü saniyeler içerisinde mor ve kırmızı renginin arasında gidip gelerek değişiyordu. Korkuyla geriye doğru bir adım attım.

Nefes alıp verirken çıkarttığım gürültü, net olarak duyabildiğim tek sesti. Panayırdaki insanlar konuşmaya devam ediyordu lâkin sesleri kulaklarımdan silinmişti. Başımı kaldırıp mehtaba baktığımda, beklediğimin aksine kara bir dolunayla değil de kızıl bir ayla karşılaştım. Bir mor, bir kırmızı rengini alan sema sanki üzerindeki büyüden kurtulmaya çalışıyor lâkin kara büyünün üstesinden gelemiyor gibiydi.

Yasalar titriyor, arş sarsılıyordu.

Gökyüzündeki savaşı dehşetle izlerken bir saniye sonra işler daha da karman çorman bir hale geldi. Neler olduğundan bihaber şekilde işlerine bakan insanların bedenlerinin içinden toz şeker büyüklüğünde binlerce beyaz ışık tanesi çıkarak kanlı dolunaya doğru uçmaya başladı. Bir köprü oluşturarak ilerleyen ışık taneleri kanlı dolunay tarafından emiliyordu. Ay, ışıkları emdikçe daha güçlü bir şekilde parlıyordu.

"Yardım edin! Biri bana yardım etsin!"

Çığlık çığlığa yardım dilenen kadının bağırışları beni kanlı ayın hipnotize eden görünüşünden uzaklaştırarak ayıltı. Hızlıca etrafımda dönerek bağıran kadının yerini tespit etmeye çalıştım.

"Lütfen... Lütfen yardım edin!" Kadının sesi kesik kesik gelse de avazı çıktığı kadar bağırarak yardım istiyordu fakat insanlar hiçbir şey olmamış gibi kahkaha atıyor, keyif çatıyorlardı. Sağır gibilerdi.

Gökyüzündeki renk geçişini, bedenlerinden çıkan ışıkları, kadının bağırışlarını sadece ben duyup görebiliyordum. Korkudan paniğe kapılmamak için düzenli nefesler alıp vererek sakinleşmeye çalıştım. Gözlerimi kapattım ve duygularımı yatıştırarak daha dikkatli düşünmeye koyuldum. Aklıma çöl eşkıyalarının

varlıklarını insanların gözünden sakınabildikleri gelince kafamın içinde şimşekler çaktı.

Bir şey vardı. Burada görüşümü engelleyen bir şeyler vardı.

Meydan tıklım tıklım dolu olduğu için burada birini aramak samanlıkta iğne aramaktan farksızdı. Hızla kalabalığın arasına girerek daha geniş açıdan çevreyi görebileceğim bir açıklık aramaya koyuldum. İnsanların hâlâ eğlence peşinde koşsalar da bedenlerinden çıkan ışık tanelerinden sonra üzerlerine ağırlık çökmüşçesine daha uyuşuk davranmaya başladıklarını fark ettim.

Kanlı ayın yuttuğu ışıklar insanların enerjileri olabilir miydi?

Sonunda kalabalıktan çıktığımda boş bir alana geçerek beklemeye koyuldum. Buraya gelene kadar kızın sesini duymadığım için endişeleniyordum.

Bir kere daha. Lütfen, bir kere daha bağır. Seni bulacağım.

"Yardım edin!" Beklediğim an geldiğinde, kızın sesine dikkat kesilerek nereden geldiğini tespit edebildim. Gözlerimi sesin geldiği yere çevirdiğimde, yaklaşık iki yüz metre kadar ilerimizde çöl ağaçlarıyla çevrili dar bir patika yolu görünce dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Vak'a şehrine geldiğimizden beri çoğu yeri dolaşsak da burayı ilk kez görüyordum.

Büyü o bölgeye görünmez bir perde çekmişti.

Tam o tarafa doğru koşacakken, aklıma Aron gelince tereddüt ettim. Beni arıyor olmalıydı. Başımı belaya sokacak olursam bu sefer kimse beni elinden alamazdı. Ne yapacağımı düşünürken, kızın çaresiz çıkan sesini anımsayınca kendi kendime söylenerek koşmaya başladım. Bana birçok kez bu işten uzak durmamı söylese de öylece bekleyemezdim.

Aron'ı aramaya kalkarsam kız için çok geç olabilirdi. İş başa düşmüştü.

İnsanlar kendi halinde eğlendikleri için panayırdan çıkarak patika yola girmek kolay oldu. Çöl eşkıyaları şehrin sakinlerinin aksine burada neler döndüğünü biliyorlardı, o yüzden yakalanma riskini göze alamazdım. Ben de yol boyunca gizlenerek hareket ettim. Saklanmak zorunda olduğum için hızım yavaşlasa da acele etmektense tedbirli yol almak bana daha mantıklı geliyordu.

Patika yolda ilerledikçe çöl ağaçlarının sıklığı artıyordu. Tanrıya şükürler olsun ki yol çatallanmıyordu, yoksa nereye gittiklerini görmediğimden boş yere dolaşıp dururdum etrafta.

Nereye saklanmıştı bunlar? Hayır, girebilecekleri bir mağara falan da yoktu ki buralarda.

Patika yol bir yere de çıkmıyor, dümdüz devam ediyordu.

Burada ağaçlardan başka bir şey yoktu. Hüzünle omuzlarımı düşürdüm. Acaba Aron'ı beklememekle hata mı etmiştim? O olsaydı düşmanın yerini

çoktan bulmuş olurdu. Burada vakit kaybetmektense geri dönüp Su Tanrısı'nı arasam daha iyi olurdu.

Tam pes ederek geri dönecekken, duyduğum çıtırtı sesiyle donakaldım. Birisi geliyordu.

Şimdi ne yapacaktım? Kafamı sağa sola çevirerek saklanabileceğim bir yer aradığımda, az ilerideki kalın gövdeli ağacı gözüme kestirerek telaşla arkasına attım kendimi. Ağacın dibine çökerek elimi ağzıma kapattım.

Bir iki dakika sonra patikadan bu tarafa doğru gelen mor renkli bir pelerin giymiş birini gördüm. Üstündeki pelerin geniş olduğundan vücut hatlarından kadın mı, yoksa erkek mi olduğunu çıkaramıyordum. Yüzü zaten başlığı yüzünden gözükmüyordu.

Bu şehirde ilk kez onun gibi giyinen birine rastlamıştım.

Yardım isteyen kızı kaçıranlardan biri olabilir miydi? Ya da kullanıcı? Kalbim göğsümde korkuyla sıkıştı. Muhtemelen etrafı kontrol etmek amacıyla dışarıya çıkmıştı. Ucuz atlatmıştım. Eğer o dal parçasına basıp da kırmasaydı geldiğini fark etmezdim.

Kafasını kaldırıp etrafta birilerinin olup olmadığını kontrol etmeye başlayınca, yerimde iyice küçülerek nefesimi tuttum. Kimsenin olmadığına emin olduğundaysa biraz ilerideki çalı gibi yetişen mavi agavelere doğru yürüyüp, eliyle bitkileri iterek diğer tarafa geçti.

Bir süre durup uzaklaşmasını bekledim. Geri dönmeyeceğini ve başkasının da gelmeyeceğini anlayınca, yerimden yavaşça çıkarak pelerinlinin peşine düştüm. Mavi agavelerin dikenli dişlerini dikkatlice iterek diğer tarafa geçtiğimdeyse beni bomboş bir alan karşıladı.

Ee, nereye gitmişti şimdi bu?

Böylesine hızlı bir şekilde gözden kaybolması imkânsızdı. Buralarda bir yerde olmalıydı. Yürümeye başladığım sırada ayağım birden bir şeye takılmış ve öne doğru tökezlemiştim. Düşmekten son anda kurtulup neye takıldığıma baktığımdaysa yere yuvarlak bir kafası olan küçük bir tahta parçasının çakıldığını gördüm. Aklıma gelen ihtimalle birlikte tahta parçasının kafasını tutarak yukarı çektim. Kolayca yukarı çekilen dikdörtgen tahta yerden ayrılırken, üzerinde biriken tüm kum yağmur gibi yere yağmıştı.

Gizli geçit. Demek yerin altında saklanıyorlardı.

Aşağıya inen taş basamakların sonu karanlıktan dolayı gözükmüyordu. İçimden bir ses *burasının ne için kullanıldığını öğrenirsen Vak'a şehrinde neler döndüğünü de çözeceksin*, diyordu. Elbisemi sıkarak cesaretimi toplayıp ilk basamağa adım attım. Pekâlâ, artık buradan geri dönemezdim. Merdivenin soluna geçerek elimi duvara yasladım. Aşağıda ışık olmadığından dolayı nereye bastığıma dikkat etmek için duvara tutunacaktım.

Onuncu, yirminci, otuzuncu basamak derken hâlâ dibe ulaşmamıştım. Burası çok derindi. Daha ne kadar aşağı inmem gerekiyordu?

Yirmi beş basamak daha indikten sonra nihayet merdivenlerin sonunu gördüm.

"Şüphelenmediklerine eminsin, değil mi?" Duyduğum erkek sesiyle birlikte hareket etmeyi bırakıp, konuşan adamın soru sorduğu kişinin de konuşmasını beklemeye başladım. Merdivenin son basamağının biraz ilerisinde yanan ateşin turuncu ışıkları duvara yansıyordu. Yerin altı delinerek tek bir oyuk açılmıştı. Bu oyuk hariç içeride gidecek başka yer yoktu.

Kalan basamakları hızlıca inerek, sessizce oyuğun ağzına yaklaşıp sırtımı duvara verdim.

"Tabii ki eminim. Kostas, o adamı görmeliydin. Buzun üzerindeki hâkimiyeti o kadar üstündü ki kum solucanını öldürmek yalnızca birkaç saniyesini aldı." Az önce konuşan adamın adını aklıma kazıdım.

Adama cevap veren kadın, Vak'a şehrinin reisi Şhika'ydı. Buraya yardım isteyen kız için gelmişken, olaylar çok başka yerlere gidiyordu.

"Senin birini bu kadar övdüğün görülmüş şey değil. Demek bir buz çocuğu... Bayağı nadir görülürler. Eğer güvenilir biri olduğunu söylüyorsan bizim tarafımıza geçmesi için elinden gelen her şeyi yapmalısın."

"Sen orasını bana bırak. Tarikatımız için her türlü fedakârlığı yapmaya hazır olduğumu biliyorsun. Hem kullanıcılar arasından bu kadar güçlü kişiler çok nadir çıkıyor. Ayağımıza kadar gelen fırsatı kaçıramayız. Ne yapıp edip bize katılmasını sağlayacağım."

Tarikat mı demişti o? Kullanıcılar gerçekten de bir araya gelerek tarikat oluşturmuşlardı.

Adam hin bir şekilde gülerek, "Senin cazibene düşmesi uzun sürmeyecektir," dediğinde kadın şuh bir kahkaha atarak, "Ne sandın?" demişti. Hal ve hareketlerinden bu konuda kendine ne kadar güvendiği belliydi. Kimden bahsettiklerini bildiğim için tepem attı.

Başımı hafifçe duvardan tarafa eğdim. Kostas denen adamın yüzünü görebilirsem mükemmel olurdu. Ayrıca burada neler çevirdiklerini öğrenip, yardım isteyen kızın da onlarla birlikte olup olmadığını teyit etmem lazımdı.

Görüş alanıma giren görüntüyle son anda çığlığımı bastırdım.

Aman Tanrım!

Bunlar ne halt yiyorlardı böyle?

Oyuğun içinde mor pelerin giymiş yirmiden fazla kişi, belli aralıklarla içeride sıralanmış bir şekilde ayakta bekliyorlardı. Her pelerinlinin önünde insan kemikleri istiflenmişti. Bazı iskeletlerin önünde yeni çürümeye başlamış ya da iskeletlerinden bir parçası ayrılarak kemikte sallanan birkaç parça et vardı. Kafatasının bir bölümü çürüyüp tek gözü tamamen dışarı sarkmış olan kadın

cesedini görünce midem çalkalandı. Ölü kadın cesedinin üzerinde mavi pelerin vardı.

Vak'a şehrinin Kıdemlisi! Toplantılara katılamamasının sebebi onlarla işbirliği yapmış olması değil, ölmüş olmasıydı.

Mor pelerinliler hiç de önlerindeki cesetlerden rahatsız olmuşa benzemiyorlardı.

Onca çürük ete rağmen neden hiç kötü koku almıyordum? Cesetlerin kokusunu bertaraf edecek bir şeyler mi yapmışlardı? Biraz daha eğilerek gözlerimi oyukta dolaştırırken, gördüğüm şeyle buraya geliş amacımı tamamlamıştım.

Hekimlerin hastaları tedavi etmek için kullandıkları sedyeye benzer bir taş, oyuğun göbeğinde yer alıyordu. Gözbebekleri korkudan küçücük kalmış, benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettiğim kızın yanaklarından sicim gibi yaşlar akıyordu. Taş sedyeye bileklerinden, belinden ve ayaklarından bağlanmış vaziyetteydi. Sesi çıkmasın diye ağzına bez tıkılmıştı. Gözakları yaşadığı dehşetten dolayı kan çanağına dönmüştü.

Yardım çığlıkları atan kız oydu.

"Üç gündür kanlı ayı beslemek için uğraşıyoruz. Aydaki açlık yıllar geçtikçe artıyor, böyle giderse bütün şehri kurban vermek zorunda kalacağız."

Şhika taş sedyedeki kızı çenesiyle işaret ederek, "Bu kaçıncı?" diye sordu.

"Yedinci."

"Ay, kara aya dönüşerek gücümüze güç katmaya devam etsin de verdiğimiz adak sayısı mühim değil. Şehirde daha binlerce insan var." Şeytani bir gülümseme dudaklarında belirdi ve zehir saçarak, "Bizi on yıl besleyeceklerdir," dedi. Ah, şimdi neden kendilerini tarikat olarak adlandırdıklarını anlıyordum. Tanrım! Bunlar şehirdeki insanları mezbahadaymış gibi kurban olarak kullanıyorlardı.

Mor pelerinlilerin hepsi kullanıcıydı. Önlerinde istiflenmiş insan kemikleri ise onlar güçlensin diye feda edilen insanlardı. Ayrıca cesetler sayesinde kime ne kadar kurban verildiği de anlaşılıyordu. Birilerinin güç arayışı yüzünden öldürülen bu talihsiz insanlar için yüreğim parçalanmıştı. *İnsafsızlar!*

Düşüncelerime saplanan kanca beni korkunç bir fikre doğru çekti. *Tanrıları taklit ediyorlardı.*

Antikçağlarda tanrılara insan, hayvan gibi kurbanlar verilirdi ve tanrıların bu kanlı kurbanlar sayesinde onları her türlü kötülükten koruyacağına inanılırdı. Bu gelenek yüzyıllar sonra değişmiş ve yerini gelinler almıştı. Pelerinliler kendilerini tanrı ilan etmişlerdi lâkin onların diğer tanrılar gibi kendilerine inanan bir halkı yoktu, bu yüzden kendi kendilerine kanlı kurbanlar vererek onların ruhlarıyla güçleniyorlardı.

Tanrıların güçlerine sahip olan kullanıcıların gözünü kıskançlık ve kin bürümüştü. Demek ki tanrılar bu yüzden kullanıcıların peşine düşüyorlardı. Onların güçlerinden korktukları için değil, yaptıkları katliamları durdurmak için.

Vak'a şehrinin sırrı çözülmüştü.

Altı yeni ceset. Eğer biraz daha acele etseydik onları kurtarabilirdik.

Gördüklerimi hemen Aron'a anlatmam lazımdı. O kızın da diğerleri gibi bu aşağılıklara kurban verilmesine izin vermeyecektim. Yeraltından çıkmak için merdivenlere yönelecekken, sırtımı duvardan çekmemle birlikte kopan bir taş parçası yere düşmüş ve birkaç kez sekerek oyukta sesi yankılanmıştı. Lanet olsun... Bütün başlar anında bana döndü. Şehrin reisi beni görünce şok oldu.

"S-Sen... Yakalayın onu!" Sinirle bağırarak kullanıcılara emir verirken, ben çoktan arkama bakmadan kaçmaya başlamıştım.

Ensemde toplanan acı o kadar yoğundu ki bütün boynuma yayılmıştı. Bilincim yavaş yavaş kendine gelirken gözlerimi aralamaya çalıştım. Başım öne doğru eğik durduğu için kafamı kaldırdım. Keşke yapmasaydım. Enseme öyle bir ağrı saplanmıştı ki acıyla inledim. Ne zamandır bu şekilde duruyordum ben?

Sonunda gözlerimi açmayı başardığımda ilk önce her şey bulanıktı. Biraz kendime zaman tanıyıp görüşüm düzelsin diye gözlerimi açıp kapatınca görüntü yavaşça netleşti. Acı sadece boynumda değil, bileklerimde de yer edinmişti.

Bana ne olmuştu?

Elimi boynumdaki ağrıyan yere götürecekken, hareket edemediğimi fark edip başımı yukarı kaldırdım. Tavandaki kayalara çakılmış iki kalın çivinin devamını kalın zincirler tamamlıyordu. Zincirlerin ucundaki prangalar bileklerime takılmıştı. Dizlerimin üstünde oturuyordum, kollarım ise yukarı kalkıktı.

Yaşadıklarımı hatırlayınca, gözlerimi büyüterek hızla etrafıma baktım.

Bayıldığım için tüm yükümü bileklerim taşımıştı. Prangalar ağırlığım yüzünden sıkışan bileklerimi kesmiş, uzun bir süre yukarı kalkık durduğundan kollarımda takat kalmamıştı.

"Demek uyandın." Bana doğru sırıtarak gelen kadını görünce öfkeyle burnumdan soludum.

"Ne kadar da küstahsın. Burada öfkelenmesi gereken biri varsa o da benim, sen değilsin. Kimse sana haddin olmayan işlere karışmaman gerektiğini öğretmedi mi?"

Dediklerini duymazdan gelerek, "Sana şehrini satmanın karşılığında ne vaat ettiler?" diye sordum.

Yüzündeki sırıtmayı silerek düz bir ifadeyle baktı bana. "Özgürlük."

Yalancı. "Hayır. Sen özgürlük için değil, daha fazlası için şehirde yaşayanların hayatlarını kara büyüye sattın. Vak'a şehri senin hırsın için yeteri kadar büyük değildi, değil mi? Bir tanrıçanın koltuğuna oturmak varken bu küçük yerle niye yetinecektin ki?"

Elinin tersini ağzına kapatarak kahkaha atmaya başladı. "Senin yarım akıllı bir kadın olduğunu düşünerek hata etmişim. Söylediklerinde haklısın. Koca bir ülkenin gücünü avucumun içine alabilmek için doğmuşken, neden doğru düzgün ekin bile vermeyen bir şehrin aptal insanlarıyla uğraşacakmışım ki?"

"Zavallı Şhika."

Gözlerinde yanan arzu kesintiye uğrayıp, "Ne?" dedi.

"Gerçekten hükmetmek için doğduğunu söyleyecek kadar arsızsın. Tanrıların gücüne biraz dokunabiliyorsun diye onlarla denk misin şimdi yani? Kendini kandırma. Tanrılar sizin gibi güçlerine muhtaç değiller, onlar gücün ta kendisi. Sizse sadece zaten var olan bir gücü kullanıyorsunuz."

Aron bana kullanıcıların onlar gibi olmadıklarını söylemişti. Su Tanrısı'ndan örnek verecek olursak; onun kalbi suydu. Suyu kullanmak için etrafında su olmasına ihtiyaç duymuyordu çünkü o suyu yaratırdı. Diğer tanrılarda da aynı durum söz konusuydu. Kullanıcılar ise etraflarında kullandıkları gücün varlığına ihtiyaç duyarlardı. Ateşi kullanan bir kullanıcının ilk önce ateş yakması gerekirdi. Ateşi yaratamazdı çünkü kalbi ateşten değildi.

Şhika'nın yüzüne vurduğum gerçeklerle gözlerine kanlı bir perde indi. Elbette tanrıların yerlerini aldıklarında bu sırrı insanlardan saklayacaklardı fakat gerçek asla değişmeyecekti. Hışımla yanıma gelerek saçlarımı öyle bir çekti ki derimi kafamdan ayırmak istiyor gibiydi. Dişlerimi sıkarak acıya katlandım.

"Gözünde büyüttüğün tanrılar, zamanı gelince biz kullanıcıların ayaklarına kapanıp merhamet dileyecekler. Kanlı aya verdiğimiz kurbanlar sayesinde onların sahip olduklarından çok daha fazlasını alacağız! O günleri çok yakında göreceksin." Benden hıncını alıp kafamı iterek bıraktığında, aklımda sadece *çok yakında* deyişi kalmıştı.

Saçını havalı olduğunu düşündüğü bir şekilde eliyle savurarak, "Efendi, bize doğuştan hediye edilmiş güçlerimizle tanrıları öldürebilecek kuvvette olduğumuzu gösterdi. Efendi'nin bize bahşettiklerinin yanında insanları kurban etmek ne ki? Senin gibi basit bir insan kutsal gayemizi anlamakta tabii ki güçlük çekiyordur." Efendi mi? Kostas'tan mı bahsediyordu? Hayır, Kostas kullanıcılardandı. Şhika ise Efendi'yi kendilerinden biri olarak saymamıştı.

Onların beynini yıkayan, bütün bu olanlarda parmağı olan biri daha vardı.

"Gerçi senin burayı bulman beni şaşırttı. Şehirdeki büyünün normal insanların gözünü örtmüş olması gerekirdi. Büyü sende işe yaramadığına göre acaba sen de bizden biri olabilir misin?" Bu düşüncesinden memnun kalmamış bir şekilde yüzünü ekşiterek, "Senin gibi birine bu gücün bahşedilmesi imkânsız," dedi. Beni küçük görüyordu.

"Şhika artık başlamamız gerekiyor."

Yerimde dikleşip, "Neye başlamanız gerekiyor?" diye sorduğumda Şhika kızgınlıkla gözlerini büyütüp, "Neye olacak, senin yüzünden yarım bıraktığımız ayine!" dedi. Taş sedyedeki kızla göz göze geldiğimde, "Hayır!" diyerek zincirleri çekiştirsem de kendime zarar vermekle kaldım. Bileklerimdeki yaralardan akan kanlar kollarımdan aşağı doğru süzülüyordu.

"Merak etme, işimiz bittikten sonra seninle de ilgileneceğiz. Aa, bu arada öteki tarafta kocan için endişelenmene gerek yok." Bana öpücük atarak, "Söz veriyorum, ona çok iyi bakacağım," dedi. Sedyedeki kız çırpınarak onu bağlayan kemerlerden kurtulmaya çalışsa da boşunaydı. Gözleri ona yardım etmem için yalvarıyordu. Ne yapacaktım? Aron'a ulaşmamın hiçbir yolu yoktu. Burada ölürsem muhtemelen cesedimi bile bulamayacaktı.

Düşün, Mana! Düşün!

Ben bir tanrıyım. Bana dua eden insanlardan sorumluyum.

Dua.

Aklıma gelen fikirle kalbimin atışları hızlandı. İşe yarar mıydı ki? Denemekten zarar gelmezdi. Hem başka çarem de kalmamıştı.

"Başla, Kostas." Mor pelerinli adam elinde tuttuğu deri kaplamalı kitapla kızın karşısına geçti. Sayfaları çevirip bir yerde durduktan sonra mırıldanmaya başladı. Onun mırıldanmasıyla oyuğun tavanında başlayan titreşim kısa sürede her yeri sardı. Tavandaki kayaların yerinden oynayarak birbirinden ayrıldığını gördüm. Ayrılan iki kayanın yarattığı boşlukta kanlı ay göründü.

Acele etmeliydim!

Gözlerimi hızla kapatarak Su Tanrısı'na edilen geleneksel duayı okumaya başladım.

"Dünyada tüm suların hükmüne sahip olan tanrı; sen her yerdesin. Küçük bir gölette, derede, denizde, yüce okyanuslarda. Hepsi senin kudretin karşısında diz çökmüş yaşam unsurları. Sana inanan, senin adını anan ve sonunda da sana dönecek olan bu insanın duasına kulak ver. Ben buradayım, beni hisset, beni bul!"

Ona inanan ve dua edenleri duyduğunu söylemişti. *Lütfen, Aron! Beni de duymuş ol! Lütfen!*

Kostas'ın bir ahit edasıyla sarfettiği dizeler, oyukta görünen kanlı ayın ışığını içeri davet etmiş ve kanlı ışığın kızın bulunduğu taş sedyenin üstüne düşmesini sağlamıştı.

Ay alacağı ruhu görmüştü.

Zincirleri çekiştirerek kıza ulaşmaya çalışsam da olmuyordu. "Hayır! Yapmayın! Bırakın onu!"

Aron neredesin?

Şhika keyifle güldü. "Artık çok geç."

SİYAH BUZ

Tavandaki taşlar açılarak gökteki kanlı dolunayı oyuğun içine davet etti. Ay, aç gölgesini sedyede bağlı kızın üstüne iştahla düşürmüştü. Kostas delikten gözüken aya bakarken kollarını yukarı kaldırmış ve gelişini hürmetle karşılamıştı. Dudakları bir an olsun kıpırdamayı bırakmıyor, ayin için gerekli olan büyülü sözleri bağlılıkla okumayı sürdürüyordu. Tamamladığı her dizede kurban olarak seçilen kızın bilinci biraz daha kayboluyor, gözleri arkaya doğru kayarak atak geçiren bir hasta gibi zangır zangır titriyordu.

Ağzından dışarıya çıkan köpükler kritik bir halde olduğunun habercisiydi, bir an önce müdahale edilmesi gerekiyordu. Ayinin sonuna yaklaştıklarını kurban olarak sunulan kızın ilk önce yavaşlayan titremelerinden sonra da bedeninden sis gibi yükselen beyaz dumandan anlamıştım.

Göğsümü talan eden çaresizlik, gözlerimi derin bir sızının eşliğinde doldurmuştu.

Ruhu bedeninden zorla ayrılıyordu.

"Hayır!" Başımı kabullenemeyerek iki yana sallayıp, "Hayır, durdurun şu lanet olası büyüyü!" diye bağırsam da artık o kız için yapabileceğim bir şeyin kalmadığını içten içe biliyordum.

Onlar kazanmıştı.

İçinden çıkan beyaz dumanlar kıvrılıp bükülerek kızın siluetine büründüler. Ruh bedeninden tamamen dışarıya çıktığındaysa etrafına kafası karışmış bir şekilde bakmaya başladı.

Kendisine ne olduğunu sorguluyor olmalıydı.

Dudaklarım bu hali karşısında hüzünle aşağı doğru büküldü. *Ben sadece ona yardım etmek istemiştim.*

Neden bu kadar güçsüzdüm? Neden tüm bunlar benim başıma gelmek zorundaydı? Eğer yardım edemeyeceksem olanlara şahit olmamın ne anlamı vardı? Hep mi böyle olacaktı? Hep mi kötünün karşısında aciz kalacaktım?

Biraz daha vicdan azabına ihtiyacım yoktu ki benim.

Gözlerimin önüne annemle babamın yatak odasında diri diri yanarken benim içeriyi saran alevlerin arasında donup kalışım, yanan kapıya bakıp çığlıklarını işitişim geldi. Neden kimseye yardımım dokunmuyordu benim?

Kendime en büyük dargınlığımdı belki de bu gerçek.

Ruh neler olduğunu sonunda kavradığında sedyede gözleri açık bir şekilde ölen bedenine bakakaldı, ardından ellerini yüzüne kapatarak ağlamaya başladı. Ruh olduğu için çığlıkları, haykırışları kimse tarafından duyulmuyordu. Yine herkes ona sağır kesilmişti. Yasını bile kendi kendine tutuyordu, yapayalnızdı. Bir ailesi var mıydı acaba?

Bileklerimi kesen prangaların arasından süzülen kanlar az önceki zorlamamdan dolayı çoğalmıştı. Çırpınmayı kesip kendimi yere bıraktım. Beni duyup duyamayacağı hakkında kesin bir şey söyleyemesem de dudaklarım af dilemek için aralandı ama yapamadım. Ondan af bile dileyemedim.

"Kim var orada?" Şhika'nın bağırmasıyla dolan gözlerimi ruhtan çekip neler olduğuna baktım. Oyuğun girişini izliyordu. Aron'ın gelmiş olma ihtimaliyle gözlerimi karanlığın içinde gezdirsem de herhangi bir kıpırtı göremedim. Beni yakaladıktan sonra evhamlanmaya mı başlamıştı? Burnumu çektim. Ruha tekrar bakmak için kafamı çevirecekken havayı ıslık gibi kesen ses, bunu yapmamı engelledi. Kendi etrafında süratle döndüğü için sadece bronzdan dövülerek yapıldığım görebildiğim yuvarlak cisim, gözümü açıp kapatmamla yarışacak hızda mağaranın tavanında açılan deliğe çarptı.

Gövdesiyle deliği kapattığı için içeriye giren ay ışığını kesmişti. Keskin kenarları tavandaki kayalara sürttükçe etrafa kıvılcımlar saçıyordu. Dönerek iyice deliğe yerleşince hızı da yavaşlayıp en sonunda orada takılı kaldı.

Tavana çarpan cisim kabartmalara sahip bir kalkandı. Ayin yarıda kesilmişti.

Kimseden çıt çıkmıyordu. Bu duruma hazırlıksız yakalandıklarından şok olmuşlardı.

Oyuğun girişinden içeri giren karaltı buram buram alay kokan bir şekilde, "Fare yuvasını buldum," dedi. Tanıdık gelen sesle heyecanla yerimde dikleştim. Burada olma olasılığı çok düşük olsa da gelen kişinin o olmasını umuyordum.

Attığı sağlam ve güçlü adımlar içeride yankılanıyordu. Eh, onun gibi bir adamın ayak seslerinin yumuşak olması beklenemezdi zaten. Karakterine tersti bir kere.

Ay ışığı kesildiğinden oyuğun içindeki meşaleler alev alarak yanmaya başladı. Meşalelerin kızıl ışığının yüzüne vurmasıyla açığa çıkan karaltı, gerçekten de Beyaz Şeytan'a aitti! Tanrım, bir gün Ragnar'ı görünce bu kadar sevineceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Üzerine şöyle bir göz attığımda saklanmak için şehrin insanları gibi giyindiğini fark ettim. Ragnar oyuğun içinde gözlerini

gezdirerek düşman sayısını hesaplarken, kara bulutları andıran grileri Şhika'nın bakışlarıyla kesişti.

Kostas yarıda kesilen ritüel yüzünden telaşa kapılmıştı. Şhika'nın ise Ragnar'a bakan yüzü solarak gerilmişti. Ragnar'ı tanıyor olabilir miydi?

Beyaz Şeytan kaşlarını çatarak korkutucu bir tonlamayla, "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu. Sanki Şhika yanlış cevabı verirse onu orada parçalarına ayıracak gibiydi. Vak'a şehrinin reisi temkinli hareket ederek, "Hayır, bilmiyorum," dediğinde Ragnar'ın yüzünde vahşi bir tebessüm belirdi.

"Ben bastığın toprakların sahibinin sefiriyim." *Bir elçi.* Şhika, Ragnar'ın sözlerini işitince gözlerini dehşetle ardına dek açtı. Titreyen ellerini yumruk haline getirerek sakladı. Hem kurduğu tarikat hem de kullanıcı olmasının verdiği tanrı korkusu yüzünden derin bir korku yaşıyordu.

Ragnar bakışlarındaki yırtıcı ifadeyle, "Nereye kadar Su Tanrısı'ndan kaçabileceğini sanıyordun ahmak kadın? Yaptıklarının bedelini ödemenin vaktin geldi," dedi. Sakince konuşuyor olmasına rağmen her bir kelimesiyle Şhika'yı titretiyordu.

İskeletlerin ardında bekleyen diğer kullanıcılar, Su Tanrısı'nın adını duyunca kemiklerin üstüne basarak öne çıktılar. Ragnar'ı tehdit ediyorlardı.

Beyaz Şeytan başından beri varlıklarını görmezden gelirken, Şhika yalnız olmadığını hatırladı. Sayılarının Ragnar'dan fazla olmasına güvenmiş olmalı ki az önceki korkusunu yenerek kötülükle dolu bir kahkaha attı. "Kullanıcılar benimle birlikte olduğu sürece Su Tanrısı'ndan da diğer tanrılardan da korkmama gerek yok."

Şhika gözlerini kızartan bir kindarlıkla sözlerine devam etti. "Onun kellesini bana getirin ki Su Tanrısı'na hediye olarak gönderebileyim," dediğinde mor pelerinliler aynı anda harekete geçerek saldırdılar.

Ragnar üstüne doğru gelen gruba bakarak hoşnut bir şekilde gülümsedi. Savaş çanları kulaklarında çalarken, elleri kaşınıyormuş gibi davranıyordu. Pozisyonunu alarak en yakınındaki pelerinliye yumruğunu savurdu. Pelerinli ayağını sertçe yere vurduğunda yerden yükselen duvar Ragnar'ın yumruğunu karşıladı. Yumruğu duvara çarpsa da herhangi bir zarar görmüş gibi durmuyordu.

"Bunca yıldır sizden birileriyle savaşmadığımı sanıyorsanız yanılıyorsunuz, pis fareler!"

Anında duruşunu değiştirerek toprak gücüne sahip pelerinlinin duvarına tekrar bir yumruk savurdu. Yumruk duvarı delip pelerinlinin burnuna gömüldüğünde, acıyla bağırıp kırılan burnunu tuttu. Ragnar duvardaki deliğe soktuğu eliyle boğazını kavradığı gibi boynunu kırdı. İçlerinden birini öldürmesi sadece otuz saniyesini almıştı.

Başını sağa sola doğru yatırarak boynunu kütletirken, pelerinlinin boğazındaki elini çekip duvardan çıkardı. Bu sırada elini çektiği için pelerinlinin cesedi yere yığılmıştı.

"Hadi ama bu kadar mıydı? Gelin!" diyerek kullanıcıları kışkırttığında Şhika, "Ne yapıyorsunuz aptallar birlikte saldırın!" diye bağırdı. Pelerinliler yerdeki arkadaşlarını umursamayıp Şhika'nın emrine uydular.

Dörtlü bir grup Ragnar'ı ortalarına alarak tekrar saldırdı.

Kullanıcılardan biri meşalelerdeki ateşi kullanarak Ragnar'a peş peşe ateş topları yolladı. Ragnar hızlı refleksleriyle onu hedef alan ateş toplarından kolayca kurtuldu. Ragnar'ı teğet geçen ateş ise başka bir kullanıcıyı diri diri yakmıştı. Yanan pelerinli üzerindeki ateşi söndürmek için uğraşsa da tüm kıyafetleri tutuşmuştu.

"Salaklar! Birbirinizi değil, o adamı öldüreceksiniz!"

Diğerlerinin aksine büyüyle değil de pelerininden çıkardığı bir hançerle saldırıya geçerek düşmanını gafil avlamaya çalışan kullanıcının planı ise istediği gibi gitmedi. Ragnar dövüştüğü kullanıcıya tekme atarak onun duvara yapışmasını sağladıktan sonra arkasını dönerek hançeriyle sırtını hedefleyen pelerinlinin bileğinden kavrayıp ters çevirdi. Ardından hançeri ona doğru döndürüp kendini bıçaklattı.

Boğazından bıçaklanan kullanıcı, ağzından oluk oluk kan gelerek öldü.

Kalabalık oldukları için saldırmakta tereddüt etmiyorlardı. Ragnar yorulmadan evvel işlerini bitirmeliydi. Beyaz Şeytan, kullanıcılarla ilgilenirken oyuğun içinde *tsss* diye bir ses yükseldi. Sesin geldiği yönü tahmin ederek endişeyle başımı çevirdiğimde, tavandaki deliği kapatan kalkanın etrafından siyah dumanlar çıktığını gördüm. Hayır! Elinde büyü kitabını tutan Kostas kolunu kalkana doğru kaldırmıştı. Elinin etrafında kalkandan çıkan dumanlar gibi siyah bir aura dolanıyordu. Kara büyüyle kalkanı eritiyordu.

"Ragnar kalkan!" Ragnar anında başını kaldırıp erimeye yüz tutmuş kalkana ardından da kitabı tutan Kostas'a baktı.

"Şerefsiz!" Öfkeden delirse de şu anda başındaki beladan kurtulamadığı için onu durduramayacağını anladım. Kalkan gitgide eriyerek sıvılaştı. Üstünden akan bronz renkli yapışkan sıvı damlayarak yerde birikiyordu. Ay ışığı açılan delikle birlikte yeniden oyuğun içine girdi. Kızın ruhu havaya yükseldi. Kanlı ışığın dolunaya doğru oluşturduğu köprüye doğru çekildiğini görünce kanım dondu.

Yenilecekti.

Dolunay tarafından çekilen ruhu gören Şhika gülerek, "Bir kurban daha," dediği sırada kanlı ayın önünde duran karaltı gözüme çarptı. Karaltı o kadar

küçüktü ki doğru görüp görmediğimden emin olamadım. Benim aksime Şhika ya da Kostas o karaltıyı fark etmiş gibi durmuyorlardı.

İkisi de yeni bir kurban vermenin sarhoşluğuna kapılmıştı. Karaltının ne olduğunu seçebilmek için o kadar konsantre olmuştum ki bir süre sonra oyuğun içindeki mücadelenin gürültüsü kulaklarımda kayboldu.

Alnıma yayılan ılık sıcaklık güçlenirken, leylaklarım orada gördüğüm kişiyle birlikte büyümüştü.

Aron'dı.

Dolunay'ın önünde duruyordu.

Dışarıda hafifçe esen meltem, kurum siyahı saçlarını kıyafetleriyle birlikte yumuşakça dalgalandırıyordu. Kızın ruhu ay ışığı köprüsünde uçarken, kanlı dolunayın önünde duran Su Tanrısı yüzünden daha fazla ilerleyememişti. Aron'ın dudakları kıpırdanarak ruha bir şeyler söyledi, onunla konuşuyordu.

Nasıl? Tanrılar ölülerin ruhlarıyla konuşabiliyor muydu?

Ruh ilk başta şaşırdı, ardından dizlerinin üstüne çökerek Aron'ın ayaklarına kapandı. Ağlıyor gibiydi fakat yüzünü tam olarak seçemediğimden düşünceme koşulsuz şartsız güvenemiyordum.

Aron kızın ellerini nazikçe bacaklarından uzaklaştırdıktan sonra yanına çökerek saçını şefkatle okşadı ve ona tekrar bir şeyler söyledi. Kız başını aşağı yukarı sallayarak beyaz bir ışık saçıp gözden kayboldu. Nutkum tutulmuş bir şekilde Aron'ı izlemeye devam ediyordum.

Ölü ruhlarla konuşmakla kalmıyor, onlara dokunabiliyor ve ne dediklerini de duyabiliyordu.

Kızın ruhu gittikten sonra Su Tanrısı kanlı aya doğru döndü. Etrafı gürül gürül akan bir nehre benzeyen mavi renkli bir aurayla kuşatıldı. Havadaki su donarak buza dönüştü ve şekil alarak elinde uzun siyah bir kılıç belirdi.

Siyah buzdan bir kılıç.

Su Tanrısı elindeki kılıçla birlikte süratle kanlı aya doğru uçtu ve kısa sürede görüş alanımdan çıktı.

Nereye gidiyordu?

Olanlara akıl erdiremiyordum.

Kafamdaki soru işaretlerini atlayarak oyuğun içine geri döndüm. Ragnar hâlâ kullanıcılarla dövüşüyordu. Şhika hızlı adımlarla Kostas'ın yanına giderek, "Neler oluyor? Büyü tamamlanmadı mı?" diye sordu.

Kostas'ın elinde açık duran kitap hafifçe titriyor hâlâ delikten kanlı aya bakıyordu. Ayin tamamlandığı halde kullanıcılar güçlerinin arttığını hissetmedikleri için neler olduğunu kavramakta zorlanıyorlardı. Kostas elindeki kitabı birden kapatarak Şhika'nın şaşırmasına neden oldu.

"Gitmem gerek. Buradan hemen gitmeliyim." Korkuyla sayıkladığını görünce onun bir şeylerden şüphelendiğini anladım. Aron'ı mu görmüştü? Şhika'yı iterek kaçmaya yeltendiğinde, koşmayı bırakıp birden olduğu yere yığıldı. Nereden geldiği meçhul bronz bir ok boğazına saplanmış ve oracıkta canını almıştı.

"Beni bu kadar kızdırdıktan sonra kaçabileceğini mi sanıyordun pezevenk?" Ragnar cesetlerin üstünden atlayarak buraya doğru gelirken, elinde tuttuğu bronz yayı gördüm. Kostas'ın kaçacağını anladığı gibi onu okla vurmuştu. Bu adam kaç çeşit silah kullanabiliyordu böyle?

Ragnar, Kostas'ın ölüp ölmediğini anlamak için cesedini omzundan tekmeleyerek yüzüstü döndürdü. Gözlerini ölü bedenden alıp Şhika'ya diktiğinde, Vak'a şehrinin reisi geriye sadece kendisinin kaldığını idrak ederek tir tir titremeye başlamıştı.

Ragnar kullanıcıları öldürürken üzerine sıçrayan kandan kaçınmadığı için azılı bir katil gibi görünüyordu.

"Hayır, uzaklaş! Uzak dur dedim sana! Kanlı ay kızın ruhunu almıştı! Bizi güçlendirmeliydi! Neden? Neden büyü işe yaramadı?"

Ragnar canını sıkan bir böceğe bakar gibi Şhika'ya bakarak cıkladı. Elindeki yayla onu işaret ederek, "İki seçeneğin var. Ya teslim olursun ya da bana saldırarak kaçmaya çalışırsın. Tabii bana saldırdıktan sonra olacaklara karışmam," dedi. Şhika dişlerini sıkarak ona nefretle baksa da herhangi bir saldırı girişiminde bulunmadı.

"Cezana Su Tanrısı karar verecek, o yüzden dır dır edip durma." Kadınlarla konuşma şekline ne desem bilemedim. Umarım bunu sadece düşman olanlara yapıyordur.

Şhika teslim olunca uzay-boşluk yüzüğünden çıkardığı kelepçeyi bileklerine geçirdi. Kelepçe demirden değil, taştandı ve içinde minik mavi taşlar vardı. Bu kelepçeler Su Sarayı'nın yeraltındaki zindanında yetişen kristallerden yapılmış olmalıydı. Şehrin reisinin kelepçe ona takılır takılmaz hastalanmışçasına yüzünün solması da bu düşüncemi destekliyordu.

Kelepçeler büyü enerjisini sömürüyordu.

Ragnar, Şhika'yı kelepçeledikten sonra yanıma gelmeyi akıl ederek üzerimde hasar kontrolü yaptı.

"Görünenden başka yaran yok gibi. Sana değişik bir şey yaptılar mı?" Muhtemelen beni bir sonraki kurban ayini için kullanacaklarından çok zarar vermemişlerdi.

O kadar yorgun hissediyordum ki. Üstelik bu yorgunluk yalnızca fiziksel değildi.

Her şey bitmişti, değil mi?

Oyuğun duvarlarına sıçrayıp katılaşan eski ve taze kan izlerine baktım. Meşalelerin ışıkları bu izlerin üzerlerine vurduğundan ikisi arasında ayrım yapmak kolaydı. Yerdeki cesetlere göz atıp oradan da kemik yığınlarına geçtim. Sedyede yatan ölü bedene gözlerimi değdirmeden iç geçirdim.

"Yapmadılar," derken bile sesim bitap çıkıyordu.

Ragnar yüzümde her ne gördüyse daha fazla soru sormadı. Beni zincirlerden kurtarmak için yanıma gelecekken, oyuğun içi deprem oluyormuşçasına sallanamaya başlayınca tavandaki delikten dışarıya baktı. Ben de onunla birlikte baktığımda biri sanki kılıçla kanlı dolunayı kesmişçesine önünde büyük bir artı işareti şeklinde parlayan bir ışık gördüm. Gökyüzünü saran kanlı perde ikiye ayrılarak geri çekilince, gerçek dünyadaki sema özgür kalmıştı.

İkimiz de bunu yapanın Su Tanrısı olduğunu biliyorduk.

Ragnar uzay-boşluk yüzüğünden bu sefer de bronz bir kılıç çıkardı. O yüzüğe daha kaç çeşit silah depolamıştı?

Kılıcı savurup zorlanmadan zincirleri kesince ağrıyan kollarımı acı içinde ovalamaya başladım. Yaralı bileklerime prangalar değdikçe müthiş bir acıyla sızlıyorlardı. Ragnar kılıcı yüzüğe gönderip yanıma gelerek, bileklerimdeki prangaları çıkarmama yardım etti.

"Bileklerine baktırsan iyi edersin." Gerçekten de bileklerim mahvolmuştu. Soyulan yerlerdeki ince kesiklerden hâlâ kan akmayı sürdürüyordu. Ayak seslerini işittiğimde bitkin bakışlarımı oyuğun girişine çevirdim. Üzerinde lacivert tuniği dursa da başındaki örtüyü çıkarmış olan Su Tanrısı, elinde tuttuğu kılıçla oyuğun girişinde durmuş bana bakıyordu.

Onu baştan aşağıya incelediğimde herhangi bir yarası olduğunu görmemiştim. İyi olduğundan emin olduğum sırada, onun da beni kontrol ettiğini görünce kalbimin atışları hızlandı. Aron'ın aksine ben kirden, kandan, yaralardan geçilmiyordum. Perişan halde olduğum kesindi.

Leylaklarım elindeki kılıca düşünce Aron kılıcı incelememe fırsat vermeden siyah buz kırılarak dağıldı.

Benim kuruntum muydu bilmiyordum ama sanki o kılıcı görmemi istememişti.

Kaldığımız odaya girdiğim gibi sırtımı kapıya yaslayarak kayıp yere oturdum. Kendime doğru çektiğim dizlerime kollarımı sardım ve alnımı da üzerine yasladım. Tam göğsümün ortasında kara bir delik açılmıştı. Açılan delik öyle derindi ki içime akın eden boşluk duygusunun beni yutmak istediğini iliklerime dek seziyordum.

Vak'a şehrindeki insanlar kara büyünün etkisi altından çıkınca neler olduğunu anlamakta güçlük çektikleri için Ragnar onlarla konuşmaya gitmişti. Öğreneceklerinden sonra insanların vereceği tepkiler korkunç olacaktı.

Kurban verilen kişilerin aileleri ise evlerindeki *eksikliğin* sonunda farkına varacaklardı. Birkaç gün boyunca düzenlenecek cenazeleri düşünmek bile içimi burkuyordu. Tüm şehri kurban olmaktan kurtardığımız halde sevinemiyordum. O kızın yardım çığlıklarının peşine düşerek onu bulmayı başarmış olsam da hayatta kalmasını sağlayamamıştım.

Kendimi suçlu hissediyordum. Belki daha akıllıca hareket etseydim...

Hayır, yapma, Mana. Bunu kendine yapmayı bırak. Hiçbir şeyi değiştiremezdin.

Bu şehirden bir an önce gitmek istiyordum.

Gitmek ve unutmak.

Gözümden düşen ilk damlanın ardından diğerlerinin de gelmesi uzun sürmedi. Sesimi çıkarmamaya çalışsam da ağırdı. Vicdanımdaki yüklerle yalnız baş edemiyordum artık.

Bu yüke ne kör olabiliyor ne de sağırlaşabiliyordum.

Kapının dibinde öylece oturup ne kadar süre ağladım bilmiyordum. Gözlerim sızlıyor, gözyaşlarım kurumak nedir bilmiyordu. Leylaklarımı boşluğa dikip beni kuytusuna çeken düşüncelere dalmıştım. Zaman kavramı orada hükümsüzdü.

Kapının kolu ilk önce aşağıya bükülmüş açılmayınca zorlanmamıştı. Sanki kapının ardındaki kişi içeride neler olduğunun farkındaymışçasına, "Neden oradasın?" diye sorarken beni ürkütmemek için sesini kısık tutmuştu.

Daldığım boşluktan çıksam da sesimi çıkarmadım. "Aç kapıyı, Mana." Adımı her söylediğinde kıpırdanan yüreğime ters ters bakmak yerine bu sefer yaptığını görmezden gelmiştim. Onu görmek istemiyordum, hayır. Beni bu halde görmesini istemiyordum demek daha doğru olurdu.

"Biraz yalnız kalmama izin ver..." Sesim çatırdayınca bunu bekleyen çenem de titremeye başlamıştı. Ağlamak istemiyordum, istemiyordum ama kendimi durduramıyordum da. Konuşmamın sonuna, "Lütfen," eklemem biraz zamanımı almıştı.

"Seni bir yere götürmek istiyorum, seveceğine eminim," deyince neresi olduğunu merak etsem de kararsız kaldım. Çenemi dizime yaslayarak, "Nereye?" diye mırıldansam da duyduğunu biliyordum.

"Sürpriz." Bakışlarımı ne yapacağımı bilemez bir şekilde sağda solda gezdirirken iyice sabırsızlanan adam, "Bir tanrıyı bu kadar beklettiğin için kendinden utanmalısın," deyince istemsizce dudaklarımda küçük bir tebessüm belirmişti.

Elimle yerden destek alarak ayağa kalktım. Parmaklarım kapının kulpunu sıkarken hâlâ tereddüt ediyordum. Nihayet kapıyı açtığımda, görüş alanıma

omzunu duvara yaslayarak kollarını birbirine dolamış bir şekilde bekleyen Su Tanrısı girdi. Kehribarları, kızarık olduğundan emin olduğum gözlerimin içinde dolaşsa da ağlamama dair tek kelime etmedi.

Elime uzanarak parmaklarını parmaklarımın arasından geçirince, aldığım nefes göğsümle dudaklarım arasında sıkıştı. Beni böyle etkiliyor olmasına alışamıyordum.

Kendisiyle birlikte beni de yürütmeye başladığında, itiraz etmeden peşine takıldım.

Beni getirdiği yere şaşkınlıkla bakıyordum.

Çölde gerçekten de vaha vardı.

Yeraltından çıkan sıcak suyun buharı havaya yükselirken, suyun çıktığı çukurun etrafı kerpiçlerle örülmüştü. Burası bir ılıcaydı.

Ilıca, çevresine geniş yapraklara sahip çöl ağaçları dikilerek gözden uzak bir hale getirilmişti. Daha da yakından bakmak için suya yaklaştığım sırada Aron arkamdan bana yaslandı. Bu hareketi beni yerime mıhlamaya yetmişti. Elleri ilk önce bileklerimdeki yaraları usulca okşadı, ardından kollarımdan yukarı doğru tüy kadar hafif dokunuşlarla tırmanıp omuzlarımı kavradı. Burnunu saçlarımın arasına daldırarak derin bir nefesle ciğerlerini kokumla doldurunca, kalbim sanki yerinden oynamıştı.

"Soyun," dediğinde kaskatı kesilsem de kaçmak sadece bir saniyeliğine aklımdan geçti. En savunmasız anımda benden böyle bir şey isteyecek bir tanrı değildi o.

Göğsüm körük gibi inip kalkıyordu. Bir sonraki hareketini heyecanla beklerken, eğilip dudaklarını kışkırtıcı bir şekilde boynuma sürtmeye başladı.

Tanrım.

"Aklından geçen düşüncelerin daha zamanı gelmedi, güzel gelinim. Sana istemediğin sürece dokunmayacağım, istediğindeyse aklının hayalinin almayacağı bir zevki tattıracağım."

İhtirasla dolu sesi bana vaatlerde bulunurken, vücudumdan bir ürpertinin geçip gitmesine neden oldu.

İç çekercesine küçük bir nefes aldım. Eli elbisemin düğmelerine gidince çekinerek bileğini tuttum.

Endişemi gidermek istercesine kulağıma kısık sesiyle, "Şşt, uslu bir kız ol ve seni rahatlatmama izin ver," dedi. Aklım hep müstehcen yerlere gittiği için sıcak sudan bahsettiğini iki saniye sonra anlayarak kıpkırmızı kesildim.

Demek beni bu yüzden buraya getirmişti. Kaynak suyunun stresten düğümlenen kaslarımı gevşetip bana iyi geleceğini düşündüğünden suya girmemi istiyordu. Sorun şu ki o suya beni yalnız göndermeyecekti. Titrek bir sesle, "Aron,"

dediğimde ne isteyeceğimi tahmin ederek, "İç çamaşırları kalacak," dedi. Hâlâ bir yanım bu durumdan rahatsız olsa da beni soymasına izin verdim. Öyle ya da böyle bir gün tam anlamıyla karısı olacaktım.

Gerçekten karı koca olduğumuzda ikimizin de birbirimize karşı görevleri olacaktı. Küçük yakınlaşmalarla dokunuşlarına alışıp asıl olay için kendimi hazırlamam gerekiyordu.

O yapmazsa ben asla yanında soyunmaya cesaret edemezdim.

Elbisemin düğmelerini acele etmeden belime kadar açınca, ince kumaş vücudumu yumuşakça yalayıp yere düştü. Bakışları bir kez olsun açıkta kalan yerlerime kaymadan, önümde eğilerek elbisemden sonra ayakkabılarımı da çıkarınca çok şaşırmıştım.

Çıkardığı her ayakkabımdan sonra ayak bileğime kondurduğu öpücükle irkildim. Daha ne kadar üzerime gelmeyi planlıyordu bu adam? Öpücükleri bırak, önümde eğilmesi bile başımı döndürmüştü. Bükülmez, kaba saba, hoşgörüsüz o tanrı yine nereye gitmişti?

Beni iç çamaşırlarıma kadar soyunca sıra kendisine geçti. İki yandan çaprazlama tuttuğu tuniği kafasından çıkarınca, çöl giysilerinin bile saklayamadığı biçimli vücudu ortaya çıktı. Tamamen sıkı ve sert kaslarla donatılmış gövdesi çıplak kalınca daha da büyümüştü sanki.

Aron pantolonundan ve ayakkabılarından kurtulurken, bakışlarımı o hariç her yerde dolaştırsam da göz hapsinde olduğumu iliklerime dek bana hissettirmekten çekinmiyordu. Kehribarların kıvrımlarımda acele etmeden gezdiğini hayal etmek bile içime ateş basıyordu.

"Devam et, suya gir." Heyecandan dilim damağım kurumuştu. Ben ondan tarafa bakamazken, o çekinmeden vücudumu süzüyordu.

Ilıcaya girmeden önce suya ayağımın ucunu sokarak sıcaklığını ölçtüm. Su kaynar olsa bile Aron'dan dolayı bana zarar vermeyeceği bilgisi bir saniye sonra aklıma gelmişti. Su gerçekten yeterli sıcaklıkta mıydı, yoksa bana zarar vermemek için istediğim sıcaklığı mı almıştı bilmiyordum. Daha fazla bu konu hakkında düşünmeyerek diğer ayağımı da ılıcanın içine sokup derine indim. Su göğüslerimin üzerine çıktığında yüzerek sırtımı sıcak kerpiçlere yasladım.

Gözlerimi kapatıp sıcak suyun tadını çıkardım. Çok iyi gelmişti.

Gündüz vakitlerinde çöl nasıl sıcaktan insanı bunaltıyorsa geceleri de soğuktan insanın dişlerini takırdatıyordu. Buraya geceye doğru geldiğimiz için suyun sıcak olması harika hissettirmişti. Yorgunluğuma ilaç gibi gelen sıcaklığın keyfini çıkarırken, ilk önce suyun dalgalanmaya başlaması sonra da bileğime sarılan elle irkilerek gözlerimi açtım.

Tanrım. Bugün gerçekten sınanıyordum.

Ne ara suya girdiğini anlamadığım tanrı önümde heykel gibi dikiliyordu. Islandığı için koyulaşıp eliyle arkaya doğru taradığı saçlarından düşen su damlaları kemikli yüzünden aşağıya kayıyordu. Titizlikle yontulmuş gibi duran belirgin kas çizgilerine ılıcaya dalıp çıktığı için su dolmuştu. Üzerime gölge gibi düşen vücudundaki bütün su damlaları da aynı şekilde teninden kışkırtıcı bir şekilde süzülüyor ve aşağılara inip kasıklarındaki *V* çizgisinden tekrar ılıcaya karışıyordu.

Burası kör noktada kaldığı için ışıklandırma yetersizdi. Kara büyüden hür kalan dolunay ise bize teşekkür etmek istercesine bütün ışığını bu tarafa yansıtıyordu. Ay ışığıyla buluşan Su Tanrısı'nın beyaz teni resmen parlıyordu.

Sağ kolunda ilk kez gördüğüm bir dövme vardı.

Bilek çizgisinden başlayıp yüklesen su dalgalarının üstünde üç dişli bir mızrak duruyordu.

Su Tanrısı'nın nesilden nesle aktarılan silahı Trident'ın kudretini yansıtan bir dövmeydi bu.

Bakışlarımın gayet farkında olan Su Tanrısı'nın ukala bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılmış dudakları, "Gördüklerinden memnun kalmış gibisin," deyince arsızlığı karşısında yutkunmadan edemedim. Onun benden etkilendiği kadar benim de ondan etkilendiğimi kabul ediyordum.

"Mana." Bileğimden tutarak beni kendisine doğru çekti. Yine de hâlâ istediği yakınlığı elde edememiş gibi iyice yaklaşarak dibime kadar girmişti. Başını bana doğru eğdiğinden neredeyse burun buruna gelmiştik. Yakınlığımız içimde bir yerlerde yanan ateşi daha da harlarken nefes alamadığımı hissediyordum. Islanmış kirpiklerinin altındaki kehribarlar ise bu ateşte çok... daha çok yanmamı istiyordu.

"Efendim?" Benden böylesine boğuk bir ses beklemediğinden olsa gerek bir saniyeliğine duraksadı. Kehribarlar yutkunarak dolgun dudaklarıma bakarken, boştaki eliyle de diğer bileğimi tuttu.

Suya girdiği için mi kehribarları bir ton açılmıştı? Gözlerimi ondan alamıyordum.

İçinde olduğumuz sıcak suyun aksine bileklerimde serinlik hissedince başımı eğip baktım. Aron'ın ellerinden yine mavi ışıklar çıkıyordu. Yaralarımın üzerinde gezen serin suyu hissedebilsem de Su Tanrısı bileklerimi tuttuğu için göremiyordum. Su kesiklerden içeri girerek yaralarımı iyileştiriyordu.

Su şifaydı.

Su birçok şey olabilirdi. Ölüm de yaşam da.

Yeraltından çıktığım gibi odaya kapanıp içimi döktüğüm için yaralarıma bakmaya vaktim olmamıştı. Oyuktan nasıl çıktıysam öyle duruyorlardı. Hatta daha da berbat bir hal aldıklarını söyleyebilirdim.

Şimdiyse yaralarım yavaşça kapanırken, bileklerimi saran mor halkalar da siliniyordu.

"İstediğin zaman bana kafa tutabilecek kadar cesursun." Sözleriyle nereye varacağını görmek için konuşmasını bitirmesini bekledim. "Bu izler de senin yeri geldiğinde ne kadar gözü kara olabileceğinin kanıtı." Bileklerimi iyileştirmeye yoğunlaşmışken, "Bundan memnun muyum peki? Hayır, kesinlikle değilim. Hatta bana haber vermeden düşmanın inine girdiğin için seni cezalandırmak istiyorum ama yapmayacağım," dedi.

Bileklerim tamamen iyileşince elini çeneme götürerek okşadı. "Seni duydum; bana dua edişini, duanın içinde yatan dileği sezdim. O kızı kurtarmamı istiyordun." Demek gerçekten dua etmek işe yarıyordu. Bakışlarımı ondan çekip suya indirdim.

Şimdi onu dinlemek istediğimden pek emin değildim.

Yaptığım hatayı yüzüme vurup ilk önce onu bulmam gerektiğini mi söylerdi, yoksa hatamdan ders çıkarıp bir daha bu tarz bir işe kalkışmamamı mı? İkisi de birbirinden beterdi. İkisini de ondan duymak istemiyordum.

"O kız için canını tehlikeye atsan da ölümün elinden alamazdın, Mana."

Şaşırarak ona baktım. Hiçbirini söylememişti.

"Nasıl yani?"

"Sadece bil diye söylüyorum, ölümünde senin bir payın yoktu. O kızın ecel günü gelmişti."

Bir tanrı olduğu için bunu bildiğinden mi böyle konuşuyordu? Yoksa beni vicdanımdan kurtarmak için teselli etmeye mi çalışıyordu? İçime ılık ılık bir şeyler aktı. Acımı görmezden gelmemişti.

"Daha fazlasını yapabilirdim."

"İnsanların güçlerinin bir sınırı var ve sen o sınırın eşiğinden geçemezsin."

"Bu sözler kulağa çok acımasızca geliyor."

"Hakikat bu olduğundandır." Doğru, hakikat acıtırdı.

Beni geriye doğru yürüterek sırtımı kerpiçlere dayandırdı. Elini suyun içine sokup baldırımı kavrayarak bacaklarımı birbirinden ayırdı ve kendisini araladığı boşluğa yerleştirdi. Kadınlığıma dayanan kasıklarını hissedince kaskatı kesilsem de onu itmedim. Kollarından destek alıp diğer bacağımı da beline sardım. Kehribarların çekim kuvvetine karşı koyamayan leylaklarım gözlerinden ayrılamıyordu.

Baktıkça bakası gelir miydi insanın? Geliyordu.

"Yasını tut, daha fazlasını değil."

Gözlerim doldu. *O kızın ölümünü kendine yük etme* diyordu. Dolan gözlerime bakarak, "Yine ağlayacak mısın?" diye sordu. Başımı iki yana sallasam da

omuzlarındaki tutuşum sıkılaşmıştı. Burnunun ucunu bu sefer kasıtlı bir şekilde burnuma sürterek, "Daha yirmi bir yaşındaki biri için özünde çetin gedikler var," dedi. Beni tanıyalı ne kadar olmuştu ki ruhumu görebildiğini söylemeye cüret ediyordu? Ben de aptal gibi ona inanıyordum çünkü öyle bakıyordu, görüyormuş gibi.

Yüzümden okuyormuş gibi... bir ihtimal kalbim ona fısıldıyormuş gibi.

Alnını alnıma yaslayarak daha da yaklaştı. Sudan çıkan sıcak buhar fazla olduğundan nefes alıp vermek güçtü. Su Tanrısı da ağzından nefes alıp verdiği için kızarmış dudaklarına kaydı bakışlarım. Sıcakla arası pek iyi gibi durmuyordu.

"Kaderinin sana oynadığı oyunlar yetmezmiş gibi üstüne bir de benim karım olmak için gönderildin." Eğilerek köprücükkemiğimin ortasındaki çukuru öpünce ağzımdan kaçacak herhangi bir inlemeyi dudaklarımı birbirine bastırarak engelledim. Bir eli bel boşluğumu aralıklarla sıkıp bırakırken, öpücükleri aşağılara doğru kayarak sutyenimin üstünden göğüslerimin kıvrımını buldu.

Kafasını kaldırıp bana yoğun bir bakış atarak, "Buna dayanabilir misin?" diye sordu. Cevabımı beklemeden bu sefer de, "Bunu bitirebilir misin?" dedi. Tırnaklarımı sorduğu soruların ağırlığıyla bilinçsizce kollarına geçirdiğimde, koltuk altlarımdan tuttuğu gibi beni sudan çıkararak çöl kumuna yatırdı. Ardından kendisi de ılıcadan çıkıp, üstümde yükselerek kolunu başımın kenarına yasladı.

Tüm heybetiyle üzerimdeyken ona titreyen gözlerimle bakıyordum. Sorularının cevabının bende olmadığını ona söylersem hayal kırıklığına uğrar mıydı?

"Taşıması zor, değil mi?" Dolmuş gözlerimdeki yaşlar göz kenarlarımdan kayınca elini kaldırıp akan yaşları okşarcasına oradan sildi. Başımı aşağı yukarı salladığımda cevabıma kızmadı, tam aksine anlayışla karşıladı.

Çok zordu.

Dudaklarıma yaklaşarak, "Artık taşıyamayacağını düşündüğünde sana söylediklerimi hatırla," diyerek altdudağımı kavradı. Bu sefer yalnızca hissettirmekle kalmamıştı, bana gerçek bir öpücük vermişti. Belki de bu gecenin sabahında kendime hâkim olamadığım için iradesizliğime çok kızacaktım ama şu anda tek istediğim şey ona karşılık vermekti.

Ellerimi ensesindeki saçlara atarak onu üzerime daha çok çektim. Öpüşüne istekle karşılık verince, Aron daha da hırslanarak dudaklarımı parçalarcasına öpmeye başladı. Önce ısırıyor, sonra ısırdığı yerlerin üzerinden diliyle geçerek karnıma kramplar sokuyordu. Dediği gibi ileri gitmiyordu çünkü daha vaktinin gelmediğini biliyordu.

Soruları kafamda bozuk plak gibi tekrarlıyordu.

Bana *dayanabilir misin*, diye sorarken bir tanrının gelini olmanın yükümlülüğünden bahsediyordu. Dökülen kan, gördüğüm cesetler buradakiyle sınırlı

kalmayacaktı. Onun gelini olarak kalmaya devam edersem bundan çok daha kötülerine maruz kalacaktım. Ardından *bunu bitirebilir misin*, diye sormuştu. Gördüklerime tahammül edemeyeceğim o noktaya gelirsem bana *gidebilirsin* diyordu. Sana bunu yapmaya hakkım yok dercesine. İncinmemi görmek onu incitecekmişçesine.

Kapalı gözlerimi aralayarak sıcak ve ıslak dilini dilimle buluşturan adamın boynuna doladım kollarımı. Onu öperken gözlerimi yüz hatlarında acele etmeden gezdirdim... *ezberlemek istercesine.* Bileklerimi tutup, kollarımı boynundan çekerek başımın üstüne sabitledi ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi.

Elini sıkarak tutuşuna daha güçlü bir şekilde karşılık verdim.

Bir gün gerçekten seni arkamda bırakıp gidebilir miydim?

Kalbim bu düşüncenin ihtimaliyle bile böylesine sıkışırken mi?

En büyük korkum gerçek oldu, Aron.

Omzunun üzerinden gördüğüm dolunay, baştan çıkarıcı bir güzellikle gökte bize eşlik ediyordu. Su Tanrısı'nın birbirine giren kirpikleri açılarak, koyulaşan kehribarları leylaklarımdaki yenilgiye şahit oldu.

Ben orada kalbimi beni hiç sevmeyecek bir adama vermiştim.

Sabah olduğunda reislerinin esrarengiz bir şekilde kaybolması -Ragnar onu kim bilir nereye götürmüştü- ve Su Tanrısı'nın Vak'a şehrinde bulunması hakkında karmaşık duygular içerisinde olan insanlar üstüne bir de kendilerine büyü yapıldığını öğrenmişti. Tüm bunlardan sonra beyinleri iyice bulamaç haline gelmişti.

Her halükârda tanrıları tarafından kaderlerine terk edilmediklerini anlamış ve bizzat onları kurtarmak için şehirlerine geldiğini öğrenince ortalık bir anda şenlik havasına bürünmüştü. Tüm gün Aron'ın etrafında dört dönmüşlerdi. Ellerindeki en iyi yiyecekleri, kıyafetleri ve mücevherleri teşekkür niyetine hediye etmek isteseler de Su Tanrısı kabul etmemişti.

Alçakgönüllülüğü tanrılarını gözlerinde daha da yüceltmişti.

Aron genelde soğuk bir adam olsa da şehir halkıyla olması gerektiği gibi ilgilenmiş ve kısa sürede şehre yeni bir reis atanmıştı. Bir sonraki toplantıda içlerinden biri, ölen Kıdemli'nin yerini alacaktı. Sonraki günü ise yas ilan etmiş ve kara büyüye kurban edilenlerin cesetleri yeraltından getirilerek büyük bir cenaze töreni düzenlenmişti. Ailelerinden birini kaybedenlerin kinleri Su Tanrısı'nın intikamlarını alması sayesinde kalplerine daha fazla dert olmayacaktı en azından.

Şehirdeki düzen çok geçmeden yeniden inşa edilmişti. Büyü yüzünden acı hissetmedikleri için insanların toparlanması daha kolay olmuştu.

Ertesi sabah şafak sökerken, çoktan hazırlanmış bir şekilde şehrin yeni reisiyle vedalaşıp yola koyulduk. Adamın Aron'ı övmesi dakikalarca sürmüştü, hem de bizi elli derece sıcakta güneşin altında bekleterek! Hanım hanımcık davranmaya özen göstersem de bayılacak gibi olduğumdan içimden söylenip durmuştum.

Şehrin yeni reisi yürümeyelim diye bize üç at hediye etmişti. Elbette yürümektense bir şeylere binerek seyahat etmeyi tercih ederdim fakat bu şeyler at olunca işin rengi değişiyordu. Bir kere daha ata binmeye çalışırken rezil olmak istemiyordum. Dün geceden sonra yüzüne asla bakamadığım tanrı, ata binemediğimi bildiği için tek bir laf etmeden yanıma gelip bana tekrar yardım etmişti. Atlarla bir süre ilerleyip Caster'ın büyüsüyle geldiğimiz gibi Maar'a geri dönecektik. Sonunda eve gidiyorduk. Herkesi çok özlemiştim.

Atımın dizginlerini tutan adama çaktırmadan baktım. Benim aksime onun pek de çekinen bir hali yoktu.

Dün geceki yakınlaşmamızdan sonra yarım saat kadar daha suda kalıp dinlenmiştik. O sırada utançtan yerin dibine girmek istediğim için saçma sapan konuşup konudan konuya atlamıştım. Ortam sessizleşince yaptığımız şeyleri düşünüp fenalık geçirecek gibi oluyordum. Laf arasında Aron ölen kız için daha fazla endişelenmemi, ruhunun iyi bir yerde olduğunu söyleyerek biraz da olsa iyi hissetmemi sağlamıştı.

Daha fazla acı çekmeyeceği bir yerde olduğuna sevinmiştim.

Duzenleme
Ny.ozlem

YAŞAMLA ÖLÜMÜN DEĞİŞTİRDİĞİ YER

Fırtınanın çıkardığı yüksek sesli uğultu bir saatin sonunda azalarak tamamen dinmişti. Rüzgârın sesi kesilince Ragnar oturduğu yerden kalkarak dışarıyı kontrol etmek için mağaranın girişine gitti. Birkaç dakika sonra geri geldiğinde, "Fırtına durmuş, yola devam edebiliriz," dedi.

Vak'a şehrinden ayrılmamızın üzerinden üç saat geçmişti.

Şehrin yeni reisi bu mevsimin kum fırtınalarıyla geçtiğini söyleyerek çölü aşmanın normalden katbekat zor olacağı konusunda bizi uyarmıştı. Hatta çölün çıkışına dek bizimle gelmesi için birini ayarlamayı -çölde hayatta kalmayı başarabilen birini- teklif etmiş ancak Aron kabul etmemişti.

Bizim şehre gelirken yolda kum fırtınasıyla karşılaşmamamız tamamen şans eseriydi.

Aynı şans dönüş yolunda bize uğramamıştı maalesef.

Aron, Su Tanrısı olduğu için onun gücü su ve suya dayalı her şeyden geliyordu bu yüzden az da olsa gökyüzünde de kontrolü vardı. Fakat burada bahsi geçen fırtına tamamen kum ve rüzgârın birleşiminden meydana geliyordu. Haliyle çölde bu tarz doğaüstü olaylardan kaçınabilmek için yanınızda Hava Tanrısı'nın veya Toprak Tanrısı'nın bulunması gerekirdi.

Bizse ikisine de sahip değildik.

Böyle bir durumun başımıza gelebileceğini tahmin eden şehrin reisi, gideceğimiz yolun üzerindeki kum taşı mağaralarını gösteren haritayı bize vererek kum fırtınasına yakalandığımız taktirde fırtına dinene dek bu mağaralardan birine sığınmamızı önermişti. Şehre gelirken bu mağaralardan birine rastlamamıştık. Bunun nedenini ise içlerinden biriyle karşılaştığımızda anlamıştım. Çöl kumu resmen bu mağaraların üzerini örterek uzaktan bakan birinin onları kum tepeleriyle karıştırmasına neden oluyordu.

Elimizdeki harita bu yüzden işimizi bayağı kolaylaştırmıştı.

Yola çıkana kadar her şey yolundaydı. Geçen iki saatin ardından ise önümüzden bize doğru gelen devasa kum fırtınasını görmüş ve hızlıca haritadan bize en yakın mağarayı bularak içine sığınmıştık. Kum fırtınası uzaktan da yakından

da korkunç gözüküyordu. Toplanan rüzgârın içine dağılan kum tanecikleri sizi boğarak öldürebilecek güçteydi. Üstelik hızlı karar vermezseniz fırtınadan kaçış da mümkün değildi zira ilk bakışta çok uzakta duruyormuş gibi görünen fırtına, biz mağaraya girer girmez tüm çölü etkisi altına almıştı.

Ucu ucuna yetişebilmiştik.

Mağaranın içi dışarıdaki çöl sıcağına nazaran buz gibiydi. Daha içeri girer girmez soğuktan ürpermiştim. Burada değil bir saat kalmak, yarım saat dayanabilirsem kendimi tebrik ederdim. Bu duruma neyin sebep olduğunu hâlâ çözebilmiş değilim. Çölün havası bir anda soğuyup bir anda ısınıyordu, asla ortası yoktu. Bu sert hava geçişi de insanı çarpıyordu.

Çölde yaşayan halk, bizden daha deneyimli olduğu için her mağaranın içine yakacak odun istiflemişlerdi. Ragnar odunları fark ettiğinde direkt ortaya birkaç kütük atmış ve odunların yanında duran çakmak taşlarını birbirine sürterek kıvılcım çıkartıp, kısa sürede ateş yakmıştı. Yanan ateşin başında otururak, bir saat boyunca kum fırtınasının uğultusunu dinleyip havanın düzelmesini beklemiştik.

Fırtınanın dindiğinin haberini alınca ayağa kalktık ve yaktığımız ateşi söndürüp mağaradan dışarı çıktık. Gözüme giren güneş ışığını engellemek için elimi kullanarak etrafa baktım. Her şey bıraktığımız gibiydi, buna elli derecelik sıcaklık da dahildi.

"Tam olarak nerede olduğumuzu biliyor musunuz?" Kum fırtınası yüzünden yolumuzdan sapmıştık, bu da kaybolmamızı kolaylaştıracaktı. Gerçi yanımda bu ikisi oldukça kaybolsak da endişelenmezdim. Yine de bu, çölde bir gece daha geçirmek istediğim anlamına gelmiyordu.

Ragnar elindeki haritayı incelerken, "Geçiş kapısına yaklaşmış olmalıyız, Caster'ın yaptığı büyünün dalgaları gittikçe güçleniyor," demişti.

Demek Caster biz geçtikten sonra kapıyı kapatmamıştı. Gerçekten çok güçlü bir büyücüydü.

Onun yerinde başkası olsaydı enerji akışından çoktan bayılmıştı.

Kum fırtınasından dolayı saptığımız yolu gerisingeri gitmek bize zaman kaybı yaşatsa da bu tarz ufak tefek aksaklıklar yolculuklar sırasında olağan kabul edilebilirdi. Kalan yolu fırtınadan korkup kaçmasınlar diye bağladığımız atlarla kazasız belasız tamamladık.

Ragnar, "Geldik," diyerek atının dizginlerini çekince biz de durmuştuk.

Merakla sağıma soluma bakmaya başladım. Gözlerimi etrafta özenle gezdirsem de her zamanki çöl manzarasından başka bir şey göremedim. Kafam karışmış bir şekilde Caster'ın büyüsünden iz arasam da bir şey bulamamıştım. Duvara çizdiği büyünün yansımasını burada bulamadan geçiş yapamazdık. Büyü dizisini yerde, kum tepelerinin üzerinde hatta düşük bir ihtimal de olsa havada

görmeyi beklerken, karşılaştığım şey bundan çok daha farklıydı. Ragnar'ın bahsettiği geçiş kapısı bu muydu yani?

Gördüğüm şey bir *yırtıktı.*

Sanki Kalahari Çölü ile Su Sarayı'nın arasında görünmez bir perde bulunuyordu ve bu perde yıldırımı andıran sarı bir ışıkla yırtılmıştı. Yerden başlayan yırtığın uzunluğu iki metre ve zikzaklıydı. İlk bakışta geçiş kapısını görememem de bundan kaynaklanıyordu zaten. Yırtığın etrafında sarı bir aura dolanırken geçiş cızırdıyordu. Evrenin oluşturduğu yasalar yırtığı tamir etmek için uğraştığından Caster'ın büyüsüyle çarpışıyordu.

Vay canına, etrafa dağılan elektrik akımı yüzünden tüylerim diken diken olmuştu.

Aron atından atlarken Ragnar'a, "Sen önden git," dedi. Atından çoktan inmiş olan Ragnar bize son kez bakıp yıldırımın üstüne -geçiş kapısına- tereddüt bile etmeden yürüyerek gidince, neler olacağını izlemeye koyuldum. Yıldırımın içine girdiği anda görünmez olmuş ve arkasından küçük bir sarı ışık çakmıştı. Belime sarılan kolla Aron'a baktığımda, "Merakını giderdin mi?" diye sordu.

Hâlâ büyüye ve büyüyle yapılan mucizelere alışamadığımdan bir yanım bu tarz şeylere temkinle yaklaşıyordu. Büyü yapıp başarısız olanların başlarına gelen korkunç hikâyeleri duyunca, bu konudaki güvensizliğimi kimse sorgulayamazdı. Örnek verecek olursam; Caster'ın bizi ışınlamak için kanıyla çizdiği büyü dizisindeki en küçük bir hata geçişte bizi dönemeyeceğimiz tehlikeli bir yere veya eksik uzuvla doğru yere yollayabilirdi.

Büyü ilmi çok hassas dizilimlerden oluşuyordu.

"Ragnar arkasında bir bacak, kol ya da parmak bırakmadığına göre Caster büyüyü doğru yapmış."

Aron söylediklerimi komik bulup sırıtsa da, "Yaptığı büyüyü sorguladığını duyarsa senin için hiç iyi olmaz," deyince ürkmedim desem yalan olurdu.

Beni canlı deneklerinden biri haline getirebilirdi.

"Sorgulamıyorum! Ben sadece Caster'ın büyüsünün ne kadar güçlü olduğunu söylemeye çalışıyordum." Kehribarlar bana inanmamış gibi baksa da daha fazla bir şey demedi.

"Hadi gidelim."

Konudan kaçmak için geçiş kapısına önden gitsem de yıldırıma bir adım kala durarak içeriye girmeye cesaret edemedim.

Gelirken sağ salim gelmiştik, şimdi niye geriliyordum ki? Endişelenmeme gerek yoktu.

Tam yıldırımdan geçmeye karar vermişken kulağıma değen serin nefes, "Çok yavaşsın," diyerek beni sırtımdan geçiş kapısına doğru itti. Gözlerim bu

hareketiyle birlikte sonuna kadar açılırken, tepki bile veremeden sarı ışığın içine düştüm.

Geçiş kapısından geçerken aynı tanıdık duygu bedenimi ele geçirdi. Balçığın içinden geçiyormuş gibi tuhaf bir hisli bu. Gelmiş miydim? Sağlam mıydım? Korkudan gözlerimi sımsıkı kapattığım için açmayı reddediyordum. Ya uzuvlarımdan biri eksikse?

"Sonunda geldiniz!"

Duyduğum sesle birlikte gözlerimi açtığımda, otuz iki diş birden sırıtarak kollarını iki yana açmış bir şekilde bekleyen Towa'yı gördüm. Çaktırmadan kollarımla bacaklarım yerinde mi diye kontrol edip parmaklarımı sayarken, o hâlâ kollarını açmış vaziyette bana bakıyordu. Sarılmalı mıydım?

Bu sırada geçiş kapısından çıkan Su Tanrısı ilk önce Towa'ya sonra da indirmeyi düşünmediği kollarına bakarken gözlerini kıstı.

"Karnındaki yaradan sonra bir de kırık çıkıkla uğraşmak istiyorsun belli ki."

Towa, Aron'ın onu öldürecekmiş gibi bakan gözlerinden kaçınmaya çalışarak, "Sadece şakaydı canım," demiş ve anında kollarını aşağıya indirerek arkasına sakladı.

Caster'ın büyüsü Aron geldikten sonra duvardan yavaşça silinerek kayboldu.

Towa'nın bir sürü sorusu olduğu, çay kırmızısı irislerinin bir bana bir Aron'a kayıp durmasından anlaşılıyordu. Sabırsız olsa da yorgun olduğumuzu tahmin ettiğinden kendini tutuyordu. Toplantıya katılmasa bile o da kullanıcılardan ve içerdikleri tehditten haberdardı.

Başta kullanıcıları hafife almıştım ama şimdi bizzat neler yapabildiklerine şahit olduğumdan artık onlara karşı tetikte olacaktım.

Bakalım Şhika'nın sorgusundan neler çıkacaktı?

Çalışma odasının kapısı muhafızlar tarafından açıldığında hangi ara gittiğini bilmediğim Ragnar yanında Saya ile birlikte içeri girdi. Saya yüzünde güller açarak bana doğru koşarken, önünde duran Towa'yı iterek yolunu açmış ve arkasında bıraktığı enkaza bir daha bakmamıştı.

Yüzünü buruşturarak itilmesi sonucunda koltuğun kolçağına tutunan Towa, "Sanırım dikişlerim patladı," dese de turp gibi olduğunu buradaki herkes biliyordu.

Yarası büyücü hekimler sayesinde tamamen iyileştirilmişti.

"Hanımım hoş geldiniz, sizi çok merak ettim!" Saya bana sımsıkı sarılırken, "Biraz daha dikkatli olmalısın," diyen sesle ikimiz de şaşırarak Caster'a baktık.

Büyücü, Towa'nın yanına gitmiş ve hiçbir şey söylemeden yükünü ona vermesi için kendisine tutunmasını sağlamıştı. Towa ise Caster'ın bu hareketine şaşırmamıştı bile sanki bunu yapacağını en başından beri biliyordu.

Etrafına sürekli soğuk hava dağıtarak insanları kendine yaklaştırmayan Caster'dan hiç beklenmedik davranışlardı bunlar. Hımm...

"Hanımım yaralanmadınız, değil mi? Seyahatiniz nasıl geçti? Orada rahat edebildiniz mi? Sizinle iyi ilgilendiler mi?"

Saya'yı benimle gayet iyi ilgilendiklerine ikna etmeye çalışırken, çalışma masasının kenarına yaslanarak kollarını birbirine dolamış vaziyette bizi izleyen Aron'ın bakışlarını deminden beri üzerimde hissedebiliyordum. Niye bakıp duruyordu ki?

Sanki gozlerini benden ayıramıyordu.

Odanın bir köşesinde birbirlerine çaktırmadan kur yapan ikili, bana canıgönülden hizmet etmeye kendini adamış Saya, laf anlatamadığım için Saya'yı dediklerime razı etmeye çalışan Ragnar ve son olarak beni buraya bağlayan yegâne tanrının verdiği his, görünmez bir bağı andırıyordu ve o bağ bizi birbirimize bağlıyordu.

Tıpkı bir aile gibi.

Her zaman hayalini kurduğum o kalabalık aile gibi.

Bir melodi.

Uzak, çok uzaklardan gelen hüzünlü bir melodi duyuyordum.

Kapalı gözlerimin ardında hayali beliren uzun ve ince parmaklar, kavalın deliklerini örtüp tekrar açarken her delikten eşsiz bir nota çıkartıyordu. Uzun zaman önce unutulan melodi hafifçe kalın dudakların üflediği nefesle birlikte yeniden hayat buluyordu.

Tanıdık ve aynı zamanda özlemini duyduğum bir şeyi çağrıştırıyordu. Gözlerim bir anda açılırken, göğsüm hızla inip kalkmaya başladı.

İçimde yer edinmiş o dürtü korkuydu. Kafamın içindeki ses avazı çıktığı kadar bağırıyor ve benzer cümleleri haykırıyordu.

Burada olmamalıyım... Burada olmamam gerekirdi... Neden buradayım?

Bütün vücudum elektrik akımına kapılmışçasına zangır zangır titriyordu. Görüşüm net değildi. Nerede olduğumu bilmiyordum lâkin odamda olmadığımı biliyordum. Bulunduğum yeri bilmediğim halde niye burada olmamam gerektiğini düşünüyordum? Odaklanmak, en son ne yaptığımı hatırlamaya çalışmak istesem de hafızam boş bir sayfadan ibaretti.

Burada olamazsın, diye bağıran hislerimin esareti altında kıvranıyordum.

Biri beni uyuşturmuş gibiydi lâkin uyuşturduğu şey zihnim değil de bedenimmişçesine düşünebiliyor fakat kıpırdayamıyordum.

Melodi çalmaya devam ediyordu.

Zaman yavaşça uçup giderken, olduğum yerden ayrılmadan ne kadar bekledim bilmiyordum. Görüşüm yavaşça netleşip bedenimin kontrolünü elime

almaya başladığım sırada ilk gördüğüm şey, toza toprağa bulanmış çıplak ayaklarım oldu.

Dışarıdaydım. Öyleyse neden ayağımda ayakkabı yoktu?

Başımı kaldırarak nerede olduğuma baktığımda, gördüğüm dikili taşlarla birlikte dudaklarım çığlık atmak için aralanmış ancak ağzımdan en ufak bir ses dahi çıkmamıştı; lal olmuştum.

Buraya nasıl gelmiştim ben?

Leylaklarım korkuyla bir o yana bir bu yana kayarken binlercesini gördüm. Kalbim yaşadığım dehşet yüzünden yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Mezarlıktaydım. Gecenin köründe, nerede olduğunu bile bilmediğim bir mezarlıktaydım.

Onlarca, yüzlerce hatta binlerce ölüyle beraberdim. Nereye baksam gözüm üstünde adı, doğum ve ölüm tarihi yazan taşlarla kesişiyordu.

Üstelik her mezar taşının üzerinde yazan ölüm tarihi aynı güne aitti. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Burada yatan binlerce kişi aynı gün mü ölmüştü?

Sessizlik. Öyle bir sessizlik vardı ki burada sanki herkes, her şey susmak için yemin etmiş gibiydi.

Yaşam ölümle yer değiştirmişti.

Aykırı olan tek şey, çalmaya devam eden melodiydi. Kavalı üfleyen her kimse korkumu sezmişçesine ustalıkla çaldığı notaları daha sakin ve yumuşak bir melodiye çevirmişti. Garipti... Bu şekilde çalması gerçekten de işe yaramış ve içimi saran korkuyu yatıştırmıştı.

Hissedebiliyordum. Beni çağırıyordu.

Bedenimin kontrolünü elime aldığımı sanarak hata etmiştim zira yürümeye başlamak ve mezarlığın derinlerine inmek kesinlikle benim fikrim değildi. Attığım her adımda burası daha da büyüyordu sanki. Arazi asırlarca ölülerin son durağı olabilecek kadar genişti. Her mezarın yanına dikilmiş ağaçlar kurumuş ve kararmışlardı. Sanki yüzyıllardır buraya kimse uğramamıştı. Etrafta ise tek bir hayvana dahi rastlamamıştım.

Sonra gözüm ona çarptı. Burada olmaması gereken bir şeye daha.

Dört bölüme ayrılan mezarlığın bütün yollarının kesiştiği noktaya yaklaşık bir metre yüksekliği ve bir o kadar da eni olan bir kaya yerleştirilmişti. O kayanın üzerinde ise küçük bir çocuk oturuyordu. On dört, on beş yaşlarında duruyordu. Hangi kültüre ait olduğunu bilmediğim siyah ipekten dikilmiş geleneksel bir kıyafet giyiyordu. Melodiyi çalan da oydu.

Kapalı gözkapaklarındaki uzun ve sık kirpikler bembeyaz olan tenine gölge düşürüyordu. Kapkara olan saçları hafiften uzun olduğu için esen meltem saçlarını dalgalandırıyordu. Onun da ayakları benimkiler gibi çıplaktı. Ağır adımlarla çocuğa doğru yürüdüm. Aramızda az bir mesafe kala durdum.

Çocuk kaval çalmayı bıraktı.

Varlığımı hissettiğini o anda anladım. Demek mezarlıkta hayalet gibi gezmiyordum, ölüler de diriler de benim burada olduğumun farkındalardı. Çocuk kirpiklerini acele etmeden açıp gözlerini bana çevirdiğindeyse resmen nutkum tutulmuştu. Aynaya bakıyormuşum hissi veren leylak rengi irisler beni şoka uğratmış lâkin bedenimi kontrol edemediğimden yüzümde en ufak bir mimik dahi oynamamıştı.

Nasıl? Benim göz rengime sahip biri daha mı vardı? Ailemden bana miras kalan bu renk çok nadirdi. Öyle ki bu yaşıma kadar annem ve babam hariç kimsede bu göz rengini görmemiştim.

Bana bakarkenki gözleri birden parlamaya başladı. Bu çocuk insan değildi.

"Gecenin bu vaktinde ölüleri mi ağlatıyorsun?"

Şaşırdım. Görünüşünün aksine ses tonu bir yetişkine aitti. Hem ne demişti o? Ölüleri ağlatmak mı? Tüylerim diken diken olurken, korkuyla ağlama sesleri duymayı beklemiş ancak her şey sessiz kalmaya devam etmişti.

Konuşmak istiyordum. Ona burasının neresi olduğunu, nasıl geldiğimi, kim olduğunu sormak istiyordum. Bir çuval soruya sahip olsam da dudaklarım hayali ipliklerle birbirine dikilmiş gibiydi. Çocuk gözlerimin içine uzun uzun bakmaya devam etti. Benim gözlerimde ne gördüğünü bilmesem de ben onun gözlerinde koca bir boşluk görüyordum.

O boşluk bana birini hatırlatmıştı. Uzun zamandır yaşayan birini, duyguları körelen birini, sevmek kadar sevilmeyi de unutan birini.

Kimdi? Adını hatırlayamıyordum.

Önemli biriydi. Öyle olmalıydı çünkü onu düşünür düşünmez kalbimin dengesi bozulmuştu.

Hafızam kaybolmuştu fakat kalbimin onu unutması imkânsızdı.

"Buraya isteyerek gelmemişsin." Daha fazlasını görebilecekmişçesine yüzüme gözlerini kısarak baktı. "O mu çağırdı seni? Vakit geldi mi? Burada o kadar çok yıl geçirdim ki artık zaman kavramını yitirmiş olmalıyım." Kimden bahsediyordu?

Birdenbire kaşlarını sertçe çatıp, başını omzumun üstündeki karanlığa çevirerek sonu yokmuş gibi duran yolu dikizlemeye başladı. Yüzü gerildiğinde korkutucu bir duyguyla kaplandı. Orada gördüğü şey her neyse onu öldürme arzusuyla dolmuştu. Bu cani ifade bir çocuğun yüzünde olamazdı.

"Hangi cüretle ona yaklaşmaya kalkışırsın! Beni daha fazla kızdırmadan kaybol Tenebris'in kölesi yoksa seni kaçmaya çalıştığın delikte bulur, ceza çukurunda yakarım!" Arkamdaki yolu göremiyordum. Göremediğim için de orada kimin olduğunu bilmiyordum. Sadece gözlerini sırtıma mıhlamış olan varlığı

sezebiliyordum. Bu varlık sivri tırnaklarını omurgamdan aşağıya indirircesine canımı yakıyordu.

Kalbim korkudan deli gibi çarpıyor, ter sırtımdan aşağıya boşalıyordu.

Çocuğun tehditleri işe yaramış olmalıydı ki hissettiğim varlık kaçmıştı.

Karanlığa bakmayı kesip bana döndüğünde ifadesi yumuşamıştı. "Korkma, o senin korkabileceğin biri değil." Bu da ne demekti? Geldiğimden beri her şeyin bir sır perdesi olması yetmezmişçesine bir de mezarlıkta tek başına kaval çalan bir çocuğun bilmece gibi konuşmasını dinliyordum.

"Fazla zamanın kalmadı. Elimden geleni yapıyorum. Akıllarını karıştırıyor, yönlerini saptırıyorum ama eninde sonunda onu bulacaklar. Gelecek çoktan okundu. Rahme düştüğünden beri kaderi kan ile yazıldı artık bunu kimse değiştiremez." Aklına ne geldiyse yüzünde çirkin bir ifade oluştu. Bir süre sessiz kalarak düşündü, ardından parmağıyla sağımızda kalan karanlığı işaret etti.

Ben geldiğimde bütün yollar görünür haldeydi, karanlık yoktu. Ne zaman bu çocuğun yanına gelmiştim, o zaman yollar kararıp etraf görünmez olmuştu. Yoksa başından beri o karanlıkta mı yürümüştüm? İyi de nasıl yolumu görmüştüm ki?

"Bak." Bedenim onun emirlerine itaat ettiği için işaret ettiği karanlığa doğru döndüm. Hiç ışık olmamasına rağmen gözlerim karanlığı deldi ve bana bakmamı istediği yerde olanları gösterdi. Başta mezarlığın devamı gibiydi görüntü. Yine her yerde kabirler ve yanlarına dikilmiş kuru, kara ağaçlar vardı. Birden gözlerimin önünde çok hızlı bir karartı gelip geçince irkildim. Korku yine saklandığı yerden çıkarak soğuk nefesini enseme üflemeye başladı.

Karartılar aslında gölgelerdi. Sayıları gittikçe artıyordu. Bir o yana bir bu yana gidip gelen gölgeler o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki asla bedenlerini tam olarak göremiyordum. Sonra çocuk parmağını şıklattı. Elinden çıkan ses tüm mezarlıkta yankılanmıştı sanki. Sesle birlikte gölgeler, belki de zaman yavaşladı ve ben onların tam suretlerini işte o zaman görebildim.

Aman Tanrım. Uzun, baştan aşağıya siyah dumanlar içerisindeki pelerinliler ellerinde fenerlerle mezarlığın içinde geziyorlardı. Tıpkı çocuğun da dediği gibi bir şey arıyor gibiydiler. İçlerinden birinin elindeki feneri yanındaki mezar taşına doğru tutarak üzerindeki yazıya baktığını sonra da aradığının o olmadığını anlayınca uzaklaştığını gördüm. Ağaçların yüzeylerini, taşların altını, toprağı her yeri didik didik arıyorlardı.

"Umbralar onun köleleridir. Onun kendinden yarattığı parçalar, karanlığın atıkları." Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmasa da beynim kafamın içinde tehlike çanları çalıyordu. O şeylerin üzerinden siyah dumanlar tüterek havaya karışıyor ancak kaybolmuyorlardı. Pelerinin altında ete, kemiğe bürünmemişlerdi. Onlar kara dumanlardan ibaretlerdi.

En önde duran umbra, onları gözetleyen birilerinin olduğunu fark ederek bir anda kafasını kaldırıp bana bakınca bedenimin kontrolünü sağlayamamama rağmen korkuyla bir adım geri atmıştım. Başını korkunç bir şekilde yavaşça sağa doğru yatırarak bana bakıyordu.

Beni izliyordu.

Kâbus görüyor olmalıydım. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Gelme. Sakın buraya gelme. Uyanmak istiyorum. Lütfen, uyanmalıyım.

"Buradaki vaktin doldu. Varlığın ölüleri ağlatıyor, artık gitmelisin." İlk geldiğimde de aynı şeyleri söylemişti ama ne kadar dikkat kesilirsem kesileyim bir türlü ağlama seslerini duyamıyordum. Aklımdan geçenleri okuyormuşçasına, "Dinle," demesinin hemen ardından işaretparmağıyla alnıma dokundu ve zihnime sızdı.

Kulağımın içine dolan rüzgâr sesi ağaç yapraklarının hışırtısını andırıyordu fakat mezarlıkta yaprak namına hiçbir şey yoktu. Ağaçlar ölüydü, tıpkı buradaki herkes gibi. Sonra o ses de kesildi ve bir uğultu baş gösterdi. Uğultunun içinde ilk hıçkırık sesini duyduğum anda peşi sıra ikincisini, üçüncüsünü de duydum. Birkaç saniye içerisinde kaçından çıktığını hesaplayamayacağım kadar çok kişi kafamın içinde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı.

Ölüler ağlıyordu.

"Varlığın yaşamı hatırlatıyor, kalbinin atışları onlara ızdırabın sesi gibi geliyor. Aldığın nefesi açgözlülükle izliyor bazıları, bu yüzden bir an önce uyanmalısın." Parmağını alnımdan çekip tekrar şıklatarak, "Uyan!" diye bağırdı.

Ben bilincimi kaybederek karanlığa düşerken, mezarlıkta duyduğum melodi tekrar çalmaya başladı.

O melodi. Çok, çok uzaklardan gelen hüzünlü bir melodiydi.

Kendimi yataktan atarcasına doğrulduğumda canım yanıyordu. Dakikalardır nefesimi tutuyormuşçasına inip kalkan göğsümle birlikte kalbim aynı anda bana işkence ediyordu. Biri rahat nefes almama izin vermiyor, diğeri göğsümü sıkıştırıyordu. Odadaki tek gürültü kaynağı benim soluk alış verişlerimden ibaretti. Kuruyan boğazımı nemlendirmek amacıyla üst üste yutkundum.

Yine kâbus görmüştüm.

Bıkkınlıkla gözlerimi kapattım. Kaldera'ya geldikten sonra bir tane bile güzel rüya görmemiştim. Sarayda geçirdiğim süre boyunca yaşadığım stres yüzünden bilinçaltım bana oyun oynuyor olmalıydı. Kaşlarımı çatarak az önce gördüğüm kâbusu düşünürken, terden su gibi olmuş saçlarımı geriye doğru atıp elimi ıslak ensemde dolaştırdım.

Eğer öyleyse... bunlar sadece bilinçaltımın bir oyunuysa niye bu kadar gerçekçi geliyordu? Düşünmekle bir yere varamayacağımı anlayınca, başımı kaldırıp duvardaki saate baktım. Altıya çeyrek vardı.

Kalkıp yıkanmam lazımdı. Yarım saate güneş doğacaktı. Sabah sekizde ise kahvaltı servisi başlayacaktı.

Üzerimdeki örtüyü kaldırıp yataktan çıkarak pencerenin perdesini çektim. Şafak sökerken gökyüzü mavinin bin bir tonuna bulanmıştı. Sürgülü pencereyi yana kaydırıp açarak sabahın soğuk ve ferah havasının içeriye girmesini sağladım. Hâlâ terli olduğum için fazla soğuğa maruz kalmak beni hasta edebilirdi, yine de birkaç dakikayı daha serinleyerek geçirdim.

Kahvaltıya geç kalmak istemiyorsam hızlanmalıydım. Banyoya gitmek için içeriye döndüğüm sırada gözüme çarpan çarşafla kanım birden damarlarımdan geri çekildi. Koşarak yatağın yanına gidip, sinirle örtüyü çekerek çarşafın üzerindeki çamurlu ayak izlerine baktım. Ardından titreyen ellerimle çarşafı bırakıp bakışlarımı korka korka çıplak ayaklarıma indirdim ve aynı çamurun ayaklarımda da olduğunu görerek donakaldım.

Dün gece gerçekten ne olmuştu?

Kâbus görmüştüm. Kâbus olmalıydı. O halde ayaklarım nasıl saatlerce dışarıda çıplak dolaşmışım gibi kirlenmişti?

Kafayı yiyecektim.

Önceki kâbusumda da benzer şeyler yaşamıştım. O bardak elimden düşmüştü ve ben kaçarken camlara bastığım için kırık parçalar ayaklarımın altına gömülmüşlerdi. Aron söyleyene dek yaralandığımı fark etmemiştim bile. Şimdi de bu... Neler oluyordu?

Sakinleşmeye çalışarak üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp banyoya girdim ve doğru düzgün yıkanmadan, elime aldığım lifle dakikalarca derimi kazıyarak ayaklarıma bulaşmış çamuru çıkardım. Düşünme... düşünmeyi bırak. Düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum. Sonunda ayaklarımın temizlendiğinden emin olup banyodan çıktığımda Saya'yı gördüm.

Odamı toplamak için gelmiş olmalıydı. Yatağımı düzeltecekken, yere attığım çarşafı bulmuş ve üzerindeki çamur izlerini fark ettiği için garipsemişti. Banyonun kapısının açıldığını duyduğu anda bana dönerek gülümsemiş fakat yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsemesi kaybolmuştu.

Telaşla yanıma gelerek, "Hanımım bir şey mi oldu? Bembeyaz kesilmişsiniz," dediğinde bir an ne diyeceğimi bilemedim. Gördüğüm kâbusun etkisinden sıyrılamıyordum bir türlü.

"Hanımım beni korkutuyorsunuz."

Üzerimdeki havlunun kenarını avucumun içine alıp sıkarken, "Kaldera'da tuhaf rüyalar görenler hakkında bana ne söyleyebilirsin, Saya?" diye sordum.

Tanrı ülkesinde rüyalar hafife alınacak konular değildi. Eminim burada rüyaları okuyabilen birileri illa ki bulunuyordu. Saya anlamamış bir şekilde bana bakıyordu. Ona da hak veriyordum tabii. Kim durduk yere rüyalardan bahsedip az sonra bayılacakmış gibi dururdu ki?

"Uyumakta sıkıntı mı çekiyorsunuz?"

Olanları anlatmadan bir şey anlamayacağını idrak edince, yanından geçerek kıyafet dolabımın karşısında durdum.

"Bana on dakika ver, üzerimi değiştirip sana bütün olup biteni anlatacağım."

Kâbuslarımdan bahsettikten sonra Saya'nın bal rengi gözleri bir şeylerden şüphelendiğini söylercesine endişeyle titriyordu.

"Hanımım Kaldera'da hiç büyü gücüne sahip olmayan insanlar bile büyü yapabilmek için bu güce ihtiyaç duymazlar çünkü bunu kendilerinin yerine yapabilecek bir büyücü bulmaları yeterlidir. Bu arayışa girenler genelde insanlara kötülük etmek için büyüyü kullanmak isteyenlerdir. Kendilerine yapılan büyüler yüzünden mağdur olan insanlar sık sık Su Tanrısı'na bu kişiler hakkında şikâyette bulunurlar. Su Tanrısı bunun önlemini almak için büyücülerin büyü yapmasını, halkın ve soylu kesimin ise izinsiz büyü yaptırmasını yasakladı. Yapanın da yaptıranın da cezası çok ağır. Bu yasak, şikâyetlerin biraz durulmalarını sağlasa da cezaya rağmen hâlâ bu işlerle uğraşan ve gizliden gizliye büyü yaptıran kişi sayısı çok fazla."

Sorunumun büyüyle ne alakası olduğunu başta anlamasam da sonradan aklıma gelen ihtimalle Saya'ya, "Yani sen şimdi bana birinin büyü yapmış olabileceğinden mi şüpheleniyorsun?" diye sordum.

Bu yüzden mi kâbuslar yakamı bırakmıyordu? Belki de kırık camları görememem, ayaklarımda çamurla uyanmam hep büyüden kaynaklanıyordu.

İyi de kim böyle bir şeyi yapardı ki? Bir yanım hâlâ bunu sorguluyor olmama inanamıyordu. Ben Su Tanrısı'nın Gelini'ydim. Yerimde olmak isteyen bir sürü kadın ve Aron'ın bilmediğim daha birçok düşmanı vardı.

Benden kurtulmak istiyorlardı. Varlığımdan rahatsızlardı.

"Size kesin bir şey söyleyemem. Büyü olduğuna dair bir kanıtım da yok ama..." Saya susup cümlesinin devamını getirmeyince kaşlarımı çattım.

"Senin başka bir fikrin daha var sanki." İnkâr etmemişti.

"Sizi korkutmak istemem ama hanımım gördüğünüz kâbusların gerçekten kâbus olduğundan emin misiniz?"

Böyle bir şeyi duymayı beklemediğimden afalladım. "Bu da ne demek şimdi? Kâbustan başka ne olabilir ki?"

Ciddileşerek, "Ya sizin kâbus sandığınız şeyler gerçekten olan şeylerse ve siz bunları sadece sıradan bir kâbus olarak adlandırıyorsanız?" dediğinde şaşkınlıkla, "Uyurgezer mi oldum yani?" dedim.

"Eğer öyle bir şey olsaydı odanızdan çıktığınız anda muhafızlar Su Tanrısı'na haber ederlerdi."

Başka ne olabilirdi ki o zaman?

"Hanımım bazı büyücülerin doğuştan gelen ender güçleri vardır, tıpkı Caster gibi. Bu tarz güçler soydan yani kan bağından geçtiği için bu kişiler sıradan büyücülerden öne çıkarlar. Bu büyücüler yaptıkları büyülerle hedefledikleri kişileri bulundukları yerlere çağırabilirler. Kâbuslarınızda hiç gördüklerinizin fazla gerçekçi olduğunu düşündüğünüz bir an oldu mu? İlk kâbusunuzda yaralandığınızı hissetmediniz fakat bardağın kırıldığını gördüğünüzü söylediniz. Dün de bir yere gittiniz ve uyandığınızda ayaklarınızı çamur içinde buldunuz. Bunlar normal kâbuslarda olacak şeyler değil."

Korkuyla ellerimi tutup, "Size ciddi bir zarar vermeden önce kâbuslarınızı Su Tanrısı'na anlatın," dedi.

Saya'dan öğrendiklerimden sonra yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Sarayda işleri yetiştirmek için oradan oraya koşuşturan hizmetçiler, Aron'a rapor vermek için sıraya giren muhafızlar, sarayın işlerini halletmeye çalışan diğer görevliler ve daha nicesi ortalıkta dolaşırken böyle bir şey mümkün değildi tabii. Odamı hizmetçiler temizlemekle meşguldü.

Şu anda kafamı dinleyebileceğim tek yer saray bahçesiydi.

Saya'ya kâbuslarımdan ve bunların arkalarında bıraktıkları izlerden bahsetmiştim. Ondan aldığım bilgilerin bana bir cevap vereceğini sanırken, daha çok sarsılmama neden olacaklarını bilemezdim.

Bahçeye yaklaştığım için burnuma dolan hoş çiçek kokuları dahi beni düşüncelerimden azat edememişti. Saya ile konuştuğum şeyler sürekli kafamın içini meşgul ediyor ve beni inanılmaz derecede rahatsız ediyordu.

Muhafızlar beni gördüklerinde bahçenin kapısını açıp içeri girene dek beklediler.

Daldan dala uçarak konan kuşlar bahçeye girdiğim anda beni fark etmiş ve cıvıl cıvıl öterek sanki bana *hoş geldin* demişlerdi. Etraftaki ağaçlar bu kuşların yaptıkları yuvalarla doluydu. İçlerinde farklı türleri bulunsa da sinekkuşlarının çoğunlukta olduğu gözüme çarpmıştı. Bunun sebebi muhtemelen yetiştirilen çiçeklerin arasında yemeyi en çok sevdikleri çiçek nektarının bol bol bulunmasıydı.

Okyanusa bağlanan cam duvardan sonra bu bahçe sarayda en sevdiğim yerler listesinin ikinci sırasına oturmuştu.

Annem çiçek bakmayı çok sevdiğinden ben de küçüklüğümden beri çiçeklerle birlikte büyümüş ve onlarla uğraşmaktan hoşlanmaya başlamıştım. Köyde kaldığım ev bana ait değildi, hem Mithril Hanımım da bahçesinde çiçektense sebze meyve yetiştirmeyi tercih ediyordu. Çiçeklerle ilgilenmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ben de tıpkı annem gibi kendime ait bir çiçek bahçesi istemiştim her zaman.

Saray bahçesini gördüğümden beri içimdeki çiçek özlemi nüksetmişti. Şimdi bulduğum her fırsatta buraya gelerek içimdeki özlemi dindiriyordum. Bu bahçe benim olmasa da en azından çiçeklerin bakımlarıyla ilgilenerek çocukluğumdaki o huzura yeniden kavuşuyordum.

Buraya isteyerek gelmemişsin. O mu çağırdı seni?

Mezarlıkta gördüğüm çocuk da beni oraya birinin çağırdığını söylemişti. Başta çocuğun söylediklerinin üzerine çok düşmesem de Saya'nın şüphelerinden sonra rüya sandığım şeylerin aslında rüya olmadığı kesinleşmişti.

Biri beni gecenin köründe yatağımdan kaldırıp lanet olası bir mezarlığa göndermişti.

Fazla düşünmekten ağrıyan başımı parmaklarımla ovdum. Kahvaltıda da doğru düzgün bir şey yiyememiştim zaten.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Her gece uyuduğumda kendimi başka bir yerde bulursam bu işin sonunda ciddi manada zarar görebilirdim. Saya'nın tavsiyesine uyup olanları Aron'a mı anlatmalıydım? Bana yardım eder miydi ki?

Seni sonsuza kadar koruyacağım.

Anımsadığım anıyla duraksadım. Beni koruyacağını söylemişti.

Tereddüt etmeyi bir kenara bırakarak Aron'ın yanına gitmeye karar verdim. Benimle ilgili ne düşündüğünü bilmesem de bu, onun gelini olduğum gerçeğini değiştirmezdi. Tehlikede olmama göz yummazdı.

Bahçeden çıkmak için arkamı döndüğüm sırada biri sertçe omzuma çarparak beni geriye itti. Tam yere düşecekken bileğimi yakalayan el beni kendine doğru çekip, ardından da belimi tutmuştu.

Bana çarpanla düşmeme engel olan aynı kişiydi.

Dalgalı sarı saçları sola doğru yatırılmış olan adamın gözleri su yeşiliydi. Gökyüzü bugün tamamen bulutsuz olduğundan güneş direkt sarışın adamın arkasından vuruyor ve kendisiyle aynı renkteki saçlarını daha da parlatıyordu. Olanlar yüzünden benim kadar şaşırmış vaziyetteydi.

Onu daha önce sarayda görmemiş olsam da gösterişli giyimine dikkat edince basit biri olmadığını anlamıştım.

Kimdi bu adam?

FIRTINA

Bileğimi tutan eli ve belime sarılı kolu hâlâ yerli yerindeydi. Suratındaki şaşkınlıkla yüzümü incelemeye devam ettiği için hafifçe kaşlarım çatıldı. Ne zaman ellerini üzerimden çekmeyi düşünüyordu? Artık beni tutmasına gerek olmadığını söyleyecekken, bunu benim yerime öfkeli bir ses yaptı.

"Hemen uzaklaş ondan!" Bahçedeki kuşları korkutarak kaçıştıran ses ikimizi birden yeni bir şaşkınlığa sürüklerken, tanımadığım adam sonunda üzerimdeki ellerini çekerek benden bir adım uzaklaşmayı akıl edebilmişti.

Ragnar'ın fırtına gibi kara bulutlu gözleri tanışmaya fırsat bulamadığım yabancının üzerine yıldırımlar indirmek istermiş gibi bakıyordu. Yabancı üzerindeki bu gözlerin felaketini üstlenmemek için ellerini yukarı kaldırarak, "Sadece düşmemesi için ona yardım ediyordum," dedi. Sarışın adamın alaycı bir tavrı olsa da Beyaz Şeytan lakaplı yardımcı komutanı kızdırmak istemiyor gibiydi.

Ragnar açıklamasını görmezden gelerek önüne dikildi ve sarışının yakasını tuttuğu gibi sertçe kendisine doğru çekti. Sıktığı dişlerinin arasından, "Ona bilerek çarptın," dediğinde aklıma sahiden de düşmeden önce omzuma çarptığı an geldi. Adam, Ragnar'ın suçlamalarından zerre etkilenmemişti. Hatta Ragnar gibi diklenerek, "İstediğini düşünmekte özgürsün yardımcı komutan ama ben ona bilerek çarpmadım. Aklım başka yerdeydi ve önüme de bakmıyordum," dedi.

Ragnar dediklerine inanmadığı gibi adamın küstahlığına da iyice bilenirken, adam gayet rahat duruyordu karşısında. İyice merak etmiştim, kimdi bu? Ragnar ile böyle ukalaca konuşabilecek pek fazla kişi yoktu. Ünü ve katı kişiliği sağ olsun herkes ondan çekiniyordu. Sarayda onu gördüğü yerde kaçıp saklanan hizmetçilerin sayısı kaçmayanlardan fazlaydı.

"Neden bu kadar büyük bir tepki veriyorsun? Ona asılmadım ya." Sarışın adam da Ragnar'ın gereksiz yükselişinin nedenini ararken, birden aydınlanmışçasına şaşırarak tekrar bana bakıp ilgiyle incelemeye başladı. Şimdi suratında keyfi yerine gelmiş birinin gevşek ifadesi vardı.

"Tabii kızmanın nedeni bu kadının bahsi geçen yeni gelin olmasıysa o başka."

Ragnar sabrını zorlayan adama yumruklarıyla kafasına vura vura onu yere çakmak istiyormuş gibi bakıyordu. Hâlâ adını öğrenemediğim adamın ilgisi tamamen bana kaymıştı. Yakasını Ragnar'dan kurtardıktan sonra yanıma gelerek, elimi izin istercesine tutup üzerine dudaklarını bastırdı.

"Selamlarımı sunarım Su Tanrısı'nın güzel gelini. Az önceki kabalığım için lütfen beni bağışlayın. Birilerinin düşündüğünün aksine kesinlikle size bilerek çarpmadım," dedi.

Ragnar hakkında şikâyet etmeye devam etti. "Saraydan olduğum halde bana saygı göstermek şöyle dursun beni dinlemiyor bile."

Elimi elinden geri çektim. Saraydan mı?

"Kes lan zırvalamayı!" Sarışın adamın üzerine doğru yürüdü. "Daha şimdi sana ona yaklaşmayacaksın demedim mi?" diyerek kükrediğinde muhafızları başımıza toplamasından çekinerek önüne geçtim ve daha fazla ilerlemesine mâni oldum. Burada olanlar Aron'ın kulağına giderse olay daha da büyüyecekti.

"Ragnar lütfen sakinleşir misin? Sadece kazaydı." Sarışına bakarak imayla, "Eminim beyefendi bundan sonra gittiği yere bakacaktır," dediğimde gülümseyerek, "Elbette," demişti.

Ragnar, "Ondan uzak duracaksın," dedi. Ardından son bir ikazda bulunarak, "Seni uyarmadım deme çünkü bir dahaki sefere karşında beni bulmak için yalvarırsın," deyince sözlerinin altında ince bir tehdit sezdim.

Aynı tehdidi adam da hissetmiş olmalı ki gülüşü ilk kez sekteye uğramıştı.

"Gidelim." Başımı *tamam* anlamında sallayarak Ragnar'ın peşine takıldım.

Beyaz Şeytan devasa adımlar atarak bahçenin çıkışına yönelirken ona yetişebilmek için hızlandım. Ayağımdaki topukluların sesi bahçede yankılanıyordu.

"Artık onun kim olduğunu bana söyleyecek misin?"

Çatık kaşlarıyla, "Karşına çıkarsa görmezden gel. Konuşman gerekse bile konuşma. Görgü kurallarını sıkıtır et ve o pezevenk yokmuş gibi davran," dedi.

Beni tembihlemesinin hemen ardından bu sefer de kendi kendine mırıldandı. "Senin peşine daha erken düşerler diyordum."

Neden bahsediyordu? Bana olanları izah etmek yerine kendi başına yargıya varmasına sinir olarak durdum. Arkasından gelmediğimi fark edince o da yürümeyi kesip bana baktı.

Bakışlarımdan neye kızdığımı anlayarak, "O Heredis, yani bir mirasçı," dedi.

"Mirasçı da ne demek?"

"Mirasçılar vârislerdir. Aron yerini dolduracak bir çocuğa sahip olmadığı için hanedandan Su Tanrısı'nın mirasçısı olabilecek kişiler seçildi. Solomon da onlardan biri." Az evvelki sinirini aratmayarak, "Sikik sülükler! Kan emmekten başka bir boka yaradıkları yok ya orası ayrı," dedi.

Titrek bir nefes aldım. *Aron'ın çocuğu yoktu.*

Sormaya asla cesaret edememiştim. Oysaki geldiğim günden beri sarayda bir çocuk ortaya çıkar da Su Tanrısı'na *baba* der diye aklım çıkıyordu. Aron'ın tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmesem de çoktan iki basamaklı sayıları geçmiş olduğunu tahmin edebiliyordum. Benden önce bir sürü gelini olmuştu, içlerinden biri hamile kalmış olabilirdi nihayetinde.

Hâlâ kendi kanından bir vârisi yoktu demek.

Ragnar'ın hanedan üyelerinden her bahsedişinde yüzünde öfke ve tiksinti belirmesine, beni onlardan uzak durmam için sık sık uyarmasına bakılırsa vârisler usluca oturup Su Tanrısı'nın tahtına kimin geçeceğini beklemiyorlardı. Aron'a karşı komplo kurup duruyor olabilirler miydi? Kalbime takılan çengel etimi deşip geçtiğinde, yaramın içine pas karıştı. O pas endişelerimden oluşan bir hastalıktı.

"Aron'a zarar verebilirler mi?"

"Aron'a değil ama sana verirler." Nasıl bu kadar emin konuşabiliyordu? Tanrıların güçlerine sahip olmadıkları için direkt ona zarar veremeseler de bu onu devirmek için farklı bir yöntem bulamayacakları anlamına gelmezdi.

Ona zarar verebilirler...

Bu gerçeğin altında kalırken bozuntuya vermemeye çalıştım. Sormaya dilim varmasa da yapmak zorundaydım. "Ben... Aron'ın yoluna çıkar mıyım?"

Beni Su Tanrısı'na karşı kullanırlar mıydı? Dolaylı yoldan da olsa canını yakar mıydım?

Bir gelin sunulduğu tanrıya ihtişam, azamet ve bereket bahşetse de aynı zamanda tanrının zayıf noktası olarak onu yok oluşa da sürükleyebilirdi. İşte gelinlerin tanrıların üzerindeki etkisi buydu.

"Sen izin vermediğin müddetçe hayır." Kısacası her şey bana bağlıydı.

Beni derinlemesine inceleyen ve didik didik araştıran gözleri Aron için endişelenmemi beklemiyormuş gibiydi. "Vârislerin aksine hanedanın derdi Aron değil, sensin. Su Tanrısı için endişelenmek yerine kendin için endişelensen daha iyi olur."

"Ben onlara ne yapabilirim ki?"

"Sen onların en büyük kâbusunu gerçek kılabilirsin." Ragnar anlamadığımı görünce, "Vâris, Mana. Sen Aron'a vâris verebilecek tek kadınsın," dediğinde kafamdaki boşlukların eksik parçaları yerine oturmuştu.

Bir bebek...

Koskoca hanedanın korktuğu şey ufacık bir bebekti. Onları vâris konumundan men edip tahtın yegâne sahibi olacak o çocuktu ve Ragnar bunu sadece benim yapabileceğimi söylüyordu.

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. Ona bir çocuk verebilirdim.

"Gelin olmadığı sürece diğer kadınlardan doğan çocuklar Aron'ın vârisi sayılmıyor mu?"

"Aron'ın kanını taşıyorsa sayılır ama gel gör ki Su Tanrısı onun olmayan kadınlarla ilgilenmiyor."

"Yani ben tek miyim?" Aron başka kadınlarla zevk için olsa bile yatmıyor muydu? Ragnar suratımdaki şaşkın ifadeye bakarak güldü. "Evet, sen onun tek kadınısın. Yatağına girebilecek tek kadın." Yatmıyordu, hayatında benden başka bir kadın yoktu.

İnanamıyordum.

Yanaklarımda hafif bir yanma hissediyordum. Mutluluktan mıydı?

İkinci kadın olmak her kadının korkusu olsa da bir tanrının geliniysen bundan kaçamazdın. Tanrıya hediye olarak gönderilen ya da benim gibi felaketlerden kurtulmak için kurban edilen gelinler vardı. Tanrıya tapan ırkların sayısı düşünülürse hediye edilen veyahut kurban verilen gelin sayısı korkunç sayılara dek ulaşılabilirdi.

Gelinlerin arasında gözde olanların ve ona çocuk verebilenlerin tanrının ve onun halkının gözünde değeri yükselirdi.

Bu durum birden fazla gelin için de geçerliydi tabii. *Bense tektim.*

"Onların aç sırtlanlar olduklarını aklından çıkarma, Mana. Solomon sana tekrar yaklaşmaya çalışacaktır. Eğer tehlikede hissedersen muhakkak bizden birini bul."

Kafamı sallayarak, "Merak etme," dediğimde daha fazla bu konuyu üstelemedi.

Bir kere daha elimi kapıyı çalmak için kaldırsam da daha parmaklarım tahta yüzeye değmeden geri çekilmiştim bile. Yok yapamıyordum. Bahçedeki kararlılığım kapısına geldiğimde çatırdamaya başlamıştı. Ona kâbuslarımdan bahsetmeden önce nasıl bir giriş yapmalıydım? İlk olarak birinin bana büyü yapmış olabileceğinden mi söz etmeliydim acaba?

Kapıdaki muhafızlar kıvranışımı izlerken, birbirlerine bir bakış atmış ardından soldaki, "Hanımım Su Tanrısı şu anda çalışma odasında değil," diyerek beni bilgilendirmişti.

Sağdaki muhafız bunun üzerine, "Burada olduğunuzu gidip haber edelim mi?" diye sordu.

Ben deminden beri boşuna mı içeri girmek için kendi kendimi yiyip durmuştum yani?

"Haber vermenize gerek yok, ben daha sonra tekrar uğrarım."

"Nasıl isterseniz."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde geri dönecekken, "Ne yapıyorsun?" diyen sese hazırlıksız yakalanıp korktum ve hızlıca arkama döndüm. Towa gizli bir iş üzerindeyken basılmışım gibi tepki vermeme tek kaşını kaldırdı. Artık aklına ne geldiyse çay kırmızıları yaramazlık yapmaya hazır bir şekilde parlayarak, "Yoksa gizli gizli Aron'ı mu gözetliyorsun?" dedi ve dedikodu duymuş yaşlı teyzeler gibi yanıma sokuldu. "Onu başka bir kadınla falan mı gördün?" diye sorarak ağzımdan laf almaya çalışmıştı.

Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

Kaşlarımı çattım. "Aron'ı başka bir kadınla mı gördün?"

"Yoo sen gördün mü?"

"Hayır?"

"E ne diye o zaman sinsi sinsi kapısının önünde dolaşarak beni heyecanlandırıyorsun kızım?" Resmen kaostan besleniyordu. Hevesi sönmüş olsa da, "Aron'ı başka bir kadınla basmadıysan burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Aron'ı başka bir kadınla görebileceğimi düşünmesine köpürerek, "Şunu söyleyip durmayı keser misin?" dediğimde beni sinir etmenin verdiği keyifle kahkaha attı.

"Tamam tamam, başka kadın yok. Ee, hâlâ sorumu cevaplamadın?"

"Ona danışmak istediğim bir konu vardı ama odasında yokmuş."

"Eh, kocan Su Tanrısı gibi bir varlık olunca onu sabit bir yerde yakalamak imkânsız hale geliyor. Sen daha yeni geldiğin için onun programına alışık değilsin. Her gün şafak söktüğü gibi uyanıp işlerinin başına geçiyor. Okuyup onaylaması gereken belgeler, günde bilmem kaç kere girmesi gereken toplantılar var. Kıdemlilerin peşinde getirdiği sorunları dinlemek ve daha say say bitiremeyeceğim kadar işe yetişmeye çalışıyor. Üstelik sorumluluklarının yarısını Ragnar'ın halletmesine ve uyumaya gece yarısından sonra dönmesine rağmen bazen işleri yetiştiremediği oluyor."

Su Tanrısı'nın günlük rutinini şaşkınlıkla dinlerken şaka amaçlı da olsa, "Karısı olarak bu gibi şeyleri bilmediğin için kendinden utanmalısın," dediğinde sözleri ağzımda bozuk bir tat bıraktı.

Haklıydı.

Aron'a her zaman *ben senin karınım* diyordum ama gerçekte eş olarak görevlerimi yerine getirmekten uzaktım. Towa söylemese onun bu kadar çok çalıştığını ne zaman fark ederdim acaba? İki hafta sonra mı? İki ay mı? Yoksa daha mı uzun? Ondan kaçıyordum. Kâbuslarımdan bahsetmek için buraya geldiğimde de aynısını yapmamış mıydım? İçeri girmemek için kendimce sebepler uydurmuştum. Onunla konuşmak benim için zordu. Tanışmamızdan sonra gelişen olaylar yüzünden hâlâ ona temkinli yaklaşıyordum. Oysaki Aron o günden sonra bir kez olsun beni görmezden gelmemiş, incitecek tek söz söylememişti.

Benim için bir tanrıyı öldürmeye bile kalkışmıştı. Parmaklarımı avuç içlerime doğru katlayıp sıktım.

Ona yaklaşmakta zorlanmamın nedenini bilmiyor değildim, sadece kendime yalan söylüyordum. Beni tekrar paramparça etmesinden korkuyordum.

Towa'yı haksız çıkaracak tek bir şey bile söyleyemediğimden dediklerini yutmak için yutkunsam da sözleri boğazımda kalmıştı. Aramızdaki sessizlik uzayınca, Towa ruh halimdeki değişimi fark edip dediklerinden anında pişman oldu.

"İleri gittim, özür dilerim."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, doğruyu söylüyorsun."

"Hadi ama hemen suratını düşürme, daha saraya geleli ne kadar oldu sanki? Zaten elinden geleni yapıyorsun. Hem sen benim dediklerime ne bakıyorsun? Ben insanları kızdırmayı sevdiğim için üzerlerine giderim. Senin söylediklerimi ciddiye alabileceğini tahmin edemedim."

Gönlümü almaya çalışması hoş olsa da aklıma o kurdu sokmuştu bir kere.

"Cidden iyi iş çıkartıyorsun, Mana. Bunu kesinlikle arkadaşımsın diye sana söylemiyorum. Yıllar sonra bu saraya adım atan ilk gelinsin. Aron'ın nasıl inatçı bir piç olabileceğini en iyi ben biliyorum. Ne yapıp edip kendini ona kabul ettirdin, bu bile benim gözümde büyük başarı. Kendine ve ona zaman tanı olur mu? Yakında işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenip sarayı çekip çevireceksin, buna Aron'ın lanet olası programı da dahil."

Doğru. Hiç ilerleme kaydetmemiş sayılmazdım. Mesela kehribarlar beni görünce artık saf bir nefretle dolmuyorlardı. Benim için en mühimi de buydu. Onun nefretinin sebebi olmamak.

"Siz kadınlar şeytana pabucunu ters giydirebilecek kabiliyete sahipsiniz. Senin de o pabucu Aron'a ters giydireceğinden adım kadar eminim ama hepsinden önce senden duymam gereken bir şey var." Bana diktiği bakışlarıyla, "Aron'a karşı ne hissediyorsun?" diye sordu.

Kalbim sorduğu soruyla birlikte saklanmak istercesine kemikten kafesinin kuytularına kaçarken orada bir kaos yaratmıştı. Keşke ben de onun gibi bu sorudan kaçıp bir yerlere saklanabilseydim ama bu mümkün değildi.

Su Tanrısı göğsümün tam ortasında başlattığı her yangınla ilk önce beni yakıyor sonra da yaktığı yerleri buzla serinletiyordu.

Bu kalbimde başlattığı sonsuz bir döngüydü. Hiç bitmeyecek, bitmesini istemediğim bir döngü.

Ne kadar canımı acıtsa da sadece benim varlığından haberdar olduğum yangınlardı onlar.

Herhangi bir itirafta bulunmamama rağmen Towa dudaklarında beliren tatmin olmuş bir gülümsemeyle, "Ben cevabımı aldım," diyerek bana göz kırptı.

Yangından artık onun da haberi vardı.

Batan güneşin ardından kızıla çalan ufkun manzarası insanı içine çekiyordu. Sabahın ilerleyen saatlerinde gökyüzünde biriken bulutlar da bu muhteşem ışıklardan nasibini alarak allanmışlardı. Tablodan fırlamış gibi duran gökyüzünün yansıması ise okyanusa düşüyordu. Su Sarayı okyanusun üzerine inşa edildiğinden bütün pencereler bu ucu bucağı görünmeyen ummana bakıyordu.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Okyanusun tuzlu kokusu ciğerlerimi tatlı bir sızıyla yaksa da ferahlatıcı bir yanı da vardı.

Aron'un kokusu. Bu ülkede her yer onun kokusuyla doluydu.

Nereye gidersem gideyim, ne yaparsam yapayım bu koku peşimi bırakmıyordu. Her zaman yanımdaymış gibi hissettiriyordu. Onun gelişini havadaki okyanus kokusunun artışından anlayabiliyordum artık. Koku yoğunlaşıyor ve bana burada olduğunu söylüyordu.

Köyümde benimle ilgilenen erkekler olmuştu fakat hiçbiri ilgimi çekmemişti. Bir erkeğin dokunuşunun verdiği hissi hiç tatmamıştım.

İlk kez biri kalbimi böylesine hızlandırıyordu. Bu kişinin beni görür görmez niye hayatta olduğumu sorgulaması ise cabasıydı.

Yüreğimdeki çarpıntı onunla tanışmadan önce gördüğüm rüyada başlamıştı. Kalbim ilk o zaman bana ihanet etmişti. İlk o zaman bana yabancılaşmıştı. İlk o zaman benden başkası için atmaya başlamıştı. Tüm kabahat onundu.

Dudaklarım bana acırcasına yukarı doğru büküldüler, *seni hiç sevmeyecek bir adama kapıldığın için memnun musun*, dermiş gibi.

İç çekerek leylaklarımı daldığım boşluktan çıkarıp tekrar batan güneşe çevirdim. Belki de ondan çok şey bekliyordum. Birini zorla sevemeyeceğin gibi kendini de zorla sevdiremezdin. Bunu biliyordum fakat gerçeği inkâr eden bir yanım sürekli o tanrıdan sevgi görmeyi bekliyordu.

Sevginin ne olduğunu unutmuş bir adamdı o. Sevmeyi bilmiyordu.

Ruhumun derinlerinde kurumuş çiçeklerin olduğu bir bahçe vardı. O bahçenin sahibi büyümeyi unutmuş bir kız çocuğuydu. Kuru çiçeklerin ortasında çömelmiş vaziyette cansız bir çiçeği okşuyordu. O çiçekler öleli çok olsa da onlardan hiç vazgeçmemişti. Bir gün yeniden çiçek açacaklarını umut ediyordu.

Biz öğretiriz ona, sevmeyi de sevilmeyi de.

Bana bakmadan kurduğu cümleyle gözlerim doldu. *Sen de mi? Kalbimden sonra sen de mi?*

Yaşaran gözlerimi silerek bir kez daha bu konudan kaçtım ve düşüncelerimi başka meselelerle oyalamak için kâbuslarımla ne yapacağımı düşünmeye başladım.

Tüm gün Aron'la bir yerlerde karşılaşmayı umsam da olmamıştı. Towa'nın dediği gibi çok meşgul olmalıydı. Onca işinin arasında bir de benimle uğraşacaktı. Onun için sorun olup durmak istemiyordum. Biraz daha bekleyebilirdim, acelesi yoktu. Eğer bir kâbus daha görecek olursam bu sefer kesin yanına gidecektim.

Aklımı kurcalayan öbür mesele ise mezarlıktaki o çocuktu. Bana gösterdiği gölgeli yaratıklarla ilk kez karşılaşıyordum. Orada harıl harıl ne arıyorlardı?

Onları oyaladığını söylemişti. Ne için oyalıyordu?

Çalan kapının hemen ardından Saya'nın sesini duydum. "Hanımım müsait misiniz?"

Kâbuslarımın arasındaki bağlantıyı kurmakta bir müddet daha başarılı olamayacağımı anlayınca daha sonra onlarla uğraşmak için üzerlerini kapattım.

"Gel, Saya." Kapıyı açıp içeri girerken fazlasıyla heyecanlı duruyordu.

"Hanımım size müthiş bir haberim var. Biraz sonra Buz Muhafızı olmak için mücadele eden adayların son müsabakası başlayacak. Bu seneki mücadeleler diğer senelere nazaran çok daha zorlu geçti. Katılanların hepsi müthiş yeteneklere sahip kişilerdi. Müsabakaları izleyenlerin çoğunun rakiplerine kaybedenlerin arkasından ne kadar yazık olduğunu söyleyip durduklarını işittim. Normalde kimsenin gözü kazanandan başkasını görmezdi."

Gidip müsabakayı izlemeye can attığı kesindi. Birden bir şey hatırlamışçasına gözleri büyüyerek, "Doğru ya, bu sizin ilk seferiniz olacak, ne aptalım! Durun size hemen Buz Muhafızlarının kim olduğundan bahsedeyim. Hanımım, Buz Muhafızları Kaldera'nın elit muhafız birliğidir. Bu birlik bizzat Su Tanrısı tarafından onay almış kişilerden oluşur ve direkt ondan aldıkları emirle göreve çıkarlar. Bu birliğin komutası ise çok yakından tanıdığınız birine ait," dedi.

Gordion Ormanı'ndayken, Towa'yla Buz Muhafızları hakkında yaptığımız konuşma aklıma geldi. Towa da Saya ile benzer kelimeler kullansa da birliğin komutanından hiç söz etmemişti.

"Kim?"

"Ragnar."

Ah tabii ya, ondan başka kim böylesine güçlü ve kuvvetli bir birlik eğitebilirdi ki?

"Birliğe katılım nasıl mümkün oluyor?"

"Senede bir kere alım duyurusu yapılıyor ve tüm başvurular incelenerek konulan şartlara uymayanlar eleniyor, ardından müsabakalar başlıyor. Bir hafta boyunca düzenlenen müsabakalarda finale son iki kişi kalıyor. Su halkı bu tarz mücadeleleri izlemeyi sevdikleri için her sene dört gözle bu yarışmayı bekliyor. Son müsabakayı izlemek için Su Tanrısı bizzat arenaya teşrif ederek mücadelenin sonunda birliğe katılacak kişiyi seçiyor."

"İyi de kazanan kişinin zaten birliğe katılacağı kesin değil mi? Neden bir daha Aron'ın onayını alıyorlar ki?"

"Normal bir müsabakada işler bu şekilde yürütülüyor fakat bundan iki sene evvel Su Tanrısı kazanan kişiyi birliğe layık görmediği için o sene alım yapılmadı, yani adaylar finale kalmış olsalar bile yine son sözü Su Tanrısı söylüyor."

"Başka kimler orada olacak?" Soruma kadar etekleri zil çalan Saya'nın ifadesi bir anda ciddileşti.

"Kıdemliler ve diğer saray görevlileri de orada olacak ama en önemlisi hanedandan birkaç kişinin de müsabakaya katılacak olması. Genelde pek ortalıkta gözükmeyi tercih etmezler lâkin mirasçılardan biri burada. Saraya geleceğini öğrenince bu fırsatı kaçırmamak için peşine takılmışlar," dediğinde gözlerimin önüne Solomon geldi.

"Sen de Ragnar gibi mi düşünüyorsun?"

Ona net bir şey söylemesem de hanedan üyeleri ve mirasçılarla ilgili Beyaz Şeytan'la aramızda bir konuşma yaptığımızı tahmin edebilecek kadar zeki bir kızdı.

"Hanedan üyesi olan kadınlarla mirasçıları daha önce gördüm ve onlara hizmet ettim. Onların neler yapabildiklerine birçok kez şahit oldum hanımım. Hiçbiri Su Tanrısı'ndan hazzetmiyor çünkü Efendi Aron onların parmağında oynatacağı bir tanrı değil. Hanedan üyelerine her zaman soğuk ve mesafeli davranıyor."

"Benim üzerimden Aron'a yaklaşmaya çalışacaklar." Bir saray entrikalarına karışmadığım kalmıştı o da oluyordu. Saya bilmiş bir ifadeyle gülümseyerek, "En azından deneyecekler," deyince gülmeden edemedim zira o da onlara pabuç bırakmayacağımı biliyordu.

Müsabakayı bahane ederek benimle dostluk kurmayı planlıyorlardı demek.

Kurnaz tilkiler.

Dudaklarımdaki hin bir gülümsemeyle Saya'ya bakarak, "O halde gidip bir an önce sergileyecekleri numaraları izleyelim," dediğimde başhizmetçimle birlikte ne kadar eğleneceğimizi düşünürken kahkahalarımız odada yankılanmaya başladı.

Saya'nın yönlendirmesiyle birlikte yarışmanın yapılacağı alana geldiğimizde, gördüğüm yapıyla birlikte gözlerim büyümüş ve dudaklarım hayranlıkla aralanmıştı.

Hilal şeklindeki yapının arkasına devasa büyüklükte heykeller dikilmişti. Her bir heykelin arasında yaklaşık elli metre vardı. Bu heykeller daha çok dövüş pozisyonu almış okyanus halkından esinlenerek yontulmuştu. Elinde mızrak

tutan bir siren, yumruklarını birbirine vurmuş bir köpekbalığı, elbisesi uçuşan ve silah olarak demirden yelpazeler tutan bir nymph gibi.

Boyları arenanın yüksekliğinde olan heykeller o kadar ustalıkla yapılmış ve renklendirilmişlerdi ki canlıymış gibi duruyorlardı.

Güneş batıp karanlık çöktüğü için yere dikilen meşaleler sayesinde etraf aydınlatılıyordu. Arenanın ön tarafında izleyicilerin oturması için basamaklar şeklinde uzun alanlar inşa edilmişti. İçerisi tıklım tıklımdı. Yer kalmadığı için ayakta dikilen kişi sayısı çok fazlaydı.

Muhafızlar arenanın etrafında belli bir nizam içerisinde yerlerini almışlardı. Yanlarından geçtiğimiz için insanların aralarında kimin kazanacağına dair sohbet edip bunun üzerine bahis oynadıklarını duyabiliyordum. Burada olduğumu fark edenler anında susup, yanındakileri dirsekleriyle dürterek beni göstermeye başlamışlardı. Tabii bu da kısa sürede insanların dikkatini çektiğinden üzerime yönelen yüzlerce bakışı hissedebiliyordum.

Şölende başımıza gelen talihsiz olay yüzünden halkı selamlayamamıştım. Geleneklere göre gelinler sırasıyla tanrılara, hanedan üyelerine ve Kıdemlilere takdim edilir; şölenin sonunda ise halkla görüştürülürdü. İyi ki olanlar halka açıklanmıştı, yoksa akıllarında onları hor gördüğüm için görüşmeye dahi tenezzül etmediğim düşüncesi yer alacak ve daha tanışmadan kibirli bir gelin izlenimi verecektim.

Bunun olmasını asla istemezdim.

Arenada toplanan halk ilk kez beni gördükleri için heyecanlanmıştı. Onlara karşı mahcup hissettiğimden, elimden geldiğince gözlerimin kesiştiği insanlara gülümsüyordum. Aron'a bu konuyu bir an önce açıp halkı selamlamak istediğimi söylemeliydim, yeterince ertelemiştik zaten. Tam da bunu düşündüğüm sırada Su Tanrısı'yla göz göze gelince duraksamış ve kalbimi sıkıştıran özlem duygusuyla ne yapacağımı bilemez hale gelmiştim.

"Hanımım niye durdunuz, bir sorun mu var?"

Bakışlarımı kehribarların ateşinden zar zor çıkararak Saya'ya, "Hayır, bir sorun yok. Gidelim," dedim. Daha dün beraberdik. Bu kadar kısa sürede onu nasıl özlemiş olabilirdim?

Ondan tarafa bakmamak için kendimi alıkoysam da kehribarların çekimine karşı koyamıyordum. Bakışlarımı kaldırıp tekrar ona baktığımda, tahtının kenarına dirseğini koyarak çenesini de yumruk yaptığı eline yasladığını gördüm. Üzerinde normalde giydiklerinin aksine daha ihtişamlı bir takım vardı. Halkın karşısına çıkacağı için kıyafetlerine özenmişti.

Meşalelerde yanan ateşi bile kıskandıracak şekilde harıl harıl yanan irislerini direkt yüzüme dikmişti. Bana baktıkça kehribarları gitgide daha koyu bir renge bürünüyordu. *Ateşin şehvet tonuna.*

Avuç içlerim bu bakışlar karşısında ter içinde kalmıştı.

Sanki bakışlarının bana ne yaptığını biliyormuşçasına gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmıyordu.

Hilal şeklindeki yapının karşısındaki yuvarlak alanı -arenayı- geçerek tahtın ve diğer saray erbabının oturduğu ikinci ters hilal biçimindeki platforma yaklaştık. Bu yerin ayın evrelerinden esinlenerek yapıldığı aşikârdı. Büyüyen ay, dolunay ve küçülen ayı bir araya getirmişlerdi. Gösterinin yapılacağı yani yarışmacıların yarışacağı asıl yer yuvarlak alandı.

Ters hilal platform iki kattan oluşuyordu. Üst kattaki balkonda yan yana duran iki taht vardı. Birinde Aron oturuyordu, diğeri ise bana ayrılmıştı. Tahtlar o kadar saydamdı ki başta camdan yapıldıklarını düşünmüştüm ama yaklaştıkça bunun cam değil de buz olduğunu fark ettim. Buzun içinde donmuş gibi duran avuç büyüklüğünde kar taneleri vardı. Çok güzeldi. Etrafta Su Tanrısı'nı temsil eden mavi bayraklar asılıydı.

Alt kata yerleştirilen koltuklar mevki sırasına göre oturmuştu. En üst kısımda hanedan üyeleri olduklarını düşündüğüm kişiler vardı. Aralarındaki tek tanıdık yüz Solomon'ınkiydi. Onların bir altında mavi pelerinleriyle Kıdemliler oturuyordu. Son kısma ise ülkenin önde gelenleri yerleşmişti. Benim geldiğimi gören herkes ayağa kalkarak selam verdiler. Solomon ona bakmam için ısrarla gözlerini üzerimde tutuyordu. Amacını anlamasam da ona istediğini vermeyecektim. Varlığını görmezden gelerek üst kata çıkmak için merdivenlere yöneldim.

Saya da benimle birlikte üst kata çıktı. Herhangi bir ihtiyaç için burada duracaktı.

Aron beni gördüğü gibi, "Oturma," dedi.

Su Tanrısı'nın sözleriyle birlikte alttakilerin kulakları dikilerek bütün dikkatleri bize yoğunlaştı.

Tahttan kalkarak, "Maar'da yaşayanların çoğu burada. Hazır herkes toplanmışken selamlama işini halledelim," deyip elini bana uzatınca dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu, yine de parmaklarımı avucunun içine bıraktım.

Birden selamlama yapmayı beklemiyordum. Elimi sıkıca tutarak beni balkonun önüne getirdi.

Aron'ın konuşmasıyla birlikte bütün gürültü anında kesilmiş ve konuşması bitene dek de kimseden çıt çıkmamıştı. "Sizin de bildiğiniz üzere topraklarım on yıldan uzun süredir bir gelinin varlığıyla şereflendirilmedi. Bundan bir ay kadar önce özlemini duyduğunuz gelin kutsanarak sonunda Su Sarayı'na teşrif etti. Lâkin takdim gecesinde yapılan saldırıdan ötürü sizi selamlayamadı. Şimdi hepiniz burada toplanmışken, size Kaldera'nın yeni gelinini takdim etmek istiyorum."

Normal ses tonuyla konuşmasına rağmen Su Tanrısı'nın sesi herkese ulaşıyordu. Tanrılarının yeni gelininin sonunda selamlama geleneğini yerine getireceğini duyunca mutlu olmuşlardı. Buraya geldiklerinde böyle bir şeyin olmasını beklemediklerinden onlara da sürpriz olmuştu.

Aron elimi dudaklarına götürerek parmak eklemlerimin üzerine küçük bir buse kondurdu.

Kehribarlarını leylaklarıma sabitleyerek, "Ülkeme, halkıma, sarayıma ve bana hoş geldin, Su Tanrısı'nın Gelini," deyince bunu halkın gözünü boyamak için yaptığını bildiğim halde kalbim anında küt küt ederek atmaya başlamıştı.

Elbisemin eteğini tutarak önünde reverans yaptım. "Hoş buldum, Su Tanrısı."

Bizim birbirimizi selamlamamızın ardından halk arenayı inletircesine alkışlamaya başladı. Evliliğimiz için bizi kutluyor, Su Tanrısı ve gelini için tezahürat ediyorlardı. Towa haklıydı. Gerçekten de Su Tanrısı'nın halkı uzun zamandır bir geline hasretti. Şimdi varlığımdan ne kadar mutlu olduklarını görünce bunu daha iyi anlamıştım.

Aron elimi bırakıp, kolunu belime dolayarak beni kendine yaklaştırdı.

"O halde müsabaka başlasın." Yeni bir alkış selinin ardından tahtlarımıza geçerken, bakışlarım bir anlık Solomon'la buluşunca yüzünde tek bir mimik oynamadan bizi izlediğini gördüm. Rahatsız ediciydi.

Gözlerinde cehennem çukurlarındaki kızgın alevleri barındıran diğer bakışlar ise su yeşili gözlere kilitlenmişti. Aron, Solomon'ı fark etmişti. Havada ikisinin arasında cızırdayan elektrik yüzünden müsabakaya odaklanamıyordum. Dövüş çoktan başladığı için seyirciler tuttukları kişiye destek amaçlı bağırırken, ben diken üzerinde oturuyormuş gibi hissediyordum.

Ya Aron başından beri Solomon'dan hazzetmiyordu ya da Ragnar sabah olanları ona söylemişti. İkinci seçenek ilkinin aksine ödümü koparıyordu. Su Tanrısı'nın Solomon yüzünden gelinlere karşı olan güvensizliğinin tetiklenmesinden korkuyordum.

Hanedan üyelerinden yaşı ilerlemiş olan adamlardan biri Solomon'ın kolundan tutarak onu oturması için çektiğinde itiraz etmeden yerine yerleşti. Tuttuğum nefesi bırakırken Aron'ın sinirle, "Gözlerini oyacağım onun," demesiyle bunu hayal etmiş ve dışarıdaki sıcağa rağmen üşümüştüm.

Arenada neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

En son yarışmacılardan biri ötekine pes etmesi hakkında bir şeyler söylüyordu. Diğeri bunu kabul etmediğinden yeniden dövüşmeye başlamışlardı. İlerleyen dakikalarda başka bir sorun çıkmadığı için kasılan bedenim yavaş yavaş gevşedi. Saya bir ara içecek bir şeyler getirmeyi teklif etti ama istemedim. Aron'a da aynı teklifi sunmuş fakat görmezden gelinmişti. Başka bir zaman olsa bu

yaptığını kaba bularak kızacak olsam da şu anda tek istediğim geceyi sağ salim atlatabilmekti.

Bir saatin sonunda kana bulanmış arena ve yara bere içerisindeki yarışmacılardan biri ötekinin kaburgalarına attığı son yumrukla sonucu belirledi. Vücudunda birden fazla kemiğin kırıldığına emin olduğum adam daha fazla ayakta duramayarak yere yığılıp bayıldı. Kazanan yorgun argın olsa da zaferle bağırdığında, onu destekleyen seyirciler oturdukları yerden kalkarak adama katıldılar. Ragnar ve Towa hakem olarak yuvarlak alanın yakınında dövüşü seyrederken, ikisi de Aron'ın onayını almak için ona dönmüşlerdi.

Su Tanrısı hafifçe kafasını salladığında Towa, "Kazanan, Perry Complet!" diyerek sonucu ilan etti.

Seyirciler koşarak yuvarlak alana girmiş ve kazananı omuzlarına alarak kutlamalara başlamışlardı. Perry denen adamın kesinlikle hekimlerden birine gözükmesi gerektiğini düşünsem de zaferin verdiği sarhoşluktan muhtemelen acıyı bir süre daha hissetmeyecekti.

Arenadaki görevliler baygın adamı sedyede taşıyarak şifahaneye götürüyorlardı. Milletin coşkusundan sabaha kadar içip eğlenecekleri belli oluyordu. Ben stresten gösteriye pek odaklanamasam da arenadaki kanın çokluğu dövüşün çetin geçtiğini ispatlıyordu.

Saraya döneceğimizi sanırken hanedan üyelerinin, Kıdemlilerin ve ülkenin önde gelenlerinin kutlamalara katıldığını gördüm. Saya da kolumdan tutup beni çekiştirerek aralarına soktu. Köyümde de bazen bu tarz eğlenceler düzenlediğimiz için kısa sürede yaşananları unuttum ve ben de eğlenmeme baktım.

Zaten Aron kutlamalara katılamayacağım hakkında bir şey söylememişti.

Benimle bizzat tanışmak için gelenlerle sohbet ederken çekinseler de halktan çoğu kişiyle de konuşmuştum. Hanedan üyelerinin ise bana yaklaşmasına meşgulmüş gibi davranarak izin vermemiştim. İlerleyen saatlerde onları fazla görmezden gelmenin iyi olmayacağına karar verip bazılarıyla bir iki kelime etmekten ileriye gitmemiştim.

Solomon elindeki içkisiyle tüm bu zaman boyunca köşeye çekilmişti. İçimden bir ses beni tek yakalamak için fırsat kolladığını söylese de bu kalabalıkta mümkün değildi.

Saya'nın elime tutuşturduğu kadehi içerken, boğazımı yakarak geçen sıvının alkol olduğunu anlasam da içmeye devam ettim. Su Tanrısı etrafına dolanan adamlarla bir şeyler konuşurken, onun içmediğini ama bir gözünün sürekli üzerimde olduğunu görerek gülmüştüm. Neye güldüğümü bile bilmiyordum. Sadece bakışlarının hep üzerimde olması acayip hoşuma gitmişti.

Kadehler peş peşe gelmeye devam etti.

Hanedan üyelerinin arasında daha önce gördüğüm yaşlı bir adamın, yanında cüretkâr bir kıyafet giymiş kadınla birlikte Aron'a yaklaşmasını izlerken görüşüm, arada aldığım alkolden dolayı bulanıklaşsa da gülümsemeyi kesip kaşlarımı çattım. O kadın müsabaka boyunca Aron'ı gözleriyle yiyip bitiren kadındı. Yaşlı adamın hareketlerinden kadını Aron'la tanıştırdığını anladığımda kan beynime sıçradı.

Sarsak adımlarla yürüyerek hareket edip duran merdivenin basamaklarını güçbela tırmandım ve yanlarına gittiğim sırada kadının açıkça Aron'a kur yaptığını görünce bende ipler koptu.

Su Tanrısı'nın gözleri yaşlı adamı dinlerken bir ara kalabalığa karışmış, aradığı şeyi bulamadıkça omuzları gerilmişti. Birden kucağına otururak kollarımı boynuna dolayıp, "Beni mi arıyorsun?" diye sorduğumda üçü de şaşkınlıkla bana bakmaya başladı. Aron kucağından düşmeyeyim diye avucuyla kalçamı kavrarken kaşlarını kaldırıp, "Sarhoş olmuşsun," dedi.

Kafamda dediklerini bir süre tartıp sonra başımı olumlu anlamda sallayarak güldüm. "Öyleyim."

Yaşlı adam planını bozacağımı anlamış olmalı ki Aron'a, "İsterseniz, Mana Hanım'la ilgilenecek birilerini çağırayım," deyince kaşlarımı çattım.

Ayık olsam asla yapmaya cesaret edemeyeceğim bir şeyi yaparak Aron'a daha çok yaklaşmış ve nefesimi boynuna bilerek verirken cilveyle, "Hayır, başkasını istemiyorum. Odamıza gidelim artık," dedim. Yaşlı adamın sesi kesilirken, Aron altımda kasıldı.

Su Tanrısı beni kucağına alıp ayağa kalkarak, "Geceyi burada sonlandıralım," deyince kadın suratını asmış, yaşlı adam da mecburen, "Tabii, size iyi geceler efendim," demişti.

Moraran suratları keyfimi iyice yerine getirmişti.

Aron kucağında benimle birlikte saraya doğru giderken, beni tanrılarının kollarında gören insanlar şaşırmış sonra da gülümsemişlerdi. Kutlamanın gürültüsü bizden gittikçe uzaklaştığında yerini derin bir sessizlik aldı. Kocamı yuva yıkan kadından kurtarmanın rahatlığı, günün yorgunluğu ve alkolün verdiği mayışmayla başımı Aron'ın omzuna yasladım. Gözlerim kapanıp duruyordu.

Uykuya dalmadan evvel alnımda hissettiğim dudaklar ise alkolden yanan vücudumun aksine serindi.

Nefes nefese kalmış bir şekilde yerimden fırladığım için anında gözlerim kararadı. Üzerimdeki gecelik terimi emdiğinden tenime yapışmıştı. Odada yankılanan soluk alış verişlerimi dinlerken, görüşümdeki karaltı düzelerek ardında minik minik siyah benekler bıraktı. O da birkaç dakikaya kaybolurdu zaten.

Kaşlarımı çatarak ne gördüğümü hatırlamaya çalışsam da olmuyordu. Gerçi halimden iyi şeyler görmediğim kesindi ama bu sefer detaylara ben de hâkim değildim.

Kafamı komple ele geçiren ani ağrıyla inleyerek parmaklarımı alnıma götürüp ovalamaya başladım. Başım felaket ağrıyordu.

"Bir kâbus daha mı?" Duyduğum sesle birlikte yerimden sıçrayarak korkuyla bağırdığımda, pencerenin pervazını mesken tutmuş tanrıyı gördüm. Bir bacağı yere basarken, diğerini katlayarak karnına doğru çekmişti. Kolu karnına çektiği bacağının üstünden aşağıya sarkıyordu.

Yalnızım sanıyordum.

İçerisi karanlıktı. Pencerenin perdelerini sonuna kadar açtığından gökteki ayın gümüşi ışığı odanın içine doluyordu. Aynı ışık Su Tanrısı'nın yüzüne vurarak varlığını aydınlatsa da gece kadar kara olan saçlarını ışığıyla kırıp geçemiyordu. Bakışlarım çıplak gövdesine düştü. Geniş omuzları, mermerden oyulmuş gibi duran göğüs ve karın kaslarına kadar her bir uzvu sanatçısının en değerli eseri gibi duruyordu.

Ateş gibi cayır cayır yanan kehribarlar çatırdıyordu. Odadaki karanlık bile o gözlerin ateşini söndüremiyordu.

Daha önce onu yarı çıplak gördüğüm halde hâlâ karşısında dut yemiş bülbül gibi kalıyor oluşum yanaklarımın kızarmasına neden oluyordu. Bakışlarımı utanarak üzerinden çektiğimde çıplak ayaklarının parkede çıkardığı tok sesi işittim. Bu ses kalbime yine gürültüyle göğsümü delmek için fırsat vermişti. Örtünün altından tırnaklarımı yatağa geçirerek üzerimdeki gerginliği atmaya çalışırken, yatağın boş kısmına oturdu ve eliyle çenemi kavrayarak yüzümü kendininkine yaklaştırdı.

"Ne gördün?" Kehribarların içindeki benekler o kadar dikkat dağıtıcıydı ki soru sorduğunu algılamam uzun sürdü. "Hatırlamıyorum." İrisleri kıpırdayan dudaklarıma düşerek, konuşurken nasıl hareket ettiklerini izlemiş ardından bakışlarını tekrar gözlerime tırmandırmıştı. "Bana yalan söyleme cüretinde bulunmuyorsundur umarım?" derken kelimelerinin içine gizlediği uyarıyı sezdim. Arkasındaki karanlık, kehribarları daha da harlıyormuşçasına odanın içinde bir onu görüyordu gözlerim.

Kalbim sıkıştı, bunlar nasıl gözlerdi böyle?

"Yalan söylemiyorum." Leylaklarımda en ufak bir tedirginlik, telaş arasa da bulamayınca kafasını *öyle olsun bakalım* anlamında belli belirsiz salladı. Elini çekmek yerine başparmağıyla çenemin kenarını okşayarak, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Hafif hafif hissettiğim zonklamayla, "Başım çok kötü," diyebildim.

"O kadar içersen olacağı bu." Yüzü herhangi bir duygu barındırmasa da kehribarları adını koyamadığım bir ifadeyle doluydu. Sanki aklından her ne geçiyorsa bundan zevk alıyordu. En son olanları hatırlamaya çalıştım. Gözlerimin önüne gelen kesik kesik anılarda, Buz Muhafızlarına girecek kişinin belirlenmesinden sonra verilen eğlenceye ve Saya'nın beni sokmaya çalışmasına kadarki olaylar vardı. Evet, içmeye başladığımızı hatırlıyordum ama üçüncü kadehten sonraki yaşananlar hafızamdan cımbızla ayıklanmış gibiydi.

Kabullenilmiş bir çaresizlikle, "Ne yaptım?" diye sorduğumda Aron, "Hiçbir şey," dedi. Şaşırarak, "Gerçekten mi?" diye sordum. Nedense inanasım gelmiyordu, çok şüpheliydi.

"Sadece ben hanedan üyelerinden biriyle laflarken, gelip kucağıma oturdun. Sonra da onların çok yanlış anlayacağı bir şekilde bana yaklaşarak odamıza gitmek istediğini söyledin." Şimdi o bahsedince alt katta oturan esmer kadını hatırlamıştım. Sarhoşken yaptıklarımdan pişman olmasam da pat diye kucağına oturup, bir de hanedan üyelerini özelimize karıştırmak yerin bin kat dibine girmek istememe neden oldu.

Kucağımdaki parmaklarımla oynarken ona kaçamak bakışlar atıp, "Sarhoştum..." diye mırıldandığımda beni izleyen Su Tanrısı, "Biliyorum," dedi. Sesi kızgın gelmiyordu. Beni yaptığım şeyler için azarlamayacak mıydı yani?

"Kızmadın mı?"

"Kızmadım sadece şaşırdım, bu da beni meraklandırdı."

Başımı kaldırarak, "Ne için?" diye sorduğumda soğuk parmaklarını ilk önce terden ıslanmış boynumda gezdirdi. Gözleri de parmaklarını takip ediyordu. Elini aşağılara doğru kaydırıp dekoltemin başlangıcında durdurdu.

"Eğer sana izin verseydim daha neler yapabileceğine dair." Göğsümün şişkinliğini başparmağıyla okşadığında derin bir soluk alıp verdim. Bu da geceliğimi gererek dekoltemi daha da göz önüne çıkardı. Bir de kehribarların koyulaşarak kor gibi yanmasına neden oldu.

Söylediği şeye nasıl bir cevap vermem gerektiğini bilmiyordum.

Su Tanrısı gözlerini kapatarak derin bir soluk aldı, niyeyse kaşları çatılmıştı. Gözlerini açtığında gözleri bu sefer bambaşka bir duygunun esiri altındaydı; *öfke*. İrislerinde açılan kızıl çatlaklar işkence gören ruhların çığlıklarını barındırıyordu. O ruhları yakan kehribar ateşi de oydu, kazanda günahkârları derilerini kemiklerine yapıştıracak derecede haşlayacak kazanlardaki su da.

Odanın ısısının gittikçe düştüğünü hissettim. Çenesi sıkılmaktan kaskatı kesilmişti.

Öfkesine rağmen konuşurken kullandığı ton oldukça alçaktı. Bu bağırmasından daha korkutucuydu. Su Tanrısı gerçekten öfkelendiği zaman bağırıp

çağırıp ortalığı yıkıp dökmüyordu, fokurdayan bir volkan misali sessizce kaynıyordu. "Koku silinmeye yüz tuttuğu için mi o it sana yaklaşma cüretini gösterdi?" Kokudan kastının ne olduğunu bilmesem de it diye bahsettiği kişinin kim olduğunu biliyordum. Eliyle ayak bileğimi tuttuğu gibi çekerek yatağa uzanmamı sağladı.

Ben daha neler olduğunu anlamadan bacaklarımın arasına girerek, burnunu boynuma gömüp tekrar derin bir nefes aldı. *Bir koku arıyordu.* Aradığı kokuyu bulamadığı için de sinirlendikçe sinirleniyor, bu da kendine hâkimiyetini kaybetmesine neden oluyordu.

Öfkesini tetikleyen şey her neyse içgüdülerini devreye sokmuştu.

Omuzlarını tutarak onu üzerimden itmek istediğimde, altında kaldığım bedenin kime ait olduğunu hatırlayarak duraksadım. *Telaşlanma, Mana. O, Ateş Tanrısı değil, Aron. İstemediğini söylediğin sürece seni asla bir şeylere zorlamaz.*

Zihnimi o günden uzaklaştırmaya çalışırken, elimi ensesine götürerek onu yatıştırmak için saçlarını okşamaya başladım.

"Sorun ne?" İçindeki tanrıyı kışkırtmak yerine uysalca yaklaşımım işe yaramış olmalı ki biraz daha gevşeyerek, "Üstündeki kokum siliniyor," dedi. Söylediği şeye büyük bir öfke duyan yanı sesini boğsa da diğer yanı hüsrana uğramış gibiydi.

Üzerimde kokusu mu vardı? Ne zamandan beri?

"Bu kötü bir şey mi?"

"Sen benim karımsın." Bunu onun ağzından duymak nefesimi kesmişti. Göğsü göğsüme değdiği için çığırından çıkan kalbimin atışları onun solundaki boşluğa vuruyordu. Hissediyordu. Hissetmemesi imkânsızdı.

"Üzerinde benim kokumu taşımalısın. Bu koku benim izim ve bu iz şimdi siliniyor."

"Koku silinirse ne olur ki?" diye sorduğumda tekrar gerildi. "İzin silinmesi benim dünyamda ayrılmakla eşdeğerdir." Ah, şimdi bütün taşlar yerine oturmuştu. "O it bunu fark etmiş olmalı. O fark ettiyse diğerlerinin de fark etmesi an meselesi." Eğer bu dedikodu hanedan üyelerinin arasında yayılacak olursa işler kötüye gidecekti. Belki de bu akşamki gibi Aron'a yeni eş -onların istedikleri bir gelin- arayışına girişeceklerdi.

"Kokunun sürekli üzerimde kalması için yapabileceğimiz bir şey yok mu?" Aron yüzünü boynumdan çekerek gözlerimin içine bakınca, gözbebeklerinin ilk defa bu kadar büyüyüp kararlığına şahit oldum. Bakışları kadınlığıma bir bıçak gibi saplandı.

Bir süre gözlerimin içine baktı sonra da yutkundu. O yutkununca boğazındaki çıkıntı aşağıdan yukarıya doğru oynamıştı. "İster miydin? Kokumun sürekli üzerinde olmasını?"

Gözlerindeki bakışa kapılarak kafamı salladığımda dişlerini sıkarak, "Sikeyim, ben de istiyorum," diyerek üzerimde yükselip burnunu yanağıma sürttü ve kulağıma doğru iç gıcıklayacak şekilde, "Hem de çok," diyerek fısıldayınca inlememi bastıramadım.

Bacaklarımın arasındaki nokta nabız gibi atıyordu. O da istiyordu. Hem de çok.

"Kendini bana bırak, Suyun Gelini." Kısık sesi ayartıcıydı. Kalbim içimde son nefesini veriyormuşçasına çırpınıyordu. Heyecandan mı, yoksa korkudan mı bilmiyordum. Titriyordum.

Buna hazır mıydım? Onunla bir bütün olmaya?

Aron içimdeki şüpheyi görüyormuşçasına, "Bunun geri dönüşü yok," dedi.

Aklıma bugün Towa'yla yaptığım konuşma sırasında fark ettiğim korkularım geldi; onun attığı adımlara rağmen benim kaçmam.

"Dikkatlice cevap ver. Bana ertesi gün uyandığında pişman olmayacağın bir cevap ver, Mana."

Kollarımı boynuna dolayarak gözlerimi kapatıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım. *Sonsuza dek yanında olmak istiyorum, Aron. Kadının olmak istiyorum.*

Reddedilmeyi bekliyor olmalı ki dudaklarındaki dudaklarla bir saniyeliğine donakaldı. Gözlerimi açtığımda arzuyla kararan bakışları ansızın kızıl altın rengine dönerek parlamaya başlamıştı. O parıltı bir şeyleri tetiklemişti. Pencereden gözüken ayın önüne toplanan kara bulutlar ışığını kesmiş ve yeryüzüyle gökyüzünü karanlığa boğmuştu. Gök birden gürlemeye başlamış, bulutların içerisinde birbiri ardına çakan şimşekler etrafı saniyelik aydınlatsa da karanlık hiç dağılmamıştı.

Cama ilk yağmur damlası çarptı. Sonra ikincisi, üçüncüsü, dördüncüsü derken, kısa sürede çoğalan damlalar birleşerek sağanak halini aldılar. Saniyeler içerisinde değişen hava durumuna şaşkınlıkla bakakaldım. Gök gürlemesine karışan şimşeklerin senfonisini dinlerken, gözleri hâlâ kızıl altın renginde parlayan Su Tanrısı'na döndüm.

Dışarıdaki fırtınayı o mu yapıyordu?

ATEŞ SUNAĞI

Kızıl altın renginde parlayan gözleri sönecek gibi durmuyordu. Bir tanrıyla sevişeceğimi bilsem de bir tanrıyla sevişmenin nasıl bir şey olduğunu henüz bilmiyordum. Bu da çekinmeme sebep oluyordu. İnsanlarınki gibi olmayacağını başından kabullenmiştim. Gerçi insanların nasıl yaptığını da deneyimlemiş değildim ya neyse.

Onlarınki daha mı acısız olurdu acaba?

Aron yüzüme yaklaşarak ilk önce alnımı, sonra şakağımı, en sonda da burnumun üzerini öperek, "Sadece biz. Şu anda düşünmene müsaade edebileceğim tek şey biziz," dedikten sonra çenemin ucunu dişleriyle kıstırarak ısırdı.

"Aklında ne varsa sustur seslerini."

Kehribarlarında gördüğüm sabırsızlığa bir yanım şuh bir kahkaha atarak tepki vermiş ve memnuniyetle gülümsememi sağlamıştı. Diğer yanımın ise benzer bir heyecanla dili damağı kurumuştu. Beni öpmek için yaklaştığında ben de ona doğru uzandım. Dudaklarımız buluştuğu anda altdudağımı ağzının içine alarak emdi, ardından aynı işlemi üstdudağıma da uyguladı.

Soluklanırken çıkardığımız nefes sesleri odanın içerisinde duyulan yağmurun sesine karışıyordu. Birbirimize duyduğumuz arzu küçük küçük öpüşmelerimizde tutuşmuş ve bizi nefessiz bırakmıştı.

Hafifçe geri çekilip, "Dudaklarını arala," dediğinde tecrübesiz olan kişi ben olduğum için itaat ettim. Aralanmış dudaklarımdan içeriye dilini sokunca aldığım tatla inleyerek daha fazlasını istemiş ve ellerimi ensesindeki saçlarına götürüp onu daha çok kendime çekmiştim.

Soğuk dilinin sıcak dilimle buluşması onu kana kana içmek istememe sebep oluyordu, çok susamıştım. Dilini dilimin etrafında döndürüp ucunu damağıma değdirirken, parmaklarını kimin giydirdiğini bile bilmediğim geceliğimin askılarına götürdü.

Az sonra beni soyacak ve benden başka kimsenin görmediği yerleri görecek, benden başka kimsenin dokunmadığı yerlere dokunacaktı.

Askıları omuzlarımdan aşağıya iterek düşürdü, ardından saten geceliğin eteğinden çekiştirerek belime kadar indirdi. Dilini ağzımdan çekip uzaklaştığında,

itiraz edercesine mızmızlandım. Hoşnut bir gülümsemeyle bana bakıp, "Sabret," dedi ve bakışlarını sutyenimin açıkta bıraktığı dolgun göğüslerimde açlıkla gezdirmeye başladı. Dişlerini sıkarken alnındaki damar kabardı, bu kez de kendine, "Sabret," diye mırıldandı.

Dayanmak zordu.

Saten kumaşı biraz daha aşağıya çekince, kalçamı kaldırarak geceliği bacaklarımdan sıyırıp çıkarmasına yardımcı oldum. Geceliği yataktan aşağıya attıktan sonra bacaklarımı eliyle iyice aralayıp dudaklarını kasığımın kenarına bastırdı.

Bu hareketi nedense içimdeki panik duygusunu uyandırdı. Tecrübesizliğin verdiği korkuyla çarşafı kavrayıp sıktığımda, Aron korkumu sezmişçesine bacaklarımın arasından kafasını kaldırarak bana baktı.

Tanrım, bu manzara insanı günaha sokardı.

"Gevşe, ilkin olduğu için fazla ileri gitmeyeceğim." Baldırımın içine son bir öpücük daha bıraktıktan sonra yukarı çıkıp kulakmememi dişledi. Elini iç çamaşırımdan içeriye soktuğunda, irkilerek omzuna tutundum. Yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Şşt," diyerek beni sakinleştirmeye çalışırken parmaklarının her teması beni garip bir dürtüyle ürpertiyordu.

İnleyerek dudağımın kenarını ısırdığımda, Aron derin nefesler alıp vermeye başlamış ve bana yapacaklarının hayalini kurarken parlayan gözlerindeki kızıl ışık daha da koyulaşmıştı. Gözlerini bir an olsun benden çekmiyordu. Bana dokunurken her tepkimi izliyor ve bundan zevk alıyordu.

Dokunduğu yerle aklım başımdan giderken, ilk kez tattığım zevke acı da karıştı.

Parmaklarını hareket ettirirken aynı zamanda dudakları da sürekli boynumda geziyordu. Kulağıma eğilip, "Sana yavaş yavaş öğreteceğim," dediğinde göğsüm körük gibi inip kalktı. Aldığım kesik nefeslerin arasında ağzımdan, "Neyi?" sorusu kaçmıştı. Oysaki neden bahsettiği ayan beyan ortadaydı. Doğru düzgün düşünemiyordum.

Kıkırdadı. Kıkırtısını bu kadar yakından duyan kulaklarım zevkle titrediler.

Gülüşünde karanlık bir tını vardı. O tını şehvetle yoğrulmuştu.

Tekrar kulağıma arzudan boğuklaşmış sesiyle, "Nasıl zevk alacağını," dedikten sonra dudaklarını yalayıp devam etti. "Bana nasıl zevk vereceğini." Tanrım, bu adam yatakta edepsiz konuşmayı seviyordu.

İçimde kabaran duyguyla, "Aron!" diye çığlık attığımda Su Tanrısı dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırmadan önce, "Bırak kendini güzelim," dedi. Tırnaklarımı ensesine batırarak öpüşüne aynı sertlikle karşılık verdim. İç çamaşırımın içindeki parmakları hızını artırarak benim çığlık çığlığa boşalmamı sağladı. Ben boşalırken Aron beni öpmeye devam ettiği için çığlıklarım dudaklarımızın arasında boğuklaşmıştı.

Bu his de neydi böyle?

Titremeye devam ederken yorgun düşmüş bir şekilde kendimi yatağa bıraktım. Gürültüyle nefes alıp veriyordum.

Beni izliyordu. Bana verdiği zevkle kendimden geçişimi seyrederken, kehribarlarında tehlikeli bir ihtiyaç belirmişti.

Pantolonunu delip geçecekmiş gibi duran sertliğine göz attıktan sonra elinden tutarak onu üzerime çekip, "Öp beni," dedim. Bundan tek zevk alan ben olmamalıydım. Onun da içimdeyken rahatlamasını istiyordum.

İsteğimi yerine getirerek beni öptü. Kendini dizginleyip durmasının ona nasıl işkence ettiğini tahmin edemesem de belimi sıkıca kavrayışından çok zorlandığını görebiliyordum. Buna rağmen alışmam için beni kendi zevkinden önde tutuyordu. Soğuk eliyle temas eden tenimdeki bütün tüyler hazla kabarsa da dokunduğu yer alev aldı.

Beni hafifçe kaldırıp elini sırtıma götürerek sutyenimin kopçasını açtı ve üzerimden çıkardı.

Kısa bir süre önce yatak odasındaki pencerelerden vuran ay ışığı içerisini loş bir şekilde aydınlatırken, şu anda dışarıda fırtına koptuğu için kara bulutlar ayın önüne geçmiş ve bu ışığın içeriye girmesini engellemişti. Arada göğü bağrından bıçaklayan şimşekler içeriye kurşuni bir renk dolduruyor fakat o da birkaç saniye sürdüğünden odaya genel olarak karanlık hâkim oluyordu.

Bu karanlık yüzünden çıplaklığımı tamamen görmesinin imkânı yok, düşüncesiyle kendimi kandırdığımı ise kehribarların göğüslerimde milim milim dolaşırken ateşin en kor halini almasından anladım.

Görüyordu. Dokunuyordu. Her detayıma kadar.

Bana bundan daha fazlasını yaptığını bildiğim halde, kolumu göğüslerimin üzerine örterek benimle birlikte yanmaya yemin eden bakışlarından kaçınmak istediğimde bileğimi tuttu.

"Saklanma. Ben kendini saklayacağın en son kişiyim."

"Utanıyorum... elimde değil." Parmaklarının tersiyle kızardığından emin olduğum elmacıkkemiğimi okşadı. Gözleri de oradaydı ve gördüğünden memnun kalmış gibi bakıyordu.

Sakın bana o kadarını bile gördüğünü söylemeyin.

"Sana baktıkça diğer gelinlerden ne kadar farklı olduğunu daha iyi anlıyorum." Avuçlarını yatağa bastırıp beni kollarının arasındaki kafese hapsetti.

"Onlar yatakta beni memnun etmek için her şeyi yaparlardı, sense daha bu kadarıyla utanarak kendini geri çekiyorsun." Beni buz kestiren sözleri öfkemle bir olup arzumun önüne geçti. Dik dik yüzüne bakmaya başladığım sırada, "Zaten tek yapabildikleri de buydu," dedi.

Az evvel bana yaşattığı her şey zehir olup kanıma karışmıştı.

Beni onlarla mı kıyaslıyordu? Diğer gelinler gibi olmadığımı ima ederek onu tatmin etmekte yetersiz kaldığımı mı söylemek istiyordu? Gerçekten mi? Şimdi mi? Ona kendimi teslim etmek üzereyken mi?

Bu kadar alçak olamazdı.

Sinirden dolan gözlerimle yataktan çıkmaya yeltendiğimde bana izin vermedi. "Daha diyeceklerim bitmedi." Kollarının arasından kurtulmaya çalışarak, "Bırak beni!" desem de oralı olmadı. Bacaklarıyla bedenimi sıkıştırıp, omzumdan beni yatağa bastırdığında kehribarları dolan gözlerimi gördü.

Avucunu yanağıma koyarak, "Güzelsin," dedi. Ne? Ne saçmalıyordu? Daha demin söylediklerinden sonra hem de. Cidden dengesiz herifin tekiydi. Göz kenarımda birikmiş yaşı başparmağıyla sildikten sonra ıslanan parmağını ağzına götürerek yalarken, afallamış bir şekilde onu izliyordum.

"Asıl söylemek istediğim şey şu, diğer gelinlere benzemiyorsun çünkü zaman içerisinde herkes gerçek bir gelinin ne anlama geldiğini unuttu." Sinirden kolumu göğüslerimden çektiğimi bile fark etmemiştim ama o farkındaydı. Başını eğerek burnunu göğüslerimin arasındaki vadinin tam ortasına bastırdı, ardından derin bir nefesle doldurdu ciğerlerini. Aldığı kokuyla mest olmuşçasına boğuk bir sesle inledi.

Etkilenmemeye çalışsam da nafileydi. Yine de o sözleri duyduktan sonra istesem de devam edemezdim.

"Yapma, Aron." *Ağlama,* dedim kendime ama kalbim kırılmıştı.

"Sadece dinle." Kafası hâlâ göğüslerimin arasındayken, "Bir tanrının gelini sıradan bir kadın olmaz. Bir tanrının gelini tanrının kölesi değildir, tanrıya itaat etmez. Ona asıl itaat eden kimdir, biliyor musun?" diye sorsa da sessiz kaldım.

"İtaat eden tanrıdır." İşte şimdi şaşırmıştım. Bakışlarımı hızlıca yüzüne çevirdim. Nasıl yani? Gelin tanrıya değil de tanrı mı gelinine itaat etmeliydi? "Geçmişte tanrı gelininin vasfı buydu. Bu yüzden tanrının tahtına göz koyanlar, bir gelinin gelişini felaket olarak görürlerdi çünkü o bir tanrıya diz çöktürecek tek kişiydi." O yüzden hanedan üyeleri gelişimi hoş karşılamadığı halde bana yaklaşmaktan da geri durmamışlardı demek. Aron'ın dediği gibi şu anki gelinler tanrının köleleriymiş gibi ne derlerse yapıp boyun eğiyor olsalar da eskiler, gerçek bir gelinin nasıl bir varlık olduğunun bilincindelerdi.

Gelenekleri insanlar unutsa da tanrılar unutmamıştı.

"Sen şu anda yatakta beni memnun etmek yerine memnun edilmek istiyorsun." Eğilerek göğüs oluğum boyunca tenime minik öpücükler bırakıp, sinirden kasılan vücudumun çözülmesini sağladıktan sonra dudaklarıma yaklaştı. Bana büyük bir sır veriyormuşçasına, "Sana bir tanrıça gibi yatakta tapmamı istiyorsun," dediğinde şimdi ne demek istediğini anladığım için az önceki kırgınlığım iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Beni gerçek bir gelini olarak görüyordu. Sözleriyle beni onurlandırıyordu.

"Sana istediğini vereceğim, Mana. Sana hemen burada tapacağım, Suyun Gelini." Başını biraz oynatsa dudaklarıma dokunacaktı fakat arada kalan o azıcık mesafe Su Tanrısı'na uçurum gibi geliyordu. Bu isteğe direnmek ise ömrü boyunca deneyimlediği her çıkmazdan daha zordu.

Gözleri dudaklarımdayken sordu. "Sana tapabilir miyim?"

Beni istiyordu. Beni o kadar çok istiyordu ki bu isteğin onu ne hale getirdiğine gözlerimle tanık oluyordum.

Kalp krizi geçirmek üzereydim. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki yerinden çıkmasına ramak kalmıştı.

Tapılmaya alışmış bir tanrı ilk kez birine tapmak istiyordu; gelinine.

Aptal adam, daha hızlı söyleseydi ya bunları söylemek istediğini! Ben de kafamda neler neler uydurup kendime eziyet etmiştim.

Başımı sallayarak ona gecenin ikinci onayını verdiğimde, daha fazlasını almak için dudaklarımdan uzaklaşıp elini pantolonunun düğmesine götürdü. Düğmeyi hızlıca açarak fermuarı indirip pantolonunu bacaklarından çıkardı. Üst tarafı zaten başından beri çıplaktı.

Şimdi ikimizin de altında iç çamaşırından başka bir şey yoktu.

Heyecandan titreyen ellerimle ona uzandım. Parmaklarımı geniş omuzlarında gezdirerek karnına indim ve oradaki kaslarını okşadım. Ona her dokunuşumda hafifçe inliyor ve gözlerini kapatıyordu. İç çamaşırındaki kabarıklığa bakmamaya çalışsam da gözüm sürekli o tarafa kayıp duruyordu. Sızlayıp zonklamaya başlayan kadınlığımın acısını kesmek için bacaklarımı birbirine bastırırken, iç çamaşırın üzerinden bile büyük duruşu gözümü korkutmuştu.

Daha fazla dayanamayarak vücudunda gezen elimi tutup dudaklarına götürdü. Avuç içimi öpüp ısırırken, boynundan aşağıya inen ter damlasına takıldı bakışlarım. Elimi üzerinden çekip yatağa bıraktı. Altında kalan son parçayı çıkaracağını anlayınca hızla bakışlarımı kaçırdım. Bu görüntüye henüz hazır değildim. Kendi işini bitirince benim iç çamaşırımı da çıkaracağını ellerini tenimde hissettiğimde anladım. Parmaklarını külotumun kenarına çengel gibi takarak aşağıya çekti.

Bu sefer gözlerimi tamamen kapattım çünkü oraya baktığını biliyordum.

"Siktir."

Nefesim sıkışıyordu ve çok sıcaktı. Gözlerimi açıp ona bakmaya cesaret ettiğimde, çırılçıplak halde yatağında uzanışımı büyülenmiş bakışlarla izlediğini gördüm.

Nefes nefese kalmış, terlemiş ve ihtiyaçla kıvranırken onu isteyen halimi...

Bacaklarımın arasına yerleştiğinde kadınlığımın üzerinde hissettiğim sertlikle kaskatı kesildim. Gerginliğimi almak için omzuma ve boynuma öpücüklerini sıralayarak, "Nazik olacağım," dediğinde ona inanıp varlığına alışmaya çalıştım.

Kendini bana bastırıp sürtündüğünde, bütün vücuduma dağılan elektrik akımıyla inleyerek kafamı geriye attım. Bu garip his başımı döndürüyordu. Aron aralıklarla bana sürtünürken, bir eliyle göğsümü tutup sıkarak yoğurmaya başladı. Eğilerek diğer göğsümü dudaklarının arasına alıp ısırdığında tekrar inledim. Yoğurduğu göğüs ucuma başparmağını bastırıp, sıkıştırarak farklı farklı duyguları bedenime aşılıyordu.

Göğsümü saran ıslak ağzı çok iyi hissettiriyordu.

Odanın içini yarıp geçen şimşeğin parıltısıyla Aron'ın sırtının terden sırılsıklam kesildiğini gördüm. Ben de ondan farklı sayılmazdım ama o, benim aksime daha hiçbir şey yapmadan kan ter içinde kalmıştı. İçimde kaybolmaya ihtiyacı vardı fakat onun da söylediği gibi önceliği bendim.

Bana tapmalıydı.

"Aron, hadi." Daha fazla bana eziyet çektiren bu duyguların esiri olmaya katlanamıyordum. Bitmeliydi, bitirmeliydi. Bileğimi tutup sırtına götürerek, "Bana tutun. Canın acırsa acını benden çıkarmaktan çekinme," deyince istediği gibi kollarımı sırtına sardım. Koca gövdesinin altında küçücük kalıyordum. Vücutlarımız ise birbirine yapışmış vaziyetteydi.

"Bacaklarını biraz daha aç. Sıkma kendini yoksa canın daha çok acır." Derin bir nefes alarak gevşemeye çalıştığım sırada girişimde sertliğini hissettim. "Sadece birkaç saniye sürecek, söz veriyorum." Acıdan bahsediyordu. Kafamı uyuşukça salladığım anda dudaklarını dudaklarıma kapatmasıyla içime girmesi bir oldu.

Gözlerim hissettiğim acıyla büyürken, çığlığım ikinci kez dudaklarımızın arasında boğuldu ve o anda garip bir şey daha meydana geldi.

Alnım yanıyordu.

Ciddi manada biri alnımı demirle damgalıyormuşçasına yoğun bir sıcaklık hissediyordum. Sıcaklığın yavaş yavaş azalmaya başlamasının hemen ardından iki kaşımın tam ortasındaki nokta nabız gibi atmaya başladı. Tuhaf bir his damarlarımdaki kana karışırken, kulağımın içine çatırdayarak kırılan bir şeylerin sesi doldu.

Ardından bir kilidin açılırken çıkardığı sesi işittim.

Görüşüm kararmadığı anda, Ateş Ülkesi'nde tutsak alınmışken gördüğüm sunağı tekrar gördüm. Sunağın üzerinde beyaz bir ateş patlarcasına belirip harıl harıl yanmaya başladı. Normalde bu ateşin belirip kaybolması bir olurdu ama şimdi o ateş hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde yanıyordu.

Orada ebediyen yanmaya devam edeceği içime doğdu.

"காவலர்"* Çok yaşlı, antik bir ses anlamadığım bir dilde konuşunca irkildim.

O da neydi öyle?

Gözlerimi kırpıp açmamla birlikte görüşümdeki karaltı kalktı ve şimdiki zamana geri döndüm. İçimde kalp gibi atan sertlik hareketsiz kalsa da duvarlarım onu sıkıca sarmıştı. Az önceki ses ve görüntü, Aron'ı içimde hissetmemle birlikte aklımdan uçup gitti.

Eşzamanlı inlemelerimiz odada yükselerek birbirine karıştı. O aldığı zevkle hırıltılı bir inleme koyarken, ben acıdan inlemiştim.

Aron'ın sırtına tırnaklarımı daha çok geçirdim.

"Geçti güzelim, geçti." Üzerimde hafifçe yükselerek alnıma yapışmış saçlarımı geriye doğru çekti. "İyi misin?" diye sorunca konuşmaya halim kalmadığından sadece, "Hı hı," diye cevap verebildim.

Eliyle yanağımı okşayıp dudaklarını aralayarak bana doğru eğildiğinde, ben de dudaklarımı açtım. Dilini dilime sarıp ağzımın içine girerken, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek yavaşça hareket etmeye başladı. Saniyeler içerisinde acının yerini çok farklı bir duygu almıştı; zevk.

Beni ele geçiren bu duyguyla nasıl başa çıkmam gerektiğini bilmiyordum, sadece Aron içime girip çıkarken adını inleyip duruyordum. Ellerimi ellerinden kurtarıp kollarımı boynuna doladım.

Zihnim aldığım zevkin sarhoşluğuna kapılmıştı. Etrafımda neler olduğunu tam olarak kavrayamıyordum. Sanki dünyaya kalın bir pusun ardından bakıyordum.

Dışarıdaki yağmur çoğalarak pencereyi dövüyor ve camın yüzeyinden şırıl şırıl sular akıyordu. Gök cidden çökerek yeryüzüne düşecekmişçesine gürlüyor, örümcek ağı misali bulutların içinde dağılan şimşekler çakarak yeryüzünü birbiri ardına inletiyordu.

Fırtına güçleniyordu.

"Kahretsin, sen nasıl bir şeysin böyle?" Aron dişlerini sıkarak hızını artırırken, aldığı haz ona yetmiyormuş gibiydi. Daha fazlasını talep ediyordu ve daha fazlasını alacaktı. Belimi kavrayıp beni kucağına aldı. Bu içimde daha da derinlere girmesini sağlayınca gözlerim yuvalarından çıkacak gibi oldu.

Aron beni yönlendirerek nasıl hareket etmem gerektiğini gösterdiğinde, omuzlarını tutarak üzerinde hareket etmeye başladım. O ise diliyle boynumu ısırıp sonra da ısırdığı yerleri yalıyordu.

Acı, aldığım zevki katladığından artık gözlerim kayıyordu.

* Koruyucu. (Ta.)

Ninova

Kasıklarımda yükselen tanıdık dalgalanmalarla birlikte dayanamayarak tırmaklarımla omuzlarını çizdim. Belli ki çiziklerin acısını hissetmiyordu ya da acı, aldığı zevkin önüne geçemiyordu. Bu gidişle çiziklerden sırtı gözükmeyecekti. Su Tanrısı boynumu morartmayı bırakarak derin soluklarla kokumu içine çekmeye başladı. Kokum ona ayrı bir haz veriyordu sanki.

"Kokun bana özel yapılmış bir uyuşturucu gibi."

Onun yaptığı gibi ben de istekle eğilerek burnumu boynuna sürttüğümde donakaldı.

Okyanus kokusu anında genzimden içeri dolarak ciğerlerimi yakmaya başlamıştı. Odanın içi zaten onun kokusuyla doluydu fakat en yoğun koku boynundan geliyordu.

Sürekli benim kokumdan bahsediyordu ama nasıl koktuğundan bihaberdi.

Aron birden kollarıyla belimi kavrayarak sonuna kadar içime girince çığlık attım. Vuruşları artık daha kuvvetli ve derindi. Kışkırtılmış gibiydi. Başımı eğip ona baktığımda, kehribarlarında gördüğüm değişimle nutkum tutuldu. Normalde kızıl altın renginde parlayan gözleri açılarak tamamen altın rengine bürünmüştü fakat kızıl kalan yerler kaybolmamış, bir araya gelerek altın sarısı harelerini çevreleyen kızıl bir halka meydana getirmişti.

Kalbim gördüğüm gözlerle teklerken yutkundum.

Tanrının gözleri.

Açılmıştı ve beni izliyordu. Bu hem ürkütücü hem de etkileyiciydi. O anda beni tanısın istedim. Aron gibi içindeki tanrı da beni bilsin.

İçimden çıkmadan beni yatağa geri yatırıp, hızlı bir ritimle gidip gelmeye başladı. Kasıklarımdaki o his güçlenerek yükseldi, yükseldi ve beni en tepeye taşıdığında patladı. Omuzlarım sarsıla sarsıla rahatlarken, kadınlığımın kasılmasıyla Aron'ın boğazından bir hırıltı döküldü. Benden hemen sonra o da rahatlayınca içime ılık bir sıvı doldu.

Daha önce böylesine yoğun bir his tatmadığımdan tamamen tükenmiştim. Kolumu kaldıracak gücüm kalmamıştı.

Nefes nefese kalmış bir şekilde soluklanırken, odanın içerisinde duyulan seslerimiz dışarıdaki yağmurun sesini bastıracak kuvvetteydi.

Aron'ın şakağından kayan ter dalması aşağıya inerek çenesine süzüldü ve göğüs oluğuma düştü. Kurum rengindeki saç dipleri terden ıslanmış, parlıyordu. Dudakları ısırıp öpmemden dolayı kızarmıştı ve sıkça nefes alıp verdiği için aralık duruyordu. Boynundaki sevişme izlerimiz de heybetli vücudunun gölgesi üzerime düşerken bana harika bir manzara sunuyordu.

Benim ona hayranlıkla baktığım gibi o da dağılmış halimi aynı hazla izliyordu.

"Zaman parmaklarımın arasından kayıp gidiyor," diyerek konuşmaya başladığında onu dinlemeye koyuldum. Yutkunarak elini çeneme götürüp okşadı ve sözlerinin devamında, "Kaç yüzyıldır yaşıyorum, ne zaman saymayı bıraktım bilmem ama... ilk kez bir kadın sadece kokusuyla beni böyle baştan çıkarabiliyor," dedi.

Kalbim itirafıyla başa çıkmaya çalışırken beklemediğim bir şey daha gerçekleşti. Aron eğilerek dudaklarını alnıma bastırdı.

"Artık benimsin."

Onundum.

Su Tanrısı'nın Gelini'ydim.

Derin bir uykunun kollarından zorla sıyrılıp gözlerimi araladığımda, başta uyku sersemliğiyle nerede olduğumu anlamak için şaşkın bir şekilde etrafa bakındım. Sonra tanıdık eşyalar ve tavanın görüntüsünden Aron'ın odasında olduğumu anlayarak, tekrar uyumak için gözlerimi kapattım. Aklımı dürtüp duran soru geç de olsa kafama düştüğünde, birden gözlerim gerisingeri açıldı.

Ben neden Aron'ın odasındaydım ki?

Uykum tamamen açıldığında yataktan kalkmak için doğrulduğum anda belime giren ağrıyla inleyip iki büküm oldum. Sadece belim de değil üstelik, bütün kemiklerim çiğnenmişçesine ağrıyordu. Göğüslerim ve kasıklarımda ise acı tatlı bir sızı vardı. Üzerimden chimera geçmiş gibiydi. Dün bu kadar hamlamak için ne yaptım diye aklımdan geçirirken, karnımda hissettiğim ağırlıkla şaşırdım. Saten örtüyü kaldırıp baktığımda bunun bir kol olduğunu gördüm, belime sarılıyordu.

Kolu takip ederek yan tarafıma baktım.

Yatakta çırılçıplak bir şekilde uyuyan tanrıyı görünce hafızam tazelenmiş ve dün gece yaşananları teker teker -hiçbir ayrıntıyı atlamadan- gözlerimin önüne getirmişti. Beynimi istila eden edepsiz görüntülerle birlikte kan yüzüme hücum etti.

Ben dün gece Aron'la... Aman Tanrım. *Birlikte olmuştuk.*

Bakışlarımı hızla üzerime çevirerek örtünün altından çıplak bedenimi kontrol ettiğimde, tenime dağılmış bir sürü kırmızı benekle karşılaştım. O kadar fazlalardı ki biri görse kurdeşen döktüğümü falan sanabilirdi.

Öpücük ve ısırık izleri.

Göğüs uçlarım ısırılıp emilmekten tahriş olmuşlardı, demek ki ondan sızlayıp duruyorlardı.

Çekinerek yanımdaki adama tekrar baktığımda, onun da boynunun mosmor kesildiğini fark ettim. Mor lekelerin yanında yeşile dönen çürükler de göze çarpıyordu. Üstelik Aron'ın vücudunda da sayısız öpücük ve ısırık izi vardı.

Bütün bunları ona ben mi yapmıştım? Biz dün gece sevişmemiştik, resmen birbirimize saldırmıştık. Bunun başka bir açıklaması yoktu.

Aron bir kere yapınca durmamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse ben de durmasını istememiştim.

İlk sevişmemizden sonra gecenin devamında birkaç kere daha birlikte olmuştuk. Kasıklarımdaki sızı ve iğne batırıyorlarmış gibi hissetmem de bundandı zaten. Kendimi çok zorlamıştım. Bir tanrıyla sevişmek böyle mi oluyordu yani? Gerçi Aron dün bana ilkim olacağı için nazik davranacağını söylemişti. Bu nazik yanıysa sert tarafıyla tanışmak istediğimden emin değilim. Dünkü dokunuşlarını, sözlerini hayal edince istemsizce altdudağımı ısırdım. *Tamam, belki de tanışmak istiyorumdur ama birazcık, çok değil.*

Ellerimi yüzüme kapatarak utançla inledim. Ben bu tanrının yüzüne nasıl bakacaktım şimdi? Parmaklarımın arasından uyuyan yüzü gözüme takılınca ellerim kendiliğinden kucağıma düşüverdi.

Onu ilk kez uyurken görüyordum.

Leylaklarımı omuzlarından başlayıp kürek kemiklerine dek inen kanlı çiziklerden uzak tutmaya çalışsam da pek işe yaramıyordu. İçim cız etti, cidden sırtını mahvetmiştim.

Aron yüzüstü bir şekilde uyurken saten örtü beline dek çekiliydi. Bir kolu yastığın üzerinde kıvrılmış duruyordu, diğeri ise benim belime sarılıydı. Dün gece çekiştirip durduğum için saçları darmadağınıktı.

Gün ışığı perdelerin arasından sızarak üzerine düşüyor, kaslarla birlikte çiziklerle dolu geniş sırtına vuruyordu. Kirpikleri o kadar uzun ve gürdü ki göz altlarına gölge düşürüyordu.

Kalbim onu her görüşümde olduğu gibi hızla çarpmaya başladı. Adını duyduğunda bile tepki vermeden edemiyordu. Ona *yapma bu işin sonucunda zararlı çıkan biz olacağız*, diyordum ama beni dinlemiyordu. Nasıl da inanıyordu bu adamın sevgisine karşılık vereceğine.

Elimi alnına dökülen saçlarına dokunmak için uzattığımda, sanki bir yasağı ihlal ediyormuşum gibi hissederek yarı yolda duraksayıp kendimi geri çektim.

Nasıl bu kadar bana ait olup da aynı zamanda benim olamıyordu? Bazen ona duyduğum sevgi beni yorsa da ondan vazgeçemiyordum.

Evet, onu seviyordum.

Dün gecenin sonunda Su Tanrısı'na karşı olan hislerimi kendime itiraf edecek cesareti nihayet bulmuştum ama bu gerçeğe teslim olmak, çaresizliğimi katlamaktan başka neyi değiştirmişti ki?

Ona hislerimi asla söyleyemezdim. O korku, o endişe, o her şeyin yıkılacağına dair duyduğum kaygı dilime kilit vuracaktı.

Boğazımdaki yumru her şeyin en derin yerinde, en sessiz anlarda büyüyordu. Sanki her duygunun, her kelimenin boğazımda takılı kalmasının sebebi oymuş gibi.

Nefesim daralıyordu.

Aron'ın belimdeki kolunu tutup yavaşça yatağın üzerine bıraktım. Saten örtüyü üzerime doğru çekip çıplak bedenime doladım. Gözucuyla ona son kez bakıp hâlâ uyuduğundan emin olunca gitmek için harekete geçtiğimde, kasıklarıma saplanan sancıyla yüzümü buruşturdum. Ağzımdan istemsizce acı dolu bir inleme kaçtı.

"Ne yapıyorsun?" Arkamdan gelen uyku mahmuru sesi duyunca yakalandığım için telaşa kapıldım, ardından da saten örtünün bacaklarıma dolanmasıyla takılıp yere düştüm. Popomun yerle buluşmasıyla birlikte kasıklarıma vuran acıyla gözlerim yaşardı.

Yeri dövmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Aptal." Sulanan gözlerimi, çektiğim acının öfkesiyle sertçe ona döndürdüğümde başını koluna yaslamış bir şekilde keyifle beni izlediğini gördüm. Gözleri yeni uyanmanın verdiği uyuşukluğu taşısa da kehribarları küçük bir çocuğun haylaz bakışlarına sahipti.

Çıplaktı. Tamamen.

Bakma, Mana. Sakın bakayım deme!

Tek kaşını kaldırarak, "Kaçıyor muydun?" diye dolandırmadan sorsa da aslında cevabı çok iyi biliyordu. Utanarak gözlerimi başka yere çevirdim. "Neden kaçacakmışım ki? Ben sadece..."

"Sen sadece ne?" *Uydur bir yalan kızım! Hadi göreyim seni.*

"Banyo. Evet! Banyo yapmam gerektiği için gidiyordum." Mantıklı bir bahane bulduğum için kendimi alnımdan öpmek istiyordum.

"Şu tesadüfe bak, benim de yıkanmam gerekiyor. O zaman neden beraber gitmiyoruz ki?"

Donakaldım. Biz. Banyoya. Beraber. Mi. Girecektik? Hayır, hayır, hayır. Dün geceden sonra kalbim daha fazlasını kaldıramazdı. Aron çıplaklığından zerre utanmayarak yataktan çıktı. Üzerime doğru gelince korkarak geriye kaçıp, "Hayır hayır, ben daha buna hazır değilim!" desem de o pek umursuyormuş gibi durmuyordu.

"Gelme! Aron gelmesene ya!" Aron bu halime kahkaha atarak gülmeye başlayınca, her şeyi unutmuş ve onun gülüşünü hayranlıkla seyretmeye başlamıştım. Böyle içten güldüğü zaman içim gidiyordu. Fırsat bu fırsat Aron beni üzerimdeki örtüyle birlikte kavrayarak omzuna atınca, ben de çığlık attım.

Beni odasındaki banyoya doğru götürürken, "Ne diye hâlâ utanıyorsun? Dün gece zaten her şeyi gördüm," dedi. Bunun beni rahatlatması mı gerekiyordu? *Utanmaz, arlanmaz herif!* Ayaklarımı çırparak, "Bırakşana beni zorba tanrı!" diye bağırdığımda popoma yediğim şaplakla şok oldum. *Pislik!*

"Rahat dur, yoksa dün kaldığımız yerden devam ederim." Duyduğum şeyle birlikte gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Bir de doyumsuzdu.

Üç gündür Aron'ı nerede görsem arkama bakmadan kaçıyordum.

En son sabah aldığım derslerin birinden dönerken karşılaşmıştık. Yanında Ragnar'la birlikte bir şeyler konuşarak bize doğru yürürken, ben de o sırada dinlenmek için Saya'yla salona gidiyordum. İstesem bu kadar sık yolumuz kesişmezdi. Sarayın avlusunda göz göze geldiğimiz an donup kaldım. Bunun aptalca olduğunu biliyordum ama kendimi durduramıyordum işte.

Ben de oradan kaçtım.

Ciddi ciddi göz göze geldiğimiz anda arkamı döndüğüm gibi koşarak kaçmıştım. Ragnar ve Saya'nın şaşkınlıkla, Aron'ın ise eğlenerek arkamdan baktığını tahmin edebiliyordum. Niyeyse bu halim hoşuna gidiyordu.

Pişman değildim.

Aron her ne kadar birlikte olmamızı benim gelini olmak istememe ya da bahsettiği kokunun kalıcı olarak üzerimde kalmasına bağlasa da ben o gece sırf bunlar için değil, sevdiğim adamla sevişmek istediğim için onunla birlikte olmuştum.

Aslına bakarsanız isteyerek kaçıyor falan da sayılmazdım. Tamam, başta öyleydi ama şimdi durum farklıydı. *Bir kere kaçınca bir daha dönemezsin* derken, doğruyu söylüyorlarmış.

Bir de onun kaçmam konusunda hiçbir şey yapmayışı vardı tabii. Hadi ben utandığımdan kaçıp duruyordum, o niye buna bir son vermiyordu? İstese daha ilk günden kaçmama fırsat tanımazdı.

Yoksa o gece yaşananları olması gerekenden fazlası olarak görmüyor muydu?

Camdan değilsin ki, Mana. Niye bu kadar kolay kırılıyorsun?

Temiz havayı derince soluyarak kötü düşüncelerimi susturdum. Düşündükçe işin içinden çıkamıyordum. Her soru, bir başka soruya yol açıyor ve yine benim canımı yakıyordu.

Koşarken nereye gittiğimi umursamadığım için şöyle bir etrafıma bakınca bahçeye geldiğimi gördüm. Avluya en yakın yerlerden biri saray bahçesi olunca ayaklarım beni buraya getirmişti demek ki. Rengarenk çiçeklere buruk bir şekilde bakarak gülümsedim. Çiçekler her zaman beni mutlu ediyordu.

"Canını bir şey sıkmış." Solomon'ın sesini duyunca yüzümdeki gülümseme anında soldu, *bir sen eksiktin.* Bu adam benimle karşılaşmak için bahçede nöbet falan mı tutuyordu?

Ona doğru döndüğümde, güneşin altında parlayan dalgalı sarı saçlarıyla birlikte gülümseyerek bana doğru yürüdü.

Derdi neydi bunun? Bana yaklaşarak ne elde etmeyi planlıyordu?

"Yoksa zorlamayla mı oldu?" Su yeşili rengindeki gözleri gözlerimde bir cevap ararken çakmak çakmak olmuştu. Kaşlarımı çatarak, "Ne zorlamasından bahsediyorsun?" diye sorduğumda bir süre yüzüme bakmış, sonra da gerçekten anlamadığımı görünce, "Üç gün önceki geceden söz ediyorum. Seni zorladı mı?" diye tekrar sordu.

Üç gün önceki gece mi? Üstü kapalı bir şekilde sorduğu soruyu anlayınca cüretkârlığı karşısında dilim tutuldu. *Hadsiz!*

"Nereden biliyor-"

"Üç gün önceki gece sadece Maar'da değil, bütün Kaldera'da kopan fırtına başta herkesi şaşırtsa da halk buna neyin sebep olduğunu bilecek kadar uzun yıllardır Su Tanrısı'na tapıyor. O istemeden ülkede böylesine bir yağmur görmek mümkün değil." Alayla gülerek, "Normalde Su Tanrısı kendini kolay kolay kaybeden bir adam değildir," dedi. Sözlerinin devamında yüzümdeki sıcaklık artarak yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Saraydaki herkesin o gece neler olduğunu tahmin etmesi çok da zor olmadı."

Birden aklıma Towa'yla Saya'nın günlerdir bana bakarken bıyık altından gülüştükleri anlar geldi. Ben de niye bunlar bir tuhaf davranıyor diye sorup duruyordum kendime.

Biliyorlardı. Sadece onlar da değil, tüm Kaldera bizim ne yaptığımızdan haberdardı!

"Seni zorladı mı?" Bu kadarı da fazlaydı ama!

Kaşlarımı çatarak kızgınlıkla baktım ona. "Bana bak, Solomon! Hanedan üyelerinden biri olman ya da mirasçı olman her dediğine müsamaha göstereceğim anlamına gelmez. Bir daha benimle konuşurken haddini bilmezsen, sana ağzının payını vermekten çekinmem."

Benden böyle bir çıkış beklemediğinden şaşırsa da şaşkınlığı uzun sürmedi ve gülmeye başladı.

Sonunda sustuğunda, "İleri gittiğimi kabul ediyorum ama sen de pek uslu sayılmazsın, değil mi? Dışarıdan uysal dursan da içinde bundan çok daha fazlası var," dediğinde herhangi bir cevap vermedim. Gözlerinde ve yüzündeki gülümsemede bana karşı bir merak vardı, bu ilgisi beni huzursuz ediyordu.

"Aron seni zorlamadıysa niye üzgün duruyorsun peki? Etrafta böyle gezerek Su Tanrısı hakkında dedikodu çıkaracaksın." Omuz silkti, "Gerçi bu benim işime gelir ama sen bilirsin," dedi.

"Diyeceklerin bittiyse beni yalnız bırakır mısın?" Kibarca soruyorken gitmeliydi artık!

"Tamam tamam, Kaldera'nın Hanımı'nı kızdırmak istemem. Doğrusu ne yapacağın hiç belli olmuyor, kendimi bir anda zindanda bulmak istemiyorum." Hâlâ işin eğlencesindeydi.

"Bak aklıma ne geldi, sen yoksa Aron'ın haremini mi öğrendin? Eh, yerinde olsam ben de bundan hoşlanmazdım. Yine de bunun için kendine fazla yüklenme, sonuçta kocan bir tanrı. İstesen de istemesen de onu başka kadınlarla paylaşmak zorunda kalacaksın, en iyisi bu duruma alışmaya bak."

Söylediği onca lafın arasında *harem* kelimesini duyduğum anda hiçbirinin önemi kalmadı.

Harem mi? Ne haremi? Şu bildiğimiz kadın haremlerinden mi? Aron'ın lanet olası bir HAREMİ mi vardı?

Damarlarımı saran öfke küçük bir kıvılcımla başlayıp hızla büyüdü ve her yanımı sardı. *Haremi vardı...* Vücudumun her bir karışına sıçrayan o yakıcı his, gözlerimin önüne kırmızı bir perde indirmişti.

Solomon'ı iterek kenara çekilmesini sağlayıp hışımla saraya doğru ilerledim.

Bana hesap verecekti.

Vermek zorundaydı.

Ninova

ALAMETİN KUŞLARI

Hızlı adımlarla sarayın avlusuna girip oradan direkt Aron'ın çalışma odasının yolunu tutarken, gözüm kimseyi görmüyordu. Güler yüzüme alışmış olan saray görevlilerinin heyecanlı ifadeleri, benimle karşılaşır karşılaşmaz tedirginleşiyordu. İçlerinden birinin bir hata yaptığını düşündükleri için bana böyle korkuyla baktıklarını biliyordum. Muhtemelen cezalandırılmayı bekliyorlardı. Halbuki göğüskafesime oturan bu ağırlığın onlarla hiçbir alakası yoktu.

Yanlarından geçtiğim her hizmetçinin gerilen omuzları ancak ben uzaklaştığımda gevşiyordu.

Girişin sol çeperini boydan boya kaplayan devasa camdan duvarın arkasındaki okyanus canlıları, yine onları izlemeye geldiğim kanısına kapılarak bu tarafa doğru yüzmüşler fakat öfkeme tanık olur olmaz suyun derinliklerine kaçışmışlardı.

Kalbimde tomurcuklanan şakayık çiçeklerine dikenden sarmaşıklar dolanmıştı. O dikenler şakayıkları kahrediyordu.

Şimdi bunu onlara yapanı nasıl affedeceklerdi? Çektikleri acının faili ile onları kalbime eken aynı kişiydi, bunu bilmek ise en kötüsüydü. Gerçekten onlara hayat veren eller mi ihanet etmişti bize? *Lütfen etmesin.*

Titreyen çenemi sıktım.

Denizatlarından birinin ilerideki kayanın arkasına sığınarak gizlice beni gözetlediğini görebiliyordum. Küçük bir denizkızı da köşede kibirli ifadesiyle kollarını birbirine dolamış şekilde bana kınarcasına bakıyordu.

Onları hayranlıkla izlememe alıştıklarından şu anki tavrımı garipsemişlerdi. Dediğim gibi bu halimin ne onlarla ne de hizmetçilerle ilgisi vardı.

Gazabımı tadacak tek kişi tanrılarıydı.

Okyanus canlıları yanlarına her gelişimde bana ufak bir gösteri sunarlardı, bu da gün boyu ruh halimi diri tutardı. Daha sonra gelip gönüllerini alsam iyi olacaktı zira Aron'la yüzleştikten sonra yıkılmamak için onlara ihtiyacım olacaktı.

Saraydaki bütün kapıların üzerine el işçiliğiyle muazzam bir şekilde kazınan lotus çiçeği görüş alanıma girdiğinde, acelesi varmışçasına sık adımlar atan ayaklarım yavaşlayarak neredeyse duracak hale gelmişlerdi. Gölgelerden uzanan

zincirler bileklerime dolanmış, o zincirler daha fazla ilerlememem için beni geriye doğru çekerken yalvarıyorlardı. O kapının arkasında beni bekleyen gerçekle yüzleşmekten korkuyordum.

Sahiden beni gelinler konusunda kandırmış olabilir miydi? Ya onları öldürtmek yerine saraydan uzakta bir yere kapatıyorsa? Gözlerimin içine baka baka yalan söylemiş olmasını affedemezdim.

Dudaklarımda acınası bir kıvrım belirdi. Başından beri kehribarlarındaki ışığa kapılmış bir ateşböceğinden farksız mıydım yani? O parıltıya kandığımı ateşinde yandığımda mı fark edecektim?

Dudaklarımın düz bir çizgi halini almasını sağlayıp omuzlarımı dikleştirdim. Bir yalanı yaşamaktansa gerçekle acı çekmeyi tercih ederdim, o yüzden kaçmayacaktım. Aldığım kararın verdiği cesaret omuzlarımda eğreti dursa da duraksamadan kapının kolunu tuttuğum gibi aşağı bastırarak içeri girdim.

Benim odaya dalmamla birlikte çalışma masasında oturan kehribarlar bakışlarını üzerime çevirdi. Gözlerimizin kesişmesiyle birlikte göğsüme bir sızı saplandı ve damarıma basan öfkem yeniden gün yüzüne çıktı. Güzel, bu iyiydi. Ona göstermek istediğim kırgın yanım değildi, kızgınlığımdı.

"Öhöm!" Kendini hatırlatmak için nazikçe yapılan boğaz temizlemesiyle birlikte bakışlarımı Su Tanrısı'ndan çekip burada olduklarını şimdi fark ettiğim Kıdemlilere çevirdim. Odada yalnız değildi, sanırım toplantı gibi bir şeyi bölmüştüm.

İki pelerinli, Aron'ın masasının karşısındaki deri koltuklarda oturuyordu. Aron gözlerini üzerimden ayırmadan pelerinlilere, "Çıkın," deyince emre itaat ederek ayaklandılar. Kıdemliler yanımdan geçip gitmeden önce önümde eğilerek selam vermeyi eksik etmemişlerdi. Bense tıpkı Su Tanrısı gibi gözlerimi bir an olsun üzerinden çekmiyordum.

Bu adamın beni okşayan elleri daha önce kaç kadına da aynı şekilde dokunmuştu?

Ten hafızası diye bir şey vardı. Dokunduğunda, sarıldığında, her teması belleğine kazırdı. Kaçı teninin hafızasındaydı? Kalbimdeki kan akışını durduran, tıkanmış bir damar gibiydi bu kirli düşünceler.

Şeytanın kulağıma fısıldadığı vesveselerle birlikte leylaklarım gittikçe koyulaşıyordu. Benden öncesi önemli olmamalıydı... *olmaması gerekirdi.* O halde neden tenine işlemiş bütün dokunuşların izlerini tırnaklarımla aşındırarak silmek istiyordum? Aklımı kaçıracaktım. Benden sonrasıydı mühim olan.

Benden sonrası olmamalıydı.

"Az sonra ilk cinayetini işleyecekmiş gibi bakıyorsun."

Donuk bir tonla, "Kim bilir? Belki de dediğini yapmak üzereyimdir," dediğimde dudaklarının kenarı küçük bir kıvrımla yukarı doğru büküldüler. "İlk kurbanın olarak da beni mi seçtin? Onur duydum gelinim." Aron'ın yüzündeki

alaylı ifadeyle benim yüzümdeki ciddiyet çelişiyordu. "Seni öldürmek için sebeplerim olmadığını söyleyemezsin." Bu kadar katı bir cevap almayı beklemediğinden, yüz hatları gerilerek az önceki alaydan yoksun bir soğukla örtüldü. Sözlerim ona buraya geldikten sonra bana yaptıklarını hatırlatmıştı.

"Bir an için gerçekten pişman olduğunu düşünmüştüm, biliyor musun? Bana yaptığın onca şey için..." Telafi etmek için uğraştığını sanmıştım. Nasıl bu kadar kör olabildim? Nasıl değiştiğini düşünebildim? Kısa süreliğine de olsa karşımdaki adamın kibirleriyle ünlü tanrılardan biri olduğunu unutmuştum.

Ona doğru birkaç adım atıp, "Hoşuna gitti mi bari? Aptal gibi sana kanıp teslim olduktan sonra arkamdan güldün mü?" diye sorduğumda ani çıkışımla birlikte bakışları buz kesti.

Kaşlarını derinden çatarak, "Ne saçmalıyorsun?" derken bile hâlâ bilmezden gelen tavrı sonuna kadar gerilmiş olan bamtelimi koparmıştı. Öyle ki sonrasında gelişen olaylar tamamen kontrolümden çıkmış ve eski bir kötü alışkanlığımı devreye sokmuştu.

Öfkelenince gelen kırıp dökme isteğimi.

Hemen yanımda duran uzun sehpanın üzerindeki vazoyu kaptığım gibi ona doğru fırlattığımda, başını hafifçe kenara çekerek vazonun kıl payıyla yanından geçip gitmesini sağladı. Hedefini kaçıran vazo duvarla çarpışarak onlarca parçaya ayrılmış ve kırık parçaları etrafa saçılmıştı.

Kalbimi andırıyorlardı. Bu adamın avucunun içinde parçalara ayrılan zavallı kalbimi.

"Siktir!"

"Sadakatsiz herif." Mırıldanarak söylediğim şeyi duymamıştı. Hışımla oturduğu yerden kalkarak sıktığı dişlerinin arasından, "Kendine gel, Mana!" diyerek sesini yükseltti. Uyarısına kulak asmadım, asamazdım ki. Elime geçen ne varsa üzerine yollarken, bir yandan da çıldırmışçasına bağırıyordum. "Sadakatsiz herif! Sen benim kocamsın, bunu bana nasıl yaparsın! Nasıl bana yalan söylersin! Nasıl olan bir şeyi bana olmamış gibi yutturursun!"

Nasıl beni gördüğün ilk anda gözünü nefesime dikersin? Nasıl hayatta olmamı sorgularsın? Nasıl beni zindana attırırsın? Nasıl sözlerinle her defasında canımı yakarsın?

Acıyordu.

Sürekli acıyordu.

İçimde hiç büyüyemeyen o kız çocuğunun canını yakıyordu.

Hırsımı alamıyordum. Hıncımı çıkarmak istiyordum. Bir şeyleri parçalamak, ona zarar vermek belki de. "İtiraf et hadi! Hoşuna gitti değil mi yaptıkların? Beni kandırmak hoşuna gitti! Sırf gelinlere olan nefretin yüzünden beni tekrar tekrar incitmek istedin!" Gürültüyle kırılan bir başka eşyanın parçaları daha etrafa dağılırken Aron sabrının sonuna gelmişti. Öyle korkutucu bakıyordu ki

kehribarları, bir an için beni yerimde dondurup tüylerimi ürpertmişti. Hışımla üzerime doğru yürüyüp bileğimi sıkarak, ona doğru atmak için kaldırdığım biblonun düşmesini sağladı.

"Bırak!" Dinlemedim, o da sıktığı bileğimle beni geriye doğru yürüterek sırtımın kapıya çarpmasına neden oldu.

Bileğimi kavrayışından kurtarmaya çalışırken tekrar, "Bırak beni!" diye bağırsam da nafileydi.

Tutuşunu sıkılaştırarak, "Derdin ne senin?" diye sorduğunda altdudağımı ısırıp yüzümü önüme eğdim. Bakmayacaktım o yalancı gözlere işte. Göğsüm yaşadığım sinir krizinden dolayı hızla inip kalkıyordu. Odada duyulan tek şey gürültüyle alıp verdiğim nefes sesleriydi. "Konuşsana kadın!" Ağırıma gidiyordu yaptıkları, beni bir türlü kabullenemeyişi, bir hareminin oluşu.

Bu zamana kadar bastırdığım bütün olumsuz duygular başından beri aramızdaki her şeyin benim kurduğum bir yanılsamadan ibaret olduğunu fark etmemle birlikte gün yüzüne çıkmıştı. Korktuğum ne varsa şimdi tüm ağırlığıyla üzerime çökmüştü.

Dolmuş dolmuş en sonunda da patlamıştım.

Ölmemi istemişti.

Yine istiyor muydu? *Gözlerime her bakışında, bana her dokunuşunda, beni her öpüşünde yine ölmemi istiyor musun, Aron?*

"Yüzüme bak da konuş." Dediğini yapmayacağımı anlayınca boştaki eliyle çenemi kavrayıp başımı yukarı kaldırdı. Bakışlarımla karşılaştığında orada öfke yerine kırgın bir kız çocuğu bularak afalladı. Bir süre gözlerimin içine bakıp onu izledi. Herkesten kaçan o küçük kız kendini isteyerek ona gösterdi.

Bıkkınlıkla nefesini verdi. Niyeyse siniri bir anda tuzla buz olmuştu. Benim de sinir boşalması yaşayınca bütün öfkem kaybolmuş, geriye incinmişliğimle kalmıştım.

Bileğimi bıraktı. "Anlat bana."

"Beni aptal yerine koydun."

Hafifçe kaşları çatıldı. "Ne zaman?"

"En başından beri." Sanırım en acı tarafı da buydu.

Daha biri kapanmadan bende öteki yarayı açmıştı. Niye yaralarımın kapanmasına bir türlü müsaade etmiyordu? Niye kabuk bağlayanları soyup tekrar kanatıyordu? En önemlisi de niye bende yaralar açıp duruyordu?

"Şu işi doğru düzgün anlat."

"Haremin varmış. Nasıl yaparsın? Bana yalan söyledin. Gelinleri öldürmediğini başından söyleseydin ya! Böyle çirkin bir yalanın arkasına sığınmadan bana dürüst olsaydın..." Eğer dürüst olsaydı kendimi ikinci, üçüncü hatta yedinci kadın olmaya hazırlardım. Kaideleri biliyordum. Bir tanrının tek kadını olmasının mümkün olmadığını biliyordum.

Eğer en baştan haremimin olduğunu bilseydim ona âşık olmamak için sürekli bana ait olmadığını gözüme sokardım, o zaman bu kadar canım yanmazdı.

Seni sevmek beni yakmazdı.

Beni hiç sevmeyecek olsa bile hayatındaki tek kadın olacağım düşüncesiyle kendimi avutmazdım. Konuşmamın ardından sustuğumda gözlerinde bir göl kenarındaki sessizlik vardı.

"Sana bunu kim söyledi?"

"Kimin söylediğinin ne önemi var?"

"Önemi var çünkü sana bunu kim söylediyse yalan söylemiş."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Maar'ın hayır, Kaldera'nın hiçbir şehrinde bana ait bir harem yok."

Bu sefer ona kolay kolay güvenmeyecektim. "Yine beni kandırmaya çalışıyorsun."

Kolunu başımın üstüne dayayarak üzerime doğru eğildi. "Yattığımız gecenin ertesi sabahından beri beni gördüğün yerde kaçıp durdun, yetmedi senden başka hiçbir gelini yaşatmadığımı bilmene rağmen duyduğun ilk şeyle birlikte odamı basıp beni olmayan bir haremin varlığıyla itham ettin. Şimdi de sana bunun doğru olmadığını söylediğim halde beni yalancılıkla mı suçluyorsun?" Ağzından çıkan her cümle gök gürültüsü gibi gürlerken, bakışlarında şimşek gibi bir parıltı belirdi. Sanki her kelimesi haksız yere yargılanmanın öfkesini taşıyordu.

Ne yani doğruyu mu söylüyordu?

"Ben... tek miyim şimdi?"

"Teksin. On yıldan uzun süredir sarayıma, yatağıma giren tek gelinsin."

Donakalmış vaziyette söylediklerini dinlerken, çalışma odasına girdiğimden beri yaptığım her şey gözümün önünden bir bir geçti. Omuzlarımı yenilmişlikle düşürdüm. Solomon'ın tuzağına düşmüştüm.

Aron üzerimden geri çekilip bana dik dik bakarken, nereye kaçsam acaba diye düşünüyordum. Resmen adama durduk yere iftira atmıştım. Yerdeki kırık eşyaların fazlalığı gözüme çarpınca ciddi anlamda odayı darmadağın ettiğimi ve bütün bu eşyaları Aron'a fırlattığımı tekrar hatırlayarak bir saniye içinde utancın bin bir çeşidini yaşadım.

Bakışlarımı kaçırarak, "Sanırım sana bir özür borçluyum," dediğimde sesim o kadar kısık çıkmıştı ki ben bile güçlükle duymuştum.

Tek kaşını kaldırdı. "Onca yaptığın şeyden sonra tek bir özrün yeteceğini mi sanıyorsun?"

Yanlış anlaşılmalar her zaman olabilir, diyerek diretmek istesem de kehribarlardaki sert tutum beni kolayca rahat bırakmayacağını söylüyordu.

"İyi, tamam. Ne yapmamı istiyorsun?"

Dudağının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldıktan sonra aramızda açtığı mesafeyi tek adımıyla yeniden kapattı. Beni kapıyla arasında sıkıştırınca kalbim adeta donmuş gibi durdu, nefesimse içime hapsolmuştu. Elbisemin eteğini toplayarak yukarı doğru sıyırdı. Elini kumaşın altına sokunca irkildim.

"Aron?" Dudaklarını kışkırtıcı bir şekilde boynuma sürtüp soğuk eli bacağımda gezerken, içimdeki kararsızlık hızla büyüdü. Aklıma gelen şeyi yapmak istemiyordu, değil mi? Hemen? Burada?

Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, "Cezalısın," diye fısıldadı. Ceza mı? Ne tür bir cezadan bahsediyordu? Bakışlarımı istemsizce dudaklarına indirdiğim sırada birden elini baldırımdan çekerek benden uzaklaştı.

Ne olmuştu şimdi?

"Gördüğün üzere odamın iyi bir temizliğe ihtiyacı var." Beni ilk önce baştan çıkarıp sonra da bunu mu söylüyordu? Dudaklarında istediği etkiyi almış bir tebessümle, "Tek bir toz zerresi bile görmeyeceğim denizkızı," deyince bana oynadığı oyunu fark ederek kaşlarımı çattım. Bu resmen hileydi. İlk önce bana yaklaşarak aklıma olmayacak şeyleri sokmuş, sonra da kendini geri çekip beni bu hislerle ortada dımdızlak bırakmıştı!

"Sen-"

"Lazım olan malzemeleri kapıdaki muhafızlara söyle sana getirsinler."

Demek benimle böyle oynayacaksın, Su Tanrısı. Öyle olsun, oyun sırası elbet bana da geçer.

Ona bir sürü laf saymak istesem de odanın ciddi anlamda temizliğe ihtiyacı olduğunu ve bu dağınıklıktan benim sorumlu olduğumu bildiğim için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Homurdanarak dediğini yapmak üzere kapıya doğru dönmüşken, popomda hissettiğim yanmayla yerimden sıçradım.

Şaplak atmıştı!

"Söylenip durma da işe koyul."

Solomon'ın söyledikleri beni tetiklemişti.

Başka bir zamanda olsaydık ve ben ilk günkü korkularımdan arınsaydım, beni bu kadar kolay alt edemezdi. Kaldera'ya gelişimin üzerinden çok zaman geçmemişti ama şimdiden bir ömre sığacak kadar olay yaşamıştım. Bunların en beteri Aron'la yaşadıklarımdı. Çabaladığını biliyordum, yemin ederim görüyordum ama tamamıyla güvenimi kazanabilmiş değildi, tıpkı benim de onun güvenini kazanamadığım gibi. Her sinirlendiğinde beni tekrar o zindana göndereceğinden endişeleniyordum.

O da muhakkak tıpkı diğer gelinler gibi elimde bir bıçakla arkasında belirmemi bekliyordu.

Kimi kandırıyorum ki?

Onu sevdiğimi içindi. Bu adamın sevgisiydi beni hoyratlaştıran.

Harem adını duyunca kan beynime sıçramıştı. Oysaki Aron'ın kadınlara olan katıksız nefretinden haberdardım. Ragnar da bana Maar'daki tek gelin olduğumu, bu yüzden hanedanı varlığımla endişelendirdiğimi söylemişti. Solomon en büyük korkumu dirilttiğinden kırılan kalbime söz geçirememiştim. Duyduğum şeylere sağır kesilmiş, bildiklerime körleşmiştim.

Onun da elinde değildi.

Gelinleri tanrılar istediği için değil, tanrılara tapanlar dileklerini gerçekleştirsinler diye gönderiyorlardı. Bir gün istesem de istemesem de yeni bir gelin ortaya çıkacaktı. Tuttuğum paspasın çubuğunu sıktım. *Bunu o gün geldiğinde dert edersin, Mana, şimdi değil.*

Çaktırmadan masasında oturan Aron'a baktım, düşünceli görünüyordu.

Dalmış bir şekilde eline aldığı kalemin başını belli aralıklarla masaya vuruyordu ve bunu yaptığının farkında bile değildi.

Temizliğe başladığımdan beri konuşmamıştı.

Ona içimdeki öfkeyi gösterirken bana yaptıklarını da yüzüne vurmuştum. Öyle bir niyetim olmamasına rağmen dilimi tutamamıştım. Onu affedemediğimi anlamış olmalıydı. Hem dediklerine bakılırsa ondan kaçışımı kafasına takmamış falan değildi, takmıştı ve bu durumdan hiç hoşlanmadığını huysuz çıkan sesinden anlamıştım.

Kaçmamı dert etmişti. Bunu bilmek niye beni sevindiriyordu? En azından bana karşı o kadar da ilgisiz değilmiş diyebiliyordum artık.

Leylaklarımı ondan çekip sildiğim parkelerle bakıştım.

Denizkızı. Bana denizkızı demişti. Suda yaşayan en güzel dişi varlıklar onlardı. Bu... beni de güzel bulduğu anlamına mı geliyordu?

Aldığı iltifattan memnun olduğu belli olan kalbim küt küt atarken, yanaklarıma hücum eden kızarıklığı düşünmemek için döşemeleri daha bir gayretle silmeye koyuldum.

"Biraz daha aynı yeri silmeye devam edersen parke aşınacak." Aron'ın uyarısıyla birlikte yere baktığımda gerçekten de dakikalardır aynı kısmı paspasladığımı fark ederek duraksadım. Masanın üzerine konulmuş bir karış kalınlığındaki belgelerin en üstündekine uzanırken, bir yandan da benimle konuşmaya devam ediyordu.

"Temizliğin başında oflayıp puflayarak pes edersin diyordum. Neredeyse kırk dakikadır devam ediyorsun, beni yanılttın. Üstelik kırık parçaları toplarken elini kesmeyerek de iyi iş çıkardın."

Kafasını incelediği belgeden kaldırıp bana baktı. "Kasaba, köy, geldiğin yer her neredeyse orada iyi yetiştirilmiş bir hanımefendi olduğun halde temizlik yapmakta gayet iyisin."

Şüphelenmişti.

Buna neyin sebep olduğunu öğrenmek için odaya şöyle göz attığımda her yerin *bal dök yala* dercesine parladığını görerek yutkundum.

Muhafız istediğim temizlik malzemelerini getirince rezil olduğumdan, bir süre Aron'la muhatap olmamak için kendimi oyalayabileyim diye temizliğe odaklanmıştım. Elime eldivenleri geçirip açtığım poşete cam kırıklarını toplayıp doldurduktan sonra süpürge ve kürekle toplanılmayacak kadar minik parçaları süpürmüş, ardından da elime paspası alarak yeri silmeye başlamıştım.

Doğru söylüyordu.

Benim yerimde başka bir hanımefendi olsaydı temizliğe başlamasının üzerinden çok geçmeden mızmızlanıp dururdu. Elini kırıklar yüzünden keser, şımarık yetiştirilmenin verdiği hassasiyetle bunu bir hizmetçinin de yapabileceğini söyleyerek Su Tanrısı'ndan af dilerdi.

Abartmıştım. Temizlik yapmayı fena halde abartıp Aron'ın dikkatini çekmiştim. Başından beri sesini çıkarmadan beni izleyerek gözlemlemişti.

Kahretsin, bir an önce onu tatmin edecek bir cevap bulmam gerekiyordu. Eğer asıl gelinin ben olmadığımı anlarsa biterdim. Tüm köy Su Tanrısı'nın gazabını tadardı, hatta lanetlenirdik bile.

Telaşımı sezdirmeden elimdeki paspası kovadaki suya sokarak daldırıp çıkardım. İyice kirlenmiş suda çare arayan gözlerimin yanmasını görürken, korkudan patlayacakmışçasına çarpan kalbimin gürültüsü kulaklarımda yankılanıyordu.

Paspastaki fazla suyu almak için sopayı etrafında döndürerek birkaç kere başlığını sıktım.

"Küçük bir köyden geliyorum. Evet, reisin kızıyım fakat bu benim pamuklara sarılarak büyütüldüğüm anlamına gelmez." Titriyordum, ellerim tir tir titriyordu. Göz göze gelmeyelim diye sırtımı ona doğru dönmem işime yaramıştı.

Bana güvenmesini istiyordum, güvenmesini söylüyordum ama ona yalan söylemeye devam ediyordum.

"Köyümde kim olursan ol iş yapmak zorundasın. Bu sadece benim iyiliğim için değildi, ayrıca köy halkına reisin kızı olarak örnek olmam gerektiğinden bilmem gereken her şeyi öğrendim."

Sessiz kaldığı her saniye ömrümden ömür gidiyordu. Kehribarların sırtımı delecekmişçesine bana baktığını sezebiliyorum. Bakışlarının ağırlığı daha da büyümesi için korkumu yelliyordu.

Üzerimdeki gözler bir tanrıya aitti.

"İşin bitince muhafızları çağır, çöp poşetlerini götürsünler." Ne zaman tuttuğumu bilmediğim nefesimi usulca bıraktım. Neyse ki uzatmamıştı. Pencere tarafındaki parkelere paspası götürürken, "Tamam, öyle yaparım," dedim. Silmediğim tek bir yer kalmıştı zaten sonra işim bitiyordu. Daha da şüphelendirmeyeyim diye başından beri nasıl temizlik yaptıysam aynı şekilde yapmaya özen gösterdim. Aniden beceremiyormuş gibi davranmak sadece kuşkusunu beslerdi.

O belgelerle ilgileniyor, ben de kaldığım yerden temizlik yapıyorken birdenbire yüzlerce kuş aynı anda kanat çırparak gökyüzüne uçmaya başladı. Eşzamanlı çırpınan kanatların çıkardığı yüksek sesler sarayın dört bir yanında yankılanırken, şaşırarak kafamı kaldırıp pencereden dışarıya baktım. Gökyüzündeki kuş sürüsü hareket halinde olduğu için bedenleriyle yarattıkları gölgeler yeryüzüne yansıyıp geçiyor, karaltıların hızına rağmen insana sonu yokmuş hissi veriyordu.

Paspası duvara yaslayıp pencereye iyice yaklaştığımda, sürü halinde hareket eden kuşların simsiyah tüylere sahip olduklarını gördüm. Karga büyüklüğündelerdi fakat karga değillerdi. Peşlerinden gelen her kuş gökyüzünde toplanan sürüye katılıyordu.

İçlerinden biri hızlıca saraya doğru atağa geçtiğinde ötekiler de onu takip ettiler. Halka saldıracaklardı!

İlk kuş gagasını aralayarak çığlık attığında, çıkardığı ses o kadar tiz ve şiddetliydi ki biri kulak zarıma sivri bir şey saplamışçasına derin bir acıyla bağırıp ellerimi kulaklarıma kapattım.

"Mana!" Zonklayan kulaklarım yüzünden dizlerimin üstüne bırakmıştım kendimi. Aron anında yanıma gelerek tek dizinin üstüne çöküp, kulaklarıma bastırdığım ellerimin üzerine ellerini koydu.

Endişeyle, "İyi misin?" diye sordu.

Bir kuş nasıl böyle ses çıkarabilirdi? Kulak zarım çınlamaya devam ettiği için Aron'ın sesini güçbela algılayabiliyordum.

Bir şey vardı. İçimi dürtüp duran bir sıkıntı.

O kuşlar bana bir şeyi anımsatıyorlardı ama neyi?

Onları tekrar görmek ve beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu bulabilmek için tekrar pencereden dışarı baktığımda karşılaştığım manzarayla kanım dondu. Aman Tanrım, bu da neydi böyle? Dışarıda neler oluyordu?

Gökyüzünün belli noktalarında kan ve kargalara ait olduğunu anladığım et, tırnak, tüy parçaları vardı. Havaya yapışmışlarcasına yukarıda asılı duruyorlardı. Bunun nasıl mümkün olduğu sorusunun cevabını ise bir sonraki saldırışlarında almıştım. Kuşlar süratle saraya doğru iniş yaparken görünmez bir engele çarpıyorlardı. Süratli oldukları için çarpışma esnasında boyunları kırılıyor, kanatları kopuyor ya da kemikleri etlerinden dışarı fırlıyordu.

Kuş cesetleri patır patır yeryüzüne yağıyordu.

Kuşlar hipnotize edilmişçesine durmaksızın saldırmaya devam ediyorlardı. O görünmez engeli aşmak için birbiri ardına intihar saldırıları gerçekleştiriyorlardı. Dışarıdaki halkın kuşlar yüzünden korkuyla bağrıştıklarını duyabiliyordum, kaçışıyorlardı.

Çığlıklar yüzünden sağır olma tehdidiyle karşı karşıya kalan insanlar acıyla inliyor ve yardım istemek için bağırıyorlardı.

Sürünün içerisinde diğer kuşlara nazaran boyut olarak biraz daha büyük bir kuşun olduğunu fark ettim, muhtemelen bu kuş sürüsünün lideriydi. Geri planda kalarak olanları gözlemliyordu. Büyük kuş onu izlediğimi anlayıp kan kırmızısı ve yüzüne oranla kocaman duran gözlerini bir anda bana çevirdi. Bakışlarımızın çarpıştığı saniyede biri ellerini boğazıma sararak sıkıyormuşçasına nefesim kesildi ve acı, gözlerimin içinde başlayıp kılcal damarlarımı dağlamaya başladı.

Aron, "Gözlerine bakma!" diye bağırarak beni uyarsa da bakışlarımı o kanlı irislerden çekemiyordum, kilitlenmiştim. Su Tanrısı, "Sikeyim!" diyerek avucunu hızla gözlerimin üstüne kapattı. Kuşla bağlantımın kesilmesine rağmen gözlerimin içi hâlâ cayır cayır yanıyordu.

Eğer Aron gözlerimi kapatmasaydı ben bunu asla yapamazdım. Kuşla gözlerimiz buluştuğu anda etkisi altına girmiştim. Bana fısıldıyordu; *gözlerini kapatma, gözlerime bak, bakmaya devam et.*

Şeşe Kuşu.*

Onlar Şeşe Kuşlarıydı. Nasıl? Burada olmamaları gerekirdi.

"Baktın mı? Mana, kuşun gözlerine ne kadar baktın?" Aron elleriyle yanaklarımı kavrayıp başımı ona doğru döndürerek, telaşla gözlerimin içini kontrol etmeye başladı. Kan çanağına döndüğüne emin olduğum gözlerimi açık tutmak çok zordu. Sanki avuç avuç kumla doluydu içleri.

İstemsizce gözlerim yeniden pencereye doğru kaydı. Su Tanrısı sinirle soluyarak, "O gözlerini bir daha benden ayırmayacaksın!" diyerek sesini yükseltince irkilerek tekrar ona baktım. Bağırışı kafamdaki kafa karışıklığının dağılmasını sağladı. Kuşun zihnimdeki cezbedici sesi sustu.

Yaşadığım dehşet yüzünden elimi gömleğine götürerek ona tutundum. Kuşun sesi susmuş olsa da zihnim baştan çıkarıcı bir şekilde konuşan o iblisin sesini bir daha asla unutmamak üzere hafızasına kaydetmişti.

Korkunç bir deneyimdi.

"Kuşlar... burada olmamaları gerekirdi. Aron neden buradalar?" Beni kendine doğru çekerek sarıldığında, nasıl sarsıldığımı fark ettiğini anladım. Boynundan yoğun bir şekilde burnuma dolan okyanus kokusu kaskatı kesilen her bir uzvumu teker teker çözdü. Bu tanrının kokusuna garip bir zaaf geliştirmiştim. Ne şekilde olursak olalım kokusuyla beni sarıp sarmalıyor, bana en güvenli yerin onun kolları olduğunu hatırlatıyordu.

Yanlıştı ama çok doğru hissettiriyordu.

* Türk ve Tatar mitolojilerinde geçen haydut kuş. Azerbaycan Türklerinin inanışına göre geceleri bilinmezlik âleminden gelip erkek çocukları vurarak öldürür veya kaçırır. Girdiği evdeki çocuk ölür.

Aron çaktırmamaya çalışsa da beni kendine çekmeden önce yüz hatlarının ölümcül bir şekilde gerildiğini, kehribarlarında damarların yarılarak orada nasıl kızıl çatlaklar meydana getirdiğini görmüştüm.

Sanki gözlerinde cehennemden bir kapı aralanmış gibiydi.

"Ben de bunu bilmek istiyorum." Bir tanrının, hem de Aron gibi bir tanrının bölgesine izinsiz girmekle kalmamış, onun halkını tehlikeye atmışlardı. Buz kesen sesi bunu yapan ya da yaptıran herkese bedelini en ağır şekilde ödeteceğini söylüyordu.

Kuşlar, düşmanın kurduğu bir tezgâh olabilir miydi? Hayır, Şeşe Kuşları eğitilebilecek türden kuşlar değillerdi. Tabii yakınlarda bir Şeşe Anası veya Şeşe Atası yoksa.

Küçük bir olasılık olsa da geliş nedenlerinden biri buydu diğeri ise... *haberdi.*

Haber getirmiş olabilirlerdi. Hangisi daha kötüydü bilmiyordum.

Ağrı her yerdeydi; kulaklarımda, gözlerimde. Üstelik hafif bir duyma kaybı ve görüşümde bulanıklık da söz konusuydu. Bunların geçici şeyler olmasını umuyordum.

Eğer Aron gözlerimi kapatmasaydı o kuş beni delirtene kadar rahat bırakmayacaktı. Şeşe Kuşlarının gözleri ona bakanı *lanetlerdi.* Bakışlarıyla kör edebilir, kan damarlarımı patlatır, hatta bakışmanın uzunluğuna göre göz kürelerimi bile eritebilirdi. Bu da ölümümle sonuçlanırdı.

"Aron kuşlardan hemen kurtulmalıyız! Ya halktan biri yanlışlıkla içlerinden birine dokunacak olursa?" Şeşe Kuşu'na dokunabilmeyi başaran kadın olursa Şeşe Anası, erkek olursa Şeşe Atası olurdu.

İnanışa göre Şeşe Kuşu'nu yakalayan biri anında öldürülmeliydi çünkü onlara dokunmak, dokunan kişiye kontrol gücü verirdi. Çocuklar! En büyük tehlikeyi çocuklar yaşıyordu. Şeşe Kuşları çocuk öldürmeye bayılırdı.

Eliyle saçlarımı okşarken, "Sakinleş," dese de asıl sakin olması gereken kişi oydu. Öyle soğuk çıkıyordu ki sesi, bu soğukluk yalnızca sesiyle sınırlı değildi. Oda giderek buz kesiyor, etrafındaki her şeyin sıcaklığını emiyordu. Buna rağmen saçlarımı okşayan ellerinden şefkat akıyordu.

Ne garip bir adamdı. Aynı anda hem gaddar hem de merhametli olabiliyordu.

O kuşlar dışarıda dehşet saçarken sakin olamazdım, o da olamazdı. Beni göğsünden uzaklaştırıp tekrar gözlerimin içine baktı. Gömleğini daha sıkı tuttum. Ona bakmak zordu, kızıl çatlaklar irislerinin her bir karışına dağılmıştı. Gözbebeklerini saran kanlı halka orada dururken bakmak çok zordu. İçindeki tanrı tekrar o yerden bana bakıyordu.

"Gözlerin kızarmış." Başparmağıyla göz kenarlarımı acısını almak istercesine nazikçe okşarken, "İyiyim," demeyi başardım. Gözlerindeki tanrının bana baktığını, onun karşısında olduğumu bilirken rahat konuşamıyordum.

"Burada kal, yanma birilerini yollayacağım, tamam mı?"

"Sen?"

"Ben gidip kuşları halledeceğim. Ne olursa olsun bir daha sakın onların gözlerine bakmak gibi bir hataya düşme." Ucuz atlattığımı ben de biliyordum.

"Uslu bir kız ol ve beni bekle." Kafamı *tamam* anlamında salladığımda, ayağa kalkarak balkona doğru yürüdü. Balkonun kapılarını açma gereği duymadan suya dönüşen bedeni cam kapıdan geçip giderek kayboldu.

Gözlerimi hâlâ uzun süre açık tutamıyordum. Dışarıdaki bağırış çağırışlar ve kuşların saldırırken çıkardıkları sesler devam ediyordu. Muhafızlar olaya el atmış olmalıydılar ki emir veren kişilerin de seslerini işitiyordum. Camdan bakıp neler olduğunu, Aron'ın nereye gittiğini görmek istesem de cesaret edemiyordum. Bir kere daha kuşlardan birinin gözlerine maruz kalırsam bu sefer kurtulma şansım sıfırdı. Aron, Şeşe Kuşlarının seslerinden ve gözlerinden etkilenmiyordu. Muhtemelen lanetleri dört büyük tanrıdan birini etki altına alacak denli kuvvetli değildi.

Çalışma odasının kapısı birden gürültüyle açılarak içeriye Towa ile Caster girdi. İkisinin de telaşları hal ve hareketlerinden açıkça okunuyordu. "Camlardan uzak dur, Mana!" Towa hızlı adımlarla yanıma gelerek beni camlardan uzaklaştırdı. O sırada da gözlerimi fark etmişti.

Kaşlarını sinirle çatarak, "Tüylerini teker teker yolacağım o haydutların! Şu gözlerinin haline bak," dedi.

"İyi misin? Çok acıyorlar mı?" Acı yerini minik minik batmalara bırakmıştı, yine de daha fazla endişelenmesin diye, "Bir şeyim yok," dedim.

"Siz kuşların buraya nasıl geldiğini bulabildiniz mi? Birileri onları bilerek mi Maar'da yaşayan halkın üzerine saldı?"

İkisi de duraksayıp birbirlerine baktılar. Caster'ın pelerini yüzünden ifadesini seçemesem de Towa'yla aynı duyguları paylaştığına emindim. İkisi de Şeşe Kuşlarının neyin işareti olduğunu biliyorlardı fakat şüphelendikleri şeyi bana söyleme taraftarı değillerdi. Paniğe kapılacağımı mı sanıyorlardı? Yoksa şüphelendikleri şeyin lafı ortalıkla edilemeyecek kadar mühim miydi? Her şekilde bunu benden gizlemelerinden hoşlanmamıştım.

"Ortalıkta Şeşe Anası ya da Şeşe Atası'na rastlanmadı ama yine de hâlâ araştırıyoruz."

Alametin kuşları. Kara haber kuşları.

Kötü bir şey olacaktı. Çok kötü bir şey... Maar'ı hatta tüm Kaldera'yı sarsacak uğursuz bir hadise meydana gelecekti. Bunu söylemek için buradalardı.

Towa omzumu sıkarak, "Endişelenme, Su ve Buz Muhafızları halkı koruma altına aldı. Aron da birazdan kuşları halleder zaten," dedi.

"Siz niye buradasınız peki? Dışarıdakilere yardıma gitmelisiniz."

"Birlikler Ragnar'ın komutasında. Biz seni korumaya geldik."

"Ben iyiyim, söz veriyorum camlara da yaklaşmayacağım, siz gidip diğerlerine yardım edin." Kaldera'nın en güçlü üç komutanından ikisinin beni korumaya gelmesine lüzum yoktu. Tehlike altında değildim, başımın çaresine bakabilirdim.

Caster araya girerek, "Buraya sadece senin için gelmedik. Aron, Kaldera'yı içine alacak geçici bir kalkan kurmamızı istedi. Ülkenin diğer şehirlerinden de acil yardım çağrısı aldık. Halkın güvenliği için kuşları büyü kalkanının içine hapsedip Aron'ın onları öldürmesi için zaman kazandıracağız," dedi.

Aklıma kuşların ilk saldırısından sonra görünmez bir şeye çarpıp, geriye havada asılı durduğuna inanamadığım ceset kalıntılarını bırakışları geldi. Görünmez bariyer sözünü ettikleri kalkan olmalıydı. Su Sarayı en başından beri bu kalkanla korunuyordu demek ki.

Saraydaki insanlar korkudan bağırsalar da asıl yardım çığlıklarının daha uzaktan gelmesinin sebebi de buydu. Şeşe Kuşları kalkan devreye girince daha fazla saraydan içeri girememişlerdi.

"Beş dakika dayansak yeter."

Yanağımın içini dişledim, demesi kolaydı. "İyi de bunun için muazzam bir enerji gerekiyor." Yalnızca Maar'ı değil, bütün ülkeyi kaplayacak bir kalkandan bahsediyorlardı. Caster'a bunu yapmanın ne kadar zor olduğunu bilen bir bakış atarak, "Yapabilir misin?" diye sorduğumda, "Tek başıma değil," yanıtını verdi.

En azından *hayır* dememişti. "Ben nasıl yardımcı olabilirim peki?"

Towa, "Sen bu işi bize bırak-" diyemeden Caster sözünü keserek, "Enerjini benimle paylaşabilirsin," dedi. Towa hayatında duyduğu en korkunç şey buymuşçasına, "Ne? Sen delirdin mi?" diyerek büyücünün önerisine anında karşı çıktı.

"Ne kadar çok kişi olursak üzerimize binecek baskı o kadar azalır."

Towa karşı çıkmaya devam edecekti ki kolundan tutarak mâni oldum. "Yardım etmek istiyorum, bana hiçbir şey yapmadan durmamı söyleyemezsin." Konuşurken sesim aksi çıktığından itiraz etmesine sinirlendiğimi anlamıştı. Ona *istediğimi yaparım* bakışı atınca kaşlarını çattı.

"Burada mantıklı düşünebilen tek kişi ben miyim? Daha önce bu tarz bir büyü seremonisine hiç katılmadın. Ya bedenine binecek yükü kaldıramazsan o zaman ne yapacaksın?"

"Caster acemi bir büyücü değil, insan sınırlarını biliyor. Dayanamayacağımı gördüğü anda enerji çekimini durdurabilir."

Biz tartışmayı sürdürürken, Caster bizden sıkılmış olmalı ki homurdanarak hazırlıklara başlamak için yanımızdan ayrıldı. "Siz iki inatçı keçi yakında bir karara varırsanız yanıma gelirsiniz. Sizin için pek mühim bir konu gibi durmuyor

ama yine de belirtmek isterim, zaman aleyhimize işliyor!" Bu sırada odanın ortasına giderek yerdeki yuvarlak halıyı kaldırıp kenara çekmişti.

"Ne diye bir hanımın yapması gerektiği gibi sadece emir verip yerine getirilmesini beklemezsin ki?" Benden resmen oturup yaptıkları fedakârlıkları izlememi istiyordu. Ters ters suratına bakarak büyücünün yanına gittim, öyle bir şeyi asla yapmayacaktım.

"Hadi başlayalım."

Towa onu dinlemeyeceğimizi kabullense de söylenmeyi eksik etmiyordu.

"Dinlemiyorlar bile. Dinlemeyin tabii, ben kimim ki zaten? Alt tarafı ölümü Su Tanrısı'nın elinden olacak zavallı bir kulum!"

Caster'ın elbisesinin kemerine asılmış küçük keseler vardı. İçlerinde ne olduğunu bilmesem de büyücünün onları asla yanından ayırmadığını birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca anlamıştım. Aslında içlerinde büyü malzemelerinin olduğunu tahmin etmek o kadar da zor değildi.

Tüm büyücüler her an büyü yapabilmek için hazırlıklı olurlardı.

Caster bu düşüncelerimi desteklercesine deri keselerden birinin ağzını açarak içine elini sokmuş ve torbadan bir avuç dolusu siyah toz çıkarmıştı. Kaldırdığı halının zeminini kâğıt, tozu ise mürekkep niyetine kullanarak yapacağı büyü için gerekli olan çemberi çiziyordu.

Büyü halkasını kısa sürede tamamladığında çemberin içerisine hızlıca sembolleri de ekleyip işini bitirdi.

Towa değişik bir koku almışçasına burnunu çekerek, "Kül kokusu mu bu?" diye sorduğunda Caster kafasını aşağı yukarı sallayarak, "Tozdan geliyor, ölü kemikleri," dedi. Duyduğum şeyle birlikte gözlerim kocaman olurken Towa, Caster'ın garip malzemeler kullanmasına alışkınmış gibi yalnızca yüzünü ekşitti.

"Nereden buldun o şeyleri?"

"Emin ol bilmek istemezsin." Ben kesinlikle geldikleri yeri bilmek istemiyordum. Büyücülerin midesi cidden sağlam olmalıydı. Kim bilir kalan keselerde daha neler vardı?

Caster elini bana uzatınca büyü malzemelerinin iğrençliği hakkında düşünmeyi bir kenara bırakıp elini tuttum. Ben el ele tutuşarak çemberin etrafına dizileceğimizi sanırken, büyücü tuttuğu elimi çevirerek cebinden çıkardığı iğneyi işaretparmağıma batırdı. Ardından parmağımı çemberin üstüne doğru tutup sıktı ve birkaç damla kanımı kara tozun üzerine düşecek şekilde akıttı.

"Sen iç çemberin enerjisini tamamlayacaksın, Towa ise dış çemberin. Şimdi tozu bozmadan çemberin içine girip dizlerinin üstünde dur." Çemberin ortasına boşluk koymasının nedeni enerjisini çekeceği kişi içindi demek.

Dediğini yaparak ayağımı çemberin üzerinden atıp boşluğun içine girdim, ardından dizlerimin üstüne çöküp beklemeye koyuldum. İğneyle kanı alındıktan sonra Towa da dış çemberin ortasına girdi.

Daha dikkatli bakınca Caster'ın aslında iki çember birden çizdiğini ve bu çemberlerin birbirleriyle temas kurmasını sağladığını fark ettim. Büyü genelde çetrefilli dizilimlerden meydana geldiği için sıradan insanlar büyü ve büyüsel şeyleri kavrayamıyorlardı. Bu yoksunlukları da onları büyüye karşı daha temkinli bir hale getiriyordu.

Caster etrafımızda dönerek yapacağı büyünün sözlerini okumaya başladığında, çemberleri oluşturan tozların büyüye tepki vererek kıpırdanmaya başladıklarını gördüm.

Toz zerreciklerinin bir kısmı yavaşça havalanıp çember boyunca dönmeye başladı. Kısa sürede hızlanıp kasırga halini alan rüzgâr akımı yükselerek boyumu aştığında artık diğerlerini göremiyordum. Çemberi oluşturan toz, mor bir renk alarak yukarı doğru yükselip büyüye Caster'ın aurasını karıştırdı.

Bu, büyücünün çemberleri hakimiyeti altına aldığının kanıtıydı.

Sürecin doğru gidip gitmediği ya da büyünün başarılı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim olmasa da sakindim çünkü büyüyü Caster yapıyordu. Daha önce onun ne kadar yetenekli olduğuna şahit olduğumdan her şeyin yolunda gideceğine emindim.

Mor rengini alan çemberin içinden bir anda şeffaf lâkin yine mor bir hareyle kaplı zincirler çıkarak üzerime hücum ettiler. El ve ayak bileklerim prangaya vurulduğunda hareket alanım kısıtlandı. Kaşlarımı çattım, bu normal miydi?

Bir sonraki aşamaya geçtiğimizi içimden çekilen enerjinin zincirlere aktığını hissederek anladım. Çok tuhaf bir histi.

Zincirler içimi boşaltıyor gibiydi.

Kalp atışlarım yavaşlamaya başlamıştı ancak her atış, tüm bedenimi sarsacak denli güçlenmişti. Gözlerimin önünde enerjimin hızla çekilmesinden dolayı olsa gerek siyah benekler uçuşuyordu. Bu benekler gittikçe çoğalarak görüşümü hızla karartmışlardı. Çemberi saran kasırga saçlarımı yukarı doğru kaldırarak dalgalandırırken, kopkoyu bir karanlığın içindeydim.

Hiçbir şey göremiyordum. Görünüşe göre Towa bunun bana fazla gelebileceğini söylerken haklıydı.

Eh, tüm Kaldera'yı saracak bir kalkandan bahsediyorduk nihayetinde.

Tedirgin olmaya başlasam da derin nefesler alıp vererek bunun geçici olduğunu kendime hatırlattığım sırada, alnımda toplanmaya başlayan sıcaklıkla ensemdeki tüyler diken diken oldu. Yine bu his... İki kaşımın tam ortasına kızgın demirle bir şey yazılıyor gibiydi. Korkuya kapılarak bileklerimi çekiştirmeye başladım.

Başım dönüyordu. Gözlerimi sıkıca kapatıp tekrar açarak bunu birkaç defa tekrarladım fakat görüşümü geri kazanamadım.

O sunak bu kez ortalıkta yoktu.

Alnımdaki sıcaklık giderek artarken, gözlerim de benzer bir ateşle yanmaya başladı. Gürültüyle nefes alıp verirken, kasırganın sesini duyamadığımı idrak ettim. Sanki her şey tüm dünyayla birlikte susmuştu.

Biraz daha bu şekilde beklemenin kötü sonuçlanacağına karar verip durması için Caster'a seslenecekken, gördüğüm karanlığın içerisinde yerinden hareket eden yüzlerce taşın çıkardığı gürültüye benzer sesler işitmeye başladım. Sanki o taşlar karanlığın içerisinde hareket ederek bana doğru geliyorlardı.

Hızlarını takip edemediğimden bir anda dört bir yanımı sarmışlardı. Aman Tanrım, onlardan binlerce vardı! Karanlığın içinde olduklarından sadece uzaktan siluetlerini ayırt edebilsem de devasa uzunlukta olduklarını seçebiliyordum.

Diğer sütunların arasından, cılız bir sarı ışık çıkararak bir adım öne çıkan sütunla irkilsem de bana zarar vermeyeceğini içgüdüsel olarak biliyordum. İyi de nasıl?

Yaklaşan sütun aramızda bir metre kala durdu. İçimden bir ses, bunun aslında taştan bir sütun değil de üst üste binen harflerin sütun görünümü oluşturduğunu söyledi. Alt alta inen harflerin hangi dile ait olduğunu bilmediğimden üzerinde ne yazdığını da okuyamıyordum.

Kafamı geriye atarak sütunun boyunu görmeye çalışırken, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Tam olarak neye bakıyordum ben?

Caster

Büyüyü okumaya devam ederken, bir şeylerin ters gittiğini söyleyen sezgilerim beni durmadan uyarıyordu. Büyünün olağan bir şekilde devam edip, kalkanın müthiş bir hızla ülkeyi sardığını büyümün izini takip ettiğimden anlayabiliyordum. Her şey olması gerektiği gibi ilerliyordu fakat bu his bir türlü yakamı bırakmıyordu.

"Büyü akışını sen mi kestin?" Kafası karışmış bir şekilde etrafına bakan Towa, içinde bulunduğu çemberdeki büyü kasırgasının dindiğini ve ölü kemiklerinden yapılan tozun parlamayı keserek söndüğünü görünce, direkt bunu benim yapıp yapmadığımı sormuştu.

Düşük bir olasılık da olsa büyü başarısız olmuş olabilirdi.

"Bunu nasıl yaptı?" diye mırıldandım. Uzun zaman sonra sesimin bu kadar hayretle çıktığını duyan Towa gerildi.

Bakışlarını kendi çemberinin aksine hâlâ aktif olan Mana'nın çemberine çevirdi. Büyü, bırakın zayıflamayı sanki gittikçe daha da kuvvetleniyordu. Çay

kırmızısı gözlerini bana çevirdiği anda büyüyü okumayı çoktan bıraktığımı fark ederek gözlerini büyüttü.

Hızla çemberden çıkıp yanıma gelerek, "Siktir! Bir şey oldu, değil mi? Ben demiştim, kaldıramazsın demiştim! Caster bir şey söylesene, Mana iyi mi?" diyerek beni sorularıyla sıkıştırdığı sırada başka bir olay daha gerçekleşti.

Auramın rengiyle bütünleşmesi gereken çember, tekrar renk değiştiriyordu. Ortaya çıkan altın sarısı büyü taneleri, hızla çoğalıp mor tozu yutarak sarıya bürüdüler.

İkimiz de şahit olduğumuz bu görüntüye akıl erdiremiyorduk.

Büyümün bana geri dönmeye başladığını hissederek, "Hakimiyeti elimden aldı. Büyüyü ben yapmıyorum, Towa," dedim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? İnsanlar büyü yapamaz! Hadi onu geçtim, nasıl bir insanın büyüsü senin büyünü aşarak seremoniyi yönetebilir?" Benim gibi yüce bir büyücünün büyüsünden bahsediyorduk. Towa, şimdiye kadar benim büyümü geçebilecek başka bir büyücü tanımamıştı ama bu, böyle birinin hiç olmadığı anlamına gelmezdi.

Gördüklerinin gerçekliğini sorgularken aklına bir olasılık daha gelmiş olmalı ki, "Yoksa bunu ona yaptıran gelinin işareti mi?" diye sordu.

"Gelinin işaretinin böyle bir şey yapamayacağını biliyorsun."

"Kafayı yiyeceğim, sen bir şey söyle o zaman!"

"Yakınlardaki büyü hatlarında herhangi bir çekim akımı hissetmiyorum." Towa'ya, büyücülerin büyüyü evrende görünmez bir şekilde var olan kanallardan çekerek gerçekleştirdiğini uzun zaman önce öğretmiştim. Her büyücünün bu kanallardan çekebileceği enerji miktarıysa doğuştan gelen yeteneklerine bağlıydı.

"Eğer gerekli enerjiyi kanallardan çekmiyorsa nereden çekiyor?"

Bu söylediğime ben de inanamıyordum ama başka bir olasılık yoktu. "Kanından. Mana büyü enerjisini kanından alıyor," dediğimde Towa'nın ifadesi bir an için sarsıldı.

Şayet dediğim şey doğruysa bu tek bir anlama gelirdi.

Mana, insan olamazdı.

Kanından büyü çekebilenler yalnızca yaradılıştan bu kabiliyete sahip varlıklardı.

"Peki ya kalkan?" Towa işin içinden düşünerek çıkamayacağını anlayınca, diğer probleme değindi. Kendisinin büyüyle alakası olmadığından cevap alabileceği tek kişi bendim.

"Kalkanı çoktan kurdu." Üçünün bir araya gelerek ucu ucuna beş dakika tutabileceklerini umdukları kalkanın ihtiyaç duyduğu enerjiyi, Mana tek başına üstlenerek kurmuştu. Towa sıkıntıyla elini saçlarının arasından geçirdi. Ne

yapacağını bilemediğinden odada volta atmaya başlamıştı. Büyü, Mana'nın enerjisini kara delik gibi sömürüyor olmalıydı.

Bu denli bir enerji kaybından sonra iyi olacak mıydı? Kalkanı beş dakikadan uzun süredir ayakta tutuyordu.

"Onu durduramaz mıyız?"

"Nasıl? Yanlış bir şey yaparsak büyü tepmesi Mana'yı ağır yaralayabilir."

Towa artık sövmeye başlayacakken, duyduğumuz su sesiyle birlikte ikimizin de başı hızla balkona döndü. Aron'ın bütün bedeni, özü gibi suya dönüşmüştü. Su dağılarak içeride tekrar birleştiğinde onu gördüğümüz gibi rahat bir nefes almıştık.

Su Tanrısı gücünü çok fazla kullandığından odaya girer girmez içerideki sıcaklığın seviyesi yirmi derece birden düşmüştü. Soluk alıp verirken dahi nefeslerimiz soğuktan buharlaşıyordu.

Bakışları Mana'nın üzerindeydi.

Tek bir soru dahi sormadan büyü çemberine doğru yürürken, bastığı her yerde buz saçakları meydana geliyordu.

"Bu kadarı yeterli." Gözleri kızıl altın renginde parlıyordu, gözbebeklerinin etrafını ise kanlı bir halka sarmıştı. Elini kasırgadan içeriye soktu, işaret ve orta-parmağını birleştirerek Mana'nın alnına bastırdı.

Orada her ne yaptıysa, büyü kasırgası yavaşlayarak durdu ve çemberi taşıyan zemin büyük bir gürültüyle ortadan ikiye yarıldı. Yeri zikzak şekilde yaran çembere kocaman olmuş gözlerimle bakıyordum. Towa'nın da benden aşağı kalır bir yanı yoktu.

Güçsüz düşen gelinini yere yığılmadan önce yakalayarak kucağına aldı.

"Burada gördüklerinizden kimsenin haberi olmayacak."

Kesin bir dille duyduğumuz emir, yüzlerimize çarpan soğuk bir su gibi bizi kendimize getirmişti. Mana'ya ne olmuştu? Bu güç nereden geliyordu ve en önemlisi, Aron bu konuda bir şeyler biliyor muydu? Soracak bir sürü sorum vardı ancak o anda kimse konuşacak durumda değildi.

Aron, kucağında yorgunluktan bayılan karısına bir an bakıp başka bir şey söylemeden odadan çıkmak için kapıya yöneldi. Kapı, efendisine yol vermek için kendiliğinden açıldı ve ardından arkalarından sonsuza dek mühürlenmişçesine sıkıca kapandı.

Gaspçı

Uğursuz desenlerle süslenmiş kara tahtımda otururken, verdiğim emri yerine getiren Şeşe Atası'nın anlattıklarını dinliyordum. Tedirgin bir şekilde bana bakarak konuşurken titrememek için kendini kasıyordu ama ben nasıl korktuğunu görebiliyordum.

Gözlerine bağladığı siyah tülün ardında, hükmettiği lanetli kuşlarla aynı derin bakışlara sahip irisler vardı. "Emrettiğiniz üzere kuşlarım büyük bir kargaşa çıkardılar ancak Su Tanrısı kısa sürede olaya müdahale ederek bütün çocuklarımı dondurup parçalara ayırdı."

Öfkeli duruyordu.

Duyduklarımdan memnun bir şekilde gülümsedim. Amacım başından beri Su Tanrısı'na zarar vermek değildi. İstediğim tek şey, Şeşe Kuşlarının ona *haberi* iletmesiydi. Tıpkı efsanelerde yazdığı gibi bu kuşlar ortaya çıkarak kötülüğün yaklaştığını onlara söyleyecekti.

Karanlık, geçmişte olduğu gibi tanrıları esir alacaktı. O eski kudretleri karanlığın soğuk ve acımasız elleriyle boyun eğecek, nihayetinde her şeyin kontrolü yeniden benim ellerime geçecekti.

Dudaklarımdaki şeytani gülümsemeyi gören Şeşe Atası korkuyla yere kapaklanarak, "Be-Benim bir suçum yok, istediğiniz her şeyi harfiyen yerine getirdim efendim," dedi. Kafasını yerden kaldırmaktan ödü kopsa da gözleri temkinli bir şekilde tahtın etrafındaki umbralarda dolaşıyordu.

Tenebris'in köleleri her zaman tahtta oturanı korurlardı.

"Aferin, iyi iş çıkarmışsın. Sana vaat ettiğim ödülü hak ettin." Şeşe Atası ödül lafını duyunca, sevinçle yerden kalkıp sabırsızlıkla bana baktığında elimi şıklattım.

İstediği ödülü ona verecektim.

Aldığı emirle birlikte harekete geçen umbra, göz açıp kapayıncaya kadar Şeşe Atası'nın önünde belirerek dumandan oluşan parmaklarını boğazına sardı. Nefes alamadığı için boğuk sesler çıkaran Şeşe Atası, umbranın yüzünün ona yaklaştığını görünce çığlık atmak istese de ölüm korkusundan felç olmuştu.

Umbranın ağzının olması gereken yerde beyaz bir ışık belirdi.

Tenebris'in kölesi derin bir nefesi içine çektiğinde, Şeşe Atası'nın ruhu bedeninden duman şeklinde ayrılarak beyaz ışığın içine doğru yol aldı. Şeşe Atası'nın ruhunu emmeyi bitirdiğinde karanlık yaratığın ağzındaki beyaz ışık da kaybolmuştu.

Umbra, Şeşe Atası'nın cesedini yere bırakarak tahtın yanına geri döndü.

Yerdeki ölü bedeni izlerken, "Geriye sadece güzel kuklamı bulmak kaldı," dedim.

Onu bulduğumda intikamımı zevkle alacak ve çok önceden bana ait olması gereken her şeyi sonunda geri alacaktım.

O BENDİM

Çınlayan kulaklarımda devam eden tiz ses, diğer bütün sesleri bastırarak beni dünyaya karşı sağırlaştırıyordu. Kalbim çığırından çıkmışçasına damarlarıma kan pompalıyor, uzun zamandır nefessiz kalmışım gibi aldığım her soluk göğsümde sıkışıyordu. Gözlerimi açıp neler olduğuna bakmak istiyordum ama bir şey bunu yapmama izin vermiyordu.

Gittikçe panikliyordum.

Yine kâbus mu görüyordum?

Ya uykumda yürüyüp yine bir yerlere gitmişsem? Geçen sefer mezarlıkta şansım yaver gitmiş, başıma bir iş gelmemişti ama bu daha ne kadar böyle devam edecekti? Bu tarz görülerimde kontrol bende olmuyordu. Bir tür transa giriyor, görmem ve duymam gerekenler gerçekleşmeden önce özgür kalamıyordum.

Tedirginlik beni iyiden iyiye ele geçirirken kulak zarımı tırmalayan çınlamanın yavaşça azaldığının farkındaydım. Bu da beni korkutuyordu çünkü biliyordum ki az sonra istemesem de kâbusum başlayacaktı.

Bir süre sonra kulaklarımdaki tiz ses kaybolup yeniden duymaya başladığımda, her tarafta sessizlik vardı.

Yüzümü okşayan sıcak rüzgâr, saçlarımı geriye doğru dalgalandırarak bana suyun kokusunu getirdi. Zihnimdeki kaos, aldığım o tanıdık kokunun etkisiyle yavaşça dağılmaya başladı. Tam sakinleştim derken, kuru dalın üzerine basıldığında çıkan çıtırtı sesini işitmiş ve irkilerek bir adım geriye gitmiştim.

Burada benden başka biri daha vardı.

Geçti sandığım korkum bu sefer sel gibi içimi basarak çoğalırken, çıtırtı sesinin hemen ardından başka sesler de duymaya başladım. Bunlar gülme sesleriydi. Çocuklar... Burada çocukların ne işi vardı? Gülüşme seslerine kulak kesilirken, seslerin aslında uzaktan geldiğini fakat gittikçe yakınlaştığını fark ettim.

Biri ötekine, "Hadi saymaya başla!" diyordu.

"Gidip saklanalım!"

İçlerinden biri sayarken, diğerleri dağılarak saklanacak yer arıyorlardı muhtemelen. Kıkırdamalarını, çalılara sürtünürken ve koşuştururken çıkardıkları sesleri duyabiliyordum. Zaman bitmeden saklanabilmek için acele ediyorlardı. Bana doğru gelen küçük çocuğun koşarken ağzından alıp verdiği solukları net

bir şekilde işitebiliyordum. Koşup durmaktan terlemiş lâkin oynamaktan mutlu bir şekilde gülümseyişini gözlerimin önünde canlandırabiliyordum.

Çocuk önümden geçip gittiği sırada sanki zaman yavaşladı. Açılmamakta ısrar eden kirpiklerim sonunda açılarak onu görmemi sağladığında, duraksayan zaman da kendi seyrine döndü.

Akşam vaktiydi. Bu saatlerde karanlık çoğaldığından etrafı görmek zordu.

Çocuğun belli belirsiz seçilen yüzünü tam olarak görmeyi başaramasam da uzun siyah saçlarının koyu bir gölge halinde nasıl geriye doğru savrulduğunu ve bir elbise giydiğini seçebildim. Koştuğu taraftaki ağaçlar buradakilere kıyasla daha sık dikildiklerinden, beş metre ilerisini akşamın karanlığı yüzünden görebilmek mümkün değildi. Kız çocuğu da bu karanlığın içine dalıp hızla gözden kaybolmuştu.

En fazla altı, yedi yaşlarındaydı. Hemen önümden geçip gitmesine rağmen beni görmemişti.

Daha ben farkına varmadan harekete geçen bacaklarım koşarak kızın peşine takıldılar.

Burayı hatırlıyordum, bu yeri.

Kalbim sonunda bulduğum şey yüzünden heyecanlanarak hızla göğsüme vuruyordu. Sebebinin ne olduğunu bilmiyordum ya da neyi bulduğumu. Sadece o kızı takip etmem gerektiğini biliyordum. Arkasından gidersem kaybettiğim o şeyi bulacaktım.

Hatırayı.

Aceleyle ormana girip koşmaya devam ettim. Koştum, koştum ve koştum. Ne kadar zamandır koştuğumu bilmesem de yorulmama yetecek kadar süre geçtiğini biliyordum. Daha fazla dayanamayıp durarak, ellerimi dizlerime koyup soluklanmaya başladım.

Gözlerimi ağaçların arasında gezdirerek kız çocuğuna dair bir iz arasam da yoktu. Onu kaybetmeyi göze alamayacağım için dinlenmeyi bir kenara bırakıp yeniden koşmaya başladım. Nereye gittiğini bulmam lazımdı.

Rüyalarımın her zaman diğer insanların gördüklerinden farklı olduğunu biliyordum. Bunlar kehanet içeren düşler değildi. Hiç yakınlarımın ya da tanımadığım kişilerin geleceği hakkında bir şeyler görüp bunların gerçeğe dönüştüğüne şahit olmamıştım. Bu yüzden Kaldera'ya geldikten sonra gördüğüm kâbusların, daha önce gördüklerimle aynı olduklarını düşünüp pek de önemsememiştim.

Oysaki ayrım hemen gözümün önündeydi.

Daha önce hiç uykumda yürüyüp bir yerlere gitmemiştim. Başkalarının anılarına girmemiştim.

Kaldera'ya geldikten sonra rüyalarım değişmişti. Bende bir şeyler değişmişti.

Şu anda da bir rüyanın içindeydim fakat sezgilerim bana bunun sadece basit bir rüya olmadığını söylüyordu. Geçmişte ailemin ölümünü sık sık gördüğüm gibi bu da geçmişten gelen bir parçaydı.

Buradaki problem, daha önce böyle bir anıya sahip olduğumu hatırlamamamdı.

"Beni burada asla bulamazlar." Kızın sesini tekrar duymaya başladığım sırada ormandan çıkarak geniş bir alana gelmiştim.

Boğazım koşmaktan acırken bir yandan da onu arıyordum. Gözüme küçük bedenini saklayabilecek büyüklükteki kayalıklar çarpınca, acaba orada mı diye bakmak için kayalıklara yaklaştım. Kıpırdayan karaltıyı fark ettiğimde kayalıkların arkasında olduğundan emin oldum.

Burası... bu anı... Bir şeyler anımsamaya başlıyordum.

Gökyüzünde yağmurun habercisi olan kara bulutlar dolaşıyordu. Bazen dolunayın önüne geçerek yeryüzünü karanlığa boğuyor, bazen de önünden çekilerek yeniden aydınlığa kavuşturuyordu.

Hemen karşımda duran göle baktım, demek aldığım su kokusu buradan geliyordu.

Kibele köyü Su Tanrısı'na taptığı için köyümüzde birçok su kaynağı vardı. Zaten bunca su kaynağına rağmen kuraklık yaşadığımız için alışılmışın dışına çıkarak eski törelere başvurmuştuk. Susuzluk korkusu bizi çaresizliğe itmişti.

Öfkeli olduğunu sandığımız Su Tanrısı'na bir gelin kurban ederek bizi affetmesini ummuştuk.

Gelinlerden nefret eden bir tanrı.

İstenmeyen bir gelin.

Bunları düşünmeyi bir kenara bırakıp rüyama odaklandım. Benim yıkanmak için geldiğim göl buradaki gölden daha küçüktü. Burası özel bir bölgeydi çünkü bu göl Ulu Ağaç'ın kök saldığı yerle bağlantılıydı. Efsaneye göre insanlar buraya yerleşmeden önce bu gölde su perileri yaşarmış. Su perileri gölün hemen bitiminde yetişen devasa meşe ağacına yaslanarak gölün manzarasını karadan izleyebilmek için sık sık gölü terk ederlermiş. İnsanlar köye yerleştikten sonra su perilerinin de gölü terk ettikleri söylenir. İçlerinden sadece biri gölü bırakıp gidememiş. Eğer şanslıysan gölden çıkarak meşe ağacını ziyaret eden periyi görebilirmişsin. Annem, su perisini göremesem de geceyi dikkatli dinlersem perinin şarkısını duyabileceğimi söylerdi.

Köydeki insanların aksine annem o perinin neden gölü terk etmediğini biliyordu, tıpkı su perilerinin şarkı söyleyebilmelerinin ardındaki sebebi bildiği gibi.

Bana bunun bir sır olduğunu söylemişti. Ben de bu sırrı söz verdiğim gibi kimseyle paylaşmamıştım. O peri, meşe ağacına âşık olmuştu. Âşık olduğu için de diğerleri gibi gölü terk edememişti.

Su perileri dilsizdi. Konuşamazlar ancak âşık olurlarsa şarkı söyleyebilirlerdi çünkü o şarkı aşklarından doğardı. O peri belki meşe ağacına *seni seviyorum* diyemezdi ama şarkısıyla duygularını aktarabilirdi. Bu yüzden peri, insanlara rağmen sık sık karaya çıkarak şarkı söylerdi.

Buradaki göl, Ulu Ağaç'a bakardı.

Ulu Ağaç ise göle.

Bu hikâyeyi her hatırladığımda peri için üzülürdüm. Sevdiğin kişiye onu sevdiğini söyleyememek... Eskiden bunun nasıl hissettirdiğini bilmezdim ama şimdi biliyor ve onu daha iyi anlıyordum.

Meşe ağacı o kadar büyük, asil ve ihtişamlıydı ki insanların dünyasına ait gibi durmuyordu. Gövdesini on insan bir araya gelip sarsa ancak kavrayabilirdi. Köy halkından herkes bir kez olsun geceyi burada geçirmiştir. Kimisi periyi görebilmek için, kimisi şarkıyı duyabilmek için gelirdi ama en çok gelen kişiler bekârlardı. Bir inanışa göre perinin şarkısını duyabilirsen gece rüyanda kaderindeki kişiyi görebilirdin.

Ben hiç duymamıştım ama köydeki bazı insanlar gece uyandıklarında uzaktan gelen şarkıyı duyduklarını söyleyerek, sabah bunu herkese anlatıp ağaç ve peri hakkında konuşurlardı.

Periyi görmemiştim ya da şarkıyı duymamıştım ama rüyamda Aron'ı görmüştüm. Rüyamda buradaydım. Gölün içindeyken Su Tanrısı'yla karşılaşmıştım.

Perinin şarkısını duyarsan rüyanda kaderindeki kişiyi görürsün diyorlardı. Doğru olabilir miydi? Aron gerçekten benim kaderimdeki kişi olabilir miydi?

Başıma giren ani ağrıyla inledim. Alnımı ovuşturarak ağrıyı dağıtmaya çalışsam da periyi düşündükçe biri kafama çekiçle çivi çakıyormuşçasına ağrı daha da şiddetleniyordu. Hafızamda olmayan bir anıyı hatırlamaya çalıştığım için miydi bu ağrının sebebi? Kim bu anıyı benden almıştı? En önemlisi de bunu neden yapmıştı?

Ağrı çoğaldıkça bu akşama dair daha çok şey anımsıyordum.

Kayada saklanan kız çocuğuna baktım. Ben bundan sonrasını hatırlamadığım için zaman durmuşçasına yerinde donup kalmıştı. Bugün ne olmuştu ki? Kendimi hatırlamak için zorladığımda artan ağrım yüzünden çığlık atacak dereceye geldim. Çenemi sıktım, hatırlamam lazımdı.

Bu şansı bir daha elde edemezdim.

Doğru, köydeki çocuklarla yine saklambaç oynuyorduk. Oyun oynarken, zamanın nasıl geçtiğini fark edemediğimiz için genelde geç saatlere kadar dışarıda kalırdık. Ailelerimiz de bu duruma alıştığından çok uzaklaşmadığımız sürece bize kızmazlardı.

Beni bulamasınlar diye Ulu Ağaç'ın yakınlarındaki kayalığın arkasına saklanmıştım. Çocuklar anlatılan peri hikâyelerinden korktukları için bu bölgeden uzak dururlardı. Buraya gelmeyeceklerini bildiğimden, oyunu kazanmak için

bilerek gölün yakınlarında saklanmıştım. Gerisi yoktu... sonra ne olmuştu ki? Nasıl eve dönmüştüm? Biri beni bulabilmiş miydi? Kendimi biraz daha zorlarsam kafatasım ortadan ikiye yarılacaktı.

"Hımm?" Küçük kız yeniden canlanmıştı. Çömeldiği yerden kalkarak elini kayanın üstüne koyup iyice öne doğru çıktı, bir şey dikkatini çekmişti. Anının devamının geleceğini idrak edince, elimi alnımdan çekip onu izlemeye koyuldum.

Kafamdaki ağrı yerini sızıya bıraktığında, zihnimde bir anahtarın yuvasına girerek döndüğünde çıkardığı o ses yankılandı. Sanki hafızamın içindeki anıların her biri, bir kapının arkasına saklanmıştı ve şimdi en derinlerde benden bile gizlenen o kapı sonunda kendini belli etmiş ve açılmıştı.

Anahtarın açtığı kapı bu anıya sahipti.

Küçük kız gördüğü şeyle gözlerini kocaman açmış bir şekilde göle bakıyordu. Ben de neler olacağını merak ettiğimden baktığı yere baksam da karanlık yüzünden neler olduğunu göremiyordum. Şansıma tam da o sırada kara bulutların arasından sızan ince ay ışığı göle vurmuş ve küçük kızın gördüğü şeyi bana da göstermişti.

Tanrım.

Gölün yüzeyi dalgalanıyordu.

Başlangıçta yavaş olan dalgalar halka şeklinde göle dağılırken, bir süre sonra halkaların içinden su baloncukları da çıkmaya başladı. Artan su baloncukları gölün o kısmını kaynıyormuş gibi gösteriyordu. Küçük kız korkuyla karışık bir merakla bir an olsun gözlerini oradan ayırmıyordu. Yoksa küçükken gerçekten su perisini görmüş olabilir miydim? Bu anıyı benden alan peri miydi?

Merakla gölden çıkacak şeyi beklemeye başlarken su baloncuklarının gittikçe azaldığını fark ettim. Son su baloncuğunun patlamasıyla aynı anda nefesimi tuttuğumda, gölün içinden iki dalın çıktığını gördüm. Gittikçe uzayan bu dallar geriye doğru eğimliydiler.

Onlar da neydi öyle?

Sudan çıkmaya devam eden dalların boyu neredeyse otuz santime ulaşmıştı. Dudaklarım aralanmış bir şekilde bu garip olayı izlerken, dallardan sonra suyun içinden birinin kafasının çıktığını görünce farkındalıkla taş kesildim. Kahretsin, onlar dal falan değildi, boynuzdu! Cidden gölün içinden su perisi çıkıyordu. Daha önce hiç su perisiyle karşılaşmadığımdan nasıl göründüklerini bilmesem de gölden başka ne çıkabilirdi ki?

İnsanların boynuzları olmazdı.

Uzaklıktan dolayı net olarak göremesem de artık beline kadar gölden çıkmış varlık, yürüyerek karaya doğru ilerliyordu. Üzerinde neden savaş zırhı vardı? Zırhın göğüs kısmına işlenmiş sembolü görecek gibi olsam da bu uzaklıktan ne olduğunu çıkarmam mümkün değildi.

Omuzları dışarı doğru yükselen zırhın, arkası uzun bir pelerinle örtülmüştü. Su perisi erkekti.

Perinin gür saçları ensesine doğru kısalacak şekilde kesilmişti. Yaklaşırsam yüzünü de görebilirdim lâkin rüyada kafama göre hareket edemezdim. Anı geçmişte yaşanmış ve bitmişti, değiştirilemezdi. Hâlâ inanamıyordum. Nasıl olmuştu da böyle bir anıyı unutmuştum? Mantıklı gelmiyordu. Her ne kadar yaşım küçük olsa da kaç insan hayatı boyunca su perisi görebiliyordu ki? Bu anının aklıma kazıkla çakılması gerekirdi. O yüzden perinin bir şeyler yaptığını düşünüyordum. Belki de varlığını diğerlerinden gizleyebilmek için unutmamı sağlamıştı.

Peri gölden çıkıp karaya ayak bastığı anda, tökezleyerek elini karın boşluğuna bastırdı. Burada ikimizden başka kimse olmadığından soluklarının kesik kesik çıktığını duyabiliyordum. Sanki yaralanmış gibiydi. Bu, nefes alıp verirken niye bu kadar zorlandığını da açıklardı.

Zar zor Ulu Ağaç'a ulaştığında yere otururak sırtını ağacın gövdesine yasladı. Yaptığı hareket yarasını oynatmış olmalı ki acıyla inlemişti. Onu kim yaralamıştı? Yaralandıysa niye gölün içine girmişti ki? Su, kan kaybını artırırdı. Acaba birilerinden mi kaçıyordu?

Ölecek miydi? Sırılsıklam olmuş ve yorulmuştu.

Küçük kız da benim gibi büyülenmiş vaziyette periyi izlerken, titrek adımlar atarak kayanın arkasından çıktı. Bunu yapacağını tahmin etmiştim zira çocuk yaştayken bile çoğu yetişkinden daha cesurdum. Kızın periye varlığını çaktırmadan yaklaşmaya çalışmasını izlerken gülümsemeden edemedim.

Peri çoktan burada olduğunu biliyor olmalıydı, sadece korkudan kendisine yaklaşmayacağını düşünerek yanılmıştı.

Küçük kızın Ulu Ağaç'la arasında pek bir mesafe kalmamışken, nasıl becerdiyse ayakkabısının ucuyla bir taşa vurmuş ve taş uçarak göle girmişti. Taşın göle girerken çıkardığı ses etrafta yükselince kız olduğu yerde kaskatı kesildi. Minik kalbiyle bağlantılı kalbim, onun korkusunu taşıyarak göğsümün içinde küt küt atıyordu.

"Ölümünü mü arıyorsun insan?" Perinin hırıltısı tehditkârdı. Küçük kız yakalandığını anlayınca, kaçmak yerine kalan mesafeyi kapatıp perinin önüne geldi.

"Sen gölün perisi misin?"

Bir yetişkin yerine çocuk sesi duyan peri şaşkınlıkla, "Çocuk mu?" diye kendi kendine konuştu. Küçük kız ağacın gövdesindeki gölgede saklanan periyi görebilmek için ileriye doğru bir adım daha atınca, peri yerinde rahatsızca kıpırdanmışsa tabii bu da yarasını yeniden açmıştı. Dişlerini sıkarak tısladı. Küçük kız, periye yaklaştığı için karın boşluğunu tutan parmaklarının arasından

sızan kanı görebiliyordum. Kanın fazlalığına bakılırsa yarası hafife alınacak gibi değildi.

Küçük kız telaşla, "Canın mı yanıyor peri? Neresi acıyor?" diye sorduğunda adam, "Kaybol!" diye bağırmıştı. Kız yükselen sesle birlikte korkuyla yerinden sıçrasa da kaçıp gitmemekte ısrarcıydı.

"Ama gidersem burada yalnız kalırsın, sana yardım etmek istiyorum." Kız konuştuğu sırada dolunayın önündeki kara bulut sonunda tamamen kenara çekilmiş ve ay, ışıklarıyla bir kez daha yeryüzünü aydınlatmaya başlamıştı.

Dolunayın ışığı kızın üzerine vurarak yüzünü açığa çıkarınca, peri gördüğü leylak rengindeki irislere bakakaldı. Gözlerim çok nadir bir renk olduğu için insanların beni görür görmez şaşıran bakışlarına alışık olsam da perinin niye bana gördüğüne inanamaz bir şekilde baktığını anlamamıştım. Nihayetinde onun dünyasında benim göz rengimden daha çok şaşırılacak şey vardı.

Peri yarasını tutarken, diğer eliyle ağaçtan destek alarak ayağa kalktı. Biraz da olsa dinlenebildiğinden artık nefesleri aksamıyordu. Ağacın gövdesinin sağladığı gölgeden dışarı çıkınca dolunayın ışığı onun da yüzüne vurdu.

Tırtıklı ve geriye doğru eğimli duran boynuzları lacivert renkti. Kulaklarının uçları insanlarınkinin aksine incelerek sivriliyordu. Ne kadar da tuhaftı. Kulakları da boynuzları gibi lacivertti ve yüzgeci andırıyorlardı. Beyaz teni kaybettiği kanın fazlalığından solmuş olsa da hâlâ çok yakışıklıydı. Geniş omuzları üzerindeki zırh sayesinde daha da heybetli duruyordu. Ve gözleri... çok sevdiğim su kadar masmavi bir şekilde parlıyordu.

Otuzlarının sonlarında gibi görünse de perilerin uzun ömürleri onun gerçek yaşını tahmin etmemi zorlaştırıyordu. Kız çocuğu kafasını geriye atmış, neredeyse iki metre olan periye hayranlıkla bakıyordu.

"O gözler... doğru görmüşüm. Onların gözlerine sahipsin."

Peri, kızın gözlerinin içine bakmaya devam ederken birden, "Senin soyun, benim soyum için bir tehdit," dese de sözleriyle çelişircesine kıza nefretle bakmak yerine ilgiyle bakıyordu. "Ama bazen bizim için kurtuluş da olabiliyorsunuz." Siyah renkli, sivri tırnağıyla kızın alnına vurarak, "Onların elinden nasıl kaçtığını bilemesem de kanın eninde sonunda seni karşılarına çıkartacak. Kanın senin yakanı ölene dek bırakmayacak kız çocuğu," dedi. Bana acıyan bakışlar attı. "Kim bilir, belki de ölüm senin türün için özgür kalmanın tek yoludur."

Küçük kız, perinin dediğinden bir şey anlamasa da benim kaşlarım çoktan çatılmıştı bile. Benim türüm mü? İnsanlar periler için nasıl bir tehdit oluşturabilirdi ki? Damarlarımda kabaran kanın içimde coştuğunu hissederek altdudağımı dişledim. Neden? Bu his neden bana onun insanlardan bahsetmediğini söylüyordu?

Kaşlarımın ortası düşüncelerime destek verircesine ısınmaya başladı.

"Ölecek miyim yani?" Kızın bütün söylediklerinin içinde anladığı tek şey bu olunca peri, "Eğer yakalanırsan sonun ölülerin gittiği yerde bitecek," diyerek onu onayladı.

"Ölmek istiyor musun?"

Kız başını iki yana salladı. "İstemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü beni orada neyin beklediğini bilmiyorum."

"Akıllı kız."

"Ölümden kaçarsam beni bulur mu?" Kızın sorusu periyi bir saniyeliğine şaşırtsa da sonradan güldürmüştü. "İstersen seni bir süre daha bulamamasını sağlayabilirim."

"Nasıl?"

"Bir hediyeyle." Peri, küçük kızın elini tutarak döndürdü ve dudaklarını avuç içine bastırdı. Dilim tutulmuştu, ne yapıyordu? Sırf avucunu öpebilmek için yarasını umursamadan kızın önünde eğilmişti.

Varlığımı selamlıyordu.

Çatık kaşlarım dahada çatıldı. Bu düşünce de nereden çıkmıştı?

Kızın elini bırakıp doğrulduktan sonra işaret ve ortaparmağını birleştirerek alnına koydu. Parmaklarının uçlarında mavi bir ışık parlıyordu. "Yasaları değiştirmek için önceden koyulanları yıkmalısın. Alnına yerleştirdiğim bu işaret sadece senin değil, bütün diyarın kaderini değiştirecek ve sen kız çocuğu, umarım onunla bir an önce tanışırsın."

Kiminle tanışmamı istiyordu? O kişiden bahsederken, niyeyse gözleri özlemle dolup taşmıştı. Acaba bu kişi onun da mı uzun süredir görmediği biriydi?

"Zamanı gelene dek burada olanları unutman senin yararına olacaktır." Küçük kızın gözkapakları uykusu gelmişçesine düşse de peri elini çektiği anda irkilerek ayıldı.

Peri, kıza arkasını dönerek göle doğru ilerledi. Küçük kız yaşının verdiği masumiyetle hiçbir şey anlamasa da perinin gideceğini anlamıştı. Adam gölün içine girerek yürümeye devam etti. Su beline ulaştığında küçük kız arkasından, "Yine gelecek misin peri?" diye bağırarak sordu.

Ayrıldıkları için üzgündü.

Peri, kızın sorusunu duyunca yürümeyi bıraktı. Sazlıkların arasından çıkarak periye doğru yüzlerce ateşböceği uçmaya başladı. Bu tanıdık görüntü karşısında kalbim sıkıştı. Tıpkı o gecedeki gibiydi. Ateşböcekleri periyi sarmış bir şekilde dans ediyorlardı. Sayıları o kadar fazlaydı ki karanlığı minik ışık taneleri şeklinde aydınlatıyorlardı. Küçük kız şaşkın bir şekilde ateşböceklerini izliyordu.

Çok güzellerdi.

Kız bu görüntü karşısında büyülense de sonradan aklına gelen şeyle birlikte kendine gelerek aceleyle, "Peri senin adın ne? Benim adım, Mana!" diye bağırarak sordu. Gitmeden önce en azından adını öğrenmek istiyordu.

Peri başını omzunun üstünden kıza doğru çevirerek, "Benim adım..." dedi ve o anda rüyam bittiği için anı çökmeye başladı. Ruhum bedenime doğru kuvvetlice çekilirken, son anda perinin dudaklarının kıpırdanarak adını söylediğini görmüş fakat ismini duyamamıştım.

"Nasıl hissediyorsun?" Rüyadan çıktığım anda uyandığımı anlamıştı, yanı başımdaydı. Gözlerim hâlâ kapalıydı ve okyanus kokusu her zaman olduğu gibi bulunduğu yerin havasını ele geçirmişti. Kafam öyle karışıktı ve öylesine çıkmazda hissediyordum ki... Bu yüzden az önce gördüğüm rüyada öğrendiklerim bile artık beni şaşırtmıyordu.

Yaşadıklarım bana ağır geliyordu.

"Yorgun," dedim. Sesim de hissettiğim kadar yorgun çıkmıştı.

Keskin bakışları yüzümü delercesine beni izliyordu. "Aklından ne geçiyordu?" Kızgındı.

"Sadece yardım etmek istemiştim." Caster'a kurmasını emrettiği kalkan için enerji kaynağı olmam onu öfkelendirmişti. Sıktığı dişlerinin arasından bastıra bastıra, "Ölebilirdin," dedi. Ona göre ne için, neden yaptığım mühim değildi. Pervasızca davranmıştım. Dediği gibi en küçük bir kazada ölebilirdim. Bu olasılığı tümüyle fark etmem ve yine de gözümü kırpmam onu çileden çıkarıyordu.

Azarlanmaktan kaçamayacağımı bildiğimden Su Tanrısı'yla yüzleşmek için gözlerimi açtım. Başımı çevirerek ona baktığımda, kehribarlarında açılan kızıl çatlakların arasından lav sızdığını gördüm. Aron'ın öfkesi sessizdi. Sessiz olduğu için bağırıp çağırmasından bin kat daha ürkütücüydü. Başka bir zamanda olsaydık bu halinden çekinebilirdim ama şu anda... içimdeki boşluk eskisinden daha güçlü uğulduyordu. Nasıl hissettiğimi kelimelere dökemiyordum. O uğultu bana bir şey söylemeye çalışıyor gibiydi ancak ne dediğini anlayamıyordum.

Büyüme sancısı mıydı bu? Beni tamamen yutana kadar büyümeye devam edecekti. İçimde ona yer kalmamıştı ki. Kalmadığı için var olan her şeyi mahvedip kendine yer açacaktı. Benden alacağı her şey, bir parçamı daha tüketip beni yok edecekti.

Ben insan değil miydim?

Aklımdan geçen düşüncenin korkunçluğuyla bakışlarımı hızla Aron'dan kaçırdım.

"Ne kadar zamandır uyuyorum?"

Bende bir şeylerin farklı olduğunu anlamışçasına öfkesini bastırıp susturdu. "İki gündür uyuyorsun." İki gün... sadece bir saat gibi gelmişti.

"Halk nasıl? Kimseye bir şey olmamıştır umarım." Düşüncelerimi kendimden uzak tutabilmek için aklımı başka şeylerle doldurmam lazımdı.

İnsan değilsem ben neyim?

"Sarayda fazla ölü yok, yaralı sayısı da abartılacak kadar yüksek değil. Asıl ölü listesi diğer şehirlerden gelen raporlara göre belirlenecek."

Vesvese gibi kulağıma durmadan fısıldanan sorular yüzünden sakinliğimi kaybediyordum. Kalbim korkuyla dolup taşıyordu. Geleceğin korkusuyla... Bilinmezliğin korkusuyla.

Titriyordum, lanet olsun.

"Mana sen iyi misin?" Tüm vücudum zangır zangır titriyordu. *Burada olmaz, şimdi olmaz.*

Gördüğüm rüyada başladığını hissettiğim sıcaklığın, iki kaşımın ortasında yoğunlaştığını fark ettiğim anda aklımı kaçıracak gibi oldum ve üzerimdeki örtüyü fırlatır gibi kenara atıp ayaklarımı yataktan sarkıttım.

Ben insan değil miyim?

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

İnsan değilsem ben neyim?

Ayaklarımı yere bastığım gibi başım dönmeye başladı. Odanın içindeki eşyalar ters yönde hareket ederken, kalbim hızlandıkça hızlandı ve her ritim göğsüme bir yumruk gibi çarptı. Vücudum bu hızı kaldıramadığından yüreğim sıkıştı. Yaşadığım şeyin sinir krizinden çok daha fazlası olduğunu o anda kavradım.

"Mana?" Aron bir şeylerin yolunda olmadığını anlayarak bana seslendi.

Gözlerim kararıyordu. Bilincim beni yine o karanlık yere sürüklüyordu. Oraya gittiğimdeyse sunak beni bekliyordu.

Daha önce gördüğüm beyaz ateş, patlarcasına sunağın üzerinde belirip hanıl hanıl yanmaya başladı. Aynı şeyler oluyordu. Sürekli aynı şeyleri görüp duruyordum.

"எழுந்திரு."* Yaşlı, çok yaşlı olan o antik ses durmadan benimle konuşuyordu. Bana ne söylemeye çalışıyordu?

"Seni anlamıyorum."

"Mana neler oluyor?" Aron'ın sesini duyabilsem de onu göremiyordum.

Su Tanrısı'na gördüklerimden bahsetmek için dudaklarımı araladığım sırada, beyaz alevler güçlenerek sunakta yükseldi ve birden tüm tüylerim kabararak omurgamdan aşağıya korkunç bir ürperti gönderdi.

Bu bir uyarıydı ama neye karşı?

* Uyan. (Ta.)

Ninova

Karanlıktan uzanan bir el, ateşin üzerine vurarak sunağa kapandı. Aldığı darbeyle sarsılan sunak kırılmamak için direnirken, ben de inleyerek iki büklüm oldum. Sanki organlarım eziliyormuş da iç içe geçiyorlarmış gibiydi. Nefes alamıyordum. Biri karnıma tekme atmışçasına dizlerimin üstüne yığıldım.

Sunağın aldığı hasarı ben de almıştım. Bu nasıl bir güçtü böyle? Sadece sunak değil, sürüklendiğim karanlık bölge bile bu güç karşısında yıkılacakmışçasına sarsılıyordu.

Sunakla aramda bir bağlantı vardı. Bu bağlantı yüzünden orada yaşananlar beni de etkiliyordu.

Aron yere yığıldığım anda telaşla yanıma gelerek, omuzlarımı tutup sarsmaya başlamıştı.

"Siktir! Siktir! Mana beni duyabiliyor musun? Hadi güzelim, bana bir cevap ver!"

İstesem de şu anda Aron'a odaklanamıyordum.

Oradan... karanlıktan bana bakan bir şey vardı.

Onu göremiyordum, sadece kirlenmiş varlığını iliklerime dek hissediyordum. O mahluk bu zamana kadar tanıştığım hiçbir şeye benzemiyordu. Ateşin üzerindeki elin sahibi oydu. Teni kül rengindeydi.

Gözleri... Aman Tanrım.

"நீங்கள் இறுதியாக வந்துவிட்டீர்கள்."* Yüzümü acıyla buruşturdum. Mahlukatın sesi o kadar rahatsız ediciydi ki her bir kelimesi kulak zarıma iğneler sokup çıkarıyordu. Ne dediğini anlamasam da sözleriyle birlikte ruhum buz kesmişti. Sadece sesinden hevesli olduğunu çıkarabiliyordum. Bir şeye heves ediyordu. Mahlukat elini ateşten çekince beyaz alevler serbest kaldı. O şey işaretparmağını uzatarak siyah, uzun tırnağını beyaz alevlere soktu. Alevler mahlukatın tırnağını yaktıkça yaktı. Uzun süre ateşe maruz kalan tırnağı yanıp kül olmak yerine kor haline gelmişti.

Mahlukat ilk önce bana bakarak şeytanice gülümsedi, sonra da göremeyeceğim bir hızla hareket ederek üzerime çullandı.

Çığlık attım.

"Sakinleş, denizkızı." Bana sakin olmamı söylediği halde paniğe kapılan kendisiydi. Avuçlarıyla yanaklarımı kavrayıp okşadı. "Buradayım, sakinleş." Aron beni tutmaya çalışsa da ben debelenerek onun elinden kurtulmaya çalışıyordum. Hayır, kurtulmaya çalıştığım kişi o değildi.

O şey üzerimdeydi.

Etrafından kırmızı ve siyah dumanlar çıkıyordu. Eliyle boğazımı tutup sıkmaya başladı, beni boğuyordu. Nefes alabilmek umuduyla ağzımı açtığım sırada, asıl amacının bu olduğunu çok geç anladım.

* Nihayet geldin. (Ta.)

O dumanlar ağzımdan ve burun deliklerimden içeriye hücum ederek boğazımdan aşağıya inmeye başladı.

İçime akın eden derin bir kin, nefret ve katıksız öfke hissediyordum.

Bu kötü duygularla mücadele ederken boğazımı sıkan ellerini tırmalasam da bir türlü beni bırakmıyordu. Bir eliyle beni tutmaya devam ederken, diğer eliyle az önce beyaz ateşle kor haline getirdiği tırnağını alnıma yaklaştırdı. Hâlâ yanmayı sürdüren tırnağının ucuyla etimi kesmeye başladı. Etimi kese kese alnıma bir şey çizerken, bir yandan da tırnağını beyaz alevle korlaştırdığı için kesiklerin kenarlarını yakıyordu.

Çığlık attım.

Çığlık atmaya devam ettim ama o durmadı. Acıdan aklımı yitirecek gibi olsam da Aron'ın, "Bu da ne böyle?" dediğini duyabildim.

Alnımdan yüzüme doğru ılık bir sıvı akıyordu. Mahlukat benim çığlıklarıma aldırmayarak işini bitirene kadar durmadı. Sonunda elini geri çekip üzerimden kalktığında, artık çığlık atacak gücüm kalmamıştı. Sadece derin, ağır nefesler alıp veriyordum.

Alnım sızım sızım sızlıyordu.

O şey bana son kez bakıp geldiği karanlığa geri dönünce, beyaz ateş söndü ve sunak geri çekildi. Kirpiklerimi birkaç kez kırpıp açtığımdaysa yeniden görebiliyordum. Kendime gelene kadar nefesimi tutmuşçasına büyük bir soluğu içime çekerek öksürmeye başladım.

Aron'ın kollarındaydım. İkimiz de yerde oturuyorduk ve o bana... aklı durmuş gibi bakıyordu.

Gürültüyle nefeslenirken yüzümden süzülen şeye elimi sürüp geri çektiğimde, parmaklarıma bulaşan kana kilitlenmiş gibi bakakaldım.

Yerden hızla kalkarak odadaki boy aynasına doğru gittim. Bakmam lazımdı. Bana ne yaptığını görmeliydim.

Tam aynanın önüne geçecekken Aron, "Hayır, bakma!" diyerek bağırmış ve birden odanın içindeki bütün aynalar aynı anda çatırdayarak patlamıştı.

Görmeyeyim diye aynaları kırmıştı ama görmüştüm.

Yüzüme süzülen kanlar alnımdaki yaradan akıyordu. Kesici bir aletle yapılmış gibi duran yara, bir sembolü işaret ediyordu.

Patlayan aynaların kırık parçaları etrafa saçılmıştı. Çıplak ayaklarımın önüne düşen binlerce parçada binlerce yansımam vardı.

Benim yansımalarım.

Bacaklarım daha fazla beni taşıyamadığından dizlerimin üstüne düştüm. Binlerce çentikli göz bana bakıyordu.

Mahlukat aynaların içinden bana bakıyordu.

O bendim.

ÖRTÜLÜ AYNALAR

Parkenin üzerindeki çıplak ayaklarımı iyice kendime doğru çekerek yerimde küçülebildiğim kadar küçüldüm. Kollarımla bacaklarımı sararken başımı pencereye yasladım.

Kalbimdeki korku ne kadar zaman geçerse geçsin yerini terk etmiyordu. Kafamdaki sorularsa susmak bilmiyordu. Acı veriyorlardı. Durmadan... durmadan bana zulmediyorlardı.

"Benden ne saklıyorsun, Aron?" Dudaklarım kıpırdanarak günlerdir tekrar ettiği soruyu bir kez daha yineledi. Dilimde hayat bulan sözcükler dudaklarımdan dışarı çıktıkları anda ölüyorlardı. Yaşayabilmek için bir cevap almaları gerekiyordu... Onlara cevap verebilecek tek kişiyse ölümlerinden memnundu.

Olanları yok saymamı istiyordu.

Böyle yaparak beni iyileştirmek yerine yaralarıma tuz bastığını göremiyor muydu? İçimdeki kesikleri açan kişi olmasa da yaralarımı derinleştiren oydu. Beni bu yangından kurtarmak yerine tam ortasına atmış, yanışımı seyrediyordu.

Çenem titredi. Gözlerime hücum eden yaşlar, dünün ve ondan önceki günün göz kenarlarımda bıraktığı kızarıkları sızlattı.

O sızı asitten farksızdı.

Görüşüm yaşlarla bulansa da başımı kaldırıp odanın içindeki aynaları teker teker kontrol ettim. Hepsinin üzerinin örtülü olduğundan emin olunca, rahatlayarak yaşlarla dolan bakışlarımı dizlerime indirdim. Yaşadıklarım bende derin bir travma etkisi yarattığından yansımamdan kaçıyordum. Aynalara bakamıyordum... orada göreceğim şeyden ödüm koptuğu için. Uyuyamıyordum... bilincim beni yine oraya götüreceği için. Şu günlerde *deliriyor muyum acaba*, diye düşünerek kaç kere akıl sağlığımdan şüphelendiğimi sayamamıştım.

Kafamın içindelerdi, aynı zamanda değillerdi de.

Delirmediğime dair tek inancım, Aron'dı. O da beni, benimle bırakmıştı.

Görmüştü. Ben de görmüştüm. Kehribarlarına yansıyan kirli, kırmızı gözleri görmüştüm. Küle dönmüş ten rengimi, alnımda kanayan damgayı... O şey içime mi girmişti? Beni neye çevirecekti? Tırnaklarımı kollarıma geçirerek derimden aşağı kaydırdım.

Varlığını içimde hissedebiliyordum. Derin kini usul usul sızarak kalbimi, ruhumu ve zihnimi işgal ediyordu.

Beni ele geçirmek istiyordu. Sol gözümden düşen damla yanağıma süzüldü.

Odada yalnızdım ama yalnız hissetmiyordum.

Tepkisi bir türlü gözümün önünden gitmiyordu. Beni o şekilde gördüğü anda gözbebekleri küçülerek donakalmıştı. Kendime bakmak istediğimdeyse beni durdurmaya çalışmıştı. Onun gördüğünü görmeyeyim diye odasındaki bütün aynaları kırmıştı ama neye dönüştüğümü görmüştüm. Başta her insanın vereceği tepkiyi vererek şoka girmiştim. Kırık ayna parçalarından bana bakan yansımama bakakalmıştım.

Orada gördüğüm kişi ben değildim ama aynı zamanda da bendim.

Mahlukatın beyaz alevle korlaştırdığı tırnağıyla alnıma çizdiği sembol, kanamayı durdurmuş ve yara olarak kalmıştı. Kanama durduğunda sanki yaranın kesikleri tekrar yakılıyormuşçasına derimdeki yarıklar cızırdayarak kapanmıştı. Sembolün gitmesiyle birlikte çentikli irislerim düzelmiş ve gözbebeklerimdeki kirli kan geri çekilerek eski rengine kavuşmuştu. Beyaz tenim küle bürünmüşçesine renk değiştirmişken, o grilik tenimin altına girerek saklanmıştı... kaybolmamış ya da yok olmamıştı.

Tenimin altında saklanıyordu.

Eski halime dönüşüm, beni kendime getiren ve saldırganlaştıran faktör olmuştu.

Aron'la da tam o noktada kavga etmiştik çünkü kehribarlarına bakınca benim hakkımda bir şeyler bildiğini sezmiştim.

Doğru ya da yanlış bir şeyler biliyordu ve ona defalarca sormama rağmen susmuştu. Niye susmuştu ki? Tek istediğim benimle konuşmasıydı, yapmamıştı.

Benden tiksinmiş miydi?

Çıplak ayaklarımın altındaki parkeler sıcak olsa da ayaklarım buz gibiydi. Farkına varmadan iyice duvarın köşesine sinmiştim. O görüntüyü kim görse tiksinirdi. Güzel değildim ki... çirkindim. Bir canavar, yaratık, insan derisi giymiş bir mahlukattım belki de. Öyle düşünüyor olmalıydı. Diğer gözümden de yaş akarken hıçkırmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Ne olur öyle düşünmesin...

Belki de bu gerçekle yüzleşemediğimden kaçtım. Suskunluğu aramızdaki sessizliği büyüttükçe kötü düşünceler çığ gibi üzerime düştü ve ben altında kaldım. Odayı terk edip kimseye görünmeden koşarak kendimi odama kilitlemiştim. Sonra aynaları görmüştüm, bana bakan yansımalarımı. Hızlıca dolabıma gidip bulduğum örtülerle aynaların üzerlerini örterek mahlukatın tekrar görünmesini engellemeye çalışmıştım.

Aynalar sayesinde beni görüyordu. Bir bağlantı gibi bana onlarla ulaşıyordu.

O şeyin bir daha ne zaman ortaya çıkacağını söyleyemiyordum. Bu bilinmezliğin bana işkence edeceğini bilerek saklanıyordu. Üstelik ne Aron'ın ne de diğerlerinin beni o şekilde görmesini istemiyordum. Aslında biraz da bu yüzden kimseyle görüşmek istemiyordum. *Bir sebebi daha var*, dedi içimdeki ses ve hemen onu susturmaya çalıştım.

Avuçlarımı kulaklarıma bastırarak alnımı dizkapaklarıma yasladım. Aklımın bir köşesinde duran *en korkunç* sebep onu ne kadar görmezden gelmek istesem de her seferinde beni kör bir bıçakla kesip duruyordu. Varlığını hatırlatmak için sürekli gözlerimin içine bakıp burada olduğunu söylüyordu.

Kulaklarıma bastırdığım ellerimi aşağı indirerek dolan gözlerimi tavana kaldırdım.

Ya onlara zarar verirsem? Ya bedenimin kontrolünü ele geçirip benim elimden sevdiklerimin canını yakarsa?

O şey çok güçlüydü.

O şeyin kini çok derindi.

O şey öldürmek istiyordu.

Belki de bendeki sorunu çözene dek diğerlerinden uzak durmam en iyisiydi.

Kapının kolu aşağıya inince aklımdaki her şey tozla dumana dönüştü. Korkuyla yerimden sıçradım ve hızla sırtımı pencereye yasladım. Kalbim, kulaklarımı sağır edecek gürültüde göğsüme vururken gözlerimi kapının koluna sabitlemiştim. Kol kıpırdamadan bir süre yerinde dursa da sonradan biri yine zorlayarak kapıyı açmaya çalışınca çığlık atmamak için ellerimi hızla ağzıma kapattım.

Kapının ardındaki kimdi? İyice paranoya yaptığımı bilsem de şu anda uyanık mıydım, yoksa uyuya mı kalmıştım emin olamıyordum. Kâbuslarım her zaman gerçekçi olduğundan rüya âlemi ile gerçekliği çoğunlukla karıştırırdım. Şimdi bu durum daha da beter hale gelmişti. Kapının ardındaki kişi bebeğini kaybettiği için bana saldıran kadın da olabilirdi, uyanıkken gördüğüm mahlukatta.

Elbirliğiyle beni delirtmek istiyorlarsa buna çok yaklaşmışlardı.

Suya dönüşerek kapının içinden geçen tanrıyı görmemle birlikte, zihnimde tartışarak kaos çıkaran seslerin birden sesi soluğu kesilmişti. Boşalan zihnimdeki sessizliği yadırgarken, boğazım düğümlenmişti. Sadece ben değil, en dibine kadar beni bağladığını düşündüğüm kargaşa bile bu adama yeniliyordu. Ellerimi yavaşça ağzımın üstünden çekerken ona bakmaya devam ettim.

Uzak durmalıydım... Burada olmamalıydı... *ama buradaydı.*

Kapının kilidinin ona engel olacağını düşünmekle ahmaklık etmiştim. İstesem de istemesem de beni her zaman saklandığım yerde bulacaktı. Şimdi olduğu gibi.

Bu düşünce beni öfkelendirdi.

Güçlerini kullandığı için suyla şeffaflaşan bedeni kapıdan içeri girdiği anda eski haline büründü. Beni arayan gözleri odada gezerken, üstleri örtülmüş aynalara üstünkörü bir bakış atıp en sonunda üzerimde sabitlendi. Neden pencerenin köşesine sığındığımı sormadı. Saçım başım dağınık, kirpiklerim ıslaktı. Gözlerim hem ağlamaktan hem de uykusuzluktan kan çanağına dönmüştü. Berbat haldeydim, yine de hiçbir şey sormadı.

"Git," dedim ama gitmedi.

"Git!" diye bağırsam da dinlemedi.

Git işte pislik herif! Gitsene!

Onu kovmama rağmen yanıma gelerek diz çöktü ve kollarını açarak benim aksime, "Gel," dedi.

Direnmeye çalışsam da ne kadar kızgın ve kırgın olsam da sanki günlerdir ağzından bu kelimeyi duymayı bekliyormuşçasına kollarının arasına girdim. Bu yaptığımla ne o beni yadırgadı ne de ben onu. Yanında küçücük kalan bedenimi göğsüne daha çok çekerken eli elime değince duraksadı. "Niye bu kadar soğuksun sen?" diye sorarken sesi aksi çıkmıştı.

Üşüdüğümü hiç hissetmemiştim ki. Benden bir cevap almayı beklemiyor olmalı ki elini şıklattığı gibi odanın içindeki şömine alev alarak yanmaya başladı. Kolunu bacaklarımın altından geçirip sırtımı diğer eliyle destekleyerek beni kucağına alınca, ona zorluk çıkarmadan kollarımı boynuna doladım. Şöminenin önüne gelerek yere bağdaş kurup oturdu. Beni de bacaklarının arasına yerleştirmişti daha çabuk ısınayım diye.

Sırtıma değen göğsü gergindi. Üşüdüğüm için mi kızgındı?

Yüzüme vuran ateş, anında beni ısıtmaya başlarken mayışmamak için kendimi zorlamam gerekti. Uykusuz, aç ve yorgundum. Yalnızca fiziksel değil, aynı zamanda ruhsal bir çöküntü de yaşıyordum. Kendimle verdiğim savaş yine beni yıpratıyordu.

Düşen başımı daha fazla dik tutamayarak Aron'ın göğsüne yasladım. Odunlardan gelen yanma sesleri kulağıma tatlı bir ninni gibi geliyordu. Gözlerim kapanacak gibi olduğu anda karanlığın içinde gördüğüm mahlukatla irkilerek kendime geldim.

"Uyuyamıyorsun." Sesi canı sıkkın gibi çıkıyordu. Bir şey demesem de gömleğini avucumun içine alarak sıktım, gerçekten burada olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Bu halimden ben de memnun değildim. Artık en ufak sesten irkiliyor, gözlerimi kapattığım anda o şeyi beni beklerken buluyordum. Elimde değildi.

"Aynaları örterek neyden kaçıyorsun?"

Kuruyan boğazımı konuşmama müsaade etsin diye yumuşatmaya çalışarak yutkundum. "Kendimden," diye mırıldanırken sesim çatlamış ve boğazımdan aşağıya ince bir sızı yollamıştı.

"İnsan kendinden kaçamaz, Mana." Bu konuda tecrübeliymiş gibi konuşuyordu, kaçmış ama kendine yakalanmış biri gibi. Onun aksine ben sadece kendimden kaçmıyordum. Yakalanırsam, yakalanan tek kişi ben olmayacaktım.

"Ben de sonsuza kadar bunu yapamayacağımı biliyorum."

Alnını başıma yaslayarak, "Sen Kaldera'nın Hanımı'sın," deyince bir parçam mahcup oldu. Gözlerimi kaçırdığım gibi sözlerinden de kaçmak istedim ama yapamadım. "Sen benim kadınımsın, bir tanrının kadını." Kelimelerinin altına gizlenmiş bir mana vardı, bana konumumu hatırlatıp uyaran türden.

Bu adam beni sarsarak kendime getirmeye çalışırken yıkabileceğinden hiç mi korkmuyordu?

"Sen söylemesen de kadının olmak için yetersiz olduğumu biliyorum."

"Omuzlarına yüklenen yük herkesin kaldırabileceği türden bir ağırlık içermiyor, çok ağır ve bunu biliyorum, Su Tanrısı'nın Gelini." Burnunun ucunu saçlarımın arasına sokarak kulağımın arkasına sürtüp kokumu soludu. "Bu yükün ne kadar ağır olduğunu bildiğim gibi bu yükü kaldırabilecek kadar güçlü olduğunu da biliyorum. Yetersiz değilsin, sadece biraz büyümen gerekiyor denizim."

Denizim mi? Kalbim bu iltifatla tekleyip yerine sığamadığı için göğsümü sıkıştırmaya başladı. Söylediği bütün güzel şeylerin arasında en sevdiğim hitap şekli bu olmuştu. Sanki bana denizim diyerek, benim ondan bir parça olduğumu kabul ediyordu.

Burnu kulağımın arkasından kayarak boynuma inerken, sırtımda kalp atışlarını hissedebiliyordum. Ritmi seyrinden çıkmıştı, o da benim kalbimin atışlarını hissedebiliyor muydu acaba? Peki ya benim kadar yüreğinde söz hakkımın olmasına kızıyor muydu? Onun sözü benim kalbimde hep geçiyordu.

"Seni büyüteceğim."

Gözlerimi duyduğum şeyle birlikte kapatınca kulaklarımın içini tamamen kalbimin gümbürtüsü doldurdu, yerinden çıkmak istiyor gibiydi. "Ya yapamazsam?" *Ya seni hayal kırıklığına uğratırsam?*

"Denemeye devam edeceğim."

"Ya bırakarsan?"

"Bırakmam."

Bana bunun için herhangi bir söz vermemesine rağmen ona inanmak benim için çok kolaydı zira bu adamın her sözü bir yemindi. Beni büyütmekten kastının yetiştirmek olduğunu biliyordum. Hangi gelin bir tanrı tarafından

yetiştirilmeye hayır derdi ki? Bu lütuf herkese kısmet olmazdı. Üstelik Aron gerçek bir gelinin nasıl olduğunu bilen nadir kişilerdendi.

Aron'a yakışır bir gelin olmak istiyordum.

Yine de onun ağzından beni büyütmek istediğini duymak istemsizce utanmama neden olduğundan kucağımdaki parmaklarımla oynayarak, "Tamam öyleyse," dedim. Bazen gerçekten de Aron'ın yanında küçük bir kıza dönüşüyordum. İçimde yarım kalmış çocuğu büyütemediğimden miydi onun yanında çocuklaşıp durmam? Ya da bu zamana kadar kendi kendime yettiğimden miydi biri yardım eli uzatmak isteyince utanıp sıkılmam?

Hemen ikna olmama hoş bir tınıyla güldükten sonra uzanarak elimi tutup, "Isındın mı?" diye sordu. Vereceğim cevabın onu ikna etmeye yetmeyeceği belliydi çünkü bu soruyu bana sorarken bir yandan da ısımı kontrol ediyordu. Kafamı sallayarak, "Evet," dedim.

Dokunuşu da sözlerimi destekleyince, oturduğu yerden kalkarak beni de kaldırdı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Büyümen için atman gereken ilk adımı atmaya."

Bakışlarını bize en yakın aynaya çevirince ne yapacağını anladım, bu da günlerdir kuytusunda yaşadığım boğucu hissin geri dönmesine neden oldu. Elimi tutarak beni aynaya götürmek istese de ayaklarım hareket etmemeye yemin etmişçesine kıpırdamıyorlardı.

Durup bana baktı. "Yapamam."

Bakmaya devam etti. Başımı iki yana sallayarak, "Yapamam, Aron," dedim.

Kaşlarını çatınca kehribarlarında kıvılcımlar çaktı. "Bu dünyada benim kadınımı tehdit edebilecek kimse yok. *Ben varım*, demeye cüret edeni de yok ederim." Öfkeliydi ama öfkesiyle elini kana bulamak istediği kişi ben değildim. Farkındalıkla bocaladım. Başından beri korktuğum için asabiydi sanıyordum. Korkmamda sorun yoktu, korkabilirdim. Aron'ın öfkesini diri tutan şey, beni korkutandı.

Yaklaşarak, "Korkması gereken kişi sen değilsin, o. Kim olduğunun farkına var, Mana," deyince düşüncelerimde haklı olduğumu bir kere daha anladım. Elini kaldırarak yanağımı yumuşakça okşayıp korkumu dindirmeye çalıştı.

Öfkeliyken bile gözlerinde şefkatin filizleri açıyordu. Sanki öfkesi ile ben ayrı şeylerdik ve orada bana her zaman bir şekilde yer vardı. Bu adam... bu tanrı... beni sevmediği halde böyle davranıyorsa gerçekten birini sevdiğinde nasıl birine dönüşüyordu? O kadın kendini bu sevgiden mi mahrum etmişti yani? *Aptal. Hayatında gördüğün en büyük aptal sensin, Amor. Bu tanrının sevgisini alacak kadar şanslı ama ona ihanet edecek kadar aptalsın.*

Dokunuşunu daha çok hissedebilmek için yanağımı avucuna bastırdım. Her teması bana iyi hissettirmişti, şimdi de iyi hissettiriyordu ve ona teslim olmamı sağlıyordu.

Aron'ın yaptığım hareketi izlerken boğazındaki çıkıntı yerinden oynadı. Kehribarları avucuna bastırdığım yüzüme sabitlenirken, "Ona kim olduğunu göstermeni istiyorum," deyince kararsızlıkla omzunun üstünden üzeri örtülü boy aynasına baktım.

"Onu ehlileştir."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Zamanı geldiğinde bunu da öğreneceksin ama ilk önce onun korkusundan sıyrılman gerekiyor."

Düşününce mantıklıydı. *Hem o yanımdaydı.*

"Birlikte?" Bunu mırıldanmamla beraber şaşırsa da sonradan bırakmadığı elimi sıkarak, "Birlikte," deyince içime derin bir nefes çekerek bu sefer beni aynaya götürmesine izin verdim. Her adımım geri geri gitse de tir tir titriyor olsam da yanımdaki varlığından güç aldım. Önümde yürürken, ilk önce tutuşan ellerimize sonra sırtına baktım. Geniş omuzları öyle heybetli, öyle sağlam duruyordu ki ona hayran olmamak mümkün değildi.

Ben bu adamın karısıydım. Onun arkasında ya da önünde değil, yanında yürümek istiyordum.

Umarım bir gün yanında durabilecek kadar güçlü bir gelin olabilirim, Aron. O vakit geldiğinde, kötü günlerde onun varlığına ihtiyaç duyduğum gibi o da benim varlığımı hatırlayarak daha dik durabilirdi. Yüreğim bu düşünceden hoşlanarak hızlanırken, belimin başlangıcında biriken sıcaklığı fark ederek hafifçe kaşlarımı çattım.

Tanıdık gelen bu duygu korkumu artırırken, belimde toplanan sıcaklığın omurgamdan yukarı tırmanarak kaburgalarıma doğru dağılmaya başladığı sırada Aron bir şey sezmişçesine duraksayarak bana doğru döndü.

Ağzını açmadan bana bakıp durduğu için, "Ne oldu?" diye sordum.

"Ne diledin?" Kalbim düşüncelerimi duyduğunun çekincesiyle yerinden oynarken, "Bu da nereden çıktı?" diyerek sorusunu anlamazlığa verdim fakat kehribarları doğruyu söylemem için çoktan üzerimde baskı kurmaya başlamıştı bile.

Bir şeyler dilediğimi biliyordu. Utanarak bakışlarımı kaçırdım. "Sana söylemeyeceğim."

Kızdı mı acaba diyerek çaktırmadan ona baktığımda gördüğüm şeyle birlikte nefesim kesildi ve gözlerim ardına kadar açıldı.

Dudakları biraz da olsa yukarı doğru kıvrılmıştı. Tebessüm ediyordu.

Yutkunup dursam da o tuhaf ağırlık göğsümden bir türlü kalkmadı. Kehribarlar yoğunlaşarak kızıl korlara bürünmüşlerdi. İnsanda yanma isteği oluşturuyorlardı.

Neydi onun bana böyle bakmasını sağlayan? Tuttuğum dilek mi?

"Hissetmedin mi?"

"Neyi?"

"Gelinin işareti tepki veriyor." Aklıma az önce belimde ve sırtımda hissettiğim sıcaklık gelince şaşırdım.

"Tuttuğun dilek gerçekleşecek."

"Nasıl bu kadar kesin konuşabiliyorsun?"

"Çünkü gelinin işareti bunu gerçekleştireceğinin vaadini verdi." Hissettiğim sıcaklık gelinin işaretinin dileğime verdiği yanıt mıydı yani? İyi de bu zamana kadar işaret varlığını hep alnımda belli etmişti. Şimdi neden aynı duyguyu sırtımda hissediyordum?

Mutlu görünüyordu. Kahretsin, o mutlu oldu diye ben niye bu kadar seviniyordum peki? Bana son bir bakış atıp önüne dönünce, kalbim bu kadar hızlı attığı için içimden söylenmeye devam ettim. Resmen Aron'ın tepkilerine göre hareket ediyordu. Ben kimdim ki zaten?

Gelinin işaretinin dileğimi nasıl gerçekleştireceğini merak etsem de aynanın önüne geldiğimiz için bu merakımı başka zaman düşünmek için arka plana attım.

Aron beni önüne geçirerek hemen arkamda beklemeye başladı.

"Yapabilirsin, orada hiçbir şey yok." Gerçekten hiçbir şey yok muydu? Korkudan titreyen elimi örtüye doğru uzattım. Nabzım öyle hızlıydı ki nefes alış verişlerimi kontrol etmeye çalıştığım her seferde başarısız oluyordum. Gözlerimi kapatıp örtüyü hızla aynanın üstünden çektim. Yere düşen örtünün kumaşı hâlâ avucumun içindeydi, bırakamamıştım.

Aron kollarını belime sararak çenesini şakağıma bastırıp, "Gözlerini aç," deyince benden bunu istediği için ağlamak üzereydim. Çenem duygu yoğunluğundan titrese de yeniden derin bir nefes alıp gözlerimi araladım. Korkuyordum. Gözlerim açıldığı gibi tuttuğum gözyaşlarım serbest kaldı. Yanaklarımı ıslatan yaşları kendime çok görmedim. Travmamla yüzleşebiliyor olmam bile büyük bir adımdı.

Leylaklarım sonunda aynadaki yansımamla buluştuğundaysa kaskatı kesildim.

Beş saniye geçti. On saniye, yirmi saniye, otuz saniye, kırk saniye hatta bir dakika. Hiçbir şey olmuyordu. Yansımam değişmiyor, mahlukat ortaya çıkmıyordu.

"Gördün mü? Sana demiştim, orada hiçbir şey yok." Aynadan Aron'ın yansımasına baktım. O da gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Dediği gibi orada

hiçbir şey yoktu. Aron'a belli etmesem de kafa karışıklığım içimde korkunç bir ihtimali doğurdu.

Ya başından beri gördüğüm her şey benim uydurmamsa? Aslında deliriyorsam?

Su Tanrısı'nın ifadesi değişmese de gözlerindeki takdiri görebiliyordum. "Yapabileceğini biliyordum."

Bana inanmıştı.

Ben inanmıyordum.

Odadaki bütün aynaların örtülerini bana kaldırtıp hepsinin önünde bir dakika boyunca kalarak yansımamı izlettirdikten sonra orada kimsenin olmadığına dair ikna olmamı sağladı. Aslında aklımdan daha çok şüphe ettirdiğini bilmiyordu. Aynalarla işimiz bitince olduğumdan daha yorgundum. Kafamdaki soru işaretleri yüzünden bitap düşmüş bir şekilde yatağa uzanmış ve diğer tarafa kayarak onu da davet etmiştim. Geleceğini düşünmesem de sessiz davetimi kabul ederek yanıma uzandı.

Yüzlerimiz birbirine dönüktü.

Leylaklarım kehribarların içini talan ederken, şu ana kadar nasıl gözümden kaçtığını bilmediğim şeyin farkındalığını yaşıyordum. İyi değildim, iyi olmadığım için dikkatim dağınıktı ve haliyle onun da iyi olmadığını görememiştim. Çekinerek elimi kaldırıp yüzüne uzattım. Parmaklarımın ucunu gözünün altında gezdirmeye başladım.

Gözleri kızarıktı. Uzun zamandır uyumamış gibi duruyordu.

"Uyumadın mı?"

Parmaklarımın dokunuşunu reddetmeyerek gözlerini kapattı. "Uyumadım."

"Hiç mi?"

"Hiç."

Elimi yanağına indirip birkaç günlük olduğu belli olan sakallarında dolaştırdım. "Niye uyumadın ki?"

Gözkapaklarındaki kızarıklık gözlerini kapattığı için daha da belli olurken, "Sana bir cevap verebilmek için," dediğinde yanağında dolaşan elim duraksadı. Aklıma ettiğimiz kavga gelmişti, benim hakkımda bir şeyler bildiği halde susması. Günlerdir içten içe gözüm kapıda onu bekleyişim ama onun gelmeyişi. Beni üstesinden gelemediğim şeylerle bir başıma koyuşu, kırgınlığım.

"Henüz sana verebileceğim bir cevap yok." Gözlerini açarak benimkilerin içine bakarken, düşüncelerini dile getirmeye devam etti. "Gerçekte bir insan mısın, gördüğün mahlukat sana musallat olan kindar bir ruh mu, yoksa bundan çok daha fazlası mısın bilmiyorum ama bulacağım. Bulduğumda sana verecek bir cevabım olacak."

Günlerdir uyumadan bana verebilecek bir cevap arıyordu.

Güven duygusu kalbimin etrafını bir koza gibi örerek daha önce oraya gömdüğü belirsizliği kazıp yerinden etti. Kırgınlığımda açılan çatlaklarda ise rengarenk çiçekler açmıştı.

Bu adamın kalbi buzdağlarıyla çevrelenmiş olsa da orada bir de uçsuz bucaksız bir okyanus vardı. Dışarıya hep buzdağlarını gösteriyordu.

Bense okyanusu görmek istiyordum çünkü biliyordum ki o buzdağlarını yaratmadan önce Su Tanrısı'nın kalbi sonsuz bir okyanustan ibaretti. O dağları geçip daha kıyıya bile ulaşamamıştım ama bir gün beni o suyun derinliklerine kabul etmesi için her şeyi yapacaktım.

Eski dargınlıklarımı bir kenara bırakacak ve bu adama bir şans daha verecektim.

"Bekleyeceğim." *Sana güveniyorum* demenin bir başka yoluydu. Aron da bunu biliyordu.

Bakışlarını arkamda bir yere çevirerek, "Dışarıya bak," dediğinde merakla yatakta dönerek pencereden dışarıya baktım ama orada herhangi bir şey göremedim.

"Bekle, şimdi başlayacak."

Merakla bakışlarımı gökyüzünde gezdirirken, bulutlardan süzülen ve yere doğru düşen kar tanelerini fark ettim. Ne kadar da güzellerdi... Pamuğa benzeyen o incecik taneler, yerle buluşmak için sabırsızca bir araya geliyordu. Gözlerimle onların inişini izlerken bir huzur dalgası sardı içimi.

Kış gelmişti. Bu, Kaldera'daki ilk kışımdı.

Hem manzaranın büyüsüne kapılmıştım hem de karın yağacağını bildiği için şaşırmıştım. "Kar yağacağını nasıl bildin?" diye sordum. Aron, Su Tanrısı'ydı. Gökyüzü olayları ise Hava Tanrısı'nın hâkimiyeti altına giriyordu. Haliyle karın ne zaman yağmaya başlayacağını saniyesi saniyesine bilmesine şaşırmıştım.

"Hissettim." Yatakta bana doğru iyice yaklaşarak göğsünü sırtıma yasladı. Koca gövdesinin beni tamamen arkamdan sarıyor olmasına rağmen bu yakınlığımız ona yeterli gelmiyormuşçasına avucunu karnıma bastırıp beni iyice kendine doğru çekti.

"Gökyüzü, Hava Tanrısı'na itaat etse de özünde su barındıran her şey benim kontrolüm altında. Kar da suyun donarak kristalleşmesinden meydana gelir." Bu sayede karın ne zaman yağıp yağmayacağını söyleyebiliyordu, tıpkı yağmur gibi.

Bir süre daha sessizce karın yağışını izledim.

Kar kısa sürede hızlanarak çoğalırken, "Biraz uyumaya çalış," deyince vücudum ben uyurken olabileceklerin ihtimali karşısında istemsizce tepki vererek kasıldı. Aron anında bunu fark ederek kuşkulanıp, "Bana anlatmadığın bir şey

var," dedi. Ben susmaya devam edince, "Aynalarda kimsenin olmadığını gördün. Peki gözlerindeki korku niye silinmedi?" deyince başından beri fark etmediğini sandığım her şeyin aslında farkında olduğunu anladım.

Ondan kaçamayacağımı biliyordum zira benden yeterli bir cevap almadan durmayacaktı. Israrcı bir adamdı.

"Onu sen de gördün mü? O şeyi?" Görmüş müydü, yoksa başından beri gördüğünü mü sanmıştım? Zihnime kök salan kuşkulardan birazcık söz etmem bile tüm foyamın ortaya çıkmasına yetmişti.

"Aklından mı şüphe ediyorsun?"

Titreyen sesimle, "Etmeyeyim mi? Aynaları sen de gördün. Orada olması lazımdı ama yok! Hiçbir şey yok!" dediğimde Aron belimdeki kolunu sıkıp, "Şşt, sakin ol," diyerek beni yatıştırmaya çalıştı.

Günlerdir yaşadığım duygu geçişlerini bünyem artık kaldırmıyordu.

"Sende hiçbir sorun yok, tamam mı? Onu ben de gördüm."

"Doğruyu söylüyorsun, değil mi? Ben kandırmıyorsun?"

"Sana hiç yalan söyledim mi?"

"Hayır."

"O zaman?" *Mantıklı düşün, Mana. Aron sana ne zaman yalan söyledi?* O bana yalan söylemezdi, hiç söylemezdi.

Aklımı esir alan şüphe zincirleri hâlâ kopmamıştı ama eskisi kadar sıkı da değillerdi.

Delirmediğime dair ondan başka şahidim yoktu, bu yüzden ona inanmaktan başka çarem de yoktu. Tüm bu olasılıklar arasında değişmeyen tek şey, mahlukatın varlığıydı; beni içimde bir yerde bekliyordu.

"Uyursam beni bulur."

"Ya seni koruyacağımı söylersem?" Pozisyonumuzu bozmadan başımı çevirip ona baktığımda, yakınlığımızdan dolayı kalbim bir an için duraksadı.

Bakışlarım dudaklarına kaymış ama hemen ardından gözlerine çıkmıştı. Beni öpmesini istiyordum.

"Nasıl yapacaksın?"

"Ben bir tanrıyım, benim gücüme boyun eğmeyecek kimse yok. Onun sana nasıl bir bağla bağlı olduğunu bilmediğim için müdahale edemiyorum çünkü ona vereceğim bir zarar seni de etkileyebilir. Bu riski göze alamam. Yine de bu üzerinde hiç hükmümün olmadığı anlamına gelmez. Uyuduğun süre boyunca seni ondan uzakta tutacağım."

Yanımda kalacaktı.

"Şimdi uslu bir kız ol ve biraz uyumayı dene, tamam mı?"

Başımı sallayarak, "Tamam," dediğimde eğilerek altdudağımı dudaklarının arasına alıp emdi. Öpücüğü uzatmadan geri çekilerek, "İyi uykular," deyince kızaran yanaklarımı fark etmesin diye hızlıca önüme döndüm.

Anlamıştı.

Arkamdan gelen kıkırtısını duymazdan gelerek göğsümde çırpınan kalbimle birlikte gözlerimi yumdum.

"Uyandığında yemek yiyeceksin." Beni düşünmesinin verdiği mutlulukla gülümsedim ve kollarının arasında uyuyakaldım.

"Bu işten kolayca sıyrılacağınızı mı sandınız lan siz! Onca eğitim, onca alıştırma nereye gitti? Sarayın içine kadar Şeşe Atası giriyor, kapıya muhafız olarak diktiğimiz heriflerinse bundan haberi olmuyor!"

Odama kadar ulaşan gür ses, beni uykumun en tatlı yerinden sıçratarak uyandırdı. Hâlâ uyku sersemi olduğumdan neler olduğunu kavrayamadığım için sağıma soluma bakıp beni uyandıran kişinin kim ya da ne olduğunu arıyordum.

"Kesin lan aval aval bakmayı, biriniz bu saçmalığın nasıl gerçekleşebildiğini bana açıklasın!" Sarayın duvarlarını inleten ses tekrar odaya dolarken, bu sefer uykum tamamen açıldığı için kimin bağırıp çağırdığını net olarak algılayabildim.

Ragnar'dı. Sabah sabah derdi neydi bu adamın?

Uyumaya geri dönmem için sızlayarak bana yalvaran gözlerimi üst üste kırpıştırarak duvardaki saate çevirdim. Öğlen on ikiyi çeyrek geçiyordu. *Peki, çok da sabah sayılmazmış.*

Bakışlarımı saatin üzerinden alıp tekrar yatağa çevirdiğimdeyse yalnız olduğumu fark ettim. Yatağın boş tarafı, uykusuz ve yorgun geçen günlerin ardından zar zor uyumaya fırsat bulup bölünen uykum kadar hazin hissettirmişti.

Halbuki ben uyanana dek yanımda kalacağını söylemişti. Elimi yattığı tarafın üzerinde gezdirdiğimde çarşaf hâlâ ılıktı. Demek ki gideli çok olmamıştı.

"Sizin ihmalkârlığınız yüzünden kaç kişi öldü, biliyor musunuz? Verilen kayıpların sorumluluğunu nasıl almayı düşünüyorsunuz it herifler!"

Eh, nereye gittiğini tahmin edebiliyordum.

Yataktan kalkarak kapıya gidip kolu indirince kolayca açılan kapıyla birlikte kaşlarım çatıldı. Kapının kilidini Aron çıkarken açmış olmalıydı. Kendimi odama kapattığımdan beri üzerimi değiştirmediğimden iki gün önce giydiğim kıyafetleri giyiyordum. Elbisem biraz kırışsa da çok önemsemedim. Gidip neler olduğunu öğrendikten sonra gelip üzerimi değiştirirdim nasıl olsa.

Odadan çıkıp koridorda ilerlerken, nerede olabileceklerini düşünüyordum. Aklıma ilk olarak Aron'ın çalışma odasına bakma fikri geldi. Saray işleri genelde orada tartışılıyordu.

Hazır bir şekilde bekleyen zırhlı muhafızların yanından geçip giderken, hepsinin üzerinde dolaşan kara bulutları fark etmemek imkânsızdı. Ragnar muhafızları ağır sözlerle yerden yere vururken, buna kulaklarıyla da olsa şahit olmak pek hoş bir deneyim olmasa gerekti.

Yolumu boşuna uzatmamak için içlerinden birine yaklaşarak, "Neredeler?" diye sorduğumda, "Taht odasındalar hanımım," yanıtını aldım. Daha önce taht odasına gitmediğim için yerini kendi başıma ararsam kesinlikle kaybolurdum.

"Bana yolu gösterir misin?"

Muhafız görev yerini kafasına göre terk edemeyeceği için diğer muhafıza bakarak onay aldıktan sonra, "Önden buyurun," diyerek geçmem için bekledi. Yürürken her zaman benden bir adım geride durmaya özen gösteriyordu. Taht odasına doğru giderken ara ara öfkeden ateş püsküren Ragnar'ın bağırışlarını işitiyorduk. Sadece muhafızlar değil, saraydaki görevliler ve hizmetçiler de gergindi. Ne yapmışlardı da Ragnar'ı bu kadar çileden çıkarmışlardı acaba? Normalde de agresif bir adamdı ama ilk kez bu denli sinirlendiğine şahit oluyordum.

"Derdi ne bunun?" İstemeden düşüncemi sesli dile getirdiğimde bana kılavuzluk eden muhafız, "Hak ettiler hanımım," diyerek Ragnar'ın tarafını tutunca ilgim ona kaydı.

Muhafız da ondan açıklama yapmasını beklediğimi anlayarak hızlıca olanları anlatmaya başladı.

"Şeşe Kuşlarının saldırısının arkasındaki fail ölü yakalandı. Halktan birileri cesedi bulunca bizden biri sanarak şifahaneye götürmüş. Cesetler ailelerine teslim edilmeden önce hekimlerin kontrolünden geçerek Su Tanrısı'na verilecek rapor için isimleri defterlere kaydedilir. Oradaki hekimler cesedi incelerken bunun Şeşe Kuşları yüzünden gerçekleşen bir ölüm olmadığını fark etmişler."

Kendi sorunuma o kadar dalmıştım ki Şeşe Kuşlarının saldırısını tamamen unutmuştum. Muhafızdan daha çok bilgi edinebilmek için, "Nasıl ölmüş?" diye sordum.

"Ruhunu yiyerek öldürmüşler."

Ruhunu mu yemişlerdi? Tüylerim adamın ölüm şekli yüzünden kabarsa da dışarıya sadece çatılan kaşlarım yansımıştı.

"Bir insanın ruhunun yenildiği nasıl anlaşılır?"

"Gözlerinden hanımım. Bir insanın ruhu yenirse gözlerinde bedenden zorla çekilen ruhun kalıntıları birikir. Bu da irisin üzerinde perdeye benzer bir beyazlık yaratır, tıpkı katarakt gibi."

Tarif ettiği şekildeki görüntüyü gözümde canlandırabilmek kolay olmuştu. "Ruhu çekildiği için mi cesedin Şeşe Atası'na ait olduğuna karar verdiler?"

"Bulunan deliller yalnızca bundan ibaret değil. Asıl karar cesedin gözleri incelendiğinde verildi. Şeşe Anası veya Şeşe Atası olan kişilerin gözlerinde tıpkı

o kuşların gözlerindeki gibi siyah benekler bulunur. Bu benekler Şeşe Kuşlarının gözlerini büyüleyen lanetin özleridir. Bu yüzdendir ki Şeşe Anası ya da Şeşe Atası diğerleri tarafından fark edilmemek için gözlerine bağlı bir tülbentle gezerler. Bulunan cesedin gözlerindeki kalıntı temizlendiğinde irislerinde bu benekler bulunmuş."

Ne? Ruh kalıntılarını mı temizlediler demişti o?

"Cesedin gözlerinde biriken ruh kalıntısı nasıl temizlenmiş olabilir ki?" Ruh ne zamandır elle dokunulabilen bir şeydi?

"Bunu ne sıradan hekimler ne de bizden biri yapabilir. Efendi Aron cesedi detaylıca incelemesi için büyü birliğinden birilerini gönderdi. Onlar genelde bu tür olaylarla ilgilendiklerinden birikintiyi temizleyip cesedin asıl gözlerini ortaya çıkarabilmişler."

Aron onca işinin arasında bir de benim için uğraşmıştı. Uykusuz olduğu halde uyuyabilmem için kendi uykusundan feragat ederek başımda beklemişti. Acaba hiç dinlenebilmiş miydi? Azıcık da olsa uyuyabilmiştir diye umuyordum.

"Yardımcı Komutan Ragnar olanların haberini alınca çıldırdı. Şeşe Atası kimse tarafından fark edilmeden ilk önce saraya sızmış, sonra da yine kimseye görünmeden kaçmış. Öldürülmesinin ardındaki kişiyse cesedini bizimle alay edermişçesine göze çarpacak bir yere attırmış. İhlaller yapılırken sınırlardaki ve geçiş kapılarından sorumlu muhafızların ruhu bile duymamış."

Benim aklım Aron'a giderken, muhafız olanlar yüzünden canı sıkılmış bir halde duyduklarını aktarmaya devam ediyordu. Tüm söylediklerinin arasında aklımı kurcalayan bir yer vardı. "Şeşe Atası'nın dışarıda öldürüldüğüne nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" Şehirde de öldürülmüş olabilirdi fakat muhafız kesin olarak burada öldürülmediğini iddia ediyordu.

"Burada öldürülmüş olamaz çünkü ruh yiyen hiçbir tür, Su Tanrısı'nın topraklarında yaşamıyor. Üstelik içeriye bu türden birini sokmaktansa öldürülecek kişinin sınır dışına çıkarılması daha kolay." İşte şimdi her şey yerine oturmuştu.

"Ölü sayısı çok mu?" Muhafız üzgün bir şekilde başını olumlu anlamda sallayarak, "Efendi Aron hemen müdahale etse de kuşların sayısı çok fazlaydı. Saraya yakın şehirlerde ölü sayısı üç basamaklı sayılara erişmedi lâkin sınır şehirlerinde sayı umduğumuzdan fazla çıktı. Yardımcı Komutan Ragnar getirilen rapordaki toplam sayıyı görünce çok kızdı."

Hak ettiler demesinin sebebi buydu demek.

Muhafızın yaşanan hadiseler hakkında anlatacaklarını bitirmesiyle taht odasına varışımız aynı ana denk gelmişti.

Taht odasına giden koridorun diğer koridorlardan daha geniş bir alana sahip olmasına rağmen burada sadece tek bir kapı vardı. Yolun bitimindeki devasa kapı diğer kapılar gibi iki kanatlıydı. Yüzeyine ise her zamanki gibi lotus çiçeği

işlenmişti fakat bu kez lotus çiçeği tek başına değildi. Kapının üzerinde inciler, deniz kabukları, denizyıldızları gibi süslemeler de vardı.

Üzerinde hizmetçi kıyafetleri olan kadının, kapının bir kanadını hafifçe aralamış bir şekilde gizlice içeriyi gözetlediğini görerek şaşırdım. Daha da absürt olanı kapı nöbetçilerinin kadının uygunsuz davranışına ters bakışlar atmasına rağmen ona engel olmayışlarıydı. Eh, hizmetçilerin arasında bu gibi bir toleransa sahip tek kişi vardı; Saya. Nedeninin ne olduğunu bilmesem de saraydaki konumu üç yardımcı komutandan aşağı değildi.

Muhafızlar beni fark ettikleri anda önlerine dönerek daha dik bir duruş sergilediler. Saya'nın ise endişeden tırnaklarını yiyecek raddeye geldiği için çevresinde olup bitenden haberi dahi yoktu. Omzunu dürtüklediğim gibi irkilerek bana dönmüş, ardından da gözlerini ardına kadar açarak, "Hanımım-" diye bağıracakken son anda avucumu ağzına kapatmıştım.

Parmağımı dudağımın üstüne götürerek, "Şşt, sessiz ol. Yakalatacaksın bizi," diyerek onu uyardığımda konuşamadığından anladığını göstermek için hızlıca başını aşağı yukarı salladı. Elimi ağzının üzerinden çektiğim gibi neredeyse soluk almadan beni soru yağmuruna tuttu.

"Hanımım kaç gündür neden odanızdan çıkmıyorsunuz? Ne kadar endişelendiğimden haberiniz var mı? Yanınıza gelmek istesem de her seferinde Efendi Aron tarafından durduruldum! Ondan izin almadığım müddetçe kendi başıma hareket edemeyeceğimden günlerce gözüme uyku girmedi! Hasta mı oldunuz? Size iyi bakamadım diye mi-"

Elimle tekrar ağzını kapatsam da susmak yerine homurdanmaya devam etti.

"Hasta falan değildim, tamam mı? Olanlarda senin bir suçun yok. Söz veriyorum, daha sonra sana neler olduğunu anlatacağım ama şu anda mühim olan ben değilim. İçeride neler oluyor?"

Saya bileğimi tutarak elimi aşağıya indirdi. Bal rengi gözlerindeki endişe o kadar yoğundu ki *herhalde Ragnar çoktan kafa kesmeye başladı*, diye içimden geçirmiştim.

Panikle fısıldayarak, "Hanımım, çok öfkeli. Taht odasına gelişini görmeliydiniz. Normalde sabırlı birisi ama bugün kan dökeceğini gözlerinde gördüm. Tamam, kızmakta sonuna kadar haklı lâkin biri onu durdurmazsa muhafızlar ciddi anlamda zarar görebilir." Bana resmen yavru köpek bakışları atarak *lütfen yardım edin*, diyordu. Bir iki kırık çıkıktan bir şey olmaz desem de söz konusu olan kişi Beyaz Şeytan lakaplı adam olunca, bu işin yalnızca bununla kalmayacağını biliyordum.

Aklımda ne yapabileceğimi tartarken, "Aron nerede?" diye sordum.

"O da içeride."

Öyleyse Ragnar taht odasında kırmızı rengini görmüş bir boğa gibi pervasız hareketler sergiliyor olduğu halde Aron duruma müdahale etmiyordu. Eğer durum Saya'nın dediği kadar tehlikeli bir hal almış olsaydı Aron sessiz kalmazdı. Muhakkak bir şey planlıyor olmalıydı. Belki de Ragnar'ın muhafızların üzerinden öfkesini atmasına müsaade ederek onlara gözdağı vermeye de çalışıyor olabilirdi. Söz konusu Su Tanrısı'ysa ne düşündüğünü ondan başkası bilemezdi.

"İlk önce sakin kalıp durumu gözlemleyelim, eğer işler çığırından çıkarsa olaya el atarız."

Saya minnettarlıkla, "Teşekkür ederim hanımım," derken biraz daha rahatlamış görünüyordu. Muhtemelen burada dört dönerken hiçbir şey yapamadığı için kendine epey yüklenmişti.

"Çok fazla endişeleniyorsun. Ragnar'ın öfkeden gözü dönse de kontrolü kaybetmeyeceğini biliyorsun, Saya." O basit bir adam değildi. Kaldera'nın yardımcı komutanıydı. Bu rütbeye yükselebilen kişi her yönden kendini eğitmiş, demir gibi bir iradeye sahip olmalıydı.

Saya hüzünle bakışlarını aşağıya indirerek dudağının kenarını ısırdı. Sanki Ragnar hakkında konuşmak onun için zordu. "Çünkü pişman olacak. Ragnar herkese despot tarafını gösterse de aslında merhametli bir adam. Bazen eğitim çıkışlarında karşılaştığımız olurdu. Birkaç sefer sinirine yenik düşüp adamlarına vurduğunu gördüm ama bunu yaptıktan hemen sonra daha çok sinirlendiğini fark ettim. Çaylaklara değil, kendine sinirlenmişti vurduğu için. Şimdi de öfkesi yüzünden tekrar pişman olmasını istemiyorum çünkü pişman olacağını biliyorum hanımım."

Ragnar'a karşı olan duygularının basit bir hoşlantıdan ibaret olduğunu sanmıştım ama bundan çok daha fazlasıydı. Ragnar çocuk değildi, koskoca adamdı haliyle kendi başının çaresine de bakabilirdi ama Saya hisleri yüzünden bunu göremiyordu.

Yine de sevdiği adamın iyiliğini düşünen bu yanı çok tatlıydı.

Tam bu meselenin onun korktuğu kadar büyümeyeceğini dile getirecekken, içeriden gelen kemik kırılma sesinin hemen ardından biri acıyla inledi. Saya ile birlikte telaşla önceden araladığı kapıdan içeriye baktığımızda, muhafızlardan birinin yere düşüp kan fışkıran burnunu tuttuğunu gördük.

İçeri girmek için ileriye atılacakken, yerin altındaki devasa karaltının canlanarak hareket etmesiyle birlikte donakaldım. Girdiğim şok yüzünden gerçekleşmek üzere olan kanlı sahneler tamamen aklımdan uçup gitti. Gözlerimle devasa karaltıyı takip ettiğimde bunun bir kuyruk olduğunu seçerek afalladım. Karaltı kuyruğunu oynatarak suyun içerisinde yüzüp duruyor, arada etrafında dönüyordu.

Bu şey bir balinaydı.

Aman Tanrım. Taht odasının altında bir balina yüzüyordu! O şey gerçek miydi?

Taht odası Ragnar'ın gazabından daha çok ilgimi çekince kapıya biraz daha yaklaşarak içeriyi incelemeye başladım. Gördüğüm her bir ayrıntının muhteşemliği nefesimi kesecek cinstendi. Zemin, tavan ve duvarların hepsi camdı. Sanki Su Sarayı'nda değil de okyanusun dibinde gibiydik. Okyanus halkı burada olanları merak ettiğinden cam duvarların önünde durup içeriyi izliyorlardı. Ne kadar dalgın olursam olayım başından beri burada oldukları halde onları fark edemediğime inanamıyordum.

Denizatları, denizadamları, denizkızları, sirenler, Typhonlar, dev ahtapotlar, su iyeleri* ve daha adını bilmediğim nice canlı vardı. Denizanaları ise sürü halinde tavanda geziyorlardı. Taht odası gündüz vakti olduğundan ışıklandırılmaya ihtiyaç duymasa da parlak mercan ve bitki türleri rengarenk ışıklarını içeriye yansıtıyordu.

Dilim tutulmuştu.

Antik kültler suyun bir ruhu olduğuna inanırlardı. Yüzyıllar boyunca kutsal sayılan birçok unsur olmuştu ancak su neredeyse her inançta kutsal olarak kabul edilmişti çünkü su varoluşun kaynağıydı.

Bütün bu varoluşa hükmeden kişi ise Su Tanrısı'ydı. Tüm azametiyle orada oturuyordu; tahtında.

Kaç basamak olduğunu sayamadığım geniş merdivenlerin üzerine yine camdan bir platform inşa edilmişti. Platformun kenarları ön kısım hariç korkuluklarla çevrelenmişti. Korkuluklara üzerleri işlenmiş mavi ipekten kuşaklar asılıydı. Aynı kuşaklar taht odasını ayakta tutan sütunlara da dolanmıştı. Buzdan oyularak yapılmış gibi duran görkemli tahtın arkasında lacivert bir bayrak vardı. Bayrağın üzerinde ise Su Tanrıları arasında nesilden nesle aktarılan üç dişli yabanın resmi bulunuyordu.

Tahtın kenarlarına boyları üç metreyi aşan iki heykel yerleştirilmişti. Bu heykellerin belden yukarısı insanken, belden aşağısı kuyrukluydu ancak kuyrukları denizkızları ya da sirenlerinki gibi pullu değildi, daha pürüzsüzdü. Bir de sırtlarında yüzgeçleri vardı; onlar köpekbalığıydı.

Suyun gardiyanları. Bu ırk suda yaşayan canlıları korumakla yükümlüydü. Aron'ın tahtının arkasına bakan camda da yalnızca onlar duruyordu. Suyu koruduukları gibi Aron'ı da koruyorlardı.

Taht odası olarak adlandırılan yerler tanrıyı yansıtırdı. Buraya gelirken içeride Su Tanrısı'nı temsil edecek eşyalar, nesneler, semboller görmeyi elbette bekliyordum ama bu oda beklentilerimi tamamen aşmıştı.

* Türk, Altay ve Tatar mitolojilerinde koruyucu ruh.

Ragnar burnunu kırdığı muhafızın hemen önünde dikilerek ona aşağılayıcı bakışlar atarken, aynı bakışları diğerlerinin üzerine de çevirdi. "Ben burada sizi evire çevire dövüp kemiklerinizi kırsam da en fazla üç ay yatalak kalırsınız! Siz iyileşmesine iyileşirsiniz de ölenlerin aileleri sizin kadar şanslı olmayacak! Yaptığınız ihmalkârlık yüzünden kalplerine düşürdüğünüz ateş sonsuza kadar onları yakacak ve bunun sorumlusu siz olacaksınız! Koruyamadınız! Siz, size emanet edilen halkı korumakta başarısız oldunuz!"

Karşılıklı olarak dizilmiş iki yüzden fazla muhafız vicdan azabından, belki de utançtan önlerine eğdikleri başlarını bir an olsun yerden kaldırmıyorlardı. Ragnar az bile söylemişti. Dünya acımasız bir yerdi. Evdeki kayıp, evin temelini ayakta tutan kişiyse sonuçları bütün aileyi etkilerdi. Aron'ın saldırıda hayatlarını kaybeden kişilerin ailelerine yardım edeceğine inancım tamdı lâkin ya başlarındaki tanrı gaddar biri olsaydı? O zaman onların elinden kim tutacaktı?

Küçük yaşta öksüzlüğün ne olduğunu, bir başına kalmanın nasıl çaresiz hissettirdiğini deneyimlediğimden muhafızların yaptıkları ihmalkârlığı affedemiyordum. Belki benim durumum farklıydı ancak sonuçları aynıydı. Eğer köyümün reisinin hanımı acıyıp beni evlatlık olarak almasaydı, bir yerde açlıktan ölebilir ya da karnımı doyurmak için çalarken bir köşede öldürülebilirdim. Bu ihtimaller en hafifiydi, daha başıma gelebilecek kötülükleri saya saya bitiremezdim.

"Bu kadar yeter." Aron'ın buz üfüren sesi taht odasını silip süpüren bir rüzgâr dalgası yarattı.

Kükreyen rüzgâr saniyeler içinde tüm odayı arşınlayıp araladığımız kapının açıklığından dışarı taşarak benim ve Saya'nın saçlarını geriye doğru savurdu. Yüzüme çarpıp geçen soğuk rüzgârın beyaz bir buhar olarak gözükmesinin sebebi, içinde buz kristalleri barındırmasındandı. Sıcak nefesim dışarıya duman şeklinde çıkarken, Saya soğuk yüzünden kollarını birbirine dolamış tir tir titriyordu.

Kimse kılını kıpırdatmıyordu.

Muhafızlar deminden beri kendilerine sürekli bağırıp çağıran Ragnar'ın sözlerinin altında ezilseler de Aron'ın sesini duydukları gibi bu mahcubiyetleri yerini derin bir korkuya bırakmıştı. Hepsinin beti benzi atmıştı.

Bakışlarımı olanları izleyen dışarıdaki okyanus halkının üzerinde gezdirdim. Çoğu Su Tanrısı'na çekinerek baksa da büyük bir kesim, efendilerini kızdırdıkları için muhafızları parçalamak istercesine süzüyordu.

Özellikle de köpekbalığı soyu. Tahtın arkasından muhafızlara attıkları bakışlar bir katilin bakışlarıyla kapışabilirdi. Zaten ırkları gaddarlıklarıyla ünlüydü.

Aron tahtında otururken görkemli bir duruş sergilese de taht odasına gelişimden bu yana elini alnına götürmüş, sertçe sıkıp duruyordu. Uzun zamandır uyumadığı için başının ağrıdığı aşikârdı. Uykusuzluk yüzünden kafasının patlaması yetmiyormuşçasına bir de bunlarla uğraşıyordu.

Elini alnından çekerek donuklaşan bakışlarını muhafızların üzerine çevirdi. "Size verilen emir neydi?" Aron'ın bakışlarıyla üzerlerinde hissettikleri baskının arttığı, acıyla yüzlerini buruşturmalarından anlaşılıyordu. Biz taht odasının dışında kaldığımız için bu baskıyı hissedemiyorduk. Muhafızlar zorlanarak hep bir ağızdan, "Sınırı koru! Geçiş kapılarını koru! Halkı koru!" diye bağırdılar.

Duygulardan arınmış kehribarlar düz bir ifadeyle muhafızları izlemeye devam ederken, "Sınırı koru ki halkı koruyabilesin, geçiş kapılarını koru ki halkı koruyabilesin, halkı koru ki gülümsemeleri koruyabilesin. Sonuç olarak hepsi aynı yere çıkıyor; *halkı koru*. Tek bir emir... Siz, size verilen tek bir emri yerine getirmekten acizsiniz," dediğinde muhafızlar bir anda dizlerinin üstüne çökerek Aron'a doğru yere kapaklandılar. Alınlarını öyle sert yere vurmuşlardı ki bazılarının aldıkları darbe yüzünden kafaları yarılmıştı.

İki grubun liderleri sırasıyla emirleri altındaki muhafızlar adına konuşmaya başladı.

"Merhametinize sığınıyoruz efendim! Yaptığımız hatanın hiçbir telafisi olamaz!"

"Yalvarırım cezalandırın bizi!"

Rütbelilerin sesleri, muhtemelen Aron'ı hayal kırıklığına uğrattıkları için hüzün doluydu.

Su Tanrısı'nın gözlerindeki okyanus çalkanarak şaha kalkarken, gözleri kızıl altın renginde parlamaya başladı. "Siz benim halkımı tehlikeye attınız." Gözlerinin içindeki dev dalgaların birbirleriyle çarpışarak püskürmelerini izlerken, deminden beri halkı için konuştuğunu fark ettim.

Onun korunmaya ihtiyacı yoktu. Onun isteği halkının korunmasıydı. Gözlerimi görkeminden alamıyordum.

Su Tanrısı... bu şekilde anılmaya öyle layıktı ki.

Okyanus halkı Aron'ın içinde kopan fırtına yüzünden etraflarına tedirgin bakışlar atıyorlardı. Muhtemelen Su Tanrısı öfkelendiği için su ona tepki veriyordu, okyanus halkı da bunu hissediyordu. Muhafızlar cezalarının ölüm olsa dahi kesilmesini beklerken büyük bir teslimiyet içerisindelerdi. Kısasa kısas olarak ölümü hak etseler de işler bu şekilde ilerlerse Aron halkı tarafından *korkunun varlığı* olarak görülebilirdi.

Onun bu şekilde görülmek istemeyeceğini bildiğimden Aron'a bakarken dudaklarımı kıpırdatarak, "Onlar da senin halkından," dediğimde Saya şaşırarak bana döndü. Nöbetçilerin de gözlerini üzerimde hissediyordum.

Fısıldadığım halde beni duymasını istediğim kişiye sesimi duyurabilmiştim.

Aron kızıl altın renginde parlamaya devam eden gözlerini direkt gözlerimle buluşturdu. Kapı aralığından birbirimize bakarken, gözlerini kapatarak derin

bir nefes alıp verdi. Onun gözlerini kapatmasıyla içerideki kargaşa anında dindi. Okyanus da sakinleşti.

Kaşlarını çattı. "Görevlerinizden alındınız. Emirlerimi yerine getirecek kapasiteye ulaşana dek bir daha gözüme gözükmeyin."

Muhafızlar hayatta kalmalarının şaşkınlığıyla hâlâ yere kapaklanmış vaziyette beklerken Ragnar'ın, "Kalkın ayağa!" diye bağırmasıyla anında yerlerinden kalkarak telaşla hizaya geçtiler. Beyaz Şeytan onlara çeşitli işkenceler vaat eden bir gülümsemeyle bakarak parmaklarını kütletip, "Siktirin gidin şimdi eğitim alanına. Sizi şöyle güzel bir elden geçirmemin vakti gelmiş," dedi.

Saya yutkunarak, "Ölümün kulağa daha hoş geldiğini önümüzdeki şu birkaç günde daha iyi öğrenecekler," deyince kendimi tutamayarak güldüm.

Leylaklarımı kapı aralığından tekrar içeriye çevirdiğimde Aron'ın beni izlediğini gördüm. Önce şaşırsam da sonradan ona gülümsedim. Benim gülümsememle birlikte bakışları dudaklarıma kaydı ve öylece gülümsememi izledi.

Ψ

Şehirden sarayın ana kapısına giden su yolunda şahane bir Lotus Koyu vardı. Koy boyunca açan lotus çiçekleri o kadar güzel bir manzara oluşturuyorlardı ki ressam olsaydım saatlerimi orada geçirerek bu görüntüyü tabloya dökerdim. Kaldera'nın Hanımı olarak saraydan sık sık dışarı çıkma iznim yoktu. Sarayda elbette tutsak değildim, sadece Aron'ın o kadar çok düşmanı vardı ki uzun süre ortalıktan kaybolursam ülke genelinde kriz çıkabilirdi.

İçimizdeki hainlere vereceğim fırsattan bahsetmiyordum bile. Bilhassa hanedan üyelerine. Şu sıralar sessiz olsalar da bu sessizliğin fırtına önceki sessizlik olmasından endişeleniyordum.

İç çekerek çatalımı ağzıma götürdüm. Lotus Koyu'na gidemediğimden ben de saray bahçesinin içindeki küçük göle gelmiştim. Bu gölet, çiçek bahçesinin tam ortasında yer alıyordu. Göletin içi lotus çiçekleriyle dolu olduğu için bana koyu hatırlatmıştı. Ben de yemeğimi burada yemeye karar vermiştim.

Sabahın erken saatlerinde yağan kar durmuştu. Çimenlerin üzeri hafiften karla örtülmüş olsa da pek tutmamıştı. Bakışlarımı gökyüzündeki grimsi bulutlara çevirdim, artık kış geldiği için sık sık kar görecektik. Her ne kadar kar görmeyi sevsem de kış geldiği için göletteki ve koydaki lotuslar solarlarsa üzülürdüm.

Aron'ın muhafızlara verdiği cezadan sonra Saya beni çekiştirerek odama sokmuştu. İlk önce sıcak bir banyo yapmış, sonra da kıyafetlerimi değiştirmiştim. Olanları üstünkörü de olsa Saya'ya anlatmayı unutmamıştım tabii. Duydukları yüzünden ne diyeceğini bilemese de beni teselli ederek bu konu hakkında Su Tanrısı'na güvenmemi söylemişti.

Ettiğimiz sohbetin ardından iyiden iyiye acıktığım için artık bir şeyler yemem gerekmişti. Ben de Saya'dan gördüğüm göletin kenarına masa kurulmasını istemiştim. Başta soğuk olduğu için mırın kırın etse de sonradan bana kalın kıyafetler giydirip, bir de omuzlarıma beyaz bir kürk atınca söylenmeyi bırakmıştı.

Mahlukatın varlığını uyuduğum andan beri çevremde hissetmiyordum. Bunun iyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilemesem de en azından sürekli gözetlenmediğim için seviniyordum. O şeyin varlığını sezmek bizzat görmekten daha beter beni geriyordu.

Düşüncelerim yüzünden çatalımla yemeğimi didiklerken, birden yanağımda hissettiğim dokunuşla irkilerek üzerime gölgesi düşen adama baktım.

Elinin tersini yanağıma sürterken, "Üşümüşsün," dedi. Kalbimin bir saniye için de olsa durduğunu o kadar net hissetmiştim ki. O bir saniye bana tarifi imkânsız bir duygu yaşatmıştı. Hem acı hem de tatlılık barındıran bir histi.

Ne ara gelmişti?

Benim bir şey dememe fırsat kalmadan karşımdaki sandalyeyi çekerek oturdu. Masadaki yemekleri incelerken, "Seni ısıtamam biliyorsun, değil mi?" deyince nefesim soluk boruma kaçmışçasına tıkandım. Bu adam bugün beni öldürmeye ant falan mı içmişti?

Yemeklerde gezen bakışlarını gözlerime çevirerek, "Sabah da ayakların soğuktu. Taht odasına gelirken çıplak ayaklarına ayakkabı geçirmeyecek kadar aklının nerede olduğunu bilmesem de niyetinin ateşli hastalığa kapılmak olmadığını umuyorum," deyince görmüş olmasının verdiği utanç yüzünden bakışlarımı ondan kaçırıp su bardağına uzandım.

Saya söylemese ben fark etmezdim bile. Bir de bu yüzden iki saat başımda dırdır etmesini dinlemiştim.

Sorusundan kaçındığım için dudağının bir köşesi yukarı doğru bir kavis çizmişti.

"Ne oldu, dilini mi yuttun?" Resmen benimle uğraşıyordu. Üstelik günlerdir ne halde olduğumu bilirken. Bakışlarımı kızarık gözlerinde gezdirerek, "Ne zaman uyuyacaksın?" diye sorunca bu sefer şaşırma sırası ona geçmişti.

Garipti. İkimiz de birbirimiz için kaygılanıyorduk tıpkı... *karı koca gibi.* İçimi kıpır kıpır eden bu düşünceye ters ters baktım.

Aron'la böyle olmayı sevdiğimi itiraf etmek istemiyordum çünkü böyle hisseden tek kişi olduğumu biliyordum.

"Fırsat bulur bulmaz." Niyeyse bir süre daha o fırsatı bulamayacak gibiydi. Kehribarlar yeniden yemeklere düşünce, "Aç mısın?" diye sordum.

"Akşam yemeğine kadar dayanabilirim." Kaşlarımı çattım, dayanabilirim de ne demekti? Sarayda onca hizmetçi vardı, yemek söylemek bu kadar zor olmamalıydı. Bu adam cidden kendi canını hiç düşünmüyordu.

Sinirlendiğim için bu kadar cüretkâr olduğumu biliyordum. Elime çatalımı alıp yemeğe daldırdım. Saya bugün bana, ilk önce haşlanmış sonra da kızartılarak tatlandırılmış ördek etinden bir yemek tabağı getirmişti. Boştaki elimi ördek eti düşmesin diye çatalın altına tutarak yemesi için ona uzattığımda, hiç yadırgamadan ağzını açıp çataldaki eti yedi.

Eti çiğnemesini izlerken, ne yaptığım aklıma ancak dank edince afalladım. Benim çatalımdan yiyordu, tiksinmemişti. Bunun nesi bu kadar hoşuma gidiyordu ki?

Göğsüm aldığı darbelerle uyuşurken, bozuntuya vermeden onu yedirmeye devam ettim. Bu sırada düşüncelerimin etkisinden çıkmak için uzun zamandır merak ettiğim soruyu sordum. "Neden sarayın her yerinde lotuslar var? Çiçek olarak bakılmasını anlıyorum elbette ama sence de biraz abartılmamış mı? Kapıların üzerlerine bile oyulmuşlar."

Dilimi ısırdım, keşke sormasaydım. Belli etmemeye çalışsa da keyfi kaçtığından durgunlaşmıştı. Bakışlarını gölde süzülen lotusların üzerinde gezdirerek kısaca, "Onları görmeyi seviyorum," dedi. Bunu demesiyle birlikte lotusları önceki Su Tanrılarının mirası değil de onun benimsediğini anladım.

"Lotuslar genel olarak duruluk ve saflığın simgesi olarak görülürler."

"Başka anlamları da mı var?"

"Evet, renklerine göre de anlamları değişiyor. Beyaz lotuslar zihin saflığı ve huzur anlamını taşır, pembe olanları aydınlık, kırmızıları sevgi ve merhamet, mavi olanları bilgelik, mor lotuslar ise öğretici anlamı taşır. Buraya sık sık gelmelisin."

"Niye sık sık gelmemi istiyorsun?"

"Çünkü etraflarına yaydıkları koku zihnini yatıştırır." Gölete geldiğimden beri ferahlamış hissetmemin çiçeklerin kokusuyla bir alakası vardı demek. Başımı *tamam* anlamında salladıktan sonra ağzını arayarak, "Peki ya bu çiçekler senin için hangi anlamı ifade ediyorlar?" diye sorduğumda niyeyse cevabını beklerken gerilmiştim.

Bir şey demeden lotuslara bakmaya devam etti. Baktıkça kehribarlarındaki ışık sönüyor gibi olduğundan kalbim boğazımda atmaya başladı.

Sanki o çiçeklere bakarken acı çekiyor gibiydi.

Sandalyesinden kalkarken, "Hiçbir anlam ifade etmiyorlar," deyince ona inanmadım.

Lotus çiçeklerinin gizli bir anlamı daha olmalıydı. Bana söylemek istememişti.

"Artık gitmeliyim, Saya'ya sana biraz daha yemek getirmesini söylerim."

"Aç değilim." Sesim sinirli çıkmıştı. Niye bu kadar sinirlenmiştim? Bana boş bakışlarıyla bakmasına mı? *Az önceki bakışlarını istiyordum.* Bana hep öyle bakmalıydı, aksi kabul edilemezdi.

Bana aldırmayarak, "Nasıl istersen," deyip gitti.

Somurtarak saray kapısından içeri girdim.

Lotuslarla ilgili konuşmamız yüzüme Aron'la ilgili doğru düzgün hiçbir şey bilmediğim gerçeğini vurmuştu. Benim aksime diğerleri onun hakkında iyi kötü bir şeyler biliyordu. Bunun nedenini uzun zamandır Aron'ın yanında olmalarına bağlıyordum, yine de içimdeki bu kıskançlık hissine engel olamıyordum. Aron onlara gidip geçmişini anlatmamıştı, onlar olanlara şahit olmuşlardı fakat bu benim için yeterli bir bahane değildi.

Ragnar ve Caster'dan pek emin olamasam da gidip Towa ya da Saya'ya Aron'ın geçmişi hakkında sorular sorsam bana bir şeyler çıtlatırlardı kesin ama ben bunu istemiyordum.

O anlatsın istiyordum. Belki de artık onun içinde bir yere sahip olmak istiyordum.

Göletin oradaki yakınlığımız Aron'ın tekrar duvarlarının arkasına çekilmesiyle yerle yeksan olmuştu. Ofladım. Bu adamla nasıl iletişime geçmem gerektiğini hâlâ çözememiştim.

"Sikeyim! Gelmiş bana kötü ruhlu, kışkırtıcı, günaha ve suça teşvik eden Ate'in soyundan bahsediyorsun! Delirdin mi sen?"

"Bunun sadece bir olasılık olduğunu söylüyorum. Aron bize o şeyin ışığın tarafında olduğunu söylemedi. Tam tersine kin ve nefretle dolu olduğundan emindi. Laneti hissetmiş, Towa. O şey nasıl bir günah işlemişse lanetlenmiş. Bana bağırıp çağırmadan önce dinle."

Towa ve Caster yine neyin kavgasını ediyorlardı? Beraber çay içmek için Saya'yı ararken onlarla karşılaşmayı beklemiyordum. Salona girmek için elimi kapının koluna attığım anda, adımın geçmesiyle duraksadım.

"Anlamıyor musun, Caster? Mana o kadının soyundan geliyor olamaz!" Ne? Hangi soydan bahsediyordu bunlar? Benim yüzümden mi kavga ediyorlardı?

Caster bıkkın çıkan sesiyle, "Bunun olmayacağına dair bana kanıt sunabilir misin?" diye sorduğunda Towa'nın verecek bir cevabı olmadığından sesi kesildi.

"Bak ben, Mana'nın Ate'in soyundan geldiğini söylemiyorum. O kadının ölmeden önce tanrı ve tanrıçalara nasıl lanetler okuduğunu ve ruhu hapsedilse bile soyunun intikamını alacağına dair yeminler ettiğini biliyorsun. Her olasılığı hesaplamamız ve gözden geçirmemiz gerekiyor." İçime ekilen kuşku tohumu filizlenerek pençe şeklindeki köklerini ruhuma sapladı.

Az çok burada neler döndüğünü anlamıştım.

Aron araştırmayı tek başına yapmıyordu. Ben de Towa ile Caster'ın taht odasındaki kargaşaya rağmen neden ortalıkta görünmediklerini sorguluyordum, bunun içindi.

"Tamam, lanet olsun! Bunu asla kabul etmeyeceğim ama en azından söyleyeceklerini dinleyeceğim. Bir ihtimal Mana, Ate'in soyundan geliyor diyelim. Ate yerin altına diri diri gömülse de hâlâ hayatta. Sen onun bir şekilde soyuyla bağlantı kurup, Mana'yı etkilediğini mi düşünüyorsun?"

"Olabilir. Ate güçleri zayıflasa da savunmasız değil ve senin de dediğin gibi bir şekilde soyundan gelenlerle bağlantı kuruyor olabilir."

"Peki onu nasıl engelleyeceğiz? Elindeki kitapta bununla ilgili bir şeyler yazmıyor mu?"

"Ate'i hapsedenler kız kardeşleriydi; Litailer. Söz konusu kişi direkt Ate olmadığından Mana'nın durumuna bizzat karışamazlar lâkin Ate'inki gibi Litailerin de soyu sürüyor. Tek yapmamız gereken onlardan birini bulmak."

Towa sinirle iç çekerek, "Sanki onları bulmak çok kolay bir şeymiş gibi konuşuyorsun," dedi.

"Dediğim gibi bu yalnızca bir olasılık. Diğer kitaplara da bakıp Mana'nın durumuyla uyan türleri bularak bir araya getirdikten sonra Aron'la konuşmamız lazım."

"Caster bana dürüst ol, Mana gerçekten Ate'in soyundan geliyor olabilir mi?"

"Bulduğumuz türler arasında en yüksek ihtimal dahilindeki seçenek, Ate."

"Hay böyle işin içine sıçayım!" İçeride her neye tekme attıysa o şey düşerek büyük bir gürültü meydana getirmişti.

Duyduğum her bilgi bileklerime kesikler atan bir usturaydı sanki. Bileklerim kanıyordu, bunu biliyordum ama acısını hissedemiyordum. Kesiklerin sayısı hızla artarken Towa'nın son sözleriyle birlikte attığı kesik, içlerinde en derinine inmiş ve damarlarıma ulaşmayı başarmıştı.

Kan kaybediyordum. Bedenimi terk eden kan, içimdeki karanlığı biraz daha besliyor ve umutsuzluk her geçen saniye biraz daha etrafımı sarıyordu.

"Eğer Mana, Ate'in soyundan geliyorsa ve antikçağlardan bu yana biriken o nefrete kapılırsa..." Towa'nın söyleyemediklerini Caster tamamladı.

"Büyük bir yıkımı beraberinde getirir. Karanlığa direnmesi şart, yoksa onu kaybolduğu yerden bir daha Aron bile geri getiremez."

AÇIK YARANIN SESİ

Zamanın içine sıkışıp kalmış gibiydim. Ne bir adım ileri gidebiliyor ne de geri çekilebiliyordum.

Saplandığım bataklıktan çıkabilmek için debelenirken, gittikçe battığımı hissediyor ama buna bir dur diyemiyordum. Kurtuluşum olarak gördüğüm yol beni ölümüme sürüklüyordu.

Yanlıştı, biliyordum. Bir yanım söylediklerine aldırış etme diyordu, öteki yanımsa duyduğum her şeye yapışarak kendimi bana hiç olmadığı kadar savunmasız hissettiriyordu.

Karanlık bir dürtüydü bu. Aklımla oyun oynuyordu.

"Hanımım ben size ne demiştim? Aldığım duyumlar asla yalan çıkmaz. En iyi kumaşlar burada satılıyormuş işte. Şunun güzelliğine baksanıza, eminim bununla dikilecek bir elbise size çok yakışır."

Saya'nın neşesi beni karamsar düşüncelerimden sıyırınca elinde tuttuğu yüksek kaliteli kumaşa baktım. Bahsettiği şu duyumları kimden -kimlerden- alıp durduğunu öğrenemesem de sarayı çekip çeviren bu kızın korkunç bir bilgi ağı olduğu kesindi.

Satıcı, Saya'nın ürünlerine olan ilgisinden memnun bir şekilde bize bakarken, "İstediğiniz kadar kumaş ayarlayabilirim size, Suyun Gelini. Fiyatını düşünmeyin, elbette Su Tanrısı'nın Gelini'ne güzel bir indirim yapacağım," derken bir yandan da göğsünü kabartarak millete ondan alışveriş yaptığımızı duyuruyordu.

Karum'da gezerken, uğradığımız tezgâhtarlar bana adımla ya da Saya'nın dediği gibi hanımım şeklinde seslenmiyorlardı. Uzun yıllardır bir geline hasret kalmış olan halk, benimle konuşurken özlemlerini gidermek istercesine sürekli kim olduğumu vurguluyordu.

Hepsi bana *Suyun Gelini* diyordu. Tanrıların himayesi altında yaşayanlar için bir gelinin varlığı mühimdi çünkü gelinler halk ve tanrı arasında köprü görevi görürlerdi. Bir nevi elçi sayılırlardı.

Tanrı gelininin görevi elbette bununla sınırlı kalmıyordu. Yalnızca sarayla değil; halkın arasına karıştığımda, hanedan üyelerini karşıladığımda, şehir veya

ülke dışına çıktığımda da *varlığımla* Su Tanrısı'nı temsil ediyordum. *Ben onun yansımasıydım.*

Saya, satıcının dediklerini küçümsercesine burnunu kıvırdı. "Pazarlık yapmadan o kadar kumaşı satın alacağımızı sanıyorsan daha benimle tanışmamışsın demektir."

Ne demek onca kumaş? Bakışlarımı tezgâha çevirdiğimde, Saya'nın önünde biriktirdiği kumaş yığınını gördüm ve anında gözlerim ardına kadar açıldı. Hangi ara bu kadar kumaşı seçmişti?

Satıcı bu sözleri duyduğunda anında galeyana gelmiş gibi gözlerini kısmıştı. Saya'ya *pazarlıkta rakip tanımam* bakışı atarken, "Sıkı pazarlıkçı olduğunuza dair söylentiler kulağıma çalınmıştı başhizmetçi," deyip anında pazarlıkçı kimliğine büründü. "Su Tanrısı'nın Gelini'ne indirim yapacağımı söylemiştim zaten. Yüzde yirmiden fazlasını inmem. Kabul etmeyeceğinizi söylüyorsanız da siz bilirsiniz. İstediğiniz kadar tezgâh gezin, burada benim kumaşlarımdan daha iyisini bulamazsınız. Ürünlerim en iyi pamuk tarlalarından toplanmış ipliklerle dokunup özenle işleniyor. Sadece siz değil, hanedanın kadınları da sürekli benden alışveriş yapıyor," dedi.

Orta yaşlı tezgâhtarın böbürlenerek söylediklerini dinlediği sırada Saya'nın gözleri ateş saçıyordu.

Satıcı gördüğü ifadeyle eğlenirken, Saya taktik değiştirerek onun yöntemini kullanmaya başladı. Kibirli bir tavırla, "Hanedanın kadınları mı? Sen onlarla hanımımı nasıl kıyaslarsın? Karşında herhangi bir kadın değil, Su Tanrısı'nın Gelini var. Senin kumaşından dikilen bir elbise giyerse bile minnet duymalısın," diyerek adamı azarladıktan sonra tavrını değiştirip elde ettiği fırsatı kendi lehine çevirdi.

"Bize güzel bir indirim yaparsan diğer ülkelerden gelecek olan konuklara hanımımın üstündeki elbiselerin senin tezgâhından alınan kumaşlarla dikildiğini çıtlatabilirim belki."

Tilki... resmen tilki gibiydi. Bir de kendime iyi pazarlıkçıyım derdim. Bu konuda Saya'nın eline katiyen su dökemezdim.

Satıcı, omuzlarını başta Saya'nın işin içine beni karıştırması yüzünden yenilgiyle düşürse de sonradan konuk kelimesini duyunca kulaklarını havaya dikmişti. Gözleri kazanacağı altınları düşlerken parlıyordu.

İkili en sonunda sırıtarak el sıkıştıklarında, Saya beğendiği kumaşların parasını belindeki keseden ödedi. Deminden beri kapışıp en sonunda da olayı tatlıya bağlamalarına -kurnazca da olsa- gülmeden edemedim. Garip bir şekilde satıcılar kendilerini zorlayacak şekilde pazarlık edebilen insanlarla laf dalaşına girmeye bayılıyorlardı. Tezgâhtar az önce de bilerek Saya'yı kışkırtmıştı zaten. Eh, Saya da bu meydan okumaya göz yumacak değildi.

Muhafızlar paketlenen kumaşları alırken Saya aldığı galibiyetin sevinciyle sırıtıyordu. Oysaki pazarlık yapmasına bile gerek yoktu. Düzinelerce kumaş alsak dahi sarayın hazinesine gedik açamazdık.

Soğuk havayı ciğerlerime çekerek gökyüzüne baktım. Öğlen saatlerinde olmamıza rağmen güneşi engelleyen gri bulutlar yüzünden dışarısı karanlıktı. Her ne kadar kışı ve karı sevsem de hava böyle kasvetli olunca içim sıkılıyordu. Caster ve Towa'nın konuşmasına kulak misafiri oluşumun üzerinden günler geçmişti. Bu süre zarfı içinde mahlukatı ne görmüş ne de çevremde varlığını hissetmiştim. Sinsi bir yılan gibi zayıf olduğum bir anı mı kolluyordu, yoksa Aron ben uyurken onu uzaklaştırdığı için mi ortaya çıkamıyordu bilmiyordum.

Hem ne olduğunu bilmediğim bu mahluk yüzünden hem de Caster ile Towa'nın benim kim olduğuma dair ürettikleri teori yüzünden her saniye diken üzerinde oturuyormuş gibi hissediyordum.

Tanrıça Ate.

Gerçekten de onun soyundan geliyor olabilir miydim? İçimdeki bu varlık onun laneti yüzünden mi doğmuştu? Bu yüzden mi bu kadar kin ve öfke doluydu? Sarayın kütüphanesine gidip bu tanrıça hakkında araştırma yapmak istesem de cesaret edemiyordum.

"Hanımım kumaşları çok iyi bir fiyata satın aldık. Az önce memnun olmamış gibi davrandığıma bakmayın, bu adamın kumaşları sandığınızdan daha meşhurdur. O yüzden kimseye doğru düzgün indirim de yapmaz."

İçimdeki sıkıntıyı dışarı vurmamak için gülümsedim. "Elbiseler için sabırsızlanıyorum."

Saya genişçe gülümseyerek, "Saraya döner dönmez ilk işim kumaşların terziye gönderilmesini sağlamak olacak. Zaten terzi sizin ölçülerinizi önceden almıştı. Elbiseleri dikip son kontroller için geldiğinde, bir kere daha deneyip isterseniz üzerinde oynamalar yaptırırsınız," dedi.

Tanrılara takdim edileceğim günkü şölen dolayısıyla dikilecek olan elbise için ölçülerimin alındığı zamanı kastediyordu. Demek o kadın ünlü bir terzi değil de saray terzisiydi. Şölende diktiği elbise nefisti. Eminim bu kumaşlarla da harika işler çıkaracaktı. Satıcının Saya ile yaptığı anlaşmadan kazançlı çıkacağı kesindi.

Paketleri alan muhafızlar arkamıza geçerken, deminden beri aklıma takılan soruyu Saya'ya sordum.

"Neden bana Suyun Gelini diyorlar?"

Kıkırdadı. "Çünkü Suyun Gelini'siniz hanımım."

Su Tanrısı'nın Gelini değil, *Suyun Gelini* diyorlardı. Bazen Aron da bana böyle hitap ediyordu. Doğal olarak ikisi arasındaki farkı merak ediyordum.

"Neyi sorduğumu biliyorsun."

"Size Su Tanrısı'nın Gelini derken efendi Aron'ın karısı olduğunuzun altını çiziyorlar. Elbette bu yanlış bir tabir değil lâkin eski zamanlarda gelinlere daha farklı hitap edilirdi."

Açıklamasının devamının geleceğini hissettiğimden tekrar konuşuncaya dek bekledim.

"Hanımım, tanrı ve tanrıçaların güçlerinin özlerinden geldiğini biliyorsunuz değil mi? Efendi Aron sudan doğdu, Efendi Balder havadan, Efendi Hades topraktan, Efendi Loki ise ateşten. Tanrılar özlerinden doğdukları gibi öldüklerinde de özlerine dönerler. Bu tanrılara inananlar ise gelinlerine de tanrı kocalarından ayrı gözle bakmazlar. Bize göre inandığımız tanrı insan bedeninde bize gözükse de özünde sudur. Haliyle siz de Suyun Gelini oluyorsunuz."

Tanrılara daha önce hiç bu yönden bakmadığımı fark ederek şaşırdım. Saya'nın da dediği gibi tanrılar bize insan bedeninde gözükseler de yaradılış olarak bizden apayrılardı.

Aron bu zamana kadar gelenekleri takip ederek bana yine unutulmuş bir hitapla sesleniyordu demek ki. Beni gerçek bir gelin olarak gördüğü için...

"O halde diğer tanrı halkları da gelinlere Havanın Gelini, Toprağın Gelini ve Ateşin Gelini olarak sesleniyorlar."

"Evet ama bu hitabı kullanan pek yok artık."

"Su halkı Aron'ın önceki gelinlerine hiç böyle seslenmedi mi?"

Omuz silkti. "Hayır, en azından ben söylediklerini işitmedim."

Şaşkınlıkla, "Bana niye öyle diyorlar o zaman?" diye sorduğumda Saya bana daha önce gözlerinde tanık olmadığım bir inanç, saygı ve minnetle bakmaya başladı.

"Çünkü siz yıllar sonra suyun kabul ettiği ilk gelinsiniz."

Yıllar sonra suyun kabul ettiği ilk gelin.

Yavaş yavaş içimi saran farkındalık tarafından sarsıldığımda, bakışlarımı beni rahatsız etmemeye çalışarak izleyen insanların üzerlerinde gezdirdim. Karum'a geldiğimden beri bir gözleri hep üzerimdeydi, çoğu yaklaşmaktan çekinmişti. En azından çocuklar onlar kadar ürkek değillerdi. Gittiğim her tezgâhtar ya da dükkân sahibi beni sevinçle karşılamış ve hediyeler vermişti. Çocuklardan şeker dahi almıştım.

Yüzlerinde beni görmelerinin verdiği o mutlu gülümsemelerin, omuzlarımdaki ağırlık olduğunu görememiştim. Ağırlık arttıkça artıyordu.

Bunu tek bir gülümsemeleri yapıyordu.

Aron sürekli benim omuzlarımdaki yükten bahsediyordu. Bahsediyordu bahsetmesine ama bu yüke hiç isim koymamıştı ya da nasıl bir şey olduğunu bana söylememişti. Bildiğimi sandığımdan sormamıştım ben de. Biliyormuşum da aslında sadece daha önce hiç bu kadar derinden hissetmemiştim.

Ben suyun halkından sorumluydum. Ben sudan sorumluydum. Ben bu insanlardan sorumluydum.

Tanrı gelini, tanrı ile inananları arasında köprü görevi görürdü. Tanrı gelini, tanrının halkından sorumluydu. Tanrı gelini, tanrıdan sorumluydu.

Omuzlarımdaki yük, Aron'ın omuzlarındaki yüktü. Bir gelin olarak onun yükünü paylaşıyordum.

"Sizden önceki gelinler sadece Su Tanrısı'ndan değil, onun yükünden ve halkından da kaçıyorlardı. İsteyerek gelin olanlar da istemeyerek olanlar da... hepsi kaçtı. Onları anlamıyor değilim, tanrı gelini olmak büyük bedeller, fedakârlıklar istiyor. Hiçbiri denemedi de diyemem çünkü denediklerini biliyorum. Bunda başarısız olanların bir kısmı zevkusefaya kapılıp bir gelin olmanın nimetlerinden sonuna dek faydalandı. Bir kısmıysa halkı ötekileştirip yalnızca Efendi Aron'a çocuk vermeyi amaçladı."

Onlar yatakta beni memnun etmek için her şeyi yaparlardı, sense daha bu kadarıyla utanarak kendini geri çekiyorsun. Zaten tek yapabildikleri de buydu.

O gece bana bu sözleri söylerken, beni eski gelinlerle kıyasladığını sanarak hayal kırıklığına uğramıştım. Kıyaslamıştı ama beni değil. Onları benimle kıyaslıyordu.

Saya bakışlarını benim yaptığım gibi insanlara çevirdi. "Efendi Aron gelinlerin üzerindeki yükü bildiğinden, onları hiçbir zaman bir şeyler yapmaları için zorlamadı. Zaten bu onun zorlamasıyla olacak bir iş de değil siz de biliyorsunuz, gönülden gelmeli. Halk, tanrıları yalnız kalmadığı sürece bu durumu önemsemediler lâkin Towa'nın anlattığına göre çoğu gelin Efendi Aron'dan korktukları için ona yaklaşamıyordu. Geriye kalanlar ise sadece yatak odasında ona eşlik ediyorlardı. Sarayda yükselmek için çeşit çeşit oyunlar döndürüp hanedanla işbirliği yapanlar dahi oldu. Tüm bunların üzerine bir de son gelinin ihaneti eklendi."

Şaşırarak hızla Saya'ya döndüm, biliyorlar mıydı? Surat ifademi gören Saya, "Niye şaşırıyorsunuz ki? Halkın anlamayacağını mı sanıyordunuz? Hanımım her ne kadar saray o kadının ihanetini saklamaya çalışsa da halk aptal değil. Gelinlere bunca zaman kötü yaklaşmayan Su Tanrısı birden ne oldu da sarayın kapılarını gelinlere kapattı? Her ne kadar Efendi Aron soğuk bir kişiliğe sahip olsa da kimsenin canını sebepsiz yere yakmadı."

Neden hayatta?

Kahrolası kadınlar her zaman lanetim oldu. Senin de olmayacağın ne malum?

Taşıması zor, değil mi?

Omuzlarına yüklenen yük herkesin kaldırabileceği türden bir ağırlık içermiyor, çok ağır ve bunu biliyorum, Su Tanrısı'nın Gelini. Bu yükün ne kadar ağır olduğunu bildiğim gibi bu yükü kaldırabilecek kadar güçlü olduğunu da biliyorum.

Hafızamda teker teker canlanan her ses ona aitti.

Gelinlerine olan nefreti boşuna değilmiş meğerse. Hepsi onun beklentilerini boşa çıkarmış, sorumluluklarından kaçıp bu ağır yükle onu yalnız bırakmış ve en sonunda da içlerinden birinin ihanetine uğramıştı. Başta ona kızgın olduğum için Towa'nın zindandayken söylediklerini abartılı bulmuştum. Söyleyeceğim şey kulağa acımasız gelse de nihayetinde o bir tanrıydı, ihanete alışkın olmalıydı. Sırtındaki bıçağın acısı yüzünden bütün gelinlere nefret kusuyor sanıyordum.

Kalbimi bir el tutup sıkmaya başladı. Sırtında tek bir bıçak yoktu. Sırtı bıçaklar yüzünden görünmüyordu.

Saya kolumu anlayışla okşayarak, "Bunları siz üzülün diye söylemedim hanımım, halkın gözünde değerinizi görün diye anlattım. Hepsi sizi gerçek bir gelin olarak kabul ediyor, bunu size seslenişlerinden anlayabilirsiniz zaten," dediğinde boğazıma atılan düğüme rağmen, "Bu bir onur," diyebilmiştim. Sahiden de öyleydi.

Halkın gözünde gerçek bir gelin olarak kabul edilmek içimi ısıtsa da Su Tanrısı hakkında fark ettiklerim yüzünden o sıcaklığı bir türlü hissedemiyordum.

Daha kaç sır barındırıyordu içinde?

Yutkundum, boğazıma takılan o düğüm bir türlü çözülmedi. Onun sırtındaki bıçakların acısı yüreğime saplanmış gibiydi. Yükünü paylaştığım gibi acısını da paylaşamaz mıydım acaba? Aklımdaki bin düşüncenin bini de yine aynı yönü işaret ediyordu.

Ben Aron'ı hiç tanımıyordum.

Su Sarayı uzun zamandır bir gelinin özlemini çekiyor. Eminim senin gelişin Kaldera halkına mutluluk, dostumun yalnızlığına ise şifa olacak.

Şölendeyken Toprak Tanrısı'nın sözleriyle Aron'ın yalnızlığına değinmesine anlam verememiştim. Şimdi neden öyle dediğini geç de olsa anlıyordum.

Aron yalnızdı. Yüzyılların yalnızlığını çekiyordu.

"Hanımım iyi değilseniz dönelim mi?"

Başımı iki yana sallayarak, "Biraz daha kalalım," dedim. Daha duyduklarımı hazmedememiştim. Bu haldeyken *onu* görürsem kaldıramazdım.

Gözlerime bakarsa yaralarını gördüğümü anlardı. Gizlemeye çalıştığı o yaraları bulduğumu anlardı.

Moralimin günlerdir bozuk olmasından dolayı Saya bir değişiklik yaparak saraydan çıkıp şehre inmeyi teklif etmişti. Zaten Karum'a da bu niyetle gelmiştik; alışveriş yapmak ve bol bol eğlenebilmek için. Şehrin merkezindeki bu bölgeye büyüklü küçüklü bir sürü dükkân ve tezgâh açılmıştı. İnsanlar ihtiyaçlarının neredeyse tamamını bu tarz yerlerden karşılıyorlardı. Köyümdeyken de

haftanın bir günü diğer yardımcıların eşliğinde pazara giderek haftalık ihtiyaçlarımızı alırdık.

Tabii köyümdeki pazarla burayı kıyaslamak mümkün değildi.

Karum olarak adlandırılan bu pazar yerinde sadece Su Tanrısı'nın halkı değil, diğer şehir ve ülkelerden gelen tüccarlar, büyücüler ve tanımadığım ırklara mensup kişiler de vardı. Satışa çıkarılan ürünlerin bir kısmı dışarıdan getirildiği için çeşit çok fazlaydı. Maar'a ilk gelişimde buradan geçsek de gezmeye vaktimiz olmadığından çok küçük bir kısmını görebilmiştim.

Dışarı çıkmamız pek kolay olmamıştı.

Kafamıza göre sarayı terk edemeyeceğimiz için bin bir güçlükle Ragnar'ı ikna etmemiz gerekmişti. Başta isteksiz davranmıştı, şu aralar ortalık karışık olduğundan neden saraydan çıkmamızı istemediğini anlıyor olsam da ufak bir değişikliğin bana iyi geleceğini bildiğimden ısrar etmiştim. Sonunda çenemize dayanamayarak tamam dediğindeyse yanımızda muhafızlar olmadan dışarı çıkamayacağımızı söylemişti.

Hazır onay almışken eşlikçilere hayır dememiştim ta ki eşlikçilerin sayısını öğrene dek. On kişi! O kadar kişiyle Karum'da rahat rahat gezmemizi nasıl bekliyordu? Herkesin dikkatini çekmekle kalmayacak, muhafızların sürekli bize karışması yüzünden hevesimiz de kursağımızda kalacaktı. Sayıyı tartışarak en sonunda beşe kadar indirebilmiştik neyse ki.

Kumaş tezgâhından sonra gösterişli bir mücevher dükkânına girdik. Oradan çıkıp ayakkabı dükkânına geçtik. Saya kumaşlarla dikilecek elbiseye uygun takılar, ayakkabılar, tokalar ve daha bir sürü şey almıştı.

Yanında getirdiği keselerin ikisi çoktan boşalmıştı.

Saatler süren alışverişin ardından dinlenebilmek için bulduğumuz ilk hana girdik. Dışarısı soğuk olduğundan içecek sıcak bir şeylere ihtiyacımız vardı. Üstelik onca koşuşturma karnımızı acıktırmıştı. Hanın içerisindeki müşteriler muhafızları görünce ilk önce şaşırmış ve burada ne işleri olduklarını sorgulamıştı. Vardiya saatleri içerisinde muhafızların alkol tüketmesi yasaktı. Daha nöbet değişim saati gelmediği için yemek yemeye geldiklerini düşünmemişlerdi. Çatık kaşları, peşlerinden bizim girdiğimizi görmeden düzelmemişti.

Hancı tahtadan oyma büyük bardakları elindeki bezle silerken, muhafızlara ters ters bakmakla meşguldü ta ki onlarla birlikte gelişimizi görene dek. Aron'ın halkı kadar tanrılarını seven, sayan bir halk daha görmemiştim. Ben de Su Tanrısı'na inanan köylerden birinden geliyordum fakat biz buradakiler kadar inancıyla bütün insanlar olmamıştık hiç. Hatta onun varlığını kuraklık kapımıza dayanana dek aklımıza dahi getirmemiştik. Maar'dakiler ise yanlarında Aron olmadığında bile onun kurallarının çiğnenmesine müsaade etmiyorlardı.

Muhafızların lideri bakışlarıyla köşede bir yer bulup bizi oraya yönlendirirken, hancı siparişlerimizi almak için gelen çalışanlarını durdurarak bizzat bizimle ilgilenmek için gelmişti. Masaya oturunca Saya'yla birlikte başlarımızdaki pelerinleri indirdik. Muhafızlar oturmamışlardı. İkisi bizimle kalarak masanın etrafında beklerken, diğerleri de handa dağılmış ancak bizden çok uzaklaşmamışlardı.

Hancı direkt bana bakıp, "Sizi hanımda ağırlamak bir şereftir, Suyun Gelini. Ne getireyim istersiniz?" derken suratında kocaman bir gülümseme vardı. Güçlü kuvvetli bir adamdı fakat bir tık kiloluydu, bu yüzden gülümseyince kırmızı yanakları daha da belirginleşti. Kibar tavrına aynı nezaketle karşılık vererek gülümsedim.

"Günün yemeğinde ne varsa onlardan getirmen yeterli hancı. Bir de içecek sıcak bir şeyler olursa mükemmel olur."

Hancı posbıyığını iyice yanaklarına yayarak, "Bugünün yemeğinde geyik yahnisi ve taze deniz ürünlerinden karışık bir tava var, hepsinin damak zevkinize uyacağına kefilim. Ortaya ise yeni filizlerden yapılma güzel bir salata getireceğim. Hanımım içecek olarak ne arzu edersiniz? Koruk suyu ve bitki çaylarımız var," demişti.

Bilerek alkollü içeceklerden bahsetmemişti. Aron müsabakaların yapıldığı gün alkol kullanmama ses etmese de bunun nedeni gözünün önünde olmamdan kaynaklıydı. O yokken içki içtiğimi duyarsa muhtemelen uzun süre saraydan dışarı adımımı atmama izin vermezdi. Dahası halkın arasındayken hareketlerime dikkat etmeliydim. Konumum bir şekilde beni kısıtlayıp dursa da önemi yoktu. Çok alkol tüketen biri değildim zaten.

"Saya sen ne istiyorsun?"

"Ben sıcak bir çaya hayır demem hanımım. Hancı kış çayın var mı?" Saya çay konusunda işinin ehli olduğundan içeceğimiz çayın çeşidini seçmesine sessiz kalarak onay vermiştim.

"Olmaz mı, var tabii. Hemen yemekleri getiriyorum daha sonra da kış çayının yanında size fırından yeni çıkmış zencefilli kurabiyelerimizden ikram edeceğim." Hancı yemekleri hazırlamak için gidecekken, "Bir masa daha kurun lütfen, muhafızlar da bizimle beraber yiyecekler," dediğimde hancı şaşırmış, muhafızların lideri ise itiraz etmek için öne atılmışken elimi kaldırarak onu durdurmuştum.

"Hayır cevabını kabul etmiyorum. Bizimle beraber saatlerce yürüdünüz, üstelik aldığımız eşyaların paketlerini de taşıdınız. Üşüdünüz ve açsınız, haliyle kısa bir arayı hak ettiniz."

Muhafızların lideri ben kesin bir dille konuşunca, "Nasıl isterseniz hanımım," diyerek diğerlerine işaret vermiş ve bize en yakın duran boş masaya geçmişlerdi.

Nihayet ortak bir karara varınca hancı isteklerimizi getirmek için yemeklerin pişirildiği arka tarafa gitti. Bakışlarımı masanın üzerine koyduğum çiçeklere çevirdim. Elimi uzatarak çiçeğin yarı katmer biçiminde duran taçyaprağını zarifçe okşarken, dudaklarımda buruk bir tebessüm oluştu.

Şakayıklar.

"Yüzünüze bakılınca bu çiçeklerin sizde bir mazisi olduğu anlaşılıyor hanımım."

"Şakayık, annemle babamın en sevdiği çiçekti."

Saya hassas bir konuya değindiğini fark edince, daha fazlasını sorup anılarımı eşelemek istemese de hatıralarım çoktan zihnimde canlanmaya başlamıştı bile. İlk karede babamın annemi mutlu etmek için kucak dolusu şakayıkla kapıya gelişi vardı. İkinci karede şakayıkları her gördüğünde annemin yüzünde beliren o gülümseme. Üçüncü karede ise annemle birlikte bahçemize şakayık çiçekleri ektiğimiz zamandan kalma bir görüntü duruyordu.

Annen bu çiçekleri çok sevdiği için benim de en sevdiğim çiçek şakayık, Mana. Babamın kulağımda çınlayan sesiyle birlikte gözlerim özlemle doldu. Sırf annem seviyor diye şakayıklara dokunurken, anneme dokunuyormuşçasına narin davranırdı. Aklıma ne kadar denersek deneyelim bahçemizde bu çiçekleri yetiştiremeyişimiz gelince güldüm.

Solup duruyor, asla çiçek açmıyorlardı.

Anneme şakayıkların neden öldüklerini sorduğumdaysa, solmuş olmalarına rağmen hâlâ incitmeden çiçekleri köklerinden ayıklarken, "Çünkü istedikleri toprak bu değil," demişti.

Sesine karışan o hüzün dolu hasretin nedenini şimdi bile bilmiyordum.

Buketi zarar görmesin diye kenara çektim. Karum'u gezerken, gözüme rengarenk çiçeklerle dolu tezgâh çarpınca istemsizce durmuş ve daha yakından bakmak için yaklaşmıştım. Kış mevsiminde olsak bile boyunlarını bükmemiş olmaları hayret vericiydi. Onca çiçeğin arasından pembe şakayıkları ilk bakışta ayırt edebilmiştim. Satıcı kadın şakayıklara nasıl baktığımı görünce onları bana hediye etmişti.

Gözlerimin önüne Aron'ın göletteki lotuslara bakışı geldi.

Ben şakayıklara bakarken ailemi görüyordum.

O ne görüyordu?

Yemekler çok lezzetliydi.

Getirilen yahninin içindeki et saatlerce pişirildiğini kanıtlarcasına ağızda dağılıyordu. Üstelik yemekte kullanılan baharatlar da tam kıvamındaydı. Deniz ürünleriyle yapılmış tava, daha önce yemediğim türde kabuklu ve kabuksuz türleri de içeriyordu. Saya'nın nasıl yemem gerektiğini göstermesiyle onları da tatmış ve bayılmıştım.

Yemekten sonra hancı bize söz verdiği kurabiyelerle birlikte kış çaylarımızı getirdi.

Yudum yudum içtiğim sıcak çay, soğuktan kasılan uzuvlarımı ısıtarak gevşememi sağlıyordu. Kurabiye de kıtır kıtır ve lezzetliydi. Saraydan dışarı çıkıp Karum'a inmekle iyi yapmıştık. Sorumluluklarımı tamamen arkamda bırakamayacağımı bilsem de bir süre uzaklaşmak kafamı dağıtmıştı. Olumsuz düşüncelerimi de arkamda bırakabilseydim ne kadar güzel olurdu.

"Hanımım artık saraya dönmemiz gerekiyor."

Muhafızların liderine kafamı sallayarak, "Çaylarımız bitince kalkalım," dedim. Bunun üzerine adamlarına bakıp, "Gidip hancının parasını ödeyin," diyerek emredince, muhafızlardan biri masadan kalkarak hancının yanına gitti. Çaylarımız bitene kadar hanın içinde eğlenip sohbet eden insanları izledim. Han büyük bir şömineyle ısıtıldığından içerisi sıcaktı, bu da alkol tüketenlerin daha çabuk mayışmasını sağlıyordu. Müşterilerin bir gözünün hep üzerimde olmasına alıştığımdan artık onları yok saymak kolaylaşmıştı.

İç çektim. Keşke Aron da bizimle gelebilseydi.

Onun benden daha çok kafasını dinlemeye ihtiyacı vardı ama bunu yapmak yerine Şeşe Atası'nın ölümünün failini araştırmakla kalmıyor, bir de benim sorunlarımla ilgileniyordu. Sırf bu yüzden ona yakışır bir gelin olmak istiyordum çünkü o da benim için çabalıyordu.

Hancının parası ödenip çaylarımız bittiğinde, pelerinlerimizin başlıklarını tekrar kafalarımıza geçirerek handan ayrıldık. Dışarı çıktığımız gibi havaya fırlatılan kâğıtları görerek şaşırdım. İnsanların üzerine yağmur gibi yağan kâğıtlara çocukların sesleri eşlik ediyordu. Ellerindeki kâğıt desteleriyle su halkının etraflarında dolanan çocuklar onlarla konuşarak bir yere davet ediyor gibilerdi.

"Hanımım siz de almak ister misiniz?" Dağıtıcı çocuklardan biri çekinerek de olsa bize yaklaşarak elindeki kâğıdı bana uzatınca, gülümseyerek kafasını okşayıp kâğıdı aldım.

"Teşekkür ederim." Çocuk saçını okşamama gözlerini büyüterek baksa da hemen ardından yanakları kızarmış ve kaçmıştı. Arkasından bakarken şirinliğine dayanamayarak gülümsedim.

"Yılın bu zamanlarında geldiklerini unutmuşum." Saya elimdeki kâğıda bakarak konuşunca ben de aynı yere gözlerimi çevirdim. Sarı renkli kâğıdın üzerine büyük bir çadır çizilmiş, yanlarına da türlü türlü ırklar resmedilmişti. Çizimin altına bir tarih ve saat yazılarak yer bilgisi eklenmişti. Çizilen ırkların üzerlerindeki zincirleri kaşlarımı çatarak incelerken, çadırın üzerine kocaman harflerle yazılmış *BÜYÜCÜNÜN SİRKİ* yazısına baktım.

"Sirk de ne?"

"Hanımım sizin geldiğiniz yerde sirk gösterileri yapılmıyor muydu?"

"Hayır, ilk kez böyle bir şey duyuyorum."

"Sirk eğlence amaçlı yapılan bir gösteridir. Şu resimlerdeki farklı ırklara ait yaratıkları görüyor musunuz? Sirklerde bu canavarlar eğitildikten sonra izleyicilerin önlerine çıkartılıyorlar. Irklar izleyicilerin dikkatini çekebilmek için hünerlerini gösterip oyunlar düzenliyorlar. Bu sirkin sahibi bir büyücü olduğundan sıradan sirklerden daha farklı gösteriler sunuluyor, bu da insanları cezbediyor tabii. Genelde bir yerde takılıp kalmazlar. Diğer ülkelerdeki önemli şehirleri gezerek her yerde bu gösterileri sunuyorlar. Senede bir defa da Maar'a gelirler."

Bu tarz gösterilerde sadece özgür olanlar eğlenirdi. İnsanlar, büyücüler ya da para kazanmaya hevesli kötü kalpli kişiler şans eseri veya tuzaklarla ormandan yakaladıkları farklı türden ırklara işkence eder ve birbirleriyle dövüştürüp onların üzerinden kumar oynatırlardı. Belli ki bu sirk denilen yer de aynıydı. Kâğıttaki ırkların duruşlarından bunu isteyerek değil de zorla yaptıkları anlaşılıyordu.

Köşeye iliştirilmiş beş kulta yazısma baktım. Giriş ücreti altınla ödeniyordu.

"Aron'ın bu gösteriden haberi var mı?" Saya değişen ses tonumdan neye kızdığımı anlayacak kadar akıllı bir kızdı.

"Efendi Aron'dan izinsiz kimse burada barınamayacağını biliyor hanımım." Dudağımın kenarını dişledim. Her ne kadar sirk adı altında ırklara zorbalık eden bu tarz eğlenceleri doğru bulmasam da herkes benim gibi düşünmüyordu.

"Sirk her gelişinde Su Tanrısı'nı davet etse de Efendi Aron bir kez bile gösteriye katılmadı."

Demek o da bunun yanlış olduğunu düşünüyordu. Buna rağmen kendi düşüncesini halka dikte edip sirke gitmelerini yasaklamıyordu; seçimi kendi rızalarına bırakıyordu.

"Her seferinde gösteriden bir hafta öncesinden gelip çadırları kurmak ve eşyaları yerleştirmek için uğraşırlar. Sirk yarın akşam gösteriye çıkacakmış, demek ki bugün oyunlar için son denemeleri yapıyorlar. Hanımım eminim size de özel olarak bir davetiye gönderilmiştir. Gidecek misiniz?"

Kâğıdı atması için muhafızlardan birine verdim. "Hayır."

Saya uzatmadan, "Nasıl isterseniz," dedi.

Oraya gidip tutsak alınan ırklara ettikleri eziyetleri izlemeyecektim.

Yolu gerisingeri dönerken, Karum kalabalıklaştığı için geldiğimizden daha yavaş hareket ediyorduk. Uzaktan avlanmak için okyanusa açılan gemileri görebiliyordum. Bir tanesi limana yaklaşmıştı ve içindeki yükleri boşaltıyorlardı.

İskele tarafında ise daha çok kayıklar bulunuyordu.

Kaldera'nın dört bir yanı okyanusla çevrili olduğundan bir yerden bir yere gidebilmek için gemiler kullanılıyordu. Bizse saraydan çıktığımızda kayıklara binerek seyahat etmiştik çünkü Su Sarayı, Maar'dan ayrılarak okyanusun biraz

daha ötesine inşa edilmişti. Gelirken Lotus Koyu'ndan geçtiğimiz için doya doya bu harika manzarayı seyredebilmiştim. Koydaki lotusların arasında yüzen fenerler gündüz vakitlerinde olduğumuz için henüz yanmıyorlardı maalesef.

Ragnar karanlık çökmeden geri dönün dediği için giderken de fenerler yanmayacaktı. Fırsat bulduğumda Aron'ı benimle gelmesi için ikna edip akşam vakti koya gitmemizi isteyecektim.

Kalabalığın arasından geçerek ilerlemeye devam ederken, gözüme siyah pelerinli iki kişi takıldı. Hararetli bir şekilde süs eşyaları satan kadınla konuşuyorlardı. Irklarını belli etmek istemeyen veyahut bizim gibi yüksek mertebeden olup tanınmak istemedikleri için saklanan çok kişi olduğundan, normalde bu durum dikkatimi çekmezdi. Bakışlarımı ahalinin arasında gezdirince iki kişiyle sınırlı kalmadıklarını gördüm. Seçtiğim siyah pelerinlilerin hepsi o ikisi gibi milleti sorguya çekiyordu.

Dertleri neydi acaba? Adımlarım yavaşlayınca muhafızların lideri yanıma gelip, "Siz de fark ettiniz mi hanımım?" diye sordu. Belli ki sadece benim gözüme batmamışlardı. Muhafızların lideri de onları gözüne kestirmişti. Ragnar bizimle birlikte sıradan adamlar yollamamıştı. Muhafızların liderine grubun başındaki kişi o diye öyle hitap etmiyordum, bu adam gerçekten Su Muhafızları'nın lideriydi.

"Evet."

"Gidip sıkıntıları neymiş öğrenelim mi?"

Eşkıya falan olmasınlar? Pek hayra alamet gibi durmuyorlardı. Biri sorguya çektikleri kişilerle konuşurken, öteki etrafı kolaçan ediyordu. Bir şey yapmadan öylece durursak birilerine zarar verebilirlerdi.

"Halkı korkutmadan yapın lütfen."

"Emredersiniz."

Adamlarından bazılarını işaret ederek, "Siz üçünüz gidip şunları bir yoklayın," diye emredince muhafızlar tam da benim rica ettiğim gibi çaktırmadan siyah pelerinlilere yaklaşmaya başladılar. Etrafı kolaçan edenlerden biri onlara yaklaşan muhafızı görünce diğerini telaşla dürttü. Neyse ki kaçmamışlardı.

Pelerinliler konuşmaya pek istekli durmasalar da muhafız üsteleyince sağdaki rahatsızca ensesini ovarak bir şeyler anlatmaya başladı. Onları dinlerken muhafızın kaşları gittikçe daha çok çatılıyordu.

"Bela kokusu alıyorum." Duyduğum sesle birlikte şaşırarak hep beraber bize doğru gelen Solomon'a döndük.

"Senin ne işin var burada?" Saya ve yanımdaki iki muhafız onu selamlarken, Solomon onlara aldırış etmedi. Bana bakarak göz kırpsa da bitkin duruyordu. Teni olduğundan daha da beyazlaşmış ve gözleri kızarmıştı.

"Öylesine gezmeye çıkmıştım. Her hafta Karum'a yeni şeyler geliyor, bir bakayım demiştim ama gel gör ki sizinle karşılaştım." Çapkın bir şekilde gülümseyerek, "Yolumuz sürekli sizinle kesişip duruyor Su Tanrısı'nın Gelini, buna kader diyebilir miyiz?" dediğinde çaktırmadan etrafıma bakıp bizi duyan birileri var mı diye göz attım. Cidden bu adam kadar düşüncesiz birini daha görmemiştim. Resmen hakkımızda dedikodu çıkmasına sebep olacaktı!

"Kader olduğunu hiç sanmıyorum, sadece bir tesadüfün eseri olduğuna eminim."

"Ben öyle olmasını tercih ederdim." Hâlâ üsteliyordu!

Saçmalamayı bırakmasını söyleyecekken, yanımıza gelen muhafızla birlikte konuşmama gerek kalmadı. Halka sezdirmemek için hareketlerini sabit tutmaya çalışsa da suratında sıkıntılı bir ifade vardı. Muhafızların lideri, "Ne oldu?" diye sorduğunda muhafız sağına soluna bakarak yakınlarda kimsenin olmadığına emin olduktan sonra, "Sirkin görevlileriymiş," dedi.

"Ne istiyorlarmış?"

"Kafeslerdeki ırklardan ikisi, denemeler sırasında çıldırarak görevlilere saldırıp kaçmış."

Ne? Aklıma kâğıtta gördüğüm ırkların korkunç resimleri gelirken kalbim korkuyla çarpmaya başladı. Solomon kaşlarını derinden çatarak sinirle, "Şerefsizler. Çaresizce etrafta yaratıkları aramak yerine önce saraya durumu bildirmeleri gerekirdi!" dediğinde muhafızların lideri anında olayı çözerek, "Kaza yüzünden gösteri iptal edilmesin diye durumu saklamaya çalışmışlar belli ki," demişti.

"Bu saklanacak şey mi? İnsanların hayatı söz konusu." Solomon cidden kızmıştı. Bana her zaman yılışık tarafını gösterdiğinden bu düşünceli hali tuhafıma gitmişti. Gerçi bu adam Aron'ın vârislerinden biriydi. Hanedan her ne kadar bencilde hareket etse de sıradan birini vâris olarak yetiştirmezdi. Bir gün Solomon'a hak vereceğimi düşünmezdim ama doğru söylüyordu, bu saklanacak bir şey değildi.

Yaptıkları affedilemezdi.

"Hangileri kaçmış?" Muhafız sorduğum soruyla birlikte, "Biri demirkıynaklardan* diğeri de emegenlerden.** Sizden özür dileyip, kaçakları aramaya devam edeceklerini söylediler," dediğinde içim boş özürleri yüzünden soğusa da korku daha baskın çıkmıştı. Söylediği yaratıklar en tehlikeli ve en acımasız olanlardandı.

Tehlikeli olmaları bir yana, bu yaratıklar yıllardır gördükleri işkencelerin öfkesini de taşıyorlardı. Gözleri, önlerine çıkan kimseyi görmeyecekti.

---

* Türk mitolojisinde Bigadiç dağlarında yaşayan, her kılığa girebilen, korkunç sesler çıkararak insanların delirmelerine sebep olan, çok pis kokulu kötücül bir yaratıktır.

** Kafkas efsanelerinde anlatılan çirkin, insanüstü, zaman zaman birden fazla başı olan dev varlıklardır. İmegen de denir.

"Hanımım bir an önce saraya gidip durumu bildirmemiz lazım."

Saya kolumu tutarak, "Muhafızların lideri doğru söylüyor hanımım. Üstelik bu canavarlar dışarıdayken sadece halk değil, siz de güvende sayılmazsınız," dedi.

Solomon, "Ben de size yolda eşlik edeceğim. Seni güvenli bir şekilde saraya ulaştırmamız lazım," deyince ne yalan söyleyeyim şaşırmıştım. Güvenliğimden mi endişeleniyordu? Ben ortadan kaybolsam bu en çok hanedanın işine yarardı.

"Bakma şöyle, diğerlerinin aksine ben varlığından rahatsız olmuyorum. Hatta burada olmandan gayet memnunum."

Bu adamın amacını anlamasam da daha fazla vakit kaybetmemek için, "Gidelim o halde," dedim. Saraya döndüğümüzde sirkin sorumsuz davranışları yüzünden sert bir ceza almaları için her şeyi yapacaktım.

Karum'u geride bırakarak saraya doğru giden yola girdiğimizde, artık etrafta ne evler ne de dükkânlar kalmıştı. Karla kapanan yollar sabahın erken saatlerinde görevliler tarafından küreklerle açılmıştı. Şehre nazaran Su Sarayı daha yüksek kesimlerde kalıyordu, bu da saatler önce tekrar yağmaya başlayan karın yolu yeniden kapatması demekti. Şansımıza kar tabakası kalınlaşsa da bileklerimizi ancak aşıyordu.

Tabii bu tamamen güvende olduğumuz anlamına gelmiyordu. Kar süratli olmasa da ince ince yağmaya devam ediyordu.

Hafifçe esen rüzgâr yüzünden gökyüzünden düşen kar taneleri arada gözlerimize girse de bize engel teşkil etmiyordu. Sorun karın yağması değildi, rüzgârdı. Eğer rüzgârın hızı artacak olursa tipi çıkabilirdi, bu da görüş mesafemizi sıfıra indirirdi. Üstelik etrafta sığınabileceğimiz bir yer de yoktu.

"Hanımım yakında kar fırtınası çıkacak gibi gözüküyor." Muhafızların liderinin aklına benimle aynı ihtimal gelmiş olmalı ki uyarma gereği hissetmişti. Solomon nefes nefese kalmış bir şekilde, "Hızlanalım," deyince bakışlarımı ona çevirdim. Yüzü ilk gördüğüm haline kıyasla kıpkırmızıydı. Suratındaki kızarıklık özellikle yanaklarında toplanmıştı. Gözleri iyice kan çanağına dönmüş ve bayık bakıyordu. Attığı dengesiz adımlar her an yere yığılacakmış hissi veriyordu. Bu soğukta bile terden ıslanan alnına bakarak, "Sen iyi olduğuna emin misin?" diye sordum.

Dudaklarına zar zor yerleştirdiği gülümsemesiyle, "Ne o endişelendin mi?" dedi. Laubali davranarak durumunu gizlemeye çalışmasına kaşlarımı çattım.

"Hasta mı oldun?" Aklıma başka olasılık gelmiyordu.

"Senden de hiçbir şey kaçmıyor güzel gelin." Öksürdü. "Sanırım birazcık üşüttüm." Bu halde bir de Karum'a gezmeye mi çıkmıştı?

"Saraya döndüğümüzde şifahaneye gidip bir görünsen iyi olur." Kötü gözüküyordu.

Bu defa içten bir şekilde gülümsemişti. "Nasıl istersen."

Bayağı uysaldı. Hasta diye mi şu anda ne dersem yapacak gibi duruyordu? Yüzündeki gülümseme bir anda yerini kaskatı bir ifadeye bırakınca, bileğimi kavradığı gibi tutup beni kendine doğru çekti. Sırtım göğsüne çarparken, avucunu ağzıma kapattı. Yaptığı şeyin şoku yüzünden bir saniyeliğine bocalasam da sonradan elinden kurtulabilmek için çırpındığımda kulağıma eğilip, "Şşt, sessiz ol ve koruluğa bak," dedi.

Bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Leylaklarımı kış yüzünden çıplak kalan kahverengi ağaçların oluşturduğu koruluğa çevirdiğimde, koca gövdesiyle yere doğru çömelmiş yaratığı gördüm. Uzun, gri saçları vardı. Gözleri kırmızı bir bez parçasıyla bağlanmıştı. Cüsseli bir yapısı ve kafam kadar kasları olmasına rağmen kadın olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu. Alt gövdesini ve göğüs bölgesini saran posttan başka üzerinde kıyafet denilecek pek bir şey yoktu. Ayak ve el bileklerinin her ikisine de altın sarısı prangalar takılıydı.

Yere doğru eğilmiş etrafı kokluyordu. Muhtemelen göremediği için yolunu koklayarak bulmaya çalışıyordu.

Gözlerimi serçeparmağı uzunluğundaki siyah, sivri tırnaklarında gezdirdim.

Demirkıynak.

Aman Tanrım. Sirkten kaçan yaratıklardan biri buradaydı!

Hemen diğerlerine baktım. Muhafızların lideri Saya'yı arkasına almıştı. Kalan dördü de kıpırtısız bir şekilde yerlerinde bekliyorlardı. Hepsi demirkıynağın kör olduğunu ancak koku ve sese tepki verdiğini akıl edebilmişti.

Onu fark etmeleri kolay olmuştu zira demirkıynağın teni yanık kahverengi olduğundan, bembeyaz bir örtüyle kaplanmış topraklarda direkt göze çarpıyordu.

Solomon fısıldayarak, "Şimdi elimi çekeceğim ve çok yavaş bir şekilde geriye doğru yürüyeceğiz, tamam mı?" deyince konuşmanın tehlikeli olacağını bildiğimden kafamı sallayarak yanıt verdim. Anladığımı görünce avucunu ağzımdan çekti. Ardından elini sallayarak bu kez de muhafızların dikkatini üzerine çekti. Zaten onlar da bir emir beklediklerinden algıları bizdeydi. Hepsine geriye doğru gideceğiz işareti verince kafalarını salladılar.

Solomon yavaşça geriye doğru bir adım atınca, karın ezilirken çıkardığı sesi işiterek nefesimi tuttum. İkinci adımı atıp durdu ve demirkıynağın tepki verip vermeyeceğini görmek için bir süre bekledi. Demirkıynak bizden aşağı yukarı on beş metre uzaklıkta olsa da göremediği için duyma duyusu daha iyi olmalıydı. Beklediğimiz tepkiyi vermeyince Solomon tuttuğu bileğimden gelmem için

beni yavaşça çekti. Bastığı izlerin üstüne basmaya özen göstererek geriye doğru adım attım. Böylece ses oranı iyice azalacaktı.

Diğerleri de bizim uyguladığımız taktiği uygulayarak yavaşça geri çekilmeye başladılar. Demirkıynağın bazen bir ses duymuşçasına durup etrafı dinlediğini gördüğümüzde, kıpırdamadan başka bir şeyle ilgilenene kadar bekliyorduk. Kar ve rüzgârın çıkardığı sesler bizim gürültümüzü örtüyordu. Böyle böyle neredeyse iki metre uzaklaştığımız vakit Solomon birden durdu.

Neden durduğunu anlamasam da öğrenmem uzun sürmemişti. Saya ve muhafızlar dehşete kapılmış bir şekilde arkama bakıyorlardı.

Neler olduğunu görmek için başımı çevirdiğimde Solomon'ın sırtının mavi derili bir şeye çarptığını gördüm. Koyun postundan dikilmiş gibi duran üçgen bir örtü belini sarıyordu. Kafamı yukarı kaldırarak bu devasa şeyin kafasını görmeye çalıştığımdaysa beni koç boynuzları karşılamıştı. Mavi derili yaratığın uzun, beyaz bir sakalı vardı. Ağzından ise alt köpekdişleri kıvrılarak dışarı çıkıyordu. Kafasını örten bir miğfer ve omuzlarını saran basit bir zırh vardı.

Emegen.

Lanet olsun. Bunlar neden beraberdi? Bir şekilde kaçabilmelerine rağmen neden birlikte kalıp yakalanma risklerini yükseltiyorlardı?

Emegenin öfkeyle göğsü inip kalkarken, buz mavisi gözlerini benden alıp Solomon'a çevirdi. Kolunu kaldırıp ona doğru savurduğu sırada Solomon hızlı tepki vererek belindeki kılıcı çekti. Kılıcı önüne siper ederek kendini korumaya çalışsa da emegenin darbesindeki gücü azaltamamıştı. Solomon aldığı darbeyle üç metre öteye uçarken, emegen savaş narası atarak kükredi. Onun kükremesiyle birlikte demirkıynak da burada birilerinin olduğunu anlayıp bağırmış ve sese doğru koşmaya başlamıştı.

"Çabuk kaçın!"

Emegen elinde tuttuğu sopayı havaya kaldırınca, muhafızların lideri kılıcını çekerek önüme geçti. "Onu ben oyalarım! Siz bir fırsatını bulunca buradan uzaklaşın hanımım!" diye bağırdı. Diğer üçü de yaklaşan demirkıynağın saldırısı için savaş pozisyonu almışlardı.

"Sizi burada terk edemem!"

Muhafız, emegenin sopasından zıplayarak kurtulunca sopa *güm* diye bir ses çıkararak yere vurmuş ve toprağı çatlatarak içeri doğru çökertmişti. Saldırının gücünü görünce korkuyla yutkundum. Tek bir darbe... o sopadan tek bir darbe alırsak bütün kemiklerimiz kırılırdı.

"Hanımım onlarla savaşamayız! Biz de fırsatını bulduğumuz anda kaçacağız ama önceliğimiz sizsiniz!" Ben yanlarında kalırsam canlarını daha çok tehlikeye atacaklardı. Geriye doğru birkaç adım atarak, "Tamam ama imkânınız olduğu anda kaçacaksınız! Bu bir emirdir!" dedim.

"Emrinizi yerine getireceğimden emin olabilirsiniz hanımım."

Arkamı dönüp Solomon'ın yanına koştum. Yerde kıpırdamadan yatıyordu. Hızlıca dizlerimin üstüne çökerek onu göğsünden tutup sarsmaya başladım. Aldığı darbe yüzünden kafasını yere vurmuş olmalı ki kanaması vardı.

"Solomon uyan! Uyanman lazım!"

"Hanımım!" Saya'nın seslenmesiyle yanımda bitmesi bir olmuştu. O da hızlıca dizlerinin üstüne çökerek Solomon'ın kafasındaki küçük yarığa baktı. Ardından avucunu alnına yasladı. "Yarası çok kötü değil ama ateşi çok yüksek. Onu bir an önce uyandırıp kaçmamız lazım, muhafızlar fazla dayanamaz!"

Telaştan elim ayağım birbirine dolaşsa da aklıma gelen fikirle yerden kar alıp Solomon'ın yüzüne çarptım. "Uyan, Solomon!" Bir iki kere daha aynı işlemi uygulayınca Solomon inilti sesleri çıkarmaya başladı. Bu sırada demirkıynak kulakları sağır edecek bir çığlık kopardı. Soğuktan kızarıp donan ellerimi hızlıca kulaklarıma bastırdım. Solomon'ın böyle bir şansı olmadığından demirkıynağın attığı çığlık iyice bilincini yerine getirip küfrederek gözlerini açmasını sağladı.

Su yeşili gözler ilk önce sersem sersem etrafa baksa da sonradan omzumun üzerinde bir yere sabitlendi.

"Arkanda!"

Saya da peşi sıra, "Hanımım, demirkıynak bize doğru geliyor!" diye bağırınca hızla arkama döndüm. Yaratık içlerinden birinin göğsünü demir pençesiyle yırtmıştı. Muhafız canı yansa da yere düşmemek için kılıcından destek alıyordu. Beş derin çizikten akan kan, yere düşerek karı öbek öbek kırmızıya boyuyordu.

Kalan ikisi ise demirkıynağın peşinden koşuyorlardı.

"Hanımım kaçın!"

Yetişemeyeceklerdi.

Demirkıynağın koşarak bize doğru gelişini anbean izlerken yanımdakilerin telaşla bağıran sesleri gittikçe boğuklaşmış, kulaklarımda bir uğultu baş göstermişti.

Kanımın çağlayan sesini duyabiliyordum. Zaman yavaşlıyordu sanki.

İki kaşımın ortasında tanıdık bir sıcaklık toplanmaya başlarken, etrafımda altın sarısı bir aura belirdi. Ortaya çıkan aura saçlarımla birlikte kıyafetlerimi de dalgalandırdığında damarlarımdaki kan daha hızlı akmaya başladı. Auramdan kopan ışık tanelerinin usulca gökyüzüne yükselişini hayal meyal gördüm. Alnımdaki sıcaklığın gözlerime ulaşıp irislerini değiştirdiğini hissettim. Bir anlık kararan görüşümde bu sefer sunağı değil, *kapıları* görmüştüm.

Aynı karanlık yerdeydim ama bu sefer sunak yoktu. Önümde altı adet kapı vardı. Beni ortalarına almış bir şekilde etrafımda dönüyorlardı. Her birinin görüntüsü ve şekli farklıydı. Benzer olan tek noktaları hepsinin aynı şeffaf zincirlerle sarılmış olmalarıydı.

Hiçbirinin açılmaması gerekliydi sanki.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Kontrolün bende olmadığını sezsem de içimde bir yerlerde yaptığım şeyin doğru olduğunu biliyordum. Elimi kaldırarak, "தண்டனை வாயில்களில் ஆறாவது முன் வரட்டும்,"* dedim. Ne dediğimi bilmeyi bırakın, bu dili konuşabildiğimden dahi haberim yoktu.

Benim konuşmamla birlikte kapılar dönmeyi bıraktılar. İçlerinden biri öne doğru çıktığında etrafında altın sarısı bir aura dolanmaya başladı.

Kapının üstüne bir kadın heykeli yapılmıştı. Üzerinde çok güzel bir savaş zırhı vardı. Elinde uçlarında ok başları bulunan zincirler tutuyordu. Bu zincirlerin kadının silahı olduğunu anladım. Kapıyı saran şeffaf zincirler nabız gibi atmaya başlayarak bir solup, bir eski hallerini geri kazanıyorlardı.

Tekrar konuşmaya başladım. "கதவை திறக்கவும்."**

Dili anlamasam da muhtemelen kapının açılmasını emretmiştim zira benim konuşmamla birlikte kapıyı saran şeffaf zincirler kırılarak dağılmış ve kaybolmuşlardı. Bunun üzerine kapı beni kör edecek bir güçte ışık saçmaya başlayınca bilincim beni şu ana geri gönderdi.

Karartı kalkıp görüşüm yerine geldiğindeyse açtığım kapıyı tekrar gördüm. Hemen önümde duruyordu.

Acaba hâlâ zihnimdeki o karanlık yerde miyim diye gözlerimi kapatıp açsam da kapı buradaydı. Damarlarımdaki kanın akış hızı yüzünden kalbim delirmişçesine kan pompalarken, bütün nabız noktalarım zonkluyordu. Demirkıynağın bize doğru koşmaya devam ettiği sırada kapı gürültüyle açılarak aralandı. O aralıktan fışkıran altın sarısı zincirler demirkıynağa doğru saldırıyordu. Zincirlerin başlarındaki oklar yaratığın bir gözünden içeri dalmış ve onun acıyla çığlık atmasına neden olmuştu. Daha çığlıkları kesilmeden diğer zincir de göğsünün sol tarafını oyarak kalbini deldi ve buldukları her noktaya saplanarak onu delik deşik ettiler.

Demirkıynak yere yığılınca zemin resmen ağırlığı yüzünden sarsıldı.

Altın sarısı zincirler demirkıynak devrilince etinden dışarı çıkarak kapıdan içeri çekildiler. Zincirler içeri girince kapı da gürültüyle kapandı ve şeffaf zincirler dağıldıkları yerlerden geri birleşerek kapıyı tekrar sardılar. Kapı zincirlendiği gibi altın sarısı taneciklere dönüşüp ortadan kayboldu.

Az önce ne olmuştu?

Saya, doğrulmuş bir şekilde yerde oturan Solomon ve bize yetişmeye çalışan muhafızlar kaskatı kesilmiş bir şekilde dururken, yerdeki ölü yaratığa bakıyorlardı. Ben de dahil kimse neler olduğunu anlamamıştı. Etrafımdaki altın sarısı

* Altıncı ceza kapısı öne çıksın. (Ta.)
** Kapıyı aç. (Ta.)

Ninova

aura kapının kapanmasıyla aynı anda ortadan kayboldu. Alnımda hissettiğim sıcaklık gittiğinde irislerimin tekrar düzeldiğini hissettim.

Tüm bu olanları ben mi yapmıştım? Demirkıynağı öldürmüştüm.

"Ha... Hanımım?"

"Ne gördüm lan ben az önce? Yüksek ateşten halüsinasyon mu görüyorum acaba?"

Olanların şokundan çıkamazken, emegenle mücadele eden muhafızların lideri, "Aval aval bakmayı bırakıp bana yardıma gelin lan!" diye bağırmış ve herkesi kendine getirmişti. Muhafızlar irkilerek liderlerine yardıma koşarken Saya, "Hazır demirkıynak ölmüşken, bu fırsatı kaçmak için kullanalım hanımım" dedi.

Silkelenerek bulunduğumuz ana odaklandım. Solomon'a bakarak, "Yürüyebilir misin?" diye sorduğumda güçbela ayağa kalmadan önce, "Yürüyemesem de yürümek zorundayım," dedi. Kalkar kalkmak tökezleyince, Saya bir kolunun altına girerek onu tuttu.

"Ben yürümenize yardım ederim."

Diğer kolunun altına da ben girdim. "Ateşin çok yüksek, baygınlık geçirirsen bizi yavaşlatırsın. Yürürken ağırlığını paylaşalım."

Yaptığım şeye şaşırsa da hayır demedi.

"Hadi gidelim. Biz uzaklaşınca muhafızlar da emegenden kaçacaklar."

Kaçmak, sandığımız kadar kolay olmamıştı.

Korktuğum başıma gelmiş, savaş alanını terk etmemizin üzerinden daha bir saat geçmeden kar fırtınası çıkmıştı. Başlarda emegenle savaşan muhafızların çıkardığı sesleri ve kükremeleri duyabiliyorduk. Yarım saatin sonunda bayağı bir yol kat ettiğimizde arada duyduğumuz kükremeler de kesilmişti.

Muhafızların sağ salim bir şekilde kaçmayı başarabilmelerini umuyordum.

Bizi geriye iten rüzgâr yüzünden ilerlemek güçleşmişti. Yüzümüze çarpıp duran kar taneleri de gözlerimizin içine dolduğundan nereye gittiğimizi göremiyorduk. Saya, yolu ezbere bildiğinden dümdüz yürüsek de tehlikelere açıktık. Üstelik emegenin peşimizden gelip gelmeyeceğini bilemezdik.

Bir diğer mesele ise Solomon'dı.

Aldığı darbe göğsüne geldiğinden kaburgaları çatlamış veyahut kırılmış olabilirdi. Biraz yürüdükten sonra düzgün nefes alamadığını fark ettim. Durumunu hastalığına bağlamak istesem de emin olamadığım için endişeleniyordum. Sadece göğsü ezildiği için nefes alamıyor olmasını ümit ediyordum.

"Hanımım daha fazla bu şekilde ilerleyemeyiz!" Saya rüzgârın çıkardığı ıslık sesi yüzünden sesini bana bağırarak ulaştırmaya çalışıyordu. Elini uçuşan kara

siper ederek, "Yolu tamamlasak bile bu havada kayığa binme riskini alamayız! Fırtına dinene dek bir yere sığınmamız gerekiyor!" dedi. Soğuktan tir tir titriyorduk. Solomon'ın ağırlığını paylaşsak da bu, bir saattir onun yükünü taşıdığımız gerçeğini değiştirmediğinden bacaklarımızda derman kalmamıştı.

Ben daha cevap veremeden Solomon birden yürümeyi kesti.

"Solomon?" Adını seslenmemle birlikte öne doğru eğilerek kan kusmaya başlayınca çığlık attık. Kolları omuzlarımızdan kayınca yere yığılmıştı. Hemen yanına giderek onu kontrol ettiğimizde, kan ter içinde kaldığını fark ettik. Alnında birikmiş boncuk boncuk terlerden birkaç tanesi şakaklarından aşağıya kayıyordu.

"Niye kan kustu ki?" Rüzgâra rağmen Saya'nın endişeyle titreyen sesini duyabildim. Sarayın başhizmetçisi olduğundan az da olsa şifa işlerinden anlıyordu.

Kahretsin, sakın öleyim deme!

"Saya, kaburgalarında kırık var mı diye kontrol et." Söylediğime şaşırsa da dediğimi yaparak kaburgalarını kontrol etmeye başlayınca dokunduğu bir yerle birlikte Solomon acıyla inleyince duraksadı ve oraya odaklandı. İyice incelerken, "Üst kemiklerden biri kırılmış," deyince sıkıntıyla gözlerimi kapattım.

"Kırık kemik ciğerine batıyor olmalı."

"Bu kustuğu kanı açıklar. Hanımım ne yapacağız? Kıpırdamaması lazım ama onu burada da bırakamayız."

Bakışlarımı etrafta gezdirerek, "Onu yatıracak ve dinlenmesini sağlayacak bir yer bulmamız lazım," dedim.

"Saraya çok yaklaştık. Kayıkların sahipleri illa ki buralarda bir yerlerde yaşıyor olmalılar." Eğer öyleyse yakınlarda bir ev bulabilirdik.

"Hadi biraz daha yürümeyi deneyelim."

"Efendi Solomon uyanın lütfen." Solomon inleyerek gözlerini araladığında Saya, "Biliyorum, zor ama kalkmalısınız," dediğinde çektiği acıya rağmen doğrulmuş ve inleyerek kaburgasını tutmuştu. Saya ile ona destek olarak kalkmasına yardımcı olurken, bize daha çok yükünü vermesini sağlamıştık.

"Az kaldı, biraz daha dayan. Seni yatıracak bir yer bulacağız, tamam mı?"

Öne doğru düşen başını kaldırıp su yeşili gözlerini gözlerime çevirdi. "İ-iyiyim ben."

İyi falan değildi. "Hadi gidelim."

Birkaç saat sonra ortalık kararacaktı, o vakte kadar bir ev bulmak zorundaydık. Bunca zorluğa bir de karanlık eklenirse donarak ölürdük. Artık Solomon'ı sürükleyerek götürmek mecburiyetinde kaldığımız sırada Saya, "Hanımım bakın! Bakın ileride bir ev var!" diye heyecanla bağırdı. Gözlerime giren kara rağmen gösterdiği yere bakınca uzaktaki evin siluetini seçebildim.

Şükürler olsun.

On dakika sonra evi artık tamamen görebilir hale gelmiştik. Kalın kütüklerin üst üste yerleştirilmesiyle inşa edilmiş bu yer, evden çok bir kulübeydi. Kulübenin kapısına kadar geldiğimizde Saya eliyle kapıya vurarak ev sahiplerine seslenmiş ama bir cevap alamamıştı.

"Evde kimse yok gibi gözüküyor."

"İçeri nasıl gireceğiz?"

"Burada bir yerde anahtar olmalı." Saya kapının altını, üstünü, sağını, solunu araştırırken pencerenin önünde gördüğüm boş saksıyla, "Şuradaki saksıya bak," dedim. Anahtarı saksının içinde değil, altında bulmuştu. Sevinçle, "İşte anahtar," diyerek hızlıca kilitli kapıyı açtı ve içeri girdik.

Salondaki bütün eşyaların üzeri beyaz bir örtüyle kapatılmıştı. Solomon'ı koltuğun üzerindeki örtüyü çektikten sonra oraya yatırdık. Saya hızlıca geri dönüp kapıyı kapatınca, dışarıdaki fırtınanın uğultusu az da olsa kesildi.

Nefes nefese kalmış bir şekilde kendimizi koltuğa bıraktık. Saya çok oturmadan şöminenin yanına gitti ve elini mermerin üzerine kazınmış büyü rünlerinde gezdirerek odunların alev almasını sağladı. Kaldera'daki büyücüler bazı eşyalara büyü rünleri kazıyarak tek bir dokunuşla bunları insanların kullanabileceği hale getirmişlerdi. Şömine de bu eşyalardan biriydi.

"Birazdan içerisi ısınır." Bakışlarını Solomon'ın üzerine çevirerek, "Kırık kaburgaya bir şey yapamasak da ateşini düşürebilir miyim diye bakacağım. Mutfakta illa ki kap vardır," dedi ve cevap beklemeden içeriye gitti.

Geri geldiğinde elinde bakır bir tas vardı. Kapıyı açıp tasın içine tepeleme kar doldurarak şöminenin önüne bıraktı. Su eriyince de tası alıp Solomon'ın başına gidip ıslattığı bezi alnına koydu. O bezi kaç kere değiştirdiğini sayamadım. Bir süre sonra Solomon'ın ateşi düşmeye başlamış olmalı ki kendine geldi.

"Neredeyiz?" Sesi bitap çıkıyordu.

"Bir kulübede."

"Emegen?"

"Nerede olduğuna dair bir fikrimiz yok."

Yerinde doğrulmaya çalışınca telaşla, "Kalkma, yatmaya devam et," diyerek ona engel olduk. Tekrar kafasını koltuğa bıraktı. "Buradan gitmemiz lazım."

"Birazdan karanlık çökecek. Dışarıdaki fırtına da duracak gibi değil, saraya dönmemiz imkânsız."

"Anlamıyorsunuz! Gitmek zorundayız. Burada kalırsak yakalanacağız!"

"Neyden bahsediyorsun sen?"

"O yaratık kokumuzu aldı. Biz kaçtıktan sonra peşimizi bırakacağını mı sanıyorsunuz? Emegenler zalimdir, onlar avlarının peşlerini ölene dek bırakmazlar. Ne kadar kaçarsak kaçalım bizi kovalayacaktır. Üstelik şu anda akıl sağlığı

yerinde değil ve biz onun arkadaşını öldürdük. Hâlâ kokumuzu takip ediyor olmalı. Burada kalmaya devam edersek bizi daha çabuk bulur."

Bugün daha ne kadar kötüleşebilirdi?

"Sen hareket edemiyorsun, bizimse daha fazla yürüyecek takatımız kalmadı. Nasıl kaçmamızı bekliyorsun ki?"

"Saraya olanları bildirip yardım istemeliyiz."

"Nasıl? Bu fırtınada kayıklara binemeyeceğimizi söyledin."

"Hepimiz gitmek zorunda değiliz hanımım. Efendi Solomon daha fazla hareket edemez, sizse yolu bilmediğinizden kaybolabilirsiniz. En iyi seçenek benim gitmem."

"Seni göz gözü görmezken ve dışarıda bizi avlamak için bekleyen bir canavar varken, nasıl tek başına saraya yollarım?"

"Hemen değil. Fırtına başlayalı çoktan bir buçuk saati geçti, yakında hava düzelecektir. O vakit saraya gidip olanları anlatarak yardım çağırırım, gelmemiz uzun sürmez. Siz de ben gelene kadar efendi Solomon'la kalırsınız."

"İtiraz etme, Mana. Başka çaremiz yok."

Ben de başka çaremiz olmadığını biliyordum. Yumruğumu sıkarak, "Ya fırtına dinmezse?" diye sorduğumda ikisi de suskunlaştı.

"Onu düşünmesek daha iyi olur."

Fırtına dinmişti ve Saya gideli neredeyse yirmi dakika oluyordu. O gittiğinden beri salonun içinde volta atıp duruyordum.

"Yemin ederim başım döndü, otur artık."

"Senin kadar rahat olamadığım için kusura bakma."

Alnındaki bezi alıp tasın içine attı. "Evet, ciğerimde delik açmaya niyetli kırık kaburgamla şu anda benden rahatı yoktur eminim."

Duraksayarak ona baktım. "Özür dilerim, sadece endişelenmeden duramıyorum işte."

"Yersiz yere endişeleniyorsun. Dışarıdaki fırtına durdu, emegen ise en yakın kokuya yönelecektir. Yani biz Saya'dan daha çok tehlikedeyiz."

Oflayıp tekli koltuğa oturdum. "Nasıl hissediyorsun?"

Suratını buruşturarak, "Berbat," dedi. Yüzünü öyle ekşitince şımarık genç efendiler gibi gelmişti gözüme. Hani şu parmağına iğne batsa ortalığı ayağa kaldıranlardan. Solomon benim gülmemle birlikte yorgunca gülümsedi. Ardından aklına her ne geldiyse ciddileşerek, "O kapıyı nasıl çağırabildin? Gelinin işareti mi sana yardım etti?" diye sorunca gülümsemem soldu.

"Nasıl yapabildiğimi ben de bilmiyorum."

"O güç Su Tanrısı'na ait değildi."

Gelinin işareti, yalnızca Aron'ın sahip olduğu bazı özellikleri geline verirdi. Mesela su kaynar olsa bile beni yakmaz ya da boğmazdı. Tabii ikinci seçeneği daha deneyimlememiştim ama öyle olduğunu düşünüyordum. Başka özelliği varsa da ben bilmiyordum.

"Anlaşılan gelinin işaretinden haberin var. Daha önce bu gücü kullandın mı? Gerçi üzerinden gelen kokudan bildiğini anlamam gerekirdi." Hafifçe kaşlarını çattı. "Eskisinden daha da yoğunlaşmış."

Bahsettiği kokunun Aron'ın sözünü ettiği *eş izinden* geldiğini anlasam da işaretle ne alakası olduğunu çözemedim.

"Kokunun gelinin işaretiyle ne alakası var?"

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "İşaretin nasıl gerçekleştiğini öğrenmedin mi?"

"Hayır."

Bana garip bir bakış atarak açıklamaya koyuldu. "Sana niye söylemediler ki? Her neyse. İşaret sadece tanrıların yapabildiği bir şeydir. Gelinlerin niye bakire olmak zorunda olduğunu hiç düşündün mü? Bu yüzden işte. İlk birliktelikle tanrı ve gelinin arasında bir bağ kurulur. İşaret de bu bağın nişanıdır. İşaret sana tanrı özellikleri kazandırdığı gibi seni tanrının kokusuna bular. Bu kokuyu sen hariç herkes alır. Adandığın tanrıyla bağın kuvvetlendikçe gelinin işareti de kuvvetlenir, bu da daha fazla güç demektir."

Boynumdan yukarı tırmanan sıcaklık beni tamamen gafil avlamıştı. Aron beni istemeyince Towa ona işaretli olduğumu söylemişti. Aron'ın bunu duyunca nasıl şaşırdığını hâlâ hatırlıyordum. Öyle tepki vermekte haklıydı. Birbirimizi daha ilk kez görürken, *o işi* nasıl yapmış olabilirdik ki?

Doğru ya. O gece bana *koku silinmeye yüz tutmuş*, derken sinirlenmesinin sebebi de bu olmalıydı. İşaretli olduğum halde kokusu üzerimden siliniyordu. Zaten Solomon da az önce Aron'ın kokusunun üzerimden eskisinden daha yoğun bir şekilde geldiğini bilmeden itiraf etmişti. Koku yoğunlaşmıştı çünkü Aron'la birlikte olmuş ve gerçek anlamda işaretlenmiştim.

İyi de bu nasıl mümkün olabiliyordu? Eğer işaret birliktelikten meydana geliyorsa ben nasıl önceden işaretlenmiş olabilirdim? Çıkmaza girmiştim.

Dışarıdan gelen çarpma sesiyle birlikte ikimizin de kafası aynı anda kapıya döndü.

"O da neydi?" Solomon parmağını dudağına götürüp sessiz olmamı işaret ettiğinde kafamı aşağı yukarı salladım. Aynı sesi ikinci defa duyduğumuzda, oturduğum yerden kalkarak sessizce pencerenin yanına gittim. Perdeyi yavaşça açmamla öfkeden kanlanan buz mavisi gözlerle karşılaşarak çığlık attım.

O şey bizi bulmuştu!

Solomon, "Siktir!" diyerek kaburgasını tutup koltuktan kalktı. "Pencereden uzaklaş, Mana!"

Hızla yanına dönerken, pencereden emegenin birkaç metre geriye çekilip koç boynuzlarını eğerek kapıya doğru koştuğunu gördüm. Şimdi ne yapacaktık!

Birden gözüme emegenin boynuz ve sakallarındaki buz parçaları takıldı. Ateş! O şey muhakkak ateşten korkuyor olmalıydı.

Kenara katlayıp koyduğum çarşafı ve diğer eşyaların üzerindekileri çekerek aldığımda Solomon, "Ne yapıyorsun?" diye sorsa da şu anda ona cevap verecek vaktim yoktu. Çarşafların uçlarını şöminenin ateşine tutup alev almalarını sağladığım sırada emegen boynuzlarıyla vurduğu kapıyı parçalayarak içeri daldı.

Solomon aldığı darbeden dolayı hafifçe eğilse de hâlâ işlev gören kılıcını çekerek emegene tutarken, ben de yanan çarşafı hızla çekerek ona doğru savurdum. Buz mavisi gözlere yansıyan ateş emegeni korkutunca yaratık kükredi ve hızla ateşten uzaklaştı. Fırsat bu fırsat, çarşafı önüne atarak Solomon'a, "Dışarıya çık!" diye bağırmış ve kapıya doğru koşturmuştum.

Yanan çarşaf emegeni çok tutmazdı.

Ateş yüzünden yerinden kıpırdayamayan yaratık, bizim evden dışarı çıktığımızı görünce burnundan soluyarak kükredi. Yanan çarşaf zemini sarmaya başlamıştı. Ev tamamen kütüklerden oluştuğu için muhtemelen küle dönecekti. Eğer buradan canlı çıkarsak Aron'a ev sahibinin parasını ödemesini söylemeyi unutmamalıydım.

Solomon dişlerini sıka sıka kaburgasını tutarken, "Şu kapıyı tekrar çağıramaz mısın?" diye sordu. Kolunu tutarak koşmasına yardımcı olurken, "Çağırabilseydim çoktan yapmaz mıydım sence!" diyerek sesimi yükselttim.

Emegen ateş iyice evi sarmadan dışarı çıktı ve tekrar kükreyerek bize saldırıya geçti. Solomon beni geriye itip kılıcını çekerek, "Sen kaç, ben onunla ilgilenirim!" dedi.

"Aklını mı kaçırdın sen? O kırık kaburgayla hiçbir şey yapamazsın!"

"Merak etme, kolay lokma değilim ben." Güldü. "Yutulsam bile boğazına kılçık gibi takılacağımdan emin olabilirsin." Şu durumda bile işi şakaya vuruyordu. Emegen sopasını kaldırıp savurunca Solomon, "Aynı numarayı iki kere yemem," diyerek sopadan kaçıp kılıcıyla emegenin bacağına derin bir kesik attı. Bu hareket bile tüm gücünü alıp götürmüşçesine rengi soldu.

Emegen iyice öfkelendiğinden elindeki sopayı aralıksız bir şekilde Solomon'a doğru savurmaya başlamıştı. Solomon saldırıları kıl payı atlatabiliyor olsa da kırık kaburgası önüne taş koyuyordu. Solomon, emegenden kaçarken durup tekrar kan kusmadan evvel, "Hay sikeyim, şimdi zamanı mıydı?" deyip iki büklüm olmuştu.

Onu öldürecekti.

Emegen son darbe için sopasını havaya kaldırınca durup ne yaptığımı düşünmedim. Yerden aldığım karı yuvarlayarak kartopu haline getirip ona doğru

fırlattım. Kartopu direkt kafasına çarpınca havaya kalkan sopa duraksamış ve öldürme arzusuyla dolan buz rengindeki irislerini üzerime çevirmişti.

Harika, şimdi ne halt yiyecektim?

Ben dehşetle geriye doğru giderken, emegen korkumdan zevk alırcasına acele etmeden bana yaklaşıyordu. Başlarda yavaş olan adımları bir süre sonra hızlanmış, şimdiyse üzerime doğru koşuyordu. Solomon yerden kalkmaya çalışarak, "Ona... dokunma," dese de her şey bitmişti.

Buraya kadardı.

Geri geri gitmeye devam ettiğim sırada gözlerimi yaklaşan sonum için sıkıca kapattım. O kapıyı çağırmadan önce hissettiğim duyguları tekrar hissetmeyi beklesem de olmamıştı. Emegenin burun deliklerinden püskürttüğü sıcak havanın yüzüme vurmasıyla sırtım bir şeye çarptı.

Kulağıma buzun donarken çıkardığı çıtırtılar geliyordu. "Onun için hayatını tehlikeye mi attın?" diyen sesi benden önce kalbim tanıyarak göğsümde takla attı.

Ölme korkum yüzünden arkamdaki bedenin sırtıma yaydığı sıcaklığı yeni fark ediyordum.

Ona aitti.

"Sen kimin karısına bulaştığını sanıyorsun?" Kopkoyu bir öfke içine sızdığından ses tonu kalınlaşmıştı. Bir an için unuttuğum emegen aklıma gelince hızlıca gözlerimi açmış ve hemen yüzümün önündeki yaratıkla göz göze gelmiştim, irkildim. Aron avucunu emegenin suratına bastırarak onu benden uzak tutarken emegen, Aron'ın gücüne karşı koyamadığı için boynunu eğiyordu.

"Sen kimsin ki onu böylesine korkutuyorsun?" Yaratığın suratını kavrayan parmaklarını sıkınca uyguladığı baskı yüzünden emegen böğürmeye başladı. Aron'ın parmaklarının altından başlayarak yaratığın suratına doğru yayılan buz saçakları süratle bedeninde ilerlerken sadece yüzünü değil, bütün vücudunu dondurmaya başlamıştı. Deminden beri onun elinden kurtulmaya çalışan yaratık, birkaç saniye içerisinde uzuvlarını kaplayan buz yüzünden hareket edemez hale gelmişti.

Emegen tamamen donarak buzdan bir heykele dönüşmüştü. Aron elini biraz daha sıktığında buz, kütürtü sesi çıkararak kırılmış ve emegenin vücudu parçalara ayrılarak patır patır yere dökülmüştü. Bakışlarımı Aron'a çevirdiğimde yerde parçalara ayrılan emegene aşağılarcasına baktığını gördüm.

"Günahın ancak ölümünle affedilebilirdi." Halka... O kızıl halka yine harelerinin etrafını çevreliyordu, kızıl çatlaklarla birlikte.

Tanrının gözleri yeniden ortaya çıkmıştı.

Ondan korkmam gerekirdi çünkü şu anda bana bakan kişi Aron'ın içindeki tanrıydı. Tehlikede olmam nasıl olmuştu da onu bu kadar tetiklemiş ve içindeki tanrıyı uyandırmıştı?

Ondan korkmam gerektiği halde korkmuyordum.

Tam aksine ona dokunmak istiyordum. Dokun diye yalvaran parmaklarımı yüzüne uzatıp, "Aron-" diyemeden nereden çıktığını bilmediğim Saya'nın, "Hanımım geç kalacağım da size bir şey olacak diye ödüm koptu!" diye bağırarak bana sarılması bir oldu. Su Tanrısı beni ondan uzaklaştıran Saya'ya gözucuyla bakıp gözlerini kapattı.

Kehribarlarını yeniden açtığında harelerindeki kızıl halka kaybolmuştu.

"Solomon'ı şifahaneye taşıyın." Aron'la birlikte gelen büyücü hekimler yerde yatan Solomon'ın yanına giderek, onu dikkatlice kaldırıp sedyeye yerleştirmişlerdi. Saya hâlâ yakınmaya devam ederken Aron, "Saraya dönüyoruz," demişti. Bana bakmıyordu.

Saraya döndüğümüzde güneş çoktan batmış ve karanlık çökmüştü.

Solomon'la birlikte Saya'nın ısrarları sonucu şifahaneye gitmiş ve büyücülerin bana da bakmasına izin vermiştim. Tıpkı şüphelendiğimiz gibi Solomon'ın kırılan kaburga kemiği ciğerine battığı için kan kusmuştu. Durumu ağır olduğundan bir süre şifahanede yatacaktı. Ben sapasağlam olduğum için burada daha fazla kalmama gerek yoktu.

Atlattığımız badire yüzünden tüm günümüz zehir olmuştu.

Saya'yı dinlenmesi için odasına yolladıktan sonra ben de odama dönerek sıcak bir banyo yapmıştım. Banyodan sonra saçımı kurutup üzerimi değiştirerek Aron'ın gelmesini beklemiştim lâkin ne kadar beklersem bekleyeyim bir türlü konuşmak için odama gelmemişti. Olanları Saya'dan duymuş olabilirdi ama bana da sorması gerekmez miydi? İyi miyim, değil miyim diye insan bir merak ederdi.

Saat gece on ikiyi bulunca gelmeyeceğini anlayıp sinirle odamdan çıkarak onu bulmaya gittim. Direkt çalışma odasına geldiğimde muhafızlara bakıp, "İçeride mi?" diye sordum.

"İçeride hanımım."

Kapıyı çalma gereği duymadan açıp hışımla içeri girdiğimde, görmeyi beklediğim manzara kesinlikle bu değildi. Odadaki lambaları yakmamıştı.

Perdeleri sonuna kadar açtığı için tavandan yere kadar uzanan pencerelerden ay gözüküyordu. Ayın ışığı içeri doluyor ve odada loş bir ortam sağlıyordu. Aron ise sırtını pencereye yaslamış, bir ayağını kendine doğru çekmişken diğerini uzatıyordu. Önünde üç tane viski şişesi duruyordu. İkisi boştu, birinin de dibini görmek üzereydi.

Geldiğimizden beri içiyordu belli ki.

Kendine doğru çektiği dizine yasladığı kolu aşağıya sarkarken, parmakları kristal bir bardağı kavrıyordu. Bardağın içi yarısına kadar kehribar renkli sıvıyla doluydu. Dağılmış duran hali elbette beni şaşkına çevirmişti ama bundan daha fazla beni şaşırtan şey ise hemen yanında duran çiçek buketiydi.

Benim buketim.

Demirkıynak ve emegenle karşılaşınca özenle taşıdığım çiçek buketini düşürmüştüm. Aron'ın yanında duran buketin içindeki şakayıkların da zaten birçok yaprağı yoktu. Çiçekler bu adam kadar perişan haldelerdi. Üstelik bazı yaprakları da kopmuş, yerde duruyordu.

"Aron?" Bu halinin anlamı neydi?

Aron kafası pencereye yaslı halde bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyordu. Kehribarları içerideki karanlığı delen bir çift kor gibi duruyordu. Gömleğinin düğmelerini bunalmışçasına karnına kadar çözmüş ve gömleğini pantolonunun içinden çıkarmıştı.

Ona seslendiğim halde konuşmadığı için iyiden iyiye endişelenerek yanına gitmeye karar verdim. Attığım ilk adımla birlikte, "Yaklaşma. Bedenim hâlâ kullandığım gücün etkisinde," dedi. Umursamayıp bir adım daha atınca, attığım adıma sinirlenmişçesine ayaklarıma bakıp kaşlarını çattı. "Üşürsün."

Emegeni dondururken, güçlerini kullandığı için etrafına soğuk hava üfürüyordu. Bu adamın bedeni, ruhu, hatta nefesi bile buzdandı. Kalbi de bir buz kütlesinden ibaretti.

Buna rağmen üşürüm diye endişeleniyordu.

"Üşümem," deyip daha çok yaklaştım. "Sana dokunmayacağım."

İkna olmuş olmalı ki yanına gitmeme bu kez itiraz etmedi. Önüne otururak, "Niye bu kadar içtin?" diye sorsam da bana cevap vermeyeceğini boş bakışlarından anlamıştım. Ben de konuyu değiştirmek için şakayıkların olduğu bukete bakarak, "Şakayıklarımı bulmuşsun," dediğimde bakışlarını kısarak yanındaki çiçeklere döndü.

"Onları seviyor musun?" Neredeyse üç şişe devirmesine rağmen konuştuğu sırada sesi kesintisiz çıkıyordu. "En sevdiğim çiçekler onlar." *Hmm*, diye bir ses çıkardıktan sonra elindeki bardağı dudaklarına götürünce bileğini tutup ona engel oldum.

"Daha fazla içme." Bir süre bana baksa da sonradan kafasını sallayarak bardağı yere bıraktı.

"Canını sıkacak bir şey mi oldu?"

"Oldu."

"Ne olduğunu söylemek ister misin?" Tatlı bir dil kullanarak onu bu kadar içmeye iten şeyi öğrenmeye çalışıyordum. Üstelersem ters tepebilirdi. Öfkeden kızaran gözlerini üzerime dikerek, "Neden o şerefsizin canının önüne canını

koydun?" diye bir soru beklemediğimden afalladım. Hangi olaydan ve kimden bahsettiğini anlasam da beynim bir türlü anladığı şeyi kabullenemiyordu.

Solomon ölmesin diye hayatımı riske atmamama mı dertlenmişti?

Hayır, sadece bu yüzden kendini içkiye vurmuş olamazdı. Kızar, bağırır ve bunu yaptığım için beni pişman ederdi ama böylesine yıkılmazdı.

"Aron, ölmesine nasıl göz yumabilirdim?"

"Yumsaydın! Bıraksaydın da seni benden almak isteyen o piçi gebertseydi!"

Beni ondan mı almak istiyormuş? Ne? "Kimse beni senden alamaz."

"Ama istiyorlar."

"Kim istiyor?"

Yutkunurken, boğazındaki çıkıntı oynadı. Sanki onun için söyleyecekleri hazmetmesi zor şeylerdi. "Herkes," dedi. "Beni bir kere daha yıkmak için herkes seni benden almak istiyor."

Ah, demek asıl mesele buydu.

"Bana ihanet mi edeceksin?"

Kaşlarımı çattım. "Etmeyeceğim."

"Edeceksin. Sen de bana ihanet edeceksin."

Bu kadar emin konuşması canımı sıksa da onu anlamıyor değildim. Solomon'ı canımı ortaya koyarak kurtarmaya çalışmam onun kalbindeki eskimiş kabuğu kaldırmış ve yarasını tekrar açmıştı. Sarhoş olduğu için açık yarasının sesini duymama izin vermişti.

O yara diğer yaraların arasında en zor kapanandı. En derin ve canını en çok yakandı. Yarası ilk kez bana sesini duyurabilmişti.

"Senin için de yapardım," dediğimde duraksadı. Tavandaki bakışlarını indirerek bana baktı. "Senin için de canımı ortaya koyardım."

Bir süre hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine bakıp durdu.

Kehribarlarını yerde duran yapraklara çevirdi. İçlerinden birini alıp dudaklarına götürerek öptü. Bunu yaparken gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmamıştı. Öptüğü yaprağı dudaklarından çektikten sonra bana doğru uzatarak dudaklarıma bastırdı. Kalbim yaptığı hareketle birlikte hızlanmış, göğsümü delip çıkmaya yemin etmişti sanki.

Nefes almak gittikçe zorlaşırken yaprağı usulca altdudağımda gezdirmeye başladı.

İçtiği bardaktaki sıvının rengini alan kehribarlar altdudağıma sürttüğü şakayık yaprağını ihtirasla izlerken, "Beni pişman etme," dedi.

Kehribarlarını kaldırıp tehditkâr bir ifadeyle leylaklarıma mıhladı.

"Beni, seni kabul ettiğime pişman etme denizim."

TANRI ZEHRİ

Birbirine geçmiş kirpiklerimi araladığımda ilk gördüğüm şey, perdenin altından sızan puslu mavi ışıklardı. Şafak söküyordu.

Gökyüzü kış geldiğinden beri kara bulutlarla çevrili olduğundan, sabahları gün ışığıyla uyanmak neredeyse imkânsız hale gelmişti. Kafamı çevirerek yanıma baktım, yatak boştu. Ardından yeni yeni aydınlanmaya başlayan içeride uykulu gözlerimi gezdirdim.

Odamdaydım.

Dün gecenin hatıraları bir bir aklıma doluştuğunda, kalbim tonlarca ağırlığın altında eziliyormuşçasına sıkışmaya başladı. Odada koca bir yalnızlığın içinde uyandığımı anlayınca yatakta sırtüstü uzanarak avucumu göğsüme bastırdım, oradaki ağırlığın izin vermediği nefesleri almaya çalışırken leylaklarımı tavana sabitlemiştim.

Aron'ın yanına gittiğimde saat gece yarısını geçiyordu. Onu çalışma odasında sarhoş bulduktan sonra aramızda geçen bütün konuşmalar hafızamda canlanmış ve gözlerim sadece tek bir anıda sabit kalmıştı; yerde duran şakayık yapraklarından birini alarak ilk önce kendi dudaklarına değdirmiş, sonra da öptüğü yeri yavaşça dudağıma sürtmüştü.

Beynim başa sara sara o anıyı düşlerken, parmaklarındaki soğukluğu anımsayan bedenim baştan aşağıya ürperdi. İçimde kabaran duyguyla birlikte ciğerlerime küçük bir soluk çektim. İstekle karıncalanan altdudağıma elimi götürerek parmak uçlarımı tıpkı onun yaptığı gibi üzerinde gezdirdim.

Göğsümün sol tarafında küt küt ederek atan kalbimin kapıldığı heyecanla gözlerimi kapattım. Şakayık yaprağının yumuşak dokusunu hâlâ dudağımda hissedebiliyordum. Yapraktan gelen o baş döndürücü koku burnumdaydı. Her nefes alış verişimde daha da kuvvetleniyordu.

Elimi dudaklarımdan aşağıya indirip soluma doğru dönerek, bacaklarımı karnıma çektim. Kapattığım leylaklarımı açtım ve yatağın boş duran tarafını izledim. Dünün yorgunluğu yüzünden yanında uyuyakalmış olmalıydım. Anlaşılan beni kucağına alıp odama getirmişti. Avucumu soğuk çarşafın üzerinde gezdirdim. Hemen gitmiş miydi, yoksa yanımda kalıp benimle birlikte mi uyumuştu?

Gece bana en derin yarasını açtığı için pişman mıydı peki? O yara bana sesini duyurduğu için çok kızmış mıydı?

Garip bir sızı yokladı içimi. Biraz daha yakınlaştığımızı düşünürsem hata mı ederdim?

İstesin ya da istemesin artık yarasının yerini biliyordum. O yara çok eskiye dayanıyordu. Etrafındaki izlerden kabuk bağlayıp bağlayıp açıldığını fakat asla iyileşmediğini anlamıştım. Aron muydu o yaranın iyileşmesine izin vermeyen, yoksa başkaları mıydı bilmiyordum. Sadece gözlerine baktığımda o yarayı uzun yıllardır taşımanın verdiği yorgunluğu seçebiliyordum.

Gerisi karanlıktı. Dibini göremediğim uçsuz bucaksız bir karanlık.

Yattığım yerden doğrulurken yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına ittim.

Güven ayna gibiydi; bir kez çatladı mı hep çizik gösterirdi. Aron çatlayan aynasının bu sefer tamamen kırılmasından korkuyordu çünkü bir kez güvenmiş ve bunun bedelini ağır ödemişti. Bana adım atarken tereddüt etmesi de bu yüzdendi.

Üstümdeki örtüyü parmaklarımın arasına alarak sıktım. Hiçbir şeyin dışarıdan gördüğüm gibi olmadığını biliyordum.

Acısını tanısam da canını nasıl yaktığını söyleyemezdim, verdiği acıyı hissedemezdim çünkü her yara kişiye özel olduğu gibi her acı da öbüründen farklıydı. Her yaranın arkasında zonklayan bir anı ve her yaranın altında failinin adı yazardı.

Onu iyileştirmek istiyordum. Beni iyileştirsin istiyordum. Birbirimizin ilacı olalım istiyordum.

Benim onun yaralarının yerini bildiğim gibi ona yaralarımı göstermek istiyordum ama bunları yapmadan önce önümdeki en büyük engeli aşmam gerekiyordu.

Onun yaralı ruhunu.

Kararlıydım. Su Tanrısı'nın kalbindeki buzdağlarını yıkıp o okyanusa ulaşacaktım. Hatta daha da ileri gidip okyanusun kalbini ele geçirecektim.

Belki bu yolculukta çok canım yanacaktı, defalarca kırılıp kendi ellerimle kırıklarımı toplayacak ve kırıldıkları yerden onları birleştirmeye çalışacaktım. O adamın buzdağları düşünülürse pes edecek noktaya bile gelecektim ama sonunda başaracaktım çünkü hayatımda ilk kez birini seviyordum ve ben artık kalbimle çatışmaktan yorulmuştum. Daha fazla gözlerimin önünde can çekişmesine göz yumamazdım.

Artık onun karşısında durmayacaktım. Sevgim için gerekirse sevdiğim adamla savaşacaktım.

Kumar oynuyordum ama nedense içimde korku yoktu çünkü onca uğraşıma rağmen başarısız olursam en azından denemediğim için pişmanlıkla kavrulmayacaktı yüreğim. Keşke demeyecektim.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Bekle bakalım Su Tanrısı, çok yakında karın için delirmeni sağlayacağım. Tabii bana yaptıklarının hesabını da teker teker vereceksin.

O günleri sabırsızlıkla bekliyordum.

Dibe vuran enerjim düşüncelerimle birlikte yükselişe geçince, kollarımı açarak yatakta güne başlamak için iyice gerindim. Saya kapıma dayanmadan evvel kalkıp elimi yüzümü yıkayıp giyinmem lazımdı.

Yataktan inerek ilk önce perdeleri çektim, ardından odamın içinde bulunan banyoya girdim.

Çeşmenin suyunu açarak lavaboya doğru eğildim ve avuçlarıma doldurduğum suyu birkaç kez yüzüme çarptım. Soğuk su uykumu açarak iyice kendime gelmemi sağlamıştı. Elimi kapatmak için çeşmeye götürdüğüm sırada aynadaki yansımamla göz göze gelince duraksadım.

Yüzümdeki su damlaları çenemden aşağıya kayarken, lavaboya düşen her bir damlanın sesi tüm banyoda yankılanmaya başlamıştı sanki. Damlaların sesi kulaklarımın içinde gitgide yükseldiğinde, hipnotize olmuşçasına aynadaki yansımamdan gözlerimi ayıramıyordum.

Gözlerimin içinden taşarak dışarı çıkan kırmızı sis, dört bir yandan hızla ilerleyerek leylaklarımı istila edip harelerimi kana buladı. İrislerim de bu değişime tepki göstererek birden daralıp çentikli hale gelince, tenimde büyüyen gri noktalar çoğalmış ve etime yayılarak beni onun suretine bürümüştü.

Mahlukatın.

Kalbimin etrafını saran dikenlerin tellerini çekerek sivri çıkıntıları etimden içeriye gömdü. Ortam iyice ağırlaşarak tekinsiz bir havaya bürünürken gözlerimi kırpamıyordum bile.

Aynadaki yansımam zehirli bir sırıtışla bana bakarken ifadesi küçümseme doluydu.

Onunla yalnız kalmanın korkusuyla sırtımdan aşağıya ter boşaldı. Bana yine kendi dilinde bir şeyler söyledi. Konuştuğu sırada çıkardığı ses, kuyuya atılmış yüzlerce yılanın aynı anda tıslarken çıkardığı sesi andırıyordu.

Her bir hecenin altını çizerek konuşurken acele etmiyordu.

"உன்னால் என்னிடமிருந்து மறைக்க முடியாது."* Ne dediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu lâkin bunu söylerken bana attığı o bakış, bütün kemiklerimi zangır zangır titretecek bir etki yaratmıştı üzerimde.

* Benden saklanamazsın. (Ta.)

Kıpırdayamıyordum, dudaklarını hayali ipliklerle dikilmişçesine bağıramıyor, bu yüzden de yardım çağıramıyordum.

Elini kaldırıp bana doğru uzatınca ayna su dalgası gibi dalgalandı ve mahlukatın eli aynanın içinden çıktı. Uzun tırnaklı, gri el yanağıma dokunmak üzereyken bağırmaya çalışsam da ağzımdan tuhaf sesler çıkarmaktan başka bir şey yapamadım.

Hayır! Biri bana yardım etsin! Lütfen biri beni kurtarsın!

Mahlukatın ölü gibi soğuk olan eli yanağıma değdiği anda görüşüm kararda ve bilincimi başka bir yere götürdü.

Eskiden görkemli bir sarayın bulunduğu ancak şimdi yıkımdan geriye kalan kalıntılardan ibaret bir harabenin ortasındaydım. Etrafımda dönerek çevreme baktığımda, buradaki hayatın uzun zaman önce son bulduğunu anladım.

Toprağa yapılan savaştan geriye kalan kılıçlar saplanmıştı, ayrıca yerde balta ve diğer savaş aletleri bulunuyordu. Bir kısmı toz tutmuş, kimisinin de parçaları eksikti. Buna rağmen ilk günkü ihtişamlarına sahiplerdi. Burada her ne olduysa çetin bir mücadele verdikleri aşikârdı.

İkiye ayrılmış devasa sütunun üzerinde gördüğüm sembolle kaşlarım çatıldı. Sütun, sarayı taşıyan temellerden birine aitti. Yarısı kırık olsa bile sembolün şakayık çiçeği olduğu barizdi.

Burada tek bir ağaç ya da böcek dahi yoktu. Arafta gibiydim. Kafamı kaldırıp saraya baktığımda gördüğüm kızıl dolunayla birlikte nefesim kesildi.

Yıkık dökük saraydan geriye kalan kalıntıların arkasından yükselen kızıl dolunay, hayatımda gördüğüm en büyük dolunaylardan biriydi.

Karanlıkla örtülmüş semada tek bir yıldız yoktu. Aynaya bakarken beni ele geçirerek hipnotize eden his, aya bakarken beni yeniden buldu. Birden her yer alev alev yanmaya başladı. Ortalığı saran ateş yüzünden çığlık atarak bir yere saklanıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istesem de sadece gözlerimden yaşlar boşalıyordu.

Hayır, ateş olmaz! Ateş olmasın!

Evlerden biri güm diye bir ses çıkarıp çökünce, irkilerek hipnozun etkisinden çıktım.

Başta mahlukatın beni ailemin öldüğü güne gönderdiğini sansam da yanılmıştım. Binalar yıkılmaya devam edip savaş seslerinin arttığı sırada, her yerde hayaletler belirmeye başlamıştı. İnsanlar kaçıyor, üzerlerinde zırhlar bulunan muhafızlarsa birileriyle savaşıyordu.

Boyları gökyüzüne ulaşan alevlere gözlerimi büyüterek bakarken, pek sağlıklı düşünemesem de geçmişte olmadığımı bilmek az da olsa mantıklı olabilmemi sağlamıştı.

"Tanrılar! Tanrılar bize saldırıyor!"

"Kaçın, tanrılar içeri girmiş!" Tanrılar mı? Kaşlarımı çatarak bahsettikleri tanrıları görmeye çalıştığım esnada birden yanımda bir adam -hayalet- belirdi. Giydiği zırhtan ve duruşundan ötekilerden daha rütbeli gözüküyordu.

"Muhafız nerede?" Sürekli aynı soruyu soruyordu.

Neler oluyordu? Burası neresiydi? Bu insanlar da kimdi?

Ben hayal âleminden nasıl çıkacağımı düşünürken, birden gördüğüm adam omuzlarımı tutarak beni sarsmaya başladı.

Suratıma doğru bağırıyordu. "Neden tanrıları içeri aldın? Neden!" Kollarımı mengene gibi sıkan parmakları öfkesinin büyüklüğünü kanıtlarken şok olmuş bir şekilde hayalete bakıyordum. Hepsi hayalet biçiminde olsa da tam olarak insan bedenlerine sahip değillerdi fakat bu adam bana dokunur dokunmaz, yaşarken ruhunun kullandığı bedene bürünmüş ve beni onda gördüğüm şeyle birlikte ikinci bir şoka uğratmıştı.

Gözleri. Onda da bendekiler gibi leylak renginde gözler vardı.

Diğer hayaletler de kaçmayı bırakıp aynı anda bize yaklaşırken, teker teker eski bedenlerine bürünüyorlardı. Yaşlı, genç, kadın, erkek ve çocuklar... hepsi bana bakıp aynı soruyu soruyordu.

"Neden onları içeri aldın? Neden tanrıların kapıdan geçmesine izin verdin?"

Ben yapmadım demek istesem de konuşamıyordum. Gerçi konuşabilsem de bir şey söyleyebileceğimi sanmıyordum zira kilitlenmiş durumdaydım.

Hepsi aynı gözleri taşıyordu.

Leylak rengi irisleri.

Boğuluyormuşçasına derin bir nefes alarak mahlukatın beni gönderdiği yerden çıktığımda hızla soluk alıp vermeye başladım. Sanki dakikalarca nefessiz kalmış gibiydim, ciğerlerim yanıyordu. Elimi boğazıma götürüp daha fazla nefes almaya çalışırken gözlerim yaşardı. Bakışlarımı ilk önce aynada sonra da telaşla banyonun içinde gezdirmeye başladım.

Yoktu. Nereye gitmişti?

Tüylerim varlığını sezerek diken diken olup kabardığında, enseme vuran soğuk nefesini hissettim ve taş kesilerek bakışlarımı korkarak aynaya çevirdim.

Hemen arkamdaydı. Artık aynanın içinde değildi.

Kuyuya atılan yüzlerce yılan kulağımın dibinde tıslarken, aynadaki yansımama bakarak acele etmeden, "Benden kaçamazsın," dedi. Çığlık atarak, "Aron!" diye bağırdım. Telaş anında gözüme bir perde indi sanki. Elime geçen sabunluğu tuttuğum gibi aynaya fırlattım. Ayna gürültüyle kırıldığında, etrafa saçılan parçalarından biri boynumu sıyırıp geçti.

Mahlukat kırılan aynayla birlikte kayboldu.

Boynumdan akan ılık sıvıyı yerdeki cam kırıklarından görebiliyordum, kandı. Ağlayarak geriye doğru giderken sırtım duvara çarpana kadar durmadım. Aşağıya kayıp bacaklarımı kendime doğru çekerek ellerimle kulaklarımı kapattım. Onun o iğrenç sesini duymak istemiyordum fakat kuyudaki yılanlar sanki hâlâ bana tıslıyorlar gibi geliyordu.

"Aron! Aron! Aron!"

Tir tir titrerken, kapı hışımla açılıp duvara vurmuş ve Aron içeri, "Mana!" diyerek dalmıştı. Sesini duyduğum anda başımı dizlerimden kaldırıp ona baktım. İlk önce yerdeki ayna parçalarına daha sonra da bana baktı.

Beni duymuştu.

Anında yanıma gelerek, "Yaralandın mı-" diye sormasına gerek kalmadan kehribarları boğazımdaki kesiğe takılarak kaskatı kesildi. Kesiğe öyle bir bakıyordu ki bir ara boynumun boydan boya kesilip kesilmediğinden şüphe ettim. Gözünü kesikten ayırmazken, yüzü buruştuğu sırada yutkundu. Kesiğe elini götürdüğü sırada ona fırsat vermemiş ve kollarımı beline dolayarak göğsüne sığınıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştım.

"Buradaydı! Yine geldi! Buradaydı, Aron!" Koluyla belimi sarıp beni kucağına aldı. Gözlerimden süzülen yaşlar gömleğine düşerek orada koyu izler bıraktığı sırada dudaklarını saçlarıma bastırıp, "Şşt, geçti," dedi.

Eliyle saçlarımı okşarken üst üste dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Geçti, tamam mı? Ben buradayım. Ben buradayken sana hiçbir şey yapamaz."

Sakinleştirici sesi titrememi durdurunca kendimi onun öpücüklerine bıraktım.

Benim için gelmişti. O buradayken kimse bana bir şey yapamazdı.

Yerde kucağına oturmuş haldeyken, elleriyle yanaklarımı kavrayıp başımı kaldırarak ona bakmamı sağladı. Küçük bir kız çocuğu gibi ıslak kirpiklerimin arasından gözlerinin içine baktığımda dişlerini sıktığını gördüm. Kehribarlarını bilerek boynumdaki kesikten uzak tutuyordu. Çenesi öyle bir gerilmişti ki bir sebepten bana kızdığını sanmıştım ama öfkesi başka bir şeyeydi sanki. Başparmaklarıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını okşarcasına silerken, "Ağlama," dedi.

"Çok korktum ama." Eğilerek altdudağımı ağzına aldığında kalbim göğsümde takla attı. Durduramadığım gözyaşlarım yanaklarımdan akarken, öpüşüne anında karşılık vererek ellerimi ensesine sardım. Onu daha çok kendime çektim, aldığım tatla mest olmuştum.

Beni öperek sakinleştirmeye alışmıştı.

Nefesimin tükendiğini anladığı anda geri çekildi ve gözlerimin içine bakmaya başladı.

Koyulaşarak lav denizine dönen kehribarlarındaki duyguya bir ad koymaya çalışırken, aniden dışarıda peş peşe gök gürlemiş ve aramızdaki bakışmayı

kesmişti. Kulağıma yağmur sesi gelse de yağıp yağmadığından tam olarak emin olamadım. Aron kalçamdan destekleyerek beni kucağına alıp, "Hadi seni içeri götürelim," dedi ve bizi banyodan çıkardı.

Odama geri döndüğümüzde beni yatağa bırakıp kendisi de hemen yanıma oturmuştu, hâlâ biraz titriyordum.

Birleştirdiği parmaklarını boğazımdaki kesiğe bastırdığında, elinden çıkan serin su yaramın üzerini kaplayarak kesiği iyileştirmeye başladı.

"Bana orada neler olduğunu anlat."

Banyoya girdikten sonra başıma gelen olayları atlamadan anlattığımda, Aron yaramı iyileştirmeyi bitirip elini boynumdan çekmişti. Kanımın bulaştığı elini yumruk haline getirmiş sıkıyordu fakat bunun nedeni anlattıklarım değil de elindeki kanımdı.

Kanımın eline bulaşmasından nefret etmişti.

"Tanrılar mı dedin?"

"Evet. Hayaletler, *tanrılar geliyor* diyerek diğerlerini uyarıp kaçmalarını söylerken beni tanrıları içeri almakla suçlayan hayalet, muhafız diye birini arıyordu."

"Muhafız..." Kendi kendine mırıldandıktan sonra, "Sana bu imgeyi göstermesinin bir anlamı olmalı," dedi.

"İmge nedir?"

"İmge doğuştan gelen bir yetenektir ve birçok çeşidi vardır. Bu yeteneğe sahipsen eğer geçmişe ait görüntüleri görebilirsin."

"Geleceği görmek gibi mi?"

"Hayır, güzelim. Onları kâhinler görebilir, ikisi arasında fark var. İmgeyi kullanabilenler kendi geçmişlerini isterlerse başkalarına da gösterebilirler ayrıca dokundukları kişilerin de geçmişlerini görebilirler. Kâhinler ise bütün âlemlerin kaderini izlerler." Düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak, "Garip, gördüğün varlıktan herhangi bir cadı izi sezmedim. İmge genelde cadıların sahip oldukları güçlerdendir," dedi.

Elbisemin kumaşını kalbime dolan kuşkuyla birlikte avucumun içine alarak tüm gücümle sıktım. Tırnaklarım kumaşı delip avucuma battı, canımı yaksa da sıkmayı bırakmadım.

"Peki ya benden?" Kelimeler kursağıma çengel gibi takılıyordu. "Benden cadı izi sezebiliyor musun?"

Kaşları çatılarak, "Bu da nereden çıktı?" deyince kuruyan dudaklarımı yalayıp, "Ben de bazı şeyler görüyorum. Belki de gördüğüm şeyleri mahlukat isteyerek değil, bana dokunduğu için ben zorla görmüşümdür," dediğimde bakışları anında değişti. "Nasıl şeyler görüyorsun?" diye sordu.

Ona gördüğüm kâbusları anlattığımda çatık kaşları iyice derinleşerek kaşlarının ortasında çizikler oluşturdu. "Ne zamandan beri bu rüyaları görüyorsun?"

Çekinerek, "Buraya geldikten kısa bir süre sonra görmeye başladım," deyince kehribarlarındaki korlar öfkeyle parladı. Sinirle soluyup, "Bana neden anlatmadın? Ya başına bir iş gelseydi?" dediğinde kızmasına hak vermiştim.

"Ben bu rüyaları yeni görmüyorum, Aron. Çocukluğumdan beri bu özelliğe sahibim. Başta gördüklerimi önceden gördüğüm kâbuslara bağladım. Uyurgezer olup rüyamda gördüğümü sandığım şeyleri gerçekten gördüğümü anlayınca sana anlatmaya karar verdim. Hatta birkaç kere sana rüyalarımdan bahsetmek için çalışma odana geldim ama hep önüme bir engel çıktı ya da sen çok meşguldün."

"Bir kere daha böyle bir şey olursa hemen yanıma geleceksin. Sikerim meşguliyetleri de engelleri de!" Burnundan solurken ne yapacağını bilemiyormuşçasına parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Gerildiğini hissettiğimden sabırla sakinleşmesini bekledim.

"Bundan sonra benim odamda uyuyacaksın. Ben de sen uyumadan önce dönmeye çalışacağım, tamam mı?" Söyledikleri yüzünden kalbim heyecanla atmaya başladı. Onunla birkaç kez aynı yatağı paylaşsak da genelde farklı odalarda kalıyorduk.

Şimdi her zaman birlikte mi uyuyacaktık yani?

Hevesimi belli etmemeye çalışarak, "Böylesinin daha iyi olacağını düşünüyorsan öyle yapalım," diyerek omuz silktim. Sesim *ne yapalım, mecburen öyle yapacağız* dermişçesine çıksa da içten içe sevinç çığlıkları atıyordum.

"Bahsettiğin şu çocuk, seninle aynı gözlere mi sahipti dedin?"

"Evet. Onun yaşında bir çocuğun gece mezarlıkta dolaşıp korkmaması tuhaf." Özellikle de yüzleri dumandan olan yaratıklar orada dolaşırken.

"Gördüğün çocuk mezarlık bekçisi olmalı."

"O da ne?"

"Üstün ırklar, ölülerinin mezarlarını korumak için onları bir arada gömer ve oraya da mezarları korusun diye bir bekçi dikerler. Genelde bu bekçiler güçlü canavarlardan seçilir ama bazen kendilerinden birini oraya diktikleri ya da görünüş olarak insana benzeyen türler de koydukları oluyor."

Şaşırarak, "Yani o çocuk aslında bir çocuk değil miydi?" diye sorduğumda, "Kim bilir?" diyerek şaibeli bir cevap verdi.

"Bizimkilere Maar'daki mezarlıkları araştırmalarını söyleyeceğim. Şayet o çocuk seninle aynı renk gözlere sahipse aynı soydan geliyor olabilirsiniz. Onu bulduğumuzda sorularımıza yanıt verebilir. Bakalım etrafta mezarlık koruyan bir bekçi bulabilecek miyiz?"

"Bu, bende herhangi bir cadı izi bulamadığın anlamına mı geliyor?"

"Sen cadı falan değilsin, Mana. Gördüğün şeyler de imge değil çünkü sadece geçmişi görmüyorsun, şimdiyi de görüyorsun. Bazı rüyalar kişiye haber göndermek için de gösterilir."

"Yani bu kâbusları bana biri mi gösteriyor?"

"Evet."

Korkuyla, "Kim?" diye sorduğumda kehribarları ölüm vaadiyle kararararak, "Onu bulduğumda bunu yaptığına bin pişman edeceğim biri," dedi.

Kim olduğunu bilmiyordu.

"Yemek yedin mi?" Konu ne ara benim açlığıma gelmişti?

"Daha değil."

Bakışlarını saate çevirirken, "Çok aç mısın?" diye sorup benden bir cevap almak için tekrar bana döndü.

Daha yeni uyanmıştım, üstelik sabah sabah banyoda yaşadıklarımdan sonra midemin bir süre daha yemek kabul etmeyeceğini biliyordum. "Hayır, niye soruyorsun?"

"Katılmam gereken bir toplantı var. Senin de benimle gelmeni istiyorum."

"Nasıl bir toplantı bu? Geçen yaptığımız gibi mi?"

"Hayır, bu farklı. Gideceğimiz toplantıya Maar'da sadece benim onayımı alabilen küçük bir azınlık katılabiliyor."

"Nasıl bir onaymış bu?" Neden birden karnıma ağrı girmişti?

Gözlerimin içine bir süre bakıp, "Güvenimi kazanan kişilerin aldıkları bir onay," deyince dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Sözleri kafamın içinde defalarca yankılandı. Göğsüm aldığı darbelerle uyuşurken teyit etmek amacıyla, "Benim de mi katılmamı istiyorsun?" diye sorduğumda ciddi bir ifadeyle, "Evet," dedi.

"Toplantıya karım olarak teşrif ettiğinde artık bazı şeylerin geri dönüşü olmayacak. Diyar hakkında kimsenin bilmediği sırları öğrenip bundan sonra yanımda duracaksın."

Karım olarak.

Bana güveniyordu. Kalbimde bıraktığı yaralarda çiçeklerin açtığını hissettim.

Sonunda bana güveniyordu.

Toplantıya gitmek için odadan çıktığımızda Aron beni Su Sarayı'nın hiç gitmediğim kesimlerine götürdü. Saray o kadar büyük ve karmaşıktı ki bazen gezerken kendimi labirente girmiş gibi hissediyordum. Bu yüzden yanımda biri yokken çok uzaklaşmamaya dikkat etmem gerekiyordu. Merkezden ayrılmaya başladığımızda bir süre sonra etrafta gördüğüm görevli ve hizmetçilerin sayısının gittikçe azaldığını fark ettim. En ilginci ise geldiğimiz yerde hiç muhafız

olmamasıydı. Sarayın her bir noktasında nöbet tutan muhafızlar varken, bu kısmından uzaklaştırılmışlardı.

Anlaşılan sadece toplantı gizlenmemişti, toplantının yapılacağı yer de sır gibi saklanıyordu.

Banyodayken gelen yağmur sesini gerçekten duyduğumu ise dışarıdan içeriye ıslanmış bir şekilde giren muhafızları görerek doğrulamıştım.

Çok değil, on dakika kadar yağıp kesilmişti. Artık nasıl yoğun yağdıysa muhafızlar yer değişimi yapacak kadar sırılsıklam olmuşlardı. Kar mevsiminde ne yağmuruydu ki bu? Bakışlarımı Aron'a çevirdim, o geceki gibi kendini de kaybetmemişti.

Son kez döndükten sonra çıkmaza girdiğimizi fark ederek duraksadım. Burada herhangi bir oda göremiyor olmama rağmen Aron yürümeye devam edince ben de peşinden gittim. Yan duvarlar boşken, çıkmaz koridorun sonundaki duvara büyük, altın varaklı çerçevesi olan bir tablo asılıydı.

Tabloya baktığınız anda kendinizi bir fırtınanın tam ortasına atılmış halde buluyordunuz.

Gökyüzünü dolduran kara bulutların içinde örümcek ağlarını andıran şimşekler çakıyor, sertçe esen rüzgâr yüzünden yağmur damlaları uçuşuyordu. Kabaran devasa dalgaların tam ortasındaysa okyanusu yarıp geçmiş gibi duran üç dişli bir mızrak duruyordu. Su Tanrılarının bir sonraki vârise bıraktıkları bu kutsal silah, o kadar kudretli bir aura yayıyordu ki ona baktıkça üzerimde garip bir baskı hissediyordum. Sanki Trident tam karşımda duruyordu.

Aron daha önce bu silahı önümde kullanmadığından gerçeğini kanlı canlı görmemiştim.

Aklıma Vak'a şehrinde ayı ortadan ikiye yararken kullandığı siyah buzdan yapılmış kılıç geldi. Trident varken neden onu kullanmıştı ki?

Tablonun önüne geldiğimizde düşüncelerim dağıldığı için durdum. Beklentiyle Aron'a baktım, şimdi ne yapacaktık?

"Kâbuslarında gördüğünü söylediğin şu kadın niye ağlıyor demiştin?"

Kadın hakkında bir ipucu falan mı bulmuştu acaba? "Benden bebeğimi aldılar diyordu." Her ne kadar sonradan beni dehşete düşürecek kadar korkutsa da kadının o halini hatırlayınca içim burkuldu, kahrolmuştu. Bu bir anneye yapılabilecek en büyük kötülüktü. Kanlı yatak ve elbisesi bebeğin doğar doğmaz ondan alındığının işaretiydi.

Muhtemelen onu bir kerecik kucağına almasına bile izin vermemişlerdi.

Başka bir şey sormadı. Bunun yerine tablonun köşesini tutup yana doğru kaydırdığında *klik* diye bir ses çıktı. Ardından Trident'ın resminin bulunduğu tablo duvardan öne doğru çıkarak bir çıkıntı oluşturdu ve yukarı doğru kalkıp arkasında sakladığı girişi ortaya çıkardı.

Gizli bir oda!

Tabii ya! Koskoca sarayda mühim işleri halletmek için böyle bir yer yapacaklarını tahmin etmeliydim.

Aron önden, ben arkasından camdan yapılmış merdivenleri inmeye başladığımızda tablolu duvar aşağıya inerek girişi tekrar kapattı. Gizli odaya inerken herhangi bir ışık kaynağına ihtiyaç duymamıştık zira okyanusun içindeki mercanlar bu görevi yerine getiriyorlardı. Yeraltındaki bu oda, Aron'ın taht odasının bir benzeriydi. Her yer camdan yapıldığı için kendimi yeniden okyanusun içinde gibi hissetmeye başlamıştım.

Burası daha derin ve daha karanlıktı. Okyanusun gün ışığı görmediği yerlerindeydik.

Geçen sefer gördüğüm okyanus halkından veya suda yaşayan canlılardan kimse yoktu etrafımızda, yalnızca köpekbalıkları vardı. Şekil değiştirmiş devasa köpek balıkları etrafta yüzerek gözcülük yaparken yarı insan, yarı köpekbalığı görünümündekiler ise sırtlarını cam duvara çevirip odanın dört bir yanında nöbet tutuyorlardı. Bu titizlikleri bile yapılacak toplantının ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu. İçlerinden sadece biri -diğerlerinden daha iri ve güçlü gözüken- Aron'ın tahtının hemen arkasında yüzü bize dönük duruyordu.

Onun köpekbalıklarının lideri olduğunu anında anlamıştım.

Odanın içine yerleştirilmiş oval cam masada oturan kişiler bizi gördükleri anda ayağa kalktılar. Köpekbalıkları da Aron'ın geldiğini anlayınca, bu tarafa doğru dönerek aynı anda eğilip selam verdiler.

"Su Tanrısı'na selam olsun."

"Suyun Gelini'ne selam olsun."

Onlar eğilmeden önce masada kimlerin oturduğuna göz atabildim. Beni Aron'ın yanında görmeyi beklemediklerinden hepsi birbirinden farklı tepkiler vermişlerdi. Towa burada olmamdan hoşnut bir şekilde genişçe gülümsemiş, Ragnar şaşırarak kaşlarını yukarı doğru kaldırmıştı. Caster'ın yüzünün yarısını örten pelerin yüzünden ifadesini göremiyordum. Üçünün burada olacağını tahmin ediyordum zaten. Masada ayrıca Kıdemlilerden on bir kişi bulunuyordu, bunlar Vak'a şehrindeki tartışmada benim tarafımda olan kişilerdi.

Umduğumdan daha kalabalıklardı.

Aron tahtının önüne geldiğinde hepsi doğruldu. Köpekbalıklarıysa tekrar sırtlarını cam duvara vererek nöbetlerine kaldığı yerden devam etmeye başladılar.

"Oturun." Aron'ın verdiği emirle masadakiler yerlerine geçerken o hâlâ ayaktaydı. Elini bana doğru uzatarak, "Seni biriyle tanıştıracağım," dedi. Avucuna koyduğum elimin parmaklarını kavrayarak beni kendine doğru çekti ve elimi koluna sardı. Masada tanımadığım kişilerle tanıştıracak sanırken, o beni

tahtın arkasındaki cam duvarın ötesinde tek başına dikilen köpekbalığına doğru götürmeye başladı.

Camın önüne yaklaştığımızda ilk kez köpekbalığı ırkından biriyle tanışacak olmanın heyecanı vardı içimde. Aron uzun ve kalıplı bir adamdı, köpekbalığı ise iriyarı ve neredeyse iki metreden uzundu.

"Okyanustaki bütün köpekbalıklarının lideri Lazar'la tanış, Mana. O, Atlantis'in koruyucusu."

Önemli biri olduğunu ilk bakışta anlasam da açıkçası okyanustaki tüm köpekbalıklarının lideri olmasını beklemiyordum. Buraya gelmeden önce Su Tanrısı hakkında okuduğum kitaplardan birinde Atlantis'e denk gelmiştim. Okyanusun kimsenin bilmediği bir yerinde kurulan bu şehir, okyanus halkının yaşadığı bölgeydi. Ayrıca Aron'ın okyanustaki ikinci sarayıydı.

Lazar bana doğru eğilerek selam verip, "Okyanusun kalbi sizinle olsun, Suyun Gelini," dediğinde selamlama şekline şaşırmadan edemedim.

Su ırkı için okyanusun kalbi Su Tanrısı'ydı. O olmadan suda yaşam olmazdı.

Selamlama şekli çok hoşuma gittiğinden gülümseyerek, "Okyanusun kalbi seninle olsun, Lazar," dediğimde tebessüm etti. Eh, köpekbalığı olduğundan sert bir mizaca sahip olması anlaşılabilirdi.

"Benim için bir onurdu." Ben karşılık verene kadar selamlamasını sürdürdü ardından doğrularak, "Suyun yanındayken asla yalnız değilsiniz. Bana seslendiğiniz anda orada olacağımı unutmayın," dedi.

Su yanımdaysa yalnız değildim.

Üstü kapalı bir şekilde başım derde girerse onu çağırabileceğimi söylüyordu.

Gülümsedim. "Unutmayacağım."

Aron muhtemelen bilerek beni diğerlerinin önünde köpekbalıklarının lideriyle tanıştırmıştı. Onlara Atlantis'in koruyucusunun arkamda olduğunu göstererek hem gözdağı veriyor hem de okyanus halkı tarafından gelin olarak kabul gördüğümü bildiriyordu.

Su Tanrısı'ndan sonra artık onlara emir verebilecek yegâne kişiydim. Muhteşem bir güçtü bu.

Aron tanıştırma faslını bitirince beni kendisiyle birlikte masadakilere çevirdi. Bizimkiler hariç diğerlerinin yüzünde şok ifadesi vardı. Ya Aron'ın beni bizzat Lazar'la tanıştırmasını beklemiyorlardı ya da Lazar'ın benim emrim altında olacağını ilan etmesini.

Her iki şekilde de Aron istediğini almıştı.

Bakışlarımı masadaki koltuklarda gezdirdiğimde hepsinin dolu olduğunu gördüm. Son anda toplantıya katıldığım için böyle bir şeyin olmasını beklemeliydim. Ben nereye oturacaktım şimdi? Tam da bunu düşündüğüm sırada Aron'ın gözleri kızıl altın renginde parlamaya başlamış, güçlerini kullanarak

kendi tahtının yanında bir su kütlesi meydana getirmişti. Havada süzülen su kütlesi dönüşerek taht şeklini almış, ardından su yavaşça donarken çıtırtı sesleri çıkarmaya başlamıştı.

Taht tamamen donduğunda üzerinden kılıç keskinliğinde buz sarkıtları yükseldi ve son şeklini aldı. Artık oturacak bir yere sahiptim.

Aron güçlerini kullanmayı bıraktığı anda gözlerindeki ışık söndü ve kehribarları geri geldi. Kolundaki elimi nazikçe tutarak beni yeni tahtıma oturttu, ardından kendisi de yerine geçti.

Başta buzdan yapıldığı için tahtın soğuk olmasına kendimi hazırlasam da oturduğum yer rahat ve sıcaktı.

Caster, "Herkes burada olduğuna göre toplantıya başlayabiliriz," dediğinde hâlâ bana çaktırmadan bakan kişiler büyücüye döndü.

"Önceki toplantıda yitiklerin, Karanlık Müritlerle anlaşma yaptığını elimizdeki delillerle kanıtlamıştık. Vak'a şehrinde yakaladığımız esirleri sorguladığımızda, onların da Karanlık Müritlerle işbirliği yaptığını ve kullanıcıları bir araya toplayarak tanrıları yerlerinden etmeyi planladıklarını öğrendik."

Maar'a döndükten sonra Şhika'nın muhafızlar tarafından yeraltındaki zindana götürüldüğüne şahit olsam da sonradan ona ne olduğunu bilmiyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse başına ne geldiğini sorgulamak umurumda olmamıştı. Demek arkasındakileri hemen satıp her şeyi ötmüştü.

Beni tutsak aldığı sırada bahsettiği şu *Efendi*, Karanlık Müritlerin başındaki kişi miydi acaba?

Caster her zamanki gibi toplantıya önderlik ederek buldukları kanıtları sunarken, herkes pürdikkat onu dinliyordu. Yitikler ve Karanlık Müritler isimleri bana yabancıydı. Karanlık Müritlerin bir topluluk olduğunu akıl edebilsem de ne uğruna mücadele ettikleri benim için hâlâ bir gizemdi.

"Uzun süredir bir şeyin peşinde olduklarını ve bu konu üzerinden ilerleyerek deneyler yaptıklarından haberdarız. Büyücü hekimlerle birlikte yitiklerin elinden alınan melezi bir haftadır gözlemliyoruz. Ne yazık ki melez daha fazla dayanamayacak hale geldiğinden araştırmalarımız duraksayacak olsa da bulduğumuz bulguların sonucunda bir zehir üretmeye çalıştıklarını anladık."

Kıdemli kadınlardan biri, "Zehir mi? Bunca çaba yeni bir zehir üretmek için miydi yani?" diye sorarken bundan daha fazlasının olmasını umar gibiydi. Caster kadına bakarak, "Evet, tanrı zehri arayışındalar," deyince herkes müritlerin amacını bulmuşçasına gerildi.

Bakışlarımı endişeyle Aron'a çevirdim. *Tanrıları bile zehirleyecek bir zehir...*

Büyücünün verdiği bilgilerden sonra masa anında tartışma havasına büründü.

"İlk önce kullanıcıları kandırarak müritlerle işbirliği yaparlarsa onlara tanrıların yerlerini teklif ettiler ancak Vak'a şehrindeki başarısızlıklarının sonucunda

kullanıcıların tanrıları devirecek kadar güce sahip olmadıklarına ikna oldular. Tanrıları bu şekilde yollarından çekemeyeceklerini anlayınca da yitiklere gittiler."

Towa genel hatlarıyla durumu açıkladığında kimse ona itiraz etmedi çünkü herkes içten içe söylediği şeylerin aslında bir olasılık değil, hakikat olduğunun farkındaydı.

Ragnar ise Towa'nın peşinden konuşarak dikkat etmemiz gereken yerlere yoğunlaştı.

"Kullanıcılar, tanrıları devirmekte yetersiz kalsalar da tamamen işe yaramaz sayılmazlar. Tek başlarına güçsüzler fakat birleştiklerinde büyük bir güç sergileyeceklerdir. Haliyle bir gözümüzü sürekli onların üzerinde tutmaya devam etmeliyiz. Diyarın dört bir yanında kullanıcıları arayıp onları bünyelerine katmaktan geri durmayacaklardır. Karanlık Müritler onlara ulaşmadan evvel biz kullanıcılara ulaşıp aralarındaki bağlantıyı kesmeliyiz."

Ragnar haklı olsa da bu, dediği kadar kolay halledilecek bir mesele değildi. Kullanıcılar tanrılardan korktukları için saklanıyorlardı, şimdi ortalık karışmışken saklandıkları yerlerden asla çıkmayacaklardı. Elbette Karanlık Müritler de kullanıcıları bir kenara atmayacak ve onları bulmak için bizim kadar uğraş verecekti. Nihayetinde çıkacak bir savaşta piyonlara her zaman ihtiyaç duyulurdu.

Kıdemlilerden biri, "Kullanıcılar hâlâ tehdit oluştursalar da şu anda asıl odaklanmamız gereken kişilerin yitikler olduğunu düşünüyorum. Onları durdurmamız gerekiyor. Deneyleri artık melezlerin üzerinde yaptıklarına göre aradıkları şeyi bulmaya çok yaklaşmışlar," dediğinde çoğu kişi ona hak verdi.

Bir diğeri, "İşe ilk önce zehrin nasıl bir işleve sahip olduğunu öğrenmekle başlamalıyız. Siz bu konu hakkında ne söyleyebilirsiniz büyücü? Zehrin melezin üzerinde nasıl bir etkisi oldu?" diye sordu.

Caster soğukkanlılıkla, "Onları durdurmakta geç kaldık, zehri buldular," deyince ilk kez yüzlerindeki korkuya şahit oldum. Benim de onlardan bir farkım yoktu, başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüştü sanki.

Düşman, tanrıları bile zehirleyen bir zehir keşfetmişti. Aman Tanrım, bu bir felaketti.

"Melez bize ilk getirildiğinde vücudundaki tanrı kanı uyanmış bir haldeydi, bu yüzden bütün damarları altın rengini almıştı. Tanrı kanı, diğer ebeveyninden aldığı kanı bastırdığı için melezin bilinci yerinde değildi. Transa girdiğinden sorularımıza cevap veremiyordu. İkinci gün, parlayan damarların içlerinde bir siyahlık meydana geldiğini gördük. Melez bu siyah damarların çoğalmasıyla birlikte acı içinde kıvranmaya başladı. Üçüncü gün, acı yerini öfkeye bıraktığından saldırganlaştı. Dördüncü gün, tanrı kanı zehir tarafından tamamen yenilerek melezi deliliğe sürükledi."

Caster'ın anlattıklarını dinlerken küçükdilimi yutmuştum resmen. Sadece ben değil, odadaki herkes önümüzdeki tehdidin önlem almazsak bizim sonumuzu getireceği gerçeğiyle yüzleşiyordu. Melezler safkan olmadıkları için delilikleri tanrılarınkiyle eşit olmazdı ama yine de bu, büyük bir yıkım getirecekleri gerçeğini değiştirmiyordu. Ya bu zehri bir tanrıya verecek olurlarsa? Neler olacağını öngörürken bile içim ürperiyordu.

Onlara direnemezdik. Bu dünyada tanrıları durdurabilecek kimse yoktu.

İçimde adını koyamadığım bir duygu belirince kaşlarım çatıldı. Neden bu düşüncenin birdenbire yanlış olduğu kanısına kapılmıştım?

Caster elini şıklatarak beni bu düşünceden çekip çıkardığında, odanın cam kolonlarına kazınmış rünler mor renkte parlayarak büyüye tepki verdiler. Rünlerin ışığının içeri dolmasıyla birlikte önümüzdeki cam duvar iki yana açılarak içerideki tutsağı dışarı çıkardı. Üzerlerine güçlendirme rünleri kazınmış zincirlerle tutsak edilen melezi gördüm. Kâbus gibi duran görüntüsü yüzünden farkına varmadan Aron'ın gömleğini tutup sıkarak ondan güç almaya çalıştım.

Melezin geldiği hali gören Kıdemlilerin ifadeleri çirkinleşmişti.

Bu tarz olaylarla sık sık karşılaştıklarından olsa gerek Ragnar ve Towa'nın yüzlerinde mimik dahi oynamıyordu, tıpkı yanımda oturan tanrınınki gibi. Bakışları buz gibiydi.

Melez, dizlerinin üstüne çökmüş vaziyette duruyordu. Altındaki pantolon haricinde çıplaktı. Kapkara damarlar ayaklarından başlayıp, yüzünü dahi sararak saç diplerine çıkmıştı. Kara damarlar şişmiş ve her an patlayacakmış gibi dururken, içlerindeki zehir hâlâ tanrı kanını yediğini gösterircesine kıpırdıyordu. Teni örümcek ağını andıran siyah-mor çatlaklarla doluydu. Ona baktığınızda direkt zehirlendiğini anlıyordunuz.

Bakışları öfke ve acının karışımı bir duyguyla ateş ediyordu. Akıl sağlığını tamamen kaybedip deliliğe kapıldığı, bize bakarken hırlamasından anlaşılıyordu. Göz altları çökmüş, teni de hastalıklı bir beyaza çalıyordu.

Caster'ın neden melezin yarına zor çıkacağını söylediğini şimdi daha iyi anlıyordum. Ölmek üzereydi.

Meleze baktıkça göğsümdeki sıkıntı ellerini boğazıma sarıyordu.

Aron'a da bunu yapmak istiyorlardı, değil mi? Hayır, sadece ona değil, bütün tanrıları bu zehirle delirtip öldürmek istiyorlardı.

Gömleğini daha sıkı tuttum. Onu korumak istiyordum. Ben bu tanrıyı ona zarar verebilecek herkesten korumak istiyordum.

"Lanet olsun, bu zehri neyden yapmışlar böyle?" Melez ses duyunca daha da hırçınlaşarak zincirlerini çekiştirip, önündeki hayali kişiye saldırmaya kalksa da tek yapabildiği boşa çırpınmaktı. Onun her çekiştirişinde zincirlere kazınmış büyü rünleri parlayıp sönüyordu.

"Casuslarımızın yazdığı raporlara göre Karanlık Müritler, iblislerle anlaşma yapabilsinler diye kendilerine katılan kişilerden en zayıfları seçerek amissalara onları kurban etmişler. Yitikler yeraltındaki iblislerle anlaşabilmeleri için bu kişilerin her birinin içine bir iblis yerleştirmiş, sonra da onları kara büyü yapabilmeleri için eğiteceklerini söyleyip kandırmışlar. Yitiğe dönüştürülen bu kişilere sürekli kara büyüler yaptırarak, içlerindeki iblisleri ruhlarıyla doyurup onları yem etmişler. İblislere yem olan kişilerden çaresizlik, kin ve öfke duygularını arındırarak yine kara büyüyle zehri elde etmişler. Bir tanrıyı böylesine bir karanlıktan başka ne zehirleyebilir?"

Zehrin üretim aşamalarını dinlerken kalbimde bir soğukluk hissettim. Nasıl bu kadar gaddar olabiliyorlardı? Bundan daha kötü ne duyabilirim derken, her saniye daha da kötüsünü işitiyordum.

"Bahsettiğin şu amissalar, onlar kimler ya da neler mi demeliyim?" Ne tür varlıklar, iblisleri çağırıp başka bir ırkın içine yerleştirebilirdi?

"Bunu yapmak ilk kimin aklına geldi, bu büyüyü nereden buldular bilmiyoruz. Kara büyü yapabilen bir azınlık, büyü yardımıyla yeraltına sürgüne gönderilmiş iblislerle iletişim kurmayı başarmış ve bir bedel karşılığında onların güçlerini kullanabilir hale gelmişler. Bu gücü iblisleri bedenlerine davet ederek elde ettikleri ise sonradan ortaya çıktı. İblisler anlaşma sayesinde yeraltından kaçamasalar da ruhlarıyla onları çağıran kişilerin içlerine girdiler ve orada yaşamaya başladılar."

Bu çok ürkütücüydü, resmen bedenlerini iblislere yuva haline getiriyorlardı. Aklıma gelen ihtimalle, "Yitikleri durdurabilmek için iblislerle yaptıkları anlaşmayı zorla onlara bozduramaz mıyız?" diye sordum.

"Hayır, bir kere anlaşma yaptın mı geri dönüşü yoktur. Sen istediğin kadar kara büyü yapmamaya çalış iblis acıktıkça öfkelenir, öfkelendikçe acıkır ve sana fısıldamaya başlar. Öyle ki artık iblisin vesveseleri yüzünden kafayı yiyecek hale gelirsin. İblisler ruhlarla beslenir. Anlaşmacı yaptığı her kara büyüyle birlikte içindeki iblise ruhundan bir parça verir. Yaptığı kara büyülerle ruhunu azar azar yitiren büyücülere biz bu yüzden *yitik* anlamına gelen *amissa* deriz."

Ruhlarını kara büyü için iblislere yem eden büyücülerdi yitikler.

"İblislerin büyüleri kara büyü yapanlardan çok daha etkili ve güçlü olduğu için güç peşinde koşan bu büyücülerin eninde sonunda yolu yeraltıyla kesişir. Üstelik ruhlarını tamamen yitirdiklerinde dahi acıları dinmez. Yenen ruhları, iblis tarafından azar azar öğütülerek sonsuza kadar işkence görür. Zehir için işte bu ruhlar akıtılmış."

"Peki, bu Karanlık Müritlerin amacı ne? Neden tüm bunları yapıyorlar?" Caster, yitikler hakkındaki sorumu hemen cevaplasa da ikinci sorumu yanıtlamadan önce Aron'a bakmıştı, anlatmak için onay istiyordu.

Aron kafasını hafifçe salladı.

"Karanlık Tanrıçası'nın kim olduğunu, diyarın tarihi hakkında ders alırken muhakkak öğrenmişsindir. Karanlık Müritlerin en büyük amacı tanrıçanın hapsedildiği yeri bulup, üzerindeki büyüyü kaldırarak onu uyandırmak ve yüzyıllardır bekledikleri intikamı almak."

Tanrıçayı uyandırmadan önce önlerindeki tanrı engelinden kurtulmak istiyorlardı demek ki. Çünkü tanrıçayla savaşıp onu hapsedenlerin başında onlar geliyordu. Bu yüzden tanrıları öldürmek için yitiklerle dahi anlaşma yapmayı göze almışlardı.

"Tanrıça yenildiğinde onunla birlikte savaşan köleleri ve müritleri karanlığa çekildiler fakat yıllarca içlerinde büyüttükleri kini asla unutmadılar. İki taraf arasındaki mücadele yüzünden çok kan döküldü, yüzbinlerce kişi öldü, bazı ırklar yok oldu. Tanrıça hapsedildiğinde, tanrılar onlardan tamamen kurtulmak için Karanlıklar Ülkesi Kiros'u içindekilerle birlikte yerle bir etti. Dönecek yerleri kalmadığı için saklanmak zorunda kalsalar da hepsinin bir umudu vardı; tanrıça ölmemişti. Bir gün tekrar gün yüzüne çıkacakları günü sabırla bekleyerek güçlendiler ve şimdi yeni bir savaş için hazırlanıyorlar."

"Gerçekten tanrıçayı uyandırabilirler mi?"

"Evet."

Tüm diyara karanlığın hükmetmesini istiyorlardı.

"Tanrıça neden deliliğe kapıldı ki?" Ve niye onu öldürmek yerine hapsetmişlerdi?

Towa araya girerek, "Bilmiyoruz, sinir bozucu olsa da selefler bu konu hakkında konuşmayı reddediyorlar," dedi. Karanlık Müritler yeniden ortaya çıkıp tanrıları dahi öldürecek bir zehir keşfetmişken, nasıl oluyordu da hâlâ konuşmamakta ısrar ediyorlardı?

"Zehir, melezlerde çok hızlı etki gösteriyor olsa da tanrıların iradesini bu kadar kolay kıramaz." Kıdemlilerden biri konuşmamız bitince eski konuya geri dönmüştü. Caster başını olumlu anlamda sallayıp, "Tahminlerimize göre zehir tanrıların üzerinde aşağı yukarı bir ay içinde etkisini göstermeye başlayacaktır ancak hissettikleri ızdırap, melezlerden kat kat fazla olacak," dedi.

En sağdaki Kıdemli, "Büyücü hekimler zehir için panzehir üretemez mi?" diye sordu. Benim de öğrenmek istediğim buydu. Bir çözüm yolu bulmamız lazımdı.

"Melezden panzehir için kan örneği alarak zehri ayrıştırmaya çalışıyoruz ancak panzehri kısa süre içerisinde üretmemiz mümkün görünmüyor."

"Ne kadar zamana ihtiyacınız var?"

"En az bir yıl." Zehir tamamlanmış ve bizim elimiz kolumuz bağlıyken bu çok uzun bir süreydi.

İçerideki kasvet daha da artarken Ragnar'ın, "Karanlık Müritlerin, zehri tanrıların üzerinde denemek için önlerinde artık bir engel yok," demesiyle boğucu bir hal almıştı.

Ellerine geçen ilk fırsatta bunu yapacaklarına emindim.

"Efendim nasıl bir yol izlememizi tavsiye edersiniz?"

Bütün tartışmaya eninde sonunda noktayı koyacak kişi Su Tanrısı'ydı.

"Caster, herhangi bir saldırı ihtimaline karşı saraydaki koruma büyülerini güçlendir. Büyücülerin her an emre hazır halde bulunmalarını sağla. Ayrıca büyücülerden bir kısmını Kaldera'daki kullanıcıları aramak için yolla. Towa, siz de Buz Muhafızlarıyla birlikte yitikleri gözlemlemeye devam edin. Eğer deney olarak birilerini bulurlarsa ölü ya da diri Caster'a getir, o da zehir hakkındaki araştırmalarına devam edecek."

Towa göz kırparak, "Bana bırak," dediği sırada Caster da her zamanki tekdüze sesiyle, "Bize güvenebilirsin, canla başla çalışıp panzehri bulacağız," dedi.

Aron emirler yağdırmaya devam ederek, "Ragnar, sen Kıdemlilerle birlikte sürekli iletişim halinde kalacaksın. Diğer şehirlere Buz Muhafızlarından beş kişi yolla, yedi yirmi dört sınırları gözetleyip her akşam rapor hazırlayarak saraya gönderecekler. Herhangi bir saldırıda şehri Kıdemlilerle birlikte savunacaklar, kimseye göz açtırmamaya dikkat etsinler," diyerek bu sefer de Kıdemlilere dönüp, "Siz de diğer Kıdemlileri gözlemlemeye devam edin, eğer içlerinden biri bize ihanet edip düşmanla buluşacak olursa avantaj bize geçer. Birinden şüphelenirseniz kendi başınıza iş yapmaya kalkışmayın sakın, direkt Ragnar'la konuşun," dedi.

"Emredersiniz."

"Ragnar, saraydaki Su Muhafızları da senin kontrolün altında olacak, gözlerini dört açsınlar."

"Merak etme, aynı hataya bir kere daha düşmeyeceklerine emin olacağım."

Az öncesine kadar masadakilerin omuzları umutsuzlukla çökerken, şimdi hepsine bir güven gelmişti. Aron'ın olayları soğukkanlılıkla ele alıp değerlendirdikten sonra hızlı ve bir o kadar da ayrıntılı bir plan kurmasına hayran kalmıştım. Tehlikede olan oydu fakat telaşlanmak yerine olayları sakince ele alabiliyordu. Bu huyu masadakilerin korkularını yatıştırmış ve onlara cesaret aşılamıştı.

Bizi kolay kolay deviremeyeceklerdi.

"Caster melezle ilgilen."

Büyücü, melezin yanına giderek elini başına koydu. Melez hırlayarak ona saldırmaya çalışsa da nafileydi. Büyücünün etrafında mor renkli bir aura dolaşmaya başlayarak pelerinini dalgalandırıyordu.

Caster'ın yaptığı ölüm büyüsüyle melezin kan çanağı gözleri arkaya doğru kaymış, ardından da gözlerinden ve kulaklarından mor bir ışık çıkarken siyahlaşan bütün damarları da bu renkle dolup parlamaya başlamıştı.

Caster elini geri çektiğinde mor ışık sönerken, gözleri kömürleşen melez yere yığıldı. Bütün damarları da gözleri gibi yanmıştı. Melezin ölmesiyle birlikte üzerinden kara bir sis çıktı. Bu sis, insan suratı şekilleri alıp kaybolurken odanın içerisini bir anda acı dolu çığlıklar, ağlamalar ve iniltiler doldurunca kaskatı kesildim.

İblislerin yediği ruhlardı bunlar. Caster, melezi öldürünce zehirden arınmışlardı. Izdırap içindelerdi. Şahit olduğumuz sahneden sonra kimse tek kelime edemedi.

"Toplantı bitti, çıkabilirsiniz." Sarsılmış olsalar da herkes Aron'ın emrine itaat etti. Onlar gidene kadar ne ben konuştum ne de o. Yalnız kaldığımızda dahi ne diyeceğimi bilemedim.

Yerdeki melezin cesedine bakmadan duramıyordum.

Çektiği acı yetmiyormuşçasına zehirlendiğinden beri iblis tarafından yenilen ruhların ızdırabını da üstlenmişti, oysaki onun tüm bu olanlarla hiçbir ilgisi yoktu.

Aron yanıma gelerek, elini çeneme götürüp başımı kendisine doğru çevirince lafı dolandırmadan, "Aron korkmuyor musun?" diye sordum. Korkmadığını bildiğim halde yine de sordum. Asıl sormak istediğim niye korkmadığıydı.

Nasıl korkmazdı? Bunca şeyden sonra, gördüklerinden sonra.

Ben korkuyordum, onun için ölesiye korkuyordum. Bir gün karşımda onu bu şekilde bulurum diye aklım çıkıyordu.

"Titriyorsun." Titriyor muydum?

Beni göğsüne çekerek sarıldı. "Endişelenme, iyi olacağım."

Beni daha sıkı sarmasını istiyordum. "Hiç mi korkmadın?"

"Hiç korkmadım."

"Niye?"

"Bir tanrıyı öldürmenin tek yolu zehirlemekten geçmez çünkü. Beni karanlığa maruz bırakırsan da delirebilir hatta ölebilirim, Mana. Tanrılar, tanrıçadan neden bu kadar çok kurtulmak istediler biliyor musun? Delirdiği için değil, bu sadece bahaneleriydi. Onu sahip olduğu güç yüzünden öldürmek istediler. Hepsi karanlığın onları yok edebileceğini bildiği için bu güçten korkuyorlardı. Hatta karanlık gücüne sahip olanların dahi kendi güçlerinden çekindikleri anlar olur çünkü orada doğsalar da karanlık her zaman onları yutmak için bir fırsat arar. Dahası da var."

"Dahası mı var?"

"Evet, bir tanrı başa çıkamayacağı bir öfke duyar ya da derin bir hüzünle sarsılırsa da karanlığa meyledip kontrolü kaybedebilir, bu da tanrıyı deliliğe iter. Demek istediğimi anladın mı denizim? Beni öldürecek ya da delirtecek birçok sebep varken neden zehirden korkmam gereksin ki?"

Söylediklerinde haklılık payı olsa da melezi o şekilde görmek beni derinden etkilediği için sağduyumu kaybetmiştim. Hiç deliliğe sürüklendiğini hissettiği bir zaman olmuş muydu acaba? Hafızamda canlanan anıyla birlikte kaşlarım çatıldı. Kaçırıldığımda Loki beni kandırmış ve bana zorla sahip olmaya kalkmıştı. Aron'ın nasıl gözünün döndüğü hatırlıyordum. *Onu öldürmek istemişti.*

Etrafını sığ bir nehir gibi saran aurası hırçınlaştığı için korkmuştum çünkü aurasında kara lekeler belirmişti. *Yoksa o lekeler deliliğin izleri miydi?*

"Burada işimiz bittiğine göre Saya'ya gidip sana güzel bir kahvaltı hazırlamasını söyleyebilirsin."

Onu durdurmasam belki de orada bahsettiği deliliğe kapılacaktı. Korkuyla gözlerimi kapattım.

Deliliğe kapılma.

Yalvarırım bunu bana yapma.

Üzerimde ruhsal bir çöküş yaratan toplantıdan çıktığımda, Aron burada biraz daha kalması gerektiğini söyleyerek beni önden göndermişti. Başta geldiğimiz yolu dönerken kaybolabileceğimden endişelensem de sonradan her yerde belirmeye başlayan muhafızları görünce, doğru yolda olduğuma kanaat getirip merkeze ulaşmayı başarabilmiştim. Yol hafızam sandığımdan daha kuvvetliydi. Merkeze dönünce Saya'yı bulmuş ve birlikte güzel bir kahvaltı yapmıştık. Kahvaltıda bizimle Karum'a gelen, ardından sirk yaratıklarından bizi korumak için geride kalan muhafızların hepsinin hayatta kaldığını öğrenerek sevinmiştim.

Saya'nın dediğine göre Aron, sirk sahibini bir güzel benzettikten sonra kovarak ona Kaldera'da beş sene boyunca gösteri yapma yasağı koymuştu. Kaybedecekleri para hesaplandığında, tanrı ülkelerinden birinde beş sene gösteri yapmaktan mahrum kalmak onlara iyi bir ders olacaktı. Ayrıca kaçarken arkamızda bıraktığımız kumaşlar ve diğer eşyalar da sapasağlam bulunarak saraya getirilmişti.

Saat öğlene geldiğinde Saya işinin başına geri dönmüş, bense boş boş etrafta gezmek yerine bahçeye çıkmaya karar vermiştim. Toplantıda alınan kararların üzerinden daha birkaç saat geçmesine rağmen sarayda bir yoğunluk baş göstermişti. Herkes oradan oraya koşturuyordu.

Tüm bu karmaşanın merkezindeki tanrı ise esas meşguliyetin içinde olacaktı. Memnuniyetsiz bir tavırla dudak büktüm. Acaba sözünü tutup akşam benimle uyumaya gelebilecek miydi?

Bu sorunun cevabını gece olunca alacaktım, bu yüzden dikkatimi geldiğim bahçeye verdim. Sık sık burada vakit geçirdiğimden bahçeye benim için masa yerleştirmişlerdi. Kışın soğuktan dışarıda çok duramasam da bahar gelince bu masanın acısını saatlerce burada vakit geçirerek çıkaracaktım.

Oturmadan önce çiçeklerin durumunu merak ederek yanlarına gitmeyi tercih ettim. Kış mevsiminde olmamıza rağmen bahçedeki çiçekler yaz aylarındaymışız gibi canlı ve sağlıklı görünüyorlardı. Her çiçek tarhının önüne yerleştirilen yumruk büyüklüğündeki kayaların üzerine kazınmış rünlere göz attım. Çiçeklerin kışın bile hayatta kalmasını sağlayan şey büyüydü.

"Artık burada yatıp kalktığını düşünmeye başlayacağım." Şaşırarak arkamı dönünce bir kolu sargıya alınarak boynuna askıyla sabitlenmiş, yarılan alnı bantlanmış bir şekilde karşımda duran Solomon'ı gördüm.

"Delirdin mi? Neden buradasın?" Yaraları o kadar ağırken, kim şifahaneden çıkmasına müsaade etmişti bunun?

Hiç oralı olmadan masadaki sandalyeyi çekerek oturdu ve omuz silkti. "Sen bana gelmeyince, ben sana geleyim dedim."

Çiçeklerin önünden kalkarak yanına gittim.

"Daha dün baygın halde yatıyordun. Hekimler bir süre kendine gelemez demişlerdi, sense uyanır uyanmaz şifahaneden mi kaçtın?"

Gözlerini devirdi. "Lütfen sen de babam gibi başlama, yeteri kadar azar işittim zaten. Canıma susamadım ya, iyi olmasam çıkmazdım. Büyücü hekimler kaburgamdaki kırığı iyileştirdiler, kolumdaki çatlak da kapandı ama ne olur ne olmaz birkaç gün oynatmamam için sargıda kalsın dediler, anlayacağın turp gibiyim."

Suratına dik dik baktım. Bu durumda kaburgasını da oynatmaması gerekmez miydi? En azından iki gün kıpırdamadan yatması lazımdı. Bıkkınlıkla iç çektim, beni dinlemeyeceği aşikârdı.

Sandalyeyi çekip karşısına oturduğumda gülümseyerek, "İyi olmana sevindim," dediğinde yüzündeki samimiyetten gerçekten böyle düşündüğünü anladım. Bu adamla düşman olmayı beklerken garip bir ilişkinin içerisine sürüklenmiştik.

"Ben de senin iyi olmana sevindim."

Gülerek, "Hâlâ başımıza gelenlere inanamıyorum. Üstelik benim için kendini riske attın, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," dediğinde ben de gülümsemeden edemedim. Yaşadıklarımız cidden kolay atlatılacak şeyler değildi.

"Teşekkür etmene gerek yok, sonuçta sen de beni korumak için öne atıldın."

Otuz iki diş sırıtarak, "O halde ödeşmiş sayılırız, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

Onunla böyle oturup iki normal insan gibi sohbet etmek bana hâlâ garip geliyordu. Eski haline dönüp lakayt tavırlar sergilemesini beklesem de ilginç bir şekilde ne benimle dalga geçiyor ne de laf sokuyordu. Tamam, hâlâ yılışık bir yanı vardı ama ileri gitmiyordu.

"Şu kullandığın güç hakkında endişelenme, tamam mı? Hanedanın bundan kesinlikle haberi olmayacak, sırrın bende güvende." Benim insan olmadığımı o gücü kim görse anlardı. Aron, Towa, Saya, Caster ve eminim ki Ragnar da bunu biliyordu. Bilmeleri beni rahatsız etmemişti çünkü Aron onlara sonsuz bir güven duyuyordu. Şimdi sırrımı bilen kişilere Solomon da katılmıştı. Ne hissetmeliydim bilmiyordum.

"Hanedandan hatta Su Tanrısı'nın vârislerinden biri olduğum için bana güvenmenin ne kadar zor olduğunu idrak edebiliyorum ama en azından bir şansı hak etmiyor muyum sence de?"

Çenesi hariç bana bu zamana kadar bir kötülüğü dokunmamış ve benim için gözünü kırpmadan hayatını tehlikeye atmıştı. Tüm bunlar bir oyun olamazdı ya.

Ona dürüst olmaya karar verdim. "Hanedandan hazzetmiyorum, vârislerden de çünkü saraydaki güç savaşı yüzünden sevdiklerime zarar vermek istiyorsunuz. Bu konu benim hakkımda olduğu için sana bir kez olsun güvenmeyi seçeceğim ama şunu bilmeni istiyorum, Solomon. Eğer sevdiklerimin canını yakmaya kalkışırsan karşında beni bulursun ve inan bana, o zaman geldiğinde sana merhamet etmem."

Güldü. Gülüşü bu tehditten hoşlandığını gösteriyordu.

"Adil oynayacağım, söz veriyorum."

Sandalyeden kalkarak çiçek tarhlarının yanına gidip, içlerinden birini kopardıktan sonra yanıma gelerek bana uzatınca şaşkınlıkla elindeki çiçeğe baktım.

"Bu çiçek, sözümün nişanesi olsun."

İzlenme hissinin hemen ardından burnuma dolan okyanus kokusu beni derin bir korkunun kuyusuna sürükledi. Solomon'ın omzunun üzerinden gördüğüm gözlerle kanım çekilmişti. Ne zamandır orada olduğunu bilmesem de kehribarları, Solomon'ın bana uzattığı çiçeğe bakarken gittikçe soğuyordu. Şu anda çok yanlış anlaşılacak bir durumda olduğumuzu bilmekse en beteriydi.

Ben çekip gitmesini beklerken kehribarları ateşe bulanmış ve bir saniyeliğine kızıl altın rengini alarak sönmüştü. Solomon'ın acıyla bağırdığını işittim. Elindeki çiçek saniyeler içerisinde dondu ve kenarlarından buzdan dikenler çıkarak sağlam elini delik deşik etti. Solomon inleyerek elini hızla sallayınca buz dikenleri kırılmış ve üzerine vârisin kanı sıçrayan çiçek de yere düşmüştü.

Bu esnada Aron yanımıza geldi.

"Aron-" Eğilerek beni bacaklarımdan tutup omzuna alınca, dünyam tepetaklak oldu. Baş aşağı sarkarken, "Ne yapıyorsun?" diye sorsam da beni dinlemiyordu. Solomon, Aron'ın burada olduğunu fark edince elinin acısını çoktan unutmuştu. Su Tanrısı'nın karşısında dik durmaya çalışsa da ürktüğü her halinden belliydi. Ona sanki önünde bir canavar dikiliyormuş gibi bakması beni rahatsız etmişti. Emegen ile savaşırken bile böyle bir ifade takındığını görmemiştim.

"Bu iki oldu. Üçüncüye seni karımın yanında görürsem, alacağın son nefes benim elimden olur." Sesindeki ölümcül tını, sözlerinde ne kadar ciddi olduğunun sinyalini veriyordu.

Onu öldürecekti. Öldüreceğine emindim.

Solomon'ın herhangi bir cevap vermesini beklemeden yanından çekip gittik. Onun cevap vermesine ihtiyacı yoktu çünkü dediğini yapmak zorundaydı. Beni omzundan indirmeden sarayın içine sokarken, Aron'a bakan bütün hizmetçilerin betinin benzinin attığını gördüm. Muhafızlar ise ne kadar dik durmaya çalışırlarsa çalışsınlar mızrakları tutan ellerinin Su Tanrısı'nın hiddeti karşısında titrediğine şahit oldum.

Her adımı yeri sarsıyor, baskın varlığı havadaki yasaları eğip büküyordu.

Yanlış anlamıştı. Ona olanların doğrusunu izah etmek istiyordum ama Aron'la konuşmaya ilk kez bu kadar çekiniyordum. Beni incitmeyeceğini bilsem de öfkesi beni susturmaya yetiyordu.

Beni kendisiyle birlikte odasına sokup kapıyı öyle sert kapattı ki çıkan gürültüyle hem duvarlar titredi hem de ben yerimden sıçradım. Beni omzundan indirdiği sırada yüzüne baktığımda, istemsizce ondan bir adım uzaklaştım.

İçindeki tanrıyı uyandırmıştı.

Kehribar gözlerini çevreleyen kızıl halka, kanlı bir ateş çemberi gibi parıldıyor; gözbebeklerinin yüzeyine yayılan ince çatlaklardan lavlar fışkırıyordu. Zaman ilerledikçe bu ateş daha da şiddetleniyor ve dokunduğu her şeyi yok ediyordu.

Orada bir kıyamet kopuyordu. Sayısız çatlağın arasında ona dair bir iz aradım ama bulamadım, Aron orada değildi.

Karşımdaki Su Tanrısı'ydı.

Bir yanım *tanrıya boyun eğmemi* fısıldarken, diğer yanım bu düşünceyle çıldırmışçasına *onun önünde diz çökmeyeceksin*, diye bağırıyordu. Bir şeyleri yakıp yıkmaya hazır bir tanrının tehdidi altındayken bile nedendir bilinmez, onun önünde asla diz çökmeyeceğimi biliyordum.

Ben iki zıt tarafa ayrılmış benliğimle uğraşırken, Aron değişen bakışlarımla birlikte birden dirseğimden tutarak beni aynanın önüne doğru sürüklemeye başladı. Kolumu çekiştirsem de gücüne karşı koyamıyordum.

"Bırak beni!" Ne diye beni buraya getirmişti şimdi?

Birden yakamı tutup iki eliyle birden ayırdığında odanın içerisine yırtılan elbisemin sesi doldu. Şok olmuştum. Öyle bir şok olmuştum ki tepki veremiyordum. Aron elbisemi belime kadar yırttıktan sonra geriye kalan kısmı omuzlarımdan aşağıya indirip, tekrar dirseğimden tutarak sırtımı yarı yarıya aynaya çevirdi.

"Bak! Bak ve kime ait olduğunu anla!" Gür sesi odanın içini yeni bir sarsıntıyla titretirken, ben bakışlarımı aynada gördüğüm yansımamdan çekemiyordum. *Bu da neydi böyle?*

Avucum büyüklüğünde pembe renkli bir lotus, sırtımda çiçek açmıştı. O kadar gerçekçi duruyordu ki biri sanki çiçeği alıp sırtıma koymuştu. Lotus çiçeğinin hemen altından başlayıp omurgamdan aşağıya dik bir şekilde inen bir yazı vardı.

Yazı ilahi bir alfabe kullanılarak yazılmıştı sanki; kusursuz ve ihtişamlıydı.

"দৱেতা পোহৰ"

Harflere baktıkça nedense bana daha da tanıdık geliyorlardı. Kaşlarımı çatarak biraz düşündüğümde bu harfleri nerede gördüğümü hatırladım ve anında gözlerim büyüdü. Köyümde Su Tanrısı'yla ilgili araştırma yaparken karşılaştığım kitapların biri bu dille yazılmıştı. Kitabı okuyamasam da sayfalarda kullanılan bu harfler dikkatimi çektiğinden yazıları bir süre incelemiştim.

Tanrıların dili. Bu tanrı lisanıydı.

"Sen benimsin, benim gelinimsin."

Leylaklarımı sırtımdan alıp öfkeli kehribarlara çevirdim. Bana bilerek sırtımı gösterse de bu neyi kanıtlardı ki? Kolumu elinden çekerek ona doğru döndüm. Sırtımdaki dövmeyle ilgili sorularımı sonraya bırakmaya karar verdim.

"Bana güvendiğini sanmıştım. Sabah beni o toplantıya götürdüğünde bir şeyleri aştığımızı... Böyle düşünen yalnızca ben miydim?"

Kaşlarını çattı.

"Bana hâlâ güvenmiyorsan niye o toplantıya götürdün ki o zaman? İçinde bana karşı hâlâ bir şüphe varsa niye sana inanma mı sağladın?" Kırılmıştım. Bu adam beni kırmaktan hiç yorulmuyordu.

"Bunun sana olan güvenimle alakası yok."

"Neyle alakası var o halde? Tamam, bizi gördüğün durum yanlış anlaşılmaya müsait bir andı ama hiç mi sana ihanet etmeyeceğimi aklından geçirmiyorsun? Ben gözünde bu kadar alçak bir kadın mıyım, Aron? Arkanı döndüğün anda başka bir adamın kollarına gireceğimi mi sanıyorsun?"

Dişlerini sıkarak, "Düzgün konuş," deyince iyice delirmiştim.

"Konuşmayacağım işte! Bunun olması için tetikte beklerken, duymak mı zoruna gidiyor!"

Kollarımı tutarak beni sarsıp, "Seni uyardım! Sana bin kere o heriften uzak dur dedim! Sana nasıl baktığını görmüyor musun, Mana!" diye bağırdığında, "Nasıl bakıyormuş!" diye ben de ona bağırdım.

Duraksadı. Yutkundu ve bir süre gözlerimin içine baktı. "Sana benim gibi bakıyor."

Bunu sesli dile getirmek öfkesini kaynatsa da ben sözleriyle yerime çakılmıştım.

Ne?

Beynim söylediklerini anlamakta zorlanırken, yüreğimde her şey netti. Kalbim sanki her an patlayacakmış gibiydi. Sıkışıyor, hızlanıyor, tekrar sıkışıyordu.

"Bakmasın sana öyle... Kimse sana, benim sana baktığım gibi bakmasın." Bunun düşüncesiyle bile gözleri kararınca, kehribarlarına bir de ölüm indi. Kırmızı ve siyah, ölüm ve ateş gözlerinde birleştiğinde orada bir kıyamet doğmuştu ve o kıyamet, kopmak için sadece bir kıvılcım arıyordu.

Elinin tersini kışkırtıcı bir şekilde yanağıma sürtüp, çeneme indirirken yemin edercesine, "Ecelleri olurum, Mana," dedi.

Kıskanıyordu.

İnanması o kadar güç geliyordu ki... Bu düşünceden, her şeyden daha çok şüphe etsem de aklıma başka bir ihtimal gelmiyordu.

Sorun hiçbir zaman bana olan güveni değildi. Beni kıskanıyordu.

Bu duyguya acemiydi. Acemi olduğundan da onunla başa çıkamıyor, başa çıkamadıkça da öfkeleniyordu ama farkındaydı... Kıskandığının o da farkındaydı. Kalbim artık iflas edecek hale gelirken, içimde yükselen utanç elmacıkkemiklerimi gül rengine boyadı.

Heyecandan ölecek gibiydim.

Bakışlarımı gözlerine sabitledim. "Senden başka kimseyle ilgilenmiyorum."

Senden başka kimseyi gözüm görmüyor ki.

Kıskançlıktan kudurmuş bu tanrıyı sakinleştirmek için ellerimle yüzünü okşayıp onu kendime doğru çektim. "Senden başka kimse umurumda değil." Burnu burnuma çarpınca derin bir nefesle doldurdu içini. Ardından aldığı nefes ona yetmemişçesine elleriyle bileklerimi tutup burnunu boynuma soktu.

Birden belimden kavrayıp beni kucağına alarak, sırtımı yatakla buluşturup üzerime çıktı.

Duymak istedikleri bunlardı.

"Sakın bu sözlerini unutma." Genişçe gülümseyerek kollarımı boynuna doladığımda, "Çünkü ben unutmayacağım," demişti. Hâlâ tanrı kanının etkisi altındaki kehribarlar gözlerimden aşağıya indi ve serin nefesi dudaklarıma vuracak kadar bana yaklaşıp, "Sonsuza kadar kime ait olduğunu hatırlamanı sağlayacağım," diyerek dudaklarıma yapıştı.

Duymak istediklerim bunlardı.

Elleri yırttığı elbisemi aşağıya çekerek üzerimden çıkarırken, aynı arzuyla gözlerimi kapatıp ona teslim oldum.

Aron

Parmaklarımı vücudunun her yerinde gezdirip, bembeyaz teninde kendi izlerimi bırakırken onunla defalarca kez birlikte olmuştum. Gelinim yorgunluktan uyuyakaldığında saatin gece yarısına geldiğini ancak fark etmiştim.

Zamandan soyutlanmak benim için de yeniydi.

Normalde her saniye, her dakika bana işkence etmek için yavaşlar ve zamanda sıkışmış gibi hissetmeme neden olurdu. Mana, yatağımda ter içinde uyuyakalınca birden aklıma bu şekilde kalırsa üşütüp hasta olabileceği düşüncesi sızdı. Bu olasılık beni garip bir rahatsızlığın içine itince, yataktan kalkıp gelinimi temizledikten sonra üzerine saten geceliklerinden birini geçirdim.

Yatağın yanında oturmuş kadınımı izlerken, aklıma Solomon'ın ona uzattığı çiçek ve bakışları gelince sinirden çenem seğirdi. *Onu öldürmek istiyordum.* Bu görüntünün beni neden bu kadar kızdırdığını ise anlamakta hâlâ güçlük çekiyordum. Anlamadığım daha birçok şey vardı. Mesela yatağımda yatan bu kadına gösterdiğim hoşgörüyü, daha önce hiçbir gelinime göstermemiştim.

Yatağımda yatıyordu. Daha önce hiçbir gelinimi yatağıma almadığım gibi onunla uyumamıştım da. Bu kadınlaysa defalarca uyumuştum. Onu defalarca yatağıma almıştım. Onu yatağımda görmeyi sevmiştim.

Korktuğunda ilk beni çağırmasını, bana sığınmasını ve birçok şeyini daha sevmiştim.

Doğduğum günden beri lanetim olmuştu kadınlar. Acıyı, ihaneti, sevgisizliği, vefasızlığı onlardan görmüştüm. Elimi uzatarak başparmağımı kadınımın ısırılıp emilmekten örselenmiş altdudağına sürttüm. Ona tanışmamızdan bir süre sonra *bir lütuf mu, yoksa lanet mi olacağını göreceğiz* demiştim.

Lütuf. Gerçekten de bu kadın benim için bir lütuf olabilir miydi?

Fazla düşünmeyi bir kenara bırakarak uyumak için yatağa uzandım. Günü Mana'yla odamda geçirdiğim için yarın beni yoğun saatler bekliyordu. Gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştığım sırada yataktan gelen hışırtı seslerini duymaya başladım. Ardından üzerime çıkan kadınla birlikte, boğazımda hissettiğim keskin nesneyi fark ederek gözlerimi açtım.

Kucağımda oturan kadının nefretle koyulaşmış çentikli kırmızı irisleri gözlerimin içine bakarken, gırtlağıma kırık bir ayna parçası dayamıştı. Banyoda Mana'nın kırdığı aynanın parçasıydı bu, demek ki birini alıp saklamıştı.

Duygusuz bir şekilde mahlukata bakarak, "Ne istiyorsun?" diye sorduğumda burnuma dolan metalik koku öfkemi körüklemiş ve kehribar gözlerim, kızıl altın renginde parlamaya başlamıştı. Odadaki karanlık benim gözlerimdeki ışıkla hafifçe aydınlanırken, mahlukat tiksintiyle bana doğru hırladı.

Boynuma patır patır dökülen ılık sıvı kandı ama bana ait değildi. Ayna kırık olduğundan Mana'nın avucu kesilmişti. Kesiklerden akan kansa benim boynuma damlayıp boğazımdan aşağıya kayıyordu. Karımın kanının kokusunu almak deliliğimi tetiklemişti.

Mahlukatın bileğini tutup sıkarak, "Eğer ona zarar verirsen aldığın beddualarla kirlenmiş ruhunu ellerimle parçalarım," dediğimde mahlukat şeytani bir şekilde gülümsemiş ve eğilerek kulağıma şu cümleleri fısıldamıştı.

"தெய்வங்களை ஒழியுங்கள், தெய்வங்களைக் கொல்லுங்கள்."*

Bana ne söylediğini anlamasam da ne istediğini kestirebiliyordum. Bu şey, tanrılardan intikam almak istiyordu.

İçimden Mana'nın uyanmamasını dilerken, mahlukat ayna parçasını kullanarak hafifçe boğazımı kesti; bu kez akan kan bana aitti.

Boğazım kesilirken bile tepki vermeyen ben, üzerime uzanan kadının, "Aron?" demesiyle kaskatı kesildim.

Siktir.

Mana doğrularak kucağımda oturduğunda, önce ne olduğunu anlamayıp boş bir şekilde baksa da ardından kesik boğazımı ve elindeki cam parçasındaki kanı fark etti. Gözleri dehşetle açılırken, "Hayır," diye fısıldadı ve yaşadığı şokla birlikte tüm vücudu zangır zangır titremeye başladı.

"B-Ben mi yaptım? Sana zarar mı verdim?" Elindeki ayna parçası yatağa düşerken, yattığım yerden doğrulup onu hızlıca kollarımın arasına aldım.

"Sen değildin." Tutuşumu sıkılaştırıp, "Sen değildin denizim," diyerek yaptığını inkâr etsem de fayda etmedi. Bir gün bunun olacağından ödü kopan karım, göğsümde hıçkırarak ağlarken benden özür diliyordu.

Ağlamasından kesinlikle hoşlanmıyordum.

Ne kadar dil dökersem dökeyim, Mana bir türlü ağlamayı kesmediği için mahlukata olan öfkem iyice bilendi. Az önce gırtlağımın kesilmesinden son anda kurtulmuşken ne sızlayan boynum ne de yaralanmış olmam umurumdaydı.

Gözlerinden süzülen her damla yaş, içimdeki öfkenin üzerine düşerek onu daha da alevlendiriyordu. Karımı ağlatmasının hesabını mahlukata soracaktım ama önce teselli etmem gereken bir gelinim vardı.

* Tanrılardan kurtul, tanrıları öldür. (Ta.)

Ninova

AŞK VE ÖLÜM

Aron

Ay eğri bir bıçak gibi gecenin göğsüne saplı dururken, etraftaki karanlığı dağıtan ışığı tam ucunda oturduğum uçurumun üzerine vuruyordu. Karanlık ve kasvetli dalgalar birbiri ardına uçurumun sarp kayalarına çarpıyor, su havaya püskürerek tekrar denize dönüyordu. Hafifçe esen rüzgâr saçlarımı geriye doğru dalgalandırırken, üzerimdeki zırha bağlanmış siyah pelerin geriye doğru uçuşuyordu.

Etrafta denizin çıkardığı sesten başka ses olmadığından bu yerde huzur bulabilirdim; ne var ki buraya kafamı dinlemek için değil, kan dökmek için gelmiştim. Birilerinin ölümü olmak için.

Deniz. Uçurumdan onu izliyordum. Eskiden denize baktığımda mezar görürdüm. *Kendi mezarımı.*

Çünkü sudan doğduğum gibi öldüğümde de suya dönüşecektim. *Tanrıların doğdukları yer ölecekleri yerdir.*

Zulmetin* rengine boyanmış kapkara dalgalar, kabararak uçurumu daha sert döverken bana fısıldıyordu. Su, yanındayken sürekli benimle konuşur ve hep aynı şeyleri söylerdi.

Seni bekleyeceğim. Öldüğün günü, bana geleceğin günü bekleyeceğim.

Şimdiyse denize baktığımda aklıma gelen ilk şey artık ölümüm değildi. *Bir kadındı.*

Geceye karışan siyah saçları, inci gibi beyaz teni ve çiçekleri andıran gözleriyle bir kadındı aklıma gelen. Bana denizi anımsatacak hiçbir özelliği olmamasına rağmen ona her bakışımda doğduğum ve öleceğim o yer aklıma geliyordu. Bu yüzden ona *denizim* diyordum. Bir tek benim bildiğim, benim gördüğüm o denizdi.

Ölmesini emrettiğim kadının beni soktuğu bu hal, cezam olmalıydı. Ona yaşattığım tüm acı anlar şimdi benim katilim olmak istiyordu.

* Karanlık. (Ar.)

Hangi denizde öleceğimi bilemesem de eninde sonunda oraya döneceğimi biliyordum ve garip bir şekilde o kadına baktığımda gördüğüm denizin, öleceğim deniz olmasını istiyordum.

"Umarım orası olur," diye mırıldandım.

"Uçurumdan aşağıya atlarsan okyanus halkına kalp krizi geçirtebilirsin." Towa üstündeki zırhla yanıma otururak ayaklarını benim gibi uçurumdan aşağıya sarkıttı. Çay kırmızısı renkteki gözlerini kıyıya yakın yerlerde şöyle bir gezdirdiğinde sırıtmaya başladı.

"Ben atlaman taraftarıyım gerçi, eğlenceli olacaktır." Denizden gelen öfkeli seslerle Towa gülmeye başladı, duyacaklarını biliyordu.

Lazar, Mana'ya *suyun yanında yalnız değilsin*, derken doğruyu söylüyordu. Her zaman oradaydılar, dinliyor ve benim onları çağırmamı bekliyorlardı.

"Kışkırtma, denize düştüğünde acısını çıkartırlar."

Güldü. "Köpekbalıklarıyla savaşmanın nasıl olacağını hep merak etmişimdir."

Asla akıllanmıyordu. "Hazırlıkları bitirdiniz mi?"

"Söylediğin her şeyi hallettik, saldırmak için emrini bekliyoruz."

"Düşman tarafında durumlar nasıl?"

Boynunu sağa sola yatırarak eklemlerini kütletti. "Bizi gözetliyorlar." İblislerin onları izlediklerini bildiği halde bu kadar umursamaz oluşunu bir başkası görseydi eğer, Towa'nın akıl sağlığını sorgulayabilirdi. Sonra da onu deli ilan edip korktukları canavarlarla bir tutarlardı.

Kimse arkamızda bıraktığımız ceset yığınlarının bu rahatlığı bize verdiğini akıl etmezdi.

Öldürdükçe ölüme alışırdın. Canavarlara, ruhlara, iblislere, şeytanlara benzer ve onlarla aynı aurayı çevrene salardın. Onlar gibi olurdun.

Towa kucağındaki kızıl mızrağı elleri kaşınıyormuşçasına okşarken, düşman hakkında gözlemlerini aktarmaya devam etti. "Gözden çıkarılabilecek kadar zayıf olanları önden göndermişler. Nasıl bir boka bulaştıklarından haberleri dahi olmayan canlı cenazeleri."

Gözlerimi neredeyse gözükmeyen aydan ayırmadan, "Ne kadar zayıf olurlarsa olsunlar, hepsi içinde bir iblis barındırıyor," dedim. Bu gece ay istediğim enerjiyi bana verebilecek kadar karanlığa boğulmuştu.

Hilal evresindeydi, yarın yeni ay doğacaktı.

"Orası öyle de asıl bizi uğraştıracak olanlar içeride. Öldürdüğümüz iblisler şimdiye kadar diğerlerini uyarmıştır." Bu da uzun süredir bizi bekliyorlar demekti.

"Melezlerin yerini bulabildiniz mi?"

"Onlarında yitiklerle birlikte mağarada olduğunu tahmin ediyoruz. Yaklaşmaya çalışsak da giriş sıkı korunduğu için adamlara sadece gözetlemelerini söyledim."

Kafamı sallayarak anladığımı gösterdiğimde, "Burası bölgedeki son sığınak olduğundan mıdır nedir, içeride çok fazla iblisin varlığını seziyorum," dedi. Temizlediğimiz mağaralardan geriye, hayatta kalan birilerini bırakmadığımız halde sayıları çok fazlaydı. Üstelik içeride varlıklarını gizleyebilecek kadar güçlü birkaç iblis de vardı. Mağaraya yalnız gireceğimden bunu Towa'ya söyleme zahmetine girmedim, zaten yeteri kadar çenesiyle söylenerek kulaklarımı sikmişti. Ana karargâhlarından biri burası olmalıydı.

Rahatsız bir ifadeyle, "Mağaraya tek başına girmekte kararlı mısın? Normalde bunu önemsemem biliyorsun ama ellerinde şu siktiğimin tanrı zehri var," dedi. Bizim de o zehri tedavi edecek bir panzehrimiz hâlâ yoktu.

"Plana sadık kalacağız."

"Aron-" Ona attığım bakışla söverek önüne döndü. Daha fazla itiraz kabul etmeyecektim.

Diğer mağaralara da kimsenin girmesine izin vermeyip işlerini tek başıma bitirmiştim. Oralarda sorun çıkarmasa da bu mağarada çok fazla iblis sezdiğinden tek gitmememi söyleyip duruyordu.

Neredeyse yirmiden fazla melez bulmuştuk. Tutsak melezlerin hepsi yitiklerin deneylerine kurban giderek zehirlenmişti. Çok yaşamayacak halde olanların acısını sonlandırmış, hayatta kalanları incelemesi için Caster'a göndermiştim. Zehrin tedavisini bulabilmeleri için bir süre daha yaşamaları lazımdı.

Gizli odada yaptığımız toplantıdan sonra Caster ve Towa'ya, Kaldera'nın haritasında yitiklerin saklandıkları yerleri işaretlemelerini söylemiştim. Maar'a yakın beş şehirde kurdukları sığınakları tespit etseler de daha fazlasının olduğuna emindim. Öteki yerler hâlâ araştırılıyordu. Biz harekete geçtiklerini fark edene kadar Karanlık Müritler, tanrıların topraklarına yitikleri yerleştirmiş ve yerleştirmeye de devam ediyordu.

Benim halkımı yem olarak kullanıp iblisleri yeryüzüne çıkarıyorlardı. Maar'a yakın yerlerde saklanmaları çok geçmeden bir saldırı gerçekleştireceklerinin işaretiydi. Şeşe Kuşları olayında da eminim onların parmakları vardı. O parmakları teker teker kıracaktım.

Aklıma Mana'nın Şeşe Kuşlarına baktıktan sonra neredeyse kör olacağı gerçeği gelince dişlerimi sıktım. Ne olursa olsun Karanlık Müritlerin saraya yaklaşmasına izin veremezdim. Aslında biraz daha durup onları gözlemlemek istiyordum fakat söz konusu yalnızca halkımın canı değildi artık.

Korumam gereken bir kadın vardı.

İşleri biraz hızlandırsam da sonuç değişmeyecekti. Benim bölgeme izinsiz giren herkes gazabımı tadacaktı.

Yerini bulduğumuz diğer dört mağarayı temizleyip yitikleri öldürerek, iblisleri tekrar yeraltına göndermiştik. Neredeyse iki haftadır saraydan uzaktaydım. Son mağarayı da hallettikten sonra geri dönecektik.

Seni bekleyeceğim. Beni bekleyeceğini söylemişti, tıpkı deniz gibi.

Leylaklarında saklayamadığı endişeyle beni uğurladığı hali gözlerimin önüne gelince dudağımın kenarı yukarı doğru büküldü. Zehir konusunun onu nasıl kaygılandırdığını biliyordum ve şu mahlukat da vardı. Karımı o şeyle yalnız bırakmak her ne kadar beni rahatsız etse de derdinin Mana değil de tanrılar olduğunu bilmek biraz da olsa endişemi azaltıyordu.

Öldürmek istediği bensem sorun yoktu.

"Siktir! Niye öyle gülümsüyorsun şimdi? Ulan mağaradakiler şu gülümsemeyi görse yemin ediyorum işi sana bırakmadan iblislerine ruhlarını yemeleri için yalvarırlar. Iyy, tüylerim diken diken oldu."

Kaşlarımı sinirle çatarak ensesine bir tane geçirdim. "O dilini bir gün koparacağım." *Pezevenk.*

Acıyla yüzünü buruşturarak vurduğum yeri ovalarken, "Ne vuruyorsun be! Sanki yapmadıkları şey!" dediğinde bir yanım o çok istediği köpekbalığı dövüşü için onu uçurumdan aşağı atmamı söylüyordu.

Towa'nın aksine Lazar ve sürüsünün bundan hoşlanacağı kesindi.

Birinin yaklaştığını hissettiğimde Buz Muhafızlarının arasına bu sene katılmış çaylağı gördüm. Tek bir ayak sesi dahi çıkarmadan yanımıza gelip, "Efendim, böldüğüm için özür dilerim fakat bir sorun çıktı," haberini verdi.

"Ne oldu?"

"Mağaranın olduğu ormanda yaşayan dryadlar* sizinle konuşmakta ısrar ediyorlar." Demek burada yaşayan orman perileri vardı. Uçurumdan kalkarak denize son bir bakış atıp çaylağa döndüm.

"Yolu göster." Bakalım ne istiyorlarmış.

Saldıracağımız ormanın girişinden yarım kilometre ötede hazırda bekleyen Buz Muhafızlarının arasında gerek kıyafetleri, gerekse görünüşleriyle birlikte göze çarpan dryadlar, benim gelişimi görür görmez ellerini göğüslerinin üzerine koyarak başlarını eğip selam verdiler.

"Orman ruhları, Su Tanrısı'nı selamlıyor."

* Yunan mitolojisinde ormanlarda yaşayan ağaç perilerine verilen isim olup, Yunanca meşe ağacı kelimesiyle ilişkilidir. Ormandaki her ağacın bir dryadı olduğuna inanılır, ağaçları korumak gibi görevleri vardır.

Doğdukları ağaçların yaprakları ve dallarıyla kendilerine yaptıkları kıyafetler yalnızca özel bölgelerini kapatıyordu. Dişi dryadlar başlarına çiçeklerden taçlar takarken, eril olanlar daha sade bir görünüme sahiplerdi. Vücutlarının açıkta kalan bölgelerinde yer yer yeşil pullar göze çarpıyordu. Doğayla bir oldukları için tenleri de hafiften yeşile çaldığından, isteseler de insanların arasına karışamıyorlardı.

Yine de bu, diğer türlerle birlikte olmak için onları durdurmuyordu. Birbirinden güzel ve yakışıklı görünüşlere sahip olduklarından genelde birçok türle çiftleşiyorlardı. Buz Muhafızları suratlarındaki düz ifadelerle onlara bakıyorlardı, yerlerinde başkaları olsa çoktan perilerin güzelliğine kapılmış olurdu. Hepsinin yüzü bir mermer kadar sertti. Bu duruşlarına vesile olan Ragnar ve acımasız eğitim yöntemleriydi. Sadece fiziksel değil, ruhsal bir eğitimden de geçmişlerdi.

"Kaldırın kafalarınızı ve neden muhafızlarımı rahatsız ettiğinizi söyleyin."

Konuşurken katı bir tutum sergilediğim için yüzlerindeki endişe ve korkuyu görebiliyordum. En öndeki dişi dryad öne çıkarak, "Niyetimiz yolunuza çıkmak değildi efendim. Yitikler yüzünden ormanda olduğunuzu anlayınca size yardım etmek için ağaçlarımızı terk edip buraya geldik. Kalanlarımız da içeride sizin emirlerinizi bekliyor," dedi.

Dryadlar doğdukları ağaçlardan çok uzağa gidemezlerdi. Ağaçla ruhları birleştiğinden ağaç yaralanırsa hastalanır, ağaçları ölürse onlar da ölürdü.

Normalde de saldırgan olan bu ırk, bugün etraflarına ayrı bir vahşi hava yayıyordu.

Bir başka dryad, "Yitikler uzun süredir ormanımızı işgal etmiş durumdalar. Dahası ağaçlarımıza zarar verip bizden birçok kişiyi öldürmekten de çekinmediler. Birleşip onlara saldırdık lâkin iblislerin koruması altındaki bu kara büyücüleri ormandan süremedik," dedi.

"Ve çocuklarımız... onları kaçırdılar." Dryadların bu bölgeyi mesken tuttuğunu fark edince, burada melez bulma ihtimallerinin diğer bölgelere nazaran daha yüksek olduğunu düşünüp ormana yerleşme kararı almışlardı demek ki.

Onlarla birçok kez iletişime geçtiklerine göre yitikler ve iblisleri hakkında birçok bilgiye sahip olmalıydılar. Bakışlarımı Towa'ya çevirdiğimde onun da kafasından benimle aynı düşünceleri geçirdiğini sırıtmasından anlamıştım.

İşimize yarayacaklardı.

Dryadlar doğayı koruduklarından Toprak Tanrısı'na bağlı türlerdi. Normalde bu savaşa katılmaz, sadece ağaçlarının korunacağı sözünü almak için yanımıza uğrarlardı. Hades emretmediği sürece bize yardım etmeye pek gönüllü olmazlardı lâkin yitikler tarafından görmezden gelinip bir de içlerinden bazılarının öldürülüp, çocukları deneyler için kaçırılınca intikam almak istiyorlardı.

Onlarla ya da onlarsız burayı ezip geçecektim.

Dryadlara ihtiyacım olmasa da fazladan yardımın kimseye zararı dokunmazdı fakat hiç risk de yok değildi. İçlerinde yitiklerle anlaşıp bizi tuzağa çekmek isteyenler olabilirdi. Bir gözlerini hep üzerlerinde tutması için muhafızlardan birilerini görevlendirecektim.

İhaneti asla affetmezdim.

"Yitiklerle savaşırken dryadların ağaçlarını korumak önceliğiniz olsun." Buz Muhafızları emirlerimi dinleyerek hep bir ağızdan, "Emredersiniz!" dediler.

Dryadlar onların bizimle savaşmalarına müsaade edeceğimi anladıklarında, sevinerek gözlerindeki intikam alma kararlılığını artırmışlardı.

Benimle ilk konuşan dişiye bakarak, "Biraz sohbet edelim," dediğimde gülümseyerek, "Elbette, efendim," demiş ve Towa'yla birlikte beni takip etmeye başlamıştı.

Planda değişiklikler yapmamız gerekecekti.

Ormanın içindeki küçük gölün yanına gelerek tek dizimin üzerine çöktüm. Avucumu suyun içine soktuğum anda, kehribarlarım kızıl altın rengini alarak parlamaya başladı. Göldeki su emrim üzerine sise dönüşerek ormanın içine doğru yayılırken gittikçe kalınlaşıyor, düşmanın gözlerine perde çekiyordu.

Sisin ormanı sarmasıyla birlikte huzursuzlaşan iblisler, kükreyip hırıldayarak diğerlerine geldiğimizi haber verdiler. Bir yandan da emrim altındakileri çıkardıkları ürkütücü seslerle korkutmaya çalışıyorlardı. Bastığımız ilk mağaradan sonra iblislerin türlü türlü oyunlarına alışmış olan Buz Muhafızlarını artık o kadar kolay kandıramayacaklarını yakında öğreneceklerdi.

Sisin yeteri kadar kalınlaştığını görerek elimi gölden çektim. Ben tersini emredene kadar sis ormanı kaplamaya devam edecek ve zayıf iblislere karşı kapan görevi görecekti.

Buradan çıkış yoktu.

"İstediğiniz sandığı getirdim efendim."

Kızıl altın renginde parlayan gözlerimi gölü kaplayan sisten çekerek elinde tuttuğu sandıkla birlikte yanıma gelen nymphe çevirdim. Nasıl kara perileri Toprak Tanrısı'nın emri altında çalışıp doğayı koruyorsa, suda yaşayan su perileri de benim emrim altındalardı.

Periler kendi aralarında dört türe ayrılsalar da hepsi bağlı olduğu bölgeyi korumakla yükümlüydü ve oradan ayrılmaları ölüm demekti.

Kara perilerinden aldeidler ve napaealar vadileri, auloniadlar yaylaları korurdu. Leimakidler meraları, oreadler dağları, mintheler naneleri, hesperidler ise bahçeleri korumakla yükümlüydü.

Su perilerinden heleadlar bataklıkları, okeanidler okyanusları, nereidler denizleri ve naiadler ise tatlı suları korumakla görevliydi.

Ağaç perilerinden dryadlar meşeleri ve leukeler kavakları korurdu. Meliaeler dişbudak ve epimeliadlar da elma ağaçlarını korurlardı.

Yeraltı dünyası perileri de lampadelerdi.

Teni maviye çalan dişi nymphlerin ciltlerinde denizkızları gibi yer yer pullar vardı lâkin denizkızlarının aksine kuyrukları yoktu. İnsan bacaklarına sahip olduklarından karaya rahatlıkla çıkabiliyorlardı. Gelen dişi nymphin saçlarında deniz kabukları ve mercanlardan oluşan süsler takılıydı. Özel bölgeleri gölde yetişen yosun ve çiçeklerden dikilmiş kıyafetlerle kapatılmıştı. Tatlı suda yaşadığı için o aslında bir naiaddi.

Saygıyla uzattığı sandığı alarak, "Thetis, diğerlerine gözlerini dört açmalarını söyle. Bu tarafa kaçan yitikler olursa suda boğmakta serbestler," dediğimde naiad gözlerindeki parlamayla, "Emredersiniz," diyerek gölün içine geri döndü. Muhtemelen yitikler bu göle de zarar vermişlerdi zira naiadler de dryadlar kadar öfkelilerdi. Yitikler, perilerin varlıklarını umursamasa da içlerindeki iblisler tanrılarla bağlantılı olan herkese kin güttüklerinden perilerin acı çektiklerini görmek istemişlerdi.

Köpekbalıkları, göldeki su onlar için uygun olmadığından bu tarafa gelemedikleri için benimle su perileri aracılığıyla iletişime geçiyorlardı. Onlar denizde olduklarından aslında yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Denizkızları -denizadamları- da nadiren nehirlerde yaşardı, sirenlerse denizi terk etmezlerdi. Gölde pek fazla su canlısı yaşamadığından en yararlıları su perileriydi.

Sandığı yere bırakıp kapağını açtığımda, içinden gelen tıslama sesiyle beklemeye başladım.

Beyaz pulları ve aynı renk boynuzları olan büyük bir yılan sürünerek sandıktan dışarı çıktı. Derisinin üzerinde büyüyle birlikte doğduğunu gösteren kabarık rünler vardı. Kafasını kaldırıp kırmızı gözleriyle bana bakarken, gözleriyle aynı renkteki çatallı dili ağzından çıkıp duruyordu.

"Git ve masum ruhları yemek için yeraltından kaçan o iblisi sürükleyerek geldiği çukura geri götür."

Yılanın kimden bahsettiğimi anladığı gibi gözlerindeki ifade değişerek yırtıcı bir hal aldı, ardından bana boynunu eğip selam verdikten sonra hızla sürünerek sisin içinde kayboldu.

Konuştuğumuz dryad bize mağaradaki güçlü yitiklerden birinin içinde Yaka İblisi'nin olduğu bilgisini vermişti. Açgözlü, doymak bilmeyen bu iblis sadece anlaşma yaptığı yitiğin ruhuyla yetinmez, belli aralıklarla anlaşmalısına yiyebilmesi için ruh getirme şartı koşardı. Bu iblisin en büyük korkusu ise Yeg yılanıydı.

Yeg yılanının soyundan gelen bu yılanlar, insanların ruhlarını korur ve kötü ruhlardan arındırırdı. Suyun altında bile nefes alabildikleri için her yerde

yuvaları bulunuyordu. Bu yüzden Thetis'ten bu yılanlardan birini yakalayıp buraya getirmesini Lazar'a söylemesini istemiştim.

Beklediğim çığlık, sisin içinden gelince yılanın iblisi yakaladığını anlayarak yarım ağız gülümsedim ve ormanın içine doğru yürümeye başladım.

Vakit gelmişti.

Saniyeler içerisinde etrafta bağırış çağırışlar ve savaş sesleri yükseldi. Yeg yılanı tarafından gafil avlanan iblisin çığlığının bekledikleri işaret olduğunu bilen Buz Muhafızları, dryadlarla birlikte yitiklere saldırmaya başlamıştı.

Can havliyle kaçan Yitiklerden biri, önüme atlayarak bana çarpmış ve kıçının üzerine düşmüştü. Ormanın bu bölgesine kadar sağ salim gelebildiğine göre Towa'nın bahsettiği gözcülerden biri olmalıydı.

Yitiğin bir yanağında ve ellerinin üzerinde kabarık yaralar vardı. Ya anlaşma yaptığı iblisi vücudu kaldıramıyordu ya da iblise çok fazla ruh parçacığı verdiğinden vücudu çökmek üzereydi. Boynunda lanetli kolyeler, parmaklarında yine lanetli yüzükler takılıydı. Üzerinde ise yüzünü saklayan kara bir pelerin vardı.

Başını kaldırıp kime çarptığına baktığında, benimle göz göze geldi ve hayatının hatasını yaptığını anlayarak bağırıp geriye doğru kaçmaya çalıştı. Benimle karşılaşmaktansa savaş alanına dönmek doğru bir tercihti, tabii iblisinin kibri buna izin verseydi. Bedenine konuk ettiği kötü varlık, sinirlenerek insanı sağır edecek tizlikte bir çığlık atıp ortaya çıktı ve konuştu.

"Kaçmaya nasıl cüret edersin aşağılık insan! İtibarımı zedelediğin için cezanı çekeceksin!"

Yitik, nefes alamıyormuşçasına yere doğru eğilip boğulma sesleri çıkarırken gözleri ardına kadar açıldı. Ecel terleri döktüğü sırada yüzü kıpkırmızı kesilerek bütün damarları şişip kabarmıştı. İçinden dışarıya çıkmaya çalışan şey, kemiklerini kırıyormuşçasına kütürtü sesleri geliyordu. Sonunda kara bir duman sırtından dışarı çıkarak havaya yükselmiş ve şekil değiştirerek boynuzlu, uzun tırnaklı, ağzında kalın ve sivri dişleri olan, gözleri iki boşluktan ibaret iblisin gölgesine bürünmüştü.

"Ne tesadüf, ben de senin gibi itaatsizlik edenlerden hazzetmem iblis."

Benim konuşmamla birlikte yitiğe işkence etmeye ara veren iblis, kafasını kaldırıp bana baktı. İfadesi ilk önce şaşkınlığa ardından da kindarlığa büründü. "Lanet olası tanrı, beni yine o çukura gönderemeyeceksin!"

Konuşma tarzı hoşuma gitmemişti. "İşte bu yüzden zayıflarla ilgilenmek istemiyorum."

Elimi iblisin boğazına sardığım gibi sıkarak nefesini kestiğimde, yitik de aynı acıyla yerde kıvranmaya başladı. İblis tırnaklarını etime geçirerek bileğimi kanatırken, bir yandan da ona dokunabilmemin şokunu yaşıyordu.

Buz gibi olmuş gözlerimin içine bakarken, "N-Nasıl?" diye sorguladı.

İblisler, yitiklerle anlaşma yapsalar da bedenleri hâlâ cehennemin çukurunda bir yerlerdeydi. Ruhları anlaşma sayesinde yeryüzünde görülebilir hale geliyordu, haliyle gölgeden ibaret olan bir şeye tanrı dahi olsa kimse dokunup zarar veremezdi.

İblislere zarar verebilecek iki şey vardı; biri ışık, diğeriyse karanlıktı. Benim ışıkla uzaktan yakından bir alakam yoktu. Işık benim zehrimdi.

Yitikleri öldürerek iblislerin yeryüzünün işlerine müdahale etmesini engelliyorduk fakat iblise bir zararımız dokunmuyordu. Ancak işin içine *ışık ve karanlık* girdiğinde onlar da ölebilirlerdi.

Onu sağ bırakmayacağımı anlayan iblisin gözlerini ölüm korkusu sardı.

İblise aşağılayıcı bakışlar atarak, "Yerini bilmelisin," dediğimde bir an için gözaklarımın siyaha boyanıp geri çekilmesiyle birlikte gözleri dehşetle açıldı. *Bunu nasıl yaptığını anlamıştı.*

"Sen me-" Cümlesini tamamlamasına izin vermeden elimi sıktığım gibi gölge, dumana dönüşerek dağıldı. İblis tekrar yeraltına dönmesinin öfkesi ve çektiği acıyla haykırmıştı.

Kara duman azalıp yok olurken beni hâlâ duyabildiğini bildiğim için, "Diğerlerine yitiklerle anlaşma yapan her iblisin peşine bizzat düşeceğimi söyle," dedim.

Artık kim olduğumu biliyorlardı.

İblisin cehenneme geri dönmesiyle birlikte yitik yere serildi. Gözleri geriye doğru kayarak titreyip, ağzından köpükler çıkarmaya başladı. Çırpınıp duran bedenini soğuk bakışlarla izlerken, titremeleri sonunda durdu ve başı yana düştü.

Ruhu hür kalmıştı, tabii ondan geriye pek bir şey kaldıysa.

Yitiklerle asıl savaşın yapıldığı yere yaklaştığımda yerdeki cesetlerin sayısında artış olduğunu gördüm. Buz Muhafızları, iblislerini çağıran kara büyücüler yüzünden zor durumda kalsalar da gayet başarılı bir şekilde mücadelenin üstesinden geliyorlardı. Bazı iblisler vesveselerini kullanarak düşmanlarının aklını çelmeye çalışıyor veya bizzat saldırarak yitikleri koruyorlardı.

Burada kalmak istiyorlarsa onları kaybetmeyi göze alamazlardı.

Sisin içinde belirli aralıklarla patlayan ışıklar daha önce hazırlayıp Buz Muhafızlarına verdiğimiz ışık parşömenlerinden geliyordu. Bu parşömenler büyücü birliği tarafından üretilmişti.

İblisleri öldürmek için yeterli ışığa sahip olmasalar da en azından onları kısa süreliğine de olsa kaçırmayı başarıyordu. Bu aralık da yitiği etkisiz hale getirmek için muhafızlara değerli bir fırsat sunuyordu.

Cehenneme sürgün edilmeden evvel bütün iblisler ışıktan kurtulmak ve ışığın gücüne sahip olanların soyunu kurutmak için onların peşlerine düşmüş, ışığın sahiplerini öldürmeye çalışırken de birçoğu gebermişti. İki taraf arasındaki düşmanlık bugün bile devam ettiğinden ışık gittikçe zayıflamış, karanlık ise güçlenmişti.

Işığın karanlık karşısında bu kadar zayıflamasına tek bir soyun yok oluşu sebep olmuştu.

Wardensler.

Bundan iki yüz elli yıl önce bir gecede tüm ırk katledilmişti. Onlarla birlikte haklarındaki bütün bilgiler, belgeler ve kalıntılar da yok edilmişti. Sanki biri ya da birileri sadece bu soyu yok etmekle kalmamış, bütün varlıklarını da geçmişten silmeye çalışmıştı.

Işık onlarla birlikte kaybolmuştu.

Towa'nın yakut rengindeki mızrağı sisin bile örtemeyeceği güçte parlarken, bir o yanda bir bu yanda belirerek adamlarına yardım ediyordu. Güçlü iblisleri üzerine çekerek diğerlerinden uzaklaştırıp işlerini bitiriyor, sonra da gözüne bir diğerini kestiriyordu. Kızıl Mızrak lakabını almasını sağlayan da gittiği yerde mızrağıyla kandan yağmurlar yağdırması yüzündendi.

Yitiklerin geneli zayıflardan oluşsa da aralarında orta seviyede iblislere sahip olanlar da çoktu. Bedenlerinin kaldırabileceğinden fazlasına göz diken kara büyücüler, başta yüksek seviyeli iblislerle anlaşma yapmak istemiş lâkin açgözlülükleri yüzünden çağırdıkları her iblis ölümlerine yol açarak ruhlarını çalmıştı. Gerçekleşen kazalardan sonra kimse yüksek seviyedeki iblisleri çağırmaya kolay kolay yanaşmıyordu.

Bu bir zayıflık gibi görünse de aslında orta seviye iblislerden kuracakları bir ordu da işlerine yarayacağından şimdi bunu yapmayı hedefliyorlardı.

Bir iblis ordusu kurmayı.

Bakışlarımı savaş alanında gezdirirken dryadların da Buz Muhafızlarının altında kalmadıklarını gördüm. İblislerden bütün öfkelerini çıkartıyorlardı.

"Ağaçlar! Dryadların ağaçlarını hedef alın!"

"Ağaçlara dokunmaya çalışan herkesin kafalarını kesin!"

Sarmaşıkları kontrol ederek içlerinden birini yakalayan dişi dryad, yitiği etrafında döndürüp üst üste yere vurarak düşmanı acımasızca öldürmüş ve vakit kaybetmeden sıradakine saldırmıştı. Arkasında bıraktığı cesedin bütün eklemleri ters dönerek kırılmıştı. Bakışlarımı az önceki dryada ait olduğunu düşündüğüm ağaca çevirdim. Meşe ağacının dallarında sarmaşıklarla asılmış beş yitik cesedi daha vardı. İbret olsun diye asılmışlardı.

Eril dryadlar, dişilerin aksine dönüşüm geçirerek saldırmayı tercih ediyorlardı. Doğayla bir olduklarından doğaya ait bütün canlıların formuna girebilirlerdi.

Bir ayı, yitiğin üzerine otururak onu ezerken; kurda dönüşmüş olanlardan biri canlı canlı yakaladığı yitiğin uzuvlarını dişleriyle parçalayıp koparıyordu. Bir aslan öfkeyle kükreyip önündeki yitiğin sırtını pençeleriyle yırtarken, bazı eril dryadların ise Buz Muhafızlarıyla ortak savaştığını fark ettim. Birbirlerine kısa sürede uyum sağlamışlardı.

Yitikleri geri püskürttüklerini görünce bana burada ihtiyaç duymadıklarını anlayıp, mağaraya doğru yürümeye başladım. Sis yüzünden göz gözü görmese de yanından geçerken arkamdan bıraktığım soğuğu hisseden iblisler, teker teker ürpererek etraflarını kolaçan ediyorlardı.

Savaş yoğun bir şekilde devam ettiğinden birbirine karışan gürültüler insanı sağır edecek cinstendi.

Ölüm uğulduyor, savaş nidaları atılıyor, iblisler feryat ediyordu ama hiçbir gürültünün *onların sesini* bastırmaya gücü yetmezdi.

Tellerini parmak uçlarıyla çekip bırakarak çalmaya başladıkları lirin hemen ardından, tüm ormanda bir şarkı duyuldu. Birçok ağızdan aynı anda ahenkle çıkan bu şarkı, öylesine narin öylesine güzel söyleniyordu ki bu ezgiden büyülenen yitiklerden bazıları savaşmayı bırakmış ve şarkının onları çağırdıkları yere doğru bakmaya başlamışlardı.

Hipnotize olmuş yitikler göle doğru yürürlerken, önlerindeki düşmanı unuttukları için bazıları öldürülmüş fakat bunun farkında bile olmamışlardı. Buz Muhafızları ve dryadlar başta düşmanlarının bir anda değişen tavırlarına şaşırsalar da buna sebep olan şeyden önceden haberdar oldukları için ormana doğru gidenlere dokunmadılar. Yitiklerin işittikleri şarkıyı kulaklarındaki tıkaçlar yüzünden duymuyorlardı.

İblisleri bağırıp çağırarak yitikleri kendilerine getirmeye, hatta acı yoluyla onları uyandırmaya çalışsalar da nafileydi.

Bir kez siren şarkısını duyarsan bütün duyularını kaybeder ve tek bir şeye odaklanırdın; *gel* emrine.

Yaptığımız plana göre sirenler göle giremeseler de seslerini kullanarak yitikleri büyüleyip göle çekeceklerdi. Su perileri de şarkıyla büyülenen yitikleri gölde boğacaklardı, tıpkı şu anda yaptıkları gibi.

"Bunlar sirenler! Kulaklarınızı kapatın, sakın şarkılarını dinlemeyin!"

Düşman tarafında yeni bir kargaşa çıkarken ben de mağaradan içeri girdim. Attığım ilk adımla birlikte bir kemiği ezdiğimi gördüm. Bakışlarımı ileriye çevirdiğimde yolu aydınlatsın diye duvarlara çaktıkları meşalelerin ateşi, uzun zamandır burada olduklarını gösteren iskeletlere vuruyordu. Köşelere istiflenmiş kafatasları ve kemiklere bakarak yürümeye devam ettim.

Burada birçok türe ait kalıntılar vardı, cesetlerden geriye kalanlar.

Mağaranın içi, karınca yuvasıyla aynı düzene sahipti. Her yer kazılmış yollar, çatallanarak içeri girecek davetsiz misafirlerin kafasını karıştırıp onları tuzaklara çekmek için ayarlanmıştı lâkin beni kandıramazlardı.

Buradaki yüksek seviyeli varlığın nerede olduğunu sezebiliyordum. *O şey beni davet ediyordu.*

Girdiğim koridorun ilerisinde duyduğum kükreme sesleriyle birlikte elimi yan tarafıma doğru uzattım. Havadan çektiğim su anında emrime itaat ederek dondu, ardından da şekillenip siyah bir buzdan kılıca dönüştü. Bu sırada bana doğru koşan onlarca iblis görüş alanıma girdi.

Kılıcı kaldırdığım gibi ilk iblisi kesip, diğerinin pençesinden sıyrılarak kafasını duvara çarptım. Yitik, acıyla bağırıp yere yığılırken iblisi güçlerini kullanarak baygın bedenini kontrol etmeye başladı. Yeniden bana saldırınca bu sefer kılıcımla kafasını uçurdum.

Yüzüme sıçrayan kanı umursamayıp diğer iblislere yöneldim. Yitiklerden biri yayını gererek bulduğu açıklıktan bana ok fırlatınca, oku çıplak elimle yakalayarak sıkıp ortadan ikiye ayırdım. Boğazıma birkaç santim kala durdurduğum okun ucuna siyah, balçık gibi bir şey sürmüştü.

Cızırdayarak okun demir başını aşındıracak denli asidik özelliğe sahipti. *Tanrı zehri.*

Elimi hafifçe yukarıya savurduğumda yeraltından çıkan buz sarkıtları bana ok atan yitiği delik deşik ederek öldürdü.

"Yapabileceklerinizin hepsi bu kadar mı?" Yanağımdaki kanı silerken, onlara attığım bakışla korkarak bir adım geri çekildiklerini görünce alayla gülümsedim.

Hızlıca öne atılarak hepsini kılıcımla biçip geçerken, koridor acı dolu haykırışların esiri olmuştu. Üstüm başım kan içinde kalsa da cesetleri arkamda bırakıp koridordaki ilerleyişimi sürdürdüm.

Çok fazla yürümeme gerek kalmadan yol beni geniş bir açıklığa çıkardığında, duyduğum su sesiyle birlikte önümdeki dağdan akan şelaleye baktım. Şelale aktığı yerde kollara ayrılıyordu. Etrafı yeşilliklerle doluydu. Oluşan doğal havuzun ortasında ise yarısı suya gömülü bir kaya duruyordu. Kayanın üzerinde gözlerini kapatarak oturan bir kadın vardı. Beni çağıran oydu.

Koç boynuzu gibi kıvrık duran boynuzları kafasının üzerinde yükselirken, uzun siyah saçları beline dökülüyordu. Ölü gibi beyaz bir teni vardı, geldiğimi hisseder hissetmez açtığı gözleriyse aklarına dek kararmıştı. Üzerindeki siyah elbise yarı şeffaf olduğundan bütün kıvrımlarını ortaya döküyordu. Uçları hafifçe sivri olan kulaklarına sallanan uzun küpeler takmıştı.

Buraya o kadar tezat bir görüntü sunmasına rağmen göz alıcı bir güzelliği vardı. Fanilere göre o, ulaşamayacakları tek kadındı çünkü onun yaşamla bir alakası yoktu.

Mağaranın içinde elliden fazla oyuk vardı. Hepsi de demir parmaklıklarla örtülmüş ve her birinin içine bir melez konulmuştu. Perişan haldeki melezler dizlerinin üzerinde dururken kolları arkadan zincirlere bağlanmıştı. Zincirlerin başlarıysa mağara duvarlarına çakılmıştı. Bazıları uzun süre önce zehirlendikleri için benliklerini kaybetmişlerdi. Diğerlerinin bilinçleri yerindeydi ve ağızları ses çıkarmasınlar diye kumaşlarla bağlanmıştı. Zehirlenip zehirlenmedikleri meçhuldü.

"Seni bekliyordum." Kadının şuh bir şekilde çıkan sesi sirenlerinkini kıskandıracak bir tona sahipti. Bir anda yanımda belirerek siyaha boyadığı dudaklarını kulağıma yaklaştırıp, "Yeni tanışıyor olmamız ne yazık," dedi.

Hel.

Bu kadını yeraltından kim çıkarmıştı? O iblis falan değildi, Ölülerin Tanrıçası'ydı. Bu yüzden kutsal bir aurayla değil, karanlıkla sarınmıştı.

"Burada olmaman gerekirdi."

Güldü. "Ama buradayım."

Topuklu ayakkabılarıyla çevremde dolaşıp önüme geçti.

"Dedikleri kadar varmışsın vâris. Yeryüzü, gök ve yeraltı seninle ilgili dedikodularla çalkalanıyor. Herkese korku saldığın ve mutlak bir güce sahip olduğuna dair söylentiler kulağıma geliyordu ama ben daha çok ne kadar yakışıklı olduğunla ilgileniyorum." Diliyle dudağını şehvetle yalarken, "Bu kadarını beklemiyordum doğrusu," dedi.

Her dişi şeytan gibi gözüne kestirdiğini şehvetle kandırmaya çalışıyordu. Yerimde başkası olsa baştan çıkarmasına kanabilirdi çünkü onun her bir dokunuşu, bakışı ve sesi büyülüydü.

Bense dokunuşlarından haz almıyordum. Bu aralar istediğim sadece tek bir kadın vardı ve uzun bir süre de onu arzulamaktan bıkacak gibi değildim.

Kıkırdayarak ayak parmaklarının üzerinde yükselip kollarını boynuma doladı. "Ama en çok gözlerini beğendim." İmayla gülümseyerek, "Bana cehennemdeki ateşi hatırlatıyorlar," dedi.

Kollarını boynumdan çekerek keskin bir dille, "Benim hakkımda bir şeyler biliyorsan eğer bana ihanet edenlere ne yaptığımı da biliyorsundur," dediğimde bakışları ciddileşse de şımarık tavrından ödün vermedi.

"Bu durumda bize ihanet eden sen olmuyor musun?"

"Ben sizden biri değilim."

Alaycı bir kahkaha atarak, "Damarlarında bizim kanımız gezerken bunu söylemen ne komik," dediğinde hissizce ona bakmaya devam ettim.

Suçlarcasına, "Tanrılardan intikam alman gerekirdi, sense onlarla işbirliği yaparak bize engel olmaya çalışıyorsun," derken siyah gözlerinin içinde karanlık yükseldi.

"Tanrıların sikimde olduğunu mu sanıyorsun? Siz benim bölgeme ayak basmaya cüret ettiniz. Benim halkımı öldürüp onları kirli deneylerinizde kullandınız." Üzerine doğru yürüyerek yüzümü yüzüne yaklaştırıp, "Bunu yanınıza bırakır mıyım sanıyorsun?" dediğimde ifadesi çirkinleşti.

"Yapmamız gerekeni yapıyoruz! Tanrıçayı tekrar yükselteceğiz ve sen de bunun için bize yardım edeceksin." Taşan öfkesi yüzünden yüzünün yarısı duvakla örtülmüş bir iskelete dönüşüp, tekrar eski halini aldı. Bu, güzel yüzün altında yatan asıl görüntüsüydü.

Gülmeye başladım. Attığım şer dolu kahkahalar mağaranın içinde yankılanırken Hel panikle bir adım geri çekilmişti. Meşalelerin ateşi biri onlara üflüyormuşçasına dalgalanmaya başlayarak bir sönüp bir yandı. Mağaranın içini karanlığa boğup tekrar aydınlatıyorlardı. Kahkahalarım dinince dudaklarım düz bir çizgi halini aldı. Yüzüme kapattığım parmaklarımın arasından Hel'e gözlerimde beliren kanlı halkalarla baktım.

"Sen kimsin ki bana emir verebileceğini sanıyorsun?"

Meşaleler yanmaya devam etmesine rağmen mağaranın içindeki karanlık artıyor, karanlık arttıkça da içerisi tekinsizlik ve uğursuzlukla doluyordu. Bir tanrının kudretiyle değil, varlığımın karanlığıyla mağaradaki hava ağırlaşmıştı. Etrafıma yayılan kara aura yüzünden saçlarım diplerinden başlayarak uçlarına doğru griye dönmüş ve gözaklarım kararmıştı.

Karanlığın gözleriyle bakıyordum şimdi ona.

"Diz çök." Verdiğim emre itaatsizlik edemeyen Hel anında dizlerinin üstüne çökerken, önümde tir tir titriyor fakat bana düşmanca bakışlar atmaktan da geri durmuyordu. Elimle çenesini kavrayarak yüzünü yüzüme yaklaştırıp, "Bir daha benim kim olduğumu unutmak gibi bir gaflete düşersen, seni cehennemin en dibine gönderirim," dediğimde korkuyla boyun eğdi. Cehennem azabının şiddeti hiçbir şeyle karşılaştırılamazdı.

Elimi çenesinden çekip doğrulduğumda, başını öne eğerek hüzün dolu bir sesle, "Tek istediğimiz tanrıçanın geri dönmesi," dediğinde sırtım ona dönük durduğu için yüz ifademi göremiyordu.

"Geri dönüşü kaos çıkarmaktan başka işe yaramayacak." Delirmiş bir tanrıça yalnızca yıkım getirirdi. Deliliğin tedavisi yoktu.

"Tanrıçaya karşı bu tarz acımasız sözler sarf etmeyin efendim o sizin-"

"İblisleri çağırma yöntemini kara büyücülere sen mi öğrettin?"

"Hayır, ben yapmadım."

"Peki ya zehir? Onunla bir alakan var mı?"

"Yok. Önümüze çıkmadıkları sürece yeryüzünün tanrılarıyla savaşmak istemiyoruz. Amissalara yardım edenler biz değiliz, iblisler."

"Yardımı yanlış yerde arıyorsunuz."

"O halde başa geçin. Yeraltındaki boş taht uzun zamandır sizi bekliyor."

Ona doğru döndüm. Gözlerim kızıl altın renginde parlarken gözaklarım hâlâ kararmış haldeydi. Mağarayı peş peşe gürleyen gök gürültülerinin sesleri doldurdu. Kara dumanlar Hel'in arkasında belirerek bir girdap oluşturmuş ve içinde turuncu şimşekler çakmaya başlayarak cehennemin girişini aralamıştı.

"Ayağa kalk." Hel dizlerinin üstünden kalkarak bana baktı.

"Yeraltına geri dön ve onlara şöyle söyle; o taht hiçbir zaman boş kalmadı."

"Bir sahibinin olduğunu hiç unutmadık."

"Zamanı gelene kadar yeraltında sizi çağırmamı bekleyin."

Önümde saygıyla eğilerek, "Öyle yapacağız," dedi.

İçinde şimşeklerin çaktığı girdaba girerek gözden kaybolduğunda, kara dumanlar onun gitmesiyle beraber dağılarak cehennemin girişini tekrar kapattı. Benim gözlerimdeki ışık da aynı anda parlamayı bıraktı ve gözaklarımdaki karanlık geri çekildi.

Acıyla inleyip elimi karnıma bastırdım. Siktir, mühür sızlıyordu.

Bakışlarımı titreyen elime çevirdim. Tırnaklarım sivrilerek kararmış, zorlanmadan dolayı kabaran damarlar siyaha dönüşerek parmaklarımdan başlayıp kolumdan yukarıya tırmanmışlardı. Derin nefesler alıp vererek gözlerimi kapatıp mühre yoğunlaştım. İçimde çarpışıp duran iki kan yüzünden organlarım zarar görmüştü.

Ağzımın kenarından akan kanı koluma silerek melezlerin olduğu tarafa baktım.

Elimde tuttuğum buz kılıcıyla birlikte yanlarına giderek içeridekilere göz atmaya başladım. Tanrı zehri yüzünden damarlarında ölen tanrı kanı, onları içten yiyerek helak ediyordu. Yanından geçtiğim melezlerden biri zar zor kafasını kaldırıp bana baktığında ölümünün yakın olduğunu hissettim.

Gözlerinde kalan son yaşam parıltısıyla, "Dikkat et... İlk senin peşine düşecekler," dediğinde durup gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

Bunu zaten biliyordum.

Gaspçı

Büyük bir kazığa bağladıkları kadın, ağzına soktukları bez parçası yüzünden konuşamadığı için garip sesler çıkararak bağırmaya çalışıyor ve etrafında toplanmış kalabalıktan yardım dileniyordu. Muhtemelen yakın civardaki köylerin birinden kaçırılarak buraya getirilmişti. Yüzündeki ve elbisesinin açıkta kalan bölgelerindeki yaraların vücudunda korkunç izler bıraktığı yitiğin, dudaklarında rahatsız edici bir sırıtışla kendisine doğru yaklaştığını görünce gözleri dehşetle açıldı. Çırpınarak onu bağladıkları iplerden kurtulmaya çalışıyordu.

Aptal, sanki bu çabası onu hayatta tutmaya yetecekti.

Sarı saçları kafasındaki başlığın altından dalgalanarak beline kadar inen yitik, elindeki meşaleyle kazığın etrafına istiflenmiş odunların çevresinde dönüyordu. Geleceği görebilen yozlaşmış tanrı ve tanrıçaları sözleriyle yüceltiyor, onlara gelecek hakkındaki sorularını cevaplaması için kazığa bağlanan kadını yaptığı ritüelle kurban ediyordu.

Üst üste yığılmış odunlar, sarışın yitiğin dört bir yandan yaktığı ateşle hızla tutuşarak yayılmaya başladı. Alevler büyüyerek sonunda kazığa bağlı kadına ulaştığındaysa etrafta diri diri yanmaya mahkûm edilen kadının ızdırap içindeki çığlıkları yankılanmaya başladı.

Kadın dakikalarca feryat ederek en sonunda canını verdiğinde sarışın yitik, kurban ettiği insan kömürleşene dek gözlerindeki heyecanla alevlerin onu yiyip bitirişini izledi.

Bu da ritüelin bir parçasıydı.

Etrafımda bekleyen Tenebris'in köleleriyle birlikte tahtımda oturuyor, elimde bir kadeh şarapla karşımdaki manzarayı izliyordum. Yüzüm, kazıktaki kadının yanışını seyrederken hafifçe buruşsa da olanlara müdahale etmedim. Kâhinlik yeteneklerine sahip tüm ırkların gelecekten haber almak için kendilerine özgü yöntemleri olduğunu bildiğimden, önümdeki bu çirkin manzaraya müdahale etmiyor, sadece izliyordum.

Sarışın yitiğin içinde Flauros soyundan gelen bir iblis vardı. Bu iblisler, yozlaşmış tanrı ve tanrıçalara verdikleri kurbanları canlı canlı yakan türdendi.

Yanağımı sıkılmış bir şekilde elime yasladım.

"*Amissaların anlaşma yaptıkları zayıf iblisler o kadar da işe yaramaz sayılmazlar.*" Kulağıma derin bir çukurdan fısıldanıyormuş gibi gelse de aslında bu ses içimden geliyordu.

Yüksek seviyeli bir iblis olmasına rağmen çenesinin bir an bile durmaması onun en büyük kusuruydu. Gerçi bu çeneleri sayesinde bedenlerine yerleştikleri büyücüleri bıktırarak kara büyü yapmaya zorluyorlardı.

İblisime hak versem de ona cevap vermedim. Bir kez konuşmaya başladığında susmak bilmiyordu.

Birden önümde beliren karaltı diz çökünce bakışlarımı aşağıya indirdim. Bu, gönderdiğim casuslardan biriydi. Yüzündeki telaşlı ifadeden canımı sıkacak haberler getirdiğini anlamıştım.

"Konuş."

"Efendim, Su Sarayı'nın çevresindeki şehirlere yerleşmelerini emrettiğiniz beş yitik bölüğü, Su Tanrısı ve emrindekiler tarafından yok edildi." Gördüklerinden dolayı korkuyla yutkunarak, "Hepsini öldürdüler," dedi.

Su Tanrısı'nın bunu yapacağını tahmin etsem de olaylara doğrudan kendisinin karışıp açıkça savaş ilan etmesini beklemiyordum doğrusu. Aslında bu kadar bekleyebilmiş olmasını bile takdir ediyordum.

Genç tanrı fazla hırçındı, yine de tanrıların arasında en tehlikelisi oydu.

Casus çekinerek, "Bir de..." diye başlayıp sustuğunda kaşlarımı çatarak devam etmesi için çenemle işaret ettim. "Ölülerin Tanrıçası Hel, bundan sonra bizimle işbirliği yapmayacağını söyledi," dediğinde öfkeyle elimdeki bardağı sıkıp parçalara ayırdım. Hangi cüretle anlaşmamızı bozardı?

"*Bu iyi olmadı. Yeraltıyla iletişim kurabileceğimiz en iyi piyon o kadındı. Şimdi kapılardan birini ele geçirmek zorundasın.*"

O kadını ikna etmek için ne kadar uğraştığımı biliyorlar mıydı? Dişlerimi sıkarak, "Sürtük," dediğimde ateş yüzünden bu tarafa gelemeyen umbralar, öfkeme tepki vererek baykuş seslerine benzeyen uğultular çıkarmaya başladılar. Karanlık Müritlere yeni katılan ırkların, korkuyla karanlığa doğru baktıklarını görünce az önceki sinirimi yutarak sahip olduğum gücü bir kez daha kendime hatırlattım.

Tanrıça Hel'in yokluğu planlarımı sekteye uğratsa da hâlâ her şey kontrolüm altındaydı.

Bakışlarımı ırkların üzerinde gezdirdim. Canımı sıkan birkaç kişiyi gözlerinin önünde umbralara verince, iyiden iyiye onlara karşı içlerindeki korkuyu büyütmüşlerdi. Korku güçtü ve ben, herkesin gözünde korkunun nesnesi olmak istiyordum. Bu hallerinden zevk alarak sırıttım.

O sırada sarışın yitik, ateşi izlerken girdiği transtan çıktı. İçindeki iblisin karanlık ve sinsice gülümsemesini andıran bir ifadeyle tahta dönerek, "Bana tanrıçayı bulmamızın an meselesi olduğunu söylediler," dediğinde sonunda iyi bir haber almanın verdiği gevşemeyle içime derin bir nefes çekerek üzerimdeki baskının azaldığını hissettim.

Kapılardan birini bulmaya çok yakındım. Su Tanrısı veya öteki tanrılar bana ne kadar zorluk çıkarmaya çalışırsa çalışsınlar, benim olanı geri almama engel olamayacaklardı.

"Karanlık Müritlere hazırladıkları şu sürprizi başlatmalarını söyle." Bakalım Su Tanrısı bundan da sağ çıkabilecek miydi?

Ψ

Mana

"Ha... Ha... Hapşuuu!" Akan burnumu mendile silerken, Saya yaptığı işe ara vererek bal rengindeki gözlerini endişeyle üzerime çevirdi. "Hanımım tahmin ettiğimden daha çok üşütmüşsünüz," dedikten sonra kaşlarını kızgınlıkla çatarak bu sefer de söylenmeye başladı.

"Sizi kaç kere dışarı çıkarken sıkı giyinin diye tembihlemiştim."

Saya'ya hastalanmamın asıl sebebinin, her gece üzerime aldığım örtüyle sabaha kadar balkonda oturup Aron'ın gelişini beklemem yüzünden olduğunu asla söyleyemezdim.

İki hafta önce birlikte kahvaltı yaparken yitiklerin daha fazla güç kazanmasına müsaade ederse başımıza bela olacaklarını, bu yüzden de casusların yerlerini tespit ettiği sığınaklarına saldırarak güçlerini kıracaklarını söylemişti. O anda vücuduma inme inmişçesine bir süre hiçbir şey diyemeden yüzüne bakakalmıştım.

İçimdeki korkunun şekil bulmuş hali olan bir yılan, kalbimin etrafına dolanmış ve dişlerini acımadan yüreğime geçirmişti. Çatallı diliyle bana fısıldadıkları yüreğime sapladığı dişlerden daha çok yakmıştı canımı çünkü söylediğinde haklıydı.

Senden uzaktayken daha iyi olacak, demişti bana. En azından kimse gece uyurken boğazını kesmeye kalkışmayacaktı.

Sonra aklımdan tonlarca soru geçmişti. *Ne kadar sürecek? Bana ne zaman geri döneceksin? Ya tanrı zehriyle sana saldırırlarsa? Seni öldürmeye çalışsam bile gitmesen olmaz mı?*

Cevapları belirsiz tüm bu soruları sormak için kıvranıp dursam da dudaklarımdan yalnızca *seni bekleyeceğim* kelimeleri çıkmıştı.

Beklemiştim de; iki hafta boyunca hem gece hem de gündüz.

İki gün önce soğuk algınlığı belirtileri göstermeye başlasam da inatla o balkonda oturmuş, dün gece de ateşlenmiştim.

Bedenim iki haftanın endişesi ve stresi altında yaşarken, üstüne bir de üşütmemi kaldıramamıştı. Sahi dün gece gördüğüm şey de neydi öyle? Yüksek ateşten halüsinasyon falan mı görmüştüm acaba?

Yatakta yatarken ateşim çıktığı için uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyordum. Balkonun pencereleri açılmış ve içeri dolan rüzgâr yüzünden perdeler odaya doğru uçuşmuştu. Soğuk hava beraberinde okyanus kokusunu taşırken, o kokuya karışmış yoğun bir kan kokusu da almıştım.

Aralanan kirpiklerimin arasından bulanık bir siluetin başımda durduğunu görmüştüm lâkin kim olduğunu çıkaramamıştım. Elini alnıma yaslayarak, "Hasta olmuşsun," demişti. Avucunun içi soğuk olduğundan az da olsa ferahlamış ve bana daha çok dokunsun istemiştim. Elini alnımdan çekecek gibi olunca da itiraz edercesine mızmızlanmıştım. Bunun üzerine avucunu alnımda tutmaya devam etmiş, hatta eli daha da soğuyarak beni derin bir uykunun kollarına yollamıştı.

Uykuya dalmadan hemen önce, "Ben yanında yokken hastalanma," dediğini hayal meyal hatırlıyordum. Sabah uyandığımdaysa ateşim düşmüştü ama yanımda kimseyi bulamamıştım.

O siluet Aron olabilir miydi, yoksa gerçekten yüksek ateş yüzünden onu yanımda mı hayal etmiştim?

Saya elinde tuttuğu tepsiyle yanıma gelip yatağın kenarına oturunca, burnuma dolan garip kokuyla birlikte dizlerine koyduğu tepsiye baktım. Cam demliğin içinde süzüldüğü belli olan turuncu renkli bir bitki çayı vardı. Saya demliği alarak cam fincana bitki çayını boşaltıtı, ardından da içine bir dilim limon ve bal kattı. Çay kaşığıyla bardağı karıştırırken, "Bunu içince hiçbir şeyiniz kalmayacak. Soğumadan için hanımım," diyerek uzattı. Gözlerini kısarak, "Hepsi bitecek," deyince gülerek bardağı alıp dudaklarıma götürdüm ve çaydan ilk yudumumu içtim. Baharatın yanında balın tatlı tadını ve limonun ekşiliğini de alabiliyordum.

"Ne çayı bu?"

"Kekik çayı hanımım. Öksürüğünüze iyi gelip boğazınızı yumuşatması için hazırladım." Daha önce hiç kekik çayı içmemiştim. Tadı biraz tuhaftı ama güzeldi de.

"Çaydan sonra size yemeniz için meyve tabağı hazırlamamı ister misiniz?"

Midem bir süre yağlı yemek kabul edecek gibi olmadığından, "Olur," dedim.

Çaydan ikinci yudumu alırken Saya'ya, "Aron'dan bir haber var mı?" diye sordum. Sarayda olup biten her şeyden haberi olduğu için Aron'ın gelişini ilk o işitirdi.

Şaşırdı. "Efendi Aron'ın bu sabah döndüğünü biliyorsunuz sanıyordum."

Duraksayarak, "Döndü mü?" diye sorduğumda tepkimden dolayı haberimin olmadığını anlayınca, "Sabah sizi uyandırmak için yanınıza geldiğimde odanızdan çıkıyordu. Hasta olduğunuzu bana söyleyen de oydu," dediğinde moralim bozulduğu için fincanı kucağıma koydum.

Geldiyse niye haber vermiyordu ki? Bu saat olmasına rağmen hâlâ yanıma uğramamıştı. Hasta olduğumu da biliyordu üstelik.

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

"En son çalışma odasında amissalarla yaptıkları çatışmanın değerlendirmesini yapmak için toplanacaklardı."

Elimdeki fincanı sıktım, işi benden daha mı mühimdi yani? Hasta olduğumdan mıdır nedir, bugün fazlasıyla alıngandım sanırım.

Böyle düşünerek kendime haksızlık mı ediyordum? İki haftadır ne yaşadığımı, nasıl endişelendiğimi bilmiyordu. En azından yanıma gelip bir *iyiyim* diyebilirdi. Saya birden niye yüzümün düştüğünü anlamıştı.

"İyi miydi?" Neden durumunu başkalarından öğrenmek zorundaydım? Karısı değil miydim ben onun?

"Görünürde herhangi bir yarası yoktu."

İç çektiğim sırada kapı açılarak içeriye Aron girince, şaşırarak iki haftadır yüzünü görmediğim kocama baktım. Saya, Aron gelir gelmez, "Ben meyve

tabağını hazırlamak için mutfağa gideyim," diyerek ayağa kalktı. Kucağımdaki bardağı kaptığı gibi resmen bizi baş başa bırakmak için odadan çıkmıştı.

Su Tanrısı yanıma gelerek yatağın kenarına oturup avucunu alnıma yasladı. "Ateşin düşmüş."

Kalbim dokunuşuyla birlikte hızlanırken, dalmışçasına yüzünü izliyordum. Hâlâ burada olduğuna inanamıyor gibiydim. Şu iki haftada onu o kadar çok özlemiştim ki...

"Ne zaman geldin?"

"Gündoğumuna birkaç saat kalmıştı."

Bakışlarımı özellikle görünmeyecek noktalarda gezdirerek bedeninde herhangi bir yaraya dair iz aramış olsam da bulamamıştım. Bu düşüncenin yalnızca evhamlarımdan kaynaklandığını bilsem de o şüpheyi engelleyemiyordum işte. Ya yaralanmış da kıyafetlerinin altında bunu saklıyorsa?

"Daha iyi kontrol edebilmen için soyunayım mı?"

Mırıldanarak, "İyi olurdu aslında," dediğim sırada ne söylediğimin farkına vardığımda gözlerim ardına kadar açıldı. Anında kafamı kaldırarak, "Öyle demek iste-" demeye çalışsam da o sanki bu hiç de garip bir istek değilmiş gibi elini gömleğinin düğmelerine atarak teker teker çözmeye başladı.

Tek eliyle acele etmeden karnına doğru düğmelerini açışını izlerken, görüş açıma ilk önce kaslı göğsü ardından da karın kasları girdi. Başka hiçbir yerinde tüy olmamasına rağmen sadece göbek deliğinden kasıklarına inen hizada tüyleri vardı.

Düğmeleri açmayı bitirince gömleği omuzlarından iterek üzerinden çıkarırken yutkundum. Tekrar ateşim yükseliyormuş gibi hissediyordum, sıcak basmıştı. Kalbim göğsümde küt küt ederken kendimi onu izlemekten alıkoyamıyordum. Pürüzsüz, beyaz tenine dokunmak ve sıcaklığını parmaklarımın altında hissetmek istiyordum.

Eli pantolonunun düğmesine gidince tamamen soyunmayı kafasına koyduğunu anlayıp bileğini tuttum. "Tamam, dur! İnandım!" dediğimde viski rengini alarak koyulaşmış kehribarlarını gözlerimden ayırmadı. Onu soyunurken izlemem gözlerindeki bakışı değiştirmişti.

Elini kızardığından emin olduğum elmacıkkemiğime götürüp, parmaklarının tersini yanağıma sürterken kulağıma yaklaşıp, "Sana iyi olduğumu söylemiştim," dedi. Kalınlaşan sesiyle kulağıma bu şekilde fısıldaması kasıklarıma ihtiyaçtan doğan bir ağrı soktu.

Burnunu boynuma gömüp kokumu içine çekti. Belimin kıvrımından kavrayarak, "Kucağıma gel," dedi. Ardından beni kolayca kaldırıp bacaklarına oturtmuştu.

Yerime yerleşirken, minik minik öpücükleri boynuma sıralayıp kokumu içine çekmesi yüzünden bayılacak gibi hissediyordum.

O da benim gibi özlemiş miydi? Özlemiş gibiydi.

"Geldiysen neden yanımda değildin?" Boynumu geriye atarak ona daha çok alan sağlarken, "Yanındaydım," dedi. Dudak bükerek, "Seni görmedim ama," derken sesim mızmızlanıyormuşum gibi çıktığı için tenime bastırdığı dudakları duraksadı. Elleri bel kıvrımımı dayanamıyormuşçasına sıkarken, "Hiçbir yere uğramadan ilk senin yanına geldim ama sen uyuyordun," dediğinde hayal meyal hatırladığım anının gerçek olduğunu anlayarak gülümsedim. İlk benim yanıma gelmişti.

"Aron öpme, hastalığım sana da bulaşacak."

"Ben hasta olmam."

Nasıl yani? "Hiç mi?"

"Hiç." Bazen onun gerçekten bir tanrı olduğunu unutuyordum. İnsandan tek farkları kullandıkları güçler gibi dursa da aslında tamamen ayrı ırklardık. Gerçi ben daha ne olduğumu bile bilmiyordum.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim, ufak bir soğuk algınlığı zaten. Saya bana çok iyi baktığından kısa sürede toparlanırım." Elimi ensesindeki saçlarına götürüp okşarken, "Siz ne yaptınız?" diye sordum.

"Yitiklerin sığınaklarını yok ettik, deney için kaçırdıkları melezlerle Caster ilgileniyor."

Aron onları kendi hallerine bırakmanın ileride başımıza iş açacağı konusunda haklı olsa da yitiklerin sığınaklarını yok ederek aslında arı kovanına çomak sokmuşlardı. Bir şekilde bunun karşılığını vereceklerdi.

"Towa ve diğerleri iyi mi?"

"Ufak tefek yaraları var sadece."

Parmaklarını geceliğimin üzerinden omurgama sürterek orada belirmiş yazının üzerini okşuyordu. Her şey üst üste geldiğinden ona sırtımda beliren dövmenin ne olduğunu sorma fırsatı bulamamıştım.

"Bana aynada gösterdiğin şu dövme ne anlama geliyor?"

Güldü. "Şimdiye ne olduğunu anlamışsındır diyordum." Anlamamıştım.

"Alnındaki gelinin işaretini hatırlıyor musun?"

"Evet." Nasıl unutabilirdim? Beni kabul etmesinin tek sebebi o işarete sahip olmamdı.

"Tanrıların gelinin işareti karşısında hükmü yoktur, bu yüzden gelin bir kez işaretlendiğinde bunun geri dönüşü olmaz. Gelinin işaretinin bu kadar değerli olmasının bir sebebi var. İşaret, gelini ve tanrıyı görünmez bir bağla sonsuza dek birbirine bağlar ve bununla da kalmaz. Gelinin işareti bağlandığı tanrının güçlerinden yararlanmasını da sağlar."

Aklıma Loki tarafından kaçırıldıktan sonra yaşadıklarım geldi. Gelinin işareti beni ondan korumak için sudan oluşan bir kalkan meydana getirmiş ve Aron gelene kadar Ateş Tanrısı'na direnmişti.

Tanrının güçlerini kullanabilmek... bunu kim istemezdi ki? Hanedan üyeleri tanrı gelininin kendi çocuklarından seçilmesini bu yüzden istiyorlardı. Ayrıca Aron beni istemediği halde başka yere göndererememesinin sebeplerinden biri de buydu. Düşmanlarıyla işbirliği yaparsam ya da kötülerin eline geçersem benden sonuna kadar faydalanırlardı.

"Tanrıyla gelinin arasındaki bağ her güçlendiğinde, gelinin işareti evrim geçirerek seni daha güçlü kılacak. Sırtında beliren dövme gelinin işaretinin ilk evrimini geçirdiğini gösteriyor."

Gelinin işareti Aron'la aramızdaki bağın güçlendiğini mi söylüyordu yani? Duygulardan besleniyordu. Bizim duygularımızdan.

İşaret artık alnımda değil, sırtımdaydı.

"Gelinlerin büyük bir kısmı bu güce hükmetmekte başarısız oldu. Üstelik sen işareti evrim geçiren nadir gelinlerdensin. İşaret seni her zaman koruyacak lâkin onu kontrol edip edememek sana kalmış."

"Oradaki yazı hangi dilde?"

"Antik bir dil bu, tanrıların dili. Zaman geçtikçe bu dili de okuyabilir hale geleceksin."

Başımı çıplak omzuna yatırarak, "Orada ne yazıyor peki?" diye sorduğumda kolunu belime dolayarak bana sarıldı.

"Tanrının ışığı."

Ben Aron'ın ışığı mıydım? Neden suyla ilgili bir şey değil de ışıktı?

Onun ışığıydım.

"Ben de geleceğim."

"Ama hanımım daha yeni yeni düzeliyorsunuz."

Gitmeyeyim diye elimdeki elbiseyi almak için çekiştiren Saya'ya, "Ragnar ve Towa'nın yapacağı dövüş gösterisini nasıl kaçırmamı istersin?" dediğimde onun da gitmek için can attığını gözlerinden okuyabiliyordum.

Kararsızlıkla yanağının içini dişleyerek, "O halde çok durmadan geri döneceğimize söz verin," dediğinde hınzırca gülümseyerek elbiseyi elinden çekip aldım.

"Tamam, bitince döneriz."

Arkamdan, "Hanımım!" diye bağırınca gülmeye başladım.

"Geç kalacağız!" Söylene söylene giyinmem için bana yardım etmeye başlayınca, kısa sürede hazırlanarak gösterinin yapılacağı arenaya gittik.

Saya'dan aldığım bilgilere göre paslanmamak için arada sırada sözleşerek antrenman yapan Towa ve Ragnar'ın becerilerini sergiledikleri bu günler, Buz ve Su Muhafızları tarafından vazgeçilmez bir gösteri haline gelmişti. Onların gücünü gördükçe savaş hevesleri artıp daha da çalıştıkları için anlaşılan bu durumu avantaja çevirmişlerdi.

Ben de ilk kez Towa ve Ragnar'ın güçlerine şahit olacağım için heyecanlıydım.

Arenada bizden başka kimse olmayacağı için çok da kalabalık olmayız diye düşünmek tamamen benim hatamdı. Su Sarayı'nın tüm muhafız gücü burada toplanmış gibiydi.

Fazlasıyla sabırsız oldukları yerlerinde duramayıp birbirlerine sataşmaları ve aralarında kimin kazanacağına dair atışmalarından anlaşılıyordu. Hepsinin, yardımcı komutanlarının dövüşünü iple çektiğini görebiliyordum.

Büyük heykellerin yanından geçerken, bizi fark edip birbirlerini dürterek oturdukları yerden kalkıp selam vermişlerdi. İçlerinde Aron'la birlikte yitiklerin sığınaklarını basmaya gidenlerin de olduğunu fark ettim. Bu kişilerin yer yer morlukları, ezikleri ve sargıları vardı. Onlara gülümseyip yürümeye devam ederek platforma yaklaştık.

Aron tahtında otururken, Towa ve Ragnar ayakta dikiliyordu. Kavga mı ediyordu bunlar?

"Kendini hazırlasan iyi edersin, bu sefer sana yenilmek gibi bir niyetim yok." Ragnar, Towa'nın sözlerini kale almayarak sırıttı.

"Bin beş yüz elli iki kez mücadele ettik, bin beş yüz kırk yedisi berabere bitse de seni beş kez yendiğimi unutuyorsun." Açıkça alay ederek, "Beş kez yenilen biri için sence de fazla büyük laflar etmiyor musun, Kızıl Mızrak?" dediğinde Towa'nın ağzı, duyduklarıyla birlikte bir karış açık kalmıştı.

"Lan sadece beş kez sana yenildim! Niye sayıların arasında uçurum varmış gibi davranıyorsun?"

"Ha beş kez, ha beş yüz kez. Değişen bir şey olmayacak."

"Çık lan arenaya! O lafları sana yedirmezsem beni şuraya yatırıp si-"

Ragnar bizim geldiğimizi gördüğü anda avucunu Towa'nın ağzına kapatarak edeceği küfrü boğsa da Towa'nın gözü dönmüştü. Bir yandan yumruklarını havaya savuruyor, bir yandan da Ragnar'ın bütün soyuna methiyeler dizdiği anlaşılıyordu.

Aron gözucuyla bana baksa da dikkati kavga eden ikilideydi. "Kesin tartışmayı da gidin hıncınızı arenada çıkartın."

Ragnar, Towa'yı iterek, "Yürü lan!" dediğinde Towa ters ters ona bakıp merdivenleri inerek arenaya gitti, bayağı hırslanmıştı. O sırada Ragnar'ın Towa'nın peşinden gitmeden önce bir saniyeliğine de olsa Saya'ya bakışını yakalamıştım.

Hadi canım! Ay, inanılır gibi değildi.

"Senin ne işin var burada? Hastasın."

Çaktırmamaya çalışarak kesişen ikiliyi görmezden gelip, tatlı tatlı kocama gülümsedim. "Ölüm döşeğinde değilim, alt tarafı birazcık üşüttüm." Bana onaylamaz bakışlar atsa da yanına gidip tahtıma oturduğumda sesini çıkarmadı.

Bu sırada arenaya ulaşan yardımcı komutanlar, muhafızlar tarafından tezahüratlarla karşılanmışlardı. İkisi aralarına biraz mesafe koyarak pozisyonlarını aldıklarında arenayı inleten sesler o dakikada kesilmişti, herkes Aron'a bakıyordu.

"Başlayın."

Towa ciddileşerek elindeki mızrağı ustaca etrafında döndürüp ucunu Ragnar'a çevirdi. Ragnar silahsız mı dövüşecekti?

Gordion Ormanı'ndayken, Towa'nın chimeraya neler yaptığını gözlerimle görmüştüm. Ragnar'ın gerçekten ona karşı beş galibiyeti olduğuna inanmak bu yüzden zordu fakat imkânsız değildi çünkü daha önce Beyaz Şeytan'ı savaşırken bir kez görmüştüm.

Towa sırıtarak birden gözden kayboldu, yeniden belirdiğindeyse tam olarak Ragnar'ın üzerindeydi. Havayı keserek direkt başına inen mızrak yüzünden Ragnar için endişelensem de bir saniye sonra işlerin nasıl değiştiğini görerek şaşırdım.

Kırmızı bir ışık çakıp söndüğünde Ragnar'ın elinde kocaman, bronz bir pala belirmişti. Beyaz Şeytan elindeki palayı, mızrağa doğru savurarak iki silahın çarpışmasını sağladı. Çınlama sesinin hemen ardından iki gücün birbirine uyguladığı baskıdan dolayı arenadaki bütün tozlar havaya kalkmış, arkasından gelen şok dalgası yüzündense herkes kolunu önüne siper ederek kırbaç gibi üzerlerine vuran rüzgârdan korunmak zorunda kalmıştı.

Aman Tanrım.

Yetişkin bir insanı uçuracak güçteki şok dalgası, bizim tarafımıza da gelmişti ancak Aron'ın oluşturduğu su bariyeri tarafından korunduğumuz için muhafızlar kadar sert darbe almamıştık.

Ragnar kızıl mızrağı, bronz palasıyla geri püskürttükten sonra Towa'ya sağdan bir tekme atarak onu arenanın diğer tarafına savurdu. Towa saniyeler içerisinde dengesini kurarak yere ayak basmış, birkaç metre sürüklendikten sonra ancak durabilmişti. Hızını göz önünde bulundurursak küçük bir denge hatasında yerde yuvarlanıp ağır yaralar alması işten bile değildi.

Dişlerini sıkarak Ragnar'ın vurduğu yere elini bastırdı. "Sikeyim."

Biri gülerek, diğeriyse sinirle birbirlerine bakıyorlardı.

Ragnar'ın sağında, solunda ve başının yukarısındaki hava sanki içeri doğru çöküyormuşçasına bükülüp kara delikler meydana getirdiğinde merakla neler olacağını beklemeye başladım. Kara deliklerin etrafında kırmızı bir aura dolaşıyordu.

"Bunu da karşıla bakalım."

Elini şıklattığı gibi kara deliklerin içinden yüzlerce bronz ok fırlayarak Towa'ya doğru saldırıya geçti. Towa anında duruşunu düzelterek oklara doğru koşmaya başladı. Az önce durduğu yere on ok saplanırken, havada takla atarak mızrağını savurup okları bertaraf etti. Oklardan kaçıyor, sıyrılıyor ve mızrağıyla kendini korurken o kadar hızlı hareket ediyordu ki bulunduğu yerleri takip edemiyordum.

Oklardan birinin yanağına ince bir kesik açıp bu kadar yakınından geçtiğini görünce yüreğim ağzıma geldi.

Bronz mızraklar sürekli kara deliklerden çıkıp duruyordu. Towa'nın adım adım Ragnar'a yaklaşıp onun bir açığını kolladığını fark ettim. Ragnar ise kullandığı bu taktiğe karşı elindeki palayla hazırda bekliyordu. Sonunda Towa istediği açıklığı bulduğunda mızrağıyla Ragnar'ın dikkatini dağıtıp dizinin arkasına tekme attı. Ragnar acıyla yüzünü buruşturup tek dizinin üstüne düştüğünde, Towa tek bir an bile tereddüt etmeden mızrağı geriye doğru çekip Ragnar'a saplamaya çalıştı. Ragnar son anda yerde takla atarak şişlenmekten kurtulmuştu.

Kızıl mızrak hedefini kaçırıp arenaya saplandığındaysa zemin öyle bir sarsılmıştı ki titreşimi ayaklarımın altında hissettim. Büyük bir gürültü koptuğunda, mızrağın etrafındaki betonun zikzaklar şeklinde dört bir yerden çatladığına şahit oldum.

Tüm arena nefesini tutmuş bir şekilde bu müthiş mücadeleyi seyrediyordu.

Beyaz Şeytan az evvelki saldırıyı ucuz atlatmasına rağmen gayet rahat görünse de alnında beliren ter damlaları ne kadar zorlandığını kanıtlıyordu. Towa da aynı durumdaydı. İkisi de nefes nefese kalmıştı fakat gözlerine bakan biri, asla pes etmeyeceklerini anlayabilirdi.

"Bir dahaki sefere kaçamayacaksın."

Ragnar elini kara deliklerden birine sokup içinden Towa'nın kullandığına benzer bronz bir mızrak çıkararak, "Ancak rüyanda," dedi. Bir kez daha saldırması için rakibine eliyle *gel gel* işareti yaptığında, Towa mızrağı zeminden çıkarıp bir kez savurarak üzerindeki topraktan kurtuldu.

İkisi tekrar birbirine saldırdıklarında artık hızları yüzünden hareketlerini takip edemiyordum. Arenanın bir yerinde belirip kayboluyor, sonra bir daha beliriyorlardı ve her belirdikleri yeri yıkıp geçiyorlardı. Zeminde yer yer göçükler oluşmuş, arenayı saran demir korkulukların bir kısmı kesilerek havaya uçmuş, bir diğer belirip kaybolmalarında ise başka bir yer içeri doğru eğilmişti.

Muhafızlar arenanın aldığı her hasarda daha da galeyana gelerek ıslık çalıp, bağırıp çağırıyorlardı. Hepsi kaynayan kanları yüzünden kendilerini kaybettiği için biraz daha bu şekilde devam ederlerse ortalığı başımıza yıkacaklarını göremeyecek kadar körleşmişlerdi

"Arenanın ağzına sıçtılar."

Saya gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken, ben hâlâ gözlerimin önünde gerçekleşen kapışmanın etkisinden çıkamamıştım. İki tanrının kavgasını izliyor gibiydim.

Ragnar'ın gücünün silahlarla ilgili olduğuna artık emindim. Üstelik çağırdığı bütün silahları da ustaca kullanabilecek kabiliyeti vardı. Hepsinde gelişmek için kaç yıl uğramıştı acaba?

"Biraz daha böyle devam ederlerse arena uzun süre kullanılamaz hale gelecek efendim."

Aron, Saya'nın söylediklerine iç çekerek, "Kendilerini kaybettiler," dediğinde ona hak verdim zira iş, muhafızları heveslendirmeyi geçmişti. İkisi de savaşın adrenaline kapılmış, tamamen birbirlerini yenmeye odaklandıklarından çevrelerinde olup bitenleri göremiyorlardı.

"Onları durdursanız iyi olacak."

Yeni bir patlama gerçekleştiğinde Ragnar arenanın dört köşesini çevreleyen heykellerden birine meteor gibi çarpmıştı. Heykel karnında açılan çukur yüzünden devrilerek yere düşerken, Ragnar son anda girdiği çukurdan çıkıp ağzındaki kanı tüküterek Towa'ya akın etti.

Aron kaşlarını çatarak parçalarına ayrılan heykele korkutucu bakışlar attı ve tahtından kalkıp ikiliye müdahale etmek için arenaya yöneldi. Saya'nın gözlerindeki acıya tanık oldum. Az önce Ragnar'ın kesinlikle kaburga kemiklerinden birkaçı kırılmıştı.

"Şimdi ne olacak?"

"Berabere sayılacaklar."

Ah, demek o yüzden tuttukları skorda beraberlik sayısı zaferin yüzlerce katıydı. Ben de oranda neden bu kadar fark var diyordum. Bu ne ilk ne de son çıldırışlarıydı.

Aron arenaya girdiği sırada, etrafta hâlâ silahların birbirine çarparken çıkardıkları sesler yükseliyordu fakat ikili asla görünmüyordu. Bizim aksimize onları net bir şekilde gören Su Tanrısı arenanın ortasına geldiğinde bir eliyle Ragnar'ın bronz mızrağını, diğer eliyle de Towa'nın kızıl mızrağını tutunca ikili birden görünür hale geldiler.

Tek bir çarpışmayla yeri inletip şok dalgaları oluşturan darbelerini, Aron'ın çıplak elleriyle tutarak kolayca durdurabilmesi ise ayrı hayret vericiydi. Mızrakları tutarken kollarında en ufak bir titreme dahi olmamıştı.

Kan ter içinde kalmış ikili hızla soluk alıp verirken, ne olduğunu kavrayamadıkları için birbirlerine bakıyorlardı.

"Yeter bu kadar." İkisi de abarttıklarını anlamış olmalı ki geri çekilmişlerdi. Mücadele berabere bitse de muhafızlar eğlendikleri için yerlerinden zıplayarak yardımcı komutanlarına övgüler yağdırıyorlardı. Sesleri yüzünden bir süre kimse kimseyi duymadı.

Arena harabeye dönmüş olsa da şahane bir gösteri sunduklarından ben de onlarla birlikte gülüyordum. Gidip ikisini de tebrik etmek isterken, tanıdık bir duygu bedenimi esir alıp dudaklarımdaki gülümsemeyi yok etmiş ve kaskatı kesilmeme neden olmuştu.

Yüksek ses kulaklarımda uğultuya dönüşüp gittikçe kısıldı. Omurgamdan yukarı sürünerek çıkıp tüylerimi ürperten duygu, sezgilerimi kuvvetlendirdi. Bakışlarımı hızlıca muhafızların arasında gezdirmeye başladım ve onu gördüm. Hemen önlerinde dikiliyordu.

Kanlı gözlerini benden ayırmadan kolunu kaldırıp bir yeri işaret etti. Metrelerce uzakta olmasına rağmen sesini zihnimde net bir şekilde duyabiliyordum.

"Orada." Kim oradaydı?

Beş dakika önce birbirlerini öldürmeye çalışmamışlar gibi gülerek sohbet edip bu tarafa doğru gelen Ragnar ve Towa'yı, biraz gerisinden Aron takip ediyordu. Leylaklarımı onların arkasına çevirerek mahlukatın gösterdiği köşeye baktığımda başta hiçbir şey göremedim, yalnızca karanlık vardı ve karanlık, bir şeyleri saklamakta çok iyiydi.

Gözlerimi karanlıktan ayırmadan oraya bakmayı sürdürürken kalbim göğsümde korkuyla çarpıyordu. Neyi görmemi istiyordu? Peki ben niye oradaki şeyi görmem gerektiğini düşünüyordum? Sonunda bir kıpırtı yakalayabildiğimde nefesim kesildi. Gördüğüm şeyin ne olduğunu çözdüğümdeyse yerimde duramadım. Kalbime kor gibi düşen panikle tahttan kalkıp koşmaya başladığımda Saya'nın arkamdan şaşkınlıkla, "Hanımım? Nereye gidiyorsunuz?" diye sorduğunu duydum.

Yetişemem diye aklım çıkıyordu.

Onlara doğru koştuğumu gören üçlünün gülen yüzleri anında düştü çünkü nasıl bir ifade takındığımı ben göremesem de onlar görebiliyordu. Bana kaşlarını çatarak baktıkları sırada, karanlıktaki o şeyin koluna taktığı arbaleti ateşlediğini görerek çığlık attım.

"Aron dikkat et!"

Hayır!

Kendimi hiç düşünmeden önüne attığım gibi arbaletten ateşlenen okun karnıma girip, sırtımın sertçe Su Tanrısı'nın göğsüne çarpması bir oldu. Bütün damarlarımı saran müthiş bir acı içime nüfuz ederken, zihnimde çığlıklar yükseliyor ve karnımda ılık bir sıvının yayılarak büyüdüğünü hissediyordum.

Gözlerim kararmadan evvel beni tutan soğuk ellerin, tıpkı sesi gibi titrediğini hissettim.

"Mana?"

KARA AY

Aron

"Aron!"

"Aron dur!"

Arkamdan bana yetişmek için koşturan ayak seslerinin ve telaşlı bağırışların hepsi kulaklarımdaki uğultunun girdabına kapılarak boğulurken, kafamın içinde tek bir ses çığ gibi büyüyordu.

Mana'nın karnındaki yaradan yere patır patır dökülen damlalar zihnimde kükrüyor, beni yutmakla tehdit eden devasa dalgalar kalbime acımadan çarparak bana tek bir şeyi hatırlatıyordu; kanadığını. *Benim kadınım kanıyordu.*

Bu düşüncenin verdiği öfkeyle boynumdaki damar kabarıp belirginleşirken, dişlerimi kıracak raddede sıktım. İçimdeki tanrı öldürme arzumun yoğunluğuyla uyandığından, gözlerime kızıl çatlaklar şeklinde yayıldığını hissettiğim gazabımı, tanrının kanlı halkası çevreliyordu.

Kollarımda bütün dünyanın yükünü taşıyordum sanki.

Omuzlarımda, her zaman orada olduğunu bildiğim ağırlık tanıdıktı... hep ağırdı, her saniye daha da ağırlaşacağını bildiğimden varlığına alışkındım. Bir gün o ağırlığın altında kalacağıma inanıyordum. Eğer öyleyse... benim için bundan daha ağırı yoksa... kollarımdaki bu yük de neyin nesiydi böyle?

Nefesimi kesiyordu. Ağırlığı bacaklarımı titretiyordu.

Aslında tüy kadar hafif olduğunu bildiğim bu kadın, nasıl oluyordu da kollarımdayken omuzlarımdaki ağrıyı hiçe sayıyordum? Hayat boyu bu ağırlığı taşımaya mecbur bırakıldığımdan mı daha önce hiç sırtladığımdan fazlasının olabileceğini düşünmemiştim?

Benim yüzümden. O ok seni değil, beni delip geçmeliydi. Beni!

"Onu nereye götürüyorsun!"

"Aron sakın bir delilik yapayım deme!"

Tutuşumu sıkılaştırarak adımlarımı hızlandırıp, saraydaki bütün kapıların aksine kapkara olan kapıya yaklaştım. İki kanatlı kapının üzerine oyulan dolunay resmi, göreni ay yeryüzüne inmiş gibi hissettirecek kadar gerçekçi duruyordu.

Kapının altındaki aralıktan gümüş bir pus dışarıya sızıyordu. Kapıyla aramdaki mesafe azaldıkça diğerlerinin soluklarını tuttuklarını sezdim.

Başından beri yapacağım şeyden şüpheleniyorlardı ancak kapıyı görene dek bu, sadece şüphe olarak kalmıştı ve şimdi gerçek gözlerinin önündeydi.

Kapı benim gelişimi hisseder hissetmez gürültüyle kanatlarını iki yana açınca vakit kaybetmeden gümüş pusu aşıp içeri girdim. Mana'yı odanın ortasındaki taş masaya dikkatlice yerleştirdim.

"Sakın bana o güce başvuracağını söyleme!"

"Çık oradan, Aron! Başka bir çaresini bulabiliriz!"

Çare mi? Ne çaresi? Hangi çareden bahsediyorlardı? Olmayan bir şeye nasıl çare diyebilirlerdi? Benimle dalga mı geçiyorlardı?

İkna etmek için hatta zora başvurmak zorunda kalsalar bile beni durdurmak için kararlılıkla odaya adım attıkları anda elimi sertçe sallayarak kapıdan dışarı savrulmalarını sağladım. Geriye uçan bedenleri duvara çarpıp dururken, acıyla yere yığıldılar. Tekrar güçlerimi kullanıp bu sefer de kapının kapanmasını sağladım. Kapı kapandığı sırada telaşla doğrulup bu tarafa atıldıklarını görsem de nafileydi.

"Yapma!"

Yapma mı? Yapmazsam bu kadın nasıl yaşayacaktı peki? Onun günden güne biraz daha ölüşünü izlerken, ben nasıl yaşayacaktım? Ne saçma bir istekti bu?

Kapı sıkıca örtülmeden hemen önce Caster'ın, "Mühre zarar verecek-" demesine kalmadan bütün sesler kesilmişti.

Beni korumak isteyip aynı zamanda ölmemi söylüyorlardı.

Oda varlığımın etkisiyle uyanırken cam duvarlardaki ayın evreleri canlanıyordu. İlk duvarda ayın sol yarısının aydınlık, sağ yarısının karanlık olduğu son dördün evresi vardı. Sağdakinde ayın tamamen aydınlık ve benim en zayıf olduğum anı temsil eden dolunay vardı. Soldakinde ayın sağ yarısının aydınlık, sol yarısının karanlık olduğu ilk dördün bulunuyordu. Hemen arkamda ise gücünün damarlarıma akın ettiğini hissettiğim yeni ay duruyordu. Ayın karanlık yüzü ve benim en güçlü olduğum zaman.

Bu akşam yeni ay vardı.

Odanın tam ortasında duran taş yatağın üzerine satenden, mor renkli çarşaflar serilmişti. Uzun çarşaflar kıvrılarak taş masadan aşağıya sarkıyorlardı. Dikdörtgen şeklindeki taş masanın üzerinde ayın evrelerinin kabartmaları ve tanrı dilinde bazı yazılar gözüküyordu.

Taht odası gelmiş geçmiş bütün Su Tanrıları tarafından kullanılan bir yerdi. Düşünülenin aksine Su Sarayı insan eliyle inşa edilmemişti. Saray ilk Su Tanrısı tarafından yaratılmış ve kendisinden sonra gelen bütün Su Tanrılarının

iradesine bağlanmıştı. Saray, tahta geçen her tanrıyla birlikte değişiyor ve onun iç dünyasını yaratan bir yere dönüşüyordu.

Hiçbir Su Tanrısı'nın ikinci bir taht odası yoktu... *bana kadar.*

Kara Ay odası. Burası benim ikinci taht odamdı.

Bakışlarım mor çarşafların içinde yatan soluk tenli kadındaydı. Gözlerimin önündeyse sürekli aynı sahne oynuyordu; adımı korkuyla haykırışı, bana atılan okun önüne geçişi ve okun karnına saplanmasıyla sırtının göğsüme çarpışı... Deprem oluyor sanmıştım, göğüskafesimdeki bütün kemikleri zangırdatan bir deprem.

Kollarıma yığılırken zaman yavaşlamış, sesler kaybolmuş ve kalbimden geldiğine yemin edebileceğim korkunç bir ses beni sağır etmişti. Etrafımdaki bağırış çağırışlar artıp herkes bir yerlere koşuştururken, ben Mana'nın karnından çıkan kanın anbean elbisesine yayılışını izliyordum. Ürkütücü bir hissizlik ilik-lerime dek beni ele geçirmişti.

Donuk dünyamdaki buzlar çatırdayarak kırılmış ve teker teker okyanusun içine gömülmeye başlamışlardı. Yıkılıyordu. Oradaki dünya çöküyordu.

Yanağımda soğumaya başlamış parmak uçlarını hissettiğim anda gerçek yüzüme tokat gibi çarparak beni deliliğin eşiğine sürüklemiş ve içimdeki tanrının hışımla gözleri açılmıştı. Sarayı dört bir yandan saran okyanusun kabarmaya başladığını hissedebiliyordum. Yükselen sular beraberinde her şeyi yutmak için devasa dalgalara dönüşmek üzereyken, dokunduğu yer buz kesmiş ve soğuk ilk kez acıtmıştı.

Aynı acı onun gözlerinde, benimse sol tarafımdaydı.

Rengi çekilmiş dudakları kıpırdanarak bilincini yitirmeden önce bana bir şeyler söylemişti. Ne kadar düşünürsem düşüneyim kulaklarımda çınlayan o tiz ses yüzünden ne dediğini duyamamıştım. Bildiğim tek şey, söylediği şeyin aklımı başıma getirip onu kucakladığım gibi saraya götürmemi sağladığıydı.

Karnındaki yaranın sıradan bir yara olmadığını biliyordum, onu hiçbir hekimin iyileştiremeyeceğini bildiğim gibi. Haliyle beni ele geçirmek üzere olan deliliğin üstesinden gelmiş ve öldürme isteğimi bastırarak onu kurtarmak için her şeyi göze almıştım.

Hafızamın içinde kaybolurken taş masanın kenarını fazla sıkmış olmalıydım ki odada yükselen çatırtı sesi beni kendime getirdi. Hemen ardından avucumun kesildiğini hissettim. Avucumdan akan kan taş masaya bulaşırken ben hâlâ kadınımı izliyordum.

Geceyi kıskandıran gür saçları yastığa dağılmıştı ve kanına karışan tanrı zehri yüzünden siyaha dönen ince damarları gittikçe vücudunu kaplıyordu. Çektiği acı yüzünden kan ter içindeydi. Alnında biriken boncuk boncuk terlerden biri şakağından kaydığında, saten örtü tarafından emildi.

Yavaşça inip kalkan göğsünü seyrederken, kendi nefeslerimi onun nefeslerine uydurdum. Nefes almayı bırakırsa belki benim de göğsümdeki hareketlilik onunkiyle beraber dururdu.

Sağlam elimle alnındaki teri silerek saçlarını okşadım. "Ölmene izin vermeyeceğim."

Ölüm hiç olmadığı kadar ona yakındı... *bana yakındı.*

İşaret ve ortaparmağımı birleştirerek soğuk yanağında gezdirdim. "Yaşayacaksın." Kaşlarımı çattım. "Yaşamak zorundasın." Yıkıp dökmek istiyordum. Göğsümü saran bu histen kurtulabilmek için kimin gazabı olmalıydım? Kısık sesle onunla konuşmaya devam ederken ses tonum artık suçlarcasına çıkıyordu. "Uzun süre gitmeleri için uğraştım. Sen ne yaptın peki? Gitmesi için o kadar çaba sarfettiğim o duyguları bana tekrar geri döndürdün."

Kızgındım. Yeniden hissetmemi sağladıktan sonra gitmeye nasıl cüret ederdi? "Sorumluluk alacaksın denizim." *Beni o duygularla bir başına koyamazsın.*

Her şey tepetaklak oluyordu. Yıllarca ölümü dilemiştim. Beklemiştim.

Şimdi ensemdeydi. Soğuk nefesini tenimde hissedebiliyordum fakat bunu hisseden tek kişi ben olmalıydım, o değil.

Elimi yanağından çekip bir adım geri attıktan sonra gözlerimi kapattım.

Su şifaydı. Su yaraları iyileştirirdi fakat Mana'nın durumunda yetersiz kalıyordu çünkü insanların acısından, kahrından, pişmanlığından, umutsuzluğundan meydana gelen bu zehir onu yok etmek için yaratılmıştı.

İçimdeki okyanusun geri çekilmesini emrettiğimde geriye kopkoyu bir karanlık kaldı. Hapsedilmiş karanlığın bir kısmını serbest bıraktığım gibi karnımdaki mühür faaliyete geçerek uyarıyla yanmaya başlamıştı. Yüzümde mimik oynamasa da etimi, ateşte saatlerce kızdırılarak korlaştırılmış bir demirle dağlıyorlardı sanki.

Dişimi sıkarak düşüncelerimi acıdan uzaklaştırdım. Duman biçimini alan karanlığın damarlarımdan içeriye sızmasını sağladığımdaysa hissettiğim güçle birlikte gözlerimi açtım.

Gözaklarıma hücum eden karanlık irislerim hariç her yeri istila ederken, etrafımda simsiyah bir aura belirmeye başladı. Tırnaklarım uzayıp sivrilerek obsidiyen rengini alırken, enerjimi hisseden Kara Ay odasının duvarları harekete geçerek etrafımda dönmeye başladı. Yerdeki gümüş pus kalınlaşırken dönen odanın duvarları durdu ve tam karşımdaki duvarda artık son dördün değil, yeni ay vardı.

Gökyüzündeki ayın konumuna göre yer değiştiriyorlardı.

Duvarlardaki ayın evreleri etrafımdaki kara dumandan beslendikleri için aydınlık tarafları kül rengini almış, karanlık yüzleri ise iyice koyulaşmıştı.

Yeni aya ait duvar öne doğru çıkarken gözlerim cama vuran yansımamla buluştu.

Kara dumanların içinde dikilirken, gözyuvalarımda kararan aklarım yüzünden yalnızca kızıl altın rengindeki irislerim gözüküyordu. Harelerimdeki kızıl çatlaklardan dışarıya lavlar püskürüyordu. O kızıl çatlakları saran bir de kanlı halkalar vardı.

Uyanan karanlık güçlerim yüzünden göz çevremdeki ve boynumdaki damarlar kararark örümcek ağı gibi tenime yayılmışlardı.

Bir tanrının aksine cehennemden kaçmış bir şeytanı andırıyordum.

Kafamı yukarı kaldırdığımda üçgen şeklindeki cam tavan çiçeğin yaprakları gibi açılarak bizi gecenin göğsüne yükseltti. Artık bastığım yer odanın zemini değil, gökyüzüydü.

Yeni ay hemen önümde tüm kudretiyle dikilirken gölgede kalan yüzünü de görebiliyordum. Karanlık örtüye yayılan yıldızlara baktığım gibi gözlerimdeki ışık artmış ve ilk yıldız kayarak gökyüzünden ayrılmıştı.

Hemen ardından geriye kalan bütün yıldızlar ilk kayan yıldızı takip ederek bir bir gökyüzünü terk etmeye başladıklarında, dışarıda bir meteor yağmurunun başladığını biliyordum. Kayan yıldızlara bir süre baktıktan sonra taş masadaki kadına döndüm.

Ölen her yıldızla birlikte karanlık güçleniyor, bu da karnımdaki mührü kınlacak raddede zorladığından bana tarifi imkânsız bir acı yaşatıyordu. *Yine de mührün acısı kalbimin bana uyguladığı işkenceden daha insaflıydı.* Taş masanın kenarını siyah tırnaklarımla kavrayarak sıktım. Sayısız bıçak durmadan karnıma saplanıp çıkarken acıdan terliyordum.

Derin bir şekilde soluk alıp verdim. Elimi uzatarak Mana'nın çenesini kavrayıp hafifçe sıktım ve ağzını aralamasını sağladım. Eğilerek dolgun dudaklarına yaklaştığım sırada, alnımdaki ter damlasından biri tam olarak gözpınarının üstüne damlamış ve oradan aşağıya kayarak yanağından süzülürken onu ağlıyormuş gibi göstermişti.

"Eğer seni iyileştiremiyorsam acını benim yaparım."

Dudaklarımızın arasında az bir mesafe kala durarak ben de ağzımı araladım. Auramı güçlendirerek bedenimi zehir için hazırlarken, mühür artık kafamın içinde çatırtı sesleri çıkartıyordu. Gözlerimdeki kızıl altın ışığa karanlık karıştığında sesli bir nefesi içime çektim. Mana'nın dudaklarının arasından çıkan kirli, siyah duman benim ağzımdan içeriye giriyordu. İçime çektiğim duman boğazımdan aşağıya inerken, geçtiği bütün yolları asit gibi cızırdayarak yakıyordu.

Çığlıklar. Yitiklere yem yedilen ruhlar kafamın içinde acıyla çığlık atıyorlardı.

Zehir boğazımı aşıp tüm vücudumu işgal etmeye başlayınca, çektiğim acı iki kat artmıştı. İnledim. Vücudum artık zangır zangır titriyor, mühür ve zehir

el ele vererek beni içeriden mahvediyordu. Taş masayı sıktım. Biraz daha... biraz daha dayandığımda bitecekti.

Alnımdaki ter damlaları artık şarıl şarıl şakaklarımdan kayıp boynumdan aşağıya süzülürken, ateş soluyor gibi olduğum için nefes alıp vermek bile işkence haline geldi. Son yıldız kayıp gökyüzü tamamen karanlığa gömüldüğünde ise siyah bir ışık çakarak patlamış ve gözlerimi bir saniye için kör edip beni Mana'dan ayırmıştı. Patlama beni o kadar sert itmişti ki ivme yüzünden birkaç adım geri attıktan sonra ancak dengemi koruyabilmiştim.

Çarpmanın şiddetiyle göğsüm içeri doğru çökmüştü sanki. Öyle bir ağrı vardı.

Gözlerimi tekrar açtığımda sallanan bedenimi daha fazla ayakta tutamadım. Dizlerimin üstüne düşmeden evvel taş masanın kenarından destek alabildim. Hay sikeyim! Tanrı zehri kükreyerek ruhuma saldırırken Kara Ay odasının cam tavanı tekrar kapanmış ve duvarlardaki ayın evreleri sönmüştü. Oda eski halini alırken anında okyanusu çağırdım.

Çağlayan okyanus geri döndüğünde içimdeki tanrı zehrine hücum etti. O sırada ben de mührün kalan gücünü kullanarak karanlığı tekrar hapsettim. Karnımdaki yanma hissi yavaşça geri çekilirken rahat bir nefes almaya bile zamanım olmamıştı.

Başım dönüyordu. Kahretsin, bu sikik şey de neydi böyle?

Çenemi kıracak güçte sıkarak ayağa kalkmaya çalıştım. Daha bitmemişti... daha iyileşmemişti. Taş masadan güç alarak zar zor ayağa kalkmayı başardığımda, içimde çarpışan güçleri bastırıp kadınıma odaklanmaya çalıştım. Aklımı başıma toplamak için bir an bile tereddüt etmeden tırnaklarımı baldırıma sapladım. Etimdeki yarıklardan çıkan kanın pantolonumdan aşağıya süzüldüğünü hissetsem de önemsemedim. Kayan odağım şimdi keskinleşmişti işte. Baldırımdan tırnaklarımı çekip elimi Mana'nın karnındaki oka götürdüm.

"Sadece azıcık acıyacak, tamam mı? Söz veriyorum." Bilinçsiz de olsa korkmasın istedim. Berbat bir halde ve yorgun olduğum için konuşurken sesim hırıltılı çıkmıştı.

Diğer elimle karnını tutup oku dikkatlice yukarı çekerken, tepki verir diye sık sık gözlerimi yüzüne çeviriyordum. Okun başını karnından çıkarttığımda yüzü hafifçe buruşsa da hemen eski haline geri döndü. Zehri vücudundan attığı için nefes alış verişleri öncekine kıyasla daha düzenliydi.

Okun saplandığı yerden çıkan kana bakarak titreyen elimi yaraya götürdüm. Avucumdan çıkan su, yaranın içine girerek orayı hızla iyileştirmeye başladı. Güçlerimi kullanmak içimdeki zehri çılgına çevirse de durmadım. Yara sonunda kapandığında bayılmak üzere olan bedenimi sürükleyerek duvarın köşesine atmayı başarabildim.

Sırtımı duvara verip yere çöktüm ve gözlerimi direkt Mana'ya sabitledim.

Beni öldürmek için uğraşan zehri güçlerimle bastırmam lazımdı fakat ben gözlerimi bir türlü kapatamıyordum. Varlığından her zaman rahatsız olduğum, göğsümdeki can sıkıcı baskıya sinirlenerek kalbime yumruk attım. "Kes artık sesini." *O iyi. İyi olacak.*

Bulanıp duran görüşümle taş masadaki kadını seyretmeye devam ettim. Kahretsin, sinirlerimi bozuyordu. Girecek başka yer mi yoktu? Kaçmak yerine hiç kimseyi koymadığım o buzdan yere girmeyi seçmişti.

Biraz daha zehri bastırmazsam bunun, onu son görüşüm olacağını anlayınca isteksizce ona bakmayı kesip gözlerimi kapattım. Orada donmaya mahkûmdu.

Benim gibi.

Bu kadarının yeterli olduğunu varsayarak yaklaşık üç saat sonra tekrar gözlerimi açtım. Başımı kaldırarak cam tavandan yeni ayın konumunu kontrol edip saati öğrendim. Bir saniye bile uyumadan bozulan dengemi yeniden kurmaya çalıştığım için bitap düşmüştüm.

Kızıl altın renginde parlayan bakışlarım odanın içindeki karanlığı yararak aydınlatıyordu. İnzivadayken bedenimden sızan karanlık buna sebep olmuştu belli ki. *Mühür hasar almıştı.* Şu anda kritik bir durumun içerisindeyken bunun olması işleri iyice karıştıracaktı. İçimdeki kaosun kayışlarını az da olsa sıkıştırabilmiş olsam da tanrı zehri durmadan bana saldırıyordu.

Elimi açıp kapatarak kas gücümü yokladım. Tam olarak düzelemediğim için terazim hâlâ kusurluydu ancak bu kadarı da işimi görürdü.

Su, karanlık ve zehir içimde aralıksız çarpıştığından daima onları baskılamak zorunda kalıyordum, bu da beni iyice güçsüz düşürüyordu. Biri beni korumaya çalışıyor, diğeri hapsolduğu yerden çıkmak için çıldırıyor, sonuncusu da beni öldürmek istiyordu.

Havadaki karanlığın bana doğru gelmesini emrettiğimde odada dolaşan bütün sızıntı tekrar bedenimin içine girerek mühür tarafından emildi. Gömleğimi kaldırıp karnıma baktığımda mührün üzerinde beliren düzinelerce çatlağı görüp gömleği tekrar aşağı indirdim.

Onu tamir etmek uzun sürecekti.

Ayağa kalkıp boynumu sağa sola yatırarak kütlettim. Sızlamayan tek bir yerim yoktu. Tutulan ensemi ovarken, Mana'nın bir anda inlemesi ve taş masadan eğilerek kusmaya başlamasıyla birlikte bütün ağrımı sızımı unutarak hızlıca yanına gittim. Kolumu kusarken düşmesin diye beline sarıp, diğer elimle de rahatça kusabilsin diye önüne gelen saçlarını çektim.

Öğürdükçe siyah, katran karası bir sıvı çıkartıyordu. Bünyesi zehirden geriye kalanları atıyordu.

Kusmayı bitirince yavaşça yatmasına yardımcı oldum. Ardından cebimden çıkardığım mendille ağzının kenarlarını silmeye başladım. Yanaklarının kızarık olduğunu fark edince avucumu alnına koydum, ateşi vardı. Tanrı zehri kadar güçlü bir zehri, bir saat bile olsa vücudunda taşımanın yan etkisiydi bütün bunlar.

Elimi soğutarak biraz serinlemesini sağlamak istesem de güçlerimi kullanır kullanmaz göğsüme yediğim tekme tahribata uğrayan organlarıma daha çok hasar vermişti. Boğazımdan yukarı tırmanan kanı gerisingeri yuttum.

Sikeyim.

Mana zar zor açık tutabildiği gözleriyle ilk önce etrafa sonra da bana bakarak, "Aron," dediğinde, "Buradayım," dedim. Az önceki halimi görmediği için şanslıydım. Perişan gözüküyor olmalıydım ki neden böyle göründüğümü sormak istediğini gözlerinden anlasam da ona müsaade etmedim. Yükselen ateşi yüzünden neler olduğunu tam olarak kavrayamıyordu. Bu da benim işime geldi.

İyice sıcak bastırmasın diye saçlarını boynundan geriye çektikten sonra alnına dudaklarımı bastırdım.

"Dinlen."

Benim bunu söylememi bekliyormuşçasına huzursuz da olsa tekrar uykusuna geri döndü, takatı kalmamıştı. Yanından ayrılmak yerine bir süre daha onu izledim. Onu izlemek alışkanlıklarımdan biri haline gelmişti.

"Beni korumak mı istedin?" İlk andan beri aklımda olan ama bir türlü dile dökmeye cesaret edemediğim o soru, sonunda dışarı çıkmıştı fakat cevap verebilecek tek kişi onu duyamıyordu. "Herkes ölmemi isterken sen beni korumak mı istedin?"

İstemişti. Korumuştu da.

Bunu daha önce kimse yapmamıştı... *Sen beni korumak isteyen ilk kişisin, Mana.*

Elimdeki mendili sıkarak cebime koydum ve kapıya yöneldim. İşimi bir an önce halledip onu buradan alarak odamıza götürecektim. Ateşi birkaç gün daha düşmeyecekti ve benim hesaplaşmam gereken biri vardı.

Kapı yaklaştığımı sezer sezmez açılarak bana yol verdiğinde, sırtını duvara yaslamış bir şekilde beni bekleyen Towa doğruldu ve halimi görür görmez yüzünü ele geçiren dehşetle bana bakakaldı. Karanlık güçlerimi kullandığım için saçlarım gri rengini almıştı. Gözlerim ise sürekli kullanmak zorunda kaldığım güçlerim yüzünden hâlâ parlıyordu. Rengim kaçmıştı. Zehirden dolayı yer yer siyahlaşan kılcal damarlarımı görünmez kılamadığım için onlar da görünüşüme daha da ürkütücü bir hava katmıştı.

"Bunu kendine yaptığına inanamıyorum." Dediklerini duymazdan gelerek, "Nerede?" diye sordum.

Yavaş yavaş bir parçası ölen bana bakmaya dayanamıyormuşçasına yumruğunu öfkeyle sıkıyordu. Belki bana, belki de beni durduramadığı için kendisine kızgındı.

"Aşağıda, Ragnar sorguluyor."

Buz kesen bakışlarımla zindana doğru yol alırken Towa'nın bakışlarının baskısını üzerimde hissediyordum.

"Nasıl hâlâ ayakta durabiliyorsun?" Çoktan ölüm döşeğinde olmalıydım.

"Zehri içeren damarlarımın bir kısmını dondurdum." Kanıma karışmak için şimdi o buzu yiyordu.

"Bu yaptığın ömrünü ne kadar uzatacak?"

"En azından zehre yakalanan melezlerden daha uzun süre yaşayacağım."

Alnındaki damar ortaya çıkarak nabız gibi atarken, öfkesini içinde tutmaya çalışıyor ama pek başarılı olamıyordu. Cinnet geçirmek üzereymişçesine bir gülüş sergileyerek, "Şimdi ne bok yiyeceğiz?" diye sordu.

Ona yandan bir bakış atarak, "Hâlâ yaşıyor olduğuma göre henüz vahamete kapılmak için erken," dediğimde bana inanamıyormuş gibi baksa da sonradan siniri bozulmuşçasına güldü. "Senin yüzünden hep canımız götümüzde yaşıyoruz!"

Bu zamana kadar her an ölüme hazırlıklı gezdiğimizden olsa gerek duruma anında uyum sağlayarak iç çekti.

"Mana iyi mi bari?" Anlaşılan beni durdurmaya çalıştığı için vicdanı sızlıyordu. Doğru şeyi yaptığını biliyordu, yine de Mana ile aralarındaki sıkı dostluk yüzünden vicdanına söz geçiremiyordu. Mana'yı önemsemediklerinden değil, zehri almamın beni zayıflatacağını hatta direnemezsem öldüreceğini bildiklerindendi bana engel olma çabaları. *Ben düşersem Kaldera da düşerdi.* Üç yardımcı komutanımın arasında Towa, Mana ile en yakın olandı. Bu yakınlıkları bazen beni geriyor olsa da üzerinde çok durmamaya çalışıyordum.

"İyi olacak."

Alayla, "En azından biriniz sağlam," dedi ve daha fazla konuşmadı. Ben iyi olacağını söylüyorsam öyle olacağını biliyordu.

Bunun için her şeyi yapardım.

Ana girişi geçip koridorun sonundaki merdivenleri hızlıca inerek zindana girdiğimizde, Towa yolu göstererek beni hücrelerden birine götürdü. Suikastçının olduğu hücreye yaklaştığımızda havada şaklayan kırbacın etle buluşurken çıkardığı o ses, bütün mağarada kesintisiz yankılanıyordu.

"Konuşmayacaksın demek. İyi, keyfin bilir. Zaten sinirim tepemde, ben de bütün hıncımı senden alırım!" Ragnar dediğini yaparak kırbacın vuruşlarını hızlandırınca, suikastçı daha çok bağırmaya başlamıştı.

Towa hücrenin kapısını açtığında, Ragnar kırbacı indirip omzunun üzerinden bize baktı. Beni görür görmez gözleri büyüse de şaşkınlığı bir saniye içerisinde sert bir ayaza dönüştü. Gözlerinde kopan fırtınayla elindeki kırbacı sinirle yere fırlatıp hücrenin kenarına geçerek sırtını duvara verdi. *Sıranın bana geçtiğini biliyordu.*

Beni lime lime etmek isteyen bakışlarını üzerime dikmişti. Ne kadar öfkelenirse öfkelensinler Mana'nın hayatı söz konusu olunca mecburen dudaklarını mühürlüyorlardı. Caster'ın da öfkeli olduğuna fakat bununla vakit kaybetmek yerine panzehri bulabilmek için deneylerinin başına koştuğuna emindim.

Zemine sıçramış kan izlerine bakarak ağzı yüzü dağılmış, eti kırbaçlanmaktan yarılmış suikastçıya baktığımda kanlı dişlerini göstererek gülmeye başladı. Derisine işlenmiş büyü rünlerini inceledim. Demek bu yüzden kimse varlığını hissedememişti. Suikastçı fark edilmesin diye tüm etine gizlenme büyüsünü keskin bir aletle kazımışlardı.

Suikastçının attığı kahkahalar yaraları yüzünden bazen acıyla yarıda kesilse de duvarlarda yankılanmaya devam ediyordu. Ragnar ve Towa katı bir ifadeyle suikastçıyı izliyordu, ikisinin de onu öldüresiye dövmek istedikleri çehrelerinde yazıyordu. Benimse bakışlarımda duygudan eser yoktu çünkü ölümün hissizliği yerleşmişti gözlerime. Yalnızca ölüm uğulduyordu orada.

"Bir de başarısız oldum diye üzülüyordum. Kim gidip kendini zehirleyeceğini düşünürdü ki?"

Towa, "Seni-" diye bağırıp öne atılacakken, kolumu önüne koyarak onu durdurdum.

"O benim."

Bunu dememle beraber geri çekilince, adımlarımı suikastçıya doğru atıp önünde dikilmeye başladım. Bakışlarımı gördüğü anda yüzündeki gülümseme solarak bana tedirginlikle bakmaya başladı. Önünde çömelerek, "Karımın senin hedefini kaçırman yüzünden ne kadar acı çektiğinden haberin var mı?" diye sorduğumda şaşırmıştı. Böyle bir soru beklemiyordu.

Ona beni öldürmek için değil de hedefi tutturamadığı için hesap soruyordum.

Sakin bir ses tonuyla, "Senin yüzünden canı yandı," dediğim gibi hırsla bacağını kavrayıp acımadan döndürdüm. Hücreye dolan kemik sesi bacağının kırıldığını söylüyordu. Eklem yerinden dönen bacağı ters dururken, suikastçı ses tellerini koparacak güçte çığlık attı. Bağırırken boğazı kıpkırmızı kesilip bütün damarları şişerek kabarmıştı. Yerde çırpınıp durmasını umursamadan bu sefer de sağ kolunu tutup eklem yerinden ayırdığımda hücreyi yeni bir çığlık doldurdu.

"Senin yüzünden ölümün eşiğinden döndü."

Bir kemik sesi daha.

"Senin yüzünden benim kadınım kanadı."

Bir çığlık daha.

Bütün kemiklerini teker teker acele etmeden kırdığımda artık inlemekten sesi kısılmış ve çektiği acıdan gözleri kan çanağına dönmüştü. Yalvarsa da defalarca af dilese de durmadım. Yerde kıpırtısız bir şekilde yarı baygın yatarken, bir yanım hâlâ daha fazlasını yapmam için beni kışkırtıyordu.

Ona acısız bir ölüm bahşetmeyecektim. Hayır, ona ölümü bile bahşetmeyecektim.

Ayağa kalktığımda zar zor çıkan sesiyle, "Öl... dür beni," dedi. Daha bu saldırıyı düzenlerken kurtulamayacağını biliyordu. Vücudundaki kırıklar basit kemik kırıklarından ibaret değildi. Özellikle hepsini eklem yerlerinden kırmıştım. İyileşse bile sakat kalacaktı.

Dudağımın kenarı ona bulduğum cezanın zalimliğinden memnun kalarak yukarı doğru kıvrıldı.

"Ölümü dilemen için daha çok erken." Bu beni ancak tatmin ederdi.

Buraya geldiğim zamanki özgüveni, yerini derin bir korkunun esaretine bırakarak yok olmuştu. Acıdan gözlerinden süzülen yaşlar yüzünü yıkarken, bedenindeki noksanlıklar yüzünden iğrenç görünüyordu.

Etrafımda kara bir aura dolanmaya başladı. Mühür karnımda nabız gibi zonkluyordu. Yeraltıyla bağlantı kurduğum anda gözlerimdeki kızıl altın rengindeki ışık arttı ve ardından, "Yüksel," emrini verdim.

Bu bir çağrıydı.

Suikastçının yattığı yerin zemini bir anda karardı ve o karanlık, balçığa dönüşerek fokurdamaya başladı. Suikastçı vücudundaki kırıklar yüzünden hareket edemediği için gözlerini oynatarak dehşetle altında beliren karanlığa, onu bekleyen sona baktı.

Siyah baloncuklar karanlıkta patlarken bir anda içeriyi inilti sesleri, işkence gören ruhların feryatları doldurdu. Çok geçmeden karanlıktan çıkan iskelet şeklindeki el, suikastçının boğazına sarıldı. İskeletin kemikli parmakları adamın boğazını öyle bir sıkıyordu ki suikastçının tenine gömülmüşlerdi. Nefessiz kalan suikastçının suratı beyazlamış ve boğulma sesleri çıkarmaya başlamıştı. İlk iskeletin ardından diğer iskelet eller de karanlıktan çıkarak adamın bacağını, kolunu, tutabildikleri her yerden tutarak onu balçığın içine çekmeye başlamışlardı.

Bu sırada ruhların feryatları devam ediyordu.

"Hayır! Öldür beni!"

Suikastçının iskelet eller tarafından yerin altına çekilmeden evvel gözleri gözlerimle buluştu ve yardım dilenmeyi kesti zira orada en ufak bir merhamet

yoktu. Son bir kez daha çığlık atarak bataklığa gömüldüğünde, cehennemin yeryüzüne yükseltttiğim ceza çukurlarından biri de onunla birlikte kaybolmuştu.

Kan izleriyle dolu boş zemine buz gibi bir bakış attım. Orada ölüm hariç her acıyı tadacaktı hem de sonsuz bir döngünün içinde.

Kefareti buydu.

Mana

"Benimle daha ne kadar konuşmayacaksın?"

Alnımdan aldığı bezi, içi buzla dolu kabın içine sokarak birkaç kere suya daldırıp çıkardı. Uyandığımda da yanımdaydı. Ne zamandır burada oturup benimle ilgileniyordu? Gözlerinin altında hafiften belirmeye başlamış koyu halkalara dik dik baktım. Hiç uyumuş muydu ki?

Bakışlarım boynuna, ardından çenesinin bir kısmına damar damar yayılan ince karaltılara kayınca kalbim üzerine devrilen ağırlığın altında ezilerek nefessiz kaldı. Bunca zaman o zehirle zehirlenecek diye korkumdan geceleri gözüme uyku girmemiş, zehirlenmesin diye canımı bile ortaya koymuştum. O ne yapmıştı peki? Bütün çabamı boşa çıkarmıştı.

Üzerimdeki geceliğin kumaşını avuç içime alarak sıktım.

İlk uyandığımda Aron'ı vücudundaki kara damarlarla karşımda görünce kâbus gördüğümü sanmıştım. Kâbus görüyordum ve çabucak uyanmalıydım çünkü bu kâbus yıllardır gördüklerimin arasında beni en çok korkutandı.

Kalbimi, aklımı en çok benden alandı.

Uyanmak için etimi morartana kadar çimdiklemiş ama bir türlü uyanamamıştım. Niye uyanamıyordum ki? Uyanmam lazımdı. Uyanmazsam aklımı oynatacaktım... yapamamıştım. İşte o zaman kâbusumun gerçekleştiğini anlayarak dünyam başıma yıkılmıştı ve ben o enkazın altında kalmıştım.

Zehri beni yaşatabilmek için kendisine aldığını öğrendiğimdeyse ölmüş olmayı dilemiştim. Bunu hayatımda ikinci dileyişimdi. İlki annemle babamın yangında diri diri yandığı zamandı, onlarla beraber ölmek isterken ağzımdan bu sözler çıkmıştı. İkincisi ise bu tanrının fedakârlığını öğrendiğimdeydi.

Ben yaşayayım diye her gün biraz daha ölmeyi seçmişti. Ben yaşayayım diye her gün acıyla kıvranmayı, her gün ölüşünü hissetmeyi ve bir gün gerçekten ölmeyi...

Nasıl kızgın olmazdım?

Titreyen dudaklarımı durdurmaya çalışırken, "Eğer zehri benden alacaksan önüne atlamamın ne anlamı kaldı? Seni kurtarmamın ne anlamı kaldı?" diye sorarken aslında bu soruyu kendime de soruyordum.

Söylediklerimle birlikte duraksayarak bana baktı. "Yaptığın fedakârlığı küçümseme."

Sıktığı bezi alnıma yerleştirince öfkeyle yattığım yerden doğrulup alnımdaki bezi odanın diğer ucuna fırlattım. "Fedakârlığımı küçümseyen ben değilim, sensin! O zehrin seni öldüreceğini bile bile nasıl kendini zehirlersin? Nasıl hissedeceğimi hiç mi düşünmedin?"

"Peki ya sen! Sen benim nasıl hissedeceğimi hiç düşündün mü de bunu yaptın?" Bir anda o da bağırmaya başlayınca şaşırarak durdum.

Sürekli içindeki zehri baskılamak zorunda kaldığı için parlayan gözleri öfkesinden daha koyu bir ton alarak, "Sen zehir yüzünden kollarıma kanlar içinde yığılırken ben ne hissettim? Benim yüzümden acılar içinde kıvranırken ben ne hissettim? Ya seni kurtaramazsam diye çıldırmanın eşiğine gelirken ben ne hissettim, Mana?" diye sorularını yöneltirken peş peşe bağırdı.

Onun kızdığı için böyle bağırdığına ilk kez şahit oluyordum. Aron'ın öfkesi içinde tayfunlar koparsa da her zaman sessiz olurdu. Sessiz olduğu için gazabının her zaman bağırıp çağırmasından daha ürkütücü olduğunu düşünürdüm ama yıkıcıydı. Sessiz öfkesi kadar yıkıcıydı.

Bu düşüncenin ihtimali bile onu kahrediyormuşçasına, "Ya seni kaybetseydim?" dedi.

Usulca gözlerim doldu. "Ama şimdi ben seni kaybedeceğim."

Daha fazla içimde tutamadığımdan hıçkırdım. Öğreneli yarım gün olmuştu ama ben Aron'ı kaybedeceğim düşüncesiyle daha fazla başa çıkamıyordum. Gözlerimden damla damla dökülen yaşlarla ağlamaya başladım. Öyle çok ağlıyordum ki sanki gökyüzü de benim ağlamama kıyamıyormuşçasına kara bulutlarını toplayarak yağmur yağdırmaya başlamıştı dışarıda.

İki elimle birden gömleğinden tutarak onu kendime doğru çekip başımı omzuna yasladım.

"Gitme, Aron. Lütfen beni yalnız bırakma." *Beni bir kere daha yalnızlığa mahkûm etme.*

"Söz veriyorum bir daha küsmeyeceğim sana, hemen celallenip odanı da basmayacağım. Bir gelin olmanın bütün yükümlüğünü yerine getireceğim, tüm kusurlarımı telafi de edeceğim o yüzden... o yüzden lütfen..." Cümlemi tamamlayamıyordum. Bir türlü o kelimeyi söyleyemiyordum.

Altdudağımı ısırarak yaşlı gözlerimi kapattım. Lütfen *ölme.*

Aron kollarını belime dolayarak, "Sen kusursuzsun," dedi. Ardından burnunu saçlarımın arasında gezdirerek, "Ağlarken bile güzelsin," deyip kokumu derince içine çekti ve en sonunda cümlesini, "Ölmeyeceğim," diyerek tamamladı.

Söylediği yalana bile isteye kanıp gözlerimi açtım. "Ölmeyeceksin," dedim. Burnumu çekerek, "Biz bir çaresini bulacağız, değil mi?" diye sorduğumda anında beni onaylayarak, "Bulacağız," dedi.

Soğuktu. Teni buz gibiydi. Bu da mı zehir yüzündendi?

Kirpiklerimde parlayan yaşlar gözlerimi kapattığım gibi yanaklarımdan aşağıya süzülürken, boynundan gelen okyanusun kokusuna sığındım. Bu kokudan mahrum kalırsam ne kadar yaşardım ki?

Ölürsem ölürüm, Aron. Bir çiçek gibi dağılır bütün yapraklarım.

Ψ

Beş gün sonra

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Sabret, gideceğimiz yere az kaldı." Önemli bir şey mi olmuştu acaba? Beni çağırması için peşimden Su Muhafızları'ndan birini gönderince bütün işimi gücümü bırakıp yanına gelmiştim ama geldiğimden beri ne kadar sorarsam sorayım ağzından sadece beni oyalayan sözler çıkıyordu.

Karnımdaki ok yarası daha ilk günden Aron tarafından iyileştirildiği için beni yatağa bağlayan tek etken yüksek ateşim olmuştu. İki gün boyunca inmek bilmeyen bir ateş furyasından çıktıktan sonra nihayet ateşim düştüğünde soluğu Caster'ın yanında almıştım.

Caster neden orada olduğumu sorma gereği duymamıştı. Bana ölen ve hâlâ üzerinde deney yapılan melezlerin dosyalarını vererek bilgi edinmemi söyleyip, ardından da onunla birlikte melezlerin bulunduğu hücreleri gezerek durumdan aşağı yukarı haberdar olmamı sağlamış ve panzehir için ne kadar yol katettiklerini göstermişti.

Bir şey yapmam lazımdı. Boş kalırsam kendime zulmetmekten kurtulamayacaktım. Haliyle ben de panzehrin bulunmasını kolaylaştırabilmek için ne gerekiyorsa yapmaya karar vermiştim. Küçük, basit işler bile olsa büyücülere yardım etmeye gönüllüydüm zira onların işlerini ne kadar hafifletirsem o kadar deneylerine yoğunlaşarak ilerleme kaydederlerdi. Büyücüler de Aron'ın ahvalinden haberdar oldukları için normalden daha sıkı çalışıyorlardı. Hepsi gecesini gündüzüne katarak tanrılarına şifa olacak bir yol arıyordu.

Sadece onlar değil, Towa ve ekibinin de getirdikleri melez sayısı gün geçtikçe artıyor, melezlerin canlı olmalarına daha çok özen gösteriyorlardı. Ölü denektense canlı denek her zaman daha kıymetliydi.

Ragnar ise saray ve çevresindeki güvenliği sıkılaştırmış, etrafta kuş uçurtmuyordu. Su Tanrısı'nın durumunu gizli tutmaya çalışsak da eninde sonunda düşman bunu öğrenecekti. O vakit geldiğinde saldırmaktan kendilerini alıkoymayacaklardı.

Aylardır bu konu üzerinde çalışan büyücüler tam olarak tanrı zehrini vücuttan yok edecek bir ilaç bulamasalar da zehri yavaşlatmanın yolunu bulmuşlardı. Birkaç melezin üzerinde denedikleri bu ilaç gerçekten de işe yarıyordu fakat tam olarak kusursuz değildi. Bu yüzden Caster ilacı Aron'a vermekte isteksizdi. Biraz

daha zamana ihtiyacı olduğunu söylüyordu, oysaki zaman şu anda aleyhimize işleyen tek şeydi.

Ateşimin düştüğü günden beridir odamıza gelmiyordu. İki gün sonra zehirlenişinin birinci haftası dolacaktı.

Boynundaki ve çenesindeki siyah damarlar biraz daha tenine yayılmış olsa da bundan başka görünürde bir farklılık yoktu. Gerçi vücudunu görmeme izin vermediği müddetçe ne halde olduğuna dair net bir şey söylemekten acizdim. Muhtemelen odaya gelmemesinin sebebi de buydu. Uyurken gizlice onu soyacağımı falan düşünüyor olmalıydı ki bu konuda haksız sayılmazdı.

Ateşimin düştüğü sabahın gecesi tam olarak bunu yapmayı planlıyordum.

Göz altlarındaki halkalar şu beş günde daha da koyulaşmıştı. Artık hiç uyumadığını düşünmeye başlamıştım. Zehir mi uyumasına müsaade etmiyordu yoksa acıları mı?

Kalbimi sızlatan düşünceyle gözlerim dolacak gibi olsa da müsaade etmedim. Çektiği acıları görmeyeyim diye mi benden uzak duruyordu? İyiymiş gibi davranıp geceleri biraz daha mı ölüyordu?

Her gün bir parçasını gönüyordu.

"Hayal meyal ama seni ayın evrelerinin olduğu bir odada gördüğümü anımsıyorum. Rüya değildi, değil mi?"

"Değildi."

"Orası neresi? Sarayda öyle bir yer gördüğümü hatırlamıyorum."

"O oda uzun süredir kapalıydı."

"Neden?"

"Çünkü sana kadar o odaya girmeye ihtiyaç duymamıştım."

Hafifçe kaşlarımı çattım. "Bilmece gibi konuşuyorsun, Aron."

Dudakları yukarı doğru büküldü. Serzenişim hoşuna gitmişti belli ki. "Zehri senden alabilmem için ayın gücüne ihtiyacım vardı. O oda ay ile bağlantı kurabileceğim mutlak bir güç barındırıyor çünkü orası aya sunuldu."

Zehri senden alabilmem için...

Boğazıma atılan düğümü yok sayarak, "Neden ayın gücüne ihtiyaç duyasın ki? Sen Su Tanrısı'sın," dediğimde, "Bizi küçük tanrılardan ayıran nedir, biliyor musun?" diye sorunca "Güçleriniz mi?" cevabını verdim.

"O da var elbette ama asıl nedeni bu değil."

"Ne o zaman?"

"Biz tanrılar evrendeki bir parçayı temsil ederiz denizim; o parçayla bir oluruz, ondan güç alırız ve onunla bağlantı kurarız. Küçük tanrılar bunu yapamazlar. Ben ebedi suyum, Hades ebedi toprak, Balder ebedi hava ve Loki de ebedi ateştir. Peki ama saydığım tüm bu özellikler arasında evrenin parçası nerede?"

"Hepsi dünyevi kabiliyetler."

Bana gülümseyerek elimi kavrayıp dudaklarına götürdü ve öptü. "Doğru, hepsi dünyevi. O halde eksik olan ne?"

Kalbim yaptığı hareketle teklerken, "Bilmiyorum," dedim.

"Tahmin et, bulabileceğine eminim."

Kafamda muhakeme ederek ne olabileceğini düşünmeye başladığımda bir anda gözlerimin önüne duvardaki ayın evrelerinin görüntüsü gelince, "Ay mı?" diye sordum.

"Evet, benim evrende temsil ettiğim parça ay. Ben Su Tanrısı'yım ama aynı zamanda Kara Ay'ın da tanrısıyım."

Şöyle bir düşününce Aron'ın ayı temsil etmesini gittikçe daha doğal buluyordum çünkü ay, her zaman suyu etkilerdi.

Kara Ay Tanrısı.

Ay kadar beyaz bir ten, geceden daha koyu siyah saçlar... Aron'a bakınca onda ayı görebiliyordum. Ona yakışıyordu. Onu taşıyordu.

"Peki ya diğer tanrılar?"

"Toprak Tanrısı gezegeni temsil ediyor, Hava Tanrısı yıldızları, Ateş Tanrısı da güneşi." Hepsi güçleriyle uyumlu gökcisimleriydi.

"İşte geldik."

Aron elimden çekerek beni saray bahçesinin içine soktuğunda etrafa bakarak burada ne aradığımızı çözmeye çalışıyordum. Lotus çiçeklerinin içinde büyüdüğü gölete yaklaştığımızda rüzgârın burnuma mazimden taşıdığı kokuyu alıp anında bakışlarımı o tarafa çevirdim. Gördüğüm manzarayla birlikte ağzım açık kalarak yerimde kalakaldım.

Doğru mu görüyordum?

Şaşkın bir şekilde Su Tanrısı'na bakıp, "Aron bunlar-" dediğimde sözümü kesip tekrar elimden çekerek, "Gel," dedi. Hiçbir şey diyemeden, tepki bile veremeden onun beni çiçeklerin arasına sokup hemen göletin kıyısına kadar götürmesine izin verdim.

Çiçeklerin tam ortasında durduğumuzda esen rüzgâr yüzünden tutunamayıp yerlerinden kopan rengarenk taçyaprakları etrafımızda uçuşmaya başladı. Aynı esinti saçlarımızı ve kıyafetlerimizi de dalgalandırıyordu.

Su Tanrısı tuttuğu elimi sıkarak, "Sana bir özür borcum vardı," dediğinde neden bahsettiğini anlayarak ona bakakaldım. "Yaptıklarımın telafisi olur mu bilmem ama bu çiçekler benim sana özür hediyem."

Şakayıklar. Göletin çevresini şakayıklarla doldurmuştu.

Ani bir sel gibi kalbime çarpan yoğun duygularla yüreğim boğulurken, bulanıklaşan bakışlarımı sayısız şakayık çiçeğinin arasında gezdirdim.

Göletin içinde lotus çiçekleri yüzüyordu, etrafını ise şakayıklar sarıyordu. Burası bize benziyordu. Bizi birleştiriyordu.

Dolan gözlerimi sevdiğim adama çevirdiğimde, diğer elimi de tutmuş ve başını eğerek alnını alnıma yaslamıştı.

"Son gelinin ihanetinden sonra yakınımda onları görmeye tahammül edemez oldum. Ben de hayatıma kimseyi almamaya karar verdim. Sen yıllar sonra sarayıma adım atan ilk gelinsin. Başta varlığından rahatsız oldum çünkü senin de onlardan farksız olduğunu düşünüyordum."

"Hâlâ beni istemiyor musun?"

Bana baktı. Bana öyle bir baktı ki baktığı her saniyede gözlerindeki ışık gittikçe koyulaştı ve içlerinde ateşböcekleri yanmaya başladı.

Nefesim kesildi. *Ateşböcekleri.*

Aron'ı ilk kez rüyamda gördüğüm zaman gözlerinde gördüğüm ateşböcekleriydi bunlar. Bir daha asla onları göremem sanıyordum ama oradaydılar.

Kalınlaşan ses tonuyla, "İstiyorum," dedi.

Yutkundu ve sözlerini toparlamaya çalışarak, "Seni her zaman istedim. İstemediğimden değil... sadece seni nasıl içime alacağımı bilmediğimden böyleyim," diye devam etti.

Tüm o dengesiz tavırları, bana bir soğuk bir sıcak davranışları bu yüzden miydi yani?

Gülmeye başladığımda bana onunla alay ettiğimi söyleyip kızmak yerine bakışlarını dudaklarıma indirip sessizce gülüşümü seyretmeye başladı. Bunu fark ettiğimde yanaklarımdaki sıcaklık artarak elmacıkkemiklerimi kırmızıya boyadı.

"Ama alacağım." Eğilerek dudaklarıma kapanmadan önce, "Seni kesinlikle içeri alacağım," dediğinde duyduklarımın ve dudaklarımdaki baskının verdiği heyecanla gözlerimi kapatarak öpüşüne karşılık vermeye başladım.

Rüzgâr esiyor, göletin üzerindeki lotus çiçekleri kendi etraflarında dönüyor, şakayık çiçekleri havaya saçtığı yapraklarıyla birlikte dallarında sallanırken biz onların tam ortasında bir öpücüğü paylaşıyorduk.

Bir sözün öpücüğünü.

Ninova

İBLİS İÇİN İLAHİ

Göğü bağrından bıçaklayarak aşağıya inen yıldırımın korkunç gürültüsüyle yataktan sıçrayarak uyandığımda kalbim korkuyla göğsümde tepiniyor, ciğerlerim hızla inip kalkıyordu. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun sesi olduğu gibi odanın içerisinde şakırdıyordu. Daha ne olduğunu anlamadan çakan yeni şimşekle pencereler zangırdarken, içerisi birkaç saniyeliğine ağarmış ve sonra tekrar kararmıştı. Başımı telaşla pencereden dışarıya çevirdiğimde semayı kaplayan kapkara bulutlarla göz göze geldim.

Yorganı üzerimden çekip çıplak ayaklarımla yere bastıktan sonra yürüyerek pencerenin önünde durdum. Kara bulutların içinde art arda parlayan şimşekler, zikzaklı bir yol takip ederek ince akımlar biçiminde kollara ayrılıyor ve bulutların içine dağılıyorlardı.

Fırtınaydı. Rahatlayarak derin bir nefes verdim. Aklım çıkmıştı.

Pencereye durmadan vuran yağmur damlalarını seyrederken, birden kulağıma bir müzik sesi çalındı. Basılan her tuştan çıkan ses bazen kalınlaşıyor, bazense incelerek hoş bir ahenk yakalıyordu. Müzik gittikçe yükselip tüm sarayda duyulmaya başladığında, bu sesin piyanoya ait olduğunu anladım. Çalan kişinin parmaklarından çıkan her bir nota dışarıdaki gök gürültüsünün sesine karışırken, sanki piyanist gökyüzüyle birlikte bir dinleti gerçekleştiriyordu.

Gecenin köründe kim piyano çalıyordu?

Piyanodan çıkan ezgi öyle cezbediciydi ki sesin beni kendisine çekmesine engel olamadım. Dışarıda kopan kıyameti unutup odadan ayrılarak sesi takip etmeye başladım. Üzerimde kısa, saten bir gecelik vardı. Çıplak ayaklarla koridorda ilerlerken etrafta kimse yoktu. Hipnotize edilmişçesine yürümeye devam ederken, sesin beni Aron'ın çalışma odasına getirdiğini fark ederek irkilip kendime geldim.

Sağıma soluma bakarak birilerini arasam da saray terk edilmiş gibi gözüküyordu. Karanlık, ıssız ve korkutucuydu. Önümdeki kapının ardından yükselen piyanonun sesini duyabiliyordum.

Elimi kaldırıp kapının kolunu kavradım. Kolu aşağıya bastırıp kapının tok bir sesle açılmasını sağlarken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Kapıyı iterek açtığımdaysa onu gördüm. Piyanisti.

Duvarı boylu boyunca kaplayan pencerelerin hemen önünde siyah bir piyano duruyordu. Hava bozuk olduğu için gece laciverdin tonlarına bürünürken, yağmur aralıksız bir şekilde yağmaya devam ediyordu. Gök gürledikçe piyanonun sesi de onunla birlikte yükseliyordu.

İnce, uzun ve kemikli parmaklar zarifçe piyanonun tuşlarına dokunurken yüzünün sadece bir kısmını görebiliyordum. Birbiri ardına çakan şimşeklerin ışığı gözbebeklerine yansıyarak onları aydınlatıyor, içerisi karanlık olduğu için orada bir çift ateşböceği uçuyormuş gibi duruyordu.

Su Tanrısı. Irmağın, nehrin, denizin, okyanusun tanrısı. Benim tanrım.

Buraya gelene kadar her an önüme bir yerlerden bir şeyler çıkacakmışçasına gergin hissetmiştim. Gergin ve kaygılı olduğumdan sürekli tetikteydim ta ki onu görene kadar... Onunla her zaman güvendeydim. Bunu bilerek gevşesem de aynı şey kalbim için söz konusu değildi. Susmak bilmiyordu. Yanındayken hep böyleydi.

Bütün odağını piyanoya verdiğinden burada olduğumun farkına varmadı. Hafızamdan asla silinmeyecek bu anı, adeta nadide bir eserdi. Yalnızca benim sahip olduğum değerli bir parçaydı fakat bu tablo çokça hüzün taşıyordu.

Leylaklarımı kocamın geniş sırtında gezdirirken hissettiğim acıyla yüzüm buruştu. Kalbime bir diken batmıştı. Nereye battığını bulamıyordum ama acısı tam oradaydı.

Çaldığı melodi öylesine hüzünlü ve orada otururken öyle yalnız gözüküyordu ki gidip ona sarılmak istedim.

Uzun bir hayat beraberinde yalnızlık getirirdi. Söylemese de ona bakınca görebiliyordum. Ömrü boyunca hep yalnızlık çekmişti.

Yapayalnızdı lâkin buraya kadardı. Artık yalnız değildi, ben buradaydım. Onunla yalnızlığını paylaşmaya gelmiştim çünkü ben de Aron gibiydim.

Ruhumdaki eksiklik, eksildiği yerden sızlarken yanına gitmek için adımımı içeri attığım anda gözlerim bir saniyeliğine karardı ve uzun zamandır görmediğim o sunak ortaya çıktı. Sunağın üzerinde beliren beyaz ateş patlayarak alev alev yanmaya başlayıp sonra da kayboldu. Sunağın neden birdenbire ortaya çıkıp kaybolduğunu ise bir saniye sonra tüm tüylerim kabararak diken diken olunca anladım.

Beni bir şeye, bir varlığa karşı uyarıyordu.

Burada olan varlığa karşı.

İzlenme hissiyle birlikte anında bakışlarımı piyanonun köşesinde kalan karanlığa çevirdim. Oradan bana öfkesinin büyüklüğü yüzünden kanlanmış bir çift gözün baktığını görünce korkuyla çığlık attım.

Başta o kişinin mahlukat olduğunu düşünsem de içimden bir ses o olmadığını söylüyordu.

Karanlıkla örtünerek kendini saklayan kadın, gölgelerin arasından çıkarak varlığını ifşa edince gördüğüm yüzle birlikte gözlerim kocaman oldu.

O kâbuslarımda gördüğüm kadındı, boş beşiği sallayıp ninni söyleyen. Burada ne işi vardı?

Gözleri aklarına dek simsiyahtı. Onu her gördüğümde olduğu gibi kanlı gözyaşları durmadan yanaklarından aşağıya süzülüyordu. Fakat öfkesi ve kini hiç azalmıyor, beni her göründüğünde bana karşı daha da garezle dolmuş oluyordu.

"Aron! Aron arkana bak!" Ne kadar bağırırsam bağırayım Aron beni duymuyormuşçasına piyano çalmaya devam ediyordu. Piyanodaki ezgi bir anda değişmiş, yerini saf bir kötülüğe bırakmıştı. Siyah ve beyaz tuşlardan çıkan ürkütücü notalar artık kalbimde hüznü değil, korkuyu diriltiyordu.

Bu ani değişime şaşırsam da gardımı indirmedim. Belki Aron beni duymuyordu ama bu odada beni duyan başka biri vardı.

Kadın korkumdan besleniyormuşçasına gülümsemeye başladığında Aron'a zarar vereceğini anladım. Onun kozu buydu. Beni yıldırabilecek değerli bir koz... Aron'a doğru koşmaya başladığımda yüzündeki iğrenç gülümsemeyi silerek öfkeyle çığlık attı. Arkasındaki karanlıktan çıkarak üzerime saldıran kara dumanlar, kırbaç gibi bana vurarak geriye savurmuş ve sırtımı kapıya yapıştırmıştı.

Kaburgalarıma aldığım darbeyle nefesim kesildi. Öksürerek nefes almaya çalışırken, kemiklerim kıvranarak sızlıyordu. Acıyla inleyerek tekrar ayağa kalkmaya çalıştığım sırada o kadının uzun tırnaklı parmaklarını Aron'ın boynuna sardığını gördüm.

"Hayır! Bırak onu!"

Kadının göz kenarlarındaki damarlar iyice yüzüne yayılırken, tırnakları Aron'ın derisini keserek kanattı. Boynundan yavaşça süzülerek aşağıya inen kan eline bulaşsa da bundan rahatsız olmamış, tam aksine gaddarca gülümsemeye başlamıştı.

"Dokunma ona, lanet kadın! Dokunma!" Ne kadar debelenirsem debeleneyim sırtımı bir türlü kapıdan ayıramıyordum, kara dumanlar yerimde kalmam için göğsüme bastırıyorlardı. Aron'ın teni gittikçe beyazlayıp bütün damarları bir anda kararmaya başlayınca, neredeyse korkudan aklımı yitirecektim.

Zehir. Kadın, Aron'a her ne yapıyorsa zehrin güçlenerek onu yiyip bitirmesini sağlıyordu.

Siyah damarlar bütün vücudunu istila edip boğazından yukarı tırmanarak yüzünü aşmış ve gözlerinin çukuruna dolmaya başlamıştı. Orada işi bitince zehir gözlerinin içine girerek gözaklarını tamamen siyaha boyadı. Kehribarlarındaki hayat ışığı usulca sönerken göz rengi de gittikçe soluyordu.

Su Tanrısı ölüyordu. Onu öldürüyordu!

"Dur! Yalvarırım dur artık!" Avazım çıktığı kadar bağırdığım anda, içinde bulunduğumuz oda deprem oluyormuş gibi sallanmaya başlayarak dışarıdaki

fırtınayı güçlendirdi. Çalışma odasının pencereleri teker teker patlayarak içeriye cam kırıklarıyla beraber yağmuru da doldurmaya başlamıştı. Öfke kanıma karışırken gözlerimin içinde hissettiğim sıcaklık artıyor, ardından tekrar zayıflıyordu. Bununla birlikte karanlık odanın içerisi mor-eflatun karışımı bir ışıkla dolup tekrar karanlığa boğuluyordu.

Sanki içimdeki güç dışarı çıkmaya çalışıyor fakat bir şeyler ona engel oluyordu.

Depremin şiddeti azalıp tamamen durduğunda bu değişimden etkilenen kadın, irkilerek elini Aron'ın boğazından çekti. İçimde bir şeyleri uyandırmış gibiydi. Damarlarımda çağlayan gücün geri çekildiğini sezdim. Yükselen büyü gücümün geri çekilmesiyle bedenime yorgunluk çökerken, siyahlı kadın yüzünü Aron'ın suratına yaklaştırarak garip bir ifadeyle onu incelemeye başladı. Neden böyle davrandığını anlamasam da endişeden kafayı yemek üzere olduğum için garip tavırlarını önemsemedim.

Aron'ı öldürmekten vazgeçse de ondan vazgeçmemişti. Titreyen elini yavaşça yanağında gezdirdi. Niyeyse gözlerinden akan kanlı yaşlar bir an için onu kindar bir ruhtan çok ızdırap çeken, zavallı bir kadına çevirmişti. Su Tanrısı'nı omzundan yakalayıp, kendi kafasını hızla bana çevirdi ve nefretle, "O benim! Onu benden alamayacaksın!" diye bağırdı.

Kendisiyle birlikte Aron'ı da karanlığın içine çekip kaybolduklarını görünce şoka girmiş ve boş kalan piyanoya bakakalmıştım.

Onu nereye götürmüştü?

Hayır. Hayır, onu götürme!

Hayır!

"Onu götürme!" Yattığım yerden bağırarak hızla doğrulduğumda, dehşete kapılmış bir şekilde duraksayarak odanın içine boş boş baktım. Sırtımdan aşağıya ter damlaları süzülüyor, hançer kemiğime* dolanmış sıkıntı kendini sardığı yere kördüğümlüyordu. Göğsüm hızla inip kalkarken, odanın içini dolduran şimşekle birlikte gözlerimi sonuna dek açarak kafamı hızla pencereye çevirdim.

Dışarıda kopan fırtınayı görünce kalbim sıkıştı ve titreyen dudaklarımdan bir, "Hayır," döküldü. Aceleyle yorganı üzerimden atıp yataktan kalktığım gibi odadan dışarı fırladığımda, gözüm hiçbir şeyi görmüyordu.

Gerçek değildi. Sadece kâbustu. Gerçek olamazdı.

Kendi kendime delirmişçesine mırıldanarak adımlarımı hızlandırıp yürümeye devam ettim ta ki kendimi kâbusumdaki kapının önünde bulana dek. Ciğerlerime dolanan urgan sıkılaşıp nefesimi keserken, korkuyla dolup taşan leylaklarımı etrafta gezdirdim. Burada *yine* benden başka kimse yoktu.

* Sağ ve sol kaburga kemiklerini bir arada tutan göğüskafesi kemiği. İman tahtası olarak da bilinir.

Kâbusumun tekrarlandığından şüphelenerek titreyen elimi koluma götürüp etimi çimdikledim. Uyanmıyordum. Bir kere daha denedim. Olmuyordu.

Neden? Neden uyanmıyordum? Kollarım ne kadar çok morlukla bezenirse bezensin *uyanmayacaktım.* Ruhum bu kabullenişle yıkılınca olduğum yere çömeldim ve küçülebildiğim kadar küçüldüm.

Kâbuslarımdan hep korkardım.

Küçükken, kâbus göreceğim diye uyumak bile istemezdim çünkü gördüğüm şeyler beni hep düşman bellediklerinden avlamak için peşime düşerlerdi. Orada istenmezdim, hiçbir yerde istenmediğim gibi. Yaşım ilerledikçe kâbuslarıma alışsam da korkum hiç azalmamıştı. Azalmamıştı belki ama bana her kâbusun bir süre sonra biteceğini öğretmişti. Hepsi biterdi, bugüne kadar hepsi bitmişti.

Şimdiyse tüm bu yaşananların kâbus olmasını diliyordum. Kâbus olsun ve Aron hiç zehirlenmemiş olsun. Kâbus olsun ve Aron ölmesin. Ben ilk kez kâbus görmek istiyordum.

Korkuyorum... Gece kötü bir rüya gördüğü için yatağının altına saklanan o küçücük kız çocuğu gibi hissediyorum ben, Aron. Odamın kapısı hemen yan tarafımda açık duruyor. Sığındığım yerden çıkarak koşsam, gördüğüm her şeyi arkamda bırakıp kaçabilecektim ama ben cesaret edip de o yatağın altından çıkamıyorum. Bana çok uzakta gelen o kapıya yalnızca bakabiliyorum.

İçime titrek bir soluk çekerek ayağa kalktım. Bu kapının ardında beni ne bekliyor olursa olsun içeride ne olduğunu öğrenmek zorundaydım. O küçük kız çocuğu gibi saklanamazdım zira bu sefer o ipin ucunda canımla tehdit edilmiyordum... *canıyla tehdit ediliyordum.*

Beni azaba sürükleyebilecek o kapının kulpunu tutup aşağı bastırarak ittiğimde, aralanan kapıyla birlikte eşzamanlı olarak kalbimin çarpıntısı da artıyordu. Kâbusum elindeki bıçağı boğazıma dayamıştı. Gırtlağımı kestiği yerden kaderimi yazan mürekkebi akıtarak benim sonumu getirmek istiyordu ve bunu yapmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

Duvarı kaplayan pencerelerin ardında gözüken gökyüzünde birbiri ardına patlayan yıldırım demetleri içeriyi bir aydınlatıp bir karanlığa boğarken, orada ayakta dikiliyordu. Masanın üzerinde yeni bittiği belli olan alkol şişesi vardı, hemen yanında ise dibinde kalmış kehribar bir sıvıyla boş, kristal bir bardak duruyordu. Kesintisiz yağan yağmura eşlik eden gök gürültüsü yeni bir gürlemeyle yankılanıp içeriye ışıklarını doldururken, beni burada görmeyi beklemeyen Su Tanrısı elinde tuttuğu gömleğiyle şaşırmış bir şekilde bana bakıyordu.

İçerideki karanlığın dahi gözlerimden sakınmayı başaramadığı çıplak tenindeki çürüklerde dolaştırdım bakışlarımı. Aldığı darbe yüzünden göğüskafesini oluşturan kemiklerin üzeri yer yer morarmış ve koyulaşmıştı. Yeni değillerdi.

Çenesinde ve göz kenarlarındaki siyah damarları görmeye alışkındım lâkin o damarların yalnızca yüzünün çevresiyle sınırlı kalmadığını ilk kez görüyordum.

Kolundaki damarlara ve vücudunun diğer kısımlarına göz attım. Her yerdeydi. O çatlağa benzeyen ince, siyah, kılcal damarlar her yerindeydi.

Benden sakladığı bunlarla sınırlı değildi.

İçeri girerek karşısına geçtim ve titreyen parmak uçlarımı okşarcasına göğsündeki morlukların üzerinde gezdirmeye başladım. Yanan canı daha da çok yanmasın diye o kadar dikkatli davranıyordum ki dokunmaya korkuyordum aslında.

Sadece bir hafta geçmişti ve o şimdiden bu haldeydi.

Eğilerek her bir morluğun üzerine bir öpücük kondurmaya başladım. Onu böyle görmek bana öyle ağır geliyordu ki ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Zehir bu kadar çok mu zarar veriyordu ona? Yaralarını iyileştiremeyecek kadar?

Dışarıdaki yağmur da aslında içinde çatışan güçlerin onu nasıl tükettiğinin bir diğer kanıtıydı. Hasar yalnızca bedeninde değildi. Kış vakti yağmur yağıyordu. Tüm ülke onunla birlikte çöküyordu.

Elindeki gömleği yere bıraktı. Titreyen elimi tutup yaralarından çekerek dudaklarına götürdü ve avuç içime derin bir öpücük kondurdu.

"Ne bu korkmuş halin?" Kendi hali umurunda değildi ya da sadece öyleymiş gibi davranıyordu. Onu böyle görmemi istemezdi fakat habersiz gelişim, bütün çabasını boşa çıkarmıştı. Artık zehrin ona ne yaptığını gördüğüm için yapabileceği bir şey yoktu.

Elimi elinden çekip kollarımı beline doladım ve başımı omzuna yasladım. Ben de hissizleşmek isterdim.

"Donuyorsun," derken gözlerim masanın üzerindeki boş şişedeydi. Acısını içerek uyutuyordu.

Altdudağımı ısırdım. Nereye kadar buna devam edecekti?

"Şömineyi de yakmamışsın." Sesimi azarlar bir tonda çıkarmaya çalışsam da nafileydi. İçimde bir yerler kahroluyor ve kahrolan her yerim feryat ederek sesini bu adama ulaştırmaya çalışıyordu, bense ona idam sehpası kuruyordum.

Kalçamdan tutarak tek koluyla beni kucağına aldığında sesimi çıkarmadım. Bacaklarımı beline sararak kollarımı boynuna doladım ve yüzümü boynundaki o çukura gömdüm. İkimiz de birbirimizin dokunuşlarına muhtaçtık.

Benimle beraber yürüyerek kalçasını çalışma masasına dayadı. Avucunu sırtımda dolaştırırken saten gecelik iyice derimle bütünleşiyordu. Eli buz kesmişti.

"Çok terlemişsin," dedi. Boynundan gelen okyanus kokusu zihnimdeki felaket senaryolarını dindiriyordu. İsteksizce başımı oradan ayırıp parlamayı sürdüren kehribarlarına bakarak, "Kâbus gördüm," dedim.

Alnını alnıma dayayıp eliyle çenemin kenarını okşayarak, "Korktuğun için mi beni aradın?" diye sordu. Niyeyse korkup onun yanına geldiğimi duymak hoşuna gitmiş gibiydi.

Başımı aşağı yukarı sallayarak onu onayladığımda gülümsedi.

Yorgundu. Sadece gözlerinde değil, gülümsemesinde de o yorgunluğun izlerini taşıyordu. Buna rağmen kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettim. Onu nadiren böyle içten bir şekilde gülümserken görüyordum.

"Ne gördün?"

Seni kaybettiğimi.

O kadını görüp durduğumu biliyordu zaten. Ondan bahsettiğimde nedense durgunlaşıyordu ve ben, o gülümserken bunu bozmak istemiyordum. Hiçbir şey söylemeyip gözlerinin içine baktığımda, "Demek anlatmak istemiyorsun," deyince huysuzca, "Üşüyorsun," diye üsteledim.

"Ateşle ısınmam." Yoksa durumunu daha da kötüleştireceği için mi ateşten uzak duruyordu? Belki de ateş bile yanında çaresiz kalıyordu.

"Seni ısıtmanın başka bir yolunu biliyorum."

"Nasıl?"

Utanan tarafımı bastırarak onun benim kocam olduğu gerçeğini kendime hatırlattım. Ruhum bunu ezelden beri bilirken, kalbim zaten bu gerçeğe çoktan boyun eğmişti. Yalnızca aklım razı olmakta zorlanıyordu. Şu anda bana ihtiyacı vardı, benim de ona. Burada olduğunu bilmem lazımdı... tüm bunların gerçek olduğunu.

Geceliğimin askılarını omuzlarımdan indirirken gözlerimi gözlerine dikip, "Seninle sıcaklığımı paylaşacağım," dedim. Ateş onu ısıtamıyorsa ben ısıtırdım.

Leylaklarımın içinde gördüğü kararlılıkta oyalanan kehribarları, düşen omuz askılarım yüzünden genişleyen dekolteme kaydı ve ardından yavaş yavaş yukarı çıkarak tekrar gözlerime tırmandı.

Dudaklarındaki kıvrım cüretkârlığım karşısında tekrar belirse de uzun süre yerine tutunamadı. Kehribarlarındaki kızıl altın ışık benliğini ateşe veren alevlere teslim oldu lâkin oradaki ateş yakarak değil, dondurarak öldürüyordu.

Uzun parmaklarını boğazıma sararak boynumu birden kendisine doğru çekti. "Hayır, beni ısıtmak yerine yakmak istiyorsun," dedi. Kalınlaşan sesinin tınısı bunu her şeyden çok istiyormuş gibi kışkırtıcı çıkıyordu. Ona bakışlarımla açıkça meydan okuyarak, "Ya öyle istiyorsam?" diye kısık sesle sordum. Aç bakışlarını dolgun dudaklarıma dikerek, "Eğer öyle istiyorsan denizim, bana da burada senin ateşinle yanmak düşer," diyerek dudaklarıma saldırdı.

Kollarımı anında boynuna dolayıp öpüşüne aynı sertlikle karşılık verdim. Altdudağımı ısırdıktan sonra dilini ısırdığı yerde gezdirirken, büyük avucuyla kalçamı kavrayıp beni kendisine bastırdı. Pantolonundan hissettiğim sertlikle birlikte kadınlığım ihtiyaçla kasıldı. Beni istiyordu.

Kalçamı hareket ettirerek sertliğine sürtündüğümde, aldığım boğuk inlemeyle gülümseyerek dudaklarımı dudaklarından çektim ve hazla altdudağını ısırdım. Burada mahvolan yalnızca ben olmayacaktım.

Aldığı hazdansa acı daha baskın gelince yüzü hafifçe buruştu. Kendine hâkim olmaya çalışıyordu ancak bunun onu ne kadar zorladığını şakağında beliren damarından anlayabiliyordum. O damar nabız gibi atarak zonkluyordu. Kalçamı sıkıp, "Uslu dur güzelim, canını yakmak istemiyorum," dedi. Oysaki canımı farklı şekillerde yakmak istediğini biliyordum.

Aron yalnızca günlük hayatta değil, yatakta da hırçın ve kabaydı. Bunun yanında beni zevkten gözüm kararana dek kendimden geçirecek kadar da maharetliydi.

Kalçamı sıkıp durması yüzünden yarın orada mor renkli bereler göreceğimden emindim ve bu garip bir şekilde hoşuma gidiyordu, geçirdiğimiz gecenin izlerini bedenimde görmek...

Tabii bu izleri yalnızca benim taşımama tahammül edemezdim. O da benim kadar lekelenmeliydi.

Ben kucağındayken, kanepenin üzerindeki örtüyü çekerek benimle birlikte duvarı kaplayan pencerelerin önüne geldi ve elindeki örtüyü yere serdi. Beni örtünün üzerine yatırdığında sırtıma değen kumaşın ince görünmesine rağmen kalın ve yumuşak olduğunu hissettim. İçerisi şömine yanmadığı için normalden daha karanlıktı ve tek ışık kaynağımız dışarıda çakan şimşeklerdi. Yağmur şiddetle yağmaya devam ediyordu.

Damlaların cama vuruşunu seyrederken, Aron dizlerini yere bastırarak üzerime doğru eğildi. Burnu boyun oluğumda gezerken kokumu soluyor, soğuk avuç içiyle acele etmeden bacağımı aşağıdan yukarı doğru okşuyordu.

Aldığı kokumla geceye derin bir inleme bırakırken eliyle bacağımı sıktı. "Uyuşmak için onlarca şişe devirmem gerekirken, nasıl oluyor da onca şişenin yapamadığını yalnızca senin kokun yapabiliyor?" Sözleri kalbimi sevgiyle doldurdu. Dokunuşları vücuduma tutkuyu yudum yudum içiriyordu. Bana verdiği bu zevk karışımıyla iç çektim.

Eli geceliğimi aşıp iç çamaşırımın içine girdi. Bacaklarımı kapatmama izin vermeyerek parmakları kadınlığımı okşamaya başlarken, tekrar kokumdan bir nefes aldı.

"Bir kadının kokusuyla sarhoş olacağımı hiç düşünmezdim." Parmaklarından birini içime itince alışamadığım bu duygu yüzünden telaşla koluna tutundum. Durmadığı için dokunuşlarıyla gözlerim kararırdı ve başımı iyice yere bastırdığım sırada içimde ikinci parmağını hissettim. "Aron!" diyerek adını haykırdım.

Su Tanrısı dudaklarını kulağımın altına bastırıp ardından boğuk bir sesle, "Tüm vücudundan o kokuyu alıyorum," dedi ve ardından şehvetle, "Bacaklarının arası da bu kokuya sahip mi?" diye merakla sorduğunda kıpkırmızı kesildiğime emindim.

Bedenimi basan sıcaklık yüzünden terliyordum. Kulaklarımın içi Aron'ın benimle oynarken hazla boğuklaşan sesi ve dışarıdaki yağmur sesiyle doluydu. Başım bu iki sesin karışımıyla döndüğü sırada, duyduğum yırtılma sesiyle şaşırarak önüme baktım. Aron elini iç çamaşırımdan çıkarıp geceliğimi tuttuğu gibi ikiye ayırmıştı.

Yırtık geceliğimden bakışlarımı kaldırıp gözlerine suçlarcasına diktiğimdeyse çok mantıklı bir açıklama yapıyormuşçasına, "Bana engel oluyordu," dedi.

Her sevişmemizde üzerimdeki kıyafetleri bu bahaneyle yırtacaksa yakında giyecek bir şey bulamayabilirdim.

Yırtık geceliğimi üzerimden sıyırıp bir kenara attıktan sonra çıplak bedenimi usul usul süzdü. Onun karşısında çırılçıplak kalmak her zaman utanç verici olsa da gözlerindeki o beğeniyi ve artan tutkusunu görmek, bu duyguya katlanmamın kazançlarıydı ve ben onun benim için delirmiş halini görmeye bayılıyordum.

Başını göbeğime eğip soğuk nefesini tenime üfledi ve baştan aşağıya ürpermemi sağladı. Belimi inleyerek ona doğru kaldırdım. Bedenimin ona verdiği tepkiden memnun kalarak, "Şu anda seninle arama hiçbir şeyin girmesine tahammül edemem," dedi. Dilinin ucunu yavaşça karnıma sürttü. Tenimi yalayıp dilini tekrar ağzına sokarken aldığı tat çok lezzetliymişçesine, "Hımm..." diye mırıldandı.

"Tadın nasıl şarap gibi olabilir?" Buna hem hayran kalmış hem de büyülenmiş görünüyordu.

Gürültüyle nefes alıp veriyor, kısılan leylak rengi gözlerimle uyuşmuş bir şekilde ona bakıyordum. Ona istek ve ihtirasla baktığımı fark edince gözbebekleri büyüdü ve dişlerini sıktı. İçindeki tanrı zincirlerinden hür kalmak istiyor ama Aron onu durdurmaya çalışıyordu.

Bana zarar vermek istemiyor ama aynı zamanda beni mahvetmek istiyordu. Altındaki manzarayı ne kadar izlerse izlesin buna doyamıyormuş gibiydi.

Daha fazla kendini tutamayarak üzerime doğru uzanıp dişleriyle boynumu ısırırken, sağ eliyle de açığa çıkan dolgun göğsümü avuçlayıp okşamaya başladı. Parmakları göğüs ucumu sıkınca inleyerek omzuna tutundum. Boynuma bıraktığı ısırıklardan sonra kafasını aşağıya eğerek, az önce tutup sıktığı göğüs ucumu ağzına alıp emmeye başladı. Göğsüme attığı dil darbeleri yüzünden gıdıklanıyor fakat adını koyamadığım bir his yüzünden daha da fazlasını istiyordum.

Sıklaşan nefes alış verişlerimle birlikte parmaklarımı gür, siyah saçlarımın arasından geçirerek onu kendime daha çok bastırdım. Kasıklarıma saplanan sancılar yüzünden artık canım yanıyordu.

Gök gürlerken, ağzını göğsümden çekip göğüslerimin arasına bıraktığı öpücüklerle aşağıya inerek göbek deliğime ulaştı. Beni o kadar çok öpücüğe maruz bırakmıştı ki resmen mayışmıştım. Kafamdaki sis bulutu daha da kalınlaşırken,

dişlerini iç çamaşırımın kenarında hissettiğim gibi gözlerim büyüdü. "Ne yapıyorsun?" dememe kalmadan eliyle beni kalkmamam için yere bastırıp, "Şşt, izin ver," dedi.

Kalbim güm güm ederek göğsüme yumruklarını indirirken, utançtan ölecek gibi hissetsem de ona izin verdim. Aron dişleriyle külotumun kenarını kavrayarak aşağıya sıyırmaya başladı.

Aman Tanrım.

Utançla ellerimi yüzüme örttüğüm sırada külotumu baldırlarıma dek indirmişti. Kıpkırmızı olsam da bu hareketinden aşırı etkilendiğim için çarpıntım kesintisiz devam ediyordu. Külotumu yavaşça bir bacağımdan çıkarmadan önce ayak bileğime dudaklarını bastırdı, sonra da diğer ayak bileğimi öpüp iç çamaşırımdan kurtuldu.

Araladığım parmaklarımın arasından ifadesine baktığımda, göğsünün hızla inip kalktığını ve gözlerinin kararmış olduğunu gördüm. Fazlasıyla baştan çıkarıcı duruyordu.

Üst gövdesi çıplak olduğu için şimşeklerin yansıması üzerine düşüp kaslı gövdesini aydınlatıyordu. Karanlıkta parlayan gözleri her bir milimi ezberlemek istercesine bedenimde geziyordu. Dizlerimi tutup bacaklarımı ayırdığında sonunda içime gireceğini düşündüm. Kasıklarıma eğilerek burnunu sürttüğünü ve kokumu içime çektiğini idrak ettiğim anda vücudum titremeye başladı ve karnım içeri doğru çekildi.

"Biliyordum, burası da aynı kokuyor." Kokumun ne olduğunu sonunda bulmuş gibi konuşuyordu.

Boğazındaki çıkıntı aşağı yukarı oynarken yüzündeki damarlar gerildi. "Siktir, patlayacağım," dedikten sonra elini kemerine götürüp hızla çözdü. Pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirişini anbean izlerken, vücuduma öyle bir sıcak basmıştı ki sanki buhar soluyup duruyordum.

Nefes alamıyordum.

Bacaklarımı genişçe açıp yerine yerleşmeden önce pantolonundan kurtuldu. Eğilerek dizkapağıma öpücük kondurduğu sırada, kehribarlarını kaldırarak tutkuyla kararmış gözlerini benimkilere sabitledi. Sanki *bak ve bana ne yaptığını gör* der gibiydi o gözler.

Üzerime uzanıp yavaşça içime girerken elleri avuç içlerime uzandı ve parmaklarını parmaklarıma kenetledi. Her ne kadar içime girerken yumuşak davransa da yüzümü buruşturmadan edememiştim. Benim için çok büyüktü.

Tamamen içime kaydığında ikimizden de aynı anda bir inleme çıktı. Aron gözlerini aldığı zevkle kapatmıştı. Çenesi seğiriyordu. Biraz alışmamı bekledi, ardından hareket etmeye başladı. Kendisini her içime itişinde yukarı doğru savruluyordum. İnlemelerimi tutmaya çalışsam da nafileydi. Ağzımdan kaçıp

duran sesler dışarıdaki yağmurun sesine karışıyordu. Aron ise derin ve boğuk nefesler alıp veriyordu.

Eğilerek ilk önce alnıma sonra da kavradığı bileğime dudaklarını değdirdi. Gök gürlüyor, şimşekler çakıyor ve yağmur hızla yağmaya devam ederken üzerimde hareket eden adam durmadan içime girip çıkıyordu. Geniş vücudu beni tamamen örtüyordu. Parmaklarını kenetlediği elimi elinden kurtararak ensesine götürüp, onu kendime doğru çektim.

"Öp beni." Anında eğilerek dilini ağzımın içine soktu ve benimkine sararak inledi.

Birleştiğimiz yerden çıkan ıslak ses kulaklarımda çınlıyordu. Ama en çok onun kısa ama kalın inlemelerini duymayı seviyordum çünkü bu zevki ona ben veriyordum.

Aron dudaklarımdan ayrılmadan evvel altdudağımı dişleriyle çekiştirip bıraktıktan sonra kafasını boynuma sokup, "তুমি মোৰ সাগৰ," dedi.

Gırtlaktan fakat onu ele geçiren şehvet yüzünden boğuk bir sesle kulağıma fısıldadığı cümle, daha önce duymadığım bir dile aitti fakat etkisi sarsıcıydı. Dayanamayarak tırnaklarımı sırtına geçirdim. Onu ilk kez başka bir dilde konuşurken duyuyordum.

İçime daha sert girerek bu sefer de, "তুমি মোৰ পোহৰ," dedi.

Başta aldığı zevk yüzünden kendini kaybederek başka bir dilde konuştuğunu sansam da kehribarları leylaklarımla buluştuğu anda, "তুমি মোৰ নাৰী," demesiyle bunu bilinçli bir şekilde yaptığını anladım. Acı ve zevk karışımı yüzünden gözlerim yaşarmıştı. Eliyle göz kenarımda toplanan yaşı silerek eğildi ve alnını alnıma yaslayarak son cümlesini tekrar etti.

"তুমি মোৰ নাৰী."

Benimle tanrıların diliyle konuşuyordu.

Ne dediğini anlamasam da söylediği her cümlede gözlerinde beliren yoğun bir duygu vardı. O duygu ve ağzından çıkan sözlerin tınısı yüreğimi sıkıca kucaklıyordu sanki.

Keşke ne dediğini anlasaydım, dediğim sırada kafamın içinde peş peşe Aron'ın sesi yankılandı.

"Sen benim denizimsin. Sen benim ışığımsın. Sen benim kadınımsın."

Duraksadım. Kafamın içinde duyduğum sesler Aron'a aitti ve yine benimle tanrıların diliyle konuşuyordu fakat bu kez ne dediğini anlamıştım. Sanki bir şey bana bu dili tercüme ediyordu.

Bu sefer farklı bir nedenden dolan gözlerimle, kollarımı boynuna dolayıp ona sarıldım.

Dudakları benim onun denizi olduğumu söylüyordu. Sırtıma kazınmış harfler onun ışığı olduğumu söylüyordu. Peki ya kadınım diyen hangisiydi? Aklı mı yoksa... *kalbi mi?*

Birden belimi kavrayıp beni ters çevirince, içimden çıkmadan yaptığı bu hareket yüzünden çığlık attım. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde duruyordum ve sırtım ona dönüktü. İstediği sıcaklığı ona verirken, aynı sıcaklıkta kavruluyordum. Tenimdeki ter damlaları Su Tanrısı'nın bedeninkilere karışıyordu.

Aron parmaklarını kürekkemiklerinde gezdirirken, "Kızarmışlar," dedi. Konuşurken soluk soluğa kaldığı için nefesleri sıklaşmıştı. Benim de ondan bir farkım yoktu. İçime girip çıkarken bacaklarım titriyordu.

"Bir yere mi vurdun?" İnleyerek başımı kolumun üstüne yasladım. Kalçam ona doğru kalkık olduğu için belime yük biniyordu. Zevkten dönen başım yüzünden ne sorduğunu anlasam bile doğru düzgün düşünemediğimden kaburgalarımı neyin kızarttığını bir süre akıl edemedim. Sonra gözlerimin önüne kâbusumda sırtımı sertçe kapıya vurduğum an gelince duraksadım.

Gerçekti.

Mezarlığı ziyaret edişimde ayaklarımda çamur kalıntısı bıraktığı gibi kâbusum bu sefer de sırtımda izler bırakmıştı.

Onu benden alacaktı.

Hayır.

Birden Aron'ın belimi kavrayan bileğini tutarak ona doğru döndüm. İçimden çıkmasını sağladıktan sonra elimle göğsünden iterek onu örtüye yatırdım ve üzerine çıktım. Aron başta yaptığıma şaşırsa da sonradan viski kıvamını almış gözleri bir çift kora dönüşerek bana izin vermişti. Eliyle belimi sıkarak beni yönlendirirken onu tekrar içime aldım. Ellerimi karın kaslarında gezdirerek bedeninde keşfe çıktım.

Eğilerek küt küt atan kalbinin üstüne dudaklarımı bastırdım ve leylaklarımı gözlerine çivileyerek, "Beni bırakamazsın," dedim. Sesim bunu yapmasına asla izin vermeyecekmiş gibi keskin çıkıyordu. *Bunu yaparsan seni mahvederim* dercesine... Tırnaklarımı kasıklarına yakın bölgeye sürterek yukarı çıkardığımda, dişlerini sıkarak inleyip kalçama şaplak attı. Vurduğu yer cayır cayır yanarken, göğüslerimi göğüslerine bastırdım. Bedenlerimiz ter içinde ve birbirine yapışıktı, bu çok hoşuma gidiyordu.

Parmaklarımı çenesine sürtüp göz kenarlarındaki siyah damarları okşadım. Tekrar, "Beni bırakamazsın, Su Tanrısı," dedim. Muhtemelen sözlerimi tanrı zehrine bağlıyordu, oysaki benim tek korkum artık bu zehir değildi.

O kadın, onu benden almak istiyordu. Gidemezdi. Gitmesine izin vermeyecektim.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Ellerini sırtıma götürüp bedenimi iyice göğsüne bastırırken, hızla içime girip çıkmaya başlayınca inleyerek tırnaklarımı bu sefer de omuzlarına geçirdim. Yaklaşık bir dakika sonra gök gürlediğinde çakan şimşeklerin ışığı odaya doldu. Aron'ın boğazından hırlamaya benzer bir inleme döküldüğü sırada ben de çığlık

attım ve aynı anda doyuma ulaştık. Tükenmiş vaziyette kendimi kocamın üzerine bıraktığımda ikimizin de soluk sesleri birbirine karışıyor, hangi ses kime ait ayırt edemiyordum.

Aron kolunu alnına dayayarak, "Beni sık sık ısıtmalısın," dediğinde inip kalkan göğsü yüzünden ben de üzerinde onunla birlikte inip kalkarken, kıkır kıkır gülmeye başladım.

Artık üşümüyordu.

Odanın içerisinde şöminede yanan odunların çatırtı sesleri duyulurken kolumu Aron'ın göğsüne sarmış, başımı da omzuna yaslamış bir şekilde yerde yatıyordum. Aron ise bir kolunu altımdan geçirerek belime dolamıştı. Diğer kolunu ise bükerek boynunun altına yastık olarak koymuştu.

Ona bir faydası dokunmasa da terlediğim için daha fazla üşütmeyeyim diye şömineyi yakmıştı. Birkaç saatlik sevişmemizin ardından gök gürlemeyi, şimşekler ise çakmayı bırakmıştı fakat yağmur hâlâ yağmaya devam ediyordu.

Pencerenin hemen önünde yatıyorduk. Üzerimize ise ince bir örtü seriliydi. Yorgunluktan kılımı kıpırdatacak halim kalmamıştı.

Gözüm sürekli kâbusumda gördüğüm piyanonun durduğu köşedeydi. Oraya bakmaktan bir türlü kendimi alamıyorum. Korku, ölü bir çiçek gibi kalbimde açmış ve oraya yerleşmişti. Çenesini başıma yaslayarak, "Aklını bu kadar meşgul eden şey ne?" diye sorarken sesi uykulu geliyordu.

Kim bilir ne zamandır uyumuyordu? Alkol alıp durmasının bir diğer sebebi de uyanık kalmaktı muhtemelen. Bilinçsiz olmayı göze alamıyordu.

Sorusunu duysam da ona daha fazlasını yüklemek istemediğimden kâbusumu kendime sakladım.

Bakışlarımı kasıklarındaki *V* çizgisinin kenarlarındaki siyah damarlarda dolaştırmaya başladım. Örtü benim göğüslerime dek uzanırken, onun gelişigüzel bir şekilde belinin altını kapatıyordu. Sormak aklımdan geçmese de dudaklarımın arasından bir, "İyi misin?" sorusu çıktı ve ben bunun olmasına engel olamadım. Üzerine gitmek istemiyordum fakat iyi olduğunu duymazsam gözüme uyku girmeyecekti. Oysaki iyi olmadığını biliyordum.

"Beni öldürmek için bundan fazlası gerekli."

Böyle konuşmasından nefret ediyordum. Ölümünden bu kadar basitçe bahsetmesi beni kızdırıyordu.

"Caster ve diğer büyücüler tanrı zehrini yavaşlatacak bir yöntem buldular. Tam olarak panzehri buldukları söylenemese de bu da bir ilerleme sayılır, değil mi? Zehri yavaşlatabiliyorsak eğer onu yok edecek bir ilacı bulmaya da yaklaşmışızdır."

Muhtemelen bu olaydan çoktan haberi vardı. Zehri yavaşlatacak ilacı bulmak bile aylarını almışken, panzehri bulmak bir bu kadar daha zamanlarını alabilirdi veya çok daha fazlasını.

Kafasını eğerek yanağımı öptü. "Öyle bebeğim."

Bebeğim

Kızgınlığım geçip yerini yumuşacık hisler alınca iyice ona doğru sokuldum. Bu konu hakkında konuşmakta isteksizdi. Aklıma sevişirken söylediği şey gelince, başımı kaldırıp yüz yüze gelmemizi sağladım.

"Nasıl koktuğumu bulduğunu söylemiştin." Nasıl koktuğumu değil, ona nasıl koktuğumu merak ediyordum.

Başparmağını altdudağıma sürterek, "Artık biliyorum," diye fısıldadı. Meraklı bakışlarımı görünce tebessüm edip, "O çiçekler gibi kokuyorsun," dedi. Sarhoş olmuştu... Gerçekten onu sarhoş eden devirdiği şişeler değil de ben miydim?

Örtünün altından elini sokup çıplak tenimle temas ederken kısık bir sesle, "Tenin şakayık çiçeklerinin yapraklarıyla ovulmuş gibi... Tatlı, taze bir koku ama baş döndürücü," dediğinde içime küçük bir soluk çektim.

Şakayıklar. Bu çiçek bana annem ve babamdan geriye kalan tek yadigârdı.

Evimizde çıkan yangın sadece içindekileri değil, annemle babamın ölü bedenlerini de bana vermemişti. Onlardan geriye kalan her şey küle dönmüştü, bu çiçekler hariç. Küçüklüğümden beri şakayıklarla çok fazla vakit geçirdiğim için kokuları tenime dek sinmiş olmalıydı. Aron benden bu kokuyu alıyordu.

"Şakayıkların anlamını biliyor musun?"

"Evet, birçok anlamı var. Şakayıklar çiçeklerin kralları olarak bilinirler. Ayrıca şeref ve asaleti temsil ettiklerinden birçok hanedanın simgesi olarak da kullanılıyor." Aklıma mahlukatın bana gösterdiği yıkık şehirdeki kalıntıların üzerine işlenmiş şakayık çiçekleri geldi.

Aron açıklamamdan tatmin olmamıştı. "Gerçek anlamından habersizsin."

Şaşırdım. Benim bilmediğim başka bir anlamı daha mı vardı yani?

Burnuyla burnuma vurarak, "Şakayıklar kültürlerinde ve yaşanmışlıklarında farklılıklar bulunan iki yabancı arasındaki aşkı simgeler," dedikten sonra bakışlarını dudaklarıma indirerek, "Doğru anlamı işte bu," dedi.

İki yabancının arasındaki aşk. Tıpkı bizimki gibi mi?

Beni öpmek yerine bekledi.

Kehribarları leylaklarıma beklentiyle bakarken arka planda hızla atan kalbimin gürültüsü vardı. Heyecanlanarak beklediği şeyi yaptım. Dudaklarımı dudaklarına yapıştırdığım gibi beni döndürerek hızla üzerime çıktı. Dudaklarıma doğru gülerek öpücüğüme karşılık verirken örtüyü üzerimize çekti.

Sonunda yalnızlık olsa da sensiz yaşayamam. Sensiz nefes alamam. Sensiz olmaz, Aron. O yüzden benden gidemezsin. Bunu ne aklından ne de kalbinden geçirme.

"Tüm derisine mi dedin?"

"Evet, kafa derisi dahil her yerine büyü rünlerini yazabilmek için saçını kazımışlar." Bu nasıl bir canilikti?

"Kesme işini neyle yaptıklarını düşünüyorsun?"

"Rünlerin kenarları yamuk değil, gayet düzgündü. Bunu yapan her kimse kesip biçme işlerinden iyi anlayan biriymiş. Muhtemelen rünleri adamın derisine yazmak için çakı kullanmış."

Towa gözlemlerini aktarırken sesi beğeniyle çıkıyordu. Benimse içim bir tuhaf olmuştu, yüzümü buruşturmadan edemedim. Resmen adamın canlı canlı etini oyarak derisine büyü işlenmişti. Üstelik büyü tamamlanana dek çektiği acıyı tahmin dahi edemiyordum. Saatler, belki de günler sürmüş ve bu işkence sürekli artarak devam etmişti.

İntihar saldırısıydı. Aron'ı zehirlemek için gelen suikastçı, ölümü göze alarak Maar'a sızmıştı ve derisine tanrılar varlığını sezemesin diye büyü kazınmıştı.

Kötülük için bir araya gelen müritlerin çoğu düşünceleri benzer olur ve liderlerine sapkın bir şekilde bağlılık göstererek her emrini sorgulamadan yerine getirirlerdi. Haliyle intihar saldırısı için seçilen suikastçı bu meseleyi bir onur olarak görmüştü.

Tanrıça için acıya katlanmıştı ve yine onun için öldürecekti. Hepsi Karanlık Tanrıçası içindi. Onun gözünde değerli bir hale gelmek için.

"Suikastçıyı boş ver şimdi, zaten hak ettiğini buldu. Sen nasılsın, onu söyle bana. Tanrı zehri öyle çabucak arınabileceğin bir zehir değil. İnsanların üzerinde pek bir etkisi olmasa da senin durumunda nasıl olacağını söyleyemem. Büyücü hekimlere göründün mü?"

Başımı sallayarak, "Beni kontrol etmek için defalarca geldiler. Zehri vücudumdan tamamen attım, zaten yükselen ateşim de zehri vücudumdan attığım içinmiş. Bedenim bir tür tepki vermiş," dedim.

Bana bir süre daha baktıktan sonra yüzü adını çıkaramadığım bir ifadeyle bozuldu, sonra ne demesi gerektiğini bilemiyormuşçasına başını kaşımaya başladı. "Sen bilinçsiz olduğun için bilmiyorsun ama üçümüz de Aron'ın zehri senden almasına engel olmaya çalıştık." Hafifçe kaşlarını çatıp, "Ölmeni istediğimizden değil tabii... Of! Ne demem gerektiğini bilmiyorum, sadece böyle olmasını istemezdim. Sanki senin yaşayıp yaşamaman önemli değilmişçesine sik gibi davranmayı yani," dedi.

Yaptığının yanlış olduğunu mu düşünüyordu? Ah, az önceki yüz ifadesi pişmanlık duygusundandı demek.

Eh, bu beklediğim bir şeydi. "Bir tercih yapmanız gerekiyordu ve siz seçimi Aron'dan yana kullandınız. Bana açıklama yapmana gerek yok, Towa. Neden bunu yaptığınızı anlıyorum, inan bana sizi suçluyor falan değilim."

Birden durarak beni omuzlarımdan tutup kendisine çevirdi. Kararlılıkla, "Yemin ederim, kurtulman için her şeyi yapardım. Sadece ben değil, Caster ve Ragnar'ın da bütün yolları deneyeceğine kefilim. Sen bizim hanımımızsın, Mana ve biz sadece Aron'ın eşisin diye değil, seni sen olduğun için kabul ettik. O yüzden bize darılma, olur mu? Aron bu ülkenin dayanağı ve biz de yoldaşları olarak yaptığı yanlıştan onu döndürmekle görevliyiz," dedi.

Yanlış bir şey söylemişçesine ellerini omuzlarımdan çekerek telaşla sözlerini düzeltmeye çalıştı.

"Seni kurtarmasının yanlış olduğunu söylemeye çalışıyor değilim sadece-"

Haline daha fazla dayanamayarak gülmeye başladım. Duraksayarak bana baktı, sonra avucunu alnına vurarak, "Sıçıp batırdım, değil mi?" deyince daha çok güldüm.

Gülmemi durdurarak en sonunda ciddileştim. "Ne demek istediğini gayet iyi anladım. Aron'ın bir tanrı olarak halkına karşı sorumlulukları var ve düşüncesizce hareket etmesinin neye mâl olacağını kimse söyleyemiyor. Ben de sizden farklı değilim, Towa. Yaptığı şeyi öğrendiğimde onu azarlamaktan geri durmadım ve sizin de neden bu şekilde hareket etmek zorunda olduğunuzu biliyorum. O yüzden daha fazla kendine yüklenip üzülme, olur mu?"

Su Sarayı'nın üzerinde kara bulutlar geziyordu.

Ragnar sıkılaştırılmış güvenliği üst seviyeye çıkarmıştı. Caster, tanrı zehri üzerinde durmadan çalışırken, bir yandan da koruma büyüleriyle uğraşıyordu. Towa da melez arayışını Buz Muhafızlarına bırakıp saraydan uzaklaşmamaya özen gösteriyordu.

Aron'a güçlerini kullandırtmamak için elbirliğiyle çabalıyorlardı.

Sınırındaydı.

Zehir yok falan olmamıştı. Her ne kadar Aron damarlarındaki zehri bastırsa da zehir hâlâ oradaydı ve onu içten tüketiyordu. Güçlerini kullanması dahilinde dondurduğu zehir yeniden güçlenerek buzlarını kırıp onu öldürebilirdi. Bu kadar zaman dayanması bile mucizeydi.

Suikastçı öldürülmüştü fakat düşmanlarımız hâlâ sağlamdı. Gönderdikleri katilin görevinde başarılıp olup olmadığını öğrenmeleri an meselesiydi. Şayet Aron'ın zehirlendiğini duyacak olurlarsa tüm güçleriyle Maar'a saldırmaktan çekinmezlerdi.

Bu sadece zaman meselesiydi.

Towa, affedildiğinden emin bir şekilde üstünden kalkan yükle anında eski neşeli haline geri dönüp sırıtmaya başladı.

"İyi ki seni o ormanda bulunca öldürmemişim."

Gordion Ormanı'nda bana yaşattığı korku aklıma gelince sinirle omzuna vurdum. Bir de sanki çok iyi bir şey yapmış gibi burada övünüyordu.

Tepkime gülerek vurduğum yeri tutarken, "Sen de şakadan hiç anlamıyorsun," dedi. Gözlerimi ona devirdiğim sırada birden, "Öldürmek demişken, öldürmekle aran nasıl bu arada?" diye sordu.

"Ne?"

Suratımı incelerken gözleri kısıldı. "Daha önce hiç, birini öldürmedin değil mi?" diye sormuş ve bana kınarcasına bakmaya başlamıştı. "Desene işimiz sandığımızdan daha zor olacak." Ciddiydi bu, bir de yakınıyordu!

Tamam, yaşadığımız dünya güçlünün hayatta kaldığı bir yer olabilirdi -buna köyüm de dahildi- lâkin bu, zorlu şartlar altında yaşasak bile her önümüze geleni öldüreceğimiz anlamına gelmezdi. Herkesin illa ki birini öldürmüş olması gerekmezdi!

Sözlerine takılarak hafifçe kaşlarımı çatıp, "Niye öyle dedin?" diye şüpheyle sorduğumda Towa, "Endişelenme, kimseyi öldürmeni falan isteyecek değiliz," deyince rahatlamıştım tabii sadece bir saniyeliğine.

"Şimdilik." *Ne demek şimdilik?*

"Aklından ne geçiyor senin?" Bunun hakkında içimde kötü bir his vardı.

"Neden onca işimin arasında gelip seni aldım sanıyorsun?" Kollarını iki yana açarak, "Ben de seninle oturup Saya'nın muhteşem çaylarının eşliğinde akşama kadar sohbet etmek isterdim ama gel gör ki hayat şartları, özellikle de bir tanrının hizmetindeysen kolay olmuyor," dediğinde bıkkınlıkla, "Sadede gelecek misin artık?" dedim.

"Kurabiyem, sana boşuna hareket etmesi kolay bir şeyler giy demedim ya." Birden ciddileşerek, "Aron'ın durumu belli. Eğer herhangi bir saldırı söz konusu olursa en azından kendini savunabilecek ya da kaçabilecek kadar dövüş eğitimi almalısın," dediğinde boğazıma takılan o kılçık yerinden oynayarak tekrar kendini belli etmişti.

"Seni hayatımız pahasına koruyacak olsak da kendini savunabilmen şart. Ya geçen seferki sirk olayındaki gibi yanında olmazsak? O gün bir şekilde güçlerini tetikleyip canavarlardan kurtuldunuz ama güçlerinin üzerinde henüz kontrolün yok. Şansına güvenip savunmasız kalmandansa bizden bir şeyler kapman en iyisi."

Haklıydı. Hepsi benim sıradan bir insan olmadığımı biliyordu. Üstelik ne tür bir varlık olduğum da muammaydı. Araştırmaları sürüyordu fakat şu anda öncelikleri ben değildim. Aron'a o gün olanları üstünkörü bir şekilde anlatmıştım ancak detaya girmeye cesaret edememiştim.

Açıkçası Su Tanrısı'nın bile bilmediği bir tür beni korkutuyordu. Özellikle de Günah Tanrıçası Ate'in soyundan geliyor olma ihtimalim.

"Fazla düşünme, bunu sadece tedbir amaçlı yapıyoruz."

"Şimdi nereye gidiyoruz peki?"

Sırıttı. "Şeytan İni'ne."

Dün geceki yağmur dursa da gökyüzü hâlâ kapalıydı. Havada yağmurun ardından gelen o ferahlatıcı koku vardı.

Birlikte dışarı çıktığımızda çok geçmeden Towa'nın beni sarayın arka tarafında kalan bölgeye götürdüğünü fark ettim. Bazen sarayın içinde keşif gezilerine çıksam da küçük bir oyun haline getirdiğim bu gezintileri henüz dışarıya taşımamıştım. Bu, sarayın arka kısmına ilk gelişim olduğundan meraklıydım. Bakışlarımı etrafta dolaştırdım.

Bu kısım birbirlerine sık dikilmiş devasa büyükteki ağaçlarla çevriliydi. Etrafta o kadar çok ağaç vardı ki buraya küçük bir orman dahi denilebilirdi. Su Ülkesi okyanuslarla çevrili olduğu için nem oranı diğer ülkelere nazaran yüksekti. Bu da ağaçlar ve bitkiler için harika bir yaşam alanı sağlıyordu.

Ağaçların bittiği yerde ise kocaman bir dağ duruyordu.

Towa beni Şeytan İni'ne götüreceğini söylese de etrafta ağaçlar ve dağdan başka bir şey göremiyordum. Üstelik bu dağın önünde kocaman bir de kaya duruyordu. Burası eğitim için pek de iyi bir alan sayılmazdı.

Gözüme yemek arayışındaki beyaz bir tavşan çarparken, Towa büyük kayanın önüne giderek elini kayanın kenarından içeri sokmuş bir şeyler arıyordu. Aradığı şeyi bulduğu anda ayaklarımın altındaki zemin sarsılmaya başladı.

Neler oluyordu? Deprem mi oluyor acaba diye düşündüm ama yeri sallayan şeyin deprem değil, kaya olduğunu fark etmem uzun sürmedi.

Devasa kaya yerinden oynayarak kenara çekildiğinde, ortaya çıkan giriş yüzünden şaşkınlıkla Towa'ya baktım. Kayanın durmasıyla birlikte sarsıntı da sonlanmıştı. Towa sırıtarak girişe doğru reverans yapıp, "Önden buyurun, Suyun Hanımı," deyince yürüyerek içeri girdim. Towa da benim ardımdan içeri girince kaya tekrar harekete geçmiş ve girişi kapatmıştı.

Mağaranın duvarlarına monte edilmiş meşaleler önümüzü aydınlatırken, solucan deliğini andıran geniş koridorda yürümeye başladık. Ateşin turuncu yansımaları mağaranın duvarlarına kazınmış resimleri gözler önüne seriyordu.

Mağara resimlerinin ne kadar eski olduğunu kesin olarak söyleyemesem de bu dağın içinin uzun süredir su halkı tarafından kullanıldığı açıkça belli oluyordu.

Gördüğüm çoğu resimde savaş sahneleri yer alıyordu. Art arda sıralanan muhafız birliği kalkanlarını yukarı doğru kaldırmış ve bir şeye karşı savunmaya

geçmişlerdi. Ne olduğuna anlam veremediğim sandıkların hatta suyun altında ikamet eden denizadamları ve diğer canlıların da resimleri duvara çizilmişti.

Buraya bir tarih kazınmıştı.

"Eğitim alanını neden mağaranın içine gizlediniz ki?"

"Çünkü burada eğitim alan kişiler sıradan muhafızlar değiller."

"Dur tahmin edeyim, Buz Muhafızları mı?"

"Doğru bildin. Buz Muhafızları, Su Muhafızları'na nazaran daha katı bir eğitimden geçiyor çünkü onlar direkt Su Tanrısı'na bağlı bir birlik. Haliyle daha çok ölümle burun buruna geliyorlar. Ayrıca gizlilikle hareket etmek zorunda oldukları için düşman casuslarının onların nasıl yetiştirildiklerini öğrenmelerini istemeyiz. Sen daha bu birliğin nasıl çalıştıklarına şahit olmadın fakat," dedikten sonra kurnazca gülümseyerek devam etti, "dört büyük tanrı ülkesinde bile bayağı ünlü olduklarını söyleyebilirim."

Bununla birlikte birçok sırra da vâkıflardı.

Su Muhafızları saraydaki muhafızları temsil ederken, Buz Muhafızları Aron'ın hususi muhafızlarıydı. Su Muhafızları sarayı ve halkı korumakla yükümlüydü, Buz Muhafızları ise bizzat Su Tanrısı'nı koruyup gizli ve tehlikeli görevlerde yer alıyorlardı. Ayrıca onları bizzat Ragnar eğitiyordu.

Beyaz Şeytan.

Birden aydınlanma yaşayarak, "Ragnar yüzünden mi eğitim alanına Şeytan İni diyorsunuz?" diye sordum.

Kahkaha attı. "Evet, güzel kelime oyunu değil mi? Beyaz Şeytan'ın kaldığı yere Şeytan İni diyorlar. Bu fikri ilk kim öne attıysa onu tebrik ediyorum, bayağı akıllıca düşünülmüş bir isim," dedi. Ardından, "Ben bunu nasıl düşünemedim," diyerek de hayıflandı.

Gerçekten de bu tam onun başının altından çıkabilecek bir işti. Ragnar muhafızların kendi aralarında buraya Şeytan İni dediklerini biliyor muydu acaba? Eğer biliyorsa ilk duyduğunda eminim ki Towa onunla bayağı dalga geçmiş ve sonunda da dayak yemişti.

Mağarada ilerlemeye devam ederken resimlerin sonu gelmiyordu. Gözüm sürekli resimlerin üzerinde olduğu için yanından geçmeden hemen önce gördüğüm tasvirle birlikte ayaklarım resmen yere çakıldı. Towa'yı kenara iterek hızla duvara yaklaşıp resmi daha yakından incelemeye başladım.

"Neler oluyor?"

Sunak, ateş, yazıtlar, kapılar... hepsi buradaydı.

"Mana?"

İçimdeki korkuyu bastırarak, "Buradaki resim ne anlama geliyor?" diye sordum.

Towa yanıma gelerek baktığım resme göz attı. Kabataslak da olsa duvara çizilen sunağın üstünde bir ateşin yandığı belli oluyordu. Sanrılarımda gördüğüm

altı kapı sunağın etrafında dönerken çizilmişlerdi, sanki sunağı koruyorlardı. Dik bir şekilde uzanan yüzlerce yazıt ise belli aralıklarla hem sunağı hem de kapıları çevreliyordu.

Sunağın önünde dizlerinin üstünde duran ve ellerini dua ediyormuşçasına birbirine kenetleyen bir de kadın vardı. Kadın uzun saçlıydı ve üzerine elbise giymişti. Kadının etrafında ışıklar süzülüyor gibiydi.

"Bu duvar resimleri antikçağdan beri buradalar, o yüzden çoğumuz neyi anlattığını bilmeyiz."

Parmaklarımı resmin altında yazan yazıda gezdirdim. "Bu tanrıların dili mi?"

"Evet. Bu resimleri geçmişteki Su Tanrıları çizdi. Hepsi kendi çağlarından kalma en mühim olayları mağaranın duvarlarına kazıdılar. Eskiden tanrıların dilinden başka bir dilde konuşmadıkları için yazılar da o lisana ait."

"Burada ne yazdığını okuyabiliyor musun?"

Alayla, "Tanrıların dilini tanrılardan başkası anlayamaz," dedi. O halde bu yazıyı ben nasıl okuyabiliyordum?

পাতল yazıyordu. *Işık.*

Neden resmin altına bu yazılmıştı?

"Bu resme niye o kadar takıldın ki?"

"Bilmiyorum sadece tanıdık geliyor."

"Tanıdık mı?" Bir süre durup düşündükten sonra, "Aron'a sormayı dene. Burada ne anlatılıyorsa o biliyordur," tavsiyesini verdi.

Leylaklarımı dua eden kadının üzerinden zar zor çekerek ona döndüm. Daha fazla burada durup düşünmenin bir anlamı yoktu.

"Tamam, öyle yaparım."

"Eğer Buz Muhafızı unvanını şerefle taşımak istiyorsanız buna göre hareket edeceksiniz! Daha çok çalışacak ve taşıdığınız bu adı kirletmeyeceksiniz!" Mağarayı inleten yüksek sesle yerimden sıçradığımda Towa eğlenerek, "Şeytan yine iş başında," dedi.

Bu bağırışla üzerimize binen ağırlıktan ikimiz de kurtulmuştuk.

"Söyleyin kimsiniz siz!"

"Suyun koruyucuları! Suyun savaşçıları!"

"Göreviniz ne!"

"Suyu korumak! Su için savaşmak!"

Muhafızların aynı anda çıkardıkları sesler bile Ragnar'ın tek başına boğazından çıkardığı sese erişemiyordu. Düz devam eden yolun sağ kısmı oyularak kocaman bir oda haline getirilmişti. Kimsenin dikkatini dağıtmak istemediğimiz için yola devam etsek de yanlarından geçerken içeri göz atmadan edemedim ve gördüklerimle resmen dilimi yuttum.

Yere gömülü havuzun içi nereden çıktığı belli olmayan lavla doluydu. Sıvı haldeki püskürtünün ortasında duran kayanın üzerinde beş muhafız bağdaş kurarak oturmuştu. Üst gövdeleri çıplak olduğundan baştan aşağıya terden sırılsıklam olmuşlardı lâkin hâlâ orada oturmaya devam ediyorlardı. Bedenlerinden akan ter damlaları kaya ile her temas edişlerinde buharlaşarak *tıss* sesi çıkarıyorlardı.

Ragnar onlara küçümseyici bir bakış atarak, "Ne oldu? Sınırınıza mı yaklaştınız? Şu küçücük sıcaklıkla bile baş edemezken, Ateş Tanrısı'yla karşılaşsanız onun ateşine dayanabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Ya kullanıcılar? Onların da bazıları ateşe hâkimler. Karşılarında böyle ezilip büzülecek misiniz? Siz bir de kendinize Buz Muhafızı mı diyorsunuz, işe yaramaz herifler!" diyerek kükredi.

"Peki ya siz? Onlardan farklı olduğunuzu mu sanıyorsunuz?" Ragnar diğer tarafa dönerek büyüyle yaratılmış rüzgâr bıçaklarından kaçmaya çalışan muhafızlara ve toprak duvarı yumruklayanlara baktı. Diğer havuzda ise kaya büyüklüğünde buz küpleriyle birlikte suda beklerken tir tir titreyen başka muhafızlar vardı.

Duyduğum gırtlaktan gelen tehditkâr hırlamayla bakışlarımı sol köşede kaldığı için fark edemediğim karanlık mahzene çevirdim. Demirden parmaklıkları olan o karanlık yerde, kırmızı gözlere sahip birtakım yaratıklar vardı fakat mahzen öylesine koyu bir karanlığa sahipti ki içeride ne olduğunu çıkaramıyordum.

Onlar da mı eğitimin birer parçasıydı? Buraya Şeytan İni denilmesinin tek sebebinin Ragnar olduğunu hiç sanmıyordum. Bu lanet olası dağ resmen cehennemden fırlama bir yer gibiydi.

"Sakın bana benim de onlarla aynı eğitimi göreceğimi söyleme." Ragnar da burası da cidden lakabını hak ediyordu.

Towa kötü kötü sırıtarak, "Sen daha beterine maruz kalacaksın çünkü seni bizzat Aron eğitecek," derken niyeti beni korkutmaksa bunu kesinlikle başarmıştı.

Buz Muhafızlarının eğitim alanından ayrılıp koridorda düz ilerlemeye devam ettik. Burası pek odaya sahip değildi lâkin daha demin gördüğüm eğitim alanının büyüklüğü düşünülürse dağın o kadar fazla odayı kaldıramaması normaldi. Çok odadansa geniş tek bir yer bu tarz işler için daha makuldü. Zaten muhafızlar bir arada eğitim alıyordu.

Hâlâ az önce şahit olduğum görüntüleri atlatabilmiş sayılmazdım. Ragnar, Buz Muhafızlarına karşı gaddardı. Yine de her dövülen demirin eninde sonunda güzel bir kılıç olacağı inkâr edilemezdi. Ragnar da muhafızların üzerinde bu yöntemi kullanıyordu. Onları kırmak için değil, sağlamlaştırmak için uğraşıyordu.

Yolun bitiminde, son odaya açılan geniş bir giriş vardı. Girişi görür görmez Towa durarak, "Aron seni orada bekliyor," dedi.

"Sen benimle gelmeyecek misin?"

"Hayır, öyle görünmese de ben fazlasıyla meşgul bir adamım." Göz kırparak, "Sana iyi şanslar kurabiyem, ihtiyacın olacak," dedikten sonra geldiğimiz yoldan geri dönerek yanımdan ayrıldı. Ben de kafamın içini kurcalayan resimlerle birlikte yoluma devam ederek Şeytan İni'nin kalbinin olduğu yere girdim.

Ayaklarımın çiğnediği kuma bakarak gözlerimi içeride gezdirdim. Burasının zemini diğer odaya kıyasla taştan değil, kumdandı. Yol boyunca ve Ragnar'ın eğitim alanında gördüğüm duvarlara meşaleler monte edilmişken, burası farklı bir yöntemle aydınlatılıyordu. Tavandan demir zincirlerle asılı, ters üçgen şekline sahip çanakların içinde ateşler yanıyordu.

Kafamı tavana kaldırdığımda içi boş, tekerlek şeklindeki demirden avizenin üzerinde on adet ateşin daha yandığını gördüm. Ateşler küçük çanakların içindelerdi ve buradaki duvarlar da resimlerle donatılmıştı.

"Burada geçireceğin yıllar boyunca içeriyi keşfetmek için daha pek çok fırsatın olacak."

Yıllar mı dedi o?

Yere dikilmiş bambu sopaların önünde duran Su Tanrısı, "Gel buraya," deyince mağarayı incelemeyi bırakıp yanına gittim. Arkasındaki bambulara bakarak, "Bunlar ne için?" diye sordum. Bambular boylarına göre dizilmişlerdi, ayrıca benim bildiklerime nazaran bayağı geniş ve kalınlardı. İlk bambular yarım metreyle başlarken, üstündekiler bir metreydi ve ilerledikçe boyları on, on beş metreye dek çıktıkları için mağaranın beşte birini kaplıyorlardı.

"Eğitimin için. Çık bakalım üstlerine."

Ne? Üstlerine mi çıkayım?

Yarım metrelik bambuların üzerinde üç saniyeden fazla durmama kuralına uyarak her üç saniyede bir tavşan gibi bir ötekine zıplayıp duruyordum. Bir yandan da Aron'ı dinliyordum.

"Hem fiziksel eğitimin hem de büyünün temeli dengede yatar. Dengen olmadığı müddetçe ne kadar güçlü olursan ol düşmana zayıf yanını gösterdiğin anda, bunu senin lehine kullanması an meselesidir. Dövüş eğitimi almadan önce dengeni sağlamlaştıracağız, ardından diğer aşamalara geçeceğiz."

Üç saniye dolduğu için bir diğer bambunun üzerine atlarken, kollarımı iki yana açarak düşmemek için dengemi korumaya çalışıyordum. Bambuların arasında yarım metre mesafe vardı.

"İlk seviyede bütün bambuların üzerinde kolların açıkken durmakta ustalaşacaksın. İkinci seviyede kollarının yardımı olmadan baştan başlayarak bambuların üzerinde dengeni kuracaksın. Üçüncü seviyede ise tek ayağının üzerinde bu aşamaları bitireceksin. Son seviyeyi ise zamanı geldiğinde öğrenirsin."

Eğer dediği şekilde aşama aşama çalışırsam üçüncü seviyeyi geçmek zor olsa da imkânsız değildi. Tek sıkıntı zıplarken çok çabuk yoruluyor olmamdı. Bu alıştırma dengeyle birlikte dayanıklılığımı da yükseltecekti. Mantık gayet basitti, temelimi kurduktan sonra asıl dövüş sanatlarına geçecektik.

Yarım metrelik bambuların üzerinde her üç saniyede, bir o yana bir bu yana zıplarken kalbimi kurt gibi kemiren sorulara daha fazla dayanamayarak, "Buraya gelirken mağara duvarına çizilmiş bir resim gördüm," diyerek Aron'a baktım.

Kollarını birbirine doladığı için kasları şişmişti. "Hangisi?"

"Bir sunak vardı ve sunağın üzerinde yanan bir ateş duruyordu. Ateş sunağının önünde bir kadın dizlerinin üstüne çökmüş sanki dua ediyor gibiydi. Hem sunağı hem de kadını koruyormuş gibi duran altı adet kapı etraflarını sarmıştı. Bir de yüzlerce yazıt vardı, dağınık bir şekilde etrafa yayılmışlardı. Dua eden kadın kutsal bir varlıkmışçasına ışığın içinde tasvir edilmişti."

Aron resmi hatırlamaya çalışırken gözlerini kısmıştı. Mağaranın içindeki ateşler dört bir yandan üzerine vurduğundan olsa gerek yüzündeki siyahlaşmış kan damarları daha da belirginleşmiş ve onu bir tanrıdansa yeraltından çıkmış yakışıklı bir şeytan gibi göstermişti.

Oysaki o alametler ölümün izleriydi.

"Resim hakkında ne bilmek istiyorsun?"

"Ne anlama geldiklerini."

Bambudan aşağı atlayarak yanına gittim ve elini tutup açtım. Avucuna işaretparmağımla duvarda gördüğüm kelimeyi yazdım.

"Resmin altında bu yazıyordu."

"Işık," diye mırıldandığında yazıyı doğru okuduğumu anladım ve kalbim sıkıştı.

Towa bu dili tanrı ve tanrıçalardan başka kimsenin konuşamadığını söylemişti, bu aynı zamanda okuyamadıkları anlamına da gelirdi. Ben nasıl okuyordum peki?

Su Tanrısı yazdığım yazıyla birlikte resmi hatırlamış olmalı ki, "Işığın soyu. Muhtemelen Bekçi'nin yer aldığı resimlerden birini gördün," dedi.

"Bekçi mi? O da kim?"

"Bundan iki yüz elli yıl kadar önce karanlığın soyu, tanrıçanın delirmesiyle birlikte diğer dört tanrı ve onların ülkeleriyle savaşınca yok olmanın eşiğine geldi fakat yok olan onlar değil, ışık oldu."

Işık yok mu olmuştu?

"Su, ateş, toprak, hava ve karanlık; tanrı ve tanrıçalardan oluşan bu varlıklar dünyaya hükmediyorlardı doğru ama çoğu ırkın bildiğinin aksine ne dört ne de beşe ayrılmışlardı. Aslında sayıları altıdan oluşuyordu. Onlarla birlikte bir de ışık vardı. Karanlık varken ışığın olmaması nasıl mümkün olabilirdi ki zaten?"

Altı kişilerdi.

"Lâkin ışığı temsil eden varlık ne bir tanrıçaydı ne de bir tanrı. Ona bize hitap ettiklerinden çok farklı bir şekilde sesleniyorlardı."

Söylediği isim aklıma gelince doğrulaması için, "Bekçi mi?" diye sordum.

"Evet, Bekçi."

"Ve bu Bekçiler ışığın soyundan mı geliyorlardı?"

"Doğru. Wardens olarak adlandırılan bu soyun hepsi aynı kanı taşıyorlardı fakat yalnızca içlerinden biri bu unvanı taşıyabiliyordu. Bekçi'nin aralarından nasıl seçildiğini kimse bilmiyordu, bu soylarının bir sırrıydı ve açığa çıkarılması yasaktı."

"Eğer bu Bekçi, tanrı ya da tanrıça değilse ne işe yarıyordu?"

"Dünyayı koruyordu."

"Neye karşı?"

"Sana şöyle açıklayayım." Bana doğru bir adım atarak yüzünü yüzüme yaklaştırıp parlayan kehribarlarıyla gözlerimin içine bakmayı sürdürdü. "Dünyayı bizden koruyordu."

Biz mi? Gözlerimi büyüterek, "Tanrılardan mı?" diye sorduğumda bana o bakışlarla bakmaya devam ederek, "Evet, tanrı ve tanrıçalardan," dedi. Ardından, "Muhtemelen bu yüzden ona Bekçi diyorlardı. Seçilen her Bekçi, tanrı ve tanrıçaların gardiyanıydı."

Tanrı ve tanrıçaları denetleyen bir varlık... Bu, onlardan daha güçlü olduğu anlamına gelmez miydi? İnanılmazdı.

"Bu soydan geriye kimse kalmadı mı?"

"Hayır. Öyle olsaydı bu zamana kadar ortaya çıkarlardı." Ya saklanıyorlarsa?

"Bu kadar güçlülerse nasıl yok edildiler peki?"

"Kimse nedenini bilmiyor. Sadece varlıklarından haberdarız, onlar hakkındaki bütün bilgiler kendileriyle birlikte kayıplara karıştı."

Titreyen parmaklarımı yumruk haline getirerek sıktım. *Neden?* Bu soruyu düşündükçe nabzım hızlanıyor, kalbim göğsümde küt küt ediyordu.

Neden?

"Aron sana resimde bahsettiğim sunak, yazıtlar ve altı kapı var ya..." Söyle. Söyle, Mana!

Yüzümdeki korkuya anlam veremez bir şekilde bakan kehribarlara titrek bakışlarla karşılık vererek, "Ben sürekli onlara benzer şeyler görüp duruyorum," dediğimde kaşları çatıldı.

Bana inanmamasından endişelenerek, "İsteyerek olmuyor! Sanki o sunak benim bile bilmediğim bir yere bilincimi çağırıyor ve oraya her gittiğimde beyaz bir ateş patlayarak sunağın üzerinde beliriyor. Sonra... sonra o kapılar ve yazıtlar. Onlar ilk kez sirk yaratıkları bizi köşeye sıkıştırdığında belirdiler. Altı taneler ve

içlerinden biri açılarak demirkıynağı öldürdü ama hiçbirini ben yapmadım," dedim.

Aynıydılar. O resimdeki şeyleri görüyordum.

Aron buz kesmişti. Onun da aklından o korkunç ihtimalin geçtiğine emindim. İkimiz de neyin doğru, neyin yanlış olduğunu kestiremiyorduk.

Aron'ın bir şeyler söylemesini beklerken bir anda mağaranın içini zayıf bir ses doldurdu. Su Tanrısı anında bakışlarını mağaranın girişine çevirince ben de oraya bakmaya başladım çünkü aynı sesi ben de duymuştum.

Ses gitgide güçlenirken bunun bir mırıldanma olduğunu fark ettim. Üstelik tek bir kişiye de ait değildi. Birden fazla ses aynı anda, aynı ezgiyi mırıldanıyor gibiydi. Mırıltılar zaman geçtikçe yerini sözcüklere bıraktı.

Söylenen şarkıda ne dendiğini tam olarak çıkaramasam da birçok ağızdan çıkan şarkının verdiği hisle içim soğumuş ve ruhumdan bir titreme geçip gitmişti.

Aron hızla mağaranın çıkışına yönelince ben de peşinden onu takip ettim.

Büyük kayaya ulaşana dek müzik güçlenip daha net duyulmaya başlayınca, bana yabancı gelen bir dile ait bu ezginin sözlerini ayırt etmeye başladım.

Duyduğum her cümleyle birlikte gözlerimin önü bir kararıyor, bir düzeliyordu. Karanlığı her görüşümde daha önce gördüğüm altı kapı bir belirip bir yok oluyordu. Sanki söylenen bu şarkı onları kızdırmış gibiydi.

"Ey, şeytanın kulları, yeraltı dünyasının efendileri. Karanlığı siz yönetin ve ışığa karşı kazanılan zafer her zaman sizin yanınızda olsun. Size kurban olarak sunduğumuz ruhlarımızı kabul ederek cehennemdeki esaretinizden kurtulun! Ey, karanlığın görkemli iblisleri, önünüzde eğiliyoruz! Çağrımıza yanıt verin ve cehennemin kapılarından geçerek bedenlerimizde varlığınızla bizi şereflendirin!"

Gözlerim dehşetle büyüdü. Şarkı söylemiyorlardı. Bu bir ilahiydi.

İblisler için ilahi.

Onları yeryüzüne davet ediyorlardı.

Mağaranın ağzını örten kaya, bizden önce ilahiyi duyup dışarı çıkan Ragnar ile Buz Muhafızları tarafından açıldığı için duraksamadan dışarı çıktık ve hepsinin şok içerisinde baktığı gökyüzünü gördük.

Aman Tanrım.

Gri bulutlarla sarılı gökyüzü, binlerce yerinden yırtılmış gibi duruyordu. Yırtıkların açtığı karanlıktan ise durmadan birileri dışarı çıkıyordu. Biz gelene kadar sayıları beş yüzü aşmıştı ve hâlâ o karanlıktan gelmeye devam ediyorlardı.

Kanım bana *onlar düşman,* diye fısıldadı.

İstilaya uğruyorduk.

DEVAM EDECEK...